

به اختيار عالي

شور و گمانی داستان

منتدس إقرأ الثقافى

للكتاب (شعري - نثري - فكري)

www.iqra.ahlamontada.com

شہزادہ کانی دانیاں

ناوهندی روشنبیری و هونهیری ئەندیشه
بەپۆڵەبەری چاپ و بڵاوکردنەوە: سیروان مەحمود
بەپۆڵەبەری هونەری: باسەر رەسام

ناوی كۆتیب: هەورەكانى دانیال
ناوی نووسەر: بەختیار عەلى
بابەت: پۆمان
دیزاینى تێكست: دانا حەسەن
نۆیەتى چاپ: یەكەم ۲۰۱۵
چاپخانه: پەنجەرە
تیراژ: (۱۰۰۰۰) دانە
نرخ: (۱۲۰۰۰) دینار
ژمارەى سپاردن: لە بەپۆڵەبەرایەتى گشتى كۆتیبخانه گشتیهكان
ژمارە (۱۲۷۶) ی سالى (۲۰۱۵) ی پێدراوه.

تەواوى مافەكانى ئەم بەرهەمه بۆ نووسەر پارێزراوه. بەبێ رەزامەندى نووسەر،
هیچ كەس و كۆتیبخانه و چاپخانه و بنكهیهكى بڵاوکردنەوه لە ناوهوهى ولات و
دەرەوهیدا مافی كۆپىکردن یان لە چاپدانەوه ئەم كۆتیبەى نییه. هەرۆهە كەس مافی
ئەوهى نییه بێ رەزامەندى نووسەر ئەم بەرهەمه یان بەشێكى بخاته سەر
تۆرى ئینتەرنێت یان لە شێوهى CD و كۆتیبى خۆتێراوهدا بۆ مەبەستى بازرگانى
تۆماربىكات. بە پێچهوانەشەوه روو بە رووى بەرپرسيارتى یاسایى دەبێتەوه.

ناوهندی روشنبیری و هونهیری ئەندیشه/ ئەندیشه بۆ چاپ و بڵاوکردنەوه
سڵیمانی-شەقامى مەولهوى-تەلارى سىروانى نوێ-نەهۆمى چوارەم
www.endeshe.org • andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

مامه سیامه ندم پئینگووت که «کوشتن له خهوندا به یه کجار و به یه ک
گوژمی کتوپر پرووندات، کوشتن چهند کتوپر دیاربیت، هر له سه رخو و
هنگاو به هنگاو هاتوته پیشی ... ده بیت شتیک له ژیا نندا هه بیت، یاخود
پروونتر و راستتر قسه بکه م، ده بیت شتیک له ژیا نماندا هه بیت وای له تو
کرد بیت ئەم خهونه ببینیت».

خولیای بینینی جهستهی خوئی به مردوویی هه موو خه یالی
داگیر کرد بوو. چهند شهوه بهرده وام خهونی لاشه که ی خوئی ده بینیت، له
خه و له زینده خه ودا، به جوژی جیاواز جیاواز، به لام زور به ی جار وهک
سه ریکی بر او که لاشه که ی له هه وزیکی لیخندا سه ر ئاو که وتووه، خوئی
دیته پیش چاو. له خهونه که دا سه ر و پوخساری سه راپا قه وزیه، قژی
شه پۆلیکی هیمنی ئاو یاری پنده کات، هه رده م له خه یالاته کانیدا چاوانی
خوئی به نوقاوی ده بینیت، تا ئیستا جار یکیش نه بوو چاوانی کراوه بن، به
جوژیکی سه ر و توند و بیزر حمانه چاوانی نوقانده، وهک بیه ویت هه م
مه رگی خوئی و هه م سیمای بکوژه که ی نه بینیت. هه میشه له و ئاوه بوژ
و دزیوه دا که له گه ل رهنگی سه ی جهسته ی ئه ودا نه ده گونجا مه له یده کرد.
وهک له عیاده که ی مامم باسی کرد، شهوی پیشووتر له خهونه کانیدا له و
هه وزه لیخنه ی مه رگدا خوئی بینی بوو، ئاوه که بۆن مه رگیکی توندی

لیهاتیبوو، بۆنه که هه راسانی کردبوو، وه ها که سکون و چرپوو وه که له گهنینی چه ندین لاشه وه بیت، هیند به هیزبوو له خهوی ههستان، وه که ئه وهی نه زانیت بۆنی ئه وه هه موو مه رگه له خهونه کانییه وه دیت یاخود هه ر به راستی له هه وای هاوینهی ژووره که دایه، به پرتاو په نجه ره کانی کردبوو وه ... هه موو په نجه ره کان ... ته وای په نجه ره کانی ماله کهی، چ له نهومی خوار و چ له نهومی سه ره وه، وه که ئه وهی کردنه وهی په نجه ره کان بتوانیت ئه وه بۆنه سامناکه له خهونه کانی دهر بکات و هه وایه کی تازه بهینیته خه یالییه وه. دهمه و ئیواره که به ماندوویی هات بۆ عیاده کهی مام، هینده ماندوو دیاربوو که به رده وام به دهسته سهریکی سبی عاره قی دهسری. دوو جار داوای ئاوی ساردی کرد و من بۆم هینا تا وه که خۆی دهیگوت «پۆچی فینک بکاته وه». ئه و کات دوو ههفته زیاتر بوو به رده وام دهاته «دهروونخانه» کهی مام تا شتیک له ناخی خۆی تیبکات. هه موو به میرئه و دال بانگیانده کرد، من نه بیت که به زمانیکی ره سمی و وشک، به لام پر ریز و بیخه وش بانگمه کرد «جه نابی میر»، جۆره بانگهیشتیک که هه ندی جار دلخۆش و هه ندی جاریش تورپهیده کرد. بۆ خهونی به مردنی خۆیه وه دهبینی؟ ... نهیده زانی. نه دوژمنی هه بوو، نه ئه وه که سه شمی دهناسی که له خهونه کهیدا دهر ده کهوت و سه ری ده بری، زوو زوو به سه سه ره ته وه به مامی دهگوت «پێده چیت ئه م خهونه باوه حیزه له خویندا بیت». ئه وه چهنده ههفتهیه به رده وام خهون به مردنی خۆیه وه دهبینیت. ئیستا ئاره زوویه کی تاریک له ناخیدا بوو، دهیویست ئه وه قهسابه ی ناو خهونه کانی خۆی بدوژیته وه و بیکوژیت، یان هه ر که سیکی دی داپاچیت که له و بچیت. ئه وه ئاره زوویه کی کویر و تاریک و بیتۆ بوو که له ناخه وه میرئه و دالی ئازارده دا.

میرئه و دال که له عیاده کهی مام دهر کهوت، پۆژیکی گهرمی هاوین بوو، گهرچی زۆربهی شوینته پزشکییه کان ماوهیه که بوو که رهستهی

فیتەکردنەوێ نوێیان بەکار دەهێنا، بەلام لە عیادەکە ی ئێمەدا، وەک
 بیست ساڵ لەمەوبەر، پانکە یەکی کۆن، بە جۆری جانەوهرێکی گێژ
 و ماندوو لە سەقفەکەدا دەسوڕایەو. مامە سیامەندم، کە نزیکەکانی
 بە دکتۆر سیا بانگیان دەکرد، عادتێ بوو یەکەم شت بەروانکە ی سبێ
 دکتۆرەکان ببۆشیت، چاویلکە یەکی شیوێ پزیشکی دەکردە چاوی و وەک لە
 ستۆدیۆ یەکی تەلەفزیۆندا خۆی بۆ پیشکەشکردنی بەرنامە یەک ئامادەبکات،
 لە پشت میزەکە ی خۆ یەو تەیار و لە خۆپازیی دادەنیشت. گەرچی چاوانی
 لاواز نەبوون، بەلام حیرسێکی زۆری هەبوو نەخۆشەکان بە بن چاویلکە
 نەیبینن. گەر چاویلکەکە ی پاکبکرایەتەر، پێشتر دەرگاکی توند دادەخست
 و وەک لە ناوهراستی مەراسیمێکدا بە دزییەو دەرپینی ژێرەو بگۆریت،
 لەسوچێکدا چاویلکەکە ی دادەگرت و پاکیدەکردەو و دەینایەو سەر
 کەپووی. عیادەکە مان شوینێکی کۆن و پیسبوو، بەلام جل و بەرگەکانی
 مام تابلێی نوێ و تەپ و تەمیز بوون. هەر نەخۆشێکی بېشکنیایە سەرەتا
 دەستکێشی لە دەستدەکرد. هەرگیز نەمیبینیوو تەوقە لەگەڵ نەخۆشێکدا
 بکات. پیاویکی مۆن و خۆ بەزلزان نەبوو، بەلام برۆایەکی عەجایبێ هەبوو
 کە نەخۆشییە دەررونییەکان وەک زۆربە ی نەخۆشی تر، بە بەریەککەوتنی
 جەستەیی، لە ڕینگای پیستەو، لە ڕینگای بەکارهێنانی کەلوپەلی یەکدی یەو
 دەگوازی نەو. بەدریژایی ژیا نی لەو دەرەسا دەردی یەکیک لە بیمارەکانی
 خۆی بگرت. بە پێکەنینەو لاقرتی بە ترسی خۆی دەکرد و دەیگوت
 «چۆن تاوانبارە راستەقینەکان لە ترسی شەیتانەکە ی ناو خۆیان دەبن
 بە پۆلیس، نەخۆشە راستەقینەکانیش لە ترسی دەردی خۆیان دەبن بە
 دکتۆر». بەلام بە هەلە تیمەگەن و حوکمی خێرا مەوهشینن، ئەو هەمیشە
 پیاویکی باش و دەم بە خەندە نەبوو، خالی نەبوو لە خۆیستی و لە
 خواستی گەورەبوون و هەلکشانی زۆر. گەرچی من سەرەتا بە عاتیفە ی
 برازا سەیرمەکرد، وەک دکتۆرێکی دۆنیا دیدە کە ئەوروپای دیوێ لێم

دەروانی، بەلام ئەو بە هۆی بەدسوودی و هەلپەرسستییهکی شەیتانییهوه «که دواتر بۆم دەرکهوت، ئەوانه و هەندێ ئەخلاقی بەد و نەخوازراوی تر بەشیکی دانەبڕاوی کاراکتەری بون» بەرپرسە لە هەندیک ڕووداوی ناخۆشی ناو ژایانی من... یان؟ نازانم ... ڕهنگه واش نه‌بیت، دواتر خۆتان هه‌موو شتیک ده‌بینن و ده‌توانن بیربکه‌نه‌وه و حوکمیکی راست و دروست له‌سه‌ر کۆی شته‌کان و له‌سه‌ر مامه‌ سیاشم دروستبکه‌ن ... ڕهنگه‌ من یه‌کیک بم له‌وانه‌ی گوناھی خۆم ده‌نیمه‌ ئەستۆی ئەوانی تر، گەرچی به‌ ڕوکه‌ش وادیاره‌ که‌ شته‌کان ته‌واو جیاواز و پینچه‌وانه‌ و من به‌دریژایی ژیانم که‌سیک بووم گوناھی ئەوانی ترم خستۆته‌ ئەستۆی خۆم. یاخود به‌ دووری نازانم که‌ ژایانی من هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ بۆ تیکشکان دروست بووبیت، بۆ هه‌ندیک یاری که‌ هه‌رگیز خۆم بۆ ئاماده‌نه‌کردون. به‌ر له‌وه‌ی من بچم بۆ ناو چیاکان، ئیواره‌یه‌ک به‌ داوایه‌کی نوسراوه‌وه‌ چوومه‌ لای تا تکابکه‌م بوار به‌ «زه‌هاوی سۆفی عه‌بدی» بدات وه‌ک هاوکار یاوه‌ری سه‌فه‌رم بیت، که‌میک پینکه‌وه‌ دانیشتن، ئەو کات چه‌ندین پۆژ بوو نه‌مدیبوو، پینکه‌وه‌ باسی ژیان و مردنمان کرد، ئەو گوتی «هه‌ندێ که‌س ته‌نیا بۆئه‌وه‌ له‌ دایکه‌بن تا مردن دووباره‌بکه‌نه‌وه‌». «دووباره‌کردنه‌وه‌ی مردن» ئەوه‌ی به‌ ئامانجی نه‌ینی هه‌موو بوونه‌وه‌ریکی زیندوو ده‌زانی. منی وه‌ک یه‌کیک له‌و به‌ده‌بختانه‌ ده‌بینی که‌ ته‌نیا له‌ به‌رئه‌وه‌ ده‌ژیم، تا جاریک له‌ جاره‌کان مردن دووباره‌بکه‌مه‌وه‌. سه‌ره‌تا که‌سیکی خراپ نه‌بوو، هه‌تا ڕه‌فتار و هه‌لوێستیشی به‌رامبه‌رم شتیک له‌ باشه‌ی تیداوو، ده‌توانم بلێم تا که‌ غه‌مخۆری ڕاسته‌قینه‌ی من بوو، به‌لام ده‌میک له‌ دکتۆریکی بچوکه‌وه‌ که‌ هیچ کات نه‌خۆشیکی چاک نه‌کردۆته‌وه‌، بوو به‌ لایه‌نگر و ڕاویژکاریکی گه‌وره‌ی ده‌وله‌ت، په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل منیشدا گۆڕانکارییه‌کی قوولی به‌سه‌ردا هات. تا ئەو کاته‌ش که‌ منیان نارد بۆ ناو چیاکان، هه‌ر نه‌مه‌ده‌زانی مام چ بایه‌خیک به‌ من ده‌دات، به‌لام دواهه‌مین پۆژه‌کانی پینکه‌وه‌کارکردنمان،

تینگه‌یشتم که هیچ کات هه‌ستیکی تایبەت یان عاتیفەیه‌کی قوول له‌نیوان من و‌ئەودا نه‌بووه. ئەو کات که وه‌ک به‌رده‌ست له‌عیاده‌که‌ی ئەودا ده‌ست به‌کاربووم، ناچاربووم هه‌موو شتیک قه‌بوولبکه‌م. دلنیا‌بووم هه‌ر ناره‌زایی و‌تۆرەییە‌کیش ده‌ربخه‌م، باوکم ده‌لێت «ده‌عبا ... ده‌تکه‌م به‌قوربانی مامه‌ سیات، ئەم چەرت و‌ پرته‌ چیه‌. کێ خوا ده‌یدات، له‌ به‌رده‌ستی عالمیکی وه‌ها که‌وره‌دا ئیشبکات». زۆر به‌ی خزماني نزیکمان مامه‌ سیایان وه‌ک زانایه‌کی که‌وره‌ سه‌یرده‌کرد، ده‌یانگووت، م‌رو‌ف له‌ دیلاوار نرخیکی نییه‌، که‌ر قه‌در و‌ قیمەت ببوایه‌، ده‌بوو لایه‌نیکه‌م ئەو وه‌زاره‌تیک وه‌ر‌ب‌گریت. هه‌لبەت من ده‌مزانی که‌ دکتۆر زانایه‌کی که‌وره‌ نییه‌. خۆشی دلنیا‌بوو، به‌لام به‌جۆریک حەزی له‌ پایه‌ و‌ مه‌قامی کۆمه‌لایه‌تی بوو، به‌رده‌وام له‌ کۆششدا بوو زیاتر و‌ زیاتر ئەو چیرۆک و‌ ئەفسانانه‌ له‌سه‌ر خۆی بلالو‌بکاته‌وه‌. ئەو جۆره‌ ئەفسانانه‌ و‌ایانده‌کرد، له‌ ناو بنه‌ماله‌ی «زه‌ریا‌واری» دا هه‌یه‌تیکی زۆری هه‌بیت، به‌رده‌وام ناوی هاوشان به‌ ترس و‌ پ‌ر‌یزه‌وه‌ ده‌هاته‌ سه‌ر زمان. خزمه‌کانمان درۆی زۆریان له‌سه‌ر زیره‌کی و‌ حیکمه‌تی ئەو هه‌لده‌به‌ست، دکتۆر نه‌وه‌ک ئەو چیرۆکانه‌ی به‌درۆ نه‌ده‌خسته‌وه‌ به‌لکو شتی نادروستی دیکه‌ی ده‌خسته‌سه‌ری و‌ زۆریشی بۆ زیادده‌کردن. ده‌یگووت «به‌لێ، به‌لێ هه‌موو م‌رو‌ف‌یک ده‌بیت ئەفسانه‌ی خۆی هه‌بیت، ئەگینا خۆ نابیت به‌ م‌رو‌ف». هه‌میشه‌ و‌ینه‌ی «زانایه‌کی غه‌در لێکراو» ی ده‌دایه‌ خۆی و‌ چیرۆکی زۆری له‌وه‌ ده‌بینی وه‌ک مه‌زلومیک ده‌ربکه‌ویت. ئەوکات له‌گه‌ل هه‌ندی دکتۆر و‌ ئەکادیمیستی تر، که‌ دلنیا‌م هه‌چیان زانای که‌وره‌ نه‌بوون، جه‌مه‌یه‌تیکی به‌چوک و‌ نافه‌رمییان دروستکردبوو، ناوی «ئەکادیمیسته‌ غه‌مگینه‌کانی دیلاوار» بوو. مامم، له‌وه‌ جه‌مه‌یه‌تدا دکتۆر جاهداری ناسی که‌ دواتر پ‌ن‌که‌وه‌ تیوره‌یه‌کیان دانا، تیوره‌یه‌کی پ‌و‌چ و‌ پ‌ن‌که‌نینا‌وی، که‌ کاریگه‌رییه‌کی که‌وره‌ی. له‌سه‌ر ژبانی خه‌لکی دیلاوار هه‌بوو.

جه‌نابی میر پیاویکی به‌هه‌یکه‌ل بوو، به‌لام ده‌مو‌چا‌وی مندالیکي هه‌بوو،

سهریگی خپ و جووتیک چاوی گه‌وره و کال، پر له پامان و سهرسامی. به‌رده‌وام قات و هیله‌کی له‌به‌رده‌کرد، هر پوژه و جوړه بۆینباغیکی ده‌به‌ست، به‌لام له‌که‌ل شو سهر و پوخساره مۆدیرنه‌یدا، تا خوا چه‌زبات ئیلچی و عه‌شره‌تی بوو، ده‌مارگیرییه‌کی بۆینه‌ی بۆ تایه‌فه‌که‌مان هه‌بوو. جاریک به‌مامه‌ سیامی گووت «گه‌ر تو سهر به‌عه‌شره‌تی زه‌ریاواریی نه‌بایتایه، قه‌سه‌م به‌خودا، عیلمی خو‌ت نه‌وه‌ک له‌به‌ریتانیا، به‌لکو له‌ته‌به‌قه‌ی چه‌وته‌می ئاسمان بتخویندایه، رازی خو‌م لا نه‌ده‌رکانی». هه‌لبه‌ت میرئه‌ودال ماممی خو‌ش نه‌ده‌ویست، به‌لام هر ده‌ویست ده‌ماری ئیلگه‌راییی و عه‌شره‌تچیتی خو‌ی ده‌ربخات. له‌و پیاوانه‌بوو که شه‌رمده‌که‌ن سهردانی پزیشکی ده‌روونی بکه‌ن. پښتیش له‌عیاده‌که‌دا، میوانی وه‌ک میرمان که‌م بوو. پیاوماقوولانی شار، سیاسه‌تمه‌داره‌کانمان، خوینده‌واره ناسراوه‌کانمان خو‌یان واده‌ده‌خست وه‌ک شه‌وه‌ی تووشی کیشه‌ی ده‌روونی نه‌بن، شوره‌یی بوو یه‌کیکیان لای پزیشکی ده‌روونی ببینریت. مامم زور له‌وه‌ په‌ستبوو، خه‌لکی وایانده‌زانی که پزیشکی ده‌روونی ته‌نیا بۆ شیته‌کانه. شه‌وه‌ی ناو دلی وایکرد، دواتر سه‌دان خه‌لکی ساخ بخاته قه‌ره‌نتینه‌ی دیوانه‌کانه‌وه، وه‌ک به‌وه‌ بیسه‌لمینیت که ده‌سه‌لاتی پزیشکی ده‌روونی ته‌نیا به‌سهر شیته‌کاندا نییه، به‌لکو له‌راستیدا به‌سهر ته‌ندروست و ساغه‌کاندایه. هه‌لبه‌ت ه‌وی شه‌و ترسه‌ له‌پزیشکی ده‌روونی ده‌گه‌رایه‌وه بۆ بره‌وایه‌کی به‌ربلاو و گه‌مژانه‌ی خه‌لکی دیلاوار، گه‌ر بیانیه‌ستایه سیاسه‌تمه‌داریک، هونه‌رمه‌ندیک، دکتوریک، چۆته لای ده‌روونناس، هه‌موو قاقا پیده‌که‌نین و ده‌یانگووت «بره‌وانه‌ کابرا مه‌مله‌که‌ت به‌په‌وه‌ ده‌بات، یان کابرا نوسه‌ریکی ناسراوه‌ که‌چی خو‌ی ده‌ردی ده‌روونی هه‌یه... هاهاها ... توخودا شتی واده‌بیت؟ برۆ باببه، له‌بری کاروباری ولات، له‌غه‌می عه‌قلی خو‌تدا به». هه‌موو ده‌که‌وتن به‌پشتدا و پیده‌که‌نین و به‌شتیکی عاجباتیان ده‌زانی، مرۆف ئیشیکی گرنگ یان به‌هره‌یه‌کی گه‌وره‌ی هه‌بیت و

لەگەڵشیدا بيمارێکی دەروونی بێت. مامە سیام هەموو پۆژیک لە کۆتایی دەوامدا و بەر لە داخستنی دەرگای دەروونخانەکە، دەستی بە دیتۆل دەشت و دەیگوت « پێنوار، زۆری دەویت تا خەلک لەم کارخانەى سەگەدا تێدەگەن دەروونیان هەیە». مامە شارەکەى بە کارخانە ناودەنا، کارخانەى سەگ، کارخانەى گورگ، کارخانەى مەیمون، کارخانەى گوو. باوەردەکەم مامە سیام لەوەدا لەسەر هەق بوو، شاری ئێمە باوەرێ بە جەستە، بە عەقل، بە رۆح هەبوو، بەلام کەس باوەرێ بە دەروون نەبوو. جەنابی میر دوو هەفتەبوو، زۆربەى پۆژ دەهاتە لای مامە، دیاربوو گۆشارێکی بێئەندازە وایکردووە پوو لە ئێمە بکات. یەکەم رۆژ گووتى «من پیاویکی ساغم، بەلام خەونەکانم کێشەیان تیکەوتوو». ئەو یەکەمین نەخۆشى ئێمە بوو لەوجۆره خەونانە ببینیت. دکتۆر سیا دوو سن پۆژى یەکەم، بەردەوام ستایشى میرئەودالى دەکرد، کە ئازایەتییەکی وەهای هەیە، دەوێریت لە سەر دەروونی خۆی قسەبکات، ستایشى کەسێک خەونە تاریک و ترسناکەکانى خۆی هێناوەتە لای پزیشکی دەروونی. دوایی زانیم کە خاتوو «مرواری» هاوسەری «جەنابی میر» لە پشت ئەوەوە بوو جەنابیان پێ بە جەرگی خۆیاندا بنین و بیترس پوو لە جیگایەک بکەن کە وەک خۆی دەیگوت، تەنیا شیت و شەپڕیوەکان پووی تێدەکەن.

مامە هەموو قسە و دانیشتنەکانى خۆی لەگەڵ میوانەکانى دەروونخانەکەدا، بە ریکۆردیکی بچوک و کۆن تۆماردەکرد. شەوان دەبایە من ناوەپۆکی کاسیتەکان بگوازمەووە سەر کاغەز. بۆ هەندێ نەخۆش دۆسیەى زۆر تاییەتى دەکردووە، هەموو دۆسیەکانى لە جیگایەکی دوور دەست و بەرزدا، لە ژووری خۆیندەووەکانى خۆیدا پاراستبوو. هەندێ لە نەخۆشەکانى خۆشدەویست، بۆ هەندیکیان دەگریا، زۆر جار بینومە گریاوە، هەلبەت بە دەنگى بەرز نا، بەجۆریک نا و یقاری پیاوانەى برینداربیت، وەک زۆرینەى دانیشتوانى ئەم شارە باوەرێ وابوو پیاو دەبیت بە جۆریکی نەینى و تاییەتى

بگىرى. زۆر جار كە ئازارى نەخۆشەكانى خۆى دەيىنى، ۋەك پادشاھىك ئازارىكى نەينى ھەيىت، پالى دەدايەۋە و بىدەنگ چاۋانى پردەبوون لە ئاو و دەيگوت «دەروون دۆزەخە». من زۆر بە وردى گويم لىدەگرت، چىرۆكى ھەندى لە نەخۆشەكانى زۆر ئازاريان دەدا، ھۆكارى زۆر دەردى نەدەزانى. پاي وابوو ھەر كاتىك مەروڤ زانى ھۆكارى نەخۆشىيە دەروونىيەكان خودايە ياخود شەيتان، دەتوانىت لە نەينى گەردون تىيگات. ھەستمدەگرد بەردەوام دەيەويت زانستە ئالۆز و پەر كىشەكانى خۆى بە شتىكى ناديار و غەيبىيەۋە گرييدات. من دەمىيىنى ھەندى جار ئيمانىكى بەھىزى بەخودا ھەبوو، ھەندى جارىش كوفرى دەگرد و لە بەرامبەر ژان و كەسەرى نەخۆشەكانىدا، يەخەى ئاسمانى رادەتەكاند. ھەندى جار غەيب و خوداي بە بەرپسى نەخۆشىيەكانمان دەزانى، ھەندى جارىش ھيۆر دەبووۋە و بىرو بۆچوونى دەگۆرا و بە زمانىكى دى قسەيدەگرد. باۋەرى وابوو كە شوينى شارەكەى ئىمە، ئاو و ھەۋاكەى، چۆنىتى خواردن و جلو بەرگمان، ھۆكارى سەرەكىن بۆ دەر كەۋتنى ئەم دەردانە. باۋەرىكى تەۋاۋى ھەبوو، ھەموو ئەو زانست و زانباريانەى خويىدونى كۆمەكى ناكەن لە دەردەكانى ئەم شارە تىيگات، سال دواى سال زياتر تىدەگەيشت كە ناتوانىت بە راستى ھەتا يەك نەخۆشىش چاكبكاتەۋە. بەلام ئەو مامە باشەم، ئەو مامەم كە غەمى نەخۆشەكانى دەخوارد، ھەمىشە ۋا نەبوو، ديويكى تاريك و شەپانى ھەبوو، تەنيا چاۋەروانى دونيا و پەۋتى رۆژگارى دەگرد تا دەر بىكەويت ... پۆژىك ھات ئەۋىش زۆر گۆرا ... ئەۋىش ۋەك ھەموومان بوو بە كەسىكى تر.

لەدواى دانىشتنى سىتەمەۋە لەگەل جەنابى مير، كاسىتى دانىشتنەكانى دايە دەستم و بە منى گوت «ئەم پياۋە نەخۆش نىيە، بەلكو ترسناكە». من شتىكى تايبەتم لە ميرئەۋالدا نەدەيىنى، دەمىك گويم لە كاسىتەكانىش گرت، بەجۆرىكى سەير شىفتەى خەۋنەكانى بووم. خۆم عاشقىكى نەينى

شيعر بووم، خهونه کانی ميرئه و دالم وهک دونيايه کي نهيني و ئه فسوناوي هاته بهرچاو. سهيربوو لام پياويکي وهها، که پتر له ميرزادهيه کي گه مره دهچوو، خهوني لهو جوړه بينيت... خهونه کانی گهرچي له دهوري کوشتيکي دلره قانه دهسورانه وه، کوشتي بهردهوام و دووباره ي خوي به دهستيکي نه ناسراو، به لام گه ليک رهنگين و شاعيري بوون. بهردهوام خهوني دهيني که سيک دهیکوژيت، سهري لنده کاته وه و دهیخاته ههوزيکي گه وره وه. به عه شقيکي زوره وه خهونه کانيم دهنوسييه وه و دواي نوسييه وهش دهمخويندنه وه، له خهونه کانيدا هه ميشه به ئاره زوويه کي درنده وه دهکوژرا، وهک ئه وه بوو خوي عه شقيکي نهيني بو ئه و جوړه مردنه هه بيت. هه رجاره ي له جيگايه کدا و له ناو رهنگي کدا تاوانه که ئه نجامده درا، جاريک له باغي کدا که درهخته کانی هه موو مؤرن، جاريکيش له نزیکي ئاوي روبرايکه وه که پر بوو له شه پولي ئه رخه وانی و قايه غي سهوز و ماسي وهنه وشه يي، ئه و جيهانه ي تييدا دهمرد، پر بوو له رهنگ، فواره ي زهره، ئاسمانی په مه يي، ريگاي سوور، بالنده ي قه ترانی. ميرئه و دال له خهونه کانی خويدا هه ميشه پالتويه کي خوله ميتشي له بهردا بوو، قزيکي دريژي هه بوو، کلتيه يه کي چه سه ي ره شي له سهردا بوو. له خهونه کانيدا بوني گوليکي ئه فسوناوي به ره و پيچاوپيچي جهنگه ليک دهبيرد، هه ميشه هه مان جهنگه ل دووباره دهه بووه وه، به لام هه ر جاره و به جوړيک خوي دهگوړي وهک ئه وه ي جهنگه ليکي ديکه بيت، نوي بيت، شوپتيک بيت پيشتر جهناي مير خهوني پتوه نه بينيت. ئه و له کاتي خهوبينين و دواتريش له گه ل بيدارييدا، له خوي دهپرسی: به راست من ئه م جهنگه له م بينيوه؟ به لام که بيري له شوپتي درهخته کان، جوړي هيلانه کان، سروشتي دووباره بوونه وه ي ريگا کان دهکرده وه، دلنيا بوو هه مان جهنگه له و به جوړيکي مه کر باز و فريودهر خوي دهگوړيت. نيو درهخته کان پر بوون له بانگه يشتي نهيني، دهنگي جانه وهرانيکي خه يالي که هانيان دهدا به ره و پيش بچيت و نه ترسيت،

چەشنە ئاوازیکی مۆسیقی ش دەهاتە بەر گۆنی کە پێشتر لە هیچ جینگایەکی دیکەدا نەیبیستبوو. میرئەودال خەونەکانی خۆی بە هەموو وردهکارییهکەوه لە بیربوو، بۆ نمونە لە زۆربەی خەونەکانیدا خالخالۆکەیهکی گەورە دەردهکەوت کە ئەویش هەر جارە و بە جۆریک پەنگەکانی خۆی دەگۆپی. دەبوو هەمیشە فرینی ئەو خالخالۆکەیه بکاتە نیشانە تا بەرەو نیازیکی نەینی بیبات... لە ناکاو، لە ناو درەختەکاندا ئەو پیاوێ دەردەکەوت. میرئەودال دەیزانی کە بۆیە هاتۆتە ئەم خەونەوه تا ئەم پیاوێ بیکۆزیت، دەیزانی کە ئەم چارەنوسە، ئەم قەدەرە خۆشناوییە زادهی خەون نییە، بەلکو جینگایەکی قوولتری هەیە، وەک قەدەریکە کە خۆی دەسلاتی بە سەردا نییە. لە کاسیتهکەدا چەندەها جار لە دکتۆر دەپرسیت «نازانم من خەونەکان دەبینم یان خەونەکان من دەبینن؟» خەونەکانی مولکی منن، یان من مولکی خەونەکانم؟». پرسیارەکی تەنیا یاریکردنێکی گەمزانە نەبوو بە زمان، بەلکو نەیدەزانی ناخۆ ئەو خۆی ئەم خەونانە بانگهێشتدەکات یان خەونێک هەیە گەورەتر لەم، هێزیکە نازانیت لە کوێوه دیت، بەلام داگیریدەکات و ناچاریدەکات ئەم خەونە ببینیت. زۆرجار لە کوتایی دانیشتنەکاندا بە دەنگێکی ماندوو کە گەلیک لە گەل ئەو هەیکەل و قیافە زەلیدا دەگونجا، دەیکووت «دانیانیم ... ئایا ئەمە خەونی منە یان نا؟». سەرەتا دکتۆر هیچ نرخیکێ بۆ ئەو پرسیارانە دانەدەنا و بە هێمنییەوه دەیکووت «جەنابی میرئەودال، هەموو کەسێک تەنیا خەونی خۆی دەبینیت، گەر دوو کەس پێکەوه یەک خەونیان بینی، دلت هیچ نەکات، دلتیابە کەسیان دز نین، بەلکو دوو دەروون لە یەک کارخانە هاتوونەتە دەر».

کە ئەو پیاوێ لە خەونەکانی میرئەودالدا دەردهکەوت، هەمیشە میر موچرکیکی پێدا دەهات، ئارەزوویەکی بەهیزی کوشتن دەبجولاند، توانایەکی نامۆ لە جەستەیدا دەگەرا، بۆ ساتیک هەموو فەزای خەونەکی پەشەدەبوو، لە چرکەیهکدا دەیان جانەوهری ترسناک لە ناو درەختە

بێرهنگه کانه وه سهريان دهردههينا، هه وايه کي خۆله ميشي و خنکينه ر بالي به سه ر پيگا کاند دهگرت، مير هه ستیده کرد ئهم پياوه ده يکوژيت، ده ترسا و ده ويست رابکات، به لام قاچه کاني له گه ليدا نه ده هاتن، پر به جهنگه لي خه ونه کاني هاواریده کرد، هه ستیده کرد له گه ل هاواره کيدا بازووه کاني سفت و ئه ستوور ده بن، هه ناسه کاني قورس ده بوون. دلنيا بوو ئيستا له پشت ئه و پياوه وه ده رياچه يه کي نهيني ده رکه وتووه، ده رياچه يه کي ليخن و ژمگين، ده رياچه يه ک وهک ئه وه ي ئهم پياوه له بري تابووت بۆ مردني ئهم هيتابيتي. پياويکي لاواز و غه مگين به جليکي سه رتايا ره شه وه، پياويکي بیدهنگ، بن هه ست، بن قسه، که وا دياربوو شتيکي نهيني به و ده رياچه تاريکه وه ده بيه ستیده وه. ئاوه ليخنه کان هه لميکي سارد و سه پيان لن هه لده ستا، کتوپر هه موو شت غه مگين و په ژمورده ده ينواند، رهنگه کان له خه ونه کيدا له نيوان زه ردی مات و خۆله ميشي توخدا ده که وتنه داگيرسان و کوژانه وه. ميرئه ودال ده يزاني که ئيستا ده بيت بکوژريت، ده يزاني هه چ چاره يه کي نيه ئه وه نه بيت ملي به رزبکاته وه و ئاماده يبکات سه ري لن بکه نه وه. پياوه که وه ها بوو وهک ته نيا بۆ سه ربرين هاتبيت... وهک زاده ي ترسيکي ده رووني و ئه زه لي مير بيت، له سه ربرين. پياوه که بیدهنگ، به لام بێرهحم، به هه موو تواناي خۆي په لاماري سه ري ميري ده دا، ئهم هه چ شتيکي نه ده کرد، نه به رگري له خۆي ده کرد، نه په لاماري ده دا، به لکو وهک يه کيک نه اميشي مردن بکات، چاواني ده نوکاند و به بیدهنگي بيري له چه قوکه ده کرده وه که بيته وه ي ئازاري هه بيت، له مله وه ده چووه ناو گوشته که ي. ميرئه ودال سه ري خۆي ده بيني که به هيمني له له شي جيا ده بيته وه، زياتر وهک سه ري گه وره ي بوکه شوشه يه کي لاستيک ده هاته به رچاوي تا سه ري ئاده ميزاديکي ناسراو، هه چ خوينتيکي نه ده بيني، هه چ هاواريکي له جه سته ي کوژراوي خۆيه وه نه ده بيه ست. وه ها دياربوو ته نيا بۆ سه ربرين هاتووه. ئه وه ي ميرئه ودال ده بيني، له شي خۆي بوو که وهک

گامیشیکی کئویی و تورپە و بوخاردار دەکەوت و بئ هیچ پەلەقازەیک تەسلیمی قەدەری خۆی دەبوو. میرئەودال لە وەسفی ئەو ھەستەدا، ھەندێ وشە ناشارستەیی بەکار دەھێنا، ھەتا لە جیگایە کدا گووتی «قەحبە چۆن لەشی خۆی دەبەخشیت، من بەوجۆرە لەشی خۆم دەبەخشم». ھەلبەت من پەیوەندییەکی زۆر نزیکم لە نیوان ئەو دووانەدا نە دەدۆزییەو، بەلام میرئەودال دەیویست بلیت کە ئەم لە خەونەکانیدا تەنیا بۆ تێرکردنی ئارەزووی وەحشیانەیی ئەو قەسابە دەرکەوتو. دواتر لە ناکاو ھەموو شتیک دەگۆرا، سەری خۆی کتوپر دەکەوتە سەر ئاوی دەریاچەکە... ھەمیشە بەو جۆرە، وەک ھیزیک لاشەکی لە حەوزیکی لیخندا سەرئاو خستبیت، وەک پەیکەریکی بەردینی قورس بیت و دەستیک بەسەر ئاوەو پرایگرتبیت، سەر و پوخساری سەرپا قەوزە، قژی شەپۆلیکی ھێمنی ئاو یاری پێدەکات، ھەردەم چاوانی خۆی بە نوقاویی دەبینیت، تا ئیستا نەبوو چاوانی کراوە بن، بە جۆریکی سەیر و توند و بێرەحمانە چاوانی نوقاندو، وەک کەسیک بێوێت ھەم مەرگی خۆی و ھەم بکوژەکی خۆی نەبینیت.

دکتۆری مامم سەرەتا ویستی پەیوەندییەک لە نیوان پوخساری باوکی میرئەودال و پیاوی ناو خەونەکاندا بدۆزیتەو. ھەولی بوئەو بوو، بیسەلمینیت کە بکوژی ناو خەونەکە ویتەیکە لە ویتەکانی باوکی میرئەودال، بەلام میرئەودال چەندین جار بۆ ماممی دووبارە کردووە کە باوکی ھەر زوو، بەر لە دایکبوونی ئەم مردووە و زۆرینەی سالانی مندالی لە ژینگەیکە تەواو مینەدا بردۆتەسەر. چیرۆکێک کە دواتر بۆم دەرکەوت درۆیە و میرئەودال تەنیا بۆ فریودانی مامم و بەتاکردنەوێ زانستەکانی پەنای بۆ بردووە. ژینگەیک بە قسەی میر لە بری ئەوێ ئارام پەرور دەیبکات، ناخی پرکردبوو لە جۆریک لە شەپانگیزی تایبەت کە ژنەکی بە «شەپانگیزی ژنانە» ناویدەنا. دکتۆری مامم باوهری بەجۆرە شتیکی وەھا نەبوو، دەیکووت «شەپانگیزی ژنانە؟ شەپانگیزی

ژنانه چیه؟ شتی وها بوونی نییه». بهلام مرواری خان به تلهفون به ماممی گووت، که جهنابی میر دوای ئه و خهونه به جوړیکی بهرچاو ترس دایدهگریت، شهپانگیزدهبیت، دهقریشکینیت، دهزریکینیت، وهک ژنانی پرسهدار جل له بهری خوی دادهدرپیت و قاپهکانی سهرمیزی نانخواردن دهشکینیت و سهری دهخاته ناو کوشی و به دهنگی بهرز دهگری. مرواری خان که ههندی پوژ به ماشینهکهی خوی، میری تا عیادهکهی مامم دههیتا، بوئهوهی میردهکهی توپهتر بکات، ئه و شتانهی ناودهنا «فهرتهنهی ژنان».

بهلام مامم به لومهوه نیگایدهکرد و دهیگووت «خانم، له دهروونتاسیدا زاراوهیهکی وها بوونی نییه». له راستیدا مامم له تیگهیشتنی تهواوهتی ئازارهکانی میرئووالدا دهستهوهستان بوو، هیچ شتیکی پویشن و مهنتیقی نه ده دوزیهوه تا خهونهکهی پی پروونبکاتهوه، خهونیک بهردهوام دوباره دهبووهوه، ئارهزوویهکی ترسناکی له میردا دروستکردبوو بگهپیت پیاوی ناو ئه و خهونانه بدوزیتهوه و بیکوژیت، دهیویست جهنگیک بهرپابکات، سهرزهمین بگوپیت بۆ گۆرهپانی شهپیکی گهوره. شتیک له کاسیتهکاندا بیرم ناچیتهوه ئه وه بوو که مامم له جیگایهکدا له میر دهپرسیت: ئایا له و ماوهیهی پابوردوودا ئارهزوویهکی تایبهتیتان ههبووه که سیتی دیاریکراو بکوژن، یاخود کینهیهکی گهورهتان بهرامبه که سیک ههست پیکردوه؟ . میرئووال، لهویدا دهوهستا و وهلامیکی دهدایهوه که شایهنی تومارکردنه: «بهائی، بهائی جهنابی دکتور، هیچ پوژیک له زیانمدا نهبووه، له مندالیمهوه، ئارهزووم نه کردبیت که سیک بکوژم، بهپیکهوم بۆ گۆرهپانی جهنگیکی دوور ... هه که سیک بیت بیکوژم، هه دوزمنیک بیت گرنگ نییه. هه میسه هه ستمکردوه، پوژیک دیت دهکهومه جهنگیکهوه، لهویدا دهکوژم و دهکوژریم، ئه وهش ئه وپهپی ئاسوودهیی منه».

دىلاوار شارىكى گەورەيە، زۆر زۆر گەورەيە، ئەوۋى دۇنياي نەدىيىت
 وادەزانى دىلاوار نىۋەى گۆى زەمىنى گرتوۋە، گەورەيى راستەقىنەى
 دىلاوار تەنيا كاتىك دەردەكەۋىت كە لە باكوورەۋە، لە لوتكەى چىا
 دوورەكانەۋە بىتەۋىت ھەموو شارەكە بىيىت. لە ھىچ پىتتىكى شارەكەۋە
 ناتوانىت بەسەر ھەموو دىلاۋاردا بىروانىت، دەيان گىردۆلكە و بەرزايى
 بەرچاۋت دەگىرن، چەندىن دەرياچەى بچوك بچوك گەرەكەكان و
 بەشەكانى لە يەكتەر جىيادەكەنەۋە، مرقۇف گەر بىتەۋىت دىلاۋار بگەرپىت ھەم
 زەۋى وشكانى دىتە پىگا و ھەم دەرياچە و جەنگەل. گەر بىتەۋىت بەپىن
 لەمسەرى دىلاۋارەۋە بچىت بۇ ئەۋسەر چەند رۇژىكت دەۋىت، ھۆكەش
 تەنيا درىژى تىرەى دىلاۋار نىيە، بەلكو ئەۋ ھەموو بەرزى و نزمى و
 كوچە پىچاۋپىچ و گەرەكە كۆنانەن كە مرقۇف بە ئاسانى سەرودەريان
 تىا دەرناكات. شارەكە چوار بەشى سەرەكى ھەيە كە بە تىپەپىنى زەمان
 و لە ماۋەى جۇراۋ جۇردا دروستىۋون، دىلاۋارى باكوور و دىلاۋارى
 باشوور، خۆرەلات و خۇرئاۋا. لە سەدان سال لە مەۋبەرەۋە ژمارەيەك
 لە خىلەكانى دەۋرۋبەر لەم سەر زەمىنەدا نىشتەجى بوون، كە زمان و
 شىۋە زمانى جىا قسەدەكەن، بىنەمالە دىزىنەكانى دىلاۋارىش ھەن كە دەلەين
 لەگەل بناغەى شارەۋە لىرەن. لە مېژە دەسەلات بە جۇرىكى بىنەرەتى لە

نیوان هه‌ندی له بنه‌ماله‌کاندا دابه‌شبووه. خانه‌واده‌ی ماروفی، که هه‌ندی به «مه‌عروفی» ناویانده‌به‌ن، نزیکی سه‌د سه‌اله‌ فه‌رمانده‌ی دیلاوارن. ئه‌ها ده‌بیت بلیم، که ئیستا له‌ خۆشترین پۆژ و له‌ زیرینترین قوناغی خۆیاندانین، به‌لام هه‌شتا هه‌ر فه‌رماندارن. له‌و سه‌الانه‌شدا که دوژمنان دیلاواریان داگیرکردبوو، فه‌رماندار هه‌ر له‌ ماروفیه‌کان بوو، دواتریش که خه‌لکی ناپازی له‌ داگیرکه‌ران شو‌پشی که‌وره‌ی دیلاواریان هه‌لگیرساند، دوا‌ی مۆرکردنی به‌یاننامه‌ی ئازادیی، وه‌ک میر و فه‌رمانداری مه‌ده‌نی دیسان هه‌ر ره‌زای ماروفییان دانایه‌وه. له‌ دوا‌ی شو‌پشه‌وه، ئه‌نجومه‌نیک‌ی بالا که‌ کونفیدراسیۆنیک‌ی خه‌له‌کیه‌، له‌ پال مه‌رکه‌زی فه‌رمانداریدا دیلاواریان ده‌برده‌پۆه، به‌لام که‌ر له‌ من ده‌پرسن ده‌لیم وه‌زیفه‌ی ئه‌و کونفیدراسیۆنه‌ خه‌له‌کیه‌ وه‌ها لاواز و بیکه‌لک بووه، له‌ ئیستادا به‌ نه‌بوو حساب ده‌کریت. جاران وه‌زیفه‌یه‌کی هه‌بوو که‌ سوپای دیلاوار به‌پیتی پیزه‌ی بنه‌ماله‌کان دیارییکات، به‌لام ئه‌م‌رۆ به‌ هۆی که‌شه‌ی سوپا و ته‌کنیکی سه‌ربازییه‌وه، کاری وه‌ها شیاو و شایسته‌ نییه‌، زۆربه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان ئیستا له‌ کۆلیژیک‌ی بالای سوپا ده‌رده‌چن که‌ ته‌نیا هه‌ندی که‌ بنه‌ماله‌ی تایبه‌ت ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتووه. له‌ سه‌الانی دوا‌یدا هه‌ندی جینگای شاره‌که‌ نویۆته‌وه، به‌لام له‌ هه‌ندی که‌په‌کیدا هه‌شتا خورافه‌ت، سیح‌ر بره‌و‌یک‌ی که‌وره‌یان هه‌یه. ئیستا هه‌ر بنه‌ماله‌یه‌ک، که‌په‌ک‌یک‌ یان چه‌ند که‌په‌ک‌یک‌ی له‌ شاره‌که‌دا داگیرکردوه، به‌لام له‌ دوا‌ی له‌دا‌یک‌بوونی منه‌وه، له‌م بیست سه‌اله‌دا کۆمه‌ل‌یک‌ که‌په‌کی سه‌یر له‌ دیلاواردا دروست‌بوون که‌ وه‌ک پشتینه‌یه‌کی که‌وره‌ به‌ چوارده‌وری شارد‌ا ک‌شاون، دانیشه‌توانه‌که‌ی له‌وانه‌ن که‌ بنه‌ماله‌ و ئه‌سل و فه‌سل‌یک‌ی وه‌هایان نییه‌، له‌ شاره‌وانی به‌و که‌په‌ک‌انه‌ ده‌لین «دیلاواری ره‌ش». به‌شی هه‌ره‌ زۆری دانیشه‌توانی ئه‌و، خه‌لکی ئه‌و گوندانه‌ن که‌ ده‌که‌ونه‌ نزیک سنووره‌ هاوبه‌شاکانی ئیته‌ له‌که‌ل دوژمن‌دا. له‌ بیست سه‌الی راپور‌دو‌ودا دوژمن له‌و سه‌ر سنوورانه‌ هه‌ر جموجۆلیکی کرد‌بیت، سه‌دان

خیزان ناواره‌بوون و هاتوون له شار نیشته‌جیوون. خه‌لکی شهو گه‌په‌کانه وهک بوونه‌وه‌ری غه‌ریبن، نه خه‌لکی دیلاوارن و نه که‌سیش لیره ده‌توانیت وهک دؤست و هاو‌زمان ناویان بنیت. خه‌لکانیک به غه‌واره ناویانده‌بن، به پاره‌یه‌کی کهم شه‌قامه‌کان پاکده‌که‌نه‌وه، لهو بینا تازانه‌دا کارده‌که‌ن که له به‌شه‌کانی تری دیلاواردا دروستده‌کرین، له مه‌زرا و خانووه هاوینه‌کاندا ده‌بنه خزمه‌تکار. به‌لام شه‌وهی سه‌یره شه‌ویه که همیشه به غه‌ریبی ده‌میننه‌وه. غه‌واره‌کان پتر خه‌لکانیکن وهک شه‌وهی نه‌ته‌وه، شار، نیشتیمان، زمانیان نه‌بیت، که یه‌کجار له گونده‌کانی خو‌یان هه‌لده‌که‌نرین، ئیتر وهک مرو‌فی ئاسایی له هیچ شوینیک جیگایان نابیته‌وه.

به‌لام میژووی دیلاوار له‌وه دیرینتره. دیلاوار، شه‌م شاره‌گه‌وره و کشاوه‌ی سه‌ر شه‌م خاکه‌پان و به‌رینه، له ده‌وری زیندانیکی دروستبووه، که له دیرزه‌مانه‌وه پنی ده‌گووتریت زیندانی یه‌که‌م. زیندانی یه‌که‌م له ناوه‌پراستی شاردا‌یه. پینج سال له مه‌وبه‌ر ویستیان زیندانه‌که بگو‌یزنه‌وه بۆ شوینیکی دوورده‌ست و بیناکانی بروخین و له جیگایدا باغچه‌یه‌ک و مه‌له‌وانگه‌یه‌کی شه‌له‌ی دروستبکه‌ن. بریاربوو زیندانیکی مودیرن له ده‌ره‌وه‌ی شار دروستبکه‌ن، شوینیکی په‌نا ته‌نیا شه‌و که‌سانه بیگه‌نی که بۆ دیداری ناسیاویک پروده‌که‌نه شه‌و. به‌په‌وه‌به‌ری شاره‌وانی نویی شاره‌که که سه‌ر به خیلی ئالیانییه، کوریکی گه‌نج بوو، هیچ شتیکی له‌سه‌ر میژووی پاسته‌قینه‌ی دیلاوار نه‌ده‌زانی. بریاریدا‌بوو وابکات خه‌لکی شار زیندان له بیربکه‌ن، ژیانیکی تر ده‌ست پینکه‌ن و شتیک له شادی بنۆشن، جو‌ره میژوویه‌کی نوی بۆ خو‌یان بسازین. سه‌یری لیده‌هات چۆن شه‌م زیندانه سه‌دان ساله لیره‌دایه و که‌س بیر له لا‌بردنی نه‌کردۆته‌وه، به ساده‌یی و دلپاکی ده‌یگووت «بۆ ده‌بیت شه‌م زیندانه له ناوه‌پراستی شاردا بیت، بۆ ده‌بیت له هه‌موو هاتن و چوونیکدا چاومان به‌م دیوارانه بکه‌ویت».

به‌په‌وه‌به‌ری شاره‌وانی له‌وه‌دا له‌سه‌ر هه‌ق بوو، زیندانه‌که به گه‌وره‌ی

و ساردیی و ناشیرینی خۆی، هه ر که سێکی دهتۆقاند. وینهیهکی غه مگین و ترسناکی دابوو به سهنتهری گه وره، هه ر چۆنیک بسورابایتیه وه، بتویستبایه بچیت بۆ هه ر جیگایه ک ده بوو به که ناری ئه و بینا به ردین و مۆنه دا تێپه ربیت. به لام هه موو به وه راهاتبووین، نه ده کرا بیر له وینه ی شار بکهینه وه بیته وه ی زیندانیککی وا گه وره له ناوه راستیدا بیته، زۆر که س بۆیان ئاسایی بوو ده موچاوی خۆیان بی لووت بیینن، که چی بۆیان ئاسایی نه بوو دیلاوار بی ئه و زیندانه بیینن. راستیه که ی شاری ئیمه هه یج شتیکی تیدا نه بوو مایه ی شانازی بیته، نه مزگه وتیککی کۆن، نه قه لایه ک، نه کتێبخانه یه ک، نه بورجیککی تازه... هه یج شتیکی تیدانه بوو. ته نیا شتیک که مایه ی ئیفتخاری هه موومان بوو پاشماوه ی زیندانه کۆنه کان و ئه م به ندیخانه گه ورانه بوو. راسته دیلاوار زۆر کۆن بوو، به لام هه یج که س بیر ی له نه جامدانی شتی گه وره و تایبه تی نه کردبووه وه. زیندانهکانی دیلاوار له سه رتاسه ری دنیادا ناویانگیان هه بوو، لای هه ندی ریکخراو و میژوونوس وه ک ئیرسیکی به نرخ ی به شه ری له قه له مده دران و له لیستی شوینه واره گرنگهکانی میژوودا دانرابوون. هه لبه ته زیندانی مه رکه زی که له سه دان سه له وه هه یه، گرنگترینیان بوو. که س بیر ی نایه ته، رۆژیک زیندانییه ک توانییه تی لێ هه لیه ته... هه یج کات... یه ک که س نه بیته که دواتر چیرۆکی دیته سه ر رینگامان، هه یج رۆحه به ریک له وێ نه هاتبووه ده ری، مه گه ر به رینگای یاسایی و دوا ی ده رچوونی ره زامه ندی به ره پرسانی زیندان. وه ک ده لێن خودی شاره که له دیر زه مانه وه به ده وری ئه و زیندانه دا دروستبووه، سه ره تا مالی به رپوه به ر و پاسه وانهکانی زیندان له وێ نیشته جییوون و دواتر خانه واده ی دیلهکان له و نزیکانه هه واریان خستوه، ئیتر له گه ل تێپه رینی کاتدا، خه لکی تر هاتوون و نیشته جییوون و ناوکه ی شارۆچکه یه کی وه ک ئه م شارهیان دامه زراندوه. هه تا ده لێن دیلاوار ناوی شاره که مان له دیلاواوه وه رگیراوه، که مانای سه ره زمینی ک زیندانییه کان ئاویان کردۆته وه، هه لبه ته که سانی ش

هەن ئەو پەتدەكەنەو و دەلێن ناوی «دیلوار» لە دلاوهرەو هاتوو كە نازناوی شارێكە سەردەمانی زوو پەر بوو لە جەنگاوەرانی دلێر و نەبەز. میژوونوسیکی دیمان لە ساغکردنەوێ ناو كەدا دەلیت هەر دوو ئەم بۆچوونە پوچن و دیلوار لە «دێ لەوێ» ەو وەرگیراوە، واتە گوندێك خەلكەكەى لە لەوێ پى مفتن، دەژین و جگە لە خواردن و خەو و كەیفى پوچ، عەقل و فكريان لای هېچى تر نییە. ناو كە لە هەرچییەكەو هاتیبت، دەمێك قسە هاتە سەر گواستەوێ زیندانەكە، خەلكى وایان دەزانی بە روخانى ئەو جییه شار دەبیته ویرانە، پێیان وابوو رۆحى ئەم شارە و نهنییە موقەدەسەكەى لەو زیندانەدايە. لای كەسانێك هەم پاسەوانەكان وەك موقەدەس و هەم دیلەكانیش بە موبارەك سەیردەكران. ئیتر دژ بە بریارى بەرپوێبەرى كالفامى شارەوانى، خەلك ناپەزایى زۆریان دەرپەری، زیندانەكان مانیاكەرت و پاسەوانەكان هەرپەشەى دەست لە كاركێشانەوێان ڕاگەیان، ئەو بوو مایەى ئەوێ بریارەكە لەلایەن جەنابى فەرماندار و كۆنفدراسیۆنى خێلەكانى دیلوارەو دژایەتییكریت، سەرۆكى شارەوانیان گۆپى و پەرۆهێ تێكدانى زیندانەكەیان بە ئاشكرا و لە بەرنامەیهكى تەلەفزیونیدا دراند. بەجۆریك لە جۆرهكان هەموو خۆشحال بووین زیندان لە جینگای خۆى بمیشتەو، لە ناو جەرگەى شاردا. ئەو بەر لە هەر شت، دلى زیندانەكانى ئاسوودەدەكرد كە هەستیاندەكرد هیشتا بەشێكن لە ئیمە، پارچەیهكن لە جەستەمان و جیانەبوونەتەو.

دوو پۆژ دواى سەردانەكەى میرئەودال مامم ناردمى بۆ زیندان تا بزانم حال و حیاكەت لەوێ چییە. چەند پۆژێك پێشتر هەوال هاتبوو كە لە زیندان نەخۆشییهكى دەررونى بلابوتهو و وەك هەر تاعوونێك كە فایرۆسەكەى لە یەكێكەو بۆ یەكێكى تر دەگوازیتهو، مەترسى ئەو هەیه لە ماوێهێ كورتدا دەرەكە تەواوى زینداییەكان و پاسەوانەكانیش بگریتهو. مامم پۆژى پێشتر گوتى «سبەى بەرلەوێ بییت بۆ سەر كار،

بچۆ بزانه چ باسه. ڕاپۆرتیکی سه‌ره‌تاییم بۆ بنوسه و بۆم به‌ینه». پێشتر یه‌ك دوو جاری تر کاری وه‌ها پوچ و لابه‌لایی پێ سپاردبووم، هه‌ندێ ئیشی پشکنینی سه‌ره‌تایی و سه‌رنجدانی یه‌كه‌مینى نابوو هه‌ستۆی من. من هه‌موو کاره‌کانم به‌ وردبیه‌کی باش ئه‌نجامده‌دا. مامم هه‌ندێجار ده‌یگوت «ڕاپۆرته‌کانته‌ بۆنی قه‌سیده‌یان لێ دیت، گه‌ر له‌ زه‌مانی شکسپیردا بووتایه، ده‌توانی له‌ بری ئه‌و رۆمیو و جولیت بنوسیت». نه‌مه‌زانی ئه‌وه وه‌سفیکی باشه‌ یاخود پلاریکی چه‌وته و مۆریکی ڕیسواویه‌ له‌ سه‌ر ناوچاوانی من، چونکه‌ مامم گه‌له‌ک گالته‌ی به‌ رۆمیو و جولیت ده‌هات و ده‌یگوت شه‌رمه‌ میژووی ئه‌ده‌بیاتی دنیا شتیکی وا پڕوپوچی پاراستوه. که‌ چووم بۆ زیندان شتیکی ئه‌وتۆم له‌ سه‌ر نه‌خۆشیه‌که‌ نه‌ده‌زانی. من گه‌رچی ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی مامم کارم ده‌کرد، به‌لام له‌و دوو ساله‌دا هه‌ندێ کتیب و وتارم ده‌رباره‌ی ده‌روون و ده‌رده‌کانی خۆینده‌بووه‌وه، شتکه‌لێکی سه‌ره‌تایی له‌ زانسته‌کانی پشکنینی ده‌روون فێربوووم. ه‌وى خۆینده‌وه‌کانم ئه‌وه نه‌بوو بیه‌ به‌رده‌ستیکی باش، یان بیه‌ که‌سیک که‌ ده‌یه‌ویت شتیک له‌و جیهانه‌ تێگات که‌ له‌ ناویدا ئیشده‌کات، به‌لکو زۆرجار شته‌کانم وه‌ک مه‌ته‌لێکی ئالۆز ده‌بینی. ه‌ینده‌ی نه‌خۆشیه‌کی پڕ ته‌لسیم و ئالۆز له‌ عیاده‌که‌ ده‌رده‌که‌وت، من ئۆفره‌م له‌به‌ر ده‌بڕا، ده‌مگوت چۆن مرو‌ف ده‌بیت ه‌یند ده‌سته‌وه‌ستان بیت له‌ ده‌روونی خ‌وی تینه‌گات. ئه‌و پ‌ۆزانه هه‌موو دنیا له‌ پێشچاوم ته‌ماویی ده‌ینواند... ه‌یچ شتیک مانای نه‌ده‌ما، ده‌نگه‌کان و هه‌سته‌کان به‌جۆریکی د‌ر‌ندانه له‌ سه‌رمدا تێکه‌لده‌بوون. ئیتر له‌ ه‌یچ تینه‌ده‌گه‌یشتم، نه‌ له‌ ده‌نگی ئه‌و فروشیارانه‌ی له‌ پشت عیاده‌که‌مانه‌وه به‌ ده‌نگی به‌رز میوه‌کانی خ‌ویان هه‌راچده‌کرد و نه‌ هاواری ئه‌و مه‌لایانه‌ی که‌ پ‌ۆزی پ‌ینچ جار له‌ سه‌ر بۆ ئه‌وسه‌ری شار، خودایان به‌ هه‌موو ت‌ون و ده‌نگ و وشه‌یه‌ک بانگده‌کرد، هه‌تا ه‌و‌ر‌نی ماشینه‌کان و خ‌ویندنی که‌له‌شێره‌کان و ده‌نگی باران و گ‌ف‌ه‌ی بای زستانان پ‌رده‌بوون

له تهلیسم و پهمز و ئیبهامی قول. من زورجار به چاوی خوم ده مینی که مامم به دهست تاریکیه کانی دهر و نه وه دهینالاند. تا ئه و ئازاری زیاتر بایه و له ئیبهامدا نوقم بایه، منیش زیاتر له تاریکی دهر و نه دهرترسام... مامم هه میسه دهر و نی به وشه ی شاعیرانه وه سفده کرد، ده یگوت «رینوار. دهر و نه فیتنه بازه، فیتنه شی ئه و کاته دهر ده که ویت که ده ته ویت دهر گاکانی بکه یته وه و سه یری بکه یت. تا نه ته ویت قفله کانی بشکینیت مه کر و فیله کانی دهر نا که ویت، هینده ی کردته وه، ئیتر تینا که یت چیت دیوه و چی ده بینیت. هه ندی جار وه ک ئه شک و تیکی تاریکه، هه ندی جاریش وه ک باغیکی رازا وه یه، هه ندی جار وه ک دهر یا وه هایه، هه ندی جاریش ئاسمانیکی فراوان و بیینه. پره له خه لکیک که بینوتن و نه تبیینون، له سفره و خوانیک جاری وایه ژه هری له سه ره و جاری وایه میوه ی به تام، له ئاره زوو هیچ وهخت تیر نابن، له خواست که خویان دهر ناخه ن، له ده مامک که به دوا ی ده موچاودا راده که ن، له ده موچاو که بۆ ده مامک ده که رین. به لئ ئاوه هایه دهر و نه».

ئه و پوژه ی که چووم بۆ زیندان، ده موده ست له ژووری به ریوه به ریی زیندانه وه ناردیانم بۆ لای دکتور حسامه دین، دکتوری سه ره کی زیندان. پیاویکی بچکوله ی ریشن و کوپه ل بوو، سه ریکی پووتاوه و ناوچاوانیکی ته ختی هه بوو، چرچ به جوړیکی قات قات و یه ک له دوا ی یه ک له ناوه راستی سه ریوه تا سه ر برو ی پیزبوو بوون. نه و یقاری دکتوری تیدابوو و نه هه بیته ی پاسه وانی زیندان، وه ک مه خلوقیکی نامۆ هاته پینشچاوم که بی هیچ کاریکی دیاریکراو له م جیهانه تاریک و تاییه ته ی زینداندان و نیوو بییت و خه ریکی خودوزینه وه یه کی بیته نجام بیت. پزیشکی گشتی بوو، دوو به رده ستی هه بوون، هه ردووکیان وه ک خوی کورته بنه و خرکه ل بوون، دوو ده موچاوی غه مگینیان بوو وه ک سیمای دوو زیندانیی که ئازاری دیلی شیوه ی شیواندبن. که به دکتورم گووت من

په‌وانه‌کراوی دکتۆر سیامه‌ندم، گه‌له‌ک خۆش‌حال بوو، دیار‌بوو له‌ دکتۆره‌وه‌
 چاوه‌پروانی خه‌به‌ریک بوو. دکتۆر حسامه‌دین ده‌مۆده‌ست بانگی‌کرده‌ هه‌ر
 دوو یاوه‌ره‌که‌ی و پێکه‌وه‌ منیان برده‌ ژووری تایبه‌تی خۆیان. دکتۆر به‌
 ده‌نگێکه‌وه‌ پێبوو له‌ نیگه‌رانی گووتی «سوپاسی دکتۆر سیامه‌ند ده‌که‌م
 که‌ ئێوه‌ی نارده‌وه‌، گه‌رچی ماوه‌یه‌که‌ چاوه‌پروانم به‌لام ئومید‌پراو نه‌بووم.
 له‌م زیندانه‌دا ئومید‌ وه‌ک ده‌رمانیکی دانسقه‌ وایه‌، زۆر ده‌ستی پێوه‌
 ده‌گرم. له‌ راستیدا له‌ زیندان خه‌ونیکه‌ بلابۆته‌وه‌ که‌ ئێمه‌ تێیناگه‌ین...
 شتی‌که‌ هه‌م نه‌خۆشییه‌ و نه‌خۆشیش نییه‌. نازانم چۆن وه‌سفیبکه‌م. زۆر
 جۆری ده‌رد هه‌یه‌ باسکردنی شتی‌یه‌، به‌لام باس نه‌کردنی‌شی هه‌ر شتی‌یه‌.
 خۆم و هاوکاره‌کانم له‌و پروه‌وه‌ ده‌سته‌وه‌ستانین و شتی‌که‌مان بۆ ناكریت،
 مرقوف ده‌ترسیت باسیبکات وه‌ک گه‌مزه‌ ده‌ربکه‌ویت، ده‌ترسیت باسی‌شی
 نه‌کات کاره‌سات بکه‌ویت‌وه‌». دکتۆر گه‌لێک نا‌ئارام و به‌ ده‌نگێکی غه‌مگین
 قسه‌یده‌کرد، من نه‌مه‌زانی باسی چی ده‌کات، به‌ په‌له‌ گووتم «گه‌ر ئێوه‌
 راپۆرتی‌که‌تان هه‌بیت، من ده‌یه‌مه‌وه‌ بۆ دکتۆر، گه‌ر نه‌بیت، ده‌بیت هه‌موو
 شتی‌که‌م بۆ بگێرنه‌وه‌ تا بینوسم و بیخه‌مه‌ به‌ر ده‌ستی به‌پێزیان». دکتۆر
 به‌ هه‌مان ده‌نگی غه‌مگینه‌وه‌ گووتی «گێڕانه‌وه‌ی ئاسان نییه‌. هه‌مووی
 ده‌رباره‌ی خه‌ونیکه‌ له‌ ناو زیندانییه‌کاندا بلابۆته‌وه‌، خه‌ونیک هه‌ر که‌س
 ده‌یبینیت وه‌ک سه‌گی هاری لێدیت، شیت و شه‌پانی ده‌بیت، پرده‌بیت له‌
 وایمه‌ و خه‌یالات. دیله‌کان به‌ روکه‌ش و پوخسار شتی‌کیان پێوه‌ دیار
 نییه‌، به‌لام ئه‌وه‌ته‌ی ئه‌و خه‌ونه‌ بلابۆته‌وه‌، شیرازه‌ی زیضان تیکه‌چوه‌.
 ده‌ترسم گه‌ر چاره‌یه‌ک نه‌دۆزینه‌وه‌، شته‌کان وردو ورده‌ له‌ ده‌ست
 ده‌ربچن، له‌به‌رئێوه‌ پێویستیمان به‌ کۆمه‌کی به‌ په‌له‌ی جه‌نابی دکتۆر
 هه‌یه‌». هه‌ر دوو یاوه‌ره‌که‌ی له‌ ته‌نێشته‌وه‌ سه‌ریان بۆ له‌قاند. هه‌ردووکیان
 هه‌مان ترس و هه‌سرته‌ له‌ چاویاندا بوو. دکتۆر حسامه‌دین هه‌ر
 چیه‌کی ده‌گه‌وت یاوه‌ره‌کانی له‌ پێگای ئه‌و غه‌مه‌ی نێو نیگایانه‌وه‌ بۆیان

دهسه لماند. من گوتم «پراستيه كهى، دكتور سيامند داواى له من كړېوه هم مو زانياريه كې پټويست له نيوه وهر بگرم. ثم ماويه زور سهرقال و بى مه جاله ... به سهرىك كچه كهى زه ماوه ند دهكات و به سهرىكى تريس ژماره ى نه خو شه كانمان ثم سال به جورىكى بهر چاو زياديانكړېوه. گهر به مجوره بړوات پهنگه له زستانى داهاتوودا شار پټويستى به زياد له دكتورىكى دېروون هېيت. دكتورى مامېشم وا هه سته دهكات كه ماويه كه خلك به ليشاو تووشى نه خو شى دېروون دېن». دكتور حسامه دين گوتمى «من وهك پزىشكيكى تاييه ت به نه خو شيه گشتيه كان، زانيارى دكتورىكى وهك جه نابى دكتور سيامه ند نيه. له و چنډ سالي پابوردودا، من جگه له ستايشى جه نابيان، جگه له پياهلدان به ناو و ناوبانگيدا شتىكى خراپم له سهر ئه وان نه بيسټووه. واده زانم زيندان ئيستا پټويستى به دكتورىكى وهك ئه وه تا من». پېشتر جوړه له خو بوردنكي وهام له نيو دكتوراندا نه بېنيو. دكتوره كانى دېلاوار، وهك زور به ى خاوه ن ئيش و پيشه كانى تر، جنسكي له خو بايى و له خو رازيى بوون، بيسټى قسه يه كى وهام له زارى دكتوريكه وه ئاسايى نه بوو. له نيو سه عاتى دواترى دانېشته كه مدا خريكي كوكړدنه وه ى زانيارى بووم له سهر ئه و خونه ى كه ئاسووده كى زيندانى تيكدا بوو. خونه كه هه مان شيوه ى خه ونى ميرنه ودال له دهورى پياويك ده سورپايه وه كه دهرده كه وېت و سهره كان دېه پرنيت. ئه وه ى جيكاي پرسيار بوو ئه و دهنكو سهره بوو كه ده يگوت، هه مووان خه ون به يهك كه سه وه دېنين، به يهك پوخساره وه، كه سيك كه سهرى خه ونينه كان دېه پرنيت و تووشى سام و هراسيكيان دهكات، ده ميك كه وريا دېنه وه، ئاسه وار و كاريگه رى خراپى لا ناچيت.

له وى من چاوم به يه كه م كه س كه وت كه يه كه مين خه ونى بېنيو، پياويكى نيمچه لالى پته پتكر كه به تاوانى كوشتنى ژنه كه ى له زيندان بوو، كه چالكي لوت دريژ، پيشيكي كورتى هېوو، جووتيك چاوى

نه‌خۆش که وه‌ک چاوی بالنده‌یه‌کی نا‌ئارام به ژووره‌که‌دا ده‌گیرا . به ترسیکه‌وه، وه‌ک که‌سیک هه‌لگری یه‌که‌م نیشانه‌کانی فایرۆسیکی کوشنده بی‌ت، بۆی گێژامه‌وه که شه‌وانه به‌رده‌وام یه‌ک خه‌ون ده‌بینیت. له‌به‌ر لالی و ته‌له‌کردنی به‌رده‌وامی زمان، زۆر وشه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه، باسی بایه‌کی کرد که ته‌نها جلی ژنانی پێیه، بایه‌کی به‌هێز که هه‌زاران پارچه جل به ئاسماندا ده‌بات، ئینجا له نا‌کاو خۆی له گوزه‌ریکی قه‌یسه‌رییه‌کانی سه‌نته‌ری دی‌لا‌واردا ده‌بینیته‌وه، گوزه‌ریک پ‌ر له بۆ عه‌تریکی خه‌یالی که پ‌یشت‌ر ئه‌و بۆنی نه‌کرده‌وه، بۆنه‌کان گێژیده‌که‌ن، ته‌واوی خه‌ونه‌که‌ی له گێژی و سه‌رئیشه و و‌پیه‌کی زۆردا دووباره‌ده‌بیته‌وه، دیمه‌نه‌کانی خه‌ونه‌که له‌سه‌ر یه‌ک و به پ‌لان خۆیان دووباره‌ده‌که‌نه‌وه، له خه‌ونه‌که‌یدا وه‌ها دیاره وه‌ک ئه‌و قه‌یسه‌رییه بسووتیت، ته‌م و دو‌که‌ل به‌رچاوی ده‌گرن، هه‌ناسه‌ی سوارده‌بیت، ده‌یه‌و‌یت هاواربکات و ناتوانیت، هه‌ست به خنکان و گه‌رمی و له هۆشچوون ده‌کات، له‌ناو ئه‌و ته‌م و ترسه‌دا ئه‌و پیاوه ده‌رده‌که‌و‌یت، لاواز و غه‌مگین، ئه‌م هه‌ست به ئاره‌زوویه‌کی توند ده‌کات بۆ مردن، شتیکی تاریک له‌ رۆحیدا ده‌جولیت، هه‌سته‌ده‌کات ده‌بیت شتیک بکات، گه‌ردنی به‌رزده‌کاته‌وه بۆ چه‌قوی ئه‌و، له دووره‌وه ب‌ریسه‌کی ئه‌و کێرده کوشنده‌یه ده‌بینیت که له کێردی قه‌سابه‌کان ده‌چیت. تا ده‌گاته به‌رده‌می ئه‌م چه‌ندین جار په‌نگی کێرده‌که ده‌گور‌د‌ریت، له نا‌کاو هه‌سته‌ده‌کات چه‌قۆکه له ناو گوشتیدایه، به خوینیدا رۆده‌چیت، هه‌ست به ئیسکه‌کانی ده‌کات ده‌شک‌ین، ده‌ستی ئه‌و پیاوه توند و در‌ندانه گه‌ردنی به‌ره‌و دوا ده‌شک‌ینیته‌وه، گوژمی خوین به‌ره‌و ناو گه‌روی ده‌رژیت و خه‌ریکه ده‌خنکیت، هه‌ست به سه‌ری خۆی ده‌کات له جه‌سته‌ی ئازاد ده‌بیت. بۆ ئیس‌تیک هه‌سته‌ده‌کات باری له‌شی سووک بووه، ده‌یه‌و‌یت ب‌ی سه‌ر هه‌ستیت، به‌لام ناتوانیت. له نا‌کاو وه‌ک یه‌ک‌یک له کاتی خنکاندا، ئاو هه‌لیگریت و به هیزیکی گه‌وره ف‌ر‌پ‌ی‌ب‌داته ده‌ره‌وه و‌ریاده‌بیته‌وه و راده‌چله‌ک‌یت، بۆ سه‌ری خۆی ده‌گه‌ریت، له‌سه‌ر

زهوبیه که، له ژیر جیگا که یدا، له پال نوینی زیندانییه که ی ته نیشیتدا، به لام نایدوزیته وه. ته و او وریاده بیته وه و وهک هیزیکی نه فسانه یی تیگه پابیت هه لده ستیت و هه موو گیانی دهله رزیت... خه ونه که له ویادا ته و او ده بیت، بیته وه ی هه رگیز کوتایی هاتیت.

دیه که نه و خه ونه ی به زمانیکی لال و ئالوز بۆ گنر امه وه. سه رم له وه سورما، چۆن نه م خه ونه هینده له خه ونه که ی میر نه ودال ده چیت. له گهل هه موو جیا وازییه کیشدا، لیکچوونیکی کوشنده له نیوان هه ر دوو خه ونه که دا هه بوو. نه وه ی سه یر بوو قسه ی دکتوره کان بوو، خه ونه که به خیزیی بلا و ده بووه وه، نه وانه شی ده یانبینی ئاره زوویه کی ویرانکردن و کوشتیان تیدا ده جولا، شه رانگیز ده بوون، ئارامییان له ده سته دا، په لاماری یه کتریان ده دا، تووشی ورینه ده هاتن، نیگاری تاریک و هه سته ناخوش ته نگ ی پیته لده چنن، له خه و ده ترسان، به لام له وریایشدا نه و دیمه نانه هه ر ئاوقای خه یالیان بوو، خولیا یه کی ره ش ده یگرتن و یه خه ی به رنه ده دان.

وهک دکتور حسامه دین گووتی «شیرازه ی زیندانه که ته و او تیکچوو بوو». سه ره تا به پویه به ری زیندان نه و که سانه ی له قه ره نتینیکی تاییه تدا جیا کردبو وه وه، پۆژانه گفتوگۆی له گهل کردبوون، خه ونه که ی پیکیرابوونه وه، به دوا داچوونی بۆ هۆکاری شه رانگیزیان کردبوو. تا هه فته یه ک له مه و به ر خودی به پویه به ر خویشی تووشی خه ونه که بوو بوو. ئیستا دکتور حسامه دین زور ده ترسا، هه فته یه ک بوو جیگری به پویه به ری زیندان نه قیب زرار له جیگای عه قید قزلباش ده و امیده کرد. عه قید خه ونه که به جۆریک ته نگ ی پی هه لچنبوو، دوو هه فته پشووی وه رگرتبوو تا له گهل ژن و مندا له که یدا به چیه ماله کویستانییه که ی له بناری چیا و له وی که میک ئارام بیته وه. دیار بوو جیا کردنه وه ی نه خۆشه کان له و قه ره نتینه دا، سوودیکی به رچاوی بۆ ریگرتن له نه خۆشییه که نه بوو. به لام نه وه ی

دۆخه‌که‌ی گه‌یاندبووه‌ حاله‌تی مه‌ترسی، په‌لاماردانی پیاوێکی باریک و
 ریشن بوو له‌لایه‌ن زیندانییه‌کانه‌وه‌ که‌ تا سنووری مردن ئه‌شکه‌نجه‌درا‌بوو.
 ئه‌وه‌ی نه‌خۆشیه‌که‌ی ده‌گرت، تووشی وه‌سواسێکی ترسناک ده‌بوو، له‌ ناو
 خه‌لکدا بۆ مۆته‌که‌ی ناو خه‌ونه‌که‌ی ده‌گه‌را، که‌سانێکی تری لێ ده‌بووه
 ئه‌و ... به‌ گشتی وه‌ک دکتۆر حسامه‌دین ده‌یگووت، هه‌موو خه‌وبینه‌کان
 تووشی واهیمه‌ی لیکچوون و تیکه‌لکردن ده‌بوون، خه‌ون و پاستیان وه‌ها
 تیکه‌لده‌کرد، جیا‌کردنه‌وه‌یان ئیتر ئاسان نه‌بوو .

من ویستم وه‌سفی ده‌موچاوی جه‌لادی ناو خه‌ونه‌که‌م ده‌ستبکه‌ویت،
 قسه‌یه‌کی زۆرم له‌گه‌ل زیندانییه‌که‌دا کرد، به‌لام وه‌سفکردنی ده‌موچاوێک
 که‌ له‌ خه‌وندا ده‌بیینی‌ت ئاسان نییه‌، هیچ که‌س ناتوانیت به‌ ته‌واوی بزانی‌ت
 له‌ خه‌وندا کێی بینیوه‌، ئه‌وه‌ بپوای منه‌. له‌گه‌ل یاریده‌ده‌ره‌کانی دکتۆر
 حسامه‌دینیشدا، که‌ دوو پیاوی هه‌من و زرنگ دیار‌بوون، هه‌ندێ قسه‌م‌کرد،
 نه‌مه‌زانی ئه‌و قسانه‌ دواتر پۆلێکی گرنگ «زۆریش گرنگ» له‌ داهاتوومدا
 ده‌بینن. سه‌رسه‌ختانه‌ پێم له‌وه‌ داگرت که‌ ئه‌سته‌مه‌ مرۆف ده‌موچاوێکی ناو
 خه‌ونی وه‌ک خۆی له‌ بیریت، ئه‌وانه‌ی له‌ خه‌وندا پرووده‌ده‌ن نا‌کریت له‌گه‌ل
 حه‌قیقه‌تدا تیکه‌لبکری‌ن. به‌لام دواجار یه‌کنیک له‌ زیندانییه‌ لاوازه‌کان کرابوو
 قوربانی ده‌رده‌که‌، هه‌ندێ له‌ نه‌خۆشه‌کان تا له‌ خولیا و ترس و ئازاری
 خۆیان هه‌لپێن، گه‌نجی‌کی لاوازیان به‌وه‌ تۆمه‌تبار‌کردبوو که‌ ئه‌و جادووبازی
 گه‌وره‌یه‌ و ده‌ستی شه‌یتان خۆیه‌تی و ئه‌و به‌ به‌کاره‌ینانی سیحری
 په‌ش خزاوه‌ته‌ خه‌ونه‌کانیان. ئه‌شکه‌نجه‌یان دا‌بوو، به‌ تۆمه‌تی جادوگه‌ری
 په‌تیان کرد‌بووه‌ ملی و ویستبوویان بیخ‌نکێن. ئه‌وه‌ دکتۆر حسامه‌دینی
 ترسان‌دبوو، ده‌ترسا له‌ خۆرا تاوانیک له‌ به‌ندیخانه‌که‌دا پروویدات. ئیستا
 دلنیا‌بوو شته‌کان له‌ ژێر ده‌ستی ده‌رده‌چن و هه‌چی پێ نا‌کریت. به‌ ناچاری
 و به‌ فه‌رمانی نه‌قیب زرار زیندانییه‌ به‌سته‌زمانه‌که‌یان گواستبووه‌وه‌ بۆ
 نه‌خۆشخانه‌ و له‌و‌یشه‌وه‌ بۆ زیندانیکی بچو‌کتر له‌ گه‌ره‌کی‌کی دیکه‌ی شار.

ئەو پۇرۇشە تا درەنگ لە زیندان مامەو، خەریکی کۆکردنەوێ زانیاری و پیکخستنی ئەو راپۆرتە بووم کە دەبوو بیدەم بە دکتۆر سیاى مام. خۆیندەنەوێ راپۆرتەکان لە لایەن دکتۆر سیاوێ هاوشان بوو بە سەرسامییەکی زۆر. دکتۆر چیرۆکەکی وەک جۆریک لە لادانی نامەنتیقی و تیکچوونی نەزمیکی گەردونی سەیرکرد. من ھەمو زانیارییەکانم بە وردەکارییەکی زۆرەوێ بۆ نوسی، پێموابوو ئەوێ من لە زیندان بێنیومەوێ نیشانەى شتیکی نااساییە کە دەبێت لە پووی زانستیەوێ تەفسیریکی پۆشنی ھەبێت. سەرھەتا باوھەری بە من نەکرد و خۆی بە نھێنی و بەجۆریکی تاییەت، دواى ئەوێ دەرگای ژوورەکی داخست، لەگەل دکتۆر حسامەدین بە تەلەفون قسەیکرد. دانیابووم وادەزانیت تەواوی چیرۆکە کە زادەى خەیاڵی شاعیرانە و لیکدانەوێ خورافاتى منە کە زۆرجار دەبوو مایەى بێزاری ئەو. دەمیک دانیابوو ھەوالە کە دەستکردی من نییە، ناومیدانە لە ژوورەکی ھاتەدەری و گووتی «شتیکی باش نییە، لەم چیرۆکە رازی نیم. ھەر شتیکی تەفسیری نەبێت ترسانگە، وەک خودا، وەک شەیتان... یان ھەر شتیکی تر. دنیای ئینسان لەسەر تەفسیر بەندە».

مامە سیاى ھەمیشە پێویستی بە تەفسیریکی پوون بوو، گەر تەفسیرە زانستیەکان پێدا رانەگەشتبان، دەمۆدەست پەناى بۆ تەفسیریکی غەیبی دەبرد. بەلام ئەو پۇرۇشە کە لەگەل دکتۆر حسامەدین قسەیکرد، بە ھێمنی منى لە ژوورەکی کردە دەری و گووتی «شتیکی بێ پیشینە، شتی وام تا ئیستا نەبێستووە. بەلام دانیاندا کە مەوێ ھیچ نەخۆشیەک لە گوپی نییە، بەلام وای بە حالى پزیشکیک لە دیلاوار گەر غیرەتى ئەوێ ھەبێت بە خەلک بلیت، ئێو نەخۆش نین. خەلکی ئەم شارە عاشقی نەخۆشین، چەند حەزەدەکەن دەولەمەندبن، خۆش بژین، ئەوئەندەش عاشقی نەخۆشین، نەخۆشی بە جۆریک لە پالەوانیتی و ھونەر دەزانن. پێویستیان زیاتر بە نەخۆشیە تا لەشی ساغ»... وای گووت و دەستی برد ھەندى کتییى

ئینگلیزی کونی له کتێبخانه هه‌زار و تو‌زاوییه‌که‌ی خۆی ده‌ره‌ینا و خستنییه
سه‌ر میزه‌که‌ی، به‌ منی گووت «تون‌د ده‌رگا‌که‌ دا‌بخه‌، تون‌د ده‌رگا‌که‌ دا‌بخه‌،
ده‌میکه‌ مو‌تاله‌عاتم نه‌ماوه‌، کاتی ئه‌وه‌یه‌ هه‌ندێ شت مو‌راجعه‌ به‌که‌م».
مامم چی خو‌ینده‌وه‌ و له‌ دوا‌ی چی ده‌گه‌را، نازانم. به‌لام د‌ل‌نیا‌بووم ئه‌وه‌ی
بو‌ی ده‌گه‌ریت له‌ کتێبه‌کاندا نای‌د‌و‌زیته‌وه‌.

ئەو كاتەى لای مامە سیام ئیشمەدەكرد، تەمەنم ۶۲ سال بوو. سالىك لە كولېژى حقوق خويندبووم، بەلام ھەر زوو لە ياسا و ناكۆكى و لۆژىكە چەوتەكەى بىزاربووبووم، سالىك بەس بوو تىگەم ياسا لە جەوھەردا ھىچ نىيە جگە لە ھۆيەك بۆ دىل و ئىفلىجکردنى ئىنسان. لە چەند وانەى يەكەمەو تىگەيشتم، مەرۇف ياساى دروست نەکردوہ تا كىشەكانى خۆى پى چارەسەر بکات، بەلكو ياساى دروستکردوہ تا ژيانى خۆى پربكات لە كىشەى بى کوتايى و لە كۆيدا كۆسپىك يان چالىك نەبوو، جەنابى ياساناس بىت و خەرەندىكمان بۆ دروستبكات، ياسا سەرەتای داگەرانى مەرۇفە بۆ قوناغى دېندەيى، دوايى دروستبوونى ياسا دېندەيى مەرۇف شىئوہيەكى پىخراوتر و ئامانجدارتر وەردەگرىت، بە پىچەوانەى جىھانى پىنش ياساوہ، كە دېندەيى ملکہى ناچارى و پىويستى و مانەوہ بووہ. دوايى بىرم لەوہ کردەوہ بىم بە ئەندازيار، سالىك ئەندازيارىشم خويند و تىگەيشتم يەكىكە لە پوچترىن زانستەكانى دونيا، چونكە بۆم دەرکەوت ئەو ياسايانەى دونياى جەماد و مەترىالە وشكەكان دەبەنەپىئوہ، كاريكيان بە ئەندازە و پىنكەتاي دونياى ئىنسانەكانەوہ نىيە، بە پىچەوانەوہ كىشەى وجودم واهاتە بەرچاو وەك مەملانئىى دونياى پىر نەرمى شتە بىگيانەكان و دونياى بىشئوہ و بىفۆرمى زىندوئىتى بىت، ئەندازە ھىچ نەبوو جگە لە وەبىرھىتانەوہى نارېكىيە

ئىنسانىيەتكامان، ھەر چەندە ياسايەكى لۆژىكى و تيورىكى ھەندەسى وردم دەخويند، چەندە دەمبىنى ئەم ياسايانە دەتوانن جىھانى شتە نەگۈرەكان پرىكەن لە يەقىن، ئەۋەندەش بىن نەزمى و نارىكى دونىاي ئىنسان توۋشى پەرىشانى و سەرلىشىۋانى دەكردم. بۇ سالىكىش چوۋمە بەر خويندنى فەلسەفە ... فەلسەفەم لە ياسا و ئەندازە لا خۆشتر بوو، بەلام ھەستەمكرد فەلسەفە شتىك نىيە ئىنسان بتوانىت لە كىتىدا يان لە زانكۇدا بىخوينىت. فەلسەفە كاتىك چىزى ھەيە، مەۋۇ خۇي فەيلەسوف بىت... ئەو سالا زۆر بە وردى ھەندىك لە كىتەكانى ئەفلاتون و ئەرسىق و كانت و نىتشەم خويندەۋە، بەلام لە كۇتايىدا ھەستەمكرد، مەن ناتوانم فەيلەسوف بىم. مەن لەۋ كەسانەبووم كە دەمويست بۇيىم، فەيلەسوفىش دەبىت تواناي دەستەردار بوۋنى لە ژيان تىدا بىت، دەبىت بىرۈكەيەك يان خەيالىكى كەمزانە بتوانىت ھەموو مىشكەت داگىربكات تا بتوانىت لەۋ بىرۈكە بلح و گىلانەيە تيۈرەيەكى قورول و قەشەنگ دروستىكەيت. بەلام مەن لەۋانە نەبووم بتوانم ماۋەي درىژ لەسەر كىتەيىك يان نوسىنىك دابنىشم و بىرىكەمەۋە. ۋازەيتانم لە خويندنى فەلسەفە باۋكى بە تەۋاۋەتى ناۋمىدكرد و ناۋم لە نىۋ خوشك و براكانمدا ۋەك كەسىكى بىكەك و خۇنەناس دەنگىدايەۋە. ھەتا برا كەۋرەكانم پىشنىياري ئەۋەيان دايە باۋكم كە لە ناۋەپاستى بازاردا دوكانىكى فروشتى جلوبەركى ژىرەۋەي ژانام بۇ دابنىن و چىتركات و ژيانى خۇم بە خويندەۋە سەرف نەكەم. بەلام باۋكم ۋەك بزانىت بۇ ھىچ ئىشەك دەست نادەم، سزايەكى دىكەي دام و جۆرە پلانىكى تىرى لە فىكردا بوو. دوو سال ناۋمىد لە دوكانىكى عەجايەبدا گىرىكردم و ھىچ كارىكى دىاريكراۋى پىن نەسپاردىم، پىشتر ھىچ باۋكىك لەم شارەي ئىمەدا بەجۆرە مندالى خۇي سزا نەدابوو.

ھەموو لەۋ باۋەرەدا بوون كە ھۇي نىگەرانى باۋكم ئەۋ دۇخە نالەبارەي خويندە كە تىتىدا گىرم كىردبوو. بەلام نا... مەن لە كۇتايى بىست و سىپەمىن سالاى تەمەندا شتىكى ترسناكم توۋشەت، شتىك كە خۇشم ھۇكارەكەيم

نەدەزانى، شتىك لىرەدا دەبىت ئاشكرابىكەم. شتىك بوو ھۆى تىكدانى
 تەواوھتى ژيانم. ئەو سالەى كە لە بەشى فەلسەفە بووم، لە خىزانى منو
 خانمىكيان بۆ ديارىكردم تا بىخوازم و ژيانى خانەوادەى دروستبگەم، من
 كە كورپكى ئارام و شەرمىش بووم، ھەر زوو پىشنيارەكەم قەبوولكرد
 و پازىبووم بى ھىچ خۆشەويستىيەك خىزانىك دابمەزرىنم و لە كونجىكدا
 سەرە داوى ژيانىكى ھىمن بگرمە دەست و دانىشم. خانمى دەستگىرانم
 كچىكى تا بلىنى ناسك و سەلار و لەبار بوو، من بە ھىمنى و ھەك كورپكى
 شەرمەن و بىدەنگ دەمويست قوناغى دەستگىرانى تىپەرېنم و بچمە سەر
 ژيانى سروشتى خۆم، راستىيەكەى ھەستەدەكرد كىژەكەش ھەك من
 ژنىكى ئاسامى و عادەتتە كە خەون بە مال و حالى خۆيەو دەبىنيت،
 ھىچ كات ھەستم نەكردبوو دلى بە كەسىكى دىيەو ەيت ياخود بەرامبەر
 من بىزارىيەكى قول لە ناخيدا ەيت. ھەر لەو سەردەمى دەستگىرانىيەدا،
 سەرەتاكانى ئەو دەردەم لى دەركەوت، دەمتوانى خەونى ئەوانى تر بىينم...
 سەرەتا خەونى ھەندى لە برا و خوشكەكانم دەبىنى، شەو من خەونەكانى
 ئەوانم دەبىنى و دەمىك بەيانى ھەموو لەسەر سفرەى بەرچاى دادەنىشتىن،
 ئەوان بە رىز لەسەر كورسىيەكانى مەتبەخەكە دادەنىشتن و بەخۆشىيەو
 دەكەوتنە گىرپانەو ەى خەونەكانىان، سەيربوو لەلام كە پۆژىك و لە ناكاو
 بۆم دەركەوت من شەو خەونى ھەندىكيان دەبىنم، ھەندى خەون كە ئەوان
 دەيانگىرپايەو ە شەو من بىينبووم، خەونى خۆم نەبوون، بەلكو خەونى
 ئەوان بوو. من ھىچم نەدەدركاند و خۆم ئاشكرا نەدەكرد، بەلكو بىدەنگ و
 ھەپەساو لەسەر مۆزەكە سەيرى ھەمويانم دەكرد و ھەك كەسىك لە سەر
 لىواری شىتيدا ەيت، دەمروانى و غەمگىن بووم. تا پۆژىك خەونىكم بىنى
 كە دلىابووم خەونى «سابات»ە، ئەو كىژەى دەمويست بىكەمە ھاوسەرم.
 زۆر خۆشحال نەبووم خەونى كەس بىينم، بەتاىبەت ئارەزوويەكم نەبوو
 بچمە دونىاي خەونەكانى ساباتەو، دەمويست پىكەو ە بژىن بىئەو ەى شتىكى

زۆر له‌سه‌ر خه‌یالات و وینه‌کانی ناو سه‌ری بزانه‌م، به‌لام بیهینی خه‌ونه‌کان له‌ده‌سه‌لاتی مندا نه‌بوو، پێده‌چیت له‌به‌رئه‌وه‌ی من خۆم خه‌ونیکی وه‌هام نه‌بوو بیهینم، ده‌متوانی ئه‌و خه‌وانه‌ بیهینم که ئه‌وانی دی ده‌بیهین. خه‌ون بیهینه‌کانم ڕێک و ڕێک و به‌ نه‌زم نه‌بوون، سه‌ره‌تا شتیکی نه‌بوو بتوانم به‌رنامه‌ی بۆ دابنێم و پلانی بۆ بکێشم، هه‌ندێ جار له‌ شه‌ویکدا خه‌وی چه‌ندین که‌سم ده‌بیهینی، هه‌ندێ جاریش به‌ چه‌ندین مانگ ئه‌و توانایه‌م له‌ ده‌ستده‌دا و ئاسووده‌ ده‌خه‌وتم و به‌یانیان دیمه‌نیکیش چیه‌ نه‌ده‌هاته‌وه‌ یادم. جاریکیان چه‌ند شه‌ویک له‌ خه‌ونه‌کانی ساباته‌دا، تارمایی گه‌نجیکی جوانم بینی که هه‌میشه له‌ دیمه‌ن و هه‌لوێستی عاشقانه‌دا له‌گه‌ل ساباته‌دا ده‌رده‌که‌وت، من له‌ خه‌ونه‌کانی ئه‌ودا هه‌میشه به‌ ده‌مامکیکی ره‌شه‌وه‌ ده‌رده‌که‌وتم، وه‌ک که‌سیک بووم له‌ تاریکییه‌وه‌ دیت و شتیکی ده‌فریئت و ده‌روات. زۆر جار له‌ خه‌ونه‌کانی ئه‌ودا وینه‌ی کونه‌په‌پویه‌کم بوو که سه‌ری ئاده‌میزادیکی هیه‌، کونه‌په‌پویه‌ک ده‌فریئت و له‌ تاریکیدا خۆی ده‌کێشیت به‌ پوخساری ئه‌و گه‌نجه‌ نه‌ناسراوه‌دا و برینداریده‌کات، له‌ خه‌ونه‌که‌دا ساباته‌ به‌ داریکی گه‌وره‌وه‌ کونه‌په‌پویه‌که‌ی راوده‌نا که من بووم. هه‌لبه‌ت خه‌ونی تری ئه‌وم ده‌بیهینی که تییدا دیمه‌نی عاشقانه‌ی تیدا بوو، به‌جۆریک ڕۆشن ده‌متوانی تێکه‌م له‌سه‌ری بێگونه‌های ئه‌و خانمه‌ ژیکه‌له‌دا چ شتگه‌لیکی سه‌یر کو‌بوته‌وه‌. ڕۆژیکی ناچار دانیشتم و هه‌موو ئه‌و خه‌وانه‌م بۆ ئه‌و که‌چه‌ به‌سته‌زمانه‌ گیرایه‌وه‌، که وه‌ک که‌سیک بروسکه‌ لێیدا‌یت واقعی ورمابوو. هه‌ر ئه‌و ڕۆژه به‌ده‌م گریان‌ه‌وه‌ دانی به‌وه‌دا نا که چه‌ندین سه‌له‌ عاشقه‌ و هه‌موو ئاواتی ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت له‌ من جیا‌بیه‌ته‌وه‌ و بگات به‌و کو‌په‌ی که خۆشیده‌ویت. من هه‌ر ئه‌و ڕۆژه ده‌ستوبرد جیا‌بوونه‌وه‌ی خۆم ڕاگه‌یاند و مالاوایی هه‌تاهه‌ تاییم له‌ ساباته‌ کرد. تاکه‌ که‌سیکیش که سه‌باره‌ت ئه‌و دۆخه‌ ده‌روونییه‌ قسه‌م بۆ کرد مامه‌ سیام بوو. ڕۆژیکی وه‌ک نه‌خۆشیک چووم بۆ عیاده‌که‌ و ژماره‌یه‌کم گرت و وه‌ک هه‌ر نه‌خۆشیک نه‌ناس چوومه‌ ژووری، سه‌یربوو

که ئه ویش هه ر وهک نه خوشیکی نه ناس پيشوازی لیکردم و داوای لیکردم
 راز و خواستی په نهانی دلم دهر برېم. من بۆم گترایه وه که خه ونی ئه وانی
 تر ده بینم، خه ونگه لیک که ده زانم که سانیکی تر ده یانبینن، خه ونگه لیک هی
 من نین. سه ری سوورما له چیرۆکه کانم و پینگووتم، خۆم به دوور بگرم له
 تیفکرین له نهینی خه لکی تر. من ده مزانی که که سیکي کونجکۆل و تاریکی
 دۆزم، به لام نه تا ئه و جیگایه ی ههسته کانم و هه ا تیژ و در بچولینم، خه ونی
 خه لکی تر بینن. مامم تکای لیکردم که نهینی خه لک بپاریزم، هه چ شتیک
 چهنده بچوک و گه وره بیت نهیدرکینم و گووتی «ئهم توانایه هه لېگه بۆ
 پوژیک، بۆ کاتیکی گرنگ... کئ چوزانیت، رهنکه جاریک سوویدیکی هه بیت»،
 به لام ههستم به دوو شتی سهیر کرد له چاويدا، یه کهم: ریز، دووهم: ترس.

چیرۆکی جیاپوونه و هم یه کیک بوو له و هۆ گه و رانه ی وایکرد باوکم بیر
 له سزادانی من بکاته وه. باوکم وایده زانی من چۆن بیهۆ وازم له زانکۆ
 ههتابوو، هه مان شیوه و هه ر له سه ر هه و ا و هه وهس وازم له سابات ههتا وه.
 بهرده وام دهیگووت «کچیکي ماقول و سه لاری وات دهست ناکه ویته وه».
 هه ر ههفته یک دوا ی جیاپوونه و هم، کللی دوکانیکی دایه دهستم و گووتی له
 ئیسته به دوا وه دهچته سه ر دوکان و که مته ر خه می ناکهیت، رینماییه کانی
 ئه وه بوو هه ر چی بیت و هه ر شتیک پروویدات، به فر بیت یان باران،
 ته رزه بپاریت یان ته ور من ده بیت پوژانه له نو ی به یانبیه وه بۆ شه شی
 ئیواره له سه ر کاریم. دوکانیکی چۆل بوو، هه چ شتیکي تیدا نه بوو، جگه له
 کورسی و میزیک و ته له فونیکي سپی و قاسه یه کی ئاسنینی به تال، من پوژانه
 دوکانه کهم ده کرده وه و به ته نیا له و ی داده نیشتم و سهیری رینواره کانم
 ده کرد، باوکم هه چ کات پپی نه گووتم بۆ ده بیت من بهرده وام بچه سه ر ئه و
 دوکانه چۆله و منیش هه چ کات نه مپرسی، هه موو پوژ بیده نگ ده چووم و
 بیده نگ ده گه رامه وه، به دریزایی دوو سال هه چ کهس نه هات و هه چ کهس لپی
 نه پرسیم تو چی ده فروشیت، واده زانم ته وای ئه و ماوه یه مه شقیکی سهخت

بوو تا بتوانم له‌گه‌ل به‌تالی ژياندا هه‌لبكه‌م. هه‌ندى جار كتيبيك‌م ده‌برد و تا ته‌واوم نه‌كردبايه هه‌له‌ده‌ستام، هه‌ندى جاريش بى خيال داده‌نيشتم و ته‌نيا سه‌يرى پييوارانم ده‌كرد. دوو سال به‌وجۆره تپيه‌پى، له‌و دوو ساله‌دا هه‌تا يه‌كجاريش ته‌له‌فونه سپييه‌كه‌م زه‌نگى بۆ نه‌هات، وه‌ك په‌مزيك له‌ ره‌مه‌زه‌كانى ته‌نهايى من له‌وى بوو، وه‌ك پيمبلى ده‌رگاكانى جيهان كراوه‌يه و تۆ ناتوانيت به‌چيته ژوورئ، وه‌ك بلى سه‌دان هه‌زار ئاده‌ميزاد له‌م شاره‌دان، سه‌دان هه‌زار ئاده‌ميزاد لي‌ره‌وه دينه و ده‌پۆن و هيچ كه‌سيكيان بير له‌وه ناكاته‌وه له تۆ به‌رسيت. من تا ده‌هات بي‌ده‌نگتر و ته‌نه‌اتر و غه‌مگينتر ده‌بووم، به‌خيليم به‌ ژيانى چه‌ر و پر له‌ شه‌وق و جوله‌ى خوشك و براكانم ده‌برد، به‌لام وام لي‌هات بي‌ده‌نگى و ته‌نهايى و غه‌مگينيم به‌ بنما سه‌ره‌كويه‌كانى هه‌موو جۆره ژيانىكى پاسته‌قينه و ته‌ندروست ده‌زانى. ئه‌وه‌ى ده‌توانم هه‌موو پوژيک بچمه سه‌ر دوكانىكى به‌تال و تا دره‌نگ بمينه‌وه، بووبوو به‌ پرسىارى زۆر كه‌س، بووبوو به‌ كه‌سيك كه‌ به‌ جۆريكى نه‌فسانه‌يى به‌رگه‌ى پوچى و بي‌هوده‌يى ده‌گرم. زۆرينه‌ى كه‌سوکارم گومانى شيتى و بي‌عه‌قلى و له‌ ده‌ستدانى هاوسه‌نگيان لى ده‌كردم، به‌لام ده‌ميك ده‌يانداونم و قسه‌يانده‌كرد سه‌يريان لي‌ده‌هات كه‌ ده‌يانيني كه‌سيكى هي‌من و له‌سه‌ره‌خۆم و ده‌توانم به‌ سه‌بر و ته‌حه‌موله‌وه به‌رگه‌ى توانچ و ئازاردانيش بگرم. دوو سال بوو له‌و دوكانه‌دا كارمه‌كرد، ئيواره‌يه‌ك بى هو و بى هيچ پيش‌زه‌مينه‌يه‌ك مامه‌ سيام هات بۆ لام و بي‌ئه‌وه‌ى زۆر دريژه به‌ قسه‌كانى بدات گووتى «ده‌مه‌ويت بي‌ته‌ لام، من له‌ عياده‌كه‌ پتويستم به‌ هاوکارىكى باشه‌ كۆمه‌كميكات، كه‌سيك تۆزيك قاميده و هي‌من بيت، به‌رگه‌ بگري‌ت و سه‌برى هه‌بيت... تۆش كه‌نجيكي ئارام و سه‌بوور ديارى كه‌ پيناچيت پوچى ژيان زۆر ئازارت بدات». هه‌ندى وه‌سفى ديكه‌ى منى كرد و گووتى «زۆر بيرم لى كردۆته‌وه، واده‌زانم تۆ بۆ ئه‌و ئيشه‌ى من باش بيت». من وه‌ك كه‌سيك كه‌ له‌ نيوان پيزى باوك و ماميدا گيريكرديت، داوام‌كرد كه‌ مامه‌ سيام ئه‌م داوايه به‌ريته‌ لاي

باو کم و چیرۆکه که له گه‌ل ئه‌ودا باسبکات. له راستیدا من ئه‌و دوو سالمه‌م وه‌ک حوکمیکی سزا سه‌یره‌کرد، به‌لام له‌و باوه‌ره‌شدا نه‌بووم ئه‌و حوکمه‌ ئه‌به‌دی بیت، راسته‌ وه‌ک خوشک و براکانم نه‌بووم، به‌لام هه‌ستم نه‌ده‌کرد شایه‌نی سزایه‌کی. وه‌ها سه‌ختیش بم. هه‌فته‌یه‌ک دواتر ئیواره‌یه‌ک مامم و باو کم پینکه‌وه هاتن و باو کم به‌ ده‌نگیکی پیر و گر که خالی نه‌بوو له‌ تو‌ره‌یی و نیگه‌رانی گووتی «ده‌عبا ئیتر کاتی ئه‌وه هاتووه ئه‌م دوکانه جیبه‌یلێت و ئیشیکی باش و راسته‌قینه ده‌ست پینکه‌یت... هه‌سته له‌سه‌ر ئه‌و کورسییه‌وه و کلیلی دوکانه‌که‌م به‌ده‌ری و بزانه مامه سیات چی ده‌لێت. به‌ده‌خت، باش گوپیگره، له‌م‌رۆ به‌دوا، مامه سیات هه‌ر چیه‌کی گووت به‌سه‌ر سه‌ر له‌ فه‌رمایشتدا ده‌بیت».

که چوومه‌ لای مامه سیام، خودی ژن و که‌چه‌کانی مامم گه‌لێک نارازی و نه‌یاربوون، منیان وه‌ک که‌سیکی بی که‌لک ده‌بینی که‌ جگه‌ له‌ ده‌ردیسه‌ری هیچی تر دروست ناکه‌م. ماوه‌یه‌کی زۆری نه‌برد که‌ مامه سیام به‌ ستایش و لێدوانی باش ده‌رباره‌ی من شتیک له‌ پێز و نرخ‌ی لای هه‌مووان بۆ دروستکردم، هه‌لبه‌ت هه‌موو ده‌یانزانی ئیشه‌که‌ شتیک و هه‌ها گرنگ نییه‌ و من دواچار له‌ به‌رده‌ستیکی دک‌تۆر به‌ولاوه‌ هیچی تر نیم. هه‌تا هه‌ندی له‌ براو خوشه‌که‌کانم ده‌یانگووت «هاهاها... دواچار دیاربوو چاره‌نووست ئه‌وه‌یه، بوویته‌ فه‌راش». من هه‌میشه‌ جێنوه‌که‌م قه‌بووله‌کرد و فرمیسه‌که‌کانم ده‌گرته‌وه و به‌ خۆم ده‌گووت «وانییه، با ئه‌وان هه‌رواب‌لێن، من یاریده‌ده‌ری یه‌که‌می دک‌تۆرم». له‌ ماوه‌ی کارمدا دک‌تۆر ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی هوشیار سه‌یری منی ده‌کرد، هه‌ندی جار بیویستبایه‌ قسه‌یه‌ک بکات و بیزانیایه‌ هیچ که‌سیک تێیناگات، منی بانگه‌ده‌کرد و ده‌رگای ژووره‌که‌ی داده‌خست و ده‌که‌وته قسه‌کردن بۆم. مامم هه‌ندی کێشه‌ی فیکری و پۆخی هه‌بوو که‌ ده‌یزانی من نه‌بیت هیچ که‌سیکی دیکه‌ له‌ خانه‌واده‌که‌مان تێی ناگات. ئه‌و دلدنیاوو، من تاکه‌ خوینده‌واری هه‌موو بنه‌ماله‌که‌یانم. له‌ راستیدا بنه‌ماله‌ی زه‌ریاواری

که‌مژه خیلێک بوو بۆ خۆی، هه‌تا یه‌ک که‌سیشم نه‌ده‌ناسی له‌ ژيانیدا چیرۆکیکی خۆیندییته‌وه، له‌ باشترین حاڵه‌تدا و گه‌ر زۆر بلیمه‌ت بان گوێیان له‌ ده‌نگوباسی ته‌له‌فزیۆن ده‌گرت. مامم ده‌یزانی من چه‌ند ده‌خوینمه‌وه، به‌لام پیتی سه‌خت بوو به‌ ئاشکرا بلێت من هاوده‌میکی باشم و ده‌توانم له‌ زۆر شت حاڵی بم، له‌ مندالییه‌وه ته‌واوی بئه‌ماله‌که به‌ چاوێکی سووک سه‌یری منیان ده‌کرد، وه‌ک که‌نجیک که‌ له‌ وریایی و توانای ئیش و پاره په‌یداکردندا نه‌چوومه‌ته‌وه سه‌ر باوو باپیرانم، مامیشم گه‌رچی ده‌یزانی ئهم برۆایه نادرۆسته، که‌چی شتیکی نه‌ده‌کرد ده‌رییخات، من تا‌که خوینده‌واره‌ی بئه‌ماله‌ی زه‌ریاواریم. گه‌ر میوانیک یان که‌سیک به‌هاتبایه هه‌ر زوو خۆی کو‌ده‌کرده‌وه و ده‌یویست به‌ ئه‌نقه‌ست من ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی بچوک و ئیشکه‌ریکی که‌میک زرنگ نیشانبدات، هه‌ر زوو هه‌ندێ کاری رێکخستن و پاککردنه‌وه‌ی ده‌دا به‌ سه‌رمدا تا میوانه‌که بزانی‌ت من ته‌نیا به‌رده‌ست و خزمه‌تکاریکی زه‌لیلیم، منیش هه‌موو کارو پاسپارده‌یه‌کم به‌ وردی و بێ کێشه راده‌په‌راند. مامم ده‌یزانی به‌ده‌بختی من له‌وه‌دایه که‌ ناتوانم که‌ستیکی ئاسایی بم. خۆی سه‌ره‌تا باوه‌ریکی پته‌وی به‌ جیاوازیی نێوان مرۆفی ئاسایی و شیت هه‌بوو، به‌لام دواتر که‌ له‌ به‌ر هه‌ندیک هۆ ئه‌و بیروپایانه‌ی خۆی به‌ جو‌ریکی بێمانا گو‌ری، که‌لێک نیگه‌ران بووم لێی و که‌لێکیش له‌ به‌رچاوم بچوک بووه‌وه. ئه‌و سه‌ره‌تا ئه‌و جیاوازییه‌ی به‌ بئه‌مای ئیشه‌که‌ی خۆی ده‌زانی. به‌لام منی وه‌ک مه‌خلوقێکی سه‌یر ده‌بینی، ئه‌و ده‌یگووت «له‌ نێوان مرۆفی ئاسایی و شیتدا په‌گه‌زیکی تر له‌ به‌شه‌ر هه‌یه، که‌ نه‌ ئاسایی و نه‌ شیت، سه‌رنج‌راکیشترین جو‌ری بوونه‌وه‌ران له‌و په‌گه‌زه‌ن، عرقی‌کی زۆر بلۆ نین، به‌ ژماره‌ که‌من، به‌لام هه‌یچ مرۆفی‌کی جوانم نه‌بینیوه سه‌ر به‌و په‌گه‌زه‌ نه‌بیت، تۆش سه‌ر به‌وانیت، به‌لام که‌سانی وه‌ک تۆ پو‌ژیک شیت ده‌بن، که‌م که‌س ده‌توانیت تا کوتایی له‌ سه‌ر خه‌ته‌که به‌هه‌ستیت، که‌م که‌س. تۆش یان ده‌بیت بیته‌وه به‌ که‌ستیکی ئاسایی یان پو‌ژیک دیت تۆش

شىت دەيىت». دەيزانى من ھىچ ناليم، دەيزانى من گەر جارنىكىش بەويىت شتىك بليم، ئەو دەموەستىنىت و ناھىلىت تەواويىكەم، كەم جار ... زۆر كەم ... دەيەشت من بۆچوونەكانى خۆم تا كوتايى باسبەكەم. بۆى گرنك نەبوو من چى دەليم، بەلام دەيزانى من شتەكان جياواز دەبينم، دەيزانى من بەجۆرىكى زۆر جياواز دەتوانم قسەبەكەم، بەلام ھىچ كات خۇدى قسەكانى بۆ گرنك نەبوو، بەلكو ئەو ھى كە من جۆرە كەسىكى ترم، جۆرە دەروونىكى ترم ھەيە سەرساميدەكرد. من سەرەتا زۆر بەختەوەر دەبووم گەر كەسىك ھەبایە و لەگەلیدا ھەندى بىروپام بگۆرپىيەتەو، بەلام ھىچ ھاورپىيەكى نزيك نەبوو، لەبەرئەو گەر كاتىكەم ببوايە يان بە خويىننەو يان بە بىركرىنەو يان بە خەوتن دەمىردە سەر. ھىدى ھىدى وام لىھات تكام لە مامم دەكرد، مۆلەتم بداتى شەو لە سالونى عيادەكە بخەوم. ئەو گەرچى خۇى ناپەھەت و تۆرە دەردەخست، بەلام چاوپۆشىدەكرد و لىدەگەرا شەو لەوئى بمىنمەو. راستە عيادەكەى جىگايەكى كۆن و پەرئەساسى پەپپوت بوو، لە پووى پاكى و دىكۆرەو، چەندىن سال لە دواى جىگاكەنى تری شارەكەو بوو، ھاوینان مېش و مەگەز سالونى چاوەروانىيەكەيان پردەكرد، بۆنى نەخۆشەكان دەبوو مایەى تەنگەنەفەسى و غەمگىنى ... بەلام تازە بۆ من ھەك مالى لىھاتبوو و لە زۆر جىگای دى پىم خوشتر بوو.

ئەو شەو دواى سەردانى زىندان من لە عيادەكە مامەو، كەمىك سەرسام و مەستبووم، چىرۆكى ئەو خەونەى زىندان زۆر خەيالى گرتبووم. مامم كىتىكى زۆرى لەسەر مېز و كورسىيەكانى ژوورەكەى خۇى بلاوكرىبوو، دياربوو لە ناو كىتىيەكاندا بۆ شتىك گەرابوو، ھەك بىەويىت بزانىت ئاخۆ پىشتەر لە مېژودا ھالەتى وھا بوو، شتىك ھەيە ناوى قايرۇسى خەون بىت. ئەو ژوورەكەى بەجۆرىك پژاندبوو، من ھىچ ئارەزوويەكم نەبوو كۆيىكەمەو. ھەلبەت بۆم نەبوو ھىچ جۆرە پىخەفكى تايىت بىەمە عيادەكەو، تاكە شتىك توانىبووم دزەى پىكەم، چەرچەفكى

سپی بوو که له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌یه‌کی کۆن و شکاوی ژووری چاوه‌پروانییه‌که ده‌مدا به‌خۆمدا. ئه‌و شه‌وه، نزیکێ دوانزه‌ی شه‌و، عیاده‌که ته‌واو کش ومات بوو، من پۆمانیکی کازانتزاکیسم به‌ده‌سته‌وه بوو، من مه‌ستی خۆیندنه‌وه بووم که به‌جۆریکی ناوه‌خت و کتوپر زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که لییدا. هیچ که‌س نه‌یده‌زانی من له‌عیاده‌که‌م، زۆر که‌سیش هه‌ر نه‌یده‌زانی عیاده‌که ته‌له‌فونی هه‌یه، ئه‌وه ژماره‌یه‌کی تایبه‌ت بوو که مامم هه‌ندێ جار له‌گه‌ل مال و هه‌ندێ جاریش له‌گه‌ل ئه‌کادیمیسته‌کانی تری جه‌معیه‌یه‌که‌دا قسه‌ی پێده‌کرد. من واهات به‌خه‌یالمدا مامم بی‌ت و داوای شتیکی تایبه‌تی له‌من بکات، ته‌له‌فونه‌که‌م هه‌لگرت و چاوه‌پروانی قسه‌ی به‌رامبه‌رم بووم. له‌وبه‌ری خه‌ت پێده‌نگیه‌کی گه‌وره زال بوو، یه‌کیک به‌هیمنی هه‌ناسه‌ی هه‌لده‌کیشا و هیچی نه‌ده‌گوت. من پێمابوو که‌سیک بی‌ت به‌هه‌له‌ ژماره‌یه‌کی لی‌دا بی‌ت، بۆئه‌وه‌ی زۆر به‌هه‌له‌دا نه‌چیت، گووتم «بی‌ورن ئه‌مه‌ ژماره‌ی عیاده‌یه‌کی پزیشکییه‌، که‌ر ژماره‌که‌تان به‌هه‌له‌ گرتوه‌، شه‌ویکی ئارام و خۆشتان بی‌ت». من به‌هیمنی ته‌له‌فونه‌که‌م دانیاه‌وه و چه‌ند هه‌نگاوێک دوورکه‌تمه‌وه، هه‌یشتا نه‌گه‌یشتبوومه‌وه سه‌ر جینگای خۆم که‌ دووباره‌ زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ لی‌دایه‌وه، دووباره‌ هه‌لمگرته‌وه. ده‌نگیکی ئاشنا له‌وسه‌ره‌وه، به‌ئاوازیکی که‌ پر بوو له‌دوودی گووتی «تۆ دکتۆر سیامه‌ندیت؟». ده‌نگی نامۆ نه‌بوو بۆم، به‌لام هه‌ر چیم کرد نه‌مزانی که‌ی و له‌کوێ ئه‌م ده‌نگه‌م بیستوه‌، من ترسام... بی‌شه‌وه‌ی هیمنی خۆم له‌ده‌ست بده‌م گووتم «نا، من رینواری زه‌ریاواریم، من یاریده‌ده‌ری یه‌که‌می دکتۆرم، بفه‌رموو کاریکی تایبه‌تتان هه‌یه».

هیچی نه‌گوت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بی‌ربکاته‌وه شتیکی بلیت و نه‌زانیت چی بلیت، ماوه‌یه‌ک وه‌ستا و دوا‌یی ته‌له‌فونه‌که‌ی داخست. من ماوه‌یه‌ک سه‌رسامانه‌ به‌دیار ته‌له‌فونه‌که‌وه وه‌ستام و چاوه‌پروان بووم دووباره‌ زه‌نگ بداته‌وه، به‌لام زه‌نگی نه‌دایه‌وه.

گه په کی «غه فاری» ده که ویتنه باکووری خوره لاتنی شاروچکه که مانه وه،
کوچه کان له وئی له زستاندا ده بڼه قور و لیته یه کی بیویننه، شوین تایه ی
ماشینه کان کولانه کان وها چالده کهن و دهیکلن، دواتر هاتوچو بڼ پیا ده کان
که لیک سهخت ده بیت. هاوینانیش ته پوتوزیکی خنکینه ر له و کوچانه دا مرقف
خه فده دکات، بایه کی گه رمی پتده شته کانی دهره وهی شار، له گه ل خویدا له پال
توز و پوش و په لاشدا، سه ره که رته شی و که رخورش ده هیتیت، نیواران
هوا پرده بیت له پوله میرو و مه که زی سهیر سهیر که وهک هه وری په ش،
به کولانه کانداه سورپینه وه و رینواران هه راسانده کهن، به لام سهیرترین
شتی تاییه ت له و گه په کانه دا نه و هه موو بالنده سهیره یه که نیواران له سه ر
سه ربان و ستاره و ته لی کاره باکان کوده بڼه وه، دهیان جوره بالنده ی جیاواز
جیاواز که همدیکیان به دهگمن له ناو شاردا ده بیترین، بالنده ی کتوین،
له شوینی به ریدین و عاسیدا ده ژین، له کتو دوژمنی یه کن، که چی لیره له
شاردا دینه سه ر گویسه بانه کان و پیکه وه هه لده نیشن و وهک کوپی حه کیمان
بن، دهسته یه ک بن له دووره وه بڼ وردبوونه وه و پشکنین هاتبن، له جیگای
خویانه وه له هه موو شتیک ده روان، چاویان و باله فری و به رزیوونه وه و
نیشته وه یان هه ر که سیک توپه ده دکات، گه ر بیت و به وردی له په فتاریان
وردبیتنه وه. بالنده کان له سه ر سه ربانی مزگوتی غه فاریی و له سه ر مناره و

بلندگوکانی زیاتر له ههر جیگایه‌ک ده‌نیشته‌وه.

ئهو پۆژه دواى نویژى نیوه‌پۆ «حامید سولتان» و «فهراسه رهش» که هه‌موو به «به‌رازه رهش» بانگیانده‌کرد، له به‌رده‌م مالى «مامۆستا ئەسلان» دا وه‌ستابوون که دوور له چاوه‌روانى ئەوان پۆلیکی گه‌وره له بالنده که پیشتر ئاوها به پۆلی گه‌وره نه‌یانینییبوون، به‌سه‌ر مالى مامۆستا و دواناوه‌ندى «شه‌به‌یخون» دا ده‌سو‌پانه‌وه. مامۆستا، که که‌سه نزیکه‌کانى به‌سه‌ی ئەسلان بانگیانده‌کرد، نزیکى چوارده‌سال له و قوتابخانه‌یه‌دا وانه‌ی میژووی گووتبووه‌وه، له‌وانه‌بوو که هه‌ستیده‌کرد ژیان و هه‌سته‌کان و زمانى ئیمه له دیلاوار هه‌مووی له مه‌ترسیدایه. پیاویک بوو چاویلکه‌یه‌کی پزیشکی ئەستووری له چاوده‌کرد و خۆی به عاشقی یه‌که‌مى دیلاوار ناوده‌برد. ئەویش وه‌ک زۆربه‌ی خه‌لکانى تری دیلاوار پای وابوو بالنده‌ی نامۆ و قه‌له‌ره‌شان، هه‌میشه په‌یامیکیان له‌و دونیاوه پێیه، پ‌قیکی تایبه‌تى له‌م بالنده‌ نه‌بوو، له مندالییه‌وه پ‌قى لێیان بووه، له میژبوو خه‌ونى بوو دیلاوار بێیت به‌شاریکى خالى له بالنده‌ی نامۆ و نه‌ناسراو، ئەم بالنده‌یه‌ی به‌هێمای هێرشیکى غه‌ریب ده‌بینى، که له میژه به‌جۆریکی نه‌یتنى ده‌ستى پێک‌دوه. که هات دهرگا له حامید و هاوپ‌ریکه‌ی بکاته‌وه، گووتى «خودا ئامان، تائێستا پۆلى وا گه‌وره‌ی ته‌یروتیورم له‌م ناوه نه‌بینیوه، پ‌قم له‌م بالنده‌یه، که‌س نازانیت له‌کۆیوه هاتوون بۆ دیلاوار». به‌رازه رهش که ته‌مه‌نى بیست و سێ سالیک ده‌بوو، خ‌پ‌کی پ‌ه‌شتال بوو به‌ق‌زیکى لوول و س‌م‌یل‌یکى زۆر زله‌وه، که‌رچى زۆر گه‌نج بوو، به‌لام به‌سه‌روسیمایه‌ پیاویکی چ‌ل‌س‌اله‌ی کامل ده‌چوو. ههر له مندالییه‌وه وه‌ها بوو، نه‌چووبوو پۆلى س‌ن‌ی ناوه‌ندى که‌چى س‌یم‌او هه‌یه‌تى پیاوانى وه‌رگرتبوو، ئەوه له‌گه‌ل ناوه‌وه‌ی ده‌روونیدا نه‌ده‌گونجا که هه‌میشه مندال و پ‌قاوى و گ‌ر‌و‌ز‌بوو. فهراس له‌پ‌وخ‌س‌ارى خ‌و‌ی زۆر به‌گومان بوو، ئێستا هه‌ستى به‌پ‌ار‌چه‌پ‌ار‌چه‌بوونیکى ناوه‌کی قوول ده‌کرد. به‌سه‌ریک قورئانى ده‌خویند و خوداپه‌رستیده‌کرد و له‌مزگه‌وتدا له

پيشه وه داده نيشت و ده ميک مه لا زاهير قسه يده کرد، دلی پرده بوو له گريان. به سهریکی ديش روزهانه چهند سه عاتیک سهیری فیلمی پروتی ده کرد و له که ناله ئاسمانیه کان سهیری نهو کلیپه ئیرو تیکیانهی ده کرد که تییدا له شی نیوه پروتی کیژده کان هه موو خه یالاتیکی فاسید و رهشیان تیا ده خولقاند. ده یویست تییکات خوی چیه، هه م ئیمانی ئازاری دها و هه م جهستهی، هه م ده یویست خوش بژی و هه م ده یویست توبه بکات و دونیای له زهت و مادییات فه راموش بکات. فه راس که به شی زوری نه م سالانهی دوایی به دیار ته له فزیونه وه برده بوو سهر، ده ميک سهی نه سلان سهیری ئاسمانی کرد و بالندهکانی بیینی، هه ستیکرد نه مجوره دیمه نهی له چهنده ها جیگانا بیینیوه، له فیلمدا، له چیرۆکدا، له ژياندا... له جیگایه کی دیکه شدا. هه میشه نه م قه له ره شه مه لعونانه له کات و جیگای ناجایزدا ده رده که ون و هه رده میس یهک شیوه هه ست له مرو فدا دروستده که ن. فه راس به تور په ییه وه گووتی «ئینسان بۆ ههر کوینی که ده چیت نه م بالنده نه به دوایه وه ن». تور په بوونه که ی هۆیه کی گونجاوی هه بوو، چهن دین شه و بوو له گه ل حامید سولتان و نزیکي ده گه نجی دیکه ی گه ره که که دا خه ونیکی سهیریان ده بیینی، هه موو پیکرا یه ک خه ونیان ده بیینی، له خه ونه کانیندا هه میشه نه م قه له ره ش و بالنده کتویانهی سهر ئاسمانی غه فاریی ده رده که و تنه وه، نه م بالنده نه، ئیستا هه ر به راستی وهک نه وهی له خه ونی نه وان هه له اتییتن، به سه ر سه ریاندا ده فزین. حامید سولتان به پینچه وانیهی فه راسه ره شه وه، جلیکی گه لیک ریک و جوانی پۆشی بوو، چاویلکه یه کی ره شی نابوو سهر چاوی، قژی به جلیکی بریقه دار چه ور کرد بوو، هیند به و یقار و به شکو بوو، فه راس له پینشه میدا هه ر به گه دایه کی شرۆله و لانه وازی ده کرد. فه راس دوو هه فته له مه و به ر، یه که م خه ونی بیینیوو، خه ونه که ی پر بوو له م بالنده نه... پیاویک له ناو پۆلیکی گه وره ی بالنده دا ده رده که ویت و ئاره زوویه کی توندی کوشتن له ده ماره کانیدا ده سو پرته وه، له فه زایه کی سهیر و ته ماوی و پر له هاواری بالنده دا به

چه قويه كي دريژ سهری هم گه نجانده بریت و فریيان ده داته سهر بهرديكي سپی. سهره تا نهو خه ونه که ی بینبوو، دواي نهو حامید سولتان، دواي نهویش وهک ناگری ناو پوش به ناو کورانی گه په کدا بلاو بوو بووه وه، هم مووشیان هم مان خه ونه ده بینن، به هم مان نهو بالندانه وه، به هم مان نهو کیرده تیژه دريژه وه، به هم مان نهو پیاوه لاوازه وه که بو کوشتن دهرده که ویت، به هم مان نهو په لاماره وه که پر بوو له ناره زوویه کی خویناوی، نهو سهر برینه به کاوه خو و هیمنه، نهو له زه تبردنه له دانانی چه قوکان و سهر کردنی خوینی نهو ان وهختیک دهریژیت، نهو هاواری دواي لیکنه وهی سهر که له گه روی دپته دهری، نهو درهخته له ناکاوانه ی له خه ونه که د سهر زده بن، نهو هم موو گیا دپنده یی له ناکاو بونیان ده گاته هه ناسه ی خه وتوو هکان، همیشه ش نهو سهره براوانه که به سهر بهرديكي سپیدا تلده بنه وه. دوو کوربه گه نجه که هاتبوون بو لای ماموستا نهو سلان خه ونه که یان بگيرنه وه، باسی نهو بکه ن که خه ونه که به جوړيكي بیمانا ژيانیانی تیکداوه، همیشه پوخساری نهو پیاوه ی له خه ونه که دایه نازاریانده دا، نهو شکه نجه ده بینن، وهک خولیا یه کی ترسناک ده ستیان لی بهر نادات. حامید که له ژوروره وه چاویله که په شه که ی داکه ندبوو و به جوړیک له سهر فهرشی مالی ماموستا دانیشتبوو دهقی قاته که ی تیک نه چیت، به دهنک و تونی گیرانه وه که یدا دیاربوو که زور ناااسووده یه و نازار ده چیژیت، پوخساری مردوو و بیلا یه ن ده یواند، له وانه بوو که ناتوانیت له چاویاندا، یان له جولای برق و لیتو و ده ستیاندا شتیکی پروون بخوینیته وه. هم موو شتیکی ده کرد هیچ له یقاری خو ی تیک نه دات و هه ستیک یان رسته یه ک دهرنه بریت دوايی بو ی راست نه کریته وه، به لام دهنکی به روشن نازاری پیوه دیاربوو. گووتی «کیشه که ماموستا له خه وه که دا نییه، خه و هر چیه که بیت ئینسان گه نه مریت خه بهری ده بیته وه، به لام من له دواي خه وه که یه ک ناره زووم تیدا ده جولیت که ماموستا پیشتر نه مدیوه، هه سسته که م ته نیا به وه له م مته که یه پرزگارم

دهبیت که ئەو پیاوێ بەرزەمەوێ و بیکۆژم... هەستدەکەم ئەم پیاوێ هەر خۆی نییە، بەلکو زۆرن، شتیکی سەیرە مامۆستا، لە دڵەوێ هەستدەکەم جنسیک لە بەشەر لەم شارەدا دەژین کە خۆینیان حەلالە». بەرازە رەش گۆیی لە قسەکانی حامید دەگرت و زەرەخەندەیهکی پیس لەسەر لێوی بوو، زەرەخەندەیهک تەنیا لە کاتی خۆتاسوودەکردندا لە بەردەم فیلمەکانی پۆرنۆدا دەپەڕیە سەر لێوی، حامید چەند قسەی بکردابایە، مامۆستا ئەسلان تەنیا سەیری ئەو خەندە شەیتانییە سەر پوختساری بەرازی دەکرد، کە هەم مەکریازانە و هەم گومراش دەردەکەوت، پێشتر چەند جار ئەوی بینیوو، سەرئەجی خەندە وەهای نەدایوو. دەیزانی گەنجەکانی دیلاوار، خالی نین لە شەهوێکی سەرکوێکراو و دێ، بەلام چ بەشەرێک هەیە پێ نهیبێت لە شەهوێتی دێ؟ . مامۆستا ئەسلان لە ناخەوێ باوێهێ بەوێ بوو دەتوانیێت ئەو شەهوێتی دێ بە جۆریکی تر بخاتە کار، دەویست ئەو ئارەزووێ بخاتە خزمەتی شتیکی گرنک و پڕۆزەیهکی پڕۆزەوێ. خۆی خۆی لەو شەهوێتی کێویی و رام نەکراوێ پێش نەبوو، سا بگات بەم هەرزەکارە وێلانە کە لە سەرەتای جۆش و خروشی گەنجیدا بوون. سەرەتا هێندە خەیاڵی لای ئەو خەندە ژەهرینە فەراس بوو، خەیاڵی لای چیرۆکی خەوێهەکی حامید نەبوو، کە تەنیا بە دووێ و چەوتینی گەنجیکی بەدگومانی تیگەشیست. بەلام فەراس گۆتی «بەلێ مامۆستا، شتەکە خەریکە ناخۆش دەبێت، کەسیک هەیە دەچێتە مێشکمانەوێ و سەرمان دەبێت. تۆ ئەمە چۆن لیکدەدەیتەوێ، هەموو شەوێک من لە خەمدا سەردەبێریم، ئەوێ هەموو گیانم دمخاتە سەر ئاو و چی دەمار و ئێسکیک لە بەدەنما هەیە سەریاندهکات، هاتووم بە جەنابتان بلیم کە بیر لە کرینی چەک دەکەمەوێ، شتەکە لە خۆرا نییە، خەو لە خۆرا نابێریت، قەت خەو لە خۆیەوێ نایەت... ئێمە قوتابی توین، تۆ ئەوێهێ هەیت پێمان دەلێت دیلاوار لە مەترسیدایە، ئێوێ لە مەترسیدان، شتەکەمان بە گالته گرتوو، بەلام جەنابتان لەسەر هەقن، ئەم خەوێهەکی

تاعوون پۇجى ئىنسان پەشەدەكەتەۋە...ھاتتوۋىن ئىرشاد و ئامۇزگارى لە تۇ
 ۋەربگرىن». مامۇستا ئەسلان دووجار خەۋنەكەى لە سەرەتاۋە پىڭپىرەنەۋە.
 ئەۋ پىشتەر لەم چىرۆكانەى نەيىستبوۋ. بەلام بە وردى ۋەسفى ئەۋ پىاۋەى
 لىپرسىن كە لە خەۋنەكاندا دەرەكەۋىت. گوۋتى «كى دەلىت ئەۋ پىاۋەى
 تۇ لە خەۋكەدا دەيىبنىت، ھەمان پىاۋە كە ئەۋانى تر دەيىبنىن، دەلىل چىيە؟
 . ئىنسان لەم مەسەلەيدا قەت ناگاتە يەقىن، پەنگە ئەۋ دوو كەسە لەيەك
 بچن، بەلام ئەۋەى دىلنابىن يەكىكن، شتىكى ترە. لەگەل ئەۋەشدا ئەۋەى لە
 خەۋنەكەدا دەرەكەۋىت يەكىك بىت ياخود دوۋان ھىچ كارىكى نىيە، ھىچ
 ۋەزىفەيەكى نىيە. مەن نازانم بۇ ئىۋە خەۋى ۋادەيىن، بەلام بە دوۋرى نازانم
 كە دوژمن ھەندىك جادو و سىحرى خستىتە كار تا كار لە گەنجەكانمان
 بكات و متمانەيان نەھىلىت، مەن خويىندومەتەۋە كە كۆن دوژمان، كارى
 ۋەھايان كىرۋە، بە فىل و ھىكايەت و درۆكرىن خەلكى دىلاۋارىان كىرۋتە
 كويلە و بىندەستى خۇيان». فەراس گوۋتى «مامۇستا، بەلى، يەكىك يەن يان
 دوۋان، ھىچ لە ھىچ ناگۇرەت، گەر دوۋان بىن خراپتر. پىش ئەۋەى ئەم خەۋە
 بىيىنم، تەنیا ھەزم لە ئافرەت بوۋ، دەرەنم بىتەدەيىيە لە بەردەم جەنابتدا
 شتى ۋا باسدەكەم، ھەرفى لەۋجۆرە دىت بەزارمدا، بەلام خۆت دەرەنى ئىمە
 گەنجىن و لە ھەموو شت مەھرومىن، مەن تەمەنم بىست و سى سالا ھىشتا
 پەنجەم بەر پەنجەى ژنىك نەكەوتوۋە، بەلام لەۋەتەى ئەۋ خەۋە دەيىنم بىرم
 لای يەك شتە... بچم بۇ جىگايەك بە ئىسراحت لولەى تەنەنگەكەم بىكەمە
 دوژمنىك، مامۇستا خەۋكە خەرىكە تەۋاۋ تىكم دەدا، شتىكى لە گىانمدا
 دروستكرۋە گەر نەجۋلىت و نەيەتە دەرەى لە ناۋەۋە دەمخوات».

دوو کوربه که زور به هیمنی و عاقلانه باسی ئه وهیان بۆ ماموستا کرد، که له و کاته وهی خه ونه که ده بین شه پانی بوون، باری پو حیان گۆپاوه، هه ست به غه مۆکییه کی زورتر ده که ن، پیتیان وایه له جاران زیاتر پتو یستیان به ناو خه لکه، زیاتر حه ز له وه ده که ن ته نیا نه بن و له کۆر و

کومه لدا خویان ونبکهن.

سهی نه سلان هیچی نه وتوی نه بوو پنیان بلیت، چهند سال بوو هه ولی دامه زړاندنی حیزبیککی ده دا به ناوی عاشقانی دیلاواره وه، گه نجه کانی گه ره کی غه فاریری زور به یان قوتابی خوی بوون. فهراس تا له قوتابخانه بوو خوی به موریدیککی ماموستا و بیرکړدنه وه کانی ده زانی. دواي دهرچوونیشی له قوتابخانه، جار جار له گه له هندی قوتابی کونی ماموستا ده چوونه خزمه تی و گوئیان له ره خنه تونده کانی ده گرت سه باره ت به حوکمرانه کانی دیلاوار، هه میشه هندی ده ستنوسی خوی ده دانی بیخویننه وه، که زوریان په لاماردانی دوژمنه چه په له کان بوو، نهو دوژمنانه ی چاویان له خاک و سامانی نه م هه ریمه بریوه. ماموستا هه میشه هه نتازیایه کی زوری سه رفده کړد که دوژمنانی دیلاوار وهک کومه لیک جانه وه ری درنده نیشاندات. نیستا نهیده زانی چی له سه ر نه م خه ونه بلیت، هر نه وهنده بوو پیشنیاری دا، که هه موو نه وانه ی خه ونه که ده بینن، هه فته ی داهاتوو له ماله هاوینه که ی نهو، له دوری چل کیلومتری دیلاواره وه کوینه وه. له راستیدا بویه نهو پیشنیاره ی دا، چونکی قسه یه کی نه بوو بیکات. که دوو کوره که رویشتن، به په له و بیئه وه ی بوه ستیت، سه رکه و ته قاتی سه ره وه بوی لای کتیه کانی خوی، هه ستیکرد ده بیت دوو باره هندی شت له سه ر خه ونه کان بخویننه وه. دلنیا بوو کتیه کان زانیاریه کی پیده به خشن و به جوړیک پرینماییده کهن. به لام به رده وام خه یالی لای بالنده کانیش بوو، لای نهو پوله گه وره یه له په له وهرانی شوم و نه گبه تیهین. دواي که میک گه ران له ناو کتیه کاند، له په نجه ره ی کتیه خانه که وه جاریکی دی سهیری بالنده کانی کړده وه، به لی بالنده کان هیشتا وهک هه وری رهش به ناسمانی گه ره کی غه فارییدا ده سورانه وه.

دەفەریکی زۆر گەوره چواردەوری دیلاواری گرتووه، سەدان گوند و شارۆچکەیی لە خۆی بچوکتەر بە جۆریکی ناپیک لە دەوری شار بلاوبوونەتەوه، زستان لە هەموو لایەکەوه بای سارد پرووی تێدەکات و هاوینانیش لە هەر چوار قورنەیی دنیاوه تەپۆتۆز، بەهاران زۆر شاددەبێت و پاییزان زۆر غەمگین. دیلاوار جارێ بە بەروبومی دەوروبەر دەژیا، لە کەژ و کێوانی دەوروبەرەوه جووتیارەکان بەشی پێداویستی ئێمە ماست و پەنیریان دروستدەکرد، ئاژەلیان بەخێودەکرد، بەلام چەندین سالە کەس نازانیت چی بەسەر ئەم هەریمانەدا هاتووه، خەبەرێک لە بەروبومی جووتیارەکان نییه، دەلێن ئەو پەلامارە زۆرانەیی کە سوپا و میلیشا و خێلە دوژمنەکان دەیکەنە سەر خاکی دیلاوار ھۆیکەیی سەرەکییە بۆ کزبوونی بەروبومی ناوخۆ. شارپێگەیکە باریک و درێژ ھەیە کە دیلاوار بە دەرەوه دەبەستیتەوه، ئەو پێگایەش سەد سالە بە تەواوی لە چنکی خێلی ماروفیدا یە، یەکیک لە دەسلەتدارترین بنەمالەکانی دیلاوار، شتیکی قاچاغ نەبێت لەو شارپێگایەوه دێت، پێگایەکی باریک و نەبپاوه و غەمگینە کە کەم کەس دەتوانیت سەفەری پێدا بکات. ئەوانەیی سەفەریان پێیدا کردوھ ئامۆژگاریماندەکەن نەیکرینە بەر و سەفەری پێدا نەکەین، نە لەبەرئەوهی خەتارناکە یان چەتە و پێگەر دینە سەر ریت، بەلکو زۆر درێژ و بیپراڤنەوهیە،

دواجاریش له بهردهم بنکه یه کی پشکین و سنوورنکی بیابانی و توزاویی و تهلبندکراودا دوايي دیت که به دهگمن کهسانیک لینی دهپرنه وه. مروف گره ه زاران کیلومه تریش له سهر شه جاده یه به رهو باشور پروات، ناگاته شاریک له شاری راسته قینه بچیت، هه میشه بیئوه ی گه یشتبیته جیگاهه کی گرنک، وهک سه فهرنکی پوچ به خاکیکی وشک و گهرم و نادوستدا کوتایی دیت. به لام سهیریشه له سهر هه مان ریگا بهردهوام شتی سهیر له شوینی نادیارى دونیاوه به رهو نیمه دین، باری گه وره گه وره له لوری زه به لاحدا که هیچ کهس به دروستی نازانیت چییان تیدایه. خوتان ده زانن ته نیا ریگاهه ک به سه تا له ویتوه هه موو به دبختی دونیا پرومان تیکهن. ریگا ترسناکه، هیچ شتیک وهک ریگا ترسناک نییه، گهر ریگا نه بوایه ئینسان له هه زاران به لا و درده سهر به دوورده بوو. مامه سیام زورجار دهیگوت «ئینسان هه میشه به ریوه یه، گور ته نیا شوینیکه ریگا کان تیدا ته وادوبن ... گور کوتایی شه به لایه یه که پتیده لنین ریگا، ئیتر له ویتوه سه فهر ناکه ین، پیتخسته ناو قه بره که، ئیتر هه موو شت ته وادو، خواحافیز ریگا کان، ریگا نه ما سهر په حته». مام له سهر هه ق بوو، خوی یه کتیک بوو له وانه ی که به قه ولی خوی «ریگای زور مه سهره ف نه ده کرد»، دهیگوت «تا ریگا زور مه سهره ف بکه ییت، ژیانته سه ختتر ده بییت، گهر ریگاهه کت دوزیه وه پیا بییت و برییت، ئیتر مه یگوره، یهک ریگا به سه ... ریگا شتیکه وهک درمان، ته نیا له کاتی پیوستدا و به په حته ی تاییهت ده بییت مه سهره فبریت». من به پینچه وانه ی شه وه وه، له وانه بووم فزول و چه وته سهیری به رهو لارییان ده برم. گهرچی که سیکی بیده نگ و هیمن بووم، به لام له ژیره وه گهرک و کونجدوز بووم. پیده چوو شاره که مان به گشتی به عه قلی مامه سیام بیریکرد بیته وه، شه ریگاهه تاکه شه قامی نتوان نیمه و دونیا بوو. چهن دین ساله له و ریگاهه وه هه موو شتیک دیت، تا دیتیش خودی ریگاهه زورتر و زورتر پیر و بریندار ده بییت، پرده بیته له تاسه و

چال و داخووانی قوول، ڕینگایه‌که پتر له هه‌ر شتیکی تر ته‌نهایی دیاوار نیشانده‌داته‌وه . هیچ شتیکیش له دونه‌ادا وه‌ک ڕینگای پیر ناشیرین نییه . ڕینگایه‌ک بۆنی ماندویتی لیدیت و ڕه‌نگی زه‌مانی لێ نیشته‌وه . «مه‌رزی ڕه‌ش»، که گرنه‌ترین بنکه‌ی بازه‌رگانی ئەم هه‌رمه‌یه، ده‌که‌وته سه‌ر ئەو ڕینگایه . له جیگایه‌کی تایبه‌تدا بازه‌رگانه‌ بیانییه‌کان، جلی ڕه‌ش و ده‌مامکی ڕه‌ش ده‌پۆشن و له پنتیکدا به‌ خۆیان و هه‌موو کالای عا‌جباتیه‌کانیان‌ه‌وه ده‌رده‌که‌ون، بازه‌رگانه‌کانی ئیمه‌ش هه‌مان شیوه به‌ ده‌مامکی ڕه‌شه‌وه و له شه‌وی تاریکدا له‌وسه‌ر مه‌رزه‌ کالاکانی خۆیان ده‌هێنن و له‌و جیگایه‌دا باره‌کانی خۆیان ڕۆده‌که‌ن و شته‌کانیان ده‌فرشن، زۆربه‌ی کالاکانه‌مان ماده و مه‌تریالی کانگاکانی ژێر زه‌مین که هه‌ندێ تایه‌فه و بنه‌ماله‌ی ناسراو ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتوون، ئەوان بازه‌رگان و ده‌لال و فروشیاری خۆیان هه‌یه، که له ژێره‌وه و له تاریکیدا کالاکان ده‌به‌نه سه‌ر مه‌رز. له‌وه‌ش بگۆزه‌ریت، کالای سه‌ره‌کی ده‌فه‌ری ئیمه‌ دار و دره‌خته‌کانمانه که ته‌خته‌ی عه‌جیبی لێ به‌ره‌م دیت، هه‌ندێ گۆ و گیا و به‌روبوومی کێوی که له دروستکردنی ده‌رمان و گیراوه‌ی پزیشکیدا به‌سوودن، له پالیشیدا به‌ردی مه‌رمه‌ر و چه‌ند جو‌ره‌ خشتیک که به‌ توندی و به‌هێزی ناسراون، جو‌ره به‌ردیک له‌ کۆنه‌وه زیندانه‌کانی دیاواری لێ دروستکراون، به‌جو‌ریک ئیستا دیاوار گه‌وره‌ترین ئیهره‌ی به‌ردی زیندانه‌ بق شوینه‌کانی تری دونه‌ا... له هه‌ر جیگایه‌ک حاکمیک بیه‌وێت زیندانی‌ک دروستبکات، بازه‌رگانه‌ تاریک و ده‌مامک به‌ سه‌ره‌کانی دین و لیهره‌وه به‌رد ده‌کهن، وه‌خته‌ بلیم ئیستا بنکه‌یه‌کی نه‌ینی، زیندانیکی گه‌وره له‌ خۆره‌لاتدا نییه، به‌ردی دیاواری تیدا نه‌بیت. ئیستا که‌س له‌ شار بازه‌رگانه‌کان نانه‌سی‌ت، هیچ که‌س به‌ دروستی نازانیت شته‌کان له‌ کوێه‌ دین و بو کوێ ده‌چن، به‌جو‌ریک ده‌توانم بلیم چه‌معه‌یه‌تی بازه‌رگانه‌ی دیاوار ، له‌ چه‌معه‌یه‌ته‌ هه‌ره‌ نه‌ینییه‌کانه که هیچ که‌س زانیارییه‌کی ئەوتۆی له‌ باره‌وه نییه .

سنوره کانی دیلاوار زنجیره چیا به کی سروشتی و بهرز نه خشیانکیشاوه، لهو دیو چیا کانه وه سهرزه مینی دوژمن دهست پنده کات. تا ماوه یه که له وه بهر دیلاوار ته و او له چنگی دوژمندا بوو. بهر له له دایکبوونی من به چهند سالیکی کهم، جهنگاوه رانی دیلاوار ناوچه که یان پرگار کرد و لهو کاته وه وهک هریمیکي نازاد دهژین، به لام ترس له دوژمن شتیکی نه به دیبه له ناخماندا. نه چهند سالی دواپی نارامی و ناسووده گی که زیور لیره بهرقه راره، به لام چهندين ساله هموو دهلین «شته کان پروکه شن. هاکا دوژمن په لاماری دا و شاره که یی گرته وه». نهو ترسه وهک دپکیکی ژه هراوی له دلماندا به و بهرده وام تووشی گینگل و گومان و خونی په شمان دهکات. به لام له پال نهو پینکا باریکه دا، چهندين پینکای نهینی هیه که پتر خه لکانی هه له اتوو، قاچاغبه ران، سیخوران، تلیاکفروشان و عاشقانی سهره لگرتوو به کاریانده هینن، ژیان له سهر نه پینکایانه به جوړیکي تره، راسته پینکای ترسناکن، به لام به پینچه وانه یی نهو پینکا په سمی و نیوده وه له تیبه وه، ههر که سینک بیانگریته بهر، ههر که س ترس و سهرکیشیان له نهستو بگریته، نهو کات که پریده یی دلیری خو یان، پیواری سهرکه شیان به رهو جینگایه کی دیاریکراو، شاریکی تر، زینده گی به کی دی هله گرن.

بو که نجیکی گوشه گیر و بیته زمون و کهم هاوړپی وهک من، ناسینی شاریکی نالوز و که وره یی وهک دیلاوار ناسان نه بوو، به لام سهره لدانی چیروکی نه خونه ده رگای هه ندیک پرسیار و پووی هه ندیک نهینی بوو ده رخستم که پیشتر ههستم پی نه کردبوون و ده رکم به بوونیان نه ده کرد.

پوژی دواپی سهردانه که یی من بو بیمارستان، دکتور سیامه ند خوی به ته نیا چوو بوو بوو زیندان. که هاته وه حالی ناسایی نه بوو، په رنگی به جوړیکي سهر زهر دبوو بوو. پیده چوو له زیندان بارو دخیکی ناله باری دیبیت. دکتور گهر تووشی پرسیار و کیتشه یی قورس بیوایه له که لیدا

سه‌رئیشه‌یه‌کی توندی ده‌گرت و ده‌ستی ده‌گرت به‌سه‌رییه‌وه و ده‌یگوت «هه‌سته‌که‌م گيا له‌سه‌رمدا ده‌رویت، دارستان له‌سه‌رمدا سه‌وزده‌بیت». که ئه‌و وایده‌گوت، من له‌ناو گه‌رما و هه‌وای خنکاوی عیاده‌که‌دا، بۆ ئیستیک له‌ناو په‌ژاره و ترسدا، هه‌ستیکی ره‌ش دایده‌گرتم که له‌زه‌مینیکی شیدار و جه‌نگه‌لیی و غه‌مگیندا گیرمکریوه و ده‌ربازم بۆ نییه. هه‌ستمده‌کرد له‌م هه‌وایه‌دا جگه له‌جان‌ه‌وه‌ری ترسناک هه‌چی دی دروست ناییت. هه‌ستمکرد مام له‌سه‌ره‌تاوه‌ بۆنی قه‌ومانی شتیکی ناخۆشه‌کات.

ئه‌و ئیواره‌یه‌ عیاده‌که‌ به‌جۆریکی بیتمانا جه‌نجال بوو، میرئه‌ودال له‌پیش هه‌موو نه‌خۆشه‌کانی تره‌وه‌هات و ژماره‌ی خۆی گرت، دوا‌ی هاتنی ئه‌و سالۆنی چاوه‌ڕوانیه‌که‌ به‌جۆریکی خه‌را پر‌بوو. میر به‌رامبه‌ری پیاویکی لاواز و چکولانه‌ دانیشتیوو، کابرای بچکوله‌ پریشیکی ره‌ش و جووتیک برۆی ئه‌ستوو و په‌یوه‌ستی بوو، که به‌جۆریکی وه‌ها مۆن دابوونی به‌یه‌کدا مرقوف زاتی نه‌ده‌کرد لێی بروانیت. میرئه‌ودال له‌پوژانی پیشوو خیشن و باکردوتر ده‌هاته‌ پیش چاوم، ده‌موچاوی به‌جۆریکی سه‌یر پفی کردبوو، پرومته‌ی سوور هه‌لگه‌رابوو. پیش ئه‌وه‌ی کاتی کردنه‌وه‌ی عیاده‌که‌ بیت و مام ده‌ست به‌بینینی نه‌خۆشه‌کان بکات، میر ده‌نگی هه‌ناسه‌ی به‌جۆریکی ئاناسایی به‌رزبووه‌وه و بیده‌نگی سالۆنه‌که‌ی شکاند، به‌جۆریکی توند عاره‌ق ده‌رده‌دا، له‌ناکاوه‌ به‌ده‌نگی به‌رز گووتی «دکتۆر... دکتۆری چی... هه‌ی نازانیت، ناتوانیت گوونی خۆی و گوێزه‌ر له‌یه‌ک جیا‌بکاته‌وه، خۆی ناوناوه‌ دکتۆر. ته‌رپ بۆ هه‌زار دکتۆری وا». پیشتر هه‌ی کات به‌وجۆره‌ قسه‌ی نه‌کردبوو، خه‌را ده‌سته‌سپریکی له‌گیرفانی ده‌ره‌ینا و به‌وپه‌ریی توپه‌یه‌یه‌وه‌ عاره‌قه‌که‌ی سپی، له‌جیگای خۆی هه‌ستا و پرویکرده‌ پیاوه‌ بچکوله‌که‌ی به‌رامبه‌ری و گووتی «بۆ واسه‌یرم ده‌که‌یت... خۆ شیت نیم، بۆ به‌وجۆره‌ سه‌یرمه‌که‌یت. ئاخ‌ر هه‌ر باوه‌جیزیکی وه‌ک توپه‌ ژیا‌نی تیکداوم، هه‌ر جان‌ه‌وه‌ریکی وه‌ک توپه‌ دیته‌ خه‌وم». پیاوه‌که‌

كەمەك دەستەپاچە و سەرسام لىپروانى و تەماشايەكى منى كرد، وەك داواى يارمەتى بىكات و بىهويەت كۆمەككەم، چاوانى پىروون لە ترس و سەرسامى. من بە هەمنى لە مير چوومە پىشى و گوتم «جەنابى مير، فەرموو دانىشه، ئىستە تۆبەت دىت و دەتوانىت لای دكتور هەموو قسەكانت بگەيت، تۆ يەكەمىن ژمارەت هەيه». هەشتا لە نيوەى پستەكەمدا بووم كە وەك تىنىكى سىحراوى تىگەرپايت، مير بە تەواوى هيزى خۆى پياوە چكولانەكەى هەلگرت و بەوپەرى هيزەو فەزىدايە كونجىكەو كە ژنىكى پىر و كۆرەكەى بە كەساسى لەوى دانىشتبوون. كاپرا بە جۆرىكى توند درا بەو كۆرە نەخۆش و لاوازدە و كۆرەش زىقەى لىهەستا و دايكى وەك شىت هاوارىكرد و لەجىگای خۆى دەرپەرى. تەواوى نەخۆشەكانى تر، كە هەموو پىشتەر كز و مەلۇل لەسەر كورسىيەكانى خۆيان چاوەروانىاندەكرد، راپلەكىن و سەرسام و ترساو كەوتنە سەركردن. ميرئەودال دوو هەندەى من دەبوو، وەك دىوىكى سورفل و كەفكردو، چاوانى جۆرە هەستىكى ناوازهى شىتيان تىدابوو كە پىشتەر لىم نەبىنيوو. وىستم بەرى پىتگرم تا جارىكى دى پروونەكەتەو ئەو پياوە بەستەزمانە، بەلام لا لىوەكانى بەجۆرىكى سەير كەفى زەردىان دەرەدا و هيزى بە شىوہەكى وەخشىيانە لە جۆشدا بوو. وەك ماتۆپىكى ترسناك چۆن دادەگىرسىت، لە ناكاو ميرئەودال داگىرسابوو، بى هىچ ھۆيك پەلامارى ئەو مێزە كۆنە شوشەيەى دا كە لە ناوہراستى سالتۆنەكەدا بوو و لە جىگای خۆى ھەلگرت و بە هەموو تواناى خۆى كوتايەو بە زەويدا، شلپە و شرىخەى شكانى شوشەكەى هەندە بەرزبوو، تەواوى عىادەكەى لەراندەو، دكتورى مام بە خىرايى و بىوہستان لە ژوورەكەى خۆى ھاتەدەرى و بەخىرايى دەستكەشەكانى ھەلكىشا و بەرەو لای ئىمە ھات. لە ناو عىادەكەدا بوو قىژە و هاوارىكى زۆر، بەلام پىدەچوو ميرئەودال وەستانى بۆ نەبىت. بە مستە ئەستوورەكانى كىشای بە دىوارىكى

ته‌نیشتی‌دا و هێزشی برده‌وه بۆ ئه‌و پیاوه‌ بچوکه‌ی به‌زه‌حمه‌ت هه‌ولی ده‌دا
 خۆی راستبکاته‌وه. مامم چووه‌ پێشده‌می و هاواری‌کرد «میرئه‌وداڵ، ئارام
 به‌ره‌وه، له‌ سه‌ره‌خۆ، له‌ سه‌ره‌خۆ». میر ته‌کانیکی دا و پالێکی بچوکی نا به
 ماممه‌وه و دیسان به‌ره‌و لای کابرای به‌سته‌زمان هێزشی برد، که هیشتا
 له‌سه‌ر زه‌وییه‌که‌ له‌سه‌ر چۆک هاواریده‌کرد. ژماره‌یه‌ک له‌ نه‌خۆشه‌کان
 به‌ قیژه‌قیژ له‌ ته‌نیشته‌ میره‌وه هه‌له‌هاتن و چوونه‌ده‌ری، ته‌نیا که‌سیک له
 ژووره‌که‌دا مایه‌وه گه‌نجیکی چوارشانه‌ی به‌هێزبوو، ئه‌سمه‌ریکی بازو‌دار
 و قژ درێژ که به‌قیافه‌ت له‌ میرئه‌وداڵ به‌رزتر بوو. ئه‌و له‌ دواوه‌ باوه‌شی
 به‌ میرئه‌وداڵدا کرد و به‌هه‌موو هێزی خۆی جه‌راندی و رایکیشایه‌وه بۆ
 دواوه. مامم کۆمه‌کی گه‌نجه‌که‌ی کرد و به‌ توندی میرئه‌وداڵیان راکیشتا و
 منیش کۆمه‌کمکردن تا بتوانین به‌ هه‌ر سێکمان له‌ سوچینکا توندیبه‌که‌ین،
 به‌لام مامم هاواری لێکردین که رایکیشین و بیبه‌ینه‌ ده‌ره‌وه. میرئه‌وداڵ
 وه‌ک که‌سیک تینیکی وه‌حشیانه‌ی تیگه‌راییت، جله‌وکردنی ئاسان نه‌بوو، من
 به‌هه‌موو توانای خۆم ده‌نگم به‌رزکرده‌وه و داوای یارمه‌تی و کۆمه‌کمکرد،
 چهند جارێک به‌ ده‌نگی به‌رز قیژاندم که کۆمه‌ک و یارمه‌تیمان پێویسته‌.
 دوا‌ی چهند هاواریک سێ گه‌نج له‌ نوسینگه‌کانی ده‌ورو‌به‌ر و دوکانداره‌کانی
 سه‌ر جاده‌که‌ خۆیان کرد به‌ ژووردا و هاتن به‌ ده‌نگمانه‌وه. میرئه‌وداڵ
 وه‌ک جانه‌وه‌ریکی نه‌به‌ز و بیسه‌ره‌وت له‌ گیانیدا بیته‌، ته‌کانی توندی ده‌دا و
 به‌هه‌موو هێزی ده‌یویست له‌ چنگمان ده‌ربازبیته‌، چهندجار خه‌ریکبوو له
 ژێر ده‌ستی هه‌رسێکمان ده‌رچیت و دووباره‌ به‌ره‌لا بیته‌وه. به‌لام هه‌موو
 جارێک گه‌نجه‌ قژدرێژه‌که‌ وه‌ها مه‌حکهم و توند ده‌یگرته‌وه، ده‌رچوونی
 میری سه‌خت ده‌کرد. که کۆمه‌کمان بۆ هات، له‌ ته‌کانیکی تونددا به‌ هه‌ر
 شه‌شمان میرئه‌وداڵمان پێچدا و له‌سه‌ر زه‌وی له‌ ناو ورده‌ شوشه‌ی
 هه‌له‌پژاودا دامان به‌ زه‌ویدا، مامم له‌و جوله‌ سه‌خته‌دا که‌میک ده‌ستی چه‌پی
 برینداربوو، به‌لام کابرای زل به‌ جو‌ریک نیشته‌ سه‌ر سنگی میر من ترسام

هەموو پەراسووەکانى پێکەوه خەربەکن و بوەرینه ناو زگى. هەموومان بۆ ماوہیەکی درێژ دەست و قاچیمان توند گرت، ئەو چیتەر جولەى نەدەکرد، بەلکو تەنیا توند و نەخۆشئاسا هەناسەى دەدا، هەستمکرد هێدى هێدى ئارام دەبیتەو، تا دۆخیشى ئاسایى بایەتەو هەرسامتر دەینواند، وەک لە ناكاو هوشیار بووبیتەو و نەزانیت چى بوو، نەزانیت بۆ شەش پیاو بەو جۆرە نیشتونەتە سەرى. دواى نزیکى پازدە دەقیقە پۆلیس گەیشتە لامان، من لە ناخى ئەو بەزەیم بە میرئەودالدا هاتەو کە خوشى نەیدەزانى بۆ واى لێهاتوو، بەلام مامم زوو زوو دەیکووت «جەنابى میر... جەنابى میر... خەریکە دەبیتە پیاویکی خەتەر». پۆلیسەکان قۆلبەستیانکرد و مشتگیریان لە دەست نا و لە زەوى بەرزیانکردەو، میرئەودال کە هەستا و سەیری منى کرد عارەق و فرمیسک پێکەو لە پوخسارى دەبارین. وەک قارەمانىکی بریندار و زامدار و ماندوو قزى ژاكاوى نیشتبوو هەرسەر تەویلى. ئەو باوەرى نەکردبوو پۆژیک شتیکی واى بەسەر بیت، مامم چوو زوورى و بە تەلەفون مروارى خانى هاوسەرى ئاگادارکردەو. ئەو دەستپێکیکی سەیربوو بۆ زنجیرە پووداویکی غەمگین کە ئەوکات هێشتا بە پوونى لە هیچەو دیارنەبوون. میر لە نابەزیندا شکستە و تیکشکاو دەینواند... لەو ساتدا بۆ ئیستیکى کورت هەستمکرد، کە ئێمە زۆر بیتوانا و بێدەسەلاتین. لەو ساتدا هەم دکتۆر سیامەند، هەم پۆلیسەکان، هەم من و ئەو گەنجە سەرسامانەى کە نەیانەزانى بۆ وا بە خرۆشەو پەلامارى میرئەودالیا ناو، هەموو وەک خودى میر تەنیا و بێدەسەلات بووین... بەلکو من هەستمکرد، زۆر لە میر تەنیا تر و نەخۆشتیشین.

دواى سه عاتىك له دهستبه سهر كردنى مير نه وډال، له لايه ن پوښه وه، باروډوخى عياده كه گه پايه وه جىنگاى خوځى. من ته واوى ورده شوشه كانم كوكړده وه و كورسى و موزه كانم خسته وه سهر بارى خوځيان و داوام له نه خوشه كان كړد، كه له دهره وهى عياده كه و له سهر شه قامه كانى دهره به رى كڅو بووونه وه بگه پينه وه ژوورئ. له و پوڅه وه ئيدى كاتىك سهخت و سه يرمان برده سهر، ژماره يه كى زور له ميوانانى عياده كه، تووشى دهردى شو خونه بوو بوون كه وهك ثافات له شاردا بلاوده بوو وه. چيرزكى شو خونه به جورى كى وها خيرا ته شه نه يده كړد، ئيمه ي ته واو پهريشان كړد بوو. عياده كه بوو بوو به يه كى كى له جىنگا سهره كيانه ي چيرزكه كان روويان تيده كړد. كه م جىنگا له شاردا وهك ئيمه خه به رى له جىنگا و شوينى بلاو بووونه وهى خونه كه هه بوو. به لام من تا نه وكاتيش هه ستم به مه ترسييه كى گه وړه نه ده كړد، له و باوه پشه دا نه بووم شتىكى ترسناك به پړيوه بيت.

ئيواره يه ك، دواى ته واو بوونى هه موو نه خوشه كان، دكتورى مام منى بؤ ژووره كه ي خوځى بانگ كړد و گووتى « پښتو دانيشه ». يه كه مجار بوو دهنگى هينده دؤستانه بيت. به ماندو يتى دهستكي شه كانى ډاكنه ند و چاويلكه كه ي لادا و به نارامى ماوه يه كى دريژ سهر يركردم و گووتى « كوښگره پښتو ».

باش گوئیگرە. من و تۆ و ئەم شارە پوژگاریکی سەختمان لە بەردەمدایە، سەختەر لەوەی بە عەقلماندا دیت. دەرگاکی دابخە و وەرە با قسەبکەین». من هەستام و دەرگاکی داخست و گەرامووە شویتی خۆم. سەیریکی جیدی کردم و گووتی «تۆ ماوەیەک لەمەوبەر هاتی بۆ لای من، پوژیک وەک غەریبەیک هاتی بۆ عیادەکە ... وایە یان وانییە؟». من بە هیمنی سەرم لەقاند و گووتم «بەلێ». مامم گووتی «گوئیگرە پێتوار، من لە خۆرا تۆم نەهێتاوەتە ئێرە، دەزانم ئەوەتە لای من ئێشیدەکەیت، نە پوویەکی ئەوتۆم داوەتە تۆ و نە مەحەبتیکی زۆرم پیشانداویت و نە موچەیکە بەرز، لەو پووەوە هەم لەسەر هەق بووم و هەم ناھەق. ئێمە خۆمان تایەفەیکە و شکیان، هەتا کەسیکیشمان خۆشبویت، ناتوانین بە پوونی خۆشەویستی خۆمانی لا ئاشکرا بکەین، شتەکە لە فێرەتماندا. دەلێن یەکیک لە مامەکانمان کاتی خۆی لە عەشقا مردووە، بەلام تا ساتی گیانکێشان نەپوێراوە رازی خۆی بەیان بکات. تێدەگەیت... شتەکە لە خۆیتماندا. چەندە خۆشەواری و پلە زانستییمان سەربکەوێت، ئەو شەرمە لە ناخماندا زۆرتر دەبێت. شتەکە فێرەتە، لەو مووە نەهاتوووە کە عاتیفەمان نییە. بەشەر هەموو وەک یەک عاتیفەیان هەیە، عەشرەتی زەریاواریش شتیکیان بەرکەوتوووە. بەلام بەشەر هەیه دەتوانیت دەریبخت و بەشەر هەیه ناتوانیت ... من کە تۆم هێنایە ئێرە، تووشی دەردەسەری زۆر بووم، خێزانەکەم دژم بوون. ژنەکەم حەزی بەو نەدەکرد، برازای خۆم بێنمە سەرئێشەکەم. خۆت دەزانیت خانمی من سەر بە بنەمالەیی خانزاییە، خانزاییەکان کە یەفیان بە ئێمە نایەت. باوکت برا گەورەیی منە، ئەو پیاوی بازارە... زۆرجار لە ژيانمدا حەزمکردووە وەک ئەو سەرۆت و سامانی خۆم بە کاسبی پەیدا بکرایە. بەلام من یەکیکم لەو کەسە بەدبەختانەیی کە سەردەمیک دیلاوارم بەجێهێشتوووە و شەھادەیکەم هێناوە. دەسال لە لەندەن خەریکی فێربوونی دەروونناسی بووم، راستییەکی پێتوار نەمدەویست بگەرێمەو، دەزمانی عیلمەکەم بە

که لکی ئیره نایهت، لیت ناشارمه وه که زوری عیلمه که شم بیرچۆ ته وه، به لام با شتیکت پنبیلیم، خه لکی ئەم شاره دهروونیان نییه ... که ده لیم دهروونیان نییه، واتیمه که که ئیتر یه کسهره دهروونیان نییه و ته و او، وهک که سێک چاوی نه بیت یا خود لاقیکی له دهست داییت، نا... بیهته پیتشچاوی خۆت له ژیر ئەم شاره دا ده ریایهک مچه وه رات و یاقووتی سوور و ته لای ئەسل هه بیت، به لام به چی ده چیت که هه رگیز مرقوف دهستی پیا دا نه گات، به که لکی چی دیت، له ویدیو قاپیه کی حوت قفلییه وه دیلکراییت و نه کریته وه... دهروونیش لیره وایه. من تا خویندنی شم ته و او کرد هه ر له و بر وایه دا بووم، جاریکی تر سه ر نه که مه وه به پۆزه لاتدا... به لام یهک ده فعه هات به سه رمدا و که رامه وه. مردنی باو کم و مه سه له ی میرات و دابه شکردنی مولکه کانی شیوی سه ی حه سه ن، هۆی سه ره کی که پانه وه م بوون. براکانم بریاریان دابوو، که نه که پیمه وه هه موو شتیکی له نیوان خۆیا ندا به شبکه ن و له هه ر جۆره میراتیکی بیه شمه بکه ن. لانیابووم به بیست سال کاری به رده وام به ئەندازه ی ئەو میراته م بق پیدانکریت، له به ره وه وازم له خه یالاته عیلمیه کانم هیتا. یه کجار وازم لیه تیان، مرقوف له هه موو ئان و زه مانیکدا بزانییت. تۆ په نگه هه ندی شتت بیستییت، په نگه هه ندی شتی که م له میژووی ئەم شاره ی ئیمه یا خود ئەم خانه واده یه بزانییت. به لام که مه، پیتوار نه وه ی تۆ و براکانت و خوشکه کانت ده یزانن، که مه... باوهریکه هیچ نییه. نه سلی ئە مرقۆ زۆر گویتی له وه نییه جاران چی بووه، له وه شدا له سه ر هه قن، میژووی دیلاوار هه رچییه ک بیت، میژوویه کی گرنگ نییه، ئە سه لهن گرنگ نییه، به لام په نگه ترسناک بیت، زۆر ترسناک بیت».

به رده وام سه یریده کردم، ده یو بیست منیش پوو به روو له چاوانی بر وانم و خه یالم نه روات. من شتیکم له سه ر ژیا نی مامه سیا ده زانی، به لام نه مده زانی بۆ وه رگرتنه وه ی به شه میراتی خۆی له سه روه ت و سامانی خانه واده که پاره ته وه، هه لبه ت کیتشه ی خیزانی ئیمه له سه ر سه روه ت و سامان له وه

گه وره تر بوو که مامم باسیده کرد، به لام چونکه من ته ماحیکم نه بوو، ورده کاریه کانیم نه ده زانی. مامم که دلنیا بوو من به هموو هستیکه وه کوئی لئ ده گرم گووتی « پیتوار، له خانه واده ی ئیمه دا شتیک که له عاتیفه زیاتر کومانده کاته وه، حهزی به رده وامی هموو براکانه له عیش و نوش... تو وانیت... من چند ساله سهرنجی تو ددهم، له تایه فهی ئیمه دا که بوغز ده که ویت بهینه وه، یه کیک داوه تیکی گه وره ده کات و هموو مان کوده کاته وه، شه ویک هموو پیکه وه داده نیشین، ده خوینه وه و مه سته بین. سه ماده کهین، گورانی و ته سنیقاته کونه کانی ئهم پیده شتی دیناواره ده خوینین، دواپی که هله ده ستین هموو ناشتین و براین... به تاییه ت من که مه ست ده بم، ئیتر ناتوانم به کهس بلیم نا». دوا قسه کانی پتر بیزاری پیوه دیار بوو تا ئاسووده یی. که میک پیشی خوراند و گووتی «دهروون چالیکه به رده وام شتی تیده کهین و سهرقاپه کهی داده خهین. دهروون لیتره گه نجینه نییه، به لکو گورپیکی تاریکه که یه کجار داخرا ئیتر دووباره سهری هله نادریته وه... به لام هر ئیمه وانین، له و کاته وهی گه راومه ته وه پوژانه به چاوی خوم ده بینم که ئینسان له م شاره دا به رده وام شتیک ده شاریته وه، ئهمه هر دهردی تایه فهی زه ریاواری نییه، هموو شاره که به وجوره یه، ئهم شاره سهرقاپیکی گه وره ی له سهره... سهرقاپیک بهس خودا ده زانیت کهی و کی خستویتیه سهری، به لام پیتوار ئهو سهرقاپه خه ریکه شل ده بیت، ئهو هه ش ئهو شته یه که من هم دلخوشم پیی و هم لپی ده ترسم. ئهو وهی له میر ئهو دالت بینی ته نیا سهره تایه. به لام نا کریت دانیشین، نا... شتیک هه یه ده جولیت. سیامه ندی زه ریاواری له و دکتورانه نییه هه روا دانیشیت، ده بیت شتیک بکهین، ده مه ویت هه ندی شت بکه م، شاره که له پووی دهروونییه وه پیویستی به ریسا و یاسا هه یه، ئهم ماوه یه پیویستییه کی زورم به تو ده بیت، له مه ولا بق هه ر کوئ چووم ده بیت تو م له گه لدا بیت. ئهمشه و فایلکی تاییه تی بکه ره وه و ناوی بنی «فایلی خه ونه کان» یان هر ناویکی

تر که خۆت ده‌ته‌وێت، له‌مه‌ولا تۆ به‌پررسی ئه‌و قایله‌ ده‌بی‌ت، هه‌موو شتی‌ک لای تۆ ده‌بی‌ت... من چه‌ند سه‌له‌ له‌وه‌ ده‌ترسم... ده‌ترسم، ئه‌م شه‌ره‌ ده‌ستبه‌ریت و ده‌رگا‌کانی ناوه‌وه‌ی خۆی بکاته‌وه‌... ده‌بی‌ت چی تی‌دا بی‌ت... خ‌وای گه‌وره‌ ده‌بی‌ت چی تی‌دا بی‌ت؟».

من ته‌نیا گویم ده‌گرت... مامم وه‌ک هه‌میشه‌ چاوه‌پوانی قسه‌ی من نه‌بوو. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی هه‌ستیت و خۆی بگوریت گووتی «من ده‌زانم تۆ له‌ که‌سی تر ناچیت، تۆ له‌ تایه‌فه‌ی زه‌ریا‌واری گه‌ڕێ، له‌ هه‌موو شه‌ره‌که‌ ش‌دا که‌سی وه‌ک تۆم نه‌دیوه‌! ئه‌وانه‌ی ده‌یانگووت پ‌یت‌وار به‌ که‌لکی ئه‌م کاره‌ نایه‌ت به‌ هه‌له‌ داچوون. هه‌موو به‌هه‌له‌ داچوون، هه‌ر هه‌موویان. من خۆم فه‌راسه‌تیکی باشم هه‌یه‌، ئاده‌مناسم، زۆجار بووه‌ ژن و می‌ردم له‌ دووره‌وه‌ ب‌ینیوه‌ و زانیومه‌ بۆ یه‌ک ده‌گونج‌ین یان نا. تۆ ئه‌ه‌لی کت‌ی‌ب‌یت، کت‌ی‌ب‌یش ئ‌ینسان یان ده‌کات به‌ درنده‌ یان ده‌یکات به‌ مرۆف... ده‌ب‌لی وانییه‌. تا ئ‌یستا خ‌راپه‌یه‌کم له‌ تۆ نه‌دیوه‌، ئه‌وه‌ی له‌ هه‌ر ش‌ت زیاتر له‌ تۆدا ده‌مجول‌ین‌یت، ه‌یم‌ن‌یه‌... راست‌ده‌وێت، من زۆر چه‌زم له‌و ه‌یم‌ن‌یه‌یه‌، به‌لام زۆریش ل‌تی ده‌ترسم. هه‌ستیکی خ‌راپم هه‌یه‌ که‌ تۆ ش‌ت زیاتر ده‌زان‌یت له‌وه‌ی ده‌ریده‌خه‌یت. ته‌نیا ش‌تی‌ک ئ‌اسووده‌م نا‌کات چاوته‌، ش‌تی‌کی تی‌دایه‌ ده‌ل‌یت تۆ زۆرتر ده‌بی‌ن‌یت له‌ من، ئه‌وه‌ش په‌ست‌مه‌کات».

ئ‌ه‌و پ‌ۆژه‌ نه‌مه‌زانی، قسه‌کانی مامم هه‌ول‌یکه‌ تا له‌ داها‌تو‌ودا به‌ هه‌موو ئ‌ه‌و نه‌خشه‌ و پ‌لانه‌ پ‌ازی‌یم که‌ له‌سه‌ری ئ‌ه‌ودا خ‌وله‌خ‌ۆن. ستایشی بۆ من، هه‌لدانی قول‌اپ‌ینکی شیرین بوو، بۆ ماس‌یه‌ک هه‌موو ژیا‌نی له‌ ئ‌اوی تال‌دا مه‌له‌ ی‌کرد‌بوو، ده‌یو‌یست به‌ر له‌وه‌ی ئ‌ه‌م سه‌رده‌مه‌ ده‌ست پ‌ین‌کات، به‌ سۆز و می‌هر، من بخاته‌ ژیر پ‌ین‌کی خ‌ۆی. مامم پ‌یش‌تر به‌و جۆره‌ قسه‌ی نه‌کرد‌بوو، یه‌که‌مجار بوو قسه‌ی له‌وجۆره‌م ل‌ی ده‌بی‌ست... نا، من نا‌ل‌یم پ‌یاویکی درنده‌بوو، به‌لام پ‌یاوی‌ک‌یش نه‌بوو ئ‌اسان ستایشی که‌سیکی وه‌ک

من بکات که دواچار له باشترین هه‌لسه‌نگاندندا، ته‌نیا وه‌ک برازه‌یه‌کی ژیر و ناوازه ده‌یینم. ویستم سه‌یری چاوی بکه‌م، تا باشتر تیگه‌م ده‌لێت چی، وه‌ک بترسیت پرووێکرد به‌و دیودا و به‌ منی گووت «دوو سال له‌ مه‌وبه‌ر تو هاتی بۆ لام و گووتت ده‌توانم خه‌ونی ئه‌وانی تر بیینم...». ده‌مزانێ مامم ده‌لێت چی، ده‌ستوبرد پیشی که‌وتم و گووتم «جه‌نابی دکتۆر، له‌ میژه ئه‌و توانایه‌م نه‌ماوه». مامم وه‌ک باوه‌رنه‌کات، سه‌یریکی پر گومانی کردم و گووتی «ئه‌مجاره هه‌ر کات خه‌ونی که‌سیکی توت بینی، ئاگادارمبکه‌وه». ئه‌وه دوا پرسته‌ی گرنگی نێوانمان بوو له‌و ئێواره‌یه‌دا. من گه‌رچی شتیکی نه‌وتۆم نه‌گووت، به‌لام بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستم به‌سه‌رکه‌وتنیکی نه‌ینی کرد. کاتیک مامم جانتاکه‌ی هه‌لگرت و له‌ عیاده‌که‌ چووه‌ ده‌ری. هه‌ستمکرد ئه‌مرو... ته‌نیا ئه‌مرو ژیانی پرسته‌قینه‌ی من ده‌ستی پیکردوه.

۷

سەردانى ئەو پۇرۇشمان بۇ مۇزەخانە، لە بەر داوايەكى بەرپۆتەبەرى پۇلىس
 ھەلۋەشايەو. عەقىد بابەتاھىرى ۋەزىرى، بەيانى زوۋ ناردىبۈۋى بە دۋاى
 مامدا، دەبۈۋ سەعات يازدە لە نوسىنگەى جەنابى عەقىد بىن. مامە سىيام
 سوۋرۈۋ مەن لەگەل خۇيدا بەرپت، نەك ھەر ئەو، كە بەيانى ھات بۇ
 عىادەكە، چەندىن بەند كاغەزى سېى و پىكۇردىكى نوئ و چەندىن جۇر
 شوشە مەرەكەب و قەلەمى كرىبوۋ. بە پەلە مەنى نارد بۇ لای سەرتاشەكەى
 ژىرمان و گوۋتى سەر و قۇت بەجۇرىكى گونجاۋ پىكبخە و ھەۋلىدە لە
 لای «سەدى» كراسىكى تازەى سادە بەئىت و لەلای ھەسەنى بۇياغچى
 پىلاۋەكانت بۇياغبەكەيت. پىمى گوۋت «لېرە بەدۋاۋە لەۋانەىە كارمان زۇر
 بکەۋىتە جىگا پەسمىيەكان، دەپىت ھەردوۋكمان قەد و قىافەتتىكى باشمان
 ھەپىت. چوۋىنە ھەر جىگايەك بزەنن كارى گرنگمان لە دەست دىت». مەن
 بەخىرايى خۇم ئامادەكرد و لە نزىكى دەۋ نىۋدا بە سەرۋپوخسارىكى
 نوپۋە لە بەردەم مامە سىيامدا ۋەستابوۋم. ھەستەمكرد دىكۇر گەلىك كەيفى
 بەم خۇگۇرپىنە نوپىم ھات. ئىستە لە گەنجىكى زىرەك و جوان خاس
 دەچوۋم، ئىتر ئەو بىن بوۋدىلى دەيتۋانى مەن ۋەك ياۋەرىك بخاتە دۋاى
 خۇى و شەرم لە پوخسار و جل و بەرگم نەكات. لە برى ئەۋەى بە
 فىاتە كۈنەكەى مامم بېۋىن، لە بەر عىادەۋە تاكسىيەكمان گرت و تا بىناى

پۆلیسخانه‌ی مه‌که‌زی نه‌وه‌ستاین. دیاربوو عه‌قید باب‌ه‌تاهیر به‌شه‌وقه‌ وه
 چاوه‌پروانی‌کردوین. تا ئه‌و کات هیچ به‌پێوه‌به‌ریکی پۆلیسم نه‌دیوو، عه‌قید
 باب‌ه‌تاهیر سێ جار له‌ هه‌ر مرقۆنکی ئاسایی زاتر بوو، هینده‌ زل بوو،
 هه‌ر چاوم پێکه‌وت خه‌ریکبوو بده‌مه‌ پر مه‌ی پێکه‌نین. بۆ ئه‌وه‌ چاک بوو،
 له‌گه‌ل سێرکیکی گه‌رۆکدا دونه‌یا بکه‌ریت و زلیتی خۆی نمایشکات و بالای
 دیوئاسای پیشانی خه‌لکانی دی بدات، نه‌وه‌ک لێره‌ دلی به‌م کاره‌ پوچه‌ی
 خۆی خوشییت. من پێم سه‌یربوو له‌ شارێکی گه‌وره‌ و بینه‌زمی وه‌ک
 دیلاوارد، مرقۆف هیند بێ میتشک بیت، بییت به‌ به‌پێوه‌به‌ری پۆلیس. من
 و مامم سلوامانکرد و خۆمان به‌ جه‌نابی عه‌قید ناساند که‌ به‌ په‌شوکانه‌وه‌
 پێشوازی لێکردین. دیاربوو عه‌قید زۆر شه‌ژاوه‌، گووتی «دکتۆر بمانبۆره‌،
 باوه‌رێکه‌ ئه‌م شاره‌ له‌ زه‌مانی هه‌زه‌رتی نوحه‌وه‌ هه‌یه‌، به‌لام تا ئیستا
 نه‌بووه‌ له‌ کاروباری پۆلیسدا ئیشتان بکه‌ویتته‌ ده‌روونفاس، به‌خودا تا
 دوینی شه‌و شتیکم له‌سه‌ر ده‌روونفاس نه‌بیستبوو، ئه‌سله‌ن تا ئیستاش
 نازانم وه‌زیفه‌ی ته‌واوه‌تی جه‌نابتان چیه‌، به‌لام ماوه‌یه‌که‌ شار وه‌ک
 خۆی نه‌ماوه‌، هیچ له‌ شوینی خۆی نه‌ماوه‌... لێره‌ خه‌ریکه‌ ته‌وقیفخانه‌که‌
 پرده‌بیته‌. نزیکێ هه‌شت سه‌له‌ به‌پێوه‌به‌ری پۆلیسم، له‌دوای کۆچی دوایی
 باب‌ه‌ر سه‌ولی باوکمه‌وه‌ من له‌سه‌ر ئه‌م کورسییه‌م که‌ ئێوه‌ ده‌بیینن، به‌لام
 هیچ کاتێک نه‌بووه‌ دیلاوار و پر شه‌ر و ئاژاوه‌ بیت، هه‌موو شتیگمان
 کردوه‌ شاره‌که‌ له‌ ئه‌من و ئوماندا بیت... ئیستا سێ قاوشی گه‌وره‌مان
 له‌ هه‌پس و خه‌لکی زنجیر له‌ پێ پرکردوه‌، زۆریان له‌ بارو دۆخیکی
 ناله‌باردان. خۆم زۆر سه‌ر له‌ شته‌کان ده‌رناکه‌م، باب‌ه‌علی کوڕم هه‌موو
 شتیگمان بۆ پوونده‌کاته‌وه‌. دکتۆر گیان هه‌رچی شتیگ له‌ ده‌ست من بیت،
 بۆ ئاسانکاری ئیشی ئێوه‌ له‌خه‌مه‌تدام و ئینشه‌لا درێغی له‌ منه‌وه‌ نابینن.
 فه‌رموون دانیشن، ئیستا باب‌ه‌علی بانگه‌که‌م... دانیشن قوربان، دانیشن».
 خۆی هه‌ستا و چووه‌ ده‌ری و که‌میکێ پێچوو له‌گه‌ل کوڕیکی گه‌نجی

سپیکه له و پووخوشدا هاته ژوورئ. دهبوو گه نجه که له گه لمان بیت بو ناو تهوقیفخانه که. گهنجیکی زور وریا و به وبقار بوو، به پتچه وانهی باوکییه وه دهستیک جلی شیکی پۆلیسی پۆشی بوو. له پنگا کوپه که به زمان و شیوازیکی جیاواز له باوکی قسه یکرد. گووتی «من پیشنیارم داوته سهروکی پۆلیس که پهنا بو دهرووناس بیهین، به ودا له ئیوه زیاتر هیچ دهرووناسیک له شاره که دا نییه، ناچار په نامان بو ئیوه هینا. دوینی شهو من خۆم پرسیارم له میرئه ودا ل کرد و زانیم هندی له گیراوه کان نه خوشی ئیوه. له ماوهی ههفتهیه که زیاتر له سهو و بیست گیراومان هیه، که به هوی توندوتیژی و پهلاماردانی بیتهو و شه پانگیزی کتوپره وه که وهک نۆبهتیک هاری تووشیان دیت هاتوونه ته ئیره. شتیکه وهک په تایه کی کتوپر، شهوهی ئیوه له عیاده له میرئه ودا لتان بینی بوو، نزیکی بیست شهوه له زور کهس و له زور جیگای تر دا پرووده دات. تا دیت ژماره کان به رزده بنه وه، به جوریک ئیتر مایه ی نیگه رانییه... ئیمه لیره له تهوقیفخانه که جیگایه کی ترمان نییه، به لام زیندانیش هه مان کیشه ی هیه... من خه به ری شهو شم هیه که جه نابتان له زیندانیش بوون. مرؤف دهسته پاچه ده بیت». گهنجه که گه لیک جوان و پاراو قسه ییده کرد، نه خوی و نه شیوهی قسه کردنی له پۆلیس نه ده چوو. ناوه که شی لای من زو سه رنجراکش بوو، بابه علی وه زیری، هه ستمکرد به هوی شه ناو و قیافه جوانه وه پاشه پوژیکی پوونی له ئیداره و دهوله تدا ده بیت. من و مام سه رهتا ته نیا گویمان ده گرت، دواتر شه به رهو هوی یه که می تهوقیفخانه که بردینی، له وی میرئه ودا لمان له دهستیک بیجامه ی سووردا بینیه وه، هه موو گیانی میر له زنجیر دا بوو، پتده چوو له پۆلیس خانه ش هه را و زه نای کرد بیت و کیشه ی نابیته وه. مام پرسی بو میرئه ودا ل وا له زنجیر دایه، یا وه ره که مان گووتی «له دوینی شه وه وه سن جاری تر نۆبه تی هاری گرتوویه تی. به هوی قیافه تی زلییه وه پاسه وانه کان ئاسان بۆیان کونترۆل

ناکریت. دویښی شهو په لاماری زیندانییبه کی داوه که دهلیت دیته خه وم. راستییه که ی جهنابی دکتور، نیمه لیتره نازانین حیسابی چی بۆ ئه مانه بکهین. نایا شیتی ئاسایین، یاخود تاوانباری ئاسایین. هه موو به جوړیکي له پاده به در شه پانی دهین. کیشه که چهند په یوه ندی به ئاسایشی شاروه هه یه، هیندهش موشکیله یه کی یاساییه. دهیبت بزانیڼ ئه مانه په وانهی دادگا و زیندان بکهین یان شیتخانه یه کی تاییه تیان بۆ بکهینه وه». بینینی میرئو دال له وه هه موو زنجیره دا، زور دل ته نگیردم، هه ستمکرد که سیکي له وه باشت و به ویقارتره، وهک شیتیکي له زنجیرنراو کوتایی بیټ. ئیستا شیوه ی هار و فیکیریکي ته واوی گرتبوو. مامیشم په نجه یه کی خستبووه سهر لئوی و به جوړیک وهک قول تیفکریت سهیری هه موو زیندانییبه کانی دهکرد. به هیمنی سهیری هه سق قاوشه که مان کرد، زیاد له ده زیندانیمان بیني که وهک میرئو دال له زنجیردا بوون. ئه وانی تریش به گشتی بینخوی و ترس له چاویاندا بوو. بابه علی گووتی «هه یه که یان لایه نیکه م پوژی سق جار تووشی ئه و فیه دین. زور به ی جار زیندانییبه کان خویان یهک یه کتری جله وده کهن، به کومل دمنیشتنه سهر ته وقه سهیری نه خوشه که تا په لبه سستی ده کهن و ئارامیده که نه وه، له م هه فته یه دا ده یان جار شتی له و جزره له قاوشه کاندای روویانداوه، خویان پییده لئین هاری. به لام هندی جاریش وای پیویستده کات پولیسه کان بیته ژووری و خویان دهست به کاربن. شه وان حالیان زور خراپتر دهیبت، به شهو هه موویان خه وده بینن، هه موو ده لئین پیکه وه یهک خه ون ده بینن. واهه ستمه کهن که سیک دیته خه ویان و سهیری ئاره زوویه کی خنکاو له ناخیاندا هه لده داته وه، دواي ئه وه هه موو تووشی ئه م حالته دین. هه زده کهن یه کتیک بکوژن. هه زده کهن ئه و که سه بدوژنه وه که دیته خویان، ئاره زووی ناو خه ونه که دواتر وازیان لیناهیتیت».

له که پانماندا، بابه علی به جوړیکي ورد هندی خونی بۆ مام گیراپه وه که له کاتی لئیرسینه ودا له ده می زیندانییبه کانی بیستبوو، منیش و مامیشم

لەو هەفتەیەدا چەندەها جار ئەو خەونانەمان بیستبوو، خەونەکان هەمووی یەکیەک بوون، تەنیا هەندێ دیکۆر و پاشخان و هەستی بچوک لە ناویدا دەگۆران. دواجار مامم بە تیفکرینیکی قوولەووە گروتی «بیگومان ئەمانە تاوانبار نین، هیچ یەکیەک لەم زیندانیانە تاوانبار نییە. من ئیستا شتیکی پروونم لەسەر خەونەکه بۆ ناگوتتریت، دەیت زیاتر بگەڕێم، زیاتر تێبگەم... بەلام، کێشەکه لەوهدایە که ئەگەر لێره رایان نەگرن، دەیانبەن بۆ کوێ». بابەعلی گروتی «شەو لەگەڵ فرماندار کۆبوونەوەمان هەیە، پێویستیمان بە راپۆرتیکی ئێوە هەیە. تا ئیستا لە شارەکهدا شتیکی نییە ناوی پشکنینی دەروونی بیت، که ئەمە عەیبیکی ترسناکی دەزگای پۆلیس بوو. من لە سێ سالی رابوردوودا چەندجار پێشنیاری دانانی پشکنینی دەروونیم بۆ هەندێ زیندانی کردووە. بەلام لێره شتیکی لەو جۆره بوونی نییە. ئێنسان شیت یان عاقل دێتە دنیا و دەمریت. شارەکه هێدی هێدی پێویستی بە شیتخانەیک هەیە، بەوهدا ئێوە تاکە پزیشکی دەروونین دروستکردنی شیتخانە بێ ئێوە نابیت... تاکە که سێک بتوانیت ئەو شیتخانەیه ببات بەرێوە، ئێوەن».

دیلاوار هیچ شیتخانەیک نەبوو، شیتەکان بەرەلا و لە کوچە و بازاراندا دەژیان. ئەو پۆزه مامم هیچی نەگوت، تەنیا بیریدەکردووە. بابەعلی دووجاری تر داواکەی دوبارەکردووە. مامم که لە تیفکرینیکی قوولدا بوو گروتی «دەیت بیریکی ورد لە هەمووی بگەمەو، بیگومان من دوینی لە زیندان بووم، شتەکان پێویستیان بە کۆبوونەویەکی گەورە هەیە. دەیت بریاری خیرا بدریت».

من تا ئەو کات نەمەهزانی که مامم چەند دێخەکه بە ناجۆر و خەتەرناک دەبینیت. بەلام بینینی ئەو هەموو زیندانە هەردوو کمانی دوو دێ کردبوو. پۆلیسە گەنجەکه گروتی «من پێویستیم بە راپۆرتیکی دەروونی هەیە،

يان بەرپىزتان خۆتان راپۆرتىك ئامادەبىكەن ياخود خۆتان لە تەكمدا وەرن.
بەلام بەر لە ھەر شت وای بەباش دەزانم ئىوھ چاوتان بە ھەندى لە
زىندانەكان بگەوت و چىرۆكەكەيان وردتر بزانن تا بتوانن راپۆرتى خۆتان
بە باشى بنوسن، باوەردەكەم لە دۇخىكى وەك ئىستادا جەنابى ھەرماندار
زۆر گوى لە ئىوھ دەگرت.

دىاربوو گەنجەكە تەواو خۆى بۆ قسەكانى ئامادەكردو، پۆشتن و
رەفتارى بپوا بەخۆبوونىكى تىدابوو كە زۆر بۆ من نامۆ و شايەنى ستايش
بوو، بەتايبەت من خۆم ھىچ كات توانای ئەوھم نەبوو لە بەردەم غەربىياندا
بەو بپوا زۆرەوھ دەربكەوم. من و مامم ئەو پۆژە چاوپىكەوتنى تايبەتمان
لەگەل نزیكى شازدە دىلدا ئەنجامدا كە زۆربەيان كۆپى گەنج بوون،
ئامانجى سەرەكىمان ديارىكردنى نیشانە و ھۆكارەكانى نەخۆشییەكە بوو.
من ھەموو چاوپىكەوتنەكانم لەسەر كاسىتە بچوك و تايبەتەكان تۆماركرد
و چەندىن جار گویم لىگرتتەوھ. كۆكردنەوھى زانىارىيەكان شتىكى سەخت
نەبوو، ھەموو دىلەكان يەك چىرۆكىان دەگىرايەوھ. دواى چەند سەعات
كاركردن مامم پەيمانى دا راپۆرتىكى گونجاو بۆ بەرپوھبەرايەتى پۇلىس
ئامادەبكات.

ئەو پۆژە لە زۆر پووھوھ بۆ من گرنگ بوو، لە نزیكەوھ چەندىن
پرسىارم لە مامم كرد، دەبوو پىكەوھ بگەينە ھەندى دەرنەجام. مامم
گووتى «زۆر دەرنەجامگىرى گرنگ لە ژياندا بە ھۆى زانستەوھ نايەنەدى.
زانست تەنيا مرقۇف فىردەكات چۆن بىربكاتەوھ. مرقۇف بۆ كىشە قورس
و گرى كۆيرەكان زياتر پىويستى بە مەنتىق و خەيال ھەيە». مامم بەو
قسانە دەيوست منىش لەگەلىدا بىربكەمەوھ و بۆچوونى خۆمى پىيلىم.

نەخۆشەكان چەند نیشانەيەكى ھاوبەشيان ھەبوو، لە كاتى ئاسايىدا
ترس دايدەگرتن، ترسىك وايدەكرد حەزبەكەن چوار دەورىان قەرەبالغ بىت،

له ناو دهسته و تاقمى گه‌وره‌دا بن، پێكه‌وه‌بن و يه‌ك خۆيان به‌ يه‌كه‌وه‌ بنوسين. به‌لام هه‌ر ئه‌و ترسه‌ وای له‌ هه‌ندىكى دييان ده‌کرد بچنه‌وه‌ ناو خۆيان، كرژ و گرمۆله‌بن، ده‌ست و قاچيان توند پێكه‌وه‌ بنوسين و وه‌ك يه‌كێك له‌ سامى شتىكى گه‌وره‌ كو‌ر بوويت، سه‌ر بخه‌نه‌ به‌ينى ئه‌ژنۆيان و هه‌ولبه‌دن بى ئه‌ندازه‌ بچوك ببه‌وه‌، هه‌ندىكيان ئازارىكى سه‌يريان له‌ ملياندا هه‌ست پێده‌کرد، وه‌ك چه‌قويه‌كى راستى گوشتى گه‌ردنيانى بریيت، هه‌ندىكيان مليان به‌ شتىكى ئه‌ستور پێچابوو، چونكه‌ ترسى ئه‌وه‌يان بوو يه‌كێك ئامبازيان بىت، له‌ هه‌ندىكياندا پله‌ى شه‌پانگيزى به‌رزتر بوو، تو‌ره‌تر و جه‌نگاوهرتر ده‌ياننواند، له‌ هه‌ندىكى ديشدا پله‌ى ترس و خۆشاردنه‌وه‌ بالاتر و به‌هيزتر بوو.

مامم گووتى «باوه‌رم به‌ بوونى خه‌ونىكى وه‌ها نيه‌، خه‌ونه‌كه‌ بوونى نيه‌، به‌لام ده‌بيت هه‌موو وا ره‌فتارىكه‌ين، وه‌ك ئه‌وه‌ى ئه‌و خه‌ونه‌ بوونى هه‌يه‌». قسه‌كانى مامم بۆ من سه‌يربوو، من ده‌مزانى ده‌رووتناسه‌كان گرنگيه‌كى تايبه‌ت ده‌دن به‌ خه‌ون، به‌لام هه‌ستم‌کرد مامم ده‌يه‌ويت نه‌ينى خۆى نه‌درکينيت و هه‌يچ له‌ سه‌ر ئیشه‌كه‌ى خۆى ئاشكرانه‌كات. من به‌ گومانه‌وه‌ سه‌يرم‌کرد و گووتم «پێتوايه‌ خه‌ونه‌كه‌ ته‌نيا درۆيه‌ و هه‌يچى تر، چۆن؟ نابيينت هه‌موو به‌ ده‌ستيه‌وه‌ داغانن». مامم كه‌مێك بيرى‌کرده‌وه‌ و گووتى «نا. پێنوار ترسناکترين خه‌ون ئه‌وه‌يه‌ كه‌ مرقوف به‌ هوشيارى ده‌يينيت. باوه‌رم به‌ خه‌ونى بيه‌وشى نيه‌، خه‌لكى ئهم شه‌اره‌ ده‌مى سه‌له‌ ده‌ورى مرقوفى ساغ و ته‌ندروست ده‌يينن، ئیستا جو‌ره‌ شيتيه‌ك هه‌يه‌ هاوته‌ سه‌رى. هه‌يچ شتىك له‌وه‌ خراپتر نيه‌ ئينسان شيتيتيه‌كانى خۆى به‌شاريته‌وه‌، ديلاوار شارێكه‌ شيتيتيه‌كانى خۆى ده‌شاريتيه‌وه‌، ئه‌وه‌ش زياتر و زياتر شيتيده‌كات، ژيان ئه‌وه‌يه‌ بتوانيت شيت بيت، ئازادى ئه‌وه‌يه‌ بتوانيت تائه‌وپه‌رى شيتى شيت بيت، به‌لام له‌ ديلاوار نه‌عه‌قل و نه‌شيتى بوونيان نيه‌، هه‌مووى شتىكى تره‌، شتىكى تره‌، مامۆستايه‌كم هه‌بوو

سهى فەتحو لا، به رحمت بينت دەمى سالا مردوه، دهىگوت له دىلاوار
 - زيرهكى گهزەكان - كوشتووينى، بهلى زيرهكى گهزەكان. ئهوى ئىستا
 بلاوبۆته وه نه دهردى شىتييه و نه دهردى عهقل، بهلكو زيرهكى گهزەكانه.
 ئيمهش چارمان نيه، جگه لهوى لهگهڵ زيرهكى گهزەكاندا برۆين». من
 پرسيم «مامه گيان، بهلام تكايه... نهينى ئهوكهسه چيه كه له ههموو
 خهونهكاندا دهردهكهوێت. ئهوكهسه كييه؟ چ كارهييه؟» قولى گرتم و
 وهك بيهوێت سهرزهنشتم بكات گووتى «ئاسانه بزائين كييه. ئهوكهسه
 هيچ كهس نيه، هيچ كهسكى ديارىكوو نيه، دهكریت من بم، تو بيت،
 يان ههريگوناھىكى تر». ئينجا كه ميگ توند رايوهشاندم و وهك بيهوێت
 له بيهوشيهك وريامبكات وه گووتى «باش بزانه، ئهوى پنت دهليم نرخى
 خوى هيه. ئهه شاره پيوستى به قوربانويه... من لهو پوژه دهرسم كه
 ههري موزفه و پيوستى به لاشهيهك بيت. گوئيگره، دهبيت به وردى له
 رابوردوى دىلاوار تيگهين. سبهى دهبيت بى وهستان بچين بۆ موزهخانه
 بۆ لای پرؤفيسۆر بهنام، ئهوتاكه كهسيكه دهتوانيت يارمهتيمان بدات...
 دههويت شتيكى زياتر له سهري دىلاوار بزائيم».

من زور بيرم له قسهكانى كردهوه و پرسيم «بهلام قهت بووه پيشتر
 شارىك له شارەكان ههموو يهك خهون ببينن، چۆنه شتيكى وهها ليره
 پوههات؟». مامم سهريكردم و گووتى «خهلكى دىلاوار له شتيك
 دهرسن، شتيكى خراپ بهريوهيه. شتيكى ترسناك بهريوهيه. دهبيت
 بيربكهينه وه بزائين چى بۆ خهلكى ئهه شاره پيوسته؟ نا من كهشيين
 نيم، كهشيين نيم».

٨

ئىوارە دووبارە غەقىپ بابە تاھىرى وەزىرى بانگىكردينە وە پىتى راگە ياندىن كە دەبىت لە گەل بابە غەلى كوپىدا بچىن بۆ دانىشتىكى تايىە تى لە گەل جەنابى فەرماندار و «لىوا ياسىن» حاكمى سەربازى. مەن كەمىك سەرسام بووم، ئەو دووانە دوو پاىە دارترىن فەرمانرە وای دىلاوار بوون. گەيشتن بەوان و بىنىيان لە دۆخى ئاسايدا كارى نەكردە بوو. ئەو ەى ئىستا ئىمە ەروا سووك و ئاسان دەچووین بۆ بىنىيان، شتىكى ئاساى نەبوو. ەوا زۆر گەرم بوو، ھاوین تا دەھات بىرەحمانە تر دەيكوتاین، ئەو پۆژە تەپوتوزىكى خەست لە باشوورە وە ئاسمانى سەر دىلاواری گرتىو. ئەو ەى مام لە ناکاو كە وتبوو ە رچاوى بەرپرسە بالاكان و ئىشەكەى بووبو بە جىگای سەرنجى ئەوان، لای مەن شویتى خۆشحالى نەبوو، بەلام خۆى گەلىك كە فى پىدەكرد، لە پال نىگەرانییە زانستییەكانىدا، ەستىدەكرد لەم رىگایە وە ئەستىزەى پۆشتەر دەرموشىتە وە. ئەو ئىوارە ە لە برى ئەو ەى لە بىناى فەرماندارى كۆبىینە وە، داو ەتى مالى خودى فەرماندار بووین. مەن سەرەتا سەیرم لىھات كە دانىشتىكى بەوجۆرە لە مالىدا بكرىت، بەلام پۆلىسە بۆشناخ و خۆش پوخسارەكە بۆى پوونكرىنە وە كە چەندىن سالە زۆربەى كۆبوونە وە گرنگەكان لە مالى بەرپرسە بەرزەكاندا دەكرىن و لە سەر سفرەى خواردن و خواردنە وەى پازاوە ئەنجام دەدرىن.

مالی فرماندار له باکووری دیلاوار بوو، راستییه که ی من گهرچی
خوم به گهړوک و شاره زای دیلاوار ده زانی، به لام بؤ گیشتن به مالی
فرماندار کومه لیک شه قام و گهر کی نویمان بینی که پیشتر له دیلاوار
نهمینی بیوون. یاوهره که مان گووتی «دیلاوار له وه گهره تره مرؤف بتوانیت
همووی ببینیت. له سهنته ری شاردا وا هه سته ده کیت له شارؤچکه یه کی
بجوکدایت، به لام وا نییه، من چند وهخته به پررسی به شی نه خشه و
پلاندانان و ریکخستتم له پولیس، هه میشه کیشم له گهل گهره یی نه م
شاره دا هه بووه». سهیربوو به لام وه که بابه علی وه زیری له به یانییه وه
تا ئیستا نه ماندوو بوو بوو، نه شتیک له قیافه ی تیکچوو بوو، نه چرچیک
که وتبووه جل به پولیسیه جوانه کانییه وه. له دله وه غم م له وه خوارد که
بؤ ده بیت گنجیکی وا جوان و به توانا، پاشه پروژی خوی به پولیسه وه
گریبدا، به لام دواتر زانیم که له سیستمی دابه شکردنی ده سلاتدا له
دیلاوار، هر بنه ماله یه و بواریکی کارکردنی بؤ براوه ته وه، واته ده میک
که ده سلات له نیوان تایه ف و خانه واده جیاوازه کاند به شکاروه، بنه ماله ی
«وه زیری» ئیداره ی پولیس و گومرگیان بهرکه وتوه و ئیستاش نه وه له
دوای نه وه، پولیسی دیلاوار له بن دهستی نه وانه.

نه و ئیواره یه ته پوتؤز به جوړیک بوو، که من و مام دابه زین ده تگوت
له بهرمیلنیک خولیان هه لکیشاوین، هه موو سر و قامه تمان تۆزبوو،
به پیچه وانه ی یاوهره که مان وه که هه ستم نه کرد گهریکی وه های لی
نیشتبیت. جه نابی فرماندار له بهر ده رگاوه پیشوازی لی کردین، پیاویکی
بالا مامنه وهندی سمیل زهر د بوو، چاویکی کال و مه کربازانه ی هه بوو،
سهلیقه یه کی جوانی له ریکخستنی جل و قز و پیلاره که یدا به خهرج دابوو،
دوای به خیره اتتیکی گهرم ئیمه ی ریتماییکرد بؤ ده ستشورییه کی زور پاک
و بریقه دار که هیچی له و ته والیته پیس و بۆهاتوانه ی ناو ئیداره کانی شار
نه ده چوو، له وئ خزمه تکاریک که جلی تاییه تی له بهر دابوو، کومه کی کردین

ته‌واو خۆزمان له ئاسه‌واری ته‌پوتۆزی ته‌مرۆ پاک‌که‌ینه‌وه، ده‌موچاومان بشۆین و به‌هه‌یه‌ئه‌تیکه‌وه که مایه‌ی شه‌رم نه‌بی‌ت به‌چینه‌ سه‌ر سه‌ره‌ی فه‌رماندار. جه‌نابیان وه‌ک خۆی ده‌یگوت، سه‌ره‌یه‌کی جوانی له‌سه‌ر شه‌ره‌فی تاقانه‌ دکتۆری ده‌روونی دی‌لاوار پیک‌خستبوو. چه‌ند جارێک خۆی ئه‌وه‌ی دووباره‌کرده‌وه که داوای لی‌بورده‌ن ده‌کات که چه‌ند وه‌خته نه‌یزانیوه زانیه‌کی ده‌روونی وا که‌وره له‌ دی‌لاوار ده‌ژی. جگه‌ له‌ جه‌نابی فه‌رماندار که ناوی «عه‌بدولسه‌لامی ماروف» بوو، حاکی سه‌ربازیش له‌وێ بوو که پیاویکی جیدی و مۆن دیاربوو، هه‌ر به‌ حاکی بانگیانده‌کرد، نه‌قیب زرار و دکتۆر حسامه‌دینیش، له‌گه‌ل دکتۆر مالی‌ک به‌ڕێه‌به‌ری بیمارستانی گشتی له‌سه‌ر سه‌ره‌ چاوه‌روانی ئی‌مه‌یان ده‌کرد. جه‌نابی فه‌رماندار له‌ ناو هه‌موواندا پزیزکی تایبه‌تی له‌ من و مامم گرت. دوا‌ی خوائیکی لایه‌ق و چه‌ور، که دیاربوو تی‌پیکی تایبه‌ت له‌ چه‌شتکه‌ری زۆر شاره‌زا دروستیان‌کرده‌وه، ئی‌مه‌یان برده‌ ناو سالۆنیکی دانیش‌تنی شاهانه‌وه که دل‌نیام هه‌چ پارچه‌یه‌ک له‌ دیکۆره‌که‌ی ده‌ست‌کردی وه‌ستا‌کانی دی‌لاوار نه‌بوو، به‌ل‌کو سه‌رتاپا له‌ کاری هونه‌رمندی ولاتانی تر بوون. دوا‌ی چا‌ خواردنه‌وه ئیتر کاتی ئه‌وه‌ هات‌بوو، به‌چینه‌ سه‌ر ئه‌سلی چیرۆک و بزانی‌ن جه‌نابی حاکی و فه‌رماندار چ‌ییان ده‌و‌یت.

من و مامم که‌رچی ئه‌و پۆژه نه‌مان‌توانی‌وو پ‌پۆرتیکی ورد ئاماده‌بکه‌ین، به‌لام زانیارییه‌کانمان به‌شی ئه‌وه‌ بوو به‌ وردی باس له‌ «نه‌خۆشییه‌که» بکه‌ین. مامم خۆی قسه‌یکرد و بۆ هه‌ندێ ورده‌کاری، بواری به‌ من ده‌دا زانیاری زیاتر ب‌خه‌مه سه‌ر قسه‌کانی. له‌گه‌ل قسه‌کردندا هه‌مووان شه‌رابیان ده‌خوارد‌ده‌وه، دوو خزمه‌ت‌کار په‌یتا په‌یتا له‌سه‌ر می‌زێکی گه‌رۆک خواردنه‌وه و مه‌ی و عاره‌فی گرانبه‌هایان ده‌گێ‌را. مامم بێ له‌م‌په‌ر و بێ سه‌بر، وه‌ک یه‌کی‌ک گومان و دوو‌دلییه‌کانی ئارامیان لێ به‌ری بی‌ت ده‌ی‌خوارد‌ده‌وه، پ‌ش‌تر نه‌مدی‌وو به‌وجۆره‌ بی‌شه‌رم و قول‌قولی بخواته‌وه، به‌شی‌وه‌یه‌ک هه‌ر له‌

سەرەتاوێ ترسم لێ نیشتم، شەومان بە جۆریکی بەد تەواو بێت. من پێکیکی بچوكم داکرد و بیتهوێ قومی لێبدهم، خۆم ئامادهکرد، هەر شتیکی نهگونجاو پرویدا زوو راستییکه مهوه.

دیاربوو. فەرماندار له بوونی نهخۆشییهکی ئاناسایی ئاگادارکراوهتهوه. مام له سەرەتادا زۆر به دوودلی وشهێ نهخۆشی بهکاردههێنا، دهیویست وادهربکهوێت که وردهکاری و دیقهتی زانستی پێگای شهوهی لێدهگرن سهرپێی ههندی ناو و وشه بهکاربهێنێت. حاکم یاسین لهوانی تر کۆنچکولتر دیاربوو، من بهردهوام سهیری پوتبهکانیم دهکرد، هەر له سەرەتای قسهکانهوه گووتی «ناکریت وا دهستهوهستان دابنیشین، دهبیست شتیکی بکهین گهناجانی خۆمان بپاریزین و دۆخهکه ئارامبکهینهوه، هەرچییهک بێت گهناجانهکانمان ترسیان لێ نیشتهوه و پهشوکانیان پتوه دیاره». مام بۆشهوهی هیۆریبکهاتهوه، گووتی «شتهکه تا ئیستا ترس و خهیاڵیکی نابهجێیه و هیچی تر. راسته له ههندی جیگادا کرداری توندوتیژییش دهبیتریت، بهلام شتهکه له سەرەتادایه. مرقوف دهبیست بزانیست سهراچاوهی ئهم ترسه چیه، بۆشهوهش کاریکی زانستی دوورودریژمان پێویسته».

من و مام چهند جۆری جیاوازان لهو خهونه بیستبوو خستمانه بهر دهستی جهنابی فەرماندار. ههستمکرد بابهعلی وهزیری و جهنابی فەرماندار له ئهوانی تر خۆگرت و وردتر دهتوانن بیر له دۆخهکه بکهنهوه. دکتۆر مالیک و دکتۆر حسامهدين پهیتا پهیتا قسهیان له ئافهتییکی نادیار دهکرد که لهوانیه له دهست دهرجیت و وهک تاعوون ژيانی شار له بنهوهرا له بهر یهک ههلهکێنیت. ههردووکیان ترسا بوون، ههولیاندهدا نهخۆشییهکه له ئهستوی خۆیان دووربخهنهوه و بلێن تهنیا پۆلیس و دهرووناسهکان دهتوانن لهم بوارهدا دهست بهکاربن. له سەرەتاوه تەواوی پرسیارهکان دهربارهی شهوه بوون، چۆن پێگا له بلابوونهوهی نهخۆشییهکه بگیرن.

سه‌یرم لێهات که بێنیم مامه سیامه‌ندم له‌و پوهوه‌و زۆر خه‌تیکی توندگیر ده‌گریته‌ به‌ر. پێشنیاره‌کانی مامه‌ سیام، پتر له‌ پێشنیاری ژهنراڵیکی توندپه‌وی سوپا ده‌چوو تا پزیشکیکی پسپۆر و مرقه‌فۆست. من ده‌مزانی مامم پیاویکی خۆپاریز و موخافه‌زه‌تکاره‌، به‌لام پێشنیاره‌کانی بۆ من مایه‌ی نیگه‌رانی بوون. ئه‌و له‌ ناخدا که‌سیکی ناسک بوو، به‌لام ئیستا ترسیکی نادیار له‌ چاویدا‌بوو، پێشنیاری ئه‌وه‌بوو به‌ توندی ڕینگا له‌ گێڕانه‌وه‌ی چیرۆکه‌که‌ بگيریت بۆ ڕای گشتی، گووتی ئه‌وه‌ی بلاوده‌بیته‌وه‌ ئاره‌زوویه‌کی نه‌ینیه‌، ئینسانه‌کان له‌ هۆشیاریدا بیت یاخود له‌ خه‌وندا ترسیکی ناوه‌کیان هه‌یه‌ یه‌خه‌یان ده‌گریت. پلانی مامم ئه‌وه‌بوو خه‌ونه‌که‌ له‌ میدیاکانی دیلاواردا زۆر باس نه‌ک‌ریت، پۆژنامه‌ و ته‌له‌فزیونه‌کان بێده‌نگی لێ بکه‌ن، به‌هانه‌یه‌ک نه‌دریت به‌ خه‌لک ده‌رده‌که‌ له‌ ناو خۆیادا بگوازنه‌وه‌ و یه‌ک ترسه‌که‌ بده‌ن به‌ ئه‌ویتریان. به‌جۆریکی هه‌ستیری و توپه‌، وه‌ک بیه‌وینت له‌ ڕینگای هه‌ماسه‌تی زۆره‌وه‌ دلسۆزی خۆی بۆ دیلاوار و حاکه‌مه‌کانی نیشانبدا‌ت گووتی «ئه‌وانه‌ی خه‌ونه‌که‌ ده‌گوازنه‌وه‌ بۆ ئه‌وانی تر، ده‌بی‌ت بخریته‌ حیج‌زی کاتییه‌وه‌. دوو سه‌د سه‌له‌ ئه‌وروپیه‌کان ئه‌م کاره‌ ده‌که‌ن، که‌س لێره‌دا نابیت باسی دله‌رمی و به‌زه‌یی بکات». جه‌نابی فه‌رماندار زۆر له‌گه‌ل ئه‌و ڕۆحه‌ سه‌ربازی و تونده‌ی مامه‌ سیادا بوو، من گه‌رچی پێشتر زۆر به‌ بیروپای سیاس‌ی مامم ئاشنا نه‌بووم، به‌لام هه‌یج کات باوه‌رم نه‌ده‌کردم له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا وه‌ها توند به‌یته‌ پێشی، بۆچوونه‌کانی بۆنی سیاس‌ه‌تی پیاویکی ترستۆکیان لێ ده‌هات که‌ ده‌یه‌وینت دلسۆزی خۆی پێشاندا‌ت. حاکی سه‌ربازی له‌گه‌ل هه‌ر پێشنیاریکی مامه‌مدا، ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه‌ و ده‌یگوت «احسنت». بابه‌عه‌لی وه‌زیری زۆر له‌ قسه‌کان نیگه‌ران بوو، به‌ هه‌منی گووتی «گرتن و جیاکردنه‌وه‌ی هه‌موو ئه‌وانه‌ ماوه‌یه‌کی تر ده‌بیته‌ کاریکی ئه‌سته‌م. توانای پۆلیس له‌ گرتن و جیاکردنه‌وه‌ و دروستکردنی قهره‌نتینه‌دا سنوورداره‌، نابیت له‌و پوهوه‌و پشت به‌ ئێمه‌

بہستن، دائیہی ٹیمہ چند سالہ کہمبویکی زوری بودجہی ہیہ کہ
 همووتان هوکھی دهزانن، هر دهزگایک بهدهست بنهمالهی وهزیریهوه
 بیت، خانهدانهکانی خیطی «بالول» کہ کاروباری مالیاتیان لهلایه گرفت
 و کیشهی بؤ دروستدهکن. لهوانهش بگوزهریین، بهپیزان، ٹیمہ له ناو
 تهوقیفکراوهکاندا پرو به رووی هندی حالت دهینهوه کہ نازانین چون
 پرفتاریان لهگلهدا بکهین، له توانای دائیہی ٹیمہدا نیبه بریاریان لهسر
 بدات. یهکیک له باشییهکانی دهزگای پولیسی دیلاوار نهویه کہ بؤ هموو
 کاریکمان دهیت چوارچینوهی قانونیمان ههیت بهشیک له حالتهکان
 تایهتن به شیتخانه و بیمارستانی دهروونی، بویه یهکم کاریک بیکهین
 نهویه جیگایهکی تایهتی بکهینهوه کہ شیتخانه له خو بگریت، دیلاوار
 ناتوانیت تا ههتاہتایه بهمجوره بمیتینهوه، تاکه شاریک بیت کہ شیتخانهی
 خوی نیبه. بهبروای ٹیمہ هندی له توشبووهکان دهیت له شیتخانهی
 تایهتدا جیابکرینهوه، شار دم و دهست پتویستی به جیگایهکی باشه تا
 شیتخانهی تیدا جیابکهینهوه».

مامم کہ پندهچوو هموو دهماره خراپهکانی ههستابیت، به کهیفیکی
 زورهوه پیشوازی لهم پیشنیاره کرد. من لهو گورانه کتوپرهی مامم سهرسام
 بووم، نهو بهیانی هیچ جوړه جوش و هماسیکی بؤ نه پیشنیاره نهبوو،
 بهلام له ناکاو، لهم جهمهدا دلگهرمانه هوتافی بؤ دهکیشا. من شیتخانهم
 به کهسانیک نهدهزانی شایهنی زیندان بن، بهشیک له جوانی شارهکه له
 شیت بهرهلا و نازادهکانیدا بوو. دیاربوو خواردن و خواردنهوهی زور
 ماممی له ریکا لادابوو، بهلام توانام نهبوو کاریک بکهم بهری بگرم و
 نهیلیم زیاتر تهسلیمی نه فتهتازیا شهرانییه بیت کہ کتوپر له ناخیدا
 کوژمی گرتبوو.

لهو قسانهدابووین کہ جهنابی حاکم هموومانی گتپرایهوه بؤ سر نهو

پرسیاره‌ی که ده‌بیت بزانیڼ ئه‌و که‌سه کێیه ده‌چێته‌ خه‌ونی که‌نجانی دیلاوار و سه‌ریانده‌پریت. من ئه‌و شه‌وه زۆر له‌ مامه‌ سیام ترسابووم. به‌ر له‌وه‌ی مامه‌ سیام قسه‌بکات و بێته‌ زمان، په‌ریمه‌ ناو قسه‌کان و گووتم «جه‌نابی حاکم، ئه‌و که‌سه‌ی له‌ خه‌ونه‌کاندا ده‌رده‌که‌وێت یه‌ک که‌سه‌ نییه‌، هه‌یج که‌سێش نییه‌، مرۆف نابێت له‌ راستیدا بۆ وێنه‌ی ناو خه‌ونێک بگه‌ریت. ئێوه‌ وه‌ک کومه‌لێک ده‌زگای په‌رسی ده‌بیت مه‌ودای نێوان خه‌ون و حه‌قیقه‌ت وه‌ک خۆی به‌ پارێزراری رابگرن، تیکه‌لکرنی ئه‌و دوو دنیا‌یه زۆر خه‌ترناکه‌ ... ئێنسانه‌کان له‌ خه‌وندا له‌ ته‌واوی هوشیاری خۆیاندا نین و نازانن چی ده‌بینن».

جه‌نابی حاکم عه‌سکه‌ری به‌ مۆنیه‌که‌وه‌ گووتی «وا نییه‌، ئیمه‌ وه‌ک حاکم و به‌رپوه‌به‌رانی شار ده‌زانین خه‌وی ئێنسان په‌یوه‌ندی به‌ ناخیه‌وه‌ هه‌یه‌. وایه‌ جه‌نابی دکتۆر یان نا؟ . هه‌موو هاوالاتیه‌ک ناتوانیت به‌ ئاره‌زووی خۆی چی خه‌ونێکی بویت بیه‌ینیت. ده‌وله‌ت ته‌نیا به‌ر په‌رسی ژبانی پوژی هاوولاتیان نییه‌، به‌لکو به‌ر په‌رسی شه‌ویشه‌». سه‌یرکردنه‌که‌ی حاکم یاسین سه‌یر بوو، مامه‌ که‌ به‌رده‌وام سه‌یری هه‌مووانی ده‌کرد، به‌ ترسیکه‌وه‌ گووتی «به‌لێ جه‌نابی حاکم بێ گومان، بێ گومان خه‌ون په‌یوه‌ندی به‌ ناخی ئێنسانه‌وه‌ هه‌یه‌».

حاکمی سه‌ربازیی تا ده‌یخواره‌وه‌ و سه‌رگه‌رمتر ده‌بوو، کولمانی سوور هه‌لده‌گه‌ران و مووی سمیله‌ سولتانیه‌که‌ی به‌جۆریکی به‌رچاو په‌ده‌بوون. حاکم بۆئه‌وه‌ی مانایه‌کی په‌وانتر بدات به‌ قسه‌کانی و بێته‌ده‌ب ده‌رنه‌که‌وێت گووتی «جه‌نابی دکتۆر، من خزمێکی خۆم هه‌بوو، خزمێکی زۆر نزیکم. ئه‌م حیکایه‌ته‌ی بۆت ده‌گێر مه‌وه‌ زۆر کۆن نییه‌، ده‌گه‌ر پێته‌وه‌ بۆ چه‌ند سالێک له‌ مه‌وه‌ به‌ر، خزمێکی تابلیی عاقلم. شه‌ویک خه‌وی بینی ژنه‌که‌ی له‌ خه‌ودا ده‌یکوژیت... تیده‌گه‌یت جه‌نابی کاک عه‌بدوڵسه‌لام، شه‌ویک ئاسایی

و ەك مەن و تۆ دەخەوئەت و لە خەويدا دەبينەت ژنەكەى چەقۇى خەستۆتە سەر گەربنى و خەرىكە نەخە نەخ سەرى بېرەت. خەزمەكەمان كە خەبەرى دەبينەتە ھەموو گيانى دەنەشەتە سەر عارەق، تەوشى لەرزوتە دەت و ەك لە ناكەو تەفانى لى نازل بووئەت، دەكەوئە دانەچۆقە. بەلام ھەرچۆنەك بوو، خۆى دەگرەت و ھەچ نالەت، چەند شەوئەك دەروا و دواتر جارىكى تر خەوئەكە دەبينەتەو. جا گۆنەگرە قوربان، خەو شەتەك نەبە ھەروا بەسەرىدا تەپەرەت، لە قەدەمەو ھەموو دەزانەن كە خەو ھەروا نەبەرەت. خەو شەتەكى خۆرا نەبە، ئاگادارىيەكە يان نامەيەكى غەيبەيە يان شەتەكى لەو جۆرەيە. خەزمەكەمان كە ئەگەر ناوى بەتەم پەنگە زۆرتەن بێناسەن، چەند جار خەوئەكەى بۆ زۆرەمان گۆرەيەو، بەلام ھەر دەستەوستان دانەشت و ھەچى نەكرد... شەش مانگى نەبەرد شەوئەك ژنەكەى بە كۆمەكى دۆستەكەى لە شەرىن خەودا سەریانەپرى ... خەو شەتەك نەبە ھەر بۆلەن بابەرەت و تەوا. جەنابى كاك عەبدولسەلام، گەر خەزمەكەمان زوو فرەيەى خۆى بەكەوتەيە، شەتى وا پرووى نەدەدا ... بەستەزمانە چى لە خەوندا بېنەبوو، ھەر بەرەستى ھاتەو پەنگەى».

جەنابى فەرماندار زۆر بە وردى و سەرسامەيەو سەپرى حاكەم ياسەنى كرد، كاتەك ئەو قەسەى دەكرد فەرماندار بەردەوام و بى ئەرەدەى خۆى سەرى بۆ دەلەقاند، دواجار ەك باسەكى زۆر جەندى بېستەت گەوتى «بەلى، جەنابى حاكەم، مەشە دۇنيام خەو بۆى ھەيە، مەشە چەرۆكىكى سەپرى لەو بارەو دەزانەم، ئەوئەى بۆتەن دەگۆرەو ەينى حەقىقەتە، سى و پەنج سەل لە مەو بەر مەشەتە گەنج بووم، لە گەندى خەزەنەبا مامۇستا بووم، باوكەم بە پەحمەت بێت خۆى حاكەمى دىلاوار بوو، بەلام بۆئەوئەى كەس نەلەت خاتەر و خۆتەر دەكات و كۆرەكەى خۆى غەرقى ناز و نەعمەتە، مەنى پەوانەى دۆرتەين گەندەكەبوو كە حاشا لە پرووى ئۆو، بە جۆرەك لە دۆژمەن نەزەك بوو، لەوئەوئە بۆتەسى ئەوانەمان دەگەشتەى. ئەوئەى بۆتەن

ده‌گیرمه‌وه خۆم به چاوی خۆم بینومه، مامۆستایه‌کمان هه‌بوو که هه‌موو شه‌ویک خه‌وی ده‌بینی ماریکی گه‌وره قووتی داوه، ماریکی زۆر گه‌وره، که به‌یانیان له‌خه‌وه‌ده‌ستا و وه‌سفی ماره‌که‌ی بۆ ئیمه‌ ده‌کرد، موچرک به‌له‌شماندا ده‌هات. مامۆستا که هه‌موو شه‌ویک ئه‌وه‌خه‌وه‌ی ده‌بینی به‌جۆریک ورده‌ورده‌کاری له‌ژیان و ته‌ندروستی‌شی کرد، وای لێهات نه‌یده‌توانی وانه‌کانی به‌باشی بلیقه‌وه، نه‌یده‌توانی به‌راسته‌ی بخه‌ویته‌. خه‌وه‌که ئارامی له‌به‌ر هه‌لگه‌تربوو... په‌نگه‌ باوه‌ر نه‌که‌ن، به‌لام ئه‌وه‌ی پێتان ده‌لێم عه‌ینی حه‌قیقه‌ته‌، باوه‌ر به‌که‌ جه‌نابی دکتۆر سیامه‌ند، دوو مانگی نه‌برد، به‌یانیه‌که به‌مردوویی دۆزیانه‌وه، ئه‌ژدیه‌یه‌کی گه‌وره له‌ملی ئالا بوو، ماریکی زه‌به‌لاح که ده‌یانگه‌وت تا ئه‌وه‌م کەس ماری وا گه‌وره‌ی له‌و ناوچه‌یه‌دا به‌چاوی خۆی نه‌بینوه».

دکتۆر حسامه‌دین که تا ئه‌وه‌کات شتیکی ئه‌وتۆی نه‌گه‌وتبوو، یه‌که له‌سه‌ر یه‌که‌ بیره‌ی ده‌خواردوه‌وه و به‌سه‌رسامی به‌چه‌واره‌وری خۆیدا ده‌بهرانی. بۆیه‌که‌مجار سه‌یری هه‌مووانی کرد و گووتی «به‌لێ، خه‌ون په‌یوه‌ندییه‌کی زۆری به‌راسته‌یه‌وه‌یه، خه‌ون دونه‌یه‌کی جیاوازییه. من پزیشکم، له‌ئه‌زمه‌ونی خۆمه‌وه‌ ده‌زانم. ناتوانین بلیین له‌به‌ر ئه‌وه‌ی شتیکی خه‌ونه‌که‌واته‌هیچ نییه، به‌لێ عه‌زیزی من کاک په‌یتوار زه‌ریاوا‌ری، خه‌وی جهرنی و فره‌نش هه‌یه، به‌لام خه‌ویکی وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ قسه‌ی له‌سه‌ر ده‌که‌ین، خه‌وی جهرنی و فره‌نی نییه، دیاره‌ شتیکی له‌پشته... خه‌وشته‌که‌ خۆی ها‌واره‌کات». دکتۆر مالیک که جووتیک چاویلکه‌ی په‌شی له‌چاودا بوو، شیوه‌ی وه‌ستان و قسه‌کردنی زیاتر له‌هی نابیانیان ده‌چوو، سه‌ری بۆ هه‌موو قسه‌کان ده‌له‌قاند، به‌لام بیزاریه‌کی په‌وه‌نی له‌په‌وه‌سه‌ریدا بوو. قاتیکێ شه‌که‌ری زۆر جوانی له‌به‌ردا بوو که زۆر له‌گه‌ل گرژ و مۆنییه‌که‌یدا نه‌ده‌گه‌نجا. قسه‌کانی به‌دکتۆر حسامه‌دین به‌ری و گووتی «له‌هیکایه‌تی ئۆدیسی پادشادا، کاره‌ساتیک و قاجیه‌یه‌کی گه‌وره به‌ ئافاتیکی

دهس پئندهكات. من لهگه لتم كوړم، من لهگه ل جهنابی دكتور حسامه دینم. ثافاتیکى وا نیشانه یه بؤ شتیک، بهلى، بى ملامت نییه. من له دویننوه که خریکه له شته که تیدهگم، دهلیم دهییت دهستوبرد بکین. جهنابی فرماندار ئیوه له هه موومان دلسوزترن، پیشنیارهکانی جهنابی دكتور سیامه ند و کاک بابعهلى وه زیری دهییت هه زو له نهجومه نى شار بخړینه کاره وه. ناییت شته که فراموشبکړیت، دهییت بزاین هوى ثافاتکه چییه، ئه م تاعونه چییه یه خه ی گرتوین. بزاین چی قوماره و چی ئه م به دبختییه ی بؤ شاره که مان هیناوه...».

من و مام نهییت که ئاگاداری چیروکى ئو دیب یووین، ئهوانى تر هیچیان دربارهى ئهفسانه که نه دهزانى. من ههستم به وه پزیه کی زور دهکرد له ناو ئه م بهرپرساندا. یه که مین جارم بوو کومه لیک پیاو بیینم، له پله یه کی وا بالادا، به وجوره وهشیانه بخوون و بخونه وه، به شیوه یه که بهردهسته کان پیا نه دهگیشتن، پرداخى شه رابه کان و قاپى مه زه کان پر بکهنه وه.

من پئدهنگ بووم، نه مده ویست شتیک بلیم لهگه ل پروا و بیرکردنه وه مدا نهییت، به لام مامه سیامه ند ته واو هه واى ئه و شوینه شاهانه و دانیشته نوردانه یه گرتبووى، هه ستمده کرد هه موو ژيانى چاوه پوانى فرسه تیکى وه ها بووه خو ی له حاکمانى دیلاوار نزیکه کاته وه، جاریک له گهرمه ی قسه کانیدا، مه ستى وه ها که مه ی به هوشى کردبوو، هه ستایه سه رپ و به دهنگى بهرز کووتى «بهلى جهنابی فرماندارى بهرین، ئیوه نازان چ شه ره فیکى که وره یه بؤ من لهگه ل ئیوه دا دانیشم. گرنگترین شت ئه وه یه هه موو به یه که دهست ئیشبکه یین، ئیمه ی ها ولاتیان و ئیوه ی فرمانره وایانى دلسوز. جهنابی حاکم تو له سه ره قى، دهییت بزاین ئه و پیاوه کییه که به وجوره له خه ونه که دا درده که ویت. ئه مه کییه و ئه م چه قویه ی دهستی ئیشاره ت

بۆ چی دهکات و کێ دهترسینیت. به‌لێ به‌پێزان، ده‌روون مه‌کینه‌یه‌کی سه‌یره، مه‌کینه‌یه‌کی ناشیرینه. کاتی ئه‌وه هاتوو به‌زانی ده‌روونی ئه‌م خه‌لکه‌ی دیلاوار چی تێدا‌یه‌».

بابه‌عه‌لی به‌رده‌وام سه‌یری منی ده‌کرد و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک له‌سه‌ر لێوی بوو. هه‌رجار که پێکنیکی هه‌لده‌دا، نه‌رم چاویکی لێ دا‌ده‌گرتم، ده‌یزانی نامۆم به‌ دانیشتنه‌که و له‌ په‌فته‌اره‌کانی دکتۆر بێزار و تو‌په‌م. هه‌ستمکرد ئه‌ویش له‌ دله‌وه وه‌ک ئه‌وان بێرده‌کاته‌وه، به‌لام ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌ی من زۆتر نیکه‌ران نه‌کات هه‌یج نا‌لێت. ته‌واو خۆم کێشابه‌وه‌وه و نه‌مده‌ویست قسه‌یه‌کی تر بکه‌م، هه‌یوام ده‌خواست مامیشم زۆر نه‌لێت و خۆی نه‌کات به‌ ژێر باریکه‌وه له‌ توانایدا نه‌ییت.

دوا‌جار فه‌رماندار ئه‌و قسه‌یه‌ی کرد که من له‌ سه‌ره‌تاوه‌ لێی ده‌ترسام، پێکنیک عاره‌قی یۆنانی هه‌ل‌دا و که‌میک ده‌ستی به‌ سمیل و ریشیدا هه‌نا و گووتی «خۆزکه‌ بۆ جارێکیش بووه ئه‌و خه‌ونه‌م ده‌بینی، خۆزکه‌ هه‌ر یه‌کنیک له‌ ئێوه خه‌ونه‌که‌تان ده‌بینی. ده‌مه‌وێت بزانی ئه‌و پیاوه‌ چۆنه‌ که ئه‌م هه‌موو ترسه‌ی ناوه‌ته‌وه ... هه‌یج شتێک له‌ دونه‌یدا له‌وه‌ باشت‌ر نییه‌ حا‌کمیش ئه‌و خه‌ونه‌ بیه‌نیت که خه‌لک ده‌بینن». مامه‌ سیامه‌ندم که خه‌ریکبوو ته‌واو مه‌ستده‌بوو، هه‌ر ئه‌و قسانی بیست له‌ شوێن خۆی ده‌رپه‌ری و هه‌ستایه‌وه سه‌ره‌پ و گووتی «ئاسانه، جه‌نابی فه‌رماندار ئاسانه، من ده‌توانم کاریک بکه‌م ئه‌و پیاوه‌ بیه‌نین. سه‌به‌ی هه‌ندێ نیکارکێش ده‌هه‌نم و واده‌که‌م نیکاری ئه‌و پیاوه‌مان بۆ بکێشن... راستیه‌که‌ی کونجکولی منیش ڕوو له‌ زیاده‌بونه‌، فزولی منیش وه‌خته‌ بتره‌کی، تا بتوانم ئه‌و پیاوه‌ بیه‌نم، ده‌مه‌وێت بزانی له‌ کێ ده‌چیت، ده‌ی ته‌مه‌نده‌که‌م له‌ یه‌کنیک له‌ ئێمه‌ نه‌چیت». وای گووت و هه‌مووان دا‌یانه‌ تریقه‌ی پێکه‌نین. حا‌کم یاسین جارێکی تر ده‌نگی به‌رزکرده‌وه و گووتی «ئافه‌رین، ده‌ییت ئه‌و پیاوه‌ بیه‌نین، ده‌ییت بیه‌نین،

هەرچییه کمان کردوه دهیئت توزیک بچینه ناو ئه و خهونه وه». له و کاته دا مام پروویکرده من و گووتی «به پیزان، توزیک بیتهنگی، توزیک ئارامی. من ئیستا و له بهرچاوی ئیوه پینواری زهریاواری، هاوکاری خۆم، دهسته راستی دلسۆزی خۆم راده سپێرم بیته بهرپرسی ئه و کاره، ئیشی ئه وه هه م نیکارکیشمان بۆ بدۆزیته وه و هه م وینه کان ئاماده بکات ... پینوار گویت لی بوو ... تو له سبه یینوه ئه و کاره مان بۆ بکه، دانیام پیت دهکریت. به و بۆنه یه وه ئیستا داواتان لیده که م پیکرا پینکیکی تر هه لیده یین». حاکم و فرماندار به خوشی و سه رسامیه وه سه یری مامه سیایان کرد، که مهستی وه ها زه فهری لیه یتابوو، من ده ترسام هه ر بجولیت له تریک بدات و بکه ویت به سه ر میزه که ی به رده مماندا .

***

بوونم به بهرپرسی تایبته به دۆزینه وه ی وینه ی ئه و پیاوه ی ده چیته خهونی خه لکه وه، خستمیه دۆخیکی سه خته وه. نازانم له بهر هه ر هویه ک بیت دانیابووم، هه چ نیکارکیشیک ناتوانیت وینه ی ناو خهونیک بکیشیت. تا ئه و کاته چی نیکاریکم بینی بوو، که گوايه له قوولایی خهوندا گیراون، لای من هه ر نیکاری عه قلی هوشیار و خه یالی هوشمه ندانه بوون. ئه و شه وه له که رانه وه دا که میک نیگه ران به مام گووت «تۆ خۆت ده زانیت، من باوه ڕم به وه نییه ئینسان هه چ کات بتوانیت نیکاری که سیکی ناو خهون بکیشیت. مرۆف چه نده هه ولبدات، هه چ کات ناتوانیت خهونیک وه ک خۆی ره سمبکات، چونکه ئینسان هه چ کات خهونیک وه ک خۆی له بیر نامینیت ... تۆ خۆت پزیشکی ده روونیت، ئه وه باش ده زانیت».

مامم له وه مه ستر بوو بتوانیت وه لامم بداته وه، به لام به ده میکی نیوه خوار و له فزیکی شکاوه وه، بیته وه ی خوشی بزانتیت ده لیت چی گووتی «کو په تۆ ده لینی چی. حکومه ت وا ده لیت، منی چی، خۆ کاری

به منه‌وه نییه... خه‌تای حکومه‌تی سه‌خیفه ... هه‌مووی خه‌تای حکومه‌تی حیزه، کاری به منه‌وه چیه». مامم به‌جۆریک مه‌ست بوو، چه‌ناگهی یه‌ک و دووی ده‌کرد، هه‌موو له‌شی ده‌له‌رزى... له‌ دۆخیکدا نه‌بوو وه‌لامیکی دروست بداته‌وه.

ئهو شه‌وه مامم گه‌یانده‌وه مال و خۆم گه‌رامه‌وه بۆ عیاده‌که و ته‌نیا له‌ بیرى نه‌وه‌دا بووم په‌یوه‌ندی به‌ چ هونه‌رمه‌ندیکه‌وه بکه‌م تا خه‌ونه‌کانمان بۆ نیکاریکات. سه‌ره‌تا خواستی دروستکردنی نیکاره‌کانم به‌ ئیشیکی گه‌مژانه‌ له‌قه‌له‌مدا، هه‌ستم نه‌کرد هیچ مه‌ترسییه‌ک له‌ جۆره‌ کاریکی وه‌ها بکه‌ویتته‌وه، به‌لام وه‌ک بيشوود لێم ده‌روانى. به‌لام خۆشم فزولیکی زۆرم هه‌بوو، ئهو دیمه‌نانه‌ی ناو خه‌ونه‌که به‌ تابلۆ بیینم، هه‌ستمکرد بابه‌تیکى باش ده‌ست هونه‌رمه‌ندان که‌وتوو تا نیکارییکه‌ن. منیش ئاره‌زووم بوو به‌جۆریک له‌ جۆره‌کان به‌شیکى ئهو خه‌ونه‌ پرووتتر بیته‌ به‌رچاوم. تا ئه‌وکاته له‌ هه‌موو خه‌ونیک ترسا بووم، به‌لام هه‌ستمکرد ئه‌م خه‌ونه نامترسینیت، به‌پێچه‌وانه‌وه ئاره‌زوویه‌کی سه‌یرم له‌ خۆمدا هه‌ست پێکرد هه‌ولبده‌م بیینم. ئهو شه‌وه ناوی هه‌ندی نیکارکێشی ناسراوی دى‌لاوارم له‌ خه‌یالمدا هینا و برد. راستیه‌که‌ی چونکه هیچ زانیارییه‌کی ورد و زۆرم له‌سه‌ر هونه‌رمه‌ندانی دى‌لاوار نه‌بوو، بپیارمدا سوود له‌ ناسیاویکی کۆن وه‌ربگرم، که‌ خۆی نیکارکێش و په‌یکه‌رتاش بوو، له‌ یه‌کیتی هونه‌رمه‌ندانی دى‌لاواریشدا پله‌ و پایه‌یه‌کی هه‌بوو. بۆ پۆژیی دواى ده‌می چیشته‌نگاو، ته‌له‌فونم بۆ هاوڕیکه‌م کرد و ڕیکه‌وتین ئیواره‌ له‌ شه‌قامی قاوه‌خانه‌کان له‌ سه‌نته‌رى دى‌لاوار، له‌ قاوه‌خانه‌ی «عه‌شق و کتێب» یه‌کتري بیینن.

بۇ پۇزى دواتر مامم سەعاتىك زووتر گەيشتە عيادەكە. جۆرىك لە پەشۇكانى پىئو دياربوو، بە هيچ جۆرىك نەيدەويست سەيرى من بکات، کاتىك بۇ جىيە جىکردنى کارە پىويستەکانىش قسەى لەگەل دەکردم، هەولى دەدا چاومان بەر يەک نەکەوئیت. منیش شتىکم نەکرد وەپزىبکەم و بەهانەى بدەمە دەست تورەيىت. زۆربەى نەخۆشەکانى ئەو پۇژەمان خەلکانىك بوون بە دەست سەرھەلدانى شەپانگىزىيەكى کتوپرەو دەياننالاند. دوو باوک بوون کورەکانى خۇيان بە بەستراوہىي ھىتابوو بۇ عيادەکە چونکە ماوہيەک بوو دەستيان دەوہشانە، شتيان دەشکاند و ئازارى غەريبە و دەرودراسيتيان دەدا، کچىکىش بوو لە ناکاو خواستى ئاگرکردنەوہى لە ناودا جولابوو، ويستبووى مالى خۇيان بسووتيتيت، ژنىکىش بوو مئردەکەى ھىندەى لىدابوو تووشى خەيالانى چرت و پرت بووبوو.

دواى تەواوبوونى وادەى پشکىن، بە مامە سيام گووت، دەبيت زووتر لە پۇژان برۆم و چاوم بە کەسيک بکەوئیت کە دەتوانيت لە دۇزىنەوہى نىگارکيشىكى باشدا ياريدەدەرم بيت. ئەو پىنى گووتم بەر لەوہى برۆم، دەبيت پىکەوہ کەميک قسەبکەين. کە مامم دەستىکرد بە قسەکردن، ھەستمکرد شتىک لە شەرم لە دەنگيدايە، بەلام شەرمىک نا کە مرۆف ھىمن و ھىنور دەکاتەوہ، بەلکو شەرمىكى دپندە، شەرمىک وا لە مرۆف

ده‌کات، تیزئاژۆ و دل‌ره‌ق بێت. دل‌نیا‌بوو له‌ دوینی شه‌وه‌وه‌ شتیک له‌ مندا به‌رام‌به‌ر شه‌و گۆراوه‌، شتیک ته‌نیا له‌ به‌ر که‌می ئازایه‌تی و نه‌بوونی جوړئه‌ته‌ ناتوانم به‌ پوونی دانی پێدا بنێم. مامم له‌م ساتانه‌دا تا بۆی بکرایه‌ ده‌یو‌ست مه‌نتیقی بێت، به‌ هه‌منی گووتی «دانیشه‌ کوپم، هه‌ندی‌ک شت هه‌یه‌ ده‌بیت بۆتی پوونیکه‌مه‌وه‌». من بێشه‌وه‌ی هه‌یج جوړه‌ هه‌ست و چاوه‌پروانییه‌ک له‌ چاومدا بێت گووتم «به‌لێ مامه‌، فهرموو». «دانیشه‌ ... دانیشه‌ و ئیسراحه‌تی خۆت وه‌ربگره‌» «به‌لێ مامه‌» «پینوار. شتیک هه‌یه‌ ده‌بیت بیزانیت، شتیکی گرنه‌، په‌نگه‌ بۆ زۆر که‌س بایه‌خی نه‌بیت، به‌لام ده‌زانم بۆ تۆ گرنه‌ و باشتره‌ بیزانیت. کوپم په‌نگه‌ له‌ داهاتوودا دانیشتنی تری وه‌ک دوینی شه‌ومان بێته‌وه‌ پێ، تۆ که‌ر له‌ مامی خۆت تینه‌گه‌یت و به‌روات پێم نه‌بیت په‌نگه‌ بکه‌ویت به‌ دوودی و گومانه‌وه‌. دانیشه‌... به‌جوانی دانیشه‌، زۆر قن مه‌نێره‌ سه‌ر قه‌راغی کورسییه‌که‌. به‌لێ... چیمان ده‌گووت؟ . ئه‌ها... ئه‌م شاره‌ له‌ سه‌ره‌تایه‌کی تازه‌دایه‌، تیده‌گه‌یت، دیلاوار له‌ سه‌ر پێگایه‌کی نوێیه‌. ده‌بیت به‌ر له‌وه‌ی هه‌یج شتیک بکه‌ین و هه‌یج حوکمیک ده‌ربکه‌ین له‌و راستیه‌ تییگه‌ین، دیلاوار ئیستا به‌ ساتیکی قورسدا ده‌روات، ساتیکه‌ هه‌موو شاره‌کانی تری دنیا پیا پویشتون». «به‌لێ مامه‌». «ساتیکی خۆش نییه‌، به‌ هه‌یج جوړیک ساتیکی خۆش نییه‌، نا من به‌ جوړیک له‌ دایکبوونه‌وه‌ی تازه‌ نایشوبه‌ینم، هه‌موو شاریک یه‌ک جار له‌ دایکه‌بیت، به‌لام ده‌یشوبه‌ینم به‌ دۆنادوونیکه‌ گه‌وره‌. دۆنادوون شتیکه‌ جیاوازه‌ له‌ که‌ل له‌ دایکبووندا، له‌ دایکبوون شتیکه‌ گه‌وره‌یه‌، هاتنه‌ دونه‌یای مه‌خلوقیکی تازه‌یه‌ که‌ پێشتر نه‌بووه‌، به‌لام دۆنادوون وانیه‌... ده‌زانیت دۆنادوون چیه‌؟» «نه‌خێر مامه‌ نازانم چیه‌». «دۆنادوون سه‌فه‌ری پوچیکه‌ له‌ جه‌سته‌یه‌که‌وه‌ بۆ جه‌سته‌یه‌کی تر، وه‌ک شه‌وه‌ی دیلاوار جه‌سته‌یه‌ک بێت بۆ پوچ. وه‌ک شه‌وه‌ی شاریک بێت له‌ دێر زه‌مانه‌وه‌ چاوه‌پروانی پوچیکی کردبیت، ئیستا له‌ نا‌کاو، گیانیکی تر ئه‌م شاره‌ی

دوربیتته وه». «بهلى مامه دهزانم». «بؤشه وهى جهسته يهك پوحيكى تازه وهر بگريت، دهبيت چى بكات؟». من تهنيا ته ماشامکرد و هيچم نه گووت. «دهبيت توند بيت، زور توند بيت، دهبيت بهرگهى هاقتى ئه و پوچه تازه يه بگريت. من دوو پوژه بير دهكه مه وه، هه موو پوحيكى تازه، كومه ليك خه يالات، تراويلكه، وپينه له گهل خويدا دههيتيت. پوچ ؟ پوچ چيه ؟ . تهنيا زنجيره يه كه له و شتانه. زور بيرى لى بكه يته وه ناكام دهرده چيت... ئينسان هه ميشه خه يالات، وپينه، زينده خه وه كانى خوى ناوده نيت پوچ. پوچ هه ر ئه و شتانه يه... ئه وه يه و بهس ... ترسيكى تازه ته هه يه، يه عنى پوحيكى تازه ته هه يه. ئه ي چى، پوچ قابيله چى بيت. ئه م خه وه تهنيا نيشانه يه كه... نيشانه يه كه بؤ پوحيكى تازه له گهل هه موو ئازاره كاندا دهبيت دلمان خوش بيت، ديلاوار پوحيكى تازه ي هه يه». من نازانم چى بليم، وهك هه ميشه ناتوانم خوم كو بكه مه وه، له دهسته پاچمى و په شوكاندا وهك كه مره ده پرسم «مامه، كه واته ئيوه پيتان وايه ئه و خه ونه په يوه ندى به و پوچه تازه يه وه هه يه؟». «گوپيگره رينووار، عه زيزم خه لكى ئه م شاره وزه يه كى زوريان هه يه، تين و تاويكيان هه يه كه چهند ساله خنكينراوه. ئيستاهه سته كه م شاره كه خه ريكه دهجوليت، وزه يه كى كه وره خه ريكه سه رده كه ويت، خه ريكه ديتته دهري ... ئيمه شايه تحالى ئه وه ين، شيتى تهنيا دهر كه وته يه كى ئه و وزه يه يه، گهر زيرهك بين دهتوانين زور سوود له و وزه يه ببينين. ئه و پوچه تازه يه جاريك خه ونى پروپوچ دهبيتيت، مژه كه ي خوى هه يه، دهترسيت، راده چله كيت، به لام به ديويكى تر دهتوانيت هيزيكى كه وره بيت، هيزيك كه ديلاوار پيوستى پييه تى». له و ساته دا كه ئه و پرستانه ي دهگووت چاوانى بريقه يه كى تاييه تيان تيدابوو، توند دانى به وشه ي هيزدا دهنه. «نايت ريكا له و پوچه بگرين دهر بكه ويت، دهبيت شيته كانى له جهنگاوه ره كانى جيا بكه ينه وه... شيته كانى بخه ينه لايهك و به زنجير بيان به سستينه وه و ستايشى قاره مانه كانى بكه ين. من دوينى شه و

که له گهل جه نابى فهرمانداردا قسه مده کرد، به هيزى ئه و پوچه تازهيه مه سستبوم. ئه و شه پانگيزيهى بلا بوته وه ته نيا سه ره تايه بو سه ره لدانى شاريكى نوئ، نه ته وهيه كى نوئ، كه له و نه ته وه حيزه ملكه چهى ئيستنا ناچيت... پوچ كه ماوهيه كى دريژ گيربوو، دوايى وهك لافاو به رده بيت، من و تو و جه نابى فهرماندار و ئه وانى تر ده توانين واى ليتكه ين ئه و لافاو به ريگايه كى باشدا بروت، ده بيت له پيناوى ئه و ئه ركه دا سوود له توانا و هيزى ده سه لاتداران وه ربگرين، له گهل حاكم و كه سانى به توانادا بين به دوست. ئه مه خه ون نيه ديلوار ده بينيت، ئه مه دلتيكى نوئه لينده دات، هيزيكي تازهيه له خه وه لده ستيت، وهك چو لافاو له گهل خويدا ترس ده هينيت، ئه ويش ترسيكى كه وه رى له گهل خويدا هيناوه، وه زيفه ي من وهك دكتور ئه وهيه نه هيلم ترسه كه بمان خنكي نيت، وه زيفه ي ئيمه گزپنى پياوه ترساوه كانه بو جه نكاوه... بو خه لتيكى ئازا و بوئر... من دوو پوژه به رده وام بير له و خه ونه ده كه مه وه و كه يشتوومه ته ئه و ده ره نجامه».

يه كه م جار بوو مامم به وجوره قسه بكات. ئه و پوژه زور قسه يکرد، زور باسى له ئاينده ي ديلوار کرد... من ئيستنا هيچيانم له ياد نيه، هيچيان... به لام ئه وه يه كه مجار بوو به روونى هه سته كه م كه چيتر دكتورى مامم جيگاي متمانه نيه.

***

من له گوزه رى قاوه خانه كان له سه نته رى ديلواري باكوور، له قاوه خانه ي «عه شق و كتيب» كه كومه ليك كورپى قزدريژ ده يانبرد به رپوه، قاسم وه ليدم بينى كه پيگه وه له دواناوه ندى ده مانخويتد. قاوه خانه كه سه نته رى كۆبوونه وهى ئه و كه نجان به بوو كه تازه پييان ده خسته جيهانى كتيب و هونه ره وه، هه ر يه كه يان خويان به كامويه ك، موزارتينك ياخود مايه ره و لديكى نوئ ده زانى. زور به يان كه ده هاتنه ژوورى بو قاوه خانه كه،

چاوه پروانى شهو بوون قهر و حورمه تى بليمه تيكيان لى بنريت. هه موو به شيوهى وهستان و نيگاكر دنياندا دهيانگووت «ئيه نازان، ئيستا وهك كه سيني گرنك ناميين، به لام بوهستن، ماويه كي تر تيده گهن كه چ بليمه تيكتان بينيه». من مانكي جاريك يان دووان دهچووم تا چايهك بخومه وه و گهر ريكه وتبايه هه ندئ له ناسياوه ديزينه كانيشم ببينم. قاسم يه كييك بوو له وانهى له دواى ته واو بوونى سه رده مى خويندكاريى، به به رده وام له چايخانه و قاوه خانه و كافيترياكان ده ميينى، هه ر جيگايهك شوينى دانيشتن بووايه، شهو له وي بوو. گهنجيكي ريشنى ده موچاو دريژ بوو، هه ميشه كاسكتيكي تاييه تى له سه ر ده كرد كه ناوى نابوو كاسكتي پروليتارى، به رده وام ده يگووت «شيوهى كاسكتي چالاكوانه چه په كانى سه رده تاي سه دهى بيسته و من عه لاقه يه كي رۇحيم له گه ليذا هه يه». خوى وهك چه پ پيشانده دا، به لام له وانه بوو كه چه پيوون ته نيا وهك كه ره سته ي به ره مه ينانى بۆله بۆل به كار ده ميئن، به رده وام خوى نيگه ران پيشانده دا و جنئوى به م دونيا و به و دونيا ده دا، گه رچى ريژيكي زورى منى ده گرت، به لام خه لكانى تر وهك جنئو فروشيكي شه به دى ده يانبينى كه زور له زهت له بيحورمه تيه كانى خوى ده يينيت و جنئو فروشى خوى لى بۆته جوريك له تيفكرينى بليمه تانه. قاسم له دوانا وه ندئ هاو پولى خوم بوو، وانهى هونه ر نه بيت له ته واوى وانه كانى ديذا خراپ بوو، من له پيش شه زمونده كان كومه كم پى ده كرد و له كاتى تافيكردنه وه شدا بۆم بگونجايه زور له پرسيا ره كانم پى ده گوتته وه. شهو جگه له وهى نيگا ركيشيكي ده ست ره نكين بوو، تاكه په يكه ريك له شارى ديلاواردا دانرايت «په يكه رى بزنيك به كلاو و بۆينباخ و كومه ليك كتنيه وه» له ده ستر دنى شهو بوو. هه ندئ وايان له قه له مده دا، شاره وانى ديلاوار بۆ سو كايه تى به رۇشنيرانى شار شهو تاكه په يكه ره يان ريذا وه دابنريت، هه ندئيش به گالته يه كي تالى هونه رمه نديان ده زانى به خويندن و زانكو و شه كا ديميس ته كان، به تاييه ت په يكه ره كه له

ناوەندی فولکە یە کدا بوو، دهبووو شوینی ھاتوچۆی مامۆستا و قوتابیانی زانکۆی گەورە دیلاوار. قاسم خۆی لەوانەبوو کە تەنیا کەیفی بەو دەھات ناوی بپریت، بۆی گرنگ نەبوو خەلک چی لەسەر کارەکانی دەلێن، تاکە شتیک لەلای بایەخی بوو، بتوانیت سەرنجی خەلک پابکیشیت، ئەوەشی بۆ گرنگ نەبوو ئاخۆ خەلک لە عەشق و خوشەوێستی ھونەرەو ھەبەسیدەکن یان بۆ لاقرتی و گالتەکاری. ھیندەوی من لەگەڵیدا دانیشتم و گووتم «داواکەم پەیوەندی بە ئەنجامدانی ئیشیکی ھونەرییەو ھەیە». ئەو ھەک قسەکانی لەبەرکردیبت گووتی «ئە پینواری بڕام، تۆ ئاگات لێ نییە، ھونەر مردووە، نیکارکێشان مردووە، پەیکەرتاشی مردووە. ئەم شارە ھەموو شتیکی کوشتووە، نازانم تۆ باسی چ کاریکی ھونەری دەکەیت، مەرووف زۆرجار دەبیت خۆی پەسواپکات، خۆی نزمبکاتووە، بپاریتووە، پێلاوی ھەندێ ناکەس بەچە بپریت، بەسەر دەستی ئەم و ئەو دا بنوشتیتووە، بۆئەوێ بینەریکی ھەبیت، بۆئەوێ بین و تەماشای کاریکت بکەن، دەبیت گوێ لە قسە پوچەکانیان بگریت، گوێ لە پەخنە نابەجێکانیان بگریت...».

قاسم وێستی زۆر لەسەر قسەکانی بپروات. من دەستم خستە سەر شانی و گووتم «قاسم من دەمەوێت، خۆت لەگەڵ کەسیکی تردا وێنە ی خەونیکم بۆ بکیشیت، خەونیکە لەم ماوەیەدا خەلکانیکی زۆر دەبینن».

قاسم جگەرەییکی داگیرساند و گووتی «مەبەستت چییە؟ خەونی چی؟ گالتەدەکەیت یان بەراستتە؟».

«ماوەیەکە خەونیکم بلابۆتووە، نازانم چۆن بۆت وەسفبکەم، من بە ھوکی ئەوێ لە عیادەکە ی مام ئێشەدەکەم، پۆزانە گوێ بیستی دەبم... خەونیکم سەیرە، ئەوانە ی دەبینن، بەجۆریک لە جۆرەکان دەکەوێت ژێر کاریگەرییەکی نادیارەو، ھێزکی نھێنی کە تەفسیری زانستی نییە، ئێستا خەونەکە خەریکە زۆر بلابو دەبیتووە، خەریکە دەبیت ھەرەشە، حاکیان و بەرپرسیانی دەولەتی دەیانەوێت نیکارنیکیان لەو کەسە ھەبیت کە لە خەونەکاندا دەردەکەوێت... ئەو کارە بە من سپێردراوە.

لە بەر ھەر ھۆیکەک بێت، من بە ڕێکەوت کەوتمە ناو جەمعیکیوە و ئەو کارەیان دا بە ملی مندا. ئیستا پێیوستیم بە کۆمەکی تۆیە». قاسم دایە قاقای پێکەنین و گووتی «بیسقوومە ... بیستوومە، شتیکی لەو جۆرەم بەرگوێ کەوتوو، بەلام ڕینوار کاتی خۆی کە خۆتەکاربووین، تۆ تەنیا کەسی ناومان بوویت، تاکە کوپی پۆلەکەمان بوویت کتیت دەخویندەو و شت دەزانی ... نازانم بۆ زانکۆت تەواو نەکرد؟ بەلام خۆ دەبیت بزانی کە خەون ڕەسم ناکریت...». من دەستم خستەو سەر شانی و گووتم «دەزانم، بەلام ئەمە یەک خەونە، یەک خەونە و تا ئیستا سەدان کەس دەبینن، کەسێک کە بۆ جاریک خەونە کە دەبینیت ئیتر بەردەوام دەبینیت، خەونە کە وەک خولایەکی لیدیت، وازناھینیت، کەسێک لە خەونە کەدا ھەبە کە ھەمووان سەردەبریت. خەونە کە دەبیتە مایە ئازار و ترسێکی دەروونی قوول کە من پۆزانە لە دەمی نەخۆشەکانەو چیرۆکەکی دەبیستم». «ئۆکیی ... ئۆکیی، تێدەگەم. بەلام ڕەسمیان بۆچیە، دەیانەویت کابرای ناو خەونە کە بگرن یان چی؟». دەنگم نزمکردەو و گووتم «نازانم بۆچیانە، کەر بمزانیایە دنیایە پێم دەگووتی. بەلام خۆت دەزانی بەشی زۆری خەلکی دیلاوار خورافاتین، پێیان وایە ئەوەی بە خەون دەبینن بەراستی دیتەو ڕیگیان، خەون پێشبینیکرینی پاشەپۆژە... دەیانەویت شتیک بکەن، بە ھەر ڕیگیەک بوو خۆیان بپارێزن. دانیام ھەر ھونەرماندیکیش ئەو نیکارە دروستبکات ھەق دەستی خۆی وەردەگریت. من دەزانم باری دارایی ھونەرماندانی دیلاوار باش نییە». قاسم ڕەنگی گۆرا و ئەو زەردەخەنە گالتە چارپیە سەر ڕوخساری پەری. کەمێک کاسکیتەکی جولاند و گووتی «بەلام چۆن؟ دەبیت چی بکەم؟ من ھێشتا نازانم تۆ مەبەستت چیە، بە راستە یان گالتەم لە کەل دەکەیت؟». من نیکەران ڕوانیم و گووتم «نا قاسم، من ئەھلی گالتە نیم. من پێدەلیم، من ھەموو شتیکت پێدەلیم، من دەتەم بۆ لای ھەموو نەخۆشەکان... دەتەم بۆ لای یەکەیکەیان...

من ده‌تبه‌م، به‌لام پتۆستیمان به‌نیگارکیشیک یان دووانی تر ده‌بیت.
 من ده‌مه‌ویت زیاد له‌نمونه‌یه‌کم هه‌بیت. ده‌مه‌ویت زیاد له‌هونه‌رمه‌ندیک
 تابلۆکه‌م بۆ دروستیکه‌ن». قاسم دوا‌ی که‌میک بیرکردنه‌وه، دوا‌ی هه‌ندی
 پرسیماری دیکه، ژماره‌ی ته‌له‌فونی عیاده‌که‌ی وه‌رگرت و گووتی هه‌ولده‌م
 دوو نیگارکیشی ورده‌کار بدۆزمه‌وه تاسبه‌ی هه‌موو شتیک ئاماده‌بکه‌م.
 هه‌ستمکرد له‌ناخه‌وه دلخۆشه، بۆی گرنگ نه‌بوو چی نیگار ده‌کیشیت،
 ئه‌وه‌ی بۆ گرنگ بوو ئیشیک هه‌بوو بیکات، تا شتیک ده‌ستکه‌وتی ره‌وا‌ی
 هه‌بیت و گرفتیکێ ژیا‌نی پێ لاب‌دات.

شه‌و قاسم وه‌لید ته‌له‌فونیکرد و گووتی به‌یا‌نی ئه‌و له‌گه‌ل هه‌ر دوو
 هونه‌رمه‌ند ئاسه‌ف بو‌ره‌ان و مسته‌فا له‌یلان دیت بۆ لام و ده‌توانین له‌وی‌وه
 برۆین بۆ هه‌ر جیگایه‌ک من ده‌مه‌ویت. ئه‌و شه‌وه به‌ته‌له‌فون قسه‌م له‌گه‌ل
 باب‌عه‌لی وه‌زیری کرد و ئاگادارمکرده‌وه که هونه‌رمه‌نده‌کان ئاماده‌ن و
 ده‌توانین به‌پێی فهرمانی کاربه‌ده‌ستانی بالا ده‌ستبکه‌ین به‌کیشانی نیگاری
 ئه‌و خه‌ونه.

چەند پوژ بوو سەي ئەسلان لە کتییخانە کەي نە دەهاته خوارئ تا بتوانیت
 لە دوو تویی کتییەکانی میژوودا دەربارەي دوژمنان زۆرتر بخوینیتەوه.
 دەبویست بیسەلمیتیت کە دوژمنان چ عەقڵیکی ترسناکیان هەیه، نوسەر و
 زاناکیان بە چ رق و کینەیک لەسەر دیلاوار نوسیویانە. سەری لە ناو
 کتییەکاندا بوو کە هەوال هات، دوژمن لە بەری دەریاچەي دیلاوارەوه،
 پەلاماری ژمارەیک ماسیگریان داوه و چەندانیان لی کوشتون. سالانە
 چەند جاریک ئەو جوړه هیزشانه لەلایەن دوژمنەوه لە سەر سنوورەکانی
 دیلاوار پووی دەدا. چەندجا پیکەوتی کردوه کە دوژمن بە چەکارکانی
 خۆی پیشرەوی کردوه و چەندان کیلۆمیتري چوارگۆشەي لە خاکی
 دیلاوار گرتووه و تالانیکردون و باغ و بیستانی سووتاندون و دواتر
 پاشەکشەیانکردوه. دوژمنەکانی دیلاوار ناویکی تایبەتیان نەبوو، ئیمە لە
 دیلاوار هەر پێیان دەلێن دوژمن. ئەوان لە یەک پەنگ و یەک خوین
 و یەک زمان نین، بە یەکشێوەش پیک نەخراون و یەک نیاز و یەک
 سەنگەریان نییه، لە نەتەوه و عرقی جیاواز دروستبوون، لە سوپای
 پیکخراو و پرچەکەوه تیاپاندایە تا دەگاتە گروپی نەتەو پەرستی بچوک.
 لەو پەری چەپەوه تیاپاندایە کە دیلاوار وەک هەریمیکی دواکەوتووی
 خێلنشین سەیردەکەن، تا راسترەوه پەگەزپەرستەکان کە خەلکی دیلاوار

به عیرقیکی لاواز و نزم و دپنده دهزانن... سهی ئهسلان دیلاواری به «خاکی بو ئهبد گه مارقودراو» ناودهنه، خه لکی مه مه ده ساریشی وهک ترسناکترین دوژمنانی ئیمه دهناساند. کوشتاری ماسیگرهکان ئه مجاره ترسیکی زوری دروستکرد، پوژنامهکان و تهله فزیونهکان بایه خیکی زوریان پیندا. ئه وه به هانهیهکی باش بوو، که سهی ئهسلان، پی له سه ر نیازی تاریکی دوژمنان دابگریت و گهنجانی هه واداری خوی سه رگرم و سه ودا سه رتر بکات.

ماله هاوینه که ی سه ی ئه سلان ده که وته دهره وه ی شار، نزیک ی چل کیلومه تر له سه نته ری دیلاواری باکووره وه دوور بوو. ئه و زیاده بیست سال بوو خه ونی به وه وه ده دی هیزیک ی سیاسی نو ی دروستبکات، هه موو به جوریک له گومانه وه سه بیریانده کرد، به لام گهر ببوایه ته سه روک، پوخسار و هه یکه لی له سه روک پارته کانی دیکه ی دیلاوار باشتر بوو. لاجانه سپیه کانی، پیشی پروفیسوری، قژی ماش و برنجی، قامه تی قیت و به رزی، هه موو پوخساریکیان ده دایه گه لیک له سه روکه کانی ترمان شایسته و له بارتر بیت. وه ک خوی ده یگووت، ماوه ری به سی شت هه بوو «خودا - نیشتیما - گه نجان». پیتشر نه بوو بوو ماموستایه کی قوتابخانه پارتیکی سیاسی دابمه زریئت و سه رکه وتن به ده ست بهیئت. به لام له میژه ئه و یه ک هه ست دل و دهروونی گرتووه، یه ک ترس هه موو زیانی به پیوه ده بات، ئه ویش ئه و ترسه یه که دیلاوار بکه ویته وه ده ست دوژمن. ماله هاوینه که ی له خوشترین کوشکه تازه کانی ئه و ناوه بوون، سه رجه م ژووره کانی فهرشی گرانبه هایان لی داخرابوو، دیواره کان به تفه نک ی کون و تهوری داربه مرده کانی دیلاوار رازبوونه وه. ماوه یه ک بوو خولیای کۆکردنه وه ی ته ور بوو، له ژیرخانی ماله کهیدا کومه لیک له ته وره هه ره دیرینه کانی دیلاواری هه بوو، که ده یگووت چه کی قاره مانه کۆنه کانی ئه م نیشتیما نه بووه. سه ی ئه سلان، له راره وه کاندایه بری تابلو، قوتوی ئه و

جهنگاوه ره دیرینه‌ی هه‌لواسیوو که پیده‌چوو له سه‌ره‌تای دروستبونی کامیرادا گیرابن. ماله‌که‌ی به‌جۆریک پریوو له چهک و تفاقى دیرین، یه‌کیک نه‌یزانیبایه، ده‌یگوت ئیره‌مالی سه‌ره‌له‌شکریکی سه‌ده‌ی نۆزده‌یه. به‌لام ئه‌سلان به‌راستی ده‌ترسا، ئه‌و هه‌سته‌تالترین و ئازاربه‌خشتین هه‌ستی ژيانی بوو. هۆی بایه‌خدانی به‌میژوو ده‌گه‌رپته‌وه‌بۆ پشکینی ئه‌و ترسه. سالانی یه‌که‌م که به‌قوولی خه‌ریکی خویندنی میژووی خۆره‌له‌لات بوو، تووشی نه‌خۆشییه‌کی ده‌روونی گه‌وره‌بوو. ئاخۆ نه‌خۆشییه‌کی ده‌گه‌رپه‌وه‌بۆ ئه‌و هه‌موو کوشتار و جهنگ و ناله‌باریه‌ی له‌میژووی ئه‌م ده‌قه‌رده‌ها هه‌بوو یان هه‌ر ده‌رکه‌وته‌یه‌کی سه‌ربه‌خۆی ده‌روونی بوو؟ هیه‌چ که‌س نه‌یده‌زانى. به‌لام که‌سه‌نزیکه‌کانی ده‌لین، په‌تای زۆر، له‌رزى په‌یتاپه‌یتا، له‌هۆش خۆچوون، که‌ف ده‌ردان، هه‌موو ئه‌و دیاردانه‌ژيانیان تیکداوه‌و زوو سه‌ریان سپی کردوه. ئه‌و هه‌شتا گه‌نج ده‌بیت که‌دیلاوار ئازاد ده‌کریت، ئه‌و ئازادییه‌جته‌گر و له‌رزۆکه‌تووشی ئه‌م ترسه‌ی ده‌کن... ئه‌و، له‌گه‌ل خه‌لکانیکی زۆری ئه‌م شاره‌دا ده‌پراوکی و ده‌سواسی ئه‌وه‌ده‌یگریت که‌دوژمن به‌م زوانه‌ده‌گه‌رپته‌وه. ئه‌و ترسه‌واى لینه‌کات له‌ژنی یه‌که‌می جیابیه‌ته‌وه، چونکه‌بریاریدا‌بوو مندالی نه‌بیت و هیه‌چ وه‌چه‌یه‌ک بۆ ناو ئه‌م ئاگرستانه‌دروست نه‌کات. هه‌موو سامی ژيانی ئه‌وه‌بوو گه‌ر مندالی ببیت، له‌وانه‌یه‌پۆژیک دوژمن بدات به‌سه‌ر دیلاواردا و منداله‌کانی سه‌ر بپرن. ئه‌و خه‌یالانه‌هه‌نده‌هیانتترسان، ئارامیان لى ده‌بیری و تووشی کینه‌یه‌کی قوول و ترسیکی ناسروشتیان ده‌کرد. که‌سانیک که‌سالانی گه‌نجی سه‌ی ئه‌سلانیاں له‌بیره، ده‌لین، به‌رده‌وام باسی هه‌رش و په‌لاماره‌کانی میژووی دیرینی کردوه. سه‌ربوردی قرمتیه‌کان، فاتمیه‌کان، مه‌غۆله‌کان، سه‌لجوقیه‌کان، سه‌فه‌ویه‌کان، ئیسماعیلییه‌کان، عوسمانیه‌کان. سه‌ری پرده‌بیت له‌هه‌رشى له‌شکری خه‌یالی، له‌ته‌پوتۆزی په‌ش، له‌هه‌را و قرمه‌قرمی جهنگ، شه‌ری گه‌وره‌که‌شه‌وان له‌سه‌ر ده‌نگی پنی ئه‌سه‌په‌کان

و هاواری کوشته کانی به خه به ردیت. هه ره ئه و ترسه وای لیده کات بیر له دروستکردنی شورای گه وره و خه نده کی قوول و له شکری دلهره ق بۆ دیناوار بکاته وه. وهک ده لێن چه نندین جار پیشنیاری دروستکردنی سوپایه کی پر چه کی داوه ته فرمانداران و حاکمانی هه ریم و هه میسه به پیکه نین و گالته پیشواری لیکراوه. له گه ل تێپه رینی سالاندا ترسه کانی هه ور ده بنه وه، ته پوتوژی جه نکه کانی ناو سه ری ده نیشه وه و خولیاکانی له خولیا ی نه خوشیکه وه که پره له ترس و هه راسی ده روونی ده گوریت بۆ خولیا ی سیاسیه ک که ده یه ویت عه شقی دیناوار له خه لکدا سه وزبکات. ده گه رپته وه بۆ بواری خویندن وهک مامۆستایه کی قسه زان و شارهزا و دووربین، ترس له پاشه پوژیکی نادیار له هه موو خویندکاره کانیدا ده چینیته. وانه کانی له خویندنگای غه قاریی له هه موو دیناواردا ده نگه ده نه وه، به ردهوام له سه ر ئه و دوژمنانه ده ویت که ده بیته خۆمانیان بۆ ئاماده بکه ین، قسه له سه ر په یداکرنی چه ک و مه شقکردنی به ردهوام ده کات. وهک نیشه تیمانه په ره ریکی بن وینه له لایه ن مامۆستایان و خویندکارانه وه ریز و مه چه به تیکی تایبه ت به ده سته ده نیته، له قسه و نوسینه کانیدا، که هه میسه به ده ستنوس دابه شیانه دکات، خۆی وهک که سیک ده رده خات که جگه له زامکردنی پاشه پوژ هه یج غه میکی تری نییه. ئه و هه فته یه که فه راسه ره ش و حامید سوڵتان ده چن بۆلای، بریارده دا گه ر زه مینه له بار بیته یه که م هه نکاوی راسته قینه بنیت بۆ جیه جیککردنی خه ونه دێرنه که ی خۆی. له نوسینه کانی پیشتری خۆیدا هه میسه باسی له «نه فره تی میژوو» کړدوه. وشه ی میژوو سیحراویترین و سه یرترین وشه بوو لای، نوسینه کانی پرپوون له زاراهه گه لی وهک «نه فره تی میژوو» «زه لکاوی میژوو» «په وه په وه ی میژوو» «تۆله ی میژوو» «زبلخانه ی میژوو» «ده فره تی میژوو» «حوکمی میژوو» «دادگای میژوو». هه ر که س نوسینیکی بدییایه ده یزانی وشه ی میژوو تا چ ئه ندازه یه ک هۆش و خه یالی گرتووه. ئه و ماوه یه

تاكە شتىك لە خەيالیدا بوو، وشەى «فرسەتى میژوو» بوو. ئەو پڕۆژانە وەك دەرەنجامى خۆیندنەوێهەكى درێژ لە كتیپە كلاسێكیەكانى سیاسەت و تیوریزەكەرانى فیکری نەتەوێی، لەو باوەڕەدابوو كە خەلكى دىلاوار نابنە میللەتێكى راستەقینە تا هەموو پێكەوێهەك خەون نەبینن. كە كۆرانی غەفاریی هاتن بۆ لای و داواى ئێرشاد و یارمەتییان لێ كرد، هەستىكرد ئیدی كاتى ئەو هاتوو شتىك بۆ ئەم شارە بكات.

ئەو پڕۆژەى گەنجهكان چوونە ماله هاوینهكەى، لە نیوێه پڕۆه لە بەر هەیانێكى بچوك و فێكدەكە بەسەر سڕوشتى شىتى ئەو دەرەدا دەپروانى، سەرى لە دەرەتێكدە نوكمەردبوو تا وتاریك بۆ ئەو كۆبوونەوێهە ئامادەبكات. دەرەو ئێوارە، كاتێك گەنجهكانى غەفاریی لە پاسێكى گەرە و چەند ماشینیكى تاییبەتیدا گەشتن، خۆى لە پیشوازىیاندا بوو... گەنجان هەمیشە بە شەوق و زەوقەوێهە هاتنە دیدەنى سەى ئەسلان. ئەو پیشتر جینگای تەواوى لە حەوشێكى پشتهوێ ماله هاوینهیەكیدا سازكردبوو. لە جلیكدەكە نە شیوێ پیاوى فیزن و لاف لێدەرى دەدا، نە رەنگى مامۆستایەكى پەرپوت و كەمەرخەم، پیشواى لێكردن... بە مەبەست كەمە پیشىكى غەمبارى هێشتبووێهە تا رۆمانسىتر و کاریگەرتر دەرەكەوێت. گەنجهكان سەر و بیستوپیچ كەس دەبوون... هیچ كەسیان تێدانەبوو پیشتر دەستتوسىكى سەى ئەسلانى دەرەبارەى گەنجه نەتەوێ و میژوو و خۆپاراستن نەخوێندبێتەوێ. سى برازای سەى ئەسلان خزمەتى میوانەكانیان دەكرد. گەنجان هێندەى دانیشتن و ئاو و شەربەتیان خواردەوێ، سەى ئەسلان دەستىكرد بە پیشواى و بەخێرھاتنى گەرمیان، دەستى زۆریانى دووبارە كوشییەوێ و چەند دانەیهکیانى گرتەوێ ئامیز و گووتى «ماشەلا لە دىلاوار و لەم گەنجه خوێن گەرمە جوانانە». هەواى ئێوارە بە جۆرىك فێنك بوو، حەوشەكەى سەى ئەسلان بە جۆرىك سەوز و ئارام بوو، هێمنى بەسەر هەموواندا سەپاند. ئەو دانیابوو ئەم دانیشتنەى دەرگای قوناغێكى تازە لە

ژيانيدا دهکاتهوه. کهم کهس له ديلالوار دهيتوانی ئاوا گهنجان له خوی کوبکاتهوه، دانیشتنیکی وهها سیاسیه بهرزهکان و بهرپرسه پایه بلندهکانی ديلالوار خهونیان پتوه دهبینی. سهی ئهسلان زور ههولی دهدا جوش و خروشی ساتهکه وهها نهییزوینن پهيامی راستهقینهی خوی له بیربکات. پیش هاتنی گهنجهکان له بهر خویهوه کووتی «ئهسلان، تۆ نه پاره و پولت دهویت، نه پلهو پایه. ئهوهی ههته و نیته ترسیکه له دلتدا. ترسیکه دانامرکیتهوه تا گهنجانی ديلالوار به یهک ریزی و پیکخواهیهی نهبینیت، ئهم گهنجه توپه و خوین گهرمانه پیوستیان به پیاوینکی دلسوزی وهک تویه رابه و چاوساگیان بیت، نابیت تۆ له ژیر باری ئهرک و فهرمانی خوت ههلبینیت»، ئهو قسانه قسهی راستهقینهی دلی بوون، ئهو بهراست دلسوزی ديلالوار بوو. ئهسلان گهرچی زور دلی خوش بوو، ههولی دهدا وایشانبدات که هوی دلخوشیهکهی تهنیا بینینی ههماسهت و دلگهرمی گهنجانه، بهلام نهشیدهتوانی ریزیک بو ئهم رهبازه شهخسیهه خوی دانهنیت که دهیگووت «تا ئهمرو به پاکی هیناومه». گهنجهکان که پووی گهشی ماموستایان دی پتر کرانهوه، هاتبوون و باوهری تهواویان ههبوو که تهنیا کهسیکی وهک ماموستا ئهسلان دهتوانیت رابه و رینیشاندهریان بیت. ههنیکیان سهرسامیان به ماموستا و دهستنوسهکانی دهگهشته سهرسامی به فریادهرسیکی غهیبی. ماموستا به زمانیکی ساده دهینوسی، شتیکی دهخسته سهرا کاغز وهک خوی دهیگووت قسهی دلی خهک بیت.

که گهنجهکان هاتنه قسه، زوریان دهیانویست لهسهرا ئازاری خهونهکان قسهبکن، بهلام خهونهکه ورده ورده لهوه دهردهچوو ههر خهونیک بیت. یهکینک له گهنجهکان، که سورفلینکی موو زهره بوو، دهنگیکی غهمگینی نیر و قرخنی بوو، له پیش ههموواندا سوار کۆلی کۆرهکه بوو و کووتی «ماموستا خهکینک هیه لهوه سهرسامه که ئیمه خهونیکی وای عاجباتی دهبینن، بهلام من سهرسام نیم. هیچ سهرسام نیم، ئیمه گهنجان له

پاستيدا پۇژانە سەردەبردۈر، خەونەكانمان سەردەبردۈر، ژيانمان لە پوچيدا نوقم بوو. من ھەر خۆم بگرە، ھېچ ھېوايەكم بە ژيان نىيە، ھەر خۆم بگرە، تا ئىستا چەند جار بېرم لە خۆكوشتن كردۈتەو. من واھەستدەكەم مردوم، ئەو كەسەي لە خەونەكەدا دەيىنم جەلادىكە پىشتەر منى كوشتو، ژيانى من چ نرخیكى ھەيە... چەند سالە لە فەقىرىيەكى خراپدا دەژىم، ھەرچى زەوى و زارىكمان بوو، ھۆزى ئاليانى ھەرزان لە چنگيان دەرھيتاين، ئىستا ژيانى باوكم ھەر لە ژيانى سەگىكى نەخۆش دەچىت، بەستەزمانە بوو بە سەگىكى نەخۆش كە دايمە بۆن بە چاك و دامىنى ئەم و ئەو ھەدەكات بەلكو ئاورىكى لىدەنەو. من ئەو ناشارمەو كە باوكم ھەمىشە ئەخلاقی سەگى بوو... ھەمىشە مايەى شەرمەزاريمان بوو، لووتىكى ھەيە بە بۆن دەزانىت، كى كۆمەكىدەكات و كى لەقە لە لمۆزى ھەلدەدا، بەلام قەسەم بە خوا، ھەندى جار خۆشحالە لەقە لە لمۆزى ھەلدەن. من لىتان دەپرسم، گەر باوكم لە دىلاوار لە دايك نەبووايە وادەردەچوو؟ . نا دلىام كەسىك دەبوو خاوەنى كەرامەتى خۆى، دوىنى كە باسى ئەو خەونەم بۆ كرد كە دەيىنم، دەزانن چى گووت، دلىام باوەرناكەن چى گووت، گووتى بەو جووتە گوونەمەو سەرت دەبىرن... گووتى دلىايىت ئەو كابرايە سەرى بىرىت، ھەتىو دلىايىت ھىچى تىرى لى نەكردىت؟ ...». ھەموو پىكەنن، سەي ئەسلان خەندەيەكى تال كەوتە سەر لىوى و گووتى «چ خۆشحالم گویم لىتان بىت، باسى خۆتانم بۆ دەكەن، وادانى من لە برى باوكم و چ غەمىكت ھەيە بۆ منى پۆكە». زۆرىنەي گەنجەكان، لە ھەژارانى گەرەكى غەفارىي بوون، ھەلبەت غەفارىي ھەژارتىن جىگای دىلاوار نەبوو، چەندىن گەرەكى زۆر ھەژارتىر، لە باشوورى خۆرئاوا ھەبوون كە ھەتا گەنجانى غەفارىي لە بىنىنى مال و پۆشاك و ئاستى زىندەگى ئەويدا شەرم دەيگرتن. مامۇستا ئەسلان كە يەكە يەكە لە گەنجانى دەروانى، ھەستىكرد بەم قسانە، خەرىكە لە ناكاو

شهوقی خوشی و بریقەیی هاتنی سەرەتا دەرپەوتەوه و غەمێکی قوول
 لە سەر دەموچاوهکان دەردهکهوێت. یەکنیکیان کە بەو هاوینە پالتۆیەکی
 پەشی لە بەردابوو و جامانەیهکی پەشی لە مللی پتەچابوو، کەمێک پێشی
 هاتبوو، قژیکی پەشی پەشوکاوی هەبوو، کە دیاربوو پتر لە سێ مانگە
 سەرکۆرسی سەرتاشی نەبینیوه، جووتیک چاوی هەبوو کە مەرووف نازانیت
 وەک چاوانی شیتیک یان بلیمەتیک بیانینیت، هاتەقسە. بە «نەجمەیی
 نایشەگول» بانگیان دەکرد. هەم زیرەک و هەم خەتەرناک دەینواند، بەجۆریک
 سەیی ئەسلان هەر چاوی پتەکەوت، زانی کە پیشتر هیچ کات ئەم کۆرەیی
 لە ناو قوتابییهکانی خۆیدا نەبینیوه. سەرەتا وایزانی کرێچییهکی نوێی
 گەرەکی غەفاریی بیت، بەلام دواتر زانی کە گەنجیکی نەخۆش بووه و لە
 دوایی چەند سالیک چارەسەریی لە یەکنیک لە بیمارستانەکانی ویلایەتیی
 دوور لە دیلاوارەوه گەراوەتەوه. نەجمە بە شتیک لە گرژییەوه تەماشای
 قسەکەری یەکەمی کرد، وەک ئەوێ هەقیکی ئەمی خواردبیت. گروتی
 «بەرێز سەیی ئەسلان، من یەکەمجارمە ئێوه دەبینم، بەلام لە شەش مانگ
 لەووه پێشەوه ئێوه دەناسم، هەلبەت ئیدیعی ناسینی ئێوه زیادەپەوییهکی
 زۆری تێدا، بەتایبەت من رەقم لە زیادەپەوییه، مەروفتیکی میانەپەوم، هەتا
 رەقم لەو شوقیرانەشە کە تیز دەئاژۆن، هەموو کەس دەزانی من لە کاتی
 پتووستدا نەبیت و بۆ مەبەستی پیرۆز نەبیت، رەقم لە زیادەپەوییه. نا ناتوانم
 بلیم کە زۆر دەتاناسم، هێندە دەتاناسم ئەو نەندەیی خۆیندەوێ هەندێ
 دەستفوس رێگا دەدات خۆینەرێک نوسەرێک بناسیت». شتیک لە نا ئارامی
 و دووبللی لە دەنگیدا بوو، کە سەیی ئەسلان خێرا سلی لیکردەوه. چاوانی
 بە جۆریکی شیتانە دەگەران... نا ئارام و شەپانگیز بوون. «تاکە شتیک بۆم
 گرنگ بوو ئەو هەبوو یەکەم کەس قسەبکەم، چونکە دەمەوێت لە قسەیی پوچ
 دەرچین، شتیک ئارام لەبەر هەلدەگریت قسەیی پوچە، قسەیی دووبارەیه
 کە ناگەنە هیچ. هیچ شتیک لەو قسانە گرنگتر نییه کە راستەوخۆ ئامانجی

خويان دهپيكن. من يهكيكم لهوانهئى ئه وخونه دهبينم، بهلام ئه وخونه نامترسيئيت... ههلبهت ههريهكيك له ئيمه ئاگريك له ناخيايهتى، ههريهك لهم گهنجانهى تو دهبيئيت، ئه و ژيانه شايستهيهئى نيه كه خوى دهيهويت. بهلام بوهسته بهريزم، ژيانى شايسته چيه؟ من له ههموتان دهپرسم ژيانى شايسته چيه؟ . ژيانى شايسته ئهويه كه خوش بزييت و له هيچ شتيكت كه م نهبيت؟ ئيوه وادهلئن... قهسم بيت بهر لهوهئى بينم دهمزانى گويم له قسهئى وادهيت، دهمزانى خهلكانيك ههلهستن و باس له ههژارى خويان دهكهن، يان باس لهوه دهكهن باوكيان بؤ پاروويهك نان وهك سهك لهسر قاچيک سهمايكرده. من بهر لهوهئى بينم ههموويم له بهرچاو بوو. من بهو بهريزانه دهلنم كه هاتوون ليروهو بؤ ژيانى خوش بکروزيتهوه، من ههمو ئه و ژيانه خوشم بينيوه كه ئيوه بؤى دهگهريئن. من نيوهئى ژيانم له دهرهوهئى ديلاوار بووم، بهلئ نهخوش بووم، بهلئ سهرمايهكى رهش چووبوو ئيسقانمهوه، بهلئ دكتورهكان دهيانگووت من جوړه لهريزىكى ئه بهدييم ههيه كه ههريگيز چاك نابيت، بهلام ئه وهموو ساله له دهرهوهئى ديلاوار كاتى تهواوم بهدهستهوه بوو تا خوش بژيم، كاتى تهواوم ههبوو خؤم له ههريه عيش و نوشيكدا نوقمبكه م كه گهنجانى ديلاوار خهويشى پيوه نابيين، تا سهريئسقان ههمو لهزهتيك تاقيبكه مهوه كه به خهئالى شهيتانيشدا نايهت... بهلام دواچار ههريه دهبوو ييمهوه بؤ ديلاوار، بؤ كوئ بچوومايه؟ . شتيكى گهرهم كه م بوو. شتيك ناوى دهنيئم ئاگر... وامهزانن حهزى من له ئاگر پهيوهندي به نهخوشييه كه مهوه ههيه، بهلام ئينسان به فيترهئى خوى گريك له دهرهونيائهئى به خوشى و كامه رانى ناكورئيهوه. بهلئ من قهسم له گريكه كه جوشيكي تر خاموشيدهكات، جوشيكه بهس رهنگه له جهنگيكدا ئارام بيتهوه. دياره من باسم له جهنگى راستى نيه، باسم له بوشاييهكه له ژيانمدا كه به شتيك پردهبيتهوه كه به تهنيا ناكريت، ههري شتيك من لهم پسته نه خوشم بهئيتته دهرئ و به ئيوهوه م بهستيت

گه‌رممده‌کاته‌وه... ئه‌م خه‌ونه بۆ من شتی‌که له‌و جو‌ره، ئه‌و خه‌ونه هه‌ر چیه‌که لای من گرنگ نییه، به‌لام ئه‌وه‌ی گرنگه به‌ ته‌نیا نایبینم، له‌زه‌تی ئه‌وه‌یه به‌ ته‌نیا نایبینم، ئه‌وه‌یه له‌و کاته‌دا ده‌خه‌وم و چاوه‌پوانی ده‌که‌م بێت، ده‌زانم ئێه‌وش هه‌مووتان له‌ هه‌مان کاته‌دا چاوه‌پوانی ئه‌و ترسه‌ن بێت... ئه‌وه گرنگه بۆ من، ئه‌وه‌ی هه‌موومان پێکه‌وه چاوه‌پوانین، ئه‌و هه‌سته‌یه که تاسه‌ر ئێسقان گه‌رمی به‌جه‌سته‌م ده‌به‌خشیت، شتی‌ک که هه‌تا نوسینه‌کانی ئێه‌و ناتوانیت پێم به‌بخشیت». که قسه‌یده‌کرد به‌رده‌وام به‌ جو‌ریکی نا‌اسایی سه‌یری ده‌ورو به‌ری ده‌کرد، دیار بوو پێشتر ته‌نهاییه‌کی زو‌ری چه‌شتووه، دیار بوو هه‌ر چیی کردووه نه‌یتوانیوه له‌و ته‌نهاییه‌ بێته‌ ده‌ری، به‌لام ئێستا پوناکیه‌ک ده‌بینیت و وه‌ک شیت به‌ره‌و رو‌وی ده‌فڕیت.

هه‌ندیکی دیکه‌ش قسه‌یانکرد، یه‌کیکیان که کو‌ری به‌قالێکی پیر بوو له‌ هه‌فاریی، هه‌موو به‌ بۆقبۆقیله بانگیانده‌کرد قسه‌کانی له‌ هه‌مووان سه‌رنج راکیشت‌ر بوو، گووتی «خوام نه‌ماییت، ئه‌وه‌ی بلی ئه‌وه خه‌ونه خیری ناگات، خه‌ونی چی کاکه گیان، من ئه‌سله‌ن خه‌ونم هه‌ر بیر نایه‌ته‌وه، له‌ دایکبووم و دوو گویم لێ پواوه خه‌ونم بیر نه‌که‌وتووه، هه‌موو له‌ شه‌ودا ماوه‌یه‌ک خه‌به‌رمان ده‌بێته‌وه و ئه‌و ترسه‌ ده‌چیته‌ دڵمانه‌وه. کاکه گیان. ترسه‌که شتی‌ک له‌ ئاباو ئه‌جدانمانه‌وه ماوه‌ته‌وه. من باپیره گه‌وره‌م سه‌ر قافله‌چی بووه، له‌ سیستان و بلوچستانه‌وه ئاوریشمی هیندی هیناوه و ناردویتی بۆ ئه‌سته‌نبول، چی لێ بکات ئه‌و کات له‌ هه‌موو دیلاواردا په‌نجا که‌سی تێدا نه‌بووه قاتێک جلی ته‌واویان له‌به‌ردا بێت، ئاوریشمی به‌ دیاریش بدایه‌ته‌ خه‌لک، چلمیان پێ ده‌سه‌ری. باپیرم له‌ جیگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت کو‌نیه، له‌سه‌ر پێگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت چ پێگایه‌که، سه‌ر ده‌بردیت... سه‌ره‌که‌ی ده‌خه‌نه مه‌شکه‌یه‌ک ئاو و خوێنه‌وه و ده‌می ده‌به‌ستن و ده‌یده‌نه‌وه به‌ قافله‌چیه‌کانی تر، ئه‌وانیش ده‌یه‌یتنه‌وه بۆ نه‌نکم، یه‌عنی بۆ نه‌نه‌گه‌وره‌م. کاتێک نه‌نکم سه‌ری مه‌شکه‌که ده‌کاته‌وه، ئاوێکی په‌ش و بۆگه‌ن

دیته ده ری، له گهل که لاله سهریک و دوانزه دانی ئالتون. که به قسه ی باوکم بیت تا ئیستاش هر ماون. ده لین دوژمن باپیره گوره یان سهر بریوم... دوژمن... نه وه راستیه که یه تی. من دوو گویم لی رواوه ده ترسم، شه و نییه که ده چمه ناو جیگا نیو سوعات له خودا نه پاریمه وه په حمم پییکات و به یانی به زیندوویی و ساغ و سه لامه تی خه به رم بیته وه. ترسه که له گوشت و ئیسقانمدایه... ئیستا شار که جاران جیگاهه کی ئاسایی و ئاسایشدار بوو، وا نه ماوه. له هندی گه ره کی دیلاواردا مروق نازانیت خه لک به چ زمانیک قسه ده که ن، له نه ترافی پوژهلای شاره که وه به رده وام خه لکی ده ورو به ر دینه ژووری، خه لکیک پیشت که س نه بیینیون، هتا ده موچاویشیان له به نی ئاده م ناچیت. من هشت مانگ له مه و به ر بوئه وه ی له حه قیقه ت تیگه م، برا گیان تیگه یشتن له حه قیقه ت شتیکی ئاسان نییه. هشت مانگ له مه و به ر بوئه وه ی له حه قیقه ت تیگه م، به لی، هشت مانگی په بق له وه و به ر، چووم بو ناوچه سنووری به کان، به لی برا گیان له هر چوارلای دیلاواره وه، نه تهره فیک و نه دوان، له هه موو لایه که وه ... مه به ستم هه م تهره فی چیا به رزه کان و هه م تهره فی بیابانه، هه م که تاره کانی ده ریایچه و هه م به ری جهنگل. راسته ئیمه لیره دانیش تووین و دلمان خوشه ده لین دیلاوار یه ک شه قامی هه یه، یه ک سنووری هه یه، به لام گه ر وه ک من گه شتیکتان به دوا ی حه قیقه تدا بکر دایه ده تانزانی که دوژمن له هر چوار لاه دزه یکر دوه، ده یان خیلی نیشته جی ئه وه هر یمانه، خیل و عه شره تیک که له دارستان ژیاون، قه وم و تایفه یه ک له سه ر ده ریایچه به راوه ماسیه وه سه رقال بوون، کوچه رانیک له تهره فی بیابانه وه که هه تاو ده موچاوی وه ک په ژووی په ش براژاندون، هه موو دابزیونه ته دیلاوار. وه ک من و تو خویان به خاوه من مال ده زانن، وه ک من و تو خویان کر دوه به نه سل دیلاوار، له و دیو چیا شه وه به رده وام خه لکانیک داده به زن... راسته زمانیان له زمانی ئیمه ده چیت، به لام غه ربیه ن، ناتوانن هه موو وشه یه ک به پرونی وه ک ئیمه ته له فوز بکه ن، بو

نمونه ناتوانن ۋەك من و تو بلىن پونگە، يان قورباقە، يان پاقلە... برا گيان ھەمووى بە جۆرىكى تر دەلین، بە شىۋەيەك ئىنسان دەيىت دەست بخاتە سەر دلى و بلىت ۋاي خاك بەسەرمان چەند سالانىكى تر لەم دىلاۋارەدا كەسىك نابىت بە دروستى عەيب نەيىت بلىت قنكر».

بۇقۇزىلە تەنيا كەس نەبوو كە ترس لە دەنگ و چاويدا بوو، بەشى زۆرى قسەكەران ۋەك ئەو لە غەزەبىكى ناديار و نەيتى دەترسان. سەى ئەسلان بە ھىمنى و سەبرەۋە گوى دەگرت، دەيوست بە ھىمنى و ئارامىيە تەۋاۋى گەنچەكان بخاتە ژىر حوكمى و يقارى خۆى. ھەمووان قسەيانكرد «ئال موراد» نەيىت، كە ھەلبەت ھەر خۆى دواتر ھەموو شتەكانى بۇ گىرپامەۋە، ئەو تەنيا يىدەنگى ئەو پۇژەبوو.

ئال موراد ناۋى بىنەمالەكەيان ال المراد بوو. نازانم بۇ بىنەمالەكەيان جۆرە ناۋىكى ۋەھائى ھەبوو، كورپىكى زۆر چكولانە بوو، كەس بە ناۋى خۆيەۋە بانكى نەدەكرد، ھەموو ھەر بە ئال موراد بانگياندەكرد. پەنگ ئالىك بوو، جووتىك چاۋى كالى مندالانە و پاكى ھەبوو، لووتىكى زلېش كە زۆربەى كات زىپكەيەكى بەسەرۋە بوو. ئەو ھەموو شتىكى ئەو پۇژە و پۇژانى دواترى بۇ گىرپامەۋە.

سەى ئەسلان ۋەستا تا دواى، تا كاتىك ئىدى ھەمووان ئارەزوۋى قسە و دەنگى مامۇستايان دەكرد، كە ھاتە گۆ، يىدەنگى و گويگرتن لە جوانترين ئاۋىتەى خۆياندا بوون. سەى ئەسلان، ئەو پۇژە دواى خەۋنىكى دىرىن كەوت، شتىك ھەمىشە لە مېشك و خەياليدا بوو، گووتى «ئەزىزانم، كورە دلسۆزەكانى ئەم نىشتىمانە، ھەمووتان من دەناسن، منىش زۇرتان باش دەناسم، پۇژى لە دايكبوونى ھەندىكتانم لە بىرە، مندالى ھەندىكى ترتان لە بەرچاۋمە، يادەمە چۆن لە كوچەكانى غەفارىيدا گەرە بوون، چۆن چوونەتە بەر خوئىندىن، چۆن سالى يەكەمى خوئىندىن ھاتوون بۇ قوتابخانە،

سالانى خويندن چيتان له بهر بووه. هه موو دهزانن من نه ولادم نيه، وه چه م نه خستوته وه، هه كه سيك چيروكى منى بيسيتيت دهزانيت بو. دهزانيت بهنده، هه ميشه ترساوم، ده بوو واز له ژيانى خانه واده يى بهيتم، ده بوو دهستبهردارى نهو خه ونه بم كه هه موو پياويكى ئاسايى خه ونى پيوه ده بينيت. من نه وه تهى هو شمكردوته وه بير له ديلاوار ده كه مه وه، هيچ شه ويك نه بووه سهر بخه مه سهر سهرين و پيش نه وهى چاوانم بچه خه و بير له داهاتووى نه م ولاته نه كه مه وه، خه لكى تر سهرده خه نه سهر باليف و نه ستيره ده ژميرن، سهرده خه نه سهر باليف و بير له ياريان ده كه نه وه، من جكه له خه يالى ديلاوار، جكه له مه ستبوون به عه ترى گياى نه م نيشتي مانه هيچى تر له خه يالدا نه بووه. هه زار سوپاس بو خودا كه ئيستا له بهرام بهر پوايك كه نجدا دانيشتووم كه دهزانن چه ند ساله من چى ده نوسم و باسى چى ده كه م». چاوانى پر بوون له بريقه ي خوشى. دهنگى پر بوو له شور و شه وق، گووتى «من هه موو ژيانم ناشتى خواز بووم. به لام ناشتى عه ريزم به ماناى توانا، ناشتى كاتيك ده بيت كه دوژمن ليت بقرسيت، هيژت هه بيت، زه بريت هه بيت، كار يك كه يت دوژمن سلئ لى بكاته وه. نه وهى عاشقى ناشتى بو، ده بيت عاشقى هيژيش بيت، ده بيت خوينيشى بو بريژيت. من زور بيرم له چيروكى نه م خه ونه ي ئيوه كردوته وه. دلناتان ده كه مه وه كه من سوپاسى خودا ده كه م بو نه م خه ونه... نا واهه زانن هه زم له ئازارتانه، به لام شتيك لهو خه ونه دا ده بينم بيناكيه تى. خه ونيكى بيناكه، خه ونيكه ده ست ناپاريژيت، ره حم به نيچيره كه ي ناكات. له بهر نه وه نهو شته ي ئيوه ده بينن خه ون نيه، به لكو ديوه زميه و چيتراوه له سهر تاندا، موته كه يه و چيتراوه له روختاندا، به هه زاران سال خستوويانه ته ناو خوين و ئيسقانى نه م ميلله ته. ئيستا سالانيكى زور نيه كه دوژمن ليتره چوته ده ري، من له بيرمن، له بيرمه چ روخساريكيان هه بوو، ئيستاش خه وي نهو روژه ترسناكانه ده بينم، نهو

پۆژانه‌ی سه‌ربازانی دوژمن به‌خۆیان و چه‌ک و خوده و پۆستاله‌کانیانه‌وه به‌دریژی و پانی به‌شه‌قامه‌کانی دێلاواردا ده‌هاتن و ده‌چوون. ژنه‌کانی دێلاواریان به‌پرچ کێشه‌ده‌کرده‌ ناو پادگا‌کانی خۆیان... من هه‌موویم له‌بیره. به‌لام خۆش خه‌یالییه؟ کێ ده‌لێت دوژمن پۆیشته‌وه، دوژمن لێزه‌یه، له‌ناوه‌وه و له‌ده‌ره‌وه‌یه، له‌و دیو سنووره‌کانه‌وه به‌چاوه زه‌قه‌کانی ته‌ماشامانده‌کات و ده‌یه‌وێت په‌لامارب‌دات و له‌م دیوه‌وه، له‌ناوماندا‌یه، له‌ژیر پیسته‌که‌ماندا‌یه، چۆته‌ ناو خه‌و و خۆراکمان. پۆله‌کانی من و باغه‌وانه‌کانی دێلاوار، ئه‌م خه‌وه مه‌لعونه‌ گه‌ر باشییه‌کی هه‌بیته، ئه‌وه‌یه بی‌ری خستینه‌وه که دوژمن هه‌یه، که دوژمن نه‌م‌ردوه، که دوژمن چۆته‌ ژیر پیسته‌که‌مان. خه‌وه‌که له‌خۆشخه‌یالی به‌ئاگای هه‌تایینه‌وه. ئه‌مه نه‌سالیکه و نه‌دووه و نه‌سینیه و نه‌چواره ئیمه‌ خه‌وتووین، ئه‌مه نه‌دوژمنیکه و نه‌دووانه و نه‌سیانه له‌بۆسه‌دایه‌ بۆمان. دوژمه‌کانمان لێره‌ن، نزیکن، دزه‌یان کردۆته ناخمانه‌وه، دزه‌یان کردۆته‌عه‌قلمانه‌وه، به‌خۆیان و چه‌قۆکانیانه‌وه چوونه‌ته‌ ناو سه‌رمان، دزه‌یان کردۆته‌ ناو عه‌ق‌لی فه‌رمانه‌وا و سیاسییه‌کانمانه‌وه. سه‌رده‌می ئه‌وه به‌سه‌رچووه‌ می‌لله‌تان بی‌یاک دانیشن... ئێوه ده‌تانه‌وێت چی بکه‌ن، گه‌نچه‌ دلاره‌که‌کانی نیشتمانی، ده‌تانه‌وێت تا مردن دانیشن و له‌ژیر لیفه‌کانتانه‌وه خه‌ون ببینن، دانه‌ چۆقه‌تان بیت، به‌رزن و دووب‌ل بن، ئێوه باغه‌وانه‌کانی دێلاوارن، ئه‌م نیشتمانه‌ باغیکی رازاوه‌یه، به‌هه‌شتیکی بی‌وینه‌یه، ئێوه‌ش ئه‌و باغه‌وانه‌ن که ده‌بیته به‌ئازایه‌تی خۆتان، به‌خوینی خۆتان، به‌عه‌رقی خۆتان ئه‌م باغه‌ ئاوبده‌ن، ئێوه‌ن باغه‌وانه‌کانی دێلاوار... ئێوه‌ن...». له‌گه‌ل هه‌موو قسه‌یه‌کی سه‌ی ئه‌سلاندا هه‌ماسه‌ت و ده‌ماری گه‌نچه‌کان به‌رزده‌بووه‌وه، هه‌ستیانه‌ده‌کرد گۆیگرتن له‌م پیاوه ئیله‌هام و ئازایه‌تیان ده‌دات. ئال مو‌راد که دانیشته‌که‌ی ئه‌و پۆژه‌ی به‌ورده‌کارییه‌کی زۆره‌وه بۆ گه‌یرامه‌وه، گووتی «ئه‌سلان، هه‌یج شتیکی تایبه‌تی و راسه‌ت‌ه‌وخۆی له‌ئێمه‌ داوانه‌کرد، به‌لام ئێمه‌ که هه‌موو گۆی

بیستی وشهکانی بووین، دهمانیینی ماموستا چوڼ و به چ هستیکه وه
باس له مهترسییهکان دهکات، موچرک به جهسته ماندا دههات، زور له
گهجهکان له رزبان لینهاتبوو. شیوازی ماموستا له قسه کردندا هیتد کاریگر
و نهفسوناوی بوو، سادهترین وشه یی شو له سیحراویتترین پسته یی خه لک
کاریگری زیاتری له سهر گهنجانی غهفاریی داده نا. ماموستا به دریژیی
چهنین ساعات قسه یی بو کردین، هه موو دهمانیینی که گریانکی شاراه
له که رویدایه، به لام شو له که سانه بوو که هیچ کات به تهواوی نه ده گریا،
هیچ کاتیش به تهواوی پی نه ده که نی، هیچ کات به تهواوی توپه نه ده بوو،
به لام هیچ کاتیش به تهواوی له ناوه وه نارام نه بوو. هر شو دهموچاوه
سهیره یی وایانکرد من لیتی بترسم نه وهک خوشم بویت».

شو شه وه گهنجانی غهفاریی تا درهنگ له مالی سه یی نهسلان دهمینه وه.
ماموستا پنیان ده لیت لهو خه ونه نه ترسن، چونکه خه ونیکه یه کیانده خات،
نامانجی که وره لای شو که پان بوو بو دوژمن، ناماده بوون بوو بو جهنگ،
دهیویست هه مووان چاو بکه نه وه و بزائن له ریزی غه ریه کاندایه لکانیک
هه نه دیانه ویت دیلاوار له «رهوتی میژوو» بسپرنه وه.

شه و گهجهکان سهریان پرپوو له رسته ناگریینهکانی ماموستا
نهسلان، دلیان پرپوو له ترسیکی که وره له دوژمن، به هه مان شو
ماشینانه که رانه وه که ئیواره پیی هاتبوون. هاوارهکانی ماموستا، خه یالی
هه مووانی داگیر کردبوو. ئال موراد گوتی «هه موو دلنیا بووین له روژانی
داهاتوودا له دیلاوار شتی سهیر روودهات، شتی زور سهیر، به لام نه تا
شو نه ندازه یه یی که دواپی به راستی بینیمان».

ئەو بەيانییە کە مەن لە گەل ھونەر مەندەکاندا چووم بۆ بنگە ی سەرەکی پۆلیس، کە سەمان ئاگاداری دەنگوباسە سەیرەکانی ئەو پۆژە نەبووین. دواتر زانیمان کە لە ھەمان کاتدا تەلەفزیۆنەکان پاپۆرتیان لەسەر ڕودانی سێ پێشھاتی ناخۆش داوہ کە ھەر سێکیان دۆخیکێ شلەزاو و نااسایان لە دیلاوار دروستکردبوو. پۆژی پێشتر، کوپی جیگری فەرمانداری دیلاوار لە کاتی ئەسپسواریدا لە دەرەوہی دیلاوار بە دەستی ھەندێ نەناس فرێندرابوو، بە شێوہیەکی درێندانە سەرپرەرابوو، لاشەکەشی شەو لە سەر یەکیک لە شەقامە سەرەکییەکانی دیلاوار فرێندرابوو. لە لایەکی ترەوہ دەیان ماسیگر لە دەریاچە یەکی سەر سنووردا بە دەستی تاقمیک لە خەلکانی توندڕەویی مەمەدخەسار، گیرابوون و قولاپ خراپووە گەرویان و لاشەکانیان شێوینترابوو، ھەوایی سێھەمیش ڕودانی شەریکی نااسایی بوو لە خویندنگایەکی دیلاواری باشووردا لە نیوان کەسانیکدا کە خەوہ ترسناکە دەبینن و کەسانیک کە نایبینن... شەپک دوازدە قوتابی پۆلیکی تیا دەسپووتیت، کاتیک دەست یەک خویندکار کە ئەو خەوہ دەبینن، کۆمەلێکی دی لە ژووریکدا دیلەمکەن و ئاگریان دەدەن.

مەن و قاسم وەلید و ئاسەف بۆرھان و مستەفا لەیلان لە پارەوہکەدا وەستابووین و ئاگاداری ھیچ نەبووین، ھەر چوارمان لەوانە بووین کە

به یانیان گوئی له هه وال ناگرین. بئ خه یال له پرزی یهک پالمان دابوو به دیواری ژووری به پر یوه بهری پۆلیسه وه و بیته وهی که سمان تاقهت و وزه ی قسه ی هه بن سهیری بنمیچی پار ه وه که مان ده کرد. هه وا به جۆریک خنکینه ر و گهرم بوو، مرۆقی ده پیشاند. ئاسهف بوره مان که پریشکی دریزی هه بوو، بهرده وام به جۆریکی سهیر دهستی به پریشیدا دههینا و په شوکانی پتوه دیار بوو. چه ندین جار له بهر خۆیه وه گووتی «یه کهم جاره بۆ کاریکی هونه ری بێم بۆ پۆلیسه خانه ... یه کهم جاره». که سمان ئاره زوومان نه بوو هیچ تیپینییهک له سه ر قسه که ی دهین. پاش که میک به پر یوه بهری پۆلیس بابه تاهیری وه زیری هاته ده ری و بیته وهی سلالومان لی بکات، فره مان ی پتداین دوا یکه وین. خۆی به ههنگای زۆر خیرا ده پۆی، به لام ئیمه چونکه که رهسته یه کی زۆری نیگار کیشانمان پیبوو، نه مانده توانی به هه مان خیرایی دوا ی بکه وین. ماوه یهک له پتشانه وه ره یشته بیته وهی ئاورمان لی بداته وه، ئیمه ش لامان ئاسایی بوو، ده مانزانی هه ندی له پۆلیسه کان به فیتره ت بیته ده ب باره اتوون. دوا جار له جیگایه کدا وه ستا و جاریکی تر به ده ست پتماییکردینه وه دوا ی بکه وین. ئیمه هه ر چوارمان به پریمیکی خا و ده ره یشته ی، هه ر چوارمان ... وه لامی ئیمه بۆ ئه و بیته ور مه تی و کهم پر یزییه ی به پر یوه بهری پۆلیس، ئه وه بوو خا و و به کا وه خۆ برۆین. هه ر سی هونه ر مه نده که هه ر به سه روشتی خۆیان، له فیتره ته وه، پۆلیسیان وه ک گا و که مژه سه یره کرد. ئاخۆ پۆلیس مه خلوقیکی نزمتره له هونه ر مه ند؟ من له و رووه وه نه مه ده توانی رایه کی تاییه ت به خۆم دروستبکه م. عه قید بابه تاهیر زۆری پی ناخۆش بوو، به ناوی رووتی خۆی و بئ روتبه که ی بانگیکه یه ت، به لام سی هونه ر مه نده که به «کاک بابه تاهیر» بانگیانده کرد. دوا جار ئیمه که یشته نه پار ه ویک پر بوو له ژووری چۆل، ژووره کان چه شنیک بوون، پی ده چوو پی شتر ئاوه دان نه بووین و له هیچدا به کار نه هاتبن. ده بوو نیگار کیشان له و ژووراندا ئیشی خۆیان بکه ن. من چۆنیتی ئیشه که م بۆ

هونرمه‌نده‌کان پروونکرده‌وه. وایر یار بوو کومه‌لنک زیندانی، که به به‌روای من ده‌بوو له ده‌کس تینه‌په‌ریت، به جۆریکی تیکه‌ل و نه‌ناس بین و وه‌سفی پی‌اوای خه‌ونه‌کانیان بکه‌ن. دواى شه‌وی هه‌موو گیراوه‌کان له وه‌سفی خویان بوونه‌وه، نیکارکیشان هه‌ر یه‌که‌ی به پیتی سه‌لیقه و تیگه‌یشتنی خۆی، به جیا و له ژووریکی سه‌ربه‌خۆدا، نیکاریکی فانتۆم له پوخساری خه‌ونه‌که بکیشیت، به جۆریک هه‌یج یه‌ک له نیکارکیشه‌کان ویتیه‌ی ئه‌ویدیکه نه‌بینن. من گویم له شه‌هاده‌تی زیندانییه‌کان گرت، خه‌ونه‌که گهرچی هه‌میشه یه‌ک بابته‌ی هه‌بوو، به‌لام به‌رده‌وام له کاتی جیا و فه‌زای جیادا پروویده‌دا، زۆربه‌ی ئه‌وانه‌ی خه‌ونیان ده‌بینی ده‌یانگه‌وت پێشتر ترسیکی نادیاریان هه‌بووه، به‌لام هه‌یج کات بیران له‌وه نه‌کردۆته‌وه یه‌کێک سه‌ریان به‌پریت. پێکرا خه‌وبینه‌کان ئاره‌زوویه‌کی دێندانیه‌یان هه‌بوو ئه‌و پی‌اوه بدۆزنه‌وه و بیکوژن. هه‌ندیکیان بوودل بوون و نه‌یانده‌زانی، ئایا سه‌ره‌تا ئاره‌زووی کوشتیان هه‌بووه و دواتر خه‌ونه‌که هاوته‌ ژایانه‌وه، یاخود خه‌ونه‌که ئه‌و ئاره‌زووه‌ی تیدا چاندوون؟ . وه‌ک شه‌وه بوو خه‌ونه‌که به جۆریک سه‌ری لی تیکدا بن، خه‌ون و ژایانان بۆ له یه‌ک جیا نه‌کریته‌وه. زۆریان باوه‌ریان به‌وه بوو که شه‌وه‌ی ئازاریان ده‌دا جادویه‌کی راسته‌قینه‌ی و ده‌یه‌ویت پزحیان وێرانبه‌کات، هه‌یزکی نه‌ینیه و ده‌یه‌ویت بیانترسینیت و له پێگای جادوه‌وه گیرۆده‌یانبه‌کات.

نیشی هونرمه‌نده‌کان ئاسان نه‌بوو، هه‌ر سیکیان ده‌یانزانی که ده‌بیت بی ئاگای یه‌ک نیکاریک بکیشن که تا پاده‌یه‌کی زۆر له زۆربه‌ی سیفاتدا نزیک بیت له یه‌که‌وه. حاکمانی دی‌لاوار ده‌موچاویکی دیاریکراویان ده‌ویست. ئه‌وان پێشتر تاقیکردنه‌وه‌ی وا سه‌ختیان نه‌دی‌بوو، ئاسه‌ف بورهان زوو زوو ده‌یگه‌وت «ئاخر ئیمه‌ ستیلمان له یه‌ک ناچیت». به‌پێوه‌به‌ری پۆلیس پێشتر ئه‌و وشه‌یه‌ی نه‌یستبوو، بیته‌وه‌ی خۆی وا ده‌ربخات که له مانای وشه‌که تیناگات گووتی «هه‌لبه‌ده‌ن ستیلتان به یه‌ک بخوات.

چونکه ئەم نیکارانەى ئیوه دەیکیشن، بایه خیکی گه وره ی له سه ر مان و نه مانى شاره که هیه». من قسه کانیم وهک زیاده پوهی وه رگرت، هه لبه ت کیشه یه ک هه بوو، به لام قسه کردن له سه ر مان و نه مانى دیلاوار و له و کاته دا، گه وره کردنیکی بیتیه خ و پوچی ده سه لاتداران بوو. به ریوه به ری پۆلیس بۆئه وه ی قسه که ی پوونیکاته وه گووتی «دوینى چهن دین پیاوی ئاینی، باسیان له وه کردوه که شه یتان په لاماری دیلاواری داوه، هه ندیکیان گووتوویانه دوژمن سیحربازه کانی هیناوه تا جادو له م شاره بکه ن و ژماره یه کی زۆر جادوباز که له مسهره و سه ری دونیاوه هاتوون ئیستا به به رگی شاردر اوه وه لیژهن، ئەم قسانه خه لکانیکی نه فام له خسته ده بات، دوینى کوپنیک خوشکه که ی خۆی کوشتووه و له کاتی لیپرسینه وه دا گووتوویتی له ژیر کاریگه ری خه ونه که دا ئەو کاره ی کردوه... ده بینن خاله گیان، ده بینن، خه لکی له ئیستاوه شته که یان کردۆته به هانه یه ک بکوژن، ده زانن چۆن... خوشکه که ی گۆشاو گۆش سه رب ریوه، گۆشاو گۆش و به که له سه ره که یه وه وینه یه کی خۆی گرتووه، هه لبه ت له ژیر لیپرسینه وه دا بۆمان ده رکه وت که ئەسله ن ئەو خه ونه ی نه بینیه، ئەسله ن هه ر نازانیت خه ونه که چیه و چۆنه... ماوه یه کی دی ده بینن هه ر که سیک هه لده ستیت و ده لیت خه ونم بینیه و ده ست ده خاته خوینی عالم. سوینده خۆم که ئەم خه ونه بوونی نییه... سوینده خۆم هه موو دروستکراوی ئەم خه لکه نه خۆشه یه که مه به ستیا نه به هانه بۆ ئیشی ناقانونی به یننه وه. ئەم دیلاواره تا ماوه قانون تیا حاکم نابیت، من خۆم و باو باپیرم له م شاره دا به رپرسی پۆلیس بووین، ده میک ئیمه ئیداره ی پۆلیسمان له ده ست بووه، خه لکی به پۆلیسیان ده گووت هه یته، ده یانگووت جه ندرمه و قلته ی بی پلته و نازانم چی... به لام له قسه و یاسی په سمی ده ریبه کن، له نیوان خۆماندا بیت، من ئەسله ن باوه ریم به م خه ونه نییه، دوینى پیک و راست ئەوهم به جه نابی حاکمی عه سه که ری گووت، که پینوایه خه ونه که جوړیکه له پینشبینی و ئەو

قسه هه‌له‌ت و په‌لاتانه، هه‌ندێ سیاسی خوا سه‌لامه‌تیان بکات به‌ دواى به‌و‌کترین شتدا ده‌که‌پین بۆ شه‌وه‌ی بلێن ئا با تو‌زیکى تر گرونى شه‌و خه‌لکه‌ به‌ه‌پینین ... می‌زده‌که‌م به‌ پوتبه‌که‌مدا گه‌ر شه‌م خه‌ونه‌ راست بیت و بوونى هه‌بیت. خه‌ته‌ره، به‌لى خه‌ته‌ره... به‌لام خه‌ته‌ره‌که‌ی له‌ کونجیکى تره‌وه‌ دیت. عه‌زیزم هه‌مووی باى کونه‌ په‌شیکى تره‌ که‌ ئیوه‌ نایزانن».

گه‌رچى قسه‌کانى جه‌نابى عه‌قید شتیکی خراپى تێدانه‌بوو، به‌لام شیوازی گووته‌که‌ی جو‌ریک له‌ گه‌م‌ژی پیوه‌ دیاربوو. هه‌نه‌رمه‌نده‌کان به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان ده‌ترسان. تا ده‌هات پتر هه‌ستیانده‌کرد شه‌و ئه‌رکه‌ی چوونه‌ته‌ ژێر بارى ئه‌رکیکی سیاسیی به‌ ئیشیکى هه‌نه‌ریی بیت، من به‌ گوێی هه‌ر سیکیاندا چرپاندم که‌ ده‌توانن تا کات تینه‌په‌پیوه‌ و شته‌که‌ له‌ ده‌ست ده‌رنه‌چووه‌ په‌شیمان ببه‌وه‌ و من شه‌یه‌کی ماقول ده‌تاشم، تا جه‌نابى عه‌قید رازییکات و به‌ریان نه‌گرت. به‌لام سه‌روشتى هه‌نه‌رمه‌ندان گه‌لیک دوودیو و ناکوکه‌، بۆ هه‌ندێ له‌وان تا ئیشه‌که‌ پوو له‌ سه‌رکیشی و ورژان بیت، جوانتر ده‌نوینیت. ئاسه‌ف بو‌ره‌هان که‌ به‌ پیشه‌ درێژه‌که‌یه‌وه‌ له‌ دووانه‌که‌ی دی زیاتر ده‌ترسا، به‌ر له‌ هه‌موویان گووتی «نا پینوار به‌گ، نا. راسته‌ فرمانه‌که‌ مه‌ترسى خۆی هه‌یه، به‌لام من به‌ خو‌ش‌حالییه‌وه‌ ئامیز بۆ جو‌ره‌ ترسى وه‌ها ده‌که‌مه‌وه‌». واى گووت و دووبلییه‌کی شاردراره‌ له‌ چاویدا ده‌بریسکایه‌وه‌.

له‌ نیوه‌پۆدا دیله‌کان یه‌که‌یه‌که‌ گه‌شتن، یه‌که‌یه‌که‌ ده‌ستیان به‌ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکی خۆیان کرد. میرئه‌ودال یه‌کیک بوو له‌وانه‌ی هه‌لبێزدرابوو چیرۆکی خۆی بۆ نیگارکێشان وه‌سفکات، تاکه‌ که‌سیک بوو له‌ زیندانییه‌کان که‌ به‌ زنجیره‌وه‌ هینابوویان، پۆلیسه‌کان گووتیان خۆی پێداگرییکرده‌وه‌ له‌سه‌ر شه‌وه‌ی ده‌یه‌وینت چیرۆکی خه‌ونه‌که‌ی بگێریته‌وه‌، به‌لام هه‌سته‌که‌م ویستبووی بیته‌ده‌ری، که‌میک هه‌وا بخوات و

پوناکی بهربکهویت و شوینیکی دی له زیندانه کهدا ببینیت. بینینه وهی میر خوشحالیکردم، له راستیدا ههستم به گوناھیکی گه وره دهکرد بهرامبهری، وابیرمده کرده وه که ئه وه ئیمه بووین نه مانتوانی هیچ کومه کینکی راسته قینه پیشکش بهم پیاوه بکهین که له دهست خولیا و مۆته کینکی ئازار بهخش ده نالینیت. له جاران پهنگ زهر دتر و غه مگیتتر دیار بوو. دهستیک بیجامه ی سووری له بهردابوو، که له گهل زلی و که ته یی خویدا هیشتا به بهری گه وره بوو. یه کهم جار بوو له ژيانمدا مروفنیک بینم له بیجامه ی سوور و زنجیردا. قژی به جوریک که ههستمکرد شیوازیک تابه تی شیتان بیت که وتبووه سه ر چاوی. هه ر هات و دانیشست، بیته وهی کهس هیچی لی بپرسیت گووتی «کیشه خه ونه که نییه، به لکو ئه وه یه له بیداریشدا وازم لینا هینیت». زور قسه یکرد، چه ندجار خه ونه که ی وهک خوی گیرایه وه، که قسه یده کرد زوو زوو سهیری منی ده کرد، وهک بپرسیت «ئه ها... ته ره س، تو چی ده که یه لیره». زور باسی ههسته سارد و غه مگینه کانی خوی کرد، ئه وه ئازاری ده دا که بیده سه لاته و دهستی به هیچ شتیکدا ناگات توله ی به دبختی خوی پی بکاته وه، خوی گه له ک به که ساس و به شخوراو ده بینی، وهک مروفنیک زولمیکی گه وره ی لیکرایینت و زالمه که ی هیشتا ئازاد و بیسزا بیت. گووتی بهردهوام ههسته دکات ئه و پیاوه یان که سانیکی تری وهک ئه و به دوا یه ون، ترسیکی هه یه که ته گه ر غافل بیت نامبازی ده بن و سه ری ده بن. شیوه ی قسه کردن و سهیرکردنی، شله ژانیکی قولی دهروونی تیا ده بینرا... چاوانی چیتر له چاوانی پیاوه نه جیبزاده که ی جاران نه ده چوو، به لکو له شیتیک ده چوو، وه سواسیکی دهروونی بیخوات. من له ئازاری میر تیده گه یستم. به بر وای من، مروف گه هه میسه عاقل یان هه میسه شیت بایه هه ردوکیان جوریک بوون له بهخته وهری، به لام بهشی هه ره زوری مروفه کان، ماوه یه ک شیت و ماوه یه ک عاقلن، ئه وهش ئازار و ئه شکه نجه یه کی قول دروسته دکات. میر ئه و دالیش ئه و ساتانه

که تووشی رابوونیککی کتوپری عه‌قل ده‌هات و خه‌ونه‌که‌ی له‌ بیرده‌کرد، ده‌بیینی به‌رام‌به‌ر به‌ رۆحی خۆی بیده‌سه‌لاته‌ و ئازاری ده‌چه‌شت. دوا‌جار به‌ر له‌وه‌ی هه‌ستیت و بییه‌نه‌ ده‌ره‌وه‌ روویکرده‌ من و گووتی «به‌ جه‌نابی عه‌قید باب‌ه‌ تاهیر بلی به‌رم‌ب‌دات، به‌ دکتۆر سیامه‌ند بلی کاریک بکات بیمه‌ده‌ری، گرتنی من سوودی نییه‌. ده‌مه‌و‌یت تا‌قمیک دروستبکه‌م، که‌شتیک به‌ سه‌ر زه‌ویدا ده‌ست پینکه‌ین، هه‌موو دونیا و هه‌موو ولاتانی سه‌ر زه‌وی بگه‌رپین تا ئه‌و که‌سه‌ ده‌دۆزینه‌وه‌ و ده‌یکۆژین». من له‌گه‌ل پاسه‌وانه‌که‌دا ده‌ستیم گرت و گووتم «جه‌نابی میر، تکایه‌... تکایه‌، تا ده‌توانیت ئارام به‌، خه‌ونه‌که‌ و حه‌قیقه‌ت تیکه‌ل مه‌که‌. باوه‌رناکه‌م ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونه‌که‌دا ده‌بیین که‌سینکی راسته‌قینه‌ بیت، هه‌ول‌بده‌ خه‌یاله‌که‌ی له‌سه‌ری خۆتا بکوژیت و بیرى لى نه‌که‌یت‌وه‌». گووتی «وامنیش بیرم لى نه‌کرده‌وه‌، وا منیش توانیم له‌ خه‌ون و خه‌یالی خۆم ده‌ربیکه‌م، ئه‌ی چى له‌و هه‌موو خه‌لکه‌ی تر ده‌که‌یت؟ ... چى له‌ هه‌موو دى‌لاوار ده‌که‌یت؟ . عه‌زیزم ئه‌وه‌ چارى نییه‌، نه‌یگریت و به‌ ده‌ستی خۆت نه‌یکۆژیت، چارى نییه‌». هه‌ر ده‌م‌وده‌ست له‌و‌یدا هه‌ستمکرد، داواکه‌م له‌ جه‌نابی میرئ‌ه‌ودال پوچ و بى‌مانیه‌، چونکه‌ ئه‌وه‌تا خۆم وه‌ک هه‌موو ئه‌وانى دى له‌ ناو جه‌رگه‌ی ماشینیکی گه‌وره‌دام که‌ ئیشمان ئه‌وه‌یه‌، خه‌ونه‌که‌ له‌ حه‌قیقه‌ت نزیک بکه‌ینه‌وه‌.

پرس و گفتوگۆی نیاوان نیگارکیشه‌کان و زیندانییه‌کان چه‌ندین سه‌عاتی خایه‌ند. من به‌ ئیشیکی گونجاوم نه‌زانى به‌شدارییه‌ک له‌و قسانه‌دا بکه‌م. نیگارکیشان ته‌نیا پرسیاریان له‌ روخسارى ئه‌و م‌رؤفه‌ ده‌کرد. له‌ هه‌موو شتیکیان پرسى، له‌ ره‌نگى، له‌ چاوى، له‌ بروى، له‌ درىژى، له‌ پانى، له‌ لاوازی، له‌ ریشى، له‌ سمیلى و له‌ ده‌یان شتى تر. له‌ راستیدا گه‌رچى لى‌کچوونیکى گشتى له‌ قسه‌کاندا هه‌بوو، به‌لام به‌شى ئه‌وه‌ نه‌بوو، م‌رؤف بلیت هه‌موو دیله‌کان یه‌ک خه‌ونى وه‌کو یه‌ک و یه‌ک فیه‌گه‌رى هاوشیوه‌یان بینیه‌، هه‌ستمکرد نیگاریک خه‌یاله‌ و خه‌یال هاتووه‌، ویتیه‌ک به‌ فه‌تتازیا

دروستكراوه و ديلهكان ھەر يەك بەخشىويىتى بە ئەويدى، ئىستا ھەندىكيان ئەو وىنە يە بە وردى و ھەندىكيان تىكەل بە خەيالاتى تايبەت دەيگىرنەو. دلىانەبووم لەو ھى ئاخۆ وىنەكان لە يەك دەچن، بە لام دلىابووم ھەر سىكيان وىنەى سى پياوى لاوازى ئەسمەر و چاو غەمگىن و قز كورت و پىشھاتوو و چەناگە باريك دەكىشن.

لە نزىكى سەعات چواری ئىوارەدا نىكاركىشەكان ھەر يەكەيان چوونە ژوورىك بۆ كىشانی روخسارى ئەو پياو ھى لە خەونەكاندا دەردەكەوت، مەن پىش ئەوان بە خىزايى پۆلىسخانەم بەجىھىشت تا بگەریمەو ھە فرىاي ئىشى ئىوارانم بگەوم.

ئەو پۇژە كەمگەرامەوہ بۇ كۆمەكى مامە سیام، بەر دەرگای عیادەكە، زۆر زیاتر لە پۇژان شلەژاو و پەر خەلك بوو، زۆرینەى نەخۆشەكان كۆپ و كچی گەنج بوون كە لەلایەن دایك و باوك و خزم و كەسیانەوہ قۆلبەست ھینرابوون تا تاكە پزیشكەكەى دىلاوار بیانیینیت. بەوہدا زۆربەى نەخۆشەكان گەنجانی توندكار و ھەلچوو بوون، كە گرتن و ئارامكردنەوہیان ئاسان نییە، ھەر نەخۆشێك و زیاد لە سى كەس لەگەلیدا ھاتبوون، كە ھەندێك لەو ھاودەمانە لە خودى نەخۆشەكان توپەتر و شپەزەتر دەیاننواند، بە درێژایى ماوہى كاركرنم لەم خانەى دەروونەدا، دەمیینی كە ھاودەمى نەخۆشەكان بىمارتر لە خودى نەخۆشەكان دیارن. جەنجالی ئەو پۇژە، زۆر كاریگەر بوو. بۇ یەكەمجار ھەستمكرد چیتەر ئەم جیگا بچوكە ئەو ھەموو نەخۆشە ناكریت، ئیتەر ئەم دەروونخانە یەش پۇژگارى بەرەو كۆتایی دەروات و سەردەمى بەسەر چووہ.

نەخۆشەكان تەواوى ھۆلى چاوہ پوانییەكەیان پەركردبوو، لە دەرەوہ لەسەر پلەكەكان كۆبوووبوونەوہ، ھەندى كە نەیانقوانى بوو خۆیان بپەستیننە ژوورئ، لە بەردەرگای بیناكە و لەسەر شەقامە گشتییەكە كۆمەل بوووبوون. من بەزەحمەت و دواى پالەپەستۆیەكى زۆر گەیشتمە بەردەم مامم كە ھەم خۆى ژمارەى بە نەخۆشەكان دەدا و ھەم خۆیشى پشكنینی بۇ دەكردن.

که منی بینی به نیکه رانییه وه گووتی «برازا گیان، ده بینیت شته کان له دهسه لات ده رچوون. گهر وا بپروات ده بیت له کوتایی ئه م ههفته یه را ده رگای عیاده که دابخهین. تکایه پئیان بلن برۆن و کاتیکی تر وه رنه وه. من گهر مانگیکیش لیتره دانیشم و نه خوش بینم هر فریانا که وم». هه لبت قسه ی وا بیسوود بوو، خه لکانیکی زۆر ده هاتنه ئیره، چونکه په ناگا و شوینی تریان نه بوو پووی تیکهن. من گووتم «به مجۆره بپروات، ته واوی دیلاوار ده رژیته به سه رماندا». مامم به غه مگینییه وه سه یریکردم و گووتی «راسته که یت، بیته وه ی هیچ عیلاجیکمان پئیت». منیش به ناو میدییه وه سه یرمکرد و گووتم «راسته. ئاخیر عیلاجی چیمان پئیت و بو چه ند که س؟».

ئه وه ی له هه ندی له نه خوشه کانی ئه و پۆره سه رنجد، ئه وه بوو خه ونه که یان نه دیوو، به لام ترسیکی ناوه گیان هه ست پیکردبوو، تووشی فۆبایه کی کتوپر بوو بوون، هه ندیکیان بی هیچ هۆ و به هانایه کی پۆشن، ترسیکی گه وره یان هه ست پیکردبوو، خواستیکیان لادروست بوو بوو خۆیان بشارنه وه، تووشی وه سواس و گینگلی ئه وه بوو بوون که چاویکی نه ینی به دوا یانه وه یه، هه ندیکیان تووشی هه لچوونی هیسیتی بوو بوون و که وتبوونه په لاماردانی هه ر که سیک و هه ر شتیکی نزیک له خۆیان. مامه سیام گووتی «ترسه که شتی که له ناخی خه لکی دیلاواردا هه یه، پنیستی به هیچ به هانه یه که نییه بو ئه وه ی زیندوو بیته وه. زۆربه ی نه خوشه کان هه سته ده که ن کاره ساتیک به پتیه وه، شتیک وه که بومه له رزه یان توفان یان چه شنیک له تاعونی ره ش که له زهمانی زودا بووه، زۆربه ی نه خوشه کان قسه له و جۆره ترسه ده که ن، پئشیان وایه نه فره تیک، دۆعایه کی خراپ له شاره که کراوه. هه ر که سیک بیتو رقی له یه کیک بیت، ئه و به تاوانبار ده زانیت، ئه مرق نه خوشیکم هه بوو، خوشکه بچوکه که ی خۆی، که ته مه نی شه شه سه له به مایه ی هه موو نه گبه تی شاره که ده زانی». له کاتی که دا له

جله پزیشکیه سپیه‌کانیدا ته‌واو نیکه‌ران و بیچاره ده‌رده‌که‌وت، پنیگووتم «سبه‌ی بچۆ بۆ لای پرۆفیسۆر به‌هنام، له‌ مۆزه‌خانه‌ی گشتی، هه‌ستده‌که‌م من و تو هه‌ردوو‌کمان زانیاریمان له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ نییه‌. له‌ راستیدا هیچ کات هه‌ستم نه‌کردوه پتووستیم به‌وه‌ بیت، که ده‌بیت شتیک له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ بزانم. دیلاوار چیه‌ و میژووی چیه‌، مرۆف هه‌ر ده‌خوینتیه‌وه‌ باشتره‌ میژووی فهره‌نسا یان روس، یاخود چین بخوینتیه‌وه‌. میژووی دیلاوار ... میژووی دیلاوار. به‌رده‌وام باسی ئه‌وه‌ ده‌که‌ن، ده‌مه‌وێت بزانم پرۆفیسۆر به‌هنام ده‌لێت چی».

مامم به‌رده‌وام به‌ ده‌ست که‌می زانیارییه‌کانی خۆیه‌وه‌ ده‌ینالاند، هه‌ندی جار ده‌ستی ده‌گرت به‌ سه‌رییه‌وه‌ و ده‌یگووت «سه‌رم وه‌ک بیابانی لی هاتوه‌، سه‌رم بووه‌ به‌سه‌حرای لووت، ته‌یر هیالنه‌ی تیدا ناکات». که‌ ده‌یزانی پتووستی به‌ زانیاری زۆرت‌ره‌ و ده‌بیت کاتیکی زیاتر بۆ خویندنه‌وه‌ دابنیت وه‌پز ده‌بوو، ده‌یگووت «خوای گه‌وره‌، پینوار من که‌ی له‌ عومری خویندنه‌وه‌دا ماوم، هاو‌پێکانم ئێستا ئه‌ندامی جه‌معیه‌تی شاهانه‌ن له‌ بریتانیا، خه‌لک له‌م ته‌مه‌نه‌ی مندا داده‌نیشن و توتی فێری حیکایه‌ت ده‌که‌ن یان به‌سواری ئه‌سپ و له‌گه‌ل تاژی په‌سه‌ندا ده‌چن بۆ راوه‌ که‌رویشک، هه‌ر هیچ نه‌بیت له‌مال پۆینیک له‌به‌رده‌که‌ن و له‌ باغه‌چه‌که‌یاندا پۆژنامه‌ ده‌خوینتیه‌وه‌ ... وای چۆن ژیا‌نی خۆم به‌هه‌در دا». من خه‌نده‌یه‌کم ده‌گرت و نه‌مه‌زانی بلیم چی. جاریک گووتی «ئهم ئیشه‌ی ئیمه‌، پتووستی به‌وه‌یه‌، مرۆف له‌سه‌ر هه‌موو شت زانیاری هه‌بیت، کیشه‌ی ده‌روون ئه‌وه‌یه‌ که‌ له‌ هه‌موو شتیکدا خۆی قووتده‌کاته‌وه‌... له‌ هه‌موو شتیکدا. ئینسان ده‌بیت له‌ جو‌ری دار و دره‌خته‌وه‌ بپیشکینیت تا ده‌گاته‌ جه‌شنی جانه‌وه‌ر و مار و میروو، ده‌روون هه‌موو شتی دونیای تیدایه‌».

ئهو شه‌وه‌ زۆر دره‌نگ که‌رایه‌وه‌ بۆ مالتی. نزیک‌ی سه‌عات هه‌شت جگه‌

له دوو سئ نهخۆش که سووربوون تا کوتایی بمیننهوه، دهروونخانه که تهواو خالی بوو، بۆ عارهقی نهخۆش و میوانان هیشتا له ژووره که دا بوو، ههواى پانکه کۆن و ژمنگاوییه که ئه و بۆنهى به توندی گێژدهدا و بهختیاری دهیکرد به که پووی مندا. منیش و مام و هک هه ئیستا له کهرماویکی تورکی هاتبینه دهه تک تک عارهق له گیانمان دهچۆرا. دواى پهوانه کرنی دوا کهس و داخستنی دهه رگای عیاده که، مام دهستکێشه سپیه کانی داکه ند و له جانتاکه ی نهخشه یه کی که و ره ی دهه رینا و گووتی «چه نابى فه رماندار و ئەندامانی کونفیدراسیۆن له سهه ر کردنه وه ی یه کهم شیتخانه پازیبوون، ئەمه یه کهم جاره دیلاوار دان به بوونی شیتخانه ی خۆیدا ده نیت». به دهسته سپریکی سپی عارهقه که ی سپی و گووتی «ههلبهت ئیمه ناوی نانین شیتخانه، وشه یه کی وه ها کاریکه ریه کی خراپی له سهه ر باری دهروونی نهخۆشه کان و که سوکاریان ده بیت، ناوی ده نین سه نته ری ته ندورستی دهروونی». من سههیریکی نهخشه کهم کرد و پرسیم «به لام ئه وه چیه؟». زه دهخه یه کی مه کربازانه ی گرت و چاویکی نه رم داگرت و گووتی «ها .. له مامی خۆت مه ترسه. من له گه ل دهه رچوونی بریاره که دا، پارچه یه ک زه ویم له به پێوه به ری شاره وانی سه ند، ها .. ده زانی به پێوه به ری شاره وانی ناوی چیه، ناوی هاردیانییه. به ئی واده زانم ناوی بنه ماله که یان هاردیانییه، سهه ر به ئیلاتی هاردیانن». من به سهه رسامیه وه پرسیم «پارچه زه وى بۆ چی؟». گووتی «ههلبهت نامه ویت دیلاوار جارێکی تر بن شیتخانه بیت. شاره که که و ره بووه، پێوستی به سه نته ریکی دهروونی که و ره هه یه، له سهه ر ئه و پارچه زه ویه شیتخانه یه کی که و ره دروستده که ی، تا ئیستا دیلاوار به زیندانه کانی ناسراوه، له مرۆ به دواوه ده بیت به شیتخانه کانیشیدا بناسریته وه. هه موو ئهم به یانییه له گه ل ئەندازیار مسته فا باسیلیدا خه ریک کیشانی نهخشه یه کی سهه رتایی بووین بۆ شیتخانه که، لێره پێوستیمان به شیتخانه ی زۆره ... یان نازانم په نگه دوا جار پێوستیمان به هیه نه بیت، ته نیا بگه پین و که ر

چهند عاقلنیک ههبن له ناوهراستی شاردا له سیدارهیان بدهین و خۆمان
 بزگار بکهین». من پێکه نیم و گووتم «چی؟ ها؟ گەر به تهمای ئهوه
 بین شیتخانهیهک له بنهوه را دروست بکهین، چهند سالی دهوێت تا تهواو
 دهییت، سالیکی؟ دووان؟ ده؟ ها بهس خوا خۆی دهزانیت پرۆژهیهکی
 وا که دهست پێدهکات و که تهواو دهییت». مامه سیام سهریکی
 له قاند و گووتی «بیرمان لهوه کردۆتهوه، ههه ده مانه ویت کات به فیرۆ
 نه چیت، تۆزیک خیرایی بهینینه میژووی شارهکهوه، تۆزیک خیرایی. له
 ئیستادا شیتخانهکه له دیلاواری خۆرئاوا، له جیکه زیندانه کونه کهی مالی
 شوکور ئاغا که چهندین ساله چۆله دهکریتهوه. ئهوه دهکهینه بکهیهکی
 کاتی. تۆ پێم بلێ کهس دهناسیت؟ من پێویستم به سههرکاریکی وریایه
 بتوانیت به خیرایی ئهوه جیکایه مان بۆ پاکبکاتهوه و به پێی پلانیکی باش
 تهخت و جێخه و کهلوپهلی پێویست بخاته ژوورهکان... کهس دهناسیت،
 یهکیکی باش کاروباری واپهڕینیت؟ یان لیکهپی، سیقهری کوپی مامه
 شههاب له تۆ باشتره، ئهوه سهری زیاتر لهو جۆره ئیشانه دایه... نا، نا،
 نا. تۆ هیچ مهکه، تۆ بهس بهیانی بچۆ بۆ لای پرۆفیسۆر بهنام، خۆم
 قسهه له گهه کردوه، دوینێ شهو تهلهفونم بۆ کرد و گووتم برازا کهم
 دهنیزمه خزمهتتان. ئاه، بهلام له دوینێوه تهنیا له بیهری ئهوه دام که
 زوو ئهم عیادهیه دابخهین و سهفتهریکی دهروونی گهوره بکهینهوه. من
 دوینێ له گهه راویژکاری بالای کاروباری تهندروستی قسههکرد، خۆی
 هاوڕیهکی نزیکی وهزیری تهندروستییه. ئهوه تهواوی مهسرهفی جیکاکه
 دهخاته ئهستۆی وهزارهت. دهییت سوپاسی خۆا بکهین که جیکایهکی وا له
 شوینێکی دواکهوتووی وهک دیلاواردا ههیه. من ههموو شتیکم بۆ جهنابی
 راویژکار ڕوونکردهوه. ههستمکرد ههست به شانازی دهکات دیلاوار له
 پال زیندانه گهورهکاندا، کۆمه لیک شیتخانهی گهورهشی تیدا بیت، دهیگووت
 دهییت به یهکیک له نیشانهکانی گهشه و پیشکهوتن... نازانم، کی چوزانیت،

رەنگە لەسەر ھەقیش بێت». مامە سیام لەگەڵ ماندووبوونی زۆری ئەو رۆژەدا ئارەزوویەکی باشی ھەبوو بەردەوام قسەبکات. گووتی «پینوار، من زۆر بیر لە تۆ دەکەمەو. گەر عیادەکە داخەین تۆ بکەم بە چی؟ عەزیزە یەکتا بێت؟». نازانم هیچ ئارەزوویەکت ھەیە بێت بۆ شیتخانەکە، ھەژدەکەیت لەویش لەگەڵدا ئیشبکەیت؟ من زۆر پێویستم بە تۆیە». من ھیچم نەگووت، لە راستیدا نەمدەزانی چی بڵێم، گوتم «پرسیاری من ئەوێ، ئەم شیتخانە یە گەر بکریتەو، چەند شیت لە خۆی دەگریت ... لێت ناشارمەو، من ترسێک نابێت تۆم، لە ھەموو شتێک دەترسم، بەلام بە تاییبەت لەم شیتخانە یە زۆر دەترسم». مامە سیام پیاویکی زیرەک بوو خۆی دەزانی من ترسێکی گەورەم لەو ھە یە لە شیتخانەکە ناپاستەوخۆ ببین بە جەلادیکی بێزەحم کە ئیشمان تەنیا بەستتەو و ئازاردانی خەلک بێت. مامە بە گومانێکی کەمێک چەپەلەو ھە سەیریکریم و گووتی «پینوار دانیش، دانیش بەرلەو ھە بڕۆم دەبێت ھەندێ شتی تەرت بۆ پوونبکەمەو، تۆ تا ئێستا گەنجیکی بەرزینی. چی پێدەلێن؟ ئا ... ئایدیالیست... بەلێ ئایدیالیستیت. خۆت دەزانیت گەنجیکی ئایدیالیست واتای چی؟ دەزانیت؟ دە زۆر باشە». ھەندێ جار زۆر رقم لە قسە ی مامە دەبوو، بەلام ھەندێ جار بە پێچەوانەو. ئەم شەو لەو شەوانە بوو کە دانیابووم قسە ی گەرم و تاییبەت دەکات. گووتی «بەلێ. پینوار گۆنێگرە ئەم شتانە ی پێت دەلێم زۆر گەرم و دەبێت تەنیا بۆ خۆتیان ھەلبگریت. ھەندێ شت ھە یەرۆف ناییت بۆ ھیچ کەسێ بەرکێتیت، ھەتا عەزیزترین کەسیش، بەلام من زۆر جار خولایایەکی خراپ دەمگریت، چی لە دەروونمدا یە ھەلبێژم. من نزیکێ دەسالا ئەم عیادە یەم داناو، بەلام راستت دەوێت بە دەگمەن توانیومە نەخۆشیک چاکبکەمەو. من دکتۆریکی سەرکەوتوو نیم. بەشی ئەو خۆم دەناسم و دەزانم کە دکتۆریکی سەرکەوتوو نیم. فاشیلیم... خۆزیا دەبووم بە شاعیر، بەلام تازە ڕەنگە، زۆر ڕەنگە. مامی خۆت لە

که‌نجیدا شی‌ع‌ری‌شی‌ نوی‌س‌ی‌وه. به‌لام ئی‌ستا ئه‌وانه به‌سه‌ر‌چ‌وون، ئی‌ستا ته‌نیا ئاواتم ئه‌وه‌یه به‌توانم یه‌ک جار نه‌خ‌وش‌یک به‌ ته‌واوه‌تی چاک بکه‌مه‌وه. به‌لام ئه‌وه‌ی ناتوانم نه‌خ‌وشه‌کانم چاکبکه‌م، هه‌مووی گونا‌هی من نییه. نا مه‌لی مامه‌ سیام ده‌یه‌و‌یت وه‌ک پش‌یله‌ عه‌یه‌یه‌کانی خ‌وی بکات به‌ ژیر خ‌وله‌وه. من نه‌ بلیمه‌تم، نه‌ هه‌چم. که‌مژمه‌کان له‌ تابه‌فی زه‌ریاواریدا که‌ هه‌چ شتی‌ک نازانن، پ‌تیان وایه‌ من بلیمه‌تم، من زانایه‌کی که‌وره‌م. باوکت واده‌زانیت من هه‌چم له‌ ئه‌نش‌تاین که‌م‌تر نییه، به‌لام دل‌نیام تو که‌سی‌کی عاقلیت و فریوی ئه‌و قسا‌نه‌ ناخ‌ویت... من پیاوی‌کی فاشیلم، که‌سی‌ش له‌ پیاوی‌کی زیره‌ک تر‌سناک‌تر نییه که‌ ده‌زانیت فاشیله‌ و وه‌ک منیش ده‌توانیت خ‌وی بشاریت‌وه، خ‌وی واده‌ربخات که‌ ده‌توانیت شتی که‌وره‌ بکات. ئه‌وه‌ لای هه‌چ که‌س مه‌درک‌ینه، ئه‌وه‌ نه‌ینی منه، نه‌ینی مامه‌ سیاته. من ده‌مه‌و‌یت راست و دروست په‌روه‌رده‌ بیت و چاوت بکه‌یت‌وه تا بزانی‌ت له‌ کو‌ی ده‌ژیت. نه‌خ‌وشی ده‌روون وه‌ک نه‌خ‌وشی جه‌سته‌ نییه، له‌ جه‌سته‌دا دکت‌ور ده‌زانیت نه‌خ‌وشه‌که‌ی کو‌ی دیش‌یت و چ پش‌ک‌نینی‌کی پ‌ت‌وی‌سته و ده‌بی‌ت چ ده‌رمانی‌کی بداتی. به‌لام ده‌روون چیه‌... کو‌یه‌؟ له‌ ئیشه‌که‌ی ئیمه‌دا، چاک‌کردنه‌وه‌ی نه‌خ‌وش پ‌ت‌وی‌ستی به‌وه‌یه قوول چنگ به‌خ‌یه‌ ناو پ‌و‌حی نه‌خ‌وشه‌کانته‌وه، ده‌ست به‌خ‌یه‌ ناو ژیان و نه‌ینییه‌کانیا‌نه‌وه، به‌لام له‌ جی‌گایه‌کی وه‌ک دیلاوار کاری وا ئه‌سته‌مه. ئینسا‌نه‌کان ده‌روونیان قفل‌یکی که‌وره‌ی له‌سه‌ره‌م. من نه‌ باوه‌رم به‌ بوونی مر‌و‌فی ئاسایی، نه‌ باوه‌رم به‌ بوونی مر‌و‌فی ش‌یت هه‌یه. به‌لام باوه‌رم به‌ تاری‌کی و پ‌ونا‌کی ناخ هه‌یه. مر‌و‌فی تاری‌ک ئه‌وانه‌ن که‌ ناخیان نابین‌زیت، وه‌ک شه‌وه‌زه‌نگی‌کی په‌شه‌، وه‌ک بن‌کی ده‌ریایه‌کی قوول و تاری‌که که‌ هه‌چ که‌س نازانی‌ت چی تیدا خه‌وت‌وه. مر‌و‌ف له‌ دیلاوار، بوونه‌وه‌ری‌کی تاری‌که، هه‌چ که‌س نازانی‌ت له‌و ده‌ریا تاری‌ک و تر‌سناکه‌ی ژیره‌وه‌یدا چی خه‌وت‌وه و چ جانه‌وه‌ری‌ک خ‌وی هه‌شارداوه». وه‌ستا و که‌م‌یک بیریک‌رده‌وه و گووتی «به‌لی ...

تاريكه. زور تاريكه. ئەم جانەوەرانی ناو تاريكى زۆربەى كات خەوتوون، بەلام پۇژيكيش ديت كە وريادەبنەو، جانەوهرى زيرەكن، دەتوانن لە ھەموو شتيكى مرقوف سوود وەرېگرن، لە خەيالەكانى، لە خەونەكانى، لە فەلسەفەكانى، ھەتا لە باشيەكانى مرقوفيش، لە عەشقى، لە ئومىدى، لە ئاواتە پاكەكانى... لە زانستەكانيشى. كە ئەم جانەوەرانی بەربوون تەنيا دوو ڤيگامان لە بەردەمدايە بۆئەوې بيانوەستينين». وەستا و قوول سەيرى چارى كردم، وەك ئەوې بيهويت جانەوەرەكانى ناو ناخى منيش بيبينيت، بە ھيمنىيەكى ترسناك دووبارەيكردهو «تەنيا دوو ڤيگا ... تەنيا دوو ڤيگا، كە ھەردووکیان وەك يەك بەرھو وێرانی دەرۆن». ماوھەكى كەم بیدەنگ بوو، وەك نەيهويت دريژە بە قسەكانى بدات ياخود ھەستبكات خەريكه شتيك دەدرکيتيت كە نايبيت بيدرکيتيت، گووتى «نامەويت گەنجيكي ئايدىاليست بيت. سەرى خۆت پېرکەيت لە تروھاتى مرقوفدۆستانە. دەبيت ئەو بکەيت كە پڻويسە. ئەو بکەيت كە پزگارتدەكات. شتيك مەكە جياواز دەرکەويت، لە شارىكى شيتى وەك ديلاواردا عەقل مرقوف شيتدەكات». من بە ھيمنى پرسيم «ئەو دوو ڤيگايە چيین؟». دواى ھەناسەيەك و ئيستىك گووتى «يەكکيان ئەوھە شتيك بدۆزينەو، مرقفەكان بتوانن بۆى بژين و بۆى بمرن، بتوانن پەلامارى بدەن و جانەوەرەكەى خويانى تتيەربدەن. ئەويتريشيان ئەوھە بيانگرين، بيانخەينە زيندانەكان و شيتخانەكان، لەویش ناتوانين زور نەرم بين، ناتوانين پاسەوانى نەخوشمان نەبيت، ناتوانين سزاي قورس دانەنن. دەبيت پاسەوانەكان و پزیشکەكان و ھاوکارەکانيان بە ھەمان شتوھى ديلەكان و شيتەكان، تاوانبار و نەخۆش بن تا بتوانن شيتخانەيەك ببەن بە ڤتوھ».

موچرکيكي سارد بە ھەموو لەشمدات. نەمدەزانى بليم چى. مامم وەك بيهويت زياتر بمترسيتيت، سەيرى ناو چارى كردم و بە دەنگيكي بيسۆز گووتى «ئەو پاستيەكەيتى. تا لەم دەروونخانە بچوکه دايـن

ده‌توانین هینمن بین، نه‌خۆشه‌کانمان که‌س و کاری خۆیان له‌گه‌لدایه که ده‌یان‌به‌ستنه‌وه، به‌لام له‌شیتخانه ده‌بیت هه‌میشه زنجیریک و قامچییه‌کت به‌دهسته‌وه بیت، ئه‌وه ته‌نیا ریگایه، ئه‌وه ته‌نیا شیوه‌یه». من هاوارم‌کرد «بۆ؟ بۆ ده‌بیت واییت؟ چ پتویسته‌کات واییت؟». گووتی «له‌به‌رئه‌وه‌ی دکتۆریک یان ده‌دکتۆر که‌ خۆیان شیتن، ناتوانن شاریک دهرمانبکه‌ن که هه‌موویان شیتن».

وایکووت و به‌جۆریک ده‌ستی راوه‌شاند، وه‌ک بلیت ئیتر به‌سه، با لیترده‌ا هه‌موو شتیک کوتایی بیت. جوله‌ی ده‌ستی توندییه‌کی شارداوه‌ی تیدا بوو که له‌مانا و ناوه‌رۆکی وشه‌کانی تاریکتر و په‌قتر بوو.

خه‌ونیك له‌ ده‌فته‌ری خه‌ونه‌كانه‌وه

شه‌و ساردبوو که‌ چومه‌ ده‌رئ، هه‌چ کات شه‌وی هاوین وا سارد نه‌بوو، نه‌مدیوه هه‌وای شه‌وی هاوین وه‌ک هه‌وای زه‌مه‌ه‌ریر بیت. هه‌ستمده‌کرد ته‌میک ترسناکم لی ده‌ئالیت، ته‌میک ئازارم ده‌دات، بۆنکی تیژی ئه‌و که‌ لا و دره‌ختانه‌ چوون به‌ سه‌رمدا که‌ پیشت‌ر له‌ کاتی وریایمدا بۆنیان نه‌بوو. شتیک بۆنی نه‌یتی دره‌خته‌کانی داده‌گیرساند، وه‌ک مانگ که به‌ جۆریکی سامناک و ترسیت‌ر پوناکی خۆی له‌سه‌ر سه‌رم داگیرساندبوو. سه‌یری ده‌ستی خۆم کرد وه‌ک یه‌کێک هه‌مایه‌کی تایبه‌تی له‌سه‌ر کیشابیت، وه‌ک شه‌یتانیک پته‌کانی کتییکی پیروزی پیچه‌وانه له‌سه‌ر ده‌ستم نویسییت. زه‌خه‌فه‌ی پته‌کان به‌جۆریک تیکه‌لا و پیچه‌ خواردبوون، به‌ ئه‌ژدیها ده‌چوون. شه‌و ساردبوو، من بالنده‌ی زۆرم ده‌بینی، بالنده‌کان هه‌نده پوناک بوون، وه‌ک ئه‌وه‌ی پۆژ بیت. شه‌و ساردبوو، من تاریکی زۆرم ده‌بینی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆ تاریکی بگه‌ڕیم، ده‌ستم به‌ زوله‌تیکدا ده‌گیرا که

زولمەت نەبوو. لە ناکاو دەنگیک بانگمەدەکات پێنواى زەریاوارى. پێنواى زەریاوارى. پێنواى زەریاوارى. بە پێداگرییەکی زۆرەو بە بانگمەدەکات... وەک ئەوێ بەو بانگکردنە بیهوێت بمکوژێت، بەجۆریک دان بە پێتەکانی ناوەکەمدا دەنێت وەک بیهوێت خوینم لێبھێنێت. تا ئەو بانگمبکات، من زیاتر ئازارم دەبێت، ئازاریک نازانم لە کوێو دەیت، نازانم چ جۆرە ئازاریکە. نازانم ئەو دەنگە لە کوێو دەیت، بەلام دەزانم نزیکە لێمەو، هێندە نزیک کە دەبێت ناو سەری خۆمى بۆ بگهڕێم. لە ناکاو شەقامى درێژ دەبینم، ئەستێرە دەبینم کە پوناکیان لە پوناکی هەموو ئەستێرەیهک گەورەترە، پیاوانى ترسناک دەبینم کە تەنیا سێتەرە درێژەکانیان بە شەقامەکاندا دەروات و خۆیان دیار نین. لە ناکاو وەک لە جەنگەلدا بم، هەزاران ئادەمیزادى پروت دەبینم کە هەموو لە نەخۆش دەچن، پێدەچێت هەموو بيمارییەکی نادياريان گرتبێت، هەموو بە زنجیر بە درەختەکانەو بە ستراونەتەو، بەردەوام ئەو جەنگەلە گەورە دەبێت و بەردەوامیش ئەو پۆلە بالندەیهی لەسەر ئەو جەنگەلە دەسوڕێتەو گەورەدەبێت و بەردەوام ژمارەى مروڤە خەستەکان کە جەنگەل دیلیکردون زۆرتر دەبێت. هەندى شت بەسەر شەقامەکاندا تلەدەبێتەو کە لە کاتژمێرى گەورە دەچن، بەلام کاتژمێر نییە، قالییکە روخسارى کەسانیکى لەسەرە کە چاویان نوقاو، روخسارى کەسانیکە پێدەچێت خەوتبن یان مردبن. بەسەر ئەو پێگایەدا رادەکەم و وا هەستەدەکەم ئەو بالندەکانە بانگمەدەکن. بەلام دەنگیکى گەورەیه، دەنگیکى بریندار و ترساو، هاوارەکات «پزگارم کە ... پزگارم کە». سەیری چوار دەورى خۆم دەکەم و هیچ کەس نابینم پزگارییکەم... بەلام دەنگیکى بریندارە کە وەک ژەهر دەچێتە خوینمەو. دەمەوێت بڕۆم و ناتوانم، دەمەوێت بگهڕێمەو ناتوانم، خەونەکە توند دەمگرت، نە دەتوانیت بمبات بۆ پێشەو و نە دەتوانیت بمگێڕێتەو بۆ دواو. دەزانم کەر بە ناگانەیه مەو دەخنکێم...

پروفیسور بہنام، پیاویکی لاواز و بچکولہیہ، پیشیکی سپی دریزی ھیہ،
 وەک زور لە پروفیسورەکان چاویلکەئە لە چاودایە، وەک ئەوان کتیییکی
 توند ناوہ بەسنگییەوہ. بەلام جیاواز لە پروفیسورەکان خەندەییەکی پیرانەئە
 شیرین لەسەر لیویتی، ھەر کاتیک دەتیینیت وەک ئەوہیہ وەچەییەکی خۆئە
 بینینیت کە خۆشیدەوێت، خەندەکەئە جوانییەکی تاییەتی بەخشیوہتە
 دەموچاوہ باریک و ئیسکەن و چرچەکەئە، ناوچاوانیکی بەرزئە ھیہ لەگەل
 قژیکی سپی چر، جەستەئە بە جۆریکی بەرچاوی بێجورم و پوکاوہیہ، بەلام
 ئەو خەندەییہ پوخساریکی داوہتەئە کە سەیریدەکەئەت وادەزانیت پیاویکی
 زور بەھیزە، کە سەیریدەکەئەت جگە لە پروویەکی خۆش ھیچی تر نایینیت.
 مەن لەو ھەیکەل و قیافەتە شیرینەدا پروفیسورم بینئە. لەگەل سەئە
 وەک خۆئە پیردا لە ناوہراستی کتییخانەئە گەورەئە مۆزەکەدا وەستابوو،
 بە دەستیکی کتیییکی گەورەئە نابوو بە سنگییەوہ، بە دەستەکەئە دیکەئەشی
 یاری بە چاویلکەکەئە دەکرد. ژنەکان ھاتبوون ئیشئە روژانەئە خۆیان
 بکەن. کە مەن بینئە بەو خەندە گەشەوہ بەرھەو پووم ھات و گووتئە «قسە
 مەکە بزائەم ناوہکەتم لە یاد ماوہ؟ مامە سیامەندت لە ھاوڕێئە نزیکەکانمە...
 ھاوڕێئە نا، ھاوڕێئە دروست نییە، مەن زور لەو بەتەمەنتەرم، ھەندئە جار
 ھەستەدەکەم ھێندە پیرم کە ناشیت باسئە ھاوڕێئە بکەم، زریقار، تۆ

ناوت زريڤاره كورې سه عيدي زهريواريت، باوكت بازرگانكي ناسراوه». من پټكه نيم و ناوه كه م بؤ راستكرده وه. به هه مان خنده ي شيرينه وه گوتي «ناو گرنگه. ناو دهيت وهك خوي بنوسريت و بخوينرته وه، بؤ نه مانه تي ميژوويي. بؤنه وه ي مروث به هه له دا نه چيت و شته كان وهك خويان بنوسرينه وه ناو گرنگه. بمانبوره، كاك رينوار نازانم پيشتر هاتويه مؤزه خانه كه مان، پيشتر سهر دانت كردين؟». من به شهرميكه وه دهليم «نه خير نه مه يه كه مين جاره ريگام دهكه ويته مؤزه خانه كه ي پريزان». بؤنه وه ي هيممبكات وه دهليت «ناساييه، ناساييه... هه ر تو نيت، چه ندين ساله ميوانه كانمان ته واو كه م بوونه ته وه، له مانگدا له چه ند كه سيك تيناپه ريت، خه لككي زور دوژمنايه تيمانده كه ن، به لام ئيمه ئيشي خومان دهكه ين، وهك ده بينيت نه م ژنانه هه موو پوژيك توزي سهر كتيبه كان دهرن، پاكبانده كه نه وه، بؤنه وه ي هه ميشه ئاماده بن، جواني كتيب له وه دايه كه هه ميشه ئاماده يه يه كيك بيخوينته وه، به پيچه وانه ي ئيمه ي مروث وه كه ناهيلين كه س بمانخوينته وه. وهره كورې خوم، وهره... به شي هه ره زوري نه م كتيبانه هيچ كه س نه يخويندونه ته وه، به شي هه ره زوري نه م كتيبانه ليهر چاپكراون، هه نديكيشيان له ولاتاني ديكه وه، به هوي په يوه نديم به نوسهران و پرؤفيسوران وه داوامكردون، هه نديكيان به پؤست له دووره وه گه يشتون، هه نديكيشيان به قاچاغ. به لام هه ر چونيك بيت گرنگ نيه، دواچار كه س ناياخوينته وه، كتيبانه كان چاوه ريده كه ن و چاوه ريده كه ن، به لام كه س دهست نابات ناياخوينته وه. هه سته دهكه م ناخوشترين جوري چاوه پرواني، چاوه پرواني كه نجيك نيه بؤ خوشه ويستكه ي، چاوه پرواني دايكيت نيه بؤ گه رانه وه ي كورپه كه ي، به لكو چاوه پرواني كتيبكه بؤ خوينه ر. هه نديك له كتيبانه كان من ده مي ساله چاوه پروانن. هه ندي جار خوم كتيبكه يان دووان هه لده گرم و ده يانخه مه بنده ستم و ده يانبه مه وه بؤ ماله وه، ده مه ويته كتيبانه كان دونيا بينن، بينه ده ري، بكرينه وه و حه رفه كان هه تاو

ئىيان بدات. من وادەكەم، جار جار كىتپەكان دەبەمە دەرى و دەيانكەمەو
تا خۆر لە لاپەرەكانيان بدات، تا مەوا مەلمژن، تا لەم كىتپخانەيەدا
نەخنكىن». دەنگىكى خوشى مەيە، دەنگى پىرىكى بە توانايە كە مەشتا
ژيان بە مەموو توانايەو لە خوڻىدا دەجولەيت. بە مەمنى دەستم دەگرەيت،
زۆر لە مەزە مەچ كەس بەم جۆرە دەستى نەگرتووم، دەلەيت «دەتەوئەيت
لە كوئى دابنىشين، لێرە يان لە دەروە ياخود لە نوسىنگەكەى خۆم كە لە
مەموو جىگايەك مەمترە. ئەوئ لە مەر شوين باشترە، با بچين بۆ ئەوئ.
بەلى باسى چىم دەکرد... ئا گيان. گووتم، خەلك نايەن بۆ مۆزەخانە،
بەلام لەگەل ئەو مەشدا شوپتەكە دەبەيت مەبەيت، گەر مۆزەخانە نەبەيت وەك
ئەو وايە مەزۆو نەبووبەيت، وەك ئەوئ ئىمە ئەمەق لەدايك بووبەيتين، لە
كاتىكدا مەروف كۆنە، دىلوار كۆنە، من كۆنە. من سەرئەم داو، خەلكى
جىاوازيەكى زۆر لە نىوان سەردانى مۆزەخانە و سەردانى گۆرستاندا
ناكەن... يەكەك لە بەدەختىيەكانىش ئەوئە كە من وەك دامەزرىنەر و
بونیادنەرى ئەم مۆزەخانەيە مەچ كات نەموانیو بۆيان پوونەكەمەو.
ئىنسان كە ژيانى وەك بەرپووەبەرىكى مۆزەخانە بەسەربەرد كاتىكى زۆرى
بۆ نامەبەيتەو قەسە لەگەل هاو دەم و هاوسەردمى خۆیدا بكات، ئەو كاتىك
دەبەيت مەزۆو لەلای خەلك شتىكى بێئەرخە، ئىدى ئىستاش لە پەش چاوى
بێئەرخ دەبەيت، چونكە مەموو شتىك دواجار دەبەيت بە مەزۆو. بەداخەو
من پياوئىكى ئىماندار نەم، شتەكان نە دەچن بۆ بەهەشت و نە دەچن بۆ
دۆزەخ، بەلكو دەچنە مەزۆو، ئەو تەكە مەخزەمنىكى راستەقەينەيە كە
ئىمەى ئادەمیزاد مەمانە، لەو زياتر مەچ جىگايەكى تەمان نەبە شتەكانى
تەدا مەلبەگري... مەلبەت گەر بەهەشت و دۆزەخىش مەبەيت، مەچ لەو
ناگۆرەيت، مەروف دواجار ناتوانەيت مەزۆوى خۆى يان شارەكەى لەگەل
خۆى ببات بۆ بەهەشت يان دۆزەخ».

همیشه به‌و خنده شیرینه‌و له ژیر چاویکه‌که یه‌و سه‌یریده‌کردم.

دهیزانی من حەزم لە بیستەن و بینینی قسە و خەندەکانیتی، تا بەردەم
نوسینگەکەی خۆی بەردەوام قسەی بۆ کردم. گووتی «من خۆم ئەم
مۆزەخانەیەم دروستکردووە، تەمەنم پازدە سال بوو کە دەستم پێکردووە، لە
پازدە سالیاندا نەخشەکم لەسەری خۆمدا کێشابوو، هەموو ئەم مۆزەخانە
گەورەیه کە ئێستا تۆ دەبینیت لە پازدە سالیاندا بە تەواوی، بەم شێوەیه،
بە هەموو ئەم دیکۆر و رێکخستەن و ئەساسەوه لە خەیاڵمدا بوو، دوو
هاوێی بووین، هەردوو کەمان پێکەوه ئەم خەیاڵە کەوتە سەرمان، بەلام
بە هۆی بارودۆخیکی تایبەتەوه هاوێیکەم زوو دوورکەوتەوه، دیلاواری
بەجێهێشت و چوو بۆ جێگایەکی دی. من لە شازدە سالیاندا پرۆژەکم
خستە سەر کاغەز، لە حەفدە سالیاندا ئەم پارچە زەوییەم بۆ تەرخانکرد
کە بە ئێرس لە باپیرمەوه بۆم ما بوو، لە هەژدەدا دەستکرد بە
دروستکردنی. هەلبەت سالانێکی خایەند تا تەواو بوو، لە پەنجای و پێنج
سالی رابوردوودا بەردەوام ئیشم تێدا کردووە، بەردەوام گەورەم کردووە».
لە ناکاو سەیریکردم و گووتی «پێنوار، بزانە جێگام زۆر زۆر، ژێر
پێی ئێمە بە دوو قات، چەندین ژێرزەمینێ گەورەیی تێدا، جێگای ئەوهی
تێدا دەبێتەوه هەم ئێستای تێدا بشارینەوه و هەم رابوردوو ...» کەمێک
سەرسامانە سەیریکردم و گووتی «هەم پاشەپوژ ... هەم پاشەپوژ ... ئەوەت
لە بیر نەچیت». قسەکانی سەیر هاتتە بەر گوێم، وەک ئەوهی شتێک
لەسەر داهااتووی من بزانیت، یان وەک سەرەتا کۆمەکیکم پێشکەشبکات
کە دڵنیاپە پوژیک پێویستم پێی دەبێت. نوسینگەکەی خۆی زۆر گەورەبوو،
بەلام لەبری ئەوهی لە ژووری پێشوازی بەرپۆهەری مۆزەخانەیهک بچیت،
لە ژووری خەوتنی نوسەریکی دیوانە و شپێرزه دەچوو. بە پێکەنینەوه
گووتی «کەسێک خەریکی رێکخستنی میژوو بیت، ناتوانیت ژيانی تایبەتی
خۆی زۆر رێکبخات، ئەوه یەکەم شتە کە دەبێت لەسەر هەر میژوونوسیک
بیزانیت... مرۆف ناتوانیت بەردەوام نەزم و پێکی بخاتە ناو شتەکانەوه،

عه‌فومکه ... عه‌فومکه کوڤم، ئێره وه‌ک به‌شه‌کانی تری مۆزه‌خانه‌که سه‌یرمه‌که. لێره هه‌موو شتی‌ک نه‌زم و جوانی خۆی هه‌یه ئه‌م ژووره‌ی خۆم نه‌بێت، ئێره وه‌ک جینگای ژيانم وایه، زۆرجاریش هه‌ر لێره ده‌خه‌وم، هه‌لبه‌ت مالی خۆم هه‌یه، به‌لام هه‌یج کات ئاره‌زووم نییه نه‌زم به‌خه‌م ژيانی خۆمه‌وه، نا‌حه‌زی ئینسان له‌ جینگایه‌که‌وه بۆ جینگایه‌کی تر ده‌گۆڕیت. من نارێکی له‌ ژيانی خۆمدا به‌وه راسته‌که‌مه‌وه که ئه‌م مۆزه‌خانه‌یه له‌وپه‌ڕی نه‌زم و پێک‌ه‌ستندا رابگرم. به‌لێ، له‌وه‌دا رهم و به‌زه‌ییم نییه». من له‌سه‌ر کورسییه‌ک به‌رامبه‌ر خۆی دانیشتم، له‌ پشت میزه‌که‌یه‌وه، هه‌رچه‌ند خنده‌که‌ی گه‌وره‌تر و دره‌شاهه‌تر دیاربوو، به‌لام خۆی بچکوله‌تر ده‌رده‌که‌وت. قه‌له‌میکی هه‌لگرت و که‌مێک هه‌لی نارێکی له‌سه‌ر لاپه‌ره‌یه‌ک کێشا، که‌مێک سه‌رسام سه‌یریکرد و گووتی «بۆم باسبکه چیت ده‌ویت؟». پرسیاره‌که‌ی تۆزیک کتوپر بوو، چونکه من نه‌مه‌زانی چیم دویت. مامم نارده‌بوومی زانیاری له‌سه‌ر میژووی دێلاوار وهر‌بگرم، به‌لام چیم بگوتایه، بلیم زانیاریم له‌سه‌ر میژووی دێلاوار ده‌ویت؟ . ئه‌وه قسه‌یه‌کی گه‌مژانه نه‌بوو؟ . من سه‌یریمکرد و دنیابووم خۆی زۆر شت ده‌زانیت، بێشه‌وه‌ی زۆر بیربه‌که‌مه‌وه گووتم «بێگومان جه‌نابی پروفیسۆر، خۆت ده‌زانیت». هه‌ستیکرد ده‌سته‌پاچه‌م، به‌ ئارامیه‌وه گووتی «حیکایه‌تی ئه‌و خه‌ونه منیشی ئاره‌حه‌تکردوه، منی له‌ هه‌ر که‌سیکی تر زیاتر ماندووکردوه». من به‌ سه‌رسامیه‌وه پرسیم «جه‌نابی پروفیسۆر ئێوه خه‌ونه‌که‌تان بێنیه‌؟». «ئنا. به‌لام وه‌ک میژوونوسی‌ک ترسیکی گه‌وره‌م له‌ خه‌ونه‌که‌ هه‌یه. خه‌ونه‌که‌ پێشینه‌یه‌کی کونی له‌ میژووی دێلاواردا هه‌یه، ئه‌م‌ڕۆ هه‌یج که‌س نازانیت که‌ دێلاوار چۆن و بۆچی دروستکراوه، م‌ر‌ۆف گه‌ر وردبیته‌وه ده‌توانیت هه‌موو شتی‌ک به‌ ر‌ۆشنی بپینیت ... من له‌و سو‌ره گه‌وره‌یه‌ی کاره‌سات ده‌ترسم». من به‌ وردی گویم گرت و پرسیم «پرسیاره‌که‌ی من ئه‌وه‌یه: ئایا زانیاری پتوێستمان له‌ به‌ڕێزخانه‌وه سه‌باره‌ت به‌و ر‌ابوردوه

دهسته دهکویت، چونکه وهک مامه سیاشم پتی راگه یاندون، زانیاریه کانی
 ئیمه له و پرووه وه شتیک نییه به زانیاری به پزیزتان به راورد بکریت. هه ندیک
 خه لک، گهر به ژماره که میش بن خه ونیک دهینن، ده مانه ویت ئه وه...»
 قسه کانی پتیریم و که میک پیکه نی و گووتی «سه رها مرؤف ده بیت بزانت
 دیلاوار کوئییه. بزانت له کوئی دهژی، ههر وهختیک ئه و شتانه ی زانی
 ئیتر هیچ شتیک سهیر نامینیت. من ده می ساله دکتور سیامه ند ده ناسم،
 که م که سم بینوه دیلاوار به جیهیلینت و بکه پته وه، ئه و یه کیکه له وانه.
 راست پتیلیم من زور ئه و که سانه خۆش ناویت که دیلاوار به جیده هیلن و
 ده که پینه وه. گومانیان لی ده که م، ده شیت هه موو کاریکی ترسناک بکه ن تا
 بۆ خویان بسه لمینن هه له نه بوون، بیسه لمینن لیره ش ده توانن خۆش بژین،
 بیسه لمینن شتیک زور گهره یان له ده ست نه داوه که جیهانیان گورپوه ته وه
 به ژیان له م شارهدا. من ده یاننا سم، هه میشه ده یانه ویت ئه و ده سته و تانه ی
 به ده سته ده هینن، ئه و پله و پایانه ی ده یگرن له خه لکی دیلاوار به رزتر
 بیت، به لکو ئه وه قهره بووی دۆرانی دویایان بۆ بکاته وه. به لام گهر هه ق
 بلیم تا ئیستا شتیک له و جورهم له دکتور سیامه ند نه بینوه. ئه و له وانه
 بوو که هاته وه بۆ دیلاوار و ده یزانی هه له یکرده، ئیتر له که له هه له که ی
 خۆیدا ژیا. سه رها تا له ماله کونه که ی باپیرتا بوو، زور سه ردا نمده کرد.
 بهر له وه ی ژن بهینیت. هه لبه ت زه مانیک زور تپه پیه، ئه و کات ده بیت
 تو مندا ل بوو بیت، ماشه لا، من نه مده زانی کاک سه عید زه ریاواری کوپی
 وه های هه یه». من سوپاسم کرد و په له م بوو زوو بکه ویت به باسی دیلاوار.
 بۆ ئیستیک خۆم وهک غه ربیه یه ک هاته بهرچاو که ئیستا گه یشتیتته ئه م
 شاره و بۆ باسینکی تایبه ت پرویکردیتته زانیه ک، تا نه یتنیه کی ئه م جیگا
 نامۆیه ی بۆ ئاشکرا بکات. بیتارامی منی خویتنه وه و گووتی «دیلاوار
 زور کونه، زور کونتره له زیندانی سه ره کی دیلاوار که لای زوربه ی
 میژوون سه کان وهک سه ره تای سه ره تا کان، وهک به ردی بناغه ی شاره که

سه‌يريدەكەن. نا، جيگاكە ميژوويه‌كي كۆنتري هه‌يه، هه‌لبەت وه‌ك شار له‌گه‌ل بناغه‌ي زيندانه‌كه‌دا ده‌ست پيڤه‌كات، به‌لام خاكه‌كه‌ي ميژوويه‌كي ديرينتي هه‌يه». خه‌نده‌يه‌كي گه‌ره‌ي گرت و چاويلكه‌كه‌ي تۆزيك جولاند و گووتي «هه‌يچ شارتيك سه‌ره‌تا شار نيه‌، هه‌موو شارتيك سه‌ره‌تا زه‌ويه‌، زه‌وئيش ژيانى خۆي هه‌يه. هه‌ندى كه‌س زه‌وى به‌ پووته‌ن تيده‌گه‌ن، به‌ پارچه‌ خاكيكي مردوو، به‌لام زه‌وئيش ژيانى خۆي هه‌يه، ميژووى خۆي هه‌يه». قاقايه‌كي جوان و موسيقي ليدا، ده‌نگي زۆر گه‌نجانە بوو. گووتي «دياره‌ ژيانى وه‌ك ژيانى ئيمه‌ نيه‌، خواتر و دريژتر و هيمنتره‌». من پيگه‌نيم و پرسيم «به‌لام ژيانى زه‌وى چۆنه‌؟ بۆ نمونه‌، ژيانى زه‌وى ديلاوار ده‌بيت چي بوو بيت؟». «به‌لئى ئه‌وه‌ ئه‌سلئ چيروكه‌كه‌يه. ديلاوار به‌ر له‌وه‌ي ببئ به‌ شار سه‌رزهمينيكي تايه‌ت بووه‌، دياره‌ هه‌موو سه‌ر زهمينيك سه‌رزهمينيكي تايه‌ته‌، به‌لام ديلاوار سيفه‌تيكي تيدا بووه‌ له‌ هه‌يچ زهمينيكي ديكه‌دا نه‌بووه‌. خاكيك بووه‌ مرو‌ف تيدا خه‌ونى نه‌بينوه‌... هه‌لبەت، ئه‌فسانه‌كان واده‌لئن. مرو‌ف له‌ هه‌موو جيگايه‌كه‌دا خه‌ونى بينوه‌، له‌ چوارقورنهي دونيادا ئاده‌ميزاده‌كان خه‌وبين بوون، خه‌ونى خو‌شيان ديوه‌، ناخو‌شيان بينوه‌، ليره‌ نه‌بيت. خياله‌ كوچه‌رييه‌كان يه‌كه‌مينى ئه‌وانه‌ بوون كه‌ ده‌ركيان به‌م نه‌ئييه‌ كردوه‌، ئه‌و كه‌سانه‌ي به‌ ده‌ست به‌دخه‌ونى و مۆته‌كه‌كانه‌وه‌ نالاندويانه‌، ئه‌وانه‌ي شه‌ويان پڕ ترس و ديوه‌زمه‌ بووه‌، پوويان ليره‌ كردوه‌، نزيك ده‌رياچه‌ي ديلاوار ده‌واريان هه‌لداوه‌، پييان وابوو هه‌نديك پو‌حى پيرو‌ز كه‌ له‌و ده‌رياچه‌يه‌دا ده‌ژين، هه‌موو جو‌ره شه‌يتانيك ده‌رده‌كه‌ن كه‌ واده‌كه‌ن مرو‌ف خه‌ونى خراپ ببينيت، ئه‌وانه‌يان ناواناوه‌ پاسه‌وانه‌كاني خه‌و ... هه‌لبەت وه‌ك ئيمه‌ نه‌بوون، ئيمه‌ خورافاتى ترين، له‌ زۆر پووه‌وه‌ خورافاتى ترين. به‌لام واز له‌وه‌ به‌يته‌. وه‌ك چيروكه‌كان ده‌گيرنه‌وه‌، هه‌ر زوو ناوبانگي ئه‌م سه‌ر زه‌ويه‌ به‌ دونيادا پويشتوو. كي چوزانيت، له‌وانه‌يه‌ هه‌مووي چيروك بيت، من هه‌موو ژيانم به‌ ميژووه‌وه‌

سه‌رقال بووم، میژوو زانست نییه، زانست شتیکه یه‌قینی تیدا بیت، میژوو یه‌قینی تیدا نییه. مرؤف مۆزه‌خانه‌کان دروستده‌کات بۆئه‌وه‌ی باوهر به‌خوی بهینیت، بلیت میژوو ده‌بینم، خوی فریویدات و بلیت راستیه‌کان له‌ده‌ستمدان، به‌لام دوا‌ی ته‌مه‌نیکی دریژ له‌ مۆزه‌خانه‌کاندا، دوا‌ی ته‌مه‌نیکی دریژ دریژ... من له‌ هیچ دلناییم».

گه‌رچی قسه‌کانی زور غه‌مگین بوون، به‌لام هه‌ستم نه‌کرد خوی مرؤفنیکی غه‌مگین بیت. هه‌ستایه‌ سه‌رپ، سورا‌حیه‌ک ئاوی گه‌وره‌ی له‌ سو‌چینکا دانابوو، که‌میک ئاوی تیکرد و فه‌رمووی له‌ من کرد، من گوتم «سو‌پاس». چهند په‌رداخیکی پری له‌سه‌ریه‌ک دا‌کرد و خوار‌دیه‌وه، وه‌ک ماندوو بیت ده‌ستی گرت به‌سه‌رییه‌وه و گووتی «خه‌لک هه‌ن هۆگری جگه‌ره‌ ده‌بن و ناتوانن وازی لیه‌یه‌تن، هه‌یه‌ هۆگری شه‌راب و مه‌ی ده‌بن، من هۆگری ئاو بووم. دکتوره‌کان ده‌لین ده‌بیت وازی لیه‌یه‌تنیت، ده‌بیت وازی لیه‌یه‌تنیت... به‌لام به‌رده‌وام هه‌ستده‌که‌م ناوه‌وم وه‌ک ئی‌نسان پ‌یو‌ستی به‌شته. ئه‌وه‌ی میژوو زور بخو‌یتته‌وه، نا‌چاره‌ به‌و جۆره‌ خوی له‌ گونا‌هه‌کانی ئاده‌میزاد پاک‌بکاته‌وه. ده‌زانم ئی‌ستا مامه‌ سیات ده‌لیت، نه‌خوشیت و ده‌بیت پ‌شووبده‌یت، ده‌بیت بزاینن کۆن چ گونا‌ه‌یکت کردوه. به‌لام من هینده‌م ده‌رباره‌ی گونا‌هی ئه‌وانی تر خو‌یتدۆته‌وه، کاتم نه‌بووه‌ فریای گونا‌هی خۆم بکه‌وم». من پ‌یکه‌نیم و گوتم «را‌ستان ده‌و‌یت پ‌رو‌فیسۆر من له‌ مامه‌ سیام تینا‌گه‌م، هه‌ندێ جار ده‌لیم ده‌رباره‌ی ئه‌م باب‌ه‌ت یان ئه‌و‌تر، دلنایام مامه‌ سیام به‌مجۆره‌ بیرده‌کاته‌وه، به‌لام دوا‌ی ده‌بینم وانیه‌ و من به‌هه‌له‌دا چووم... سه‌یرده‌که‌م پ‌نچه‌وانه‌ شته‌کان ده‌بینیت». ده‌ستی راوه‌شاند و هه‌ندێ کتیب و فایلی له‌سه‌ر میژه‌که‌ جو‌لاند و گووتی «ئه‌ه‌لی زانست به‌و جۆره‌ن، هه‌میشه‌ ده‌یانه‌و‌یت شتی‌ک بلین که‌ که‌س چاوه‌پ‌روانی نه‌کردوه. به‌دریژایی میژوو وابوون. زۆرجار خیا‌نه‌تیش ده‌که‌ن، بۆئه‌وه‌ی بیسه‌لمینن وه‌ک خه‌لکی تر نیشتمانه‌پ‌روه‌ری گه‌مژه‌ نین».

من پرسیم «بهلام دیلاوار که ی دروستبووه؟».

دهمویست به راستی بکهوێته سهر باسی میژوو، بههیمنی له جینگای خۆی دانیشتهوه و گووتی «دهلێن یهکیک له شاهه‌نشاكان چیرۆکی ئەم سهرزهمینه ده‌بیستیت، خۆت ده‌زانی شاهه‌نشاكان راسته‌ حوكمی ئاسمان و زه‌وی ده‌كهن، به‌لام ده‌سه‌لاتیان به‌سهر خه‌ونی خۆیاندا نییه. ده‌توانن به‌ر له‌ سه‌دان له‌شكری به‌هێز بگرن، ده‌توانن تاج و ته‌ختی ده‌یان میر و گزیر تیکبده‌ن، به‌لام به‌ری مۆته‌كه‌ و دیوه‌زمه‌ی ناو خه‌ونیان پێ ناگیریت. وه‌ك ده‌لێن، شاهه‌نشا كه‌ هه‌موو خه‌لك و خودای زه‌مانی خۆی لێی به‌قین بوون، به‌ ده‌ست مۆته‌كه‌ی ناخۆش و وهرینه‌ی شه‌و و هاوار هاواری جانه‌وه‌رانی ناو خه‌ونه‌وه‌ هه‌راسان ده‌بیت. ده‌مێك چیرۆکی ئەم سهرزهمینه ده‌بیستیت، دهم و ده‌ست ته‌داره‌ك ده‌به‌ستی و له‌گه‌ل هۆردویه‌ك له‌ ده‌ست و پێوه‌ندا دینه‌ پۆخی ده‌ریاچه‌ی دیلاوار. شاهه‌نشا به‌م هه‌واره‌ كه‌له‌ك به‌ كه‌یف ده‌بیت، خۆشیه‌كه‌ی ئیجگار و ئاسووده‌گییه‌كه‌ی زۆر هه‌ست پێده‌كات. چی له‌وه‌ خۆشتر هه‌یه‌ پادشا بیست و زه‌مینێك بدۆزیته‌وه‌ خه‌ونی تیدا نه‌بیت. ئیتر هۆردو ده‌خات و هه‌وار هه‌لده‌دات و ده‌یه‌وێت لیتره‌ بژی، به‌لام ده‌مێك خه‌لكانی سته‌م دیده‌ و داخ له‌ دل به‌ كوچی پادشا ده‌زانی، خه‌ونی ئازادبوون ده‌په‌رێته‌ سه‌ریان. شه‌ریکی سامناك داده‌گیرسیت، لافاوی خوین له‌ ده‌یان گوند و شاردا هه‌لده‌ستیت، زیندانه‌كان پرده‌بن له‌ ئازادیه‌خوازانێك كه‌ خه‌ون به‌ پرزگارییه‌وه‌ ده‌بینن، شاهه‌نشا به‌ ناچار ی و به‌ له‌شكرێکی گه‌وره‌وه‌ به‌ره‌و پایته‌ختی كو‌ن ده‌گه‌رێته‌وه‌. گه‌رانه‌وه‌ی شا هه‌ره‌س به‌ شو‌رشگیران ده‌هێنیت. زیندانه‌كان پرده‌بن له‌ دیل، سیداره‌دان ده‌بیت به‌ كار و پیشه‌ی پۆژانه‌. به‌لام هه‌ندێ له‌ شو‌رشگیران هه‌یج نایانترسینیت، خه‌ونی جه‌نگیکی نو‌ج، هه‌لگیرانه‌وه‌یه‌كه‌ی تازه‌ی ته‌خت و تاجی شاهانه‌ له‌ زیندانه‌كاندا به‌رده‌وام ده‌بیت... تا شه‌ویك پادشا ده‌كه‌وێته‌ سهر خه‌یالێکی شه‌یتانی».

دیاربوو بهشی زوری ژيانی له گیرانهوهی چیرۆکه میژووییهکاندا بر دۆته سهر. هه ناسهیهکی هه لکشیا و خندهیهکی گه وری گرت و به هیمنی گووتی «دیلاوار له ویتوه دروستدهییت. پادشا بریارده دات زیندانیکێ گه وریه دروستبکات، زیندانیکێ زور گه وریه. هه موو پادشاکان و حاکمهکان له کونهوه تا ئیستا بۆ جیگایهک دهگه پین ئینسانهکان خهون نه بینن. دهستهیهک له سهرانی یاخییهکان هه لده بژیریت و دهیاننیریت بۆ یه کهم بهندیخانه. دروستکردنی بهندیخانه که چهند سالیک دهیات، دیلهکان ئه و ماوهیه، له کولیت و قۆخه لهی بچوکدا دیله بین. زیندانهکان ئارام ده بنه و، نه هه وای ئازادی له سهریاندا ده میتیت و نه مهیلی شوێش. دیلاوار له ویتوه هاتوو... له سهرهتاوه خهون له دیلاوار مانایهکی ترسناکی هه بووه. خهون له دیلاوار جیاواز له هه موو جیگاگانی دنیا، ئه و ترسه گه وریهیه که شاره که به ره و ویرانهیی دهیات».

« زیندانه که سهرمنجی هه موو حاکمان و زوردارانی دنیا راده کیشیت، ده لێن ورده ورده ئیداره ی زیندان وهک شتیکی سهر به خۆ لیدیت. پنده چیت به ریتوه به رانی زیندان بنکه و بناغه ی شاره که یان دامه زران دیت، پاسه وانهکان و دهسته ی راییکردنی کاروباری زیندان یه که مین که سانیک بوون مالیان پیکه و نه و و خانوویان دروست کردوه. یه کهم به ریتوه به ری زیندان ناوی موسه یله م به گه، پیاویکی بلیمهت و کارا و دلر هق بووه، ده سه لاتی موته له قی خۆی بپره حمانه به کاره ی ناوه، وهک ده لێن جگه له خودی شا هیچ مه رجه عیکی تری نه بووه، به و هدا شاهه نشاش هیدی هیدی پیر و که نه فته که و تووه، موسه یله م به گیش سهر به خۆی ته وای و مرگرتوووه. موسه یله م به گ په یوه ندی له گه ل زور له مه له که ته دووره کانیشدا ده به ستیت. ده لێن به کاروانیکێ گه وریه و گه راره و گرینه ستی له گه ل پادشا و ئه میر و والی و خاوه ن ئه ماره ته دووره کاندا مۆر کردوه، له هه موو جیگایهکی دنیا وه دیلی هیتاوه، مانگانه به قافله ی تایبهت، زیندانیانی خه ترناک له زور جیگای

دونیاهه هینراون بۆ دینلار. بهرامبهه هه موو دیلیکیش موسه یله م بهگ و دواتر کوپهکانی بودجهیهکی براوهیان وهرگرتوه، شتیکی وهک کۆمپانیای تازهکانی ئهه سهردهمه، بهلام به شیوازی کۆن. ژمارهی دیلهکان هینده زۆربوون، نزیککی پهنجاسال، وهستا و کریکار له زیندانهکانی دینلاردا شهو و پۆژ ئیشیانکردوه، کریکاری شارهزا خۆیان و بنهالهکانیان له کاردا بوون و لهکهل دروستکردنی زینداندا، زیندهگییهکی بهچوک و ئارامیشیان بۆ خۆیان سازکردوه. له ماوهیهکی کهمدا ژمارهی ژوورهکانی یهکهمین گرتوخانه دهگاته سهرو ههزار ژوور، دهلین گهورهترین زیندانی ئهوکاتی دویا بووه. ئیتر ژمارهی پاسهوانهکان زۆردهییت، ژمارهی ئهه بنهمالانهی که دین و دهیانهویت له نزیک کوپ و میترد و کهسیانهوه نیشتهجی بن و زوو زوو له ئهسارهت و دیلیدا دلنهواییان بدهنهوه زۆردهییت. لهدهوری زیندان بناغههی شاریکی پهرشوبلاو و ناریک دادهمهزیت که دانیشتوانی خهلهکی دهیهها جیگای جیاوازن، به چهندهها زمان قسهدهکن، زیان و ئیمانی جیاوازیان ههبووه، بهلام هه موو له یهک شتدا بهشدان، ئیتر خهون نابینن یان هه موو پیکرا حاشا لهوهدهکن خهون ببینن... له دوی مردنی موسه یله م بهگ، کوپهکانی بازرگانییهکهی باوکیان دهگرنه دهست، له هه موو جیگایهکهوه گرینهستیان بۆ دیت، دهبن به هاوپی ئه میر و شالیار و والیهکان، دهبن به میوانی تایبهت له مالی به پیره به رهکانی زیندان و سال دوی سال ئه زموونی زۆرتر له سهه شیوهی به پیره بردنی زیندان کوپهکه نه وه. وهک له کتیبهکاندا هاتوه، دینلار دهییت به شاری ههزار زیندان، له ههه جیگایهکی خۆرهلات بیانهویت یهکیک دووربخه نه وه، بۆ ماوهیهکی زۆر حوکمی بدهن، دهینترن بۆ دینلار. بهلام جیا له وانه، دینلار دهییت به شاری ئه وانهش که خهونیکی ناخۆش یان ئومیدیکی مهحالیان هیه. له زۆر جیگادا، خیزان و بنهالهگهلیک که کچ و کوپیان به دهست دهردی بیتهمانی عهشقوه دهناڵین، له که ژاوهی تایبهت و به

كاروانى خسوسى كچ و كورپيان دەنئىرن بۆ ئەم شارە تا ئازارى دل و خەونى عاشقانه لەسەريان بكنە دەر. دەلئىن خاكى دىلاوار ئارامبەخش و ھيوركەر بوو بۆ سەدان چىرۆكى عەشق، ئەو وايكردو زۆر دايك و باب و بنەمالە پەنجىكى زۆر بەخەرجبەدن و لئىرە و لەم خاكەدا كۆشكى تايبەت بۆ فەرزمەندانىان دروستبكن، تا لئىرە دوور لە ھەر ئازارىكى سەختى خۆشەويستى بژين. گەر سەيربەكەيت راستىيەكان بەوجۆرەيە، بناغەى دىلاوار لەسەر دوو شتى گەرە دامەزراو، نەبوونى خەون و نەبوونى عەشق ... دەلئىن باپىرە گەرەكانى ئىمە، ئەو نەوہەيە لە مندال كە لئىرە لەدايكبوون، نە عەشق و نە خەونيان نەناسيو. ئىمە لئىرە لە مۆزەخانەى دىلاوار شتىكى زۆرمان ئەرشفىكردو، زىندانەكان لە مئژووى سەدان سالاھى خوياندا خەزنەدارى دلسۆزىيان بوو، بەرپۆەبەرەكانى شىوہەيەكى بالاىيان لە تۆماركردن و دەفتەردارى بەكارھىتاوہ كە جىنگاى ستايشە، ناوى زىندانەكان و ھۆى گرتىيان و ماوہى مەحكوميەتيان بە جۆرىكى ورد تۆماركراو. ھىچ زىندانىك نەبوو لئىرە رۆژىك زياتر يان كەمتر لە مودەتى مەحكوميەتى خۆى بباتەسەر، موسەيلەم بەگ و كورەكانى ھىچ دىلنىكان وەرەگرتووہ سال و پۆژى ئازادكردنى ديارى نەبووبىت. ياساكانى زىندان دېندانە و بېرەحم نەبوون، بە جۆرىك دەكرىت بلىم باشترىن زىندانى زەمانى خويان بوون. لە راستىدا مئژوو ھىچ كات چىرۆكىكى ئەوتوى دەربارەى دېندەيى زىندانەوانەكانى دىلاوار تۆمار نەكردو، وەك دەلئىن جۆرىك لە پىز و خۆشەويست لە نىوان دىل و زىندانەوانەكاندا ھەبووہ... پىز و خۆشەويستىيەك تا ئەمپۆش ماوہ. تا ئەمپۆش مۆفە دىل و بەدبەختەكانى دىلاوار ھەر بە حورمەتىكى فىترييەوہ كپنوش بۆ زىندانەوانەكان دەبەن و خەلكىش لئىرە بە كىنەيەكى غەريزيەوہ سەيرى خۆشەويستى دەكەن».

پىدەچوو يەكەمجار بىت پروفىسۆر بەھنام ئەم چىرۆكە وەھا بگىرئىتەوہ،

هه‌لبه‌ت له دیلاوار زۆربه‌ی خه‌لك شستیکیان له‌سه‌ر شیوه‌ی دامه‌زراندنی
 شاره‌که ده‌زانی، به‌لام پرۆفیسۆر له‌هه‌ر که‌س زیاتر له‌و میژووه‌دا قوول
 بووبووه‌وه، خۆی ده‌یگووت «کامه‌ئه‌فسانه‌ زۆر نزیکه‌ له‌ راستییه‌وه، ته‌نیا
 ئه‌وه‌ ده‌گیرمه‌وه». له‌گه‌ل دوا پرسته‌کانیدا هه‌ستا و ده‌ستی گرتم و گووتی
 «تۆ کو‌ری سه‌عید زه‌ریاواری بازرگانیت، باوکت و مامه‌کانی تریشت هیچ
 کات دیلاواریان بۆ گرنگ نه‌بووه. زه‌ریاوارییه‌کان نزیکه‌ دوو سه‌ده‌یه‌ له‌
 ژبانی سیاسی کشاونه‌ته‌وه و خه‌ریکی بازرگانین، په‌نگه‌ نه‌زانیت که‌ نازناوی
 زه‌ریاواری له‌وه‌وه‌هاتووه‌ که‌ باپیرانت زۆر هاتوچۆی شاره‌ دووره‌کانیان
 ده‌کرد، قافله‌چی ناودار بوون، سوار که‌شتی بوون و ده‌ریای دووریان
 ته‌یکردوه. باپیره‌گه‌وره‌تان «عاتیفی زه‌ریاواری» له‌هه‌ره‌ بازرگان و
 کاروانچییه‌ ناوداره‌کانی دوتیا بووه، له‌سه‌رده‌می خۆیدا پێیان گووتووه
 سه‌ندبادی دووهم، له‌هیند و چینه‌وه‌ ئاووریشم و میسک و خه‌نه‌ی هیتاوه،
 قافله‌کانی هیتد بریژ بوون فه‌سیلی پاسه‌وانی خۆی بووه‌ تا له‌ چه‌ته
 ئه‌فغانی و پشتونی و به‌لوژمه‌کان بیپاریژن. ده‌لین کالای تا پۆما که‌یشتووه،
 ئه‌مپۆ سه‌رده‌می ئه‌وجۆره‌ بازرگانیه‌ به‌سه‌ر چووه، به‌لام پیاوانی تایفه‌ی
 ئیوه‌ هیشتا هه‌ر بازرگانن... هه‌ستیان هه‌ستی که‌پیده و خوێنیان خوینی
 بازرگانه‌ دیرینه‌کانه، باوکت پێش ژنه‌یتانی بازرگانیه‌کی ناوداری چه‌ک بوو،
 ئه‌و کات دیلاوار له‌ شۆرشدا بوو، قورسایی شۆرشگیران له‌سه‌ر ئه‌و
 چه‌کانه‌ بوو که‌ باوکت له‌ بازرگانه‌کانی تری ده‌ک‌ری و بۆ شۆرشگیرانی
 دیلاواری ده‌هینا ... به‌لام هه‌موو شتیکی به‌عه‌ق‌لی بازرگانان ئه‌نجامداوه.
 سه‌یره، زۆر سه‌یره... هیچ نیشانه‌یه‌کی ئه‌و جنسه‌ له‌ تۆدا نابینم. تۆ
 یان پ‌ۆحیکی گه‌وره‌یت یاخود گه‌مژه‌ی ب‌نه‌ماله‌که‌ی، تۆ کامیانیت؟» وای
 گووت و پ‌یکه‌نینیکی ناسک و ئارام پ‌یکه‌نی. منیش به‌ پ‌یکه‌نینه‌وه‌ گووتم
 «هه‌ردووکیانم، خ‌زمه‌کانم وه‌ک گه‌مژه‌ی عه‌شره‌تی زه‌ریاواری ده‌مبینین،
 منیش خ‌ۆم وه‌ک ب‌لیمه‌ت ده‌بینم». هه‌ر دووکه‌مان دامانه‌ قاقای پ‌یکه‌نین.

گووتى «گرنگ نىيە، ئىستە وەك جارەن نىيە، مەندالان و گەنجانى نوپى دىلاوار ناچنەو سەر سەنەتەى باوباپىريان. كەى گرنگە». مەن بۆنەوەى بىخەمە سەر ھەوای قسە گووتەم «بەلام جەنابى پروفېسسور، ئەم دىلاوارەى ئەمىرۇ بۆ ھىچى لەو دىلاوارە ناچىت كە ئىوہ باسىدەكەن؟». گووتى «ئەو ئەسلى چىرۆكەكەيە. دىلاوار دوو قوناغى ھەيە، دوو قوناغى زۆر گەورە». لەويادا وەستەو كەمىك بىرىكردەوہ و بە زمانىك كە كەمىك ترس و تىرامانى تىدەبوو گووتى «ئەو شتىكە زۆر كەم كەس دەيزانن، ژمارەيەكى زۆر كەم لە مېژوونوسانى دىلاوار دەرەك بە نەيتىيە قولەكەى دەكەن. مەن و چەند كەسىكى تر... ئەو چىرۆكىكە لە بىر دونيا چۆتەوہ». بە ھەموو گيانەم گويم لە قسەكانى دەرگەت، بە ئەسپايى گووتى «دوو قوناغ. قوناغى پىش دانىال و قوناغى دوای دانىال». ئەو يەكەم جارەم بوو لە ژيانمدا ناوى دانىال بىيستم. بەجۆرىك گويىستى بووم، نەمتوانى ھىچ بېرىسم. بە ھىمنى گەرايەوہ دۆخى ئاسايى خۆى و گووتى «دىلاوار سەدان سال لە بى خەونىدا نوقمەيىت، سەدان سال... كى چوزانىت پەنگە لە ھەزار سالىش تىپەرى بىت تا دانىال دىت... ھاتنى دانىال ھەموو شتىك دەگۆرىت ... ئايا دانىال راستىيە يان خەيال كەس نازانىت، بەلام مەن باوہرم پىيەتى، لە مېژووى دىلاواردا دانىال ھىلى جياكردنەوہى دوو سەردەمە. زۆر كەس باوہريان بە بوونى نىيە، بەلام لاى مەن دانىال راستىيە، بووہ، لايەنى كەم مەن بەلگەيەكى بەھىزم ھەيە». دەستى كرتەم و گووتى «ھەستە برۆينە ناو مۆزەخانەكەوہ، شتىك ھەيە پىويستە بىيىنىت». يەكەمجار بوو دەنگى زۆر جىدى بىت... نازانم لە بەر ھەر ھۆيەك بىت، ناوى دانىال ترسىكى كتوپرى خستە دلمەوہ كە دلىابووم پروفېسسور بەھنام بە پرونى لە چاومدا دەيىنى.

بۆرۈڭى دىۋاي كۆيۈنەۋەي نىگار كىشىن، دەمەۋ ئىۋارەيەكى درەنگ بابەعەلى
 ۋەزىرى تەلەفونى بۆكردىم ۋە تەكلىپكە بېچمە لاي. ۋەك خىۋى ھەمىشەيى
 خۇم ھەۋلىدا بىزانم چى دەۋىت، بىزار بوم لەكەسانىك لە تەلەفوندا دەلىن
 «تەكلىپ تە ئىرە ۋە ۋە ... ئىشنىكى بېچىك ھەيە ۋە سەرىكەم لىيىدە ... شىتىك
 ھەيە ناتوانم بە تەلەفون پىت بلىم». ئەۋ جۆرە قىسانە زۆر تۈرەياندەكردىم.
 بابەعەلى ۋەزىرى كۈۋى «شىتىكى زۆر تايىت نىيە، دەمانەۋىت تۈۋىنەكان
 ۋەرىگىت. لەۋ باۋەرەدام ئىۋە دەيىت ۋىنەكان بىيەنە لاي فەرماندار ۋە ھاكىمى
 ەسكەرى، چۈنكە ئەۋان چاۋەرۋان». ھەستەمكرد تۈۋىش دەردەسەرىيەكى
 بىسۈۋ بوم ۋە لەم كارەدا نە بارم ھەيە ۋە نە ھىستە. تەلەفونم بۆمامە
 سىام كىر ۋە ھىۋام بوۋ ئەۋ بلىت مەچۈ، تە خۇم لە ئىشەكە بېكىشىمە دىۋاي
 ۋە چىدى نە پۇلىسخانە ۋە نە فەرماندار نە بىيەنم. بەلام ئەۋ بە ھەماسەتى
 مىندالىكەۋە كۈۋى «ۋاۋو، فزولم كۈلى كىر، فزولم كەۋرەبوۋ، كۈنچۈلىم
 كىر كىر، نەچىت ەزىزم، ھەرىستە خۇشەم دىم ۋە پىكەۋە دەچىن. مىن
 لە ھەرىكەس زىاتەر ماقم ھەيە ئەۋ شەيتانە بىيەنم كە ئاۋا دەچىتە خەۋنى
 خەلەك». ۋەلامەكەي مام ھىندەي تىر ئاۋمىدىكىم، كەرى ھەرى خۇم بوۋمايە
 كارم خىراتەر ۋە بىدەنگىر بەرپۈمەچۈۋ. بەلام ئىستە دىنباۋوم ھەۋو
 شەۋەكەم بە چىرۈكى ئەۋ ۋىتەنەۋە دەۋرات.

سهعات نۆی شهو بوو که من و مامه سیام گهیشینه پۆلیسخانه، له سالۆنی چاوهروانییه کهدا مامم گهرموگورپییهکی زۆری پیشاندهدا که له سروشتی تاییهتی خۆیدا نهبوو، من له گوماندا بووم، ئاخۆ به راست هینده ئارهزووی بینینی شهو نیگارانهی ههیه یاخود ههر بۆئهوهی وادهربکهویت له گهرمهی کیشهیهکی گرنگدایه و ههزی له دهرخستنی ههماسهته، وادهکات... ئهمشه و مامه سیام نائاسایی دههاته بهرچاوم، ههندی جار دهبووه پرسیار بۆم: ئاخۆ کهسیکی ههکیمه یاخود نمایشبازیکه به کومهلیک دهمامک و زمانی جیاوازهوه؟ . شهو توند دهستی له دهستی دهخشانده و وهک یهکێک چاوهروانی لهزهتیکی گهرهبیته دهیگوت «ههر ئیستا، رینوار، ههر ئیستا شهو گوناهباره دهبینین». قسهکانی دهیانترساندم، ههستمدهکرد شارهکه ههمووی خهریکه خهون و راستی تیکهلهکات، بهلام دهبوو مامه سیام وهک دکتۆریکی دهروونی دواهمین کهس بیته بکهوینه ههلهی لهوجۆره. به نیگهرانییهوه گووتم «مامه، ئیستا ئیمه ههچ شتیک نابینین، ههچ شتیک، تهنیا وینهیهک دهبینین که ههندی نیگارکێشی شهو شاره دروستیانکردوه... وینهکه وینهی خهونیکه که کهسمان دلنایان راسته یاخود دروستکراوه». به گهرمییهوه گووتی «ههموو دۆژمنیک له ناخدا وینهی دۆژمنیکه له دهرهوه ... شهو بخهره میتشکتهوه» هیند توند و توره قسهیکرد، ویستم به نیگهرانییهوه بلیتم «ههموو دۆژمنیک له دهرهوه وینهی دۆژمنیکه له ناخدا». بهلام ههچم نهگوت.

مامه سیام که بابعهلی وهزیری بینی به گهرمییهوه بهرمو پیری چوو. شیوهی سلار و تهوقهکردنی نوشتانهوه و خو نزمکردنهوهیهکی بهرچاوی تیدا بوو. بابعهلی وهک پۆلیسیکی شارهزا که دهزانیت چۆن خهلکی ئازار بدات، بیئهوهی بایهخیکی گهره بداته مامم، روویکرده من و گووتی «فهرموون کاک رینوار، ئیوه وهرن سهیریکی نیگارکهان بکهن و با راستهوخۆ له دهستی هونهرمهندهکانهوه بگاته دهستی ئیوه... دواتر پیشانی جهنابی فرمانداری

بدەن و بزانه ئەو و حاکی عەسکەری چ بریارێکی لەسەر دەدەن ... جەنابی دکتۆر فەرموون ئێوە لە جینگای خوتان پشوو بدەن، فەرموون دابنیشن». مام بە خەندەیه‌که‌وه لە جینگای خۆی دانیشت، بەلام بۆ یەکه‌مجار لە ژیانمدا هەستم بە کینه‌یه‌ک کرد لە چاوانیدا بریسکایه‌وه. لە عیاده‌که زۆرجار توڕه‌ده‌بوو، زۆرجار پینخۆش بوو لە به‌رچاوی میوانه تایبه‌تییه‌کانی سووکایه‌تیم پێکات. بەلام هه‌موو ئەو شتانه‌ی به‌ جۆریک دهمکرد، ئاسه‌واری کینه‌یان پێوه نه‌بوو، وه‌ک ئەوه‌ بوو بۆ خۆشی ئازاری مندالێک بدات، بەلام ئەوه‌ی ئێستا ده‌مبینی، ئەو خواسته‌ شه‌رانییه‌ ساده‌یه‌ی ناو ده‌روونی نه‌بوو، به‌لکو شتێک بوو قوولتر... کینه‌یه‌ک بوو توختر و گه‌وره‌تر.

هه‌ر سێ هونه‌رمه‌نده‌که‌ له‌ حه‌وشی بنکه‌دا پێکه‌وه وه‌ستابوون و جگه‌ره‌یان ده‌کێشا، دوو پوژ و شه‌ویکی سه‌ختیان بردبووه‌ سه‌ر، که‌سیان نیگاری ئەویدیکه‌یان نه‌بینییوو، من یه‌که‌م که‌س ده‌بم هه‌ر سێ نیگاره‌که‌ ده‌بینم. بابعه‌لی وه‌زیری کلیلی ژووره‌کانم ده‌دات و ده‌لیت، هه‌ر سێکیان بپه‌چه‌روه‌ و بیه‌ بۆ مائی فەرماندار. من ده‌چمه‌ ناو ژووره‌کانه‌وه، هه‌ر سێ ژووره‌که‌ بۆن جگه‌ره‌یه‌کی کوشنده‌یان لێدیت، له‌ هه‌ر سێکیاندا بۆنی ماندوویییه‌کی نادیار ده‌که‌م، دیاره‌ چەند پوچکی شپه‌زه‌ به‌ درێژایی شه‌و لێزه‌ نیگاریان کێشاوه، هه‌ر سێ وێنه‌که‌ ده‌بینم، سێ شاکاری راسته‌قینه‌ که‌ ده‌بیت بخه‌ینه‌ موزه‌خانه‌کانی هونه‌روه‌وه، هه‌ر سێ نیگارکێشه‌که‌ به‌پینی ئەو چیرۆکانه‌ی بیستووینه‌ نیگاریکیان کێشاوه، پیاویکه‌ ئەسمه‌ر، ده‌موچاویکی باریک و قژیکی کورتی هه‌یه، نیگایه‌کی وشک که‌ هه‌چ جۆره‌ گوزارشت و په‌یامیکی تێدا نییه. کێشه‌که‌ ئەوه‌ نییه‌ که‌ وێنه‌کان له‌ چوارچێوه‌ی گشتیدا له‌ یه‌ک ده‌چن، به‌لکو له‌وه‌دایه‌ که‌ ئەم وێنه‌ ده‌شیت له‌ زۆر که‌س بچن... وێنه‌ی ده‌موچاویکی نێزانه‌یه، مۆنییه‌کی تایبه‌ت به‌ خۆی نییه، سه‌یرکردنه‌که‌ی له‌ هه‌زاران نیگای تردا هه‌یه، قژیکی کورتی مه‌یله‌و لوللی هه‌یه، فه‌زای ده‌وری پوختاری کپ و بێده‌نگیه‌کی قووله‌. زۆر له‌ وێنه‌کان

وردده بمهوه، هر سيكيان بهشى شهوه له يه كده چن بتوانين بؤ خاوه نه كه ي بگه رين، به لام بهشى شهوش لينك ناچن بتوانين كه سيكي وها بدوزينه وه. هر سى وينه كه به پارچه رۆژنامه ده پيچمه وه، نامه ويت نهينى شه نيكارانه له منه وه بلاو بيته وه، هر سيكيان هه لده گرم، شهو په ره و رهشكار و سكيچه سه ره تاييانه ي نيكار كيشه كان دروستيان كرده كرده كه مه وه و ده يانخه مه سه ر يه ك، وه سواسيكي تاييه تم تيدا دروسته ديته كه شه سكيچانه هه لگرم، نازانم بۆچيمه يا خود چ سوو ديكيان هه يه، به لام دمه ويت هيلكار ييه سه ره تاييه كان و قوناغى پيش بريار له نيكاره كه دا لاي من بيت، وينه سه ره تاييه كان له وينه ي كوتايى ناچن، هر هونه رهنده و ده يان سكيچى كيشاوه، دوول بوون له هه موو نيكاره كه، دوول بوون شهو پياوه له چى ده چيت، چهنده ها جار دريژى و پانى روخسار مه كان گوريوه، سه ره تا شيوه ي زور دوريان له نيكارى كوتايى ره سمر كروه. به ورياييه وه نيكاره كان جيا ده كه مه وه، له دلى خۇمدا ده ليم «گومانم له وه نيبه، كه س ناتوانيت وينه ي خهون بكيشيت». به هه موو كه لوپه له كانه وه ديمه ده رى، داواى كومه ك له يه كيك له پۇليسه كان ده كه م. له ناو حه وشه كه دا بابه على وه زيرى پاره بؤ نيكار كيشه كان حساب ده كات، هر سيكيان دلخوش ديارن، پيڊه چيت پارمه كان به دل بيت، هر سيكيان ده ست بؤ من به رزده كه نه وه و خهنده يه كى گه وه له سه ر ده موچاويانه، من به روويانه وه پيڊه كه نم و به ريگاي خۇمدا ده رۆم و ئيتىر ئاوړنا ده مه وه، له ده رگايه كى پشت وه ي پۇليسه خانه ماشينيكى تاييه تى چاوه ريمانده كات، من نيكاره كان به هيمنى داده نيم، داواى مۆلت له شۆفيره كه ده كه م و ده چم به داواى ماممدا. شهو له جىگاي خۆى، به هه مان شهو هه ستى كينه يه وه، بيته نگ و بى هيچ هه ستىكى تاييه تى سه ير مه ده كات، پيكه وه ده گه ريننه وه و سوار ماشينه كه ده بين، شۆفيره كه به شه قامه كانى ديلاواردا ده مانبات... شار نيشانه يه كى شه وتۆى پتوه ديار نيبه، به لام من به رده وام سه يرى ده ره وه ده كه م و دلنيام شه وشه يه كيكه له شه وه هر تاريخه كانى ديلاوار.

پىڭكەۋەبوۋىن ... لە شارىڭكى غەرىپىدا، لە پۇژاننىڭكى سەختدا ... ماۋەيەكى كورت پىڭكەۋە بوۋىن. شەۋان گەر دىنيا ھېمىن بايە، گەر ترسمان نەبايە، ئال مۇراد بەسەرھاتەكانى خۇي بۇ دەگىرامەۋە.

ئەۋ بۇي گىرامەۋە «مىن لەۋ پۇژەۋە لە مال و مەزرا تاييەتەكەي سەي ئەسلان، گويم لە قسەكانى بوو، ترسىڭ بەرامبەر ئەۋ پياۋە كەۋتە دلمەۋە. ترسىڭ پىشتەر نە بەرامبەر باۋكم، نە بەرامبەر مامۇستاكانى قوتابخانە ھەستم پى نەكردبوو. بە ھۇي ئەۋ ترسەۋە نەمتوانى دووربەكەۋمەۋە. چەند پۇژىك دۋاي كۆبوۋنەۋەكەي مالى سەي ئەسلان، بەرازە پەش و فاتىحى سەي فەيتحوۋاى ھەلاج ھاتن بۇ لام و گووتيان ھەموو كۆرگەل، ھەرچى گەنجىك ئەۋى پۇژ لاي سەي ئەسلان كۆبوۋىنەتەۋە بېيارمانداۋە ھىزىك دروستبەكەين و خۇمان رېڭبەخەن و ناۋى خۇمان بىننەن باغەۋانەكانى دىلاۋار. ھاتنىان بۇ لاي مىن بۇئەۋە نەبوو پىرسىيارم پى بگەن، مىن ھەر لە شىۋەي قسەكردن و جۇرى سەيركردنى ئەۋاندا تىگەيشتەم، كە بۇم نىيە بلىم: نا ناتوانم، نا لەگەلتان نىم».

ھەندى دەلىن «باغەۋانەكانى دىلاۋار» ۋەك رېڭخراۋىڭكى نەينى پىشتەر ھەبوۋە، كەسانىك مىژۋەكەي دەگىرنەۋە بۇ زىاد لە سەد سال لە مەۋبەر،

پىندەچىت سەي ئەسلان سالانى پىش دەركەوتتى خەونەكەش، ھەر ئىشى بۇ بونىادنەن يان بونىادنەن ھەي پىكخراوئىكى لەو جۆرە كىردىت، پىندەچىت دەمىك ئان و ساتى راستەقىنەي كار ھاتوتە پىش، سەي ئەسلان ھەموو زەمىنەيەكى پىنويستى خۆشكىردىت بۇ بانگەشەكەردن و بلاوكرىنە ھەي بىروپاكانى خۆي. گومانم لەو ھەي نىيە كە ئەو لە ناو دەزگاكانى دەولەتدا، لە ناو ھەزىرەكان و كابىنەي شارەوانىيەكان و پۆلىسى دەفەرەكاندا خەلكى بەھىز و نىزىكى بوو كە پشتىگىريان لى كردو. ھەر لە ھەفتەيدا كە فەراسە رەش دەچىت بۇ لای ئال موراد، سەي ئەسلان و دە گەنجى خوينگەرم، بە جلى جەنگاۋەرانى سەردەمى جەنگى رىزگارىيە ھەي، دەچن بۇ لای فەرماندار و داوايەكى تايىت بۇ دامەزىراندنى ھىزى باغەوانەكانى دىلاۋار پىشكەشەكەن. سەي ئەسلان دەمىك دەچىت بۇ پىشەشكىردنى داۋاكەي ھەموو پۆژنامە و كەنالە تەلەفزیۋنەيەكان ئاگادارەكاتە ھەي، لە ئوتومبىلىكى گرانبەھا و لە قىافەي سەربازىكى دلاۋەردا لە بەردەم پۆژنامەنوساندا دەردەكەويت و دەلىت «دايكى ۋەتەن، دىلاۋارى ەزىزمان بانگماندەكات. دوژمن گەيشتوتە ژىر پىستمان، ناو ەقلمان، ژيان و زمان و كولتورى داگىركردىن. ئىستا ساتى ئەۋەيە دووبارە گىانى بەرەنگارى و خەبات لە خۆماندا زىندو و بكەينە ھەي، چونكە دوژمن خۆي ئامادەدەكات، ئەوان شەو و پۆژ لەشكر و ھىزەكانىيان مەشق دەدەن و ئىمەش ھىچ، دەيت ئەمە كۆتايى بيت. لەمپوۋە دوژمن دەيت بزانىت، كە دىلاۋار پۆلەي نەبەردى ھەيە و دەپارىزىت». بە قىافەي ژەنراللىكى نەبەردە ھەي، بە ھەنگاۋە جىگر و درىژەكانى، ەك يەككە دەيان سال وانەي دادايت لەم ساتانەدا چۆن پەفتارىكات، لەبەردەم دەركاى فەرماندارىدا دەركەوت. ەك ئەۋە بوو دلىابىت ئەمجارە دەولەت رىگرى لە پىشنىارەكەي ناكەن، شىۋەي خۆ گۆرپىن و دەركەوتنى بە تەرزى سەركردەيەكى مېژوۋىي بوو كە دەمىكە دىلاۋار چاۋەروانىدەكات. من ەك ھەموو خەلكى دىلاۋار لە تەلەفزیۋنە ھەي بىنىم چۆن «شىرەكەي غەفارىي»

وهك هه‌وادارانى ناويانده‌نا داواى دامه‌زراندنى سوپايه‌كى ميللى به ناوى «باغه‌وانه‌كانى ديلاوار» هوه، پيشكesh به فرماندار كرد. بۆ پۆزى دوايى پۆزنامه‌كان به مانشتى گه‌وره باسيان له سه‌ى ئه‌سلان كردبوو، وهك هاوالاتيه‌كى دلسۆز، مامۆستايه‌كى شاره‌زاي ميژوو، وتارخوينى ليزان و سياسه‌تمه‌دارى پى‌موژده، وه‌سفى جوان و سيفه‌تى باشيان دابوو پال. هه‌موو هه‌ستمانكرد كه فرماندار ياخود له هيزى ئه‌م پياوه تينه‌گه‌يشتوو هه‌يان له ژيتر فشارى تاقم و ده‌سته‌گه‌لىكى به‌هيزى تر دا «له هه‌لومه‌رجىكى وا كه‌رنه‌فالى و به‌شيوه‌زىكى وا پى‌توكۆلى» پيشواى له سه‌ى ئه‌سلان كردوه. هه‌موو ده‌مانزاني فرماندار مه‌به‌ستى له‌م كار هه‌سوود به‌خۆى بگه‌يتى و هه‌م وهك ديموكراس و هه‌م وهك دلسۆزى ديلاوار ده‌ربكه‌ويت، به‌لام كه‌سه‌يش گوماني له‌وه نه‌بوو كه به‌م نايشه سه‌ى ئه‌سلان له مامۆستايه‌كى نه‌ناسراوى ميژوووه ده‌بێته كۆله‌كه‌يه‌كى ئه‌ستورى سياسه‌ت له هه‌ريمه‌كه‌دا .

ئال‌موراد له‌يه‌كه‌مين فه‌سيلي باغه‌وانه‌كانى ديلاواردا ده‌بێته جه‌نگاوه‌ر، شه‌وىكى هاوینه‌ى گه‌رم كه‌ ميشووله‌كان نه‌ييت ته‌واوى جان‌ه‌وه‌رانى تر خه‌وتوون، له‌كاتى گومان‌اویدا كه‌ ده‌كه‌ويته‌ نيوان تاريكستانى شه‌و و بويلى پيش به‌يانيدا، پاسى گه‌وره‌ ديت به‌ دوايدا و له‌گه‌ل ده‌يان گه‌نجى ديكه‌دا، به‌ پىگايه‌كى شاخاوى و پىچاو پىچدا، ده‌يانبات بۆ جىگايه‌كى دوور. دواى سه‌فه‌رىكى دوو سه‌عاتى به‌ ناو شه‌ودا، به‌ ناو چيا و جه‌نگه‌لى كپ و خه‌وتوودا، هه‌موو گه‌نجه‌كان له‌ كه‌مپى يه‌كه‌مى مه‌شق و پىگه‌يانندا داده‌به‌زن، كه‌مپى شينوا. وينه‌ى دره‌خته به‌رزه‌كان و هه‌ناسه‌ى درنده‌ى جه‌نگه‌ل و كزه‌ى ساردى چيا دووره‌كان هه‌ستىكى نامۆى قوول له‌ ئال‌موراددا دروسته‌كه‌ن، به‌لام گه‌نجه‌كانى دى دلخۆشن، گه‌نجه‌كانى دى وهك به‌ره‌و باغى رزگاربوونى رۆح و جه‌سته‌يان بپۆن به‌ پىرتاو داده‌به‌زن و خۆيان ده‌كه‌ن به‌ كه‌مپه‌كه‌دا.

«هیچ کس باسی خهونه‌کهی نه‌ده‌کرد. گهرچی هه‌موومان ئه‌و شه‌وه و شه‌وانی دواتریش ئه‌و خه‌ونه‌مان بینیه‌وه، به‌لام هه‌ستم‌کرد بوونی ئیمه لیره‌دا په‌یوه‌ندی به‌ خه‌ونه‌که‌مانه‌وه نه‌ماوه. گه‌نجه‌کان له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه خویان له‌ مه‌شقی سه‌خت‌دا نو‌قم‌کرد. من هه‌م جورم بچوک و هه‌م به‌ هوی ئه‌وه‌ی ده‌بوو به‌رده‌وام چاویلکه‌م له‌ چاودا بیت، په‌نجیکی زۆرم ده‌کیشا، هه‌ولی خۆم ده‌دا لاوازییه‌کانم ده‌رنه‌که‌ویت و کس تینه‌گات من هه‌زم له‌م کاره‌ نییه. بۆ ئه‌وه‌ی کس نه‌زانیت چۆن بیرده‌که‌مه‌وه هه‌موو شتی‌کم ده‌کرد تا وه‌ک ئه‌وانی تر ده‌ربکه‌وم، سرووده‌کانی به‌یانیم به‌ حه‌ماسه‌ته‌وه ده‌خویند، واجباتی پاسه‌وانی و ئیشک‌گرم بێ هیچ دواکه‌وتن و لادانیک ده‌برده‌ پێوه، به‌لام له‌ زۆربه‌ی مه‌شقه‌کانی جه‌سته و وهرزشه‌ سه‌خته‌کاندا له‌شم نه‌یده‌کرد، نه‌ توانای هه‌لگرتنی کیشی قورسم هه‌بوو، نه‌ بره‌وی جه‌نگاوه‌ریکی راسته‌قینه‌ له‌ هه‌لمه‌ت و پاشه‌کشه‌دا، لاوازی قه‌چه‌کانم به‌جۆریک بوو هه‌موو ده‌یانینی چۆن ده‌له‌رزیت. پوژیک راهینه‌ره‌که‌مان، که‌ ئه‌فسه‌ر نه‌جمی ناویوو، بانگی‌کردم و له‌ به‌رچاوی هه‌موو گه‌نجانی مه‌شق‌ا پیتی‌گوتم «تۆ دلناییت به‌ ئه‌سل خه‌لکی دیلاواریت». گوتی «ئهم لاوازییه‌ی تۆ بۆته‌ پرسیار بۆم، به‌ راست ده‌ییت پۆله‌یه‌کی دیلاوار هه‌بیت هینده‌ لاواز و قوول باریک و مل په‌تک بیت، تۆ دلناییت ده‌ته‌ویت بۆ ئهم نیشتی‌مانه‌ جوانه‌ و بۆ ئهم میله‌ته‌ په‌سه‌نه‌ی خۆت بیسته‌ جه‌نگاوه‌ر؟».

من ته‌نیا سه‌رم داخستبوو و هیچم نه‌ده‌گوت. ده‌بوو هه‌ر کاتیک ئه‌فسه‌ر نه‌جم پرسیاریکرد وه‌لامی به‌ده‌یه‌وه، له‌ کامپی شینوا هیچ کس بۆی نه‌بوو وه‌لامی پرسیار نه‌داته‌وه. دوا‌ی ئه‌وه‌ی ئه‌فسه‌ر نه‌جم پرسیاره‌که‌ی دووجار دووباره‌کرده‌وه، من به‌ ده‌نگیکی لاواز وه‌لام‌دایه‌وه «به‌لێ گه‌وره‌م ، هه‌زده‌که‌م بېم به‌ جه‌نگاوه‌ر بۆ دیلاوار». ده‌بوو ئه‌و وه‌لامه‌ ده‌جار به‌ ده‌نگی به‌رز دووباره‌که‌مه‌وه، ده‌بوو به‌ هه‌موو هیزم بقیرینم و هه‌موو فه‌سیله‌که‌مان گوتیان لێ بیت. من له‌ ناخی دله‌وه‌ درۆمه‌کرد، ده‌مویست

بایم به‌لێ من که‌سیکی لاوازم و تینیک له له‌شمدا نییه و به‌رگه‌ی ئهم مه‌شقانه ناگرم. له ماوه‌یه‌کی که‌مدا من بووبووم به نیشانه بۆ لاوازی، به‌و که‌سه ته‌نیا‌یه‌ی له سوچیکدا داده‌نیشیت و خۆی به‌ خویندنه‌وه‌ی کتیبیکه‌وه سه‌رگه‌رمده‌کات تا منداله‌ بیژی و سه‌ر به‌ هه‌واکان وازی لیه‌یتن. من گه‌رچی له‌و فه‌رمان و ئیشانه‌دا که پێوستییان به‌ هیز و تا‌قه‌تی جه‌سته‌یی قورس هه‌یه، مایه‌ی پێکه‌نین بووم، به‌لام له نیشانه‌شکاندن و پێکانی ئامانجدا، له سه‌لیقه‌ی به‌کاره‌یتانی تفه‌نگدا توانایه‌کم تێدابوو که تا ئه‌و کات هه‌ستم پێ نه‌کردبوو ... له مه‌شقی هه‌له‌وشاندن و به‌سته‌نه‌وه‌ی چه‌کدا، له ده‌ست راستیدا، له ده‌ره‌یتانی ته‌وه‌ر و خالی سه‌ر نه‌خشه به‌یانیه‌کاندا بۆ هاوه‌ن هاوێژان، یه‌که‌م بووم. ئه‌و وریایه‌م تا ئه‌ندازه‌یه‌ک له گونا‌هی به‌خشیم و توانیم کاریک بکه‌م له‌گه‌ڵ هه‌موو ده‌رده‌سه‌ری و سه‌ختیه‌کدا، به‌رده‌وام سه‌رشۆر نه‌بم. زۆر له منداله‌کان خۆیان به‌ ئه‌سلانچی ناوده‌نا، رۆژانه چه‌ند سه‌عاتیکیش وانه‌ی تیورییمان هه‌بوو که نوسینه‌کانی سه‌ی ئه‌سلانمان ده‌خویند. مامۆستا که‌مان که جه‌وانمه‌ردی ناوبوو، هاو‌پێیه‌کی نزیک‌ی سه‌ید و یه‌کێک له قوتابییه‌ دێزینه‌کانی بوو، هه‌موو رۆژیک وانه‌کانی به‌وه ده‌ست پێده‌کرد که خاکی موباره‌کی دیلاوار ده‌بیت به‌ هه‌ر چوارده‌وردا له دوژمن پاکبکریته‌وه. من تا ئه‌و کات شتیکی زۆرم له‌سه‌ر جوگرافیای دیلاوار نه‌ده‌زانی، ئه‌و هه‌موو رۆژیک یه‌که‌م شت نه‌خشه‌یه‌کی دیلاواری هه‌له‌ده‌واسی و ده‌بیرسی «کو‌ران، ئێره کو‌تیه؟» «هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «ئێره دیلاواره، سه‌رزه‌مینی شیران». ئه‌و له‌سه‌ر نه‌خشه‌که بازنه‌یه‌کی سووری به‌ ده‌وری هه‌موو دیلاواردا ده‌کیشا و ده‌یگوت «کو‌رینا، ئه‌ی ئێره کو‌تیه؟». هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «سه‌رزه‌مینی دوژمن». هاواریده‌کرد «کو‌رینا دوژمن، ناوی چییه؟». هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «دوژمن ناوی دوژمنه، گرنگ نییه کتیه و په‌نگی چییه، ئه‌و هه‌ر کتیه، دوژمنی ئێمه یه‌ و له نه‌وه‌ی دوژمنه». ئه‌وه

پسته‌یه‌کی ماموستا ئه‌سلان بوو که له‌سه‌ر دیواری مه‌شقخانه و له‌سه‌ر ده‌رکی گۆڤه‌پانی مه‌شق‌که‌ش نوسرا‌بوو».

ئال مورد هه‌موو هاوینی له‌مه‌شقا برده‌سه‌ر، سه‌ره‌تای پاییز ده‌بوو بگه‌پیت‌ه‌وه‌ بو دیلاوار. که‌گه‌رایه‌وه‌ بیت‌ه‌وه‌ی به‌خۆی بزانی‌ت، ئه‌ندامی چالاکی «باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» بوو. سه‌یربوو یه‌که‌مین کاریک باغه‌وانه‌کان کردیان کوشتنی بالنده‌کان بوو.

پروفیسور بہنام دہیزانی من دہترسم، گووتی «شتیکت پیشاندہدم
 کہم کہس پیشتر بینویتی. ہر کات سہیری چاوی یہ کیک بکہم و بزنام
 بہ راستی دہیہ ویت لہ میژووی شارہکے تیگات، ہستدہکہم دہیت
 ببینیت و بیزانیت. باوہرم بہ ہلگرتنی نہینی نییہ لہ میژوودا، بہ لام
 ہندی راز حورمہتی خویان ہیہ و دہیت بیانپاریژین. بہ تایبہت دیلاوار
 پرہ لہ میژوونوسی بیتیشک». دوو قات بہ پلہکانہیہ کی دریژ و تاریکدا
 چوینہ خوارئ، گہرچی ہندی گلپ لہ سہر پلہک و لہ ناو سالون و لہ
 پارہوہکاندا داگیرسابوون، بہ لام لہ چاو گہورہیی جیگاکاندا، پوناکیہکان
 کز بوون و ہموو شتیکیان روشن نہدہ کردہوہ. سالونی مؤزہخانہکے پر
 بوو لہ میز و دلابی تایبہت بہ ہلگرتنی ئاسہواری دیرین، چہندہا
 ہلگری شوشہیی بق پاراستی ئاسہوارہکان دانرابوون. پیشانگاکان پاک
 راگیرابوون و بہ تیشکی زہرد و مات پوناکراہوونہوہ. پروفیسور بہنام
 نہیہشت لہ ہیچ جیگاہکدا بوہستم و گووتی «سہرہتا پیویستہ گرنگترین
 شتی مؤزہخانہکے ببینیت، دستنوسی دانیال... گرنگترین بہلگہنامہیہ کی
 میژووی کہ وینہی نییہ، بہلگہیہ کی گہورہ دژی ہموو ئہوانہی گومان
 لہ بوونی دانیال دہکن، بہلگہیہک بہ برہوی من لہ بہلگہکانی توفانی
 نوح، یان نغروبونی سہدوم و ئامورا بق دیلاوار گرنگترہ». منی بردہ

ژووریکی تاریک که دەرگایه‌کی ئاسنینی زۆر ئه‌ستووری هه‌بوو، خۆی ده‌ستی کیشا و له‌ جیگایه‌کی تایبه‌تدا گۆپه‌کانی هه‌لکرد. ژووره‌که‌یه‌ک دۆلابی ئاسنی گه‌وره‌ی تێدابوو، به‌ ده‌سته‌یه‌ک کلیلی تایبه‌ت که پێده‌چوو ته‌نیا لای خۆی هه‌ییت، دەرگاکی کرده‌وه، سندوقیکی گه‌وره‌ی دهره‌ینا، ئه‌و سندوقه‌شی کرده‌وه و کتییکی کۆن و کاله‌وه‌بووی دهره‌ینا، کۆنترین کتیییک تا ئه‌و کاته له‌ ژيانمدا دبیتتم... دلنانه‌بووم ئایا په‌ره‌کانی له‌ کاغه‌زن یان له‌ جوړه‌ ماده‌ و که‌ره‌سته‌یه‌کی تایبه‌ت، که‌ خه‌لکی دیرین بۆ نو‌سین ئاماده‌یانکردوه. به‌ ده‌نگیک که‌ زۆر ئاسایی بوو، دیاربوو نایه‌وێت شته‌که‌م لا تاریک و ترسناک بکات گووتی « کتییی دانیا له‌... کۆنترین تیکستی که‌ له‌ میژووی دێلاوار مابیته‌وه، ده‌ستنوسی یه‌که‌می که‌سیکی نه‌ناسراوه، نو‌سه‌ره‌که‌ی دیار نییه‌ کتیه‌. ئه‌و هه‌موو شتیکی وه‌ک خۆی گێراوه‌ته‌وه، وه‌تکانی دانیا له‌ و چیرۆکه‌که‌ی گواستۆته‌وه... ده‌بوو مامه‌ سیات بیت و بیبیتیت. ماوه‌یه‌ک له‌ مه‌وبه‌ر پوژیک به‌ پیکه‌وت له‌ سه‌ر پێ بینیم و پیمگووت، وه‌ره‌ شتیکی سه‌یرت پێشانده‌ده‌م، به‌لام نه‌هات... ده‌بوو بیت و به‌ ده‌ستی خۆی هه‌لیگریت. ناوێرم کتیه‌که‌ ئاشکراکه‌م یان چاپی بکه‌مه‌وه یاخود ناوه‌پۆکه‌که‌ی له‌ بۆنه‌یه‌کی گشتیدا یان له‌ پوژنامه‌یه‌کدا بخه‌مه‌ پوو. دانیا له‌ ئه‌مروێ دوژمنی زۆره‌، کتیه‌که‌ واسه‌یرده‌کریت وه‌ک ئه‌وه‌ی دانیشتوانی دێلاوار به‌وه‌ تاوانباربکات که‌ کوشتی خه‌ون و خه‌یا له‌ واهیمه‌ و ترسه‌کانی خۆیان، کاره‌سات له‌ ناخی مرو‌ف خۆیدا، دوژمن سه‌ره‌تا له‌ خه‌ونه‌کانی ئینسان خۆیدا له‌دایکه‌دبیت. ده‌لێن دانیا له‌ هه‌میشه‌ پێش کاره‌ساته‌کان به‌ جوړیک له‌ جوړه‌کان، به‌ شتیه‌یه‌کی ئاماژه‌یی، ده‌که‌پیته‌وه بۆئه‌وه‌ی ئه‌م راستیه‌ بیر خه‌لک به‌یتیه‌وه. من که‌سیکی خورافاتای نیم، به‌لام باوه‌ریکی زۆرم به‌م چیرۆکه‌یه‌. چاپکردنی کتیه‌که‌ مه‌حاله ... چه‌ند سال له‌ مه‌وبه‌ر ویستم چاپبیکه‌م، به‌لام کار گه‌یشه‌ ئه‌وه‌ی هه‌ره‌شه‌ی سووتانی مۆزه‌خانه‌که‌ بکه‌ن، کتیییکه‌ ده‌لیت دێلاوار له‌ بنه‌وه‌را

لەسەر سەتەم دروستبوو، ئەو قسەیکە دلی زۆر کەس خوش ناکات. ئیدی وازم لێهێنا».

خەندە گەورەکە هەر لەسەر پوخساری بوو، بەلام من ئیستا جۆریکی تر دەمبینی، شتیک لە پەمز و رازی ترسناک پەریبوو سەر سیمای پروفیسۆر کە زۆر دوودی کردم. گووتی «کتێبە بگرە، بیکرە، تا تۆش شاھید بیت کە کتێبی دانیال بوونی هەیە. کێ دەزانیت پەنگە پۆژیک تۆیان یەکیک لە نەو دکانی تۆ بتوانن ئەم کتێبە چاپکەن». من کتێبە کەم وەرگرت و بە دوودیە کەم گووتم «بەلام جەنابی پروفیسۆر من نازانم دانیال کتێبە؟». کتێبە کە سەنگیکی زۆری نەبوو، بەلام هێندە هەلمگرت غەمگینیەکی کتۆپر دایگرتم، ویستم زوو بیخەینەو جیگای خۆی و لەو جیگایە دەرچین. پروفیسۆر وەک بزانییەت من ترسیکم لە جیگاکە هەیە، دەستی خستە سەر شانم و کتێبە کە وەرگرتەو و گووتی «نا مەترسە، مەترسە، من هێندە خوراقتی نیم باوەرم بەو بیت دانیال دەگەرێتەو، لەوانە نیم کە ئەمڕۆ بە رابوردو دەپین. میژوو پەرە لە دۆخی دووبارە، بەلام دانیابە کوڕم، شتیک کە سەدان سال لە مەو بەر پوویدا بیت ئەمڕۆ وەک خۆی، وەک دۆخی دیزین دووبارە نابێتەو. میژوو لە لیکچوون دروستبوو نەو وەک لە دووبارەبوونەو، ئەو دوو شتی جیا. ئەو هی ئیستا پوودەدات گەر لەو هی کۆن دەچیت، هۆکە ی ئەو نییە نەفرەتیک هەیە لە کۆنەو دوامان کەوتوو. من میژووم خۆیندۆتەو، شتیک وانییە. زۆرجار پێچەوانە کە راستە، ئیمە ئەو ویتە دەدەین بە رابوردو کە ئیستا پێویستمان پێتەتی ... ئەو ئیمەین نەفرەتی ئەمڕۆ بەسەر رابوردو دەبارێنین. دانیال گووتی «جانەو هەری ناو ناخی مەرف هەر سەردەمە و خەونیک دەبینیت، بەلام کارەسات هەر کارەساتە و توفان هەر توفانە».

قسەکانی پروفیسۆر کەمیک ئارامیکردمەو. پێکەو گەراپێنەو ناو

سالۆنەكە و بە پلەكەكاندا بردمى بۇ سەر بالكۆنىكى بچكۆلە. بىنىنى پوناكى لەو ساتەدا زۆر ئارامبەخش بوو. پروفىسۆر دوو كورسى ھىنا و كووتى «دانىشە با چىرۆكى دانىالت بۇ بگىرمەو». من دانىشتم و بە ھىمنى كۆيم لە قسەكانى پروفىسۆر كرت.

«كۆيىگرە، ئەم چىرۆكە وەك خۆى، بەو جۆرە كە من بۆت دەگىرمەو»
بۇ مامە سياشت بگىرمەو، بەلام نا... نا... بە ھىچ جۆرىك نا، ببورە. يەككە زۆر بىروات پىتى نەيىت، يەككە زۆر خۆشت نەيىت، نەزانىت دەتوانىت حورمەتى راز و نياز بگرىت، بۆى باس مەكە. ھەندى چىرۆك ھەن، نايىت كەسانىك بىزانن كە تىناگەن چىرۆك حورمەتى خۆى ھەيە. چىرۆكى دانىال وەك ھەموو چىرۆكەكانى تىرى دونيا رەنگە بەشىكى خەيال بىت، بەلام بەشىكى راستىيە. دانىال دىل بوو... ھىچ نەبوو جگە لە دىلىك وەك ھەزاران دىل كە بە زنجىرەو ھاتوونە شارى زىندانە گەرەكانى سەر زەوى، شارى ھەزار زىندان. ھەندى دەلەتن چەندىن سال لە زىندانىكدا ژياوہ كە ئەو كات زىندانى دواز دەھەمىيان پىن كروتوو، كە ھەلبەت ئىستاتىستىكە ھەمماو و شوپنەكەى دەكەويتە ژىر گەرەكەكانى ەشرەتى شاھىلار. ئاشكرايە دانىال لە جىگايەكى زۆر دوورى دونياو ھاتوو، بازارگانەكانى دىلاوار بەرامبەر پارەيەك لە حاكمەكانىيان وەرگرتوو و ھىتاويانە بۇ ئىرە. گەنجىكى جوان و زامانزان و پىر ماريەت بوو، دەكووتىت ھەر بە ھۆى زانىنى زۆر و دەسلەلاتى بەسەر ھونەرى جادودا گىراو و پەوانەى دىلاوار كراو، بەلام لە ھىچ جىگاندا چىرۆكىكى روون و سەلمىتراوم نەيىستو ھاسىيكات دانىال بۇ گىراو. دانىال جىيا لە زىندانەكانى تر زوو لە زىندان پزگارى دەيىت. دەلەتن ھۆكەى ئەو بوو، حاكمى دىلاوار تووشى گەرى بوو، پىستى چەشنە زامىكى رەش خواردويىتى، جۆرە برىنىكى بەد بەرپۆتە لەشى و بە خىزايى جەستەى گرتۆتەو. دەلەتن زام وەھا گرتوويىتى مندالەكانى خۆشى نەيانتوانىو تەماشايىكەن. پىندەچىت دانىال كە لە مەملەكەتىكى دوورەو

هاتووه، خویندکاریکی پزیشکی سه رده می خوی بوو بیت و له شار و مهله که تی خویدا زانیارییه کی زوری دهر باره ی نهیتییه کانی دهرمانکردن و هه توان گرته وه و مهره مسازی کو کرد بیت وه. ده میک هه کیم و پزیشکه که کانی دیلاوار و ده وره به له به رده م ئه م دهرده دا دهسته وه ستان ده بن، حاکم که سی خوی ده نیریت بۆ ناو زیندانه کان و پایده که نیت، هه ر که سیک بتوانیت حاکم له ئازاره کانی پزگاربکات و دهرمانیک بۆ دهردی بدۆزیت وه، پاداشته که ی ئازادی دهیت. دانیال ته نیا که سیکه له هه موو زیندانا، دیته پیشی و داوده کات پنگاییدن حاکم ببینیت. که دانیال چاری به له شی حاکم ده که ویت، سه ری له سه ختی برین و پیسی دهرد و قورسی داوه شانی جه سته ی ده سو پمیت، تا ئه و کات له شیکی نه دیوه به و جو ره برین ته نبییتی و زام سه رتا پای خوارد بیت. ده لین دانیال به حاکمی گووت وه، تۆ به خته وه رترین که سی دونیایت که پنگات که وتۆته سه ر پنگای من، گهر پنگام به دیت مانگیک بۆ گهران بچه کتوان، گژ و گیای پیویست کوبکه مه وه، له ماوه یه کی که مدا ده تکه مه وه به مرقه که ی جاران. حاکم که ناوی لوتفولای نه سیر بووه، ده که ویته گومانه وه. که سانی نزیک و پاریژکارانی ده وره به ئامۆزگاریده کن، یاسا و پیتسای زیندانه کانی دیلاوار نه شکینیت و به م غه ربیه به روا نه کات که پی ناچیت جینگای متمانه بیت، به لام حاکم که دهرد و ناو میدی زوری بۆ هیتاوه، هیه ریگایه کی نییه جگه له وه ی متمانه بکات و ژیا نی خوی بداته ده ست ئه م هه کیمه که نجه. دانیال مانگیک له که ژ و پیده شتی ئه م هه ریمانده گیا کو ده کاته وه و ئاویته دروست ده کات و مهره م ده گریت وه. که ده که پیت وه ده که ویته سه ر کار و له ماوه یه کی که مدا حاکم وای لیدیت ده ست به هه ندی کاروباری پۆژانه ی خوی بکاته وه. ده لین له ماوه ی سالتکا حاکم تا ئه ندازه یه کی زور بۆته وه به مرقه یکی ئاسایی و له پاداشتی ئه و دهرمان و چاره یه دا، دانیال ئازاد ده کریت و ئیدی نا که پیت وه زیندان. هه ندی ده لین بووه به پزیشکی تایبه تی

خیزانی لوتقولا نەسیر و ھەندیکیش دەلین نا، ھەر وەک مەرفیکی ئاسایی
 لە کەنار دەریاچەیی دێلاوار مائیکی دروستکردووە و تیا ژیاوە. دواى چەندین
 سال لەو، کە دانیال بۆتە ھاوڵاتیەکی دێلاوار، پۆژیک لە مال دیتە دەری
 و پروودە کاتە کۆشکی فەرماندار و لە بەردەم حاکمدا سەر دادەنەوینت و
 پستەیک دەلێت کە ھەموو میژووی دێلاوار دەگۆرێت. پستەیک لە ھەموو
 جیگایەکی سەر زەمین ئاسایی و بن مانایە، بەلام لێرە، لەم مەملەکەتەدا
 کە ھەزاران سال خەونی دەركردووە، ھەموو شتیک ھەلدەتە کینتیت. دانیال
 بە ئەسپایی و بە ترسەو دەلێت: جەنابی حاکم، ئەمشەو خەونم بینیوە.
 ئەم پستەیک وەکو تەزوویەکی ترسناک بە لەشی فەرمانپەر وادا دەروات،
 پستەیکە لەو جۆرە پستانەیی کە میژووی ولاتیک سەر لە بەر دەگۆرێت.
 حاکم دەزانیت ئەم پستەیک چەندە سامناکە، بەلام بە ھێمنی داوا لە دانیال
 دەکات خەونەکی بگێرێتەو. خەونەکی دانیال سەرەتا شتیکی گەرم دیار
 نییە، کۆمەلێک پەلە ھەوری سوورن کە بارانیک دەبارینن وەک خوین،
 بەلام ھەر زوو ھەورەکانی دانیال لە ھەموو دێلاواردا دەنگەداتەو. پیش
 دانیال ھیچ ئادەمیزادیک لە دێلاوار خەونی نەبینیبوو، ھەورەکانی دانیال
 یەكەمین خەونی دێلاوارن، وە یەكەمین خەونی دێلاواریش ھەلگری مژدەیی
 کارەسات و نوخشەبەری خوینە ... خەونیکە لە کۆنەو تا ئەمڕۆ لەگەڵ
 خۆیدا بۆنی ترس و زەنگی کارەسات دەھینتیت. چیرۆکی دانیال لەو خەویدا
 دواى نایەت، حاکمی دێلاوار ترسیکی گەورەیی لێ دەنیشیت کە خەونەکی
 درم بیت و وەک تاعون بلاو بیتەو، ھەر ئەو پۆژە فەرمان دەدات دانیال
 بگرنەو و لە زیندانیکى چەپەک و دوور دەستدا دیلیکەن، بەجۆریک ھیچ
 کەس لێی نزیک نەبێتەو ... بەلام ھەر ئەو شەو، شتیکی سەیر پروودەدات،
 ھەر ئەو شەو لوتقولا نەسیر، حاکمی بە زەبر و دلەرقی دێلاوار، خۆی
 خەون بە ھەورەکانەو دەبینیت، ھەورە خوینینەکانی دانیال ... ھەورەکانی
 کارەسات».

كتيب بووم، له ژورره كهى خوم نه ده هاتمه ده رڼ و بښه وهى له زه تيك له خوښنده وه بښنم، كتيب له دواى كتيب ته واومده كړد. دواى نزيكى مانگنيك نيواره يه كيان كه سيك له ده رگاي ژورره كهى دام و گووتى « پښوار... بيكه وه، هه ندى كارم پته». دهنگى مامه سيام بوو كه ديار بوو هه واليك و بريار يكي تايه تى بو من پښه. قاتنيكي ره شى پو شى بوو، چاويلكه يه كى نوڼى دانابوو، سه عاتنيكي نوڼى كړد بووه ده ست و هاتبوو. گووتى «ببوره، له سهر ريگان دام، له گهل باوكت و مامه شه هاب و منداله كان ده چين بو شايى كچه كهى غه فورى زه رياواري، گووتم پښ ته وهى پرؤين هه ندى شت هه يه پيتى بلنم». دهنگى زور و شك و حاكمانه بوو «من هم ماوه يه خه ريكي دامه زران دن و دوزينه وهى خه لكى پتويست بووم بو شيتخانه كهى ديلاوار. نيسا چنه د رژه نيش ده ستى پيكر دوه و هه موو شت ريك و پيك ده روات. جيگا كه به كه لكى مروفى لاواز نايه ت، كه سانيك خه يالى نيسانيه ت و شت زور په پريپته سهر يان، له و نيشه دا غه مى زور يان ده بيت. من پيزى زورم بو بو چوونه كانى تو هه يه، به لام من دواچار له وڼ به رپوه به رى شيتخانه م، سهر په رشتى باغه يه ك نيم بو ساوايان تا نه رم و نيان يم، سهر و كارمان له گهل هه ندى شيتى تر سناك دايه، من ته و راستي يانم به سه عيدي باوكت و برا و خوشكه كان شت گووتووه، كه هه موو غه مى ته ندروستى ده روونى تو يانه. هه موو ده زانين تو ماوه يه ك زور سهر كه و تووانه لاي من نيشته كړدوه، نيسا ش هه سته ده كن دووباره چوو يته وه سهر ژيانى گوشه گيرى جاران. ده مانه و يت شتيكت بو بكه ين له نيش و له ژيان نوورنه كه و يته وه، كه سمان ته وه مان پيخوش نيه، كوپيكي كه نجى وهك تو بيثيش له ماله وه بكه و يت، به تايه ت من. گه ر ده ته و يت له شيتخانه كه نيش بكه يت، دوو سبه ي به يانى و هره بو ته وڼ، به لام كه ميك سهر بر و ته حه مول له گهل خوت بهينه ... من وهك گووتم، پتويستيم به تويه».

له راستيدا ريگانم زور له به رده مدا نه بوو، ده بوو هه ولېده م سهر چاوه يه كى

ژیان و داراییم دهستبکه ویت، به لام شانسی کارکردن و دۆزینه وهی ئیشیک
 بتوانم سهر به خۆ پینی بژیم، کهم بوو. ده مزانی ماوه یه کی که می دی باو کم
 ده مخاته سهر یه کیک له کاره سهخت و بیتشووه کانی خۆی و دوا ی
 ماوه یه ک ناچار ده بزم ههم له مال هه لێیم و ههم له کار. ده بوو هه رچۆنیک
 بووه و تا ده رفه تیکی گونجاوترم ده سته که ویت، گوئی له مامه سیام بگرم
 و بچه ژیر باری داواکانی. کیشه ی گه وره م ئه وه بوو، من که سیکی
 توندوتیز نه بووم به رامبه ر ئاده میزادان، به لام نه ده مزانی گه ر توندوتیزی
 بینم چی ده که م.

روژی یه که م که گه یشته ناو زیندانه کۆنه که ی «شوکور ئاغا» مام
 پیشوازی لیکردم، پرووی خوش و که می کیش پر غرور بوو، هه ستم کرد
 ئاسه واری ئه و کینه کۆنه ی پۆزانی پیش داخستنی عیاده که هیشتا له
 دلبایه تی، به لام و هه ها جوان ده سته کیشه سپیه کانی هه لکیشابوو، و هه ها گورج
 و گۆل و مه تین ده رده که وت، بینینی دلی ده کرده وه. ده مزانی دکتۆریکی
 بی به ره و سه رنه که وتوه، به لام له و ساته دا ئه وه تاکه شتیک بوو بزم
 گرنگ نه بیت. هه می شه پر بوو له شتی سه یر، له ناکۆکی چاوهروان نه کراو،
 دلبایوووم هه موو کاته که وهک له سه ر پشکو بیت چاوهروانی منی کرده و.
 وهک میوانیکی تاییه ت پیشوازیبکات له به رم هه ستا و یه ک وچان و بی
 په ڕان، ده سته به یه کیک له وتاره کانی خۆی کرد و گووتی «په ڕوار، باش
 بوو هاتی، ئه ینسان ده بیت واقعی بیت، له خۆره لات ناتوانیت به خه لک
 بلیت ئارام بگرن، که س گوئی ناگریت، خۆت ده زانی من ده مو یست شاعیر
 بم. به لام شاعیری له م پۆزه دا که س ناپاریزیت، مه سه له که خۆپاراستنه،
 ده مه ویت له جیگایه کی ئه میندا بین، ههم من، ههم تو، ههم هه موو تایه فه ی
 زه ریاواری... گوینگره ئه م تایه فه مه لعه نه ی ئیمه هیچ وهخت هه ولیان
 نه داوه له هوکمرانیدا به شیکیان هه بیت، ئه یتا من خوشحالم که بووم
 به پادشای شیهه کان، به حاکی شیهه کانی دیلاوار، ئه وه په له و پایه یه کی

که م نییه، هر که س لئی پرسیت ده توانیت به شانازییه وه بلییت مامم حاکمی شیته کانه... پادشای شیته کانی دیلاوار... هیزم له هیزی حاکمه کان که متر نییه». هه ستمکرد به راست ههست به مه زنی و گه وره ییه کی تاییهت ده کات. دواپی به بیباکییه وه گووتی «سه رده میکی پروپوچ به پیره یه، شاعیر به که لکی ئەم پۆژانه نایهت. گهر ده ته ویت ئارامی به رقه رار بیت، ده بیت کوتکت پی بیت. له شیته خانه بین یان له دهره وه هه مووی یه ک شته. به لئی گهر خه لک شتی باشتری هه بیت، وه ک سه یران و گه پان و خویندن و رابواردن شه پناکه ن، به لام که هه موو ئەم شتانهت له مروقه کان حه رامکرد ده بنه جانه وهر. خه لکی شیته نابن به لکو ده بن به جانه وهر و ته واه ... من لیتره هیچ شیته کی ته واه نابینم، به لام جانه وهری ته واه مان زۆره. به خیربیت بۆ بنکه ی ته ندروستی دهروونی له دیلاوار. ده ته ویت بتکه م به چی... ده ته ویت هر له که ل خۆم بیت یان کاریکی توت پیته سپیزم. شاره که پزیشکی دهروونی تیدا نییه، خۆت ده زانیت... تۆ بۆ ئەوه باشیت که مینک قسه له که ل نه خوشه کان بکه یت، هه موویان شیته ته واه نین. ئاه... هیچ که س شیته ته واه نییه، هه تا منیش شیته ته واه نیم». وایگووت و قاقا پینکه نی، زۆر که م له که ل مندا پینده که نی. ده یویست زۆر کراوه و ئاسوده دیار بیت. مامم که سینکی مه زاجی بوو، به لام تا ئەو کاته ئومیدم وابوو، هه م وه ک پیاویکی زانست، هه م وه ک تاکه پزیشکی که خه لکی پروی تیده که ن، ره وشتی کاری خۆی بیاریزیت.

من به مامم گووت «ئوه ی من داوایده که م، ته نیا به زه یی و رهحه ته بۆ نه خوشه کان، به زه یی و رهحه ت و هیچی تر. من تۆم بینیه بۆ نه خوشه کان گریاویت، تۆم بینیه یه خه ی ئاسمانت گرتووه، تۆم بینیه که غه م به ر گه رو...». دهستی راوه شانده و پیی بریم و به توندی گووتی «به زه یی دابه زانده له قه دری مروقه. باسی به زه یی مه که، من له جیگایه کدا بریاری خۆمدا. به لئی من زۆر بۆ نه خوشه کان گریاوم، له وانه یه له

داهاتووشدا بکریم، دلنیاشم ده‌گریم. هه‌لبه‌ت که من ئینسانیکی به‌په‌مم، تو من به‌چی ده‌زانیت. به‌لام پینوار، که شیته‌کان زور ده‌بن، پزیشکه‌کان جگه‌له‌وه‌ی لیس هه‌لبگرن، قامچی بو‌ه‌شین، تفه‌نگ هه‌لبگرن چاری تریان نییه. من دکتورم و ده‌زانم، هه‌ندێ نه‌خۆش یه‌ک چاره‌یان هه‌یه، تفه‌نگ هه‌لبگریت و گولله‌یه‌ک بنیت به‌سه‌ریه‌وه و پیتی بلنیت ده‌به‌رق ده‌ی، ئه‌وه عیلاجی تو. تا ئه‌و کاته‌ی که عیاده‌ی خۆم هه‌بوو، ده‌ترسام شتی وابلیم، به‌لام ئیستا موچه‌خۆری ده‌وله‌تم، وه‌ک فه‌رمانبه‌ریکی بالای ده‌وله‌ت مافی ئه‌وه‌م هه‌یه بلیم هه‌ندێ نه‌خۆش پێویسته تیربارانبکریڤ و ته‌واو، ناشیت ژیان له‌ هه‌موو شاره‌که‌دا بکه‌ویت به‌ مه‌ترسییه‌وه، ئیستا هه‌موو شتیک به‌ره‌و گۆڕان ده‌چیت و منیش به‌شیکم له‌م جیهانه‌ گه‌وره‌یه. ئیتر قسه‌ی ناویت. له‌ تو وایه‌ من به‌ خۆشحالییه‌وه‌ بپارمداوه‌ توندوتیژم. شه‌ر تا دیت زیاتر دیته‌ ناو شاره‌که‌وه. به‌لێ، من که عیاده‌که‌م داخست له‌ به‌رئه‌وه‌ بوو دلنیاووم که شه‌ر ده‌ستی پیکردوه، هه‌موو جیگایه‌ک ئیستا گۆره‌پانی جه‌نگه. ئینسان له‌ دیلاوار چۆته‌ دۆخیکه‌وه‌ له‌ عاتیفه‌ تیناگات، عاتیفه‌ بو‌ته‌ شتیکی زیان به‌خش. راسته‌ من بو‌ نه‌خۆشه‌کان ده‌گریم... به‌لام تۆم بو‌یه هه‌یناوه‌ یارمه‌تیم بده‌یت، به‌شیک له‌ ئازاره‌که‌م له‌گه‌ل هه‌لبگریت. شیتخانه‌ وایه‌ ده‌بیت یه‌کیک ئازاره‌کان هه‌لبگریت». وای گووت و گووتی «دوامکه‌وه‌ با نه‌خۆشخانه‌که‌ت پیشانده‌م، دوامکه‌وه‌، ژووریکم هه‌یه‌ بو‌ هه‌یورکردنه‌وه‌ی نه‌خۆشه‌کان، بو‌ لاواندنه‌وه‌یان، بو‌ ئه‌وه‌ی ئینسانیه‌تیا‌ن پیشانده‌یت ... ناوم ناوه‌ ژووری په‌حمه‌ت، تو ده‌که‌م به‌ به‌رپرسی ئه‌و ژووره‌، خۆت که‌سیک هه‌لبژیره‌ هاوکارت بیت، بو‌ت هه‌یه‌ یه‌ک هاوکارت هه‌بیت»

ته‌نیا چه‌ند رۆژیک بو‌ خه‌سته‌خانه‌که‌ نه‌خۆشی وه‌رده‌گرت، ژماره‌یه‌کی زور له‌ شیته‌کانی پۆلیسخانه‌ی ناوه‌ندی گوازاوونه‌وه‌ بو‌ ئه‌وێ. له‌ مامه‌ سیام پرسى «چه‌ند که‌س لیره‌ ئیشده‌کات؟». گووتی «زۆرن، زۆر زۆرن، له‌ هه‌فته‌ی پێشوودا هه‌شتا که‌سمان دامه‌زراندوه، بیست و پینجیان ژن،

لیره دهیئت ئاگات له چاو و دهست و ئەخلاقت بیئت بهیانیان ههشت تا دوانزه نهخۆش وهردهگرین، خۆم له نۆدا دهگهه ئیره ... تۆش پۆژانه له نۆوه لیره به».

نهخۆشخانه که کۆنه زیندانیکه گهوه بوو، که له گهل تێپه پینی زهماندا، هه ندیک بهشی بهجۆریک داپوخابوون، که لکی نیشته جیبوون و به کارهیتانی پیوه نه بوو. زۆر جیکای کۆن و شیدار و پتویستی به چاککردن بوو، هه ندی شوینی درزی گهوه که وتبووه دیوارهکان، به لام هه ندی بهشی هیشتا به که لکی نیشته جیبوون دههات، له و به شاندا ژوورهکان به ئەساسیکی هه رزان و په رپووت و کۆن راخرا بوون، له چه ندین جیگادا دهیان کریکار کاری چاککردنیان نه نجامده دا. پتر له شهست ژووری زیندانه که پرکرا بوون له نهخۆش. کۆمه لیک ژووریش بو پاسه وان و فرمانبه ران و ئۆفیسى تایبه تی مام. کاتیک له گهل مامه سیامدا به سه نته ره که دا گه رام، هه ستم نه کرد مام وهک پزیشکیکی دهروونی که ئهرکی چارسه ری نهخۆشه کانی له سه رشانه په فتارده کات، زیاتر به پیاویک دهچوو که شتییه کی گه و ره ی کۆنی کرپیئت، بیهویت چاکیکات تا دووباره بیخاته وه ناو ده ریا. په فتاری جیاوازیو له گهل ئەو کاته دا که پتکه وه له عیاده که کارمانده کرد، به شانازی و فه خرکه وه که پیشتر که مایم بینیبوو، گووتی «گه ر بتوانین جیکاکه به ته وای چاکبکه ی، هه زار نهخۆش زیاترمان دهیئت. نیازم نییه ئیره بکه مه ته مه لخانه ... ئەواته ی دینه ئیره دهیئت بینه مروقی سوود به خش، یان بو جه هه نه م، شوینی تر هیه بیانتیترم. یه کیک له پڕۆژه کانم ئەوه یه که نهخۆشه کان بکه مه کار ... شتیکیان پی بکه م ... باوه رده که م ئیشی سهخت دهتوانیئت مروف له دهروونی خۆی نووربخاته وه. گرنگ ئەوه یه لیره کاریک بکه ین ئینسان له دهروونی خۆی نه پوانیئت. دیوێک هیه هه زاران ساله خه وتوو، ناوی دهروونی ئینسانه، لیره ناتوانین به سه ر ئەو دیوه دا سه ربکه وین، به لام دهتوانین نووریخه یه وه، خۆمان وا لیتکه ین وهک ئەوه ی

نییه، ناییینین، هه‌ستی پێ ناکه‌ین... ئه‌وه ته‌نیا ده‌رمانیکه له‌م وێرانیه‌دا من بتوانم بیه‌خشم».

ئه‌و هه‌سته‌ی که ده‌سه‌لاتی به‌ سه‌ر چاره‌نوسی سه‌دان مرقه‌دا هه‌یه، شانازی و غرورێکی ترسناکی پێ به‌خشییوو. وه‌ک فه‌رمانده‌یه‌ک قسه‌یده‌کرد، نه‌وه‌ک پزیشکیک.

له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ی هه‌تاوی هاوین له‌ ده‌روه‌ هه‌شتا گه‌ردار و به‌تین بوو، به‌لام پاره‌وه‌کان سارد و نسرم بوون. گه‌رچی نه‌خۆشه‌کان، زۆر نه‌بوو به‌نده‌ی ئێره‌ بوون، به‌لام زۆریان ترساو و په‌نگ زه‌رد ده‌یانفواند. له‌گه‌ڵ ئه‌و ترسه‌ی ناوچاوپه‌شیاندا هه‌ستم به‌ گه‌ڕی توپه‌یه‌ی ده‌کرد. زۆربه‌یان نیشانه‌یه‌کی ئه‌وتوی شیتیان پێوه‌ دیار نه‌بوو، پوانین و قسه‌کردن و مۆنیان ئاسایی بوو. هه‌ندیکیان که ئێمه‌یان بینی وه‌ک دیلی ئاسایی سلاوێانکرد و په‌رسیان «دکتۆر که‌ی ده‌توانین بگه‌ڕێینه‌وه‌ بۆ ماڵی». مامه‌ سیام به‌ خه‌نده‌یه‌کی شه‌یتانی و مه‌که‌ربازه‌وه‌ که خالی نه‌بوو له‌ گالته‌ و به‌دکاری گووتی «له‌ کاتی خۆیدا ... له‌ کاتی خۆیدا». هه‌ستمکرد مام زۆر دلخۆشه‌، له‌شیکێ سووک و خه‌یالیکی ئاسووده‌ی هه‌یه. دوا‌ی ئه‌وه‌ی گه‌شتیکی خیرامان به‌ بیمارستانه‌که‌دا کرد، پێش ئه‌وه‌ی ده‌ستگیره‌کانی دابه‌ک‌نیت و ده‌ستی به‌ پاک‌ژاو بشوات، ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و گووتی «هه‌موو دکتۆرێکی ده‌روون له‌ ناخیدا ئومێدیکێ گه‌وره‌ی هه‌یه، پۆژیک له‌ پۆژان بیه‌ته‌ خاوه‌نی شیتخانه‌ی خۆی».

له‌ پۆژی دوا‌یه‌وه‌ ده‌ستم به‌ کارکردن کرد. پۆژی یه‌که‌می کارکردنم شتیکی ئه‌وتۆم نه‌کرد، ژووره‌که‌م که‌میک پێک‌خست و که‌لوپه‌له‌کانم خسته‌ ناو دۆلابێکی بچوک و که‌وتمه‌ گه‌ڕان به‌ نه‌خۆشخانه‌که‌دا. شوێنه‌که‌م وه‌ک زیندانێک ها‌ته‌ به‌رچاو نه‌وه‌ک بیمارستان و سه‌نته‌ری ده‌رمانی نه‌خۆشان. ئه‌وانه‌ی له‌وێ دامه‌زرا‌بوون زۆربه‌یان ژنان و پیاوانیکێ به‌هێز بوون که

تەنیا ھىز و تواناى بازوويان حىسابكرايوو. ئىشيان لىدان و كونترولكردن و پاكىشان و بەستتەوھى نەخۆشەكان بوو، تەوھك دواندن و لاواندن و كويكرتن. زۆرينەيان نەخويندەوار بوون، يان تەنیا كويژەختىكيان ھەبوو بتوانن ناوى خويان بنوسن و بخوينتەوھ. بەلام دەستىكى زيرەك، كە ھەر دەستى مامە سىام خوى بوو، زيندانەكانى كرديوو سى بەش، شىتەكان و نيوشىتەكان و عاقلەكان... پۆزى يەكەم لە گەشتەكەمدا سەرنجى جۆرە دابەشبوونىكى وەھام نەدا، بەلام ئەو پۆزە بىنيم كە دابەشكرىنىكى وەھا بيمارستانەكەى كرډۆتە سى كەرتەوھ. «شىتەكان» ھەندى بوون لە جىھانى داخراوى خوياندا دەژيان، گروپىكى بچوك بوون كە ھاتتايان بۆ سەنتەر پەيوەنديەكى بە خەونەكەى ديلاوارەوھ نەبوو. زۆربەيان فايلىكى بچوكيان بۆ كرابووھو، جگە لە دوو سى ڊىرى بچوك كە پتر وەسفىكى سەرزارەكى خىزا بوو، شتىكى ورد و زانستى لەسەر دۇخيان نەنوسرابوو. ھەنديكيان كۆمەلىك نوسراو و بەلگەى تر ھەلپىچى فايلىكانيان بوو، راپۆرتى ھەندى پزىشكى دىكە كە تايبەت نەبوون بە بوارى دەروونى. لەلای شىتەكان مرؤف دەيتوانى نىشانەى بىئاگايى تەواو، داپرانى ھۆش، ئازارى وەسواسە كوشندەكان بىينىت. بەلام نيوشىتەكان مرؤفگەلى غەمگين و تەنیا و ئەفسوردەبوون، خەلكانىك كە كىشە و مەراق و جەسرەتىك لە دونىاي دايبرىبوون. زۆرينەيان ئازارى عەشق، دەردى خيانەت، خەنجەرى ناجوامىزانەى دۆست تووشى غەمۆكى قولى كرديوون، بىئاوھەرييان بە مرؤف لە ژيان دايبرىبوون، وەك پەگەزىكى لاواز و يىدەنگ دەيانتواند، كەسانىك بوون كەلكى ژيانيان پىئومەمايوو، بووبوون بە بار بە سەر خىزان و بنەمالەكانيانەوھ، بە جۆرىكى سەير لە سەر ھىلى نىوان ژيان و مردندا وەستابوون، نە ئەوھبوو بمرن، نە ئەوھ بوو بژين. ئەم گروھە ھىمنترين گروپ بوون، كەمجار دەنگە دەنگ و ھاواريان تىدەكەوت، بە پىچەوانەى عاقلەكانەوھ يان شىتە عاقلەكان وەك مامم ناويدەنان،

كە گروپىكى ترسناكى پەر جموجۆل بوون، زۆربەيان لەوانە بوون كە خەونەكە راپنچى ئەم جىگايەى كرىبوون، ھەندىكيان بە راستى شەرانى و پەر ئازاوە بوون، كىشەيەكى دەرونى ئەوتۆيان نەبوو، بەلام ئائارام و تورە و جەنگخوابوون. پۆزى يەكەم و دووھم شتىكى وەھام نەيىنى، زۆربەى كاتەكەم لە ژوورەكەى خۆمدا برەسەر، شویتەكەم پىكدەخست و ھەولمەدا لەگەل جىتى تازەمدا بسازىم.

لە پۆزى سىيەمدا مامم بانگىكردم و پارچە كاغەزىكى دايە دەستم و گوتى «بچۆ بۆ بەشى پەرورەدە و تەمىكردن، لەوئ ھەندئ نەخۆش ھەيە وەريانگرە». من تا ئەو كات بەشى پەرورەدە و تەمىكردن نەيىنيوو، دەبوو لە بەشى باشوورى سەنتەرەكەو، بە پلەكانەيەكى تايبەت دابەزىتە ژىر زەمىنىكى گەرورەو، كە پىدەچوو لە زەمانى زوودا بۆ عەمباركردن بەكارھىترائىت. شویتەكە چەندىن مىزى درىژى كۆن و ئەستوورى لى بوو كە لە دارى قايم و تەختەى فرە ئەستوور دروستكرابوون، بە مىخى ئاسىنى درىژ نرابوون بەيەكەو، شىوھى سەنەت و ئارپىكى لىتوارەكان و گرىنى سەر پووكارى مىزەكان نىشانەى ئەوەبوون بەرھەم و دەستكارى ئەم سەردەمە نىن، دياربوو لە دىر زەمانەو لىرەن و سەنتەرەكە دووبارە خستوونىيەو بەر كار. تىيەرىنى زەمان و شىي ئەم ژىر زەمىنە و كەمى پوناكى پەنگى تەختەكانى تۆخكردبوو، بەجۆرىك ھەندىكيان پەش دەياننواند. مامم ئەو مىزانەى وەك جىگايەك بۆ بەستتەو و تەمىكردن نەخۆشەكان ديارىكردبوو، لە ژىر زەمىنەكەدا نزىكى دە پىاو و ژنى زۆر زل كارىاندەكرد، بەشى ژنان بە ھەسىرىكى كۆن لە بەشى پىاوان جياكرابووەو. ھىندەى پىت دەخستە ناو ژىر زەمىنەكەو، بۆيەكى تايبەت پىشوازی لى دەكردىت، بۆنى زەمانىكى بەسەرچوو تىكەل بە بۆى يەقىكى توند و شىيەكى ئازاردەر، جۆرە بۆيەك ھەم وەسفى و ھەم بەرگەگرتنى بۆ من ئاسان نەبوو. ھەموو ژن و پىاوەكانى ئەوئ وەك مامم دەستكىشيان لە دەستدابوو، بەر لەوھى

من ھىچ شتىك بلىم جووتىك دەستكىشى سىيان دامى و گورتىان ئەو
فەرمانى دكتور سىامەند زەرباوارىيە چ پىاوەكان و چ ژنەكان جزمەى
درىژيان ھەلگىشا بوو، بەروانكە يەكى قاوھىي توخيان لە بەرگەردبوو، جەلەكانى
ژىرەوھىيان پىكرا پەشتىكى قەترانى بوو. شىوھىيان پتر لە قەساب دەچوو
تا كەسانىك لە بيمارستانىكى دەروونى ئىشېكەن. سەرۆكى بەشەكە نىمچە
دىنىك بوو، كەسىك چوار ھىندەى من بە ھەيكەل بوو، ناوى خۇى نابوو
«تەمىكارى گەورە»، ھەمووان بە «وہستا سەلاحەدىن» بانگيانەكرد.
بە فەرمانىكى مام دەبوو كارمەندانى سەنتەرەكە يەكدى بە «چاودىر»
بانگىكەن، بەلام لە بەر ھەر ھۆيەك بىت، ئەم پىاوە زلە كە پىشتەر وەستای
دروستكردنى خانووبەرە بوو، ھىشتا ھەر ناوى دىزىنى خۇى پاراستبوو،
كەس بە چاودىر بانگى نەدەكرد، ھەموو وەستای گەورەھىيان پىتەكەووت.

ئەو كاتەى من يەكەمجار پىم خستە ژىرزەمىنەكەو، ھەستم نەكرد
جىگايەكى ترسناك بىت، راستە دىمەنەكان ھىمن و دلئاراميان نەكردم، بەلام
لە نىگای يەكەمدا شتىكى وەھا وروژىنم نەبىنى ئازارم بدات. بەلام تەنيا
مرۆفى گەمژە بە نىگای يەكەم فرىو دەخوات، دىمەنى يەكەمى شتەكان
ھەمىشە درۆزن و نادروستە... نا من باوھرىكى ئەوتۆم بە قوولايى نىيە،
بەلام لە نىوان پوكەش و قوولايى تارىك و نادىاردا پرويەكى تر ھەيە،
پرويەك نە پروونى و پووشنى درۆزنانەى دونىاي پوكەشى ھەيە و نە
تارىك و نەبىنراوىي دونىاي ناوھو، كە ھىچ كەس نازانىت بوونى ھەيە
ياخود نا، لەویدا لە ئاستىكى دىدا كە نە دەكەوێتە سەر پوو و نە دەكەوێتە
قوولايىيەو، حەقىقەت نوستو، ئەو جىگايە، جىگايەكى ميانەيى و ناوھراست
نىيە لە نىوان سەرھو و خواروھدا، بەلكو لايەنىكى ترە كە مرۆف
پىوستانى بە چاوىكى تر ھەيە بىبىنىت، وەك خودى ژيان كە كورتناكرىتەو
بۆ وەزىفەى ھىچ ئەندامىكى جەستەمان، بەلكو پنتىكى نەينى و نادىارە لە
ناوھراستى ئىش و جولەى ھەموو ئۆرگانەكانماندا. ئەو پۆزەش كە چووم

بۆ بەشی پەرورەدە و تەمیکردن دەمزانى پوکەشى ئەم جینگایە و پوکەشى
 ھەموو دیلاوار درۆیەکی گەورەییە... لەوێشدا بۆ پنتیکی نادیار دەگەڕام،
 کە گرتن و دۆزینەوی، ھەک گرتن و بینینی خودی حەقیقەت و ھەا بوو
 لام. ھەستا سەلاحەدین، ھەک بزائیت من برازی بە پێوھەری سەنتەرەکەم،
 بە خەندەییەکی پان و ریاکارانەو پێشوازی لێکردم، پارچە کاغەزەکی
 مامە سیامی وەرگرت و پێکەنی. لە چەند دەقیقەیی یەکەمدا سەرنجەدا کە
 ژێردەستەکانی خۆی بە «فەعلە» بانگەکات. پێشتر ئەو وشەیەم لە هیچ
 جینگایەکی دی نەبیسستبوو، بەلام شیوازی ھەلسوکەوت و جۆری پێکەنینەکی
 و تۆنی دەنگی ھەستیکی ناخۆشیان تیدا دروستکردم. بینیم بەردەستەکانی
 لە دەوری تەباخیکی گەورە و ھەستاوان و سەرقالی دروستکردنی خواردنێکی
 تاییەتن. ھەموو بە شتیک لە ترس و گومانەو سەیریانەکردم. پێدەچوو
 بە ھۆی تازەیی و یەک نەناسینەو ھێشتا شەرمیکی تەنک لە نیوان
 ئیشکەرەن خۆشیاندا ماییت، بەلام ئەو شەرمە بەشی ئەو نەبوو لەگەڵ
 نەخۆشەکاندا بە رەحم بن. نەخۆشەکان دوو گەنج بوون، من ھیچ
 شتیکم لە سەر کێشەکیان نەدەزانى، بەلام ھەستا سەلاحەدین، منى
 بردە ژووریکى پشەو، بۆ جینگایەکی تاریک، لەوێ دوو گەنجی زامدارم
 بینى کە سەرتاپایان خوین بوو، بەجۆریکی دێندانە ئەشکەنجەدرا بوون.
 ھەستا گووتى «ئەو دوو تەمیکراوھەکن، ھیوادارم دکتۆر بە دلی بیت».
 بینینی دوو نەخۆشەکە لەو دۆخەدا تووشی پەشوکانی کردم. پرسیم «کى
 وای لەمانە کردووە؟». ھەستا سەلاحەدین بە ھێمنییەو گووتى «جەنابی
 مامۆستا، ئێمە وامان لێکردون، بەپێی ئەو رێتمایی و داواکاریانەى لە
 جەنابی دکتۆرەو ھە بۆمان ھاتوون». من ھیچ تێبینییەکم لەسەر قسەکانى
 نەدا و بە کەمێک دلگرا نییەو گووتم «بیا نەو بە بیانەم». ھەر دوو
 گەنجەکە لەسەر دوو میزی درێژ ڕاکیشرا بوون و دەستیان بە کە لەپەچەییکی
 زنجیردار بە کۆلەکەییکی دیکەو بەسترا بوو. ھەمووچاوی نەخۆشەکان

به جورىكى خراپ زامداربووبوو، دياربوو كه سيك به كه رسته يه كى رهق چهندين جار كيتشاويى به شان و رانياندا، له شيان له زور لاوه شين بووبووه وه، دهموچاويان له سهروو برزووه و له لاي ليوه كانيان وه زامى خوينينى پتوه بووه. من به وه ستم گووت «تكايه، دهموچاويان بى خاوينكه نه وه و جلى تهواويان له بهر بكن و گهر تواناي رويشتنيان هيه، بابينه دهري، من له بهر دهرگا چاوه روانيانده كم». بينينى برينه كانيان توربه و دهري ده كردم. دوو نه خوشه كه زور هيمن دياربوون، ناشكرا تواناي قسه كردنيان نه بوو. منيش له راستيدا نه مده زانى چييان له گهلا بليم. شتيكم له ميژروي ژيانيان نه مده زانى، به لام بينينيان ثايمكى قوولى له ناخدا چاندم. دهترسام هيدى هيدى ثم ديمه نانه بيته شتيكى ئاسايى، رويك بيت و ثم جوربه رهقتارانه ئازارم نه دن. من دهسته پاچه و بيچاره خوم ده بينى، ويستم دهموده ست له گهل پهيكهري تيكشكاوي نه خوشه كاندا بچمه لاي مامه سيام، به لام دلنابووم به موحازمه يه كى بريژ دهر باره ي گرنگى ترساندن و ته ميكردن بيده نكده كات و من جورته ناكم هيچ بليم. نه وه ي نه مده توانى رهق و بيپه رده هه موو رازى دلم روكه م، زور نازارى ده دام. به لام هه ستمده كرد هه رجوره پووبه رووبوونه وه يه ك له گهل مامه سيام ماناي کوتايى ثم ئيشه م و ده ست پيكرينى سه رگه ردا نيه كى كه و ره. من يه كيك بووم له هه زاران كه نجى تر له ديلاوار كه هيچ شتيكمان نه بوو بيكه ين، جكه له وه ي بژين، زيندووين، بچينه ئه و جيگايانه وه كه بومان دياريده كهن... ده بوو به جورىك له جوره كان بيسه لميئين كه شايسته ي ئه و هه وايه ين كه هه ليه مژين، من زور جار له ناو خيزان و له بنه ماله مدا پنيان ده گوتم شايسته ي ئه و هه وايه ش نيم كه هه ليه مژم، شايسته ي ئه و نانه نيم كه ده يخوم، شايسته ي ئه و پتخه ف نيم كه تييدا ده خوم. ئيمه له ديلاوار هه زاران كه نج بووين كه به و جوربه ده ژايين، له ژير بارى قهرزيكدا بووين كه ده بوو بيده يته وه، ده بوو بيسه لميئين كه شايسته ي نه وين هه و

هه‌لمژین، نان بخۆین، پێخه‌فی خۆمان هه‌بێت. من له ناخدا گهرچی ده‌مزانى
 ئهم قهرزارباییه‌ چ بێداد و ناهه‌قه، به‌لام شتیک وای لێده‌کردم نه‌توانم لێی
 هه‌لێم، من گهرچی له هوشیاریمدا دانیابووم قهرزدارى که‌س نیم، به‌لام
 گرێه‌که‌ له ناخدا وایده‌کرد به‌رده‌وام خۆم به‌ گوناها‌بار بزانی. به‌جۆریک
 له جۆره‌کان هه‌موومان له دیلاوار هه‌ستمانده‌کرد که‌ شایسته‌ی ژیا‌ن نین،
 هه‌موومان پێمان وابوو قهرزیکی قورسمان له‌سه‌ره‌ که‌ جارێک ده‌بێت
 بیده‌ینه‌وه... ده‌بوو شتیک بکه‌ین تا خۆمان پاک‌زبکه‌ینه‌وه و بیسه‌لمینین که
 شایه‌ن به‌ ژیا‌نین. ئه‌و پۆژه‌ تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی قورس بوو بۆ من ... تا ئه‌و
 کات به‌رده‌وام له خۆم ده‌پرسی، چۆن خه‌لکی ده‌توانن بێن به‌ پاسه‌وان،
 به‌ زیندانه‌وان، به‌ کۆیله، به‌ سه‌ربازی ملکه‌چ، به‌لام ئه‌و پۆژه‌ که‌ دوو
 که‌نجه‌ زامداره‌که‌م له‌گه‌ل خۆمدا هه‌تیایه‌وه‌ بۆ ژووره‌که‌م، هه‌ستمکرد ئێستا
 به‌ پوونی ئه‌و گوشاره‌ سه‌خته‌ ده‌بینم که‌ مرقه‌ه‌کان تووشی دین ده‌میک
 تێکه‌ل به‌ کار و کرداریکی سامناک ده‌بن. دوو نه‌خۆشه‌که‌ به‌سه‌ختی به
 پێگادا ده‌هاتن، تا پاده‌یه‌کی زۆر توانای قسه‌کردنیا‌ن نه‌بوو. ستراتیژی
 ئیشکردنی مام ئه‌وه‌بوو، دا‌وی ته‌میکردنیکی قورسی نه‌خۆشه‌ بزێو و
 نه‌سه‌روه‌ته‌کان، له‌گه‌لیان دانیشین و ئارامیا‌نبکه‌ینه‌وه‌ و دانیایان پێ بیه‌خشین.
 ده‌بوو نه‌خۆشه‌کان هه‌ر دوو ده‌موچاوه‌که‌مان ببینن، هه‌م ده‌موچاوه‌ دلره‌قه
 کوشنده‌که‌مان، هه‌م ده‌موچاوه‌ نه‌رم و تیمارکه‌ر و ئارامبه‌خشه‌که‌مان.
 ده‌بوو که‌سانیک له‌ بیمارستانه‌که‌دا گوناها‌بکه‌ن و که‌سانیکیش با‌ری ئه‌و
 گوناها‌ه‌ بگرنه‌ ئه‌ستۆ و له‌ بری هه‌موو ئه‌وانی دی دا‌وی لیخۆشبوون بکه‌ن.
 من ئه‌و که‌سه‌بووم که‌ ئێستا ده‌بوو ئه‌و کاره‌ بکه‌م. هه‌نده‌ی بیمارها‌کان
 که‌یشتنه‌ ژووره‌که‌ی من، بێ خواستی خۆم، بیه‌شه‌وه‌ی پێشو‌ه‌خت بیرم لێ
 کردبێته‌وه‌، چوومه‌ به‌رده‌میا‌ن و به‌ چا‌وی پر فرمیسکه‌وه‌ دا‌وی لێبوردنم
 لێکردن. گووتم «من پێتوا‌رم، من به‌ نا‌وی خۆم و هه‌موو مرقه‌ییکى به
 په‌حمی سه‌ر زه‌مینه‌وه‌، دا‌واتان لێده‌که‌م به‌مانبۆرن... من نازانم ئێوه‌ چیتان

کردوه، ئیوه چی دهکن، بهلام گوناھی ئیوه هر چیهک بیت، له م ساته دا وهک گوناھی ئیمه گه وره نییه، ئیستا گوناھباری گه وره منم بمبه خشن». هر دوو نه خوشه که سه رسام سهیریانده کردم. من وهک بارانی به هر فرمیسک له چاوانم هاته خواری، پیشتتر نه بووه وا دل پریم. نه خوشه کان هر سه راسیمه سهیریانده کردم، من دهمزانی ئه م ئازاره ی دهیکیشم، ئازاریکه له بری هه مووان ... من لهو ساته دا به فرمیسکه کانی خۆم، داوای لیبوردم بق هه موو گوناھباره کان ده کرد. گریانیک له ڕیگایه وه هه ستمده کرد، وه زیفه ی خۆم له م بیمارستانه تازه یه دا جیبه جیده که م، که ئیدی نانی ئه وه ده دات به من که بگریم و به سه ر دهستی قوربانیه کاندای بنوشتیمه وه و له بری هه مووان، له بری خه لکی دیلاوار، له بری هه موو مرقه کانی سه ر زهوی، له بری زه مین و له بری ئاسمان داوای لیبوردم له م نه خوشه به سته زمانانه بکه م که زوریان به ناههق که وتبوونه ئیره.

پروڤيسور به هنام به هيمنى له سهر گيړانه وهى چيرۆكه كهى بهرده وام بوو ، ههستمده كرد هه موو شتيك دهكات تا من نارام گوڼيگرم. گووتى «بهلى حاكمى ديلاوار هه مان ئه و خه ونه ده بينيتته وه كه دانيال ده بينيتت. هه مان ئه و هه ورانه، هه مان ئه و ئاسمانه، هه مان ئه و بارانه. موسيهت له وه دايه كه خه ونه كه به جوړيكي خيرا بلاوده بينته وه، حاكم بۆ به يانى پياوانى خوځى دمنيريت بۆ ناو شار و رايانده سپيريت كه باس و خواسى نيو خه لك هه رچيه ك بيت بۆى كوښكه نه وه، هه والدز و كونجكولانى فەرماندار هه ر زوو هه والى تيكچوونى شيرازهى شار و بلاوبوونه وهى ترس و دوودلى بۆ حاكم ده ميننه وه، خه ونه كهى دانيال هه موو ئه و نارامى و جيگريه ديزينهى تيكداوه كه مهمله كهتى راگرتووه... بهلى ... جگه له دانيال خه لكانيكى تريش ده لين هه مان خه ونيان بينيوه. فەرماندار دهسته وئه ژئو و بيچاره داده نيشيت و بۆ يه كه مجار هه ستمدهكات ديلاوار چيتر خاكي ئه و ژيانه ئاسوونه يهى جاران نيه. خه و ن ماناي گهړانه وهى شتيك ... هه موو له دهريارى فەرماندار ئه و راستيه يان ده زانى. ئاشويك له دهروندا سهرى هه لدابوو، بليسهى ئه و ئاشووبه گه يشتبوووه ژير عهرشى حاكمانى شار... گه يشتبوووه ناو كوچه كانى ديلاوار. به هه رحال ... هه و ره كانى دانيال وهك ئاگرين و له دارستانىكى وشك به رين بلاوده بنه وه، شار دهكه ويته ترسه وه، خه ونه كه ده چيته هه موو

جیگایهک و خوی دهگه ینیته ناو زیندانه کانیش، هورهکان لهه خه یاله وه دهپرنه ناو شه خه یال، لهه سهردا دهبارن و دهگوازنه وه بو شه و سهه، ههور و گه والهی راسته قینه چون دهجولیت، ناوا هورهکانی سهری دانیال لهه سهروهه بهروه شه سهه دهجولین، لهه هه موو خه ونیکا دهبارین، لهه هه موو شه ونیکا ده دهگه ون. خه ونه که ترسیکی شه وتوی تیدا نییه، به لام هه که سه ده بیینیت ده زانیت سه ره تای جیهانکی تر و ده ستیکی جوره ژیانکی تازه یه. لهه هه سهریکدا وه هم و خه یال به ویته وه، هورهکان زوو دهیکه نی و تیا دهبارن. خه ونه که وا دهکات، هه ندی دیلاوار جیهیلن و بهروه شوینی تر سهری خویان هه لگرن، ده لین چه ند مانگ و چه ند هه فته یه که زورینه ی خه لک ته نیا شه خه ونه یان بییوه. فه رماندار ده نیریت لهه شارهکانی تره وه موفه سیر و خه ونخوین دین، هه موو لهه سهه شه وه کوکن که هه وری خوینین مانای جهنگ، مانای هاتنی ئافاتی نوچ، ده ستیکرینی کاره سات. لهه گه ل بلاو بو ونه وه ی خه ونه که دا دیلاوار شه هه سه ته دیرینه ی وندهکات که شاری ئاسووده ی هه زاران زیندانه، شاری پیکه وه ژیانای شادومانانه ی دیل و پاسه وانانه، به لکو وهک زه مینیکی تر ساو خوی ده بیینیت که دوژمن لهه بو سه دایه بوی، نه یاران که مارو یاندا وه و گه ره لهه خه وه له نه ستیت، گه ره نه بزوی و شمشیری خوی تا ئاسمان به رزنه کاته وه، ده که ل و خوین ده یخون. ئیدی ده بیت سوپا و هیژ و یه که ی خو پاراستن و په لاماری هه بیت. کتیبی دانیال ده لیت «ده میک که هه وری خوینین باری، هه موو شمشیره کان، ته و ره کان، چه قوکان، دینه ده ری». لهه ساته وه تا شه مرق دیلاوار به دوی دوژمندا ده گه ریت. شه وه ی زانرا وه و لهه هه ندی سه ره چا وه دا تو ماره شه وه یه لهه دیلاوار ترسیک و رقیکی زور به رامبه ر دانیال دروسته بیت، دانیال به و سیحربازه ده زانن که سهری سندوقیکی پر ئافاتی هه لدا وه ته وه، شتیک دیلاوار سه دان سال لهه بیر خوی بردو ته وه، ترسیک دیلاوار سه دان سال لهه خوی ته راندوه، درنده یه که دیلاوار سه دان سال لهه تاریکیهکانی ناخی خویدا

دیلکړدوه... ئه و دیت و یه کجار ئاشکرایده کات. به لام دانیال خوی به بیگوناه دزمانیت، بؤ گونا هباریت؟ دانیال چی کردوه؟ ئه و کتیه جگه له که سیک که بویری ئه وهی تیدا بووه خه ونیک بیینیت و بیگیزیته وه.

هیچ خه ونیک به ته نیا نایه و به ته نیا نامینیته وه، زور نابات خه ونیکی تر دیته پیشی، خه ونیکی کاریگه تر و ماندارتر له خه ونی پیشوو. هه وره کان له جیگای خویان ده میتنه وه، بارانه سوور و خوین په نگه که وهک خوی هه ر ده باریت، به لام له خه ونه تازه که دا بؤ یه که مجار خه لکی خویان دهر ده که ونه وه، ئه و که سهی خه ون ده بینیت، خوی له خه ونه که دا ده بینیت ... ئه و کات لایان سهیر بووه ئینسان خوی خه ونی خوی بیینیت... بیهینه پیشچاوی خوت ده بیت یه که مین خه ون چوون بوو بیت، له خه ون دا جوړه ژیان و بوونیکی تریان بینوه که هیچ له پته وی و خوگریی ژیا نه پاسته قینه که ی خویانی نه بووه. له کونه وه تا ئیستا خه لکی له خه ون دا ته نیا په ریشانی و ترس ده بیننه وه. خه ون بؤ ئه و دم و زمانه ی دیلاوار وهک ئه وه بوو له ناکاو ده می چالیکي گه وره له ژیر پنی خه لکدا کرایتته وه، چالیکي تاریک. مرؤف ئه وهی به سه که بزانت دونه یه کی تر هیه بؤ ئه وهی شیرازه ی ژیا نی تیکبجیت. چه ندین سال بوو خه لکی ده قهره دووره کان له دیلاوار کوده بوونه وه تا خویان له و چاله سامناکه بپاریزن، به خته وهر بوون که بوونی دونه یه کی تر و ژیا نیکی تریان له بیر خویان بردوته وه. به لام ئیستا له ناکاو هه مووان خه ونیان ده بیني... هه وره کان ده یان سه له مانو هیچ سه ر زه مینیک نییه به بی خه ون. له م خه ونه تازه یه دا دانیال خوی وهک جه لادیک دهر ده که وت، وهک دوژمنیک، وهک قه سابیک، زور که س ده یانگووت دانیال ده بینن سهریان ده بریت. هه موو دیلاوار دانیالیان ده ناسی، بینیبوویان، ئیستا له ناکاو له کونجی زیندان دهر ده په پی و بازیده دایه ناو خه ونه کانیا ن ... په نگه بینینی دانیال ته نیا واهیمه یه ک بوو بیت، یان په نگه له هه ر ئان و زه مانیکدا بهر له کاره ساته کان دانیال ناوی ئه و خه ونه بیت که مرؤفه کان له هاتنی

کاره‌سات ئاگادارده‌کاته‌وه، بیر یانده‌هینیت‌ه‌وه که چه‌قویه‌کی نه‌ینی له‌سه‌ر که‌ردنیانه. هه‌وره‌کانی دانیال ناویک بوو بۆ کاره‌ساتیک که هه‌میشه له خه‌یال و هه‌ست و نه‌ستی دیلاواردا بووه، له ناگاو هه‌موو شاره‌که ده‌گه‌نه پنتیک که چیت‌ر ناتوانن نیشانه و ئاسه‌واره‌کانی کاره‌سات فه‌راموش و نادیده بگرن. ده‌لین، دانیال خۆی له ژیر ئه‌و شه‌سته بارانه‌دا ده‌رکه‌وتوو، به چه‌قویه‌کی مشتوماهی دریژ و تیژ و بریسکه‌داره‌وه، هه‌ر که‌س خه‌ونه‌کی دیبیت گووتوویتی خۆیه‌تی، دانیاله. به‌لام هه‌ر که‌سه‌و له پوخساریک و له جلیک و له سیمایه‌کدا بینویتی. ئاخو چیرۆکی ئه‌م جوړه خه‌وانه دروسته؟ من ماموستای میژووم و شتیکی ئه‌وتۆ له نه‌ینییه‌کانی ناخی ئینسان نازانم. دانیال ده‌رکه‌وتیبت یان نا... چوویتته خه‌ونه‌کانه‌وه یان نا، ئه‌و ته‌نیا په‌یامه‌ینی کاره‌سات بووه، له‌سه‌رده‌میکدا که زۆرینه‌ی په‌یامبه‌ران، مژده‌ی درۆ و به‌لینی پرزگاریان داوه، دانیال وه‌ک پریزه‌پر و نامۆ، مژده‌هینی به‌دبه‌ختی و په‌یامه‌ینی کاره‌سات بووه. په‌یامبه‌ران دوو جوړن، هه‌یانه پیشینی کاره‌سات ده‌که‌ن و ئه‌وانی تر مژده‌هینی به‌هه‌شت و پرزگارین. دانیال بۆ دیلاوار، وه‌ک نوح وایه بی که‌شتی، په‌یامه‌ینی ده‌رده، ئاده‌میزاده‌کان له هاتنی وێرانه و کاره‌سات ئاگادارده‌کاته‌وه. به‌لام بۆ زۆر خه‌لک دانیال ده‌بینن، بۆ کاتیک پیشه‌نگه‌کانی ئافات و وێرانه‌یی نزیکده‌یتته‌وه، که‌ستیکی وه‌ک دانیال له خه‌ونه‌کاندا ده‌رده‌که‌ویت ؟ . خه‌لک چۆن ترسه‌کانی خۆیان ده‌دن به‌یه‌ک، خه‌ونه‌کانی خوشیان ده‌دن به‌یه‌ک... ئایا ئه‌مه‌ راسته ؟ ئاخو ئه‌مه‌ بۆ ئه‌م سه‌رده‌م و ساته‌ی ئیمه‌ش ده‌ییت ؟ ئه‌وه مامت باشتر ده‌یزانیت، ره‌نگه تۆش بیزانیت... ئینسانه‌کان چۆن هه‌ز له مالی یه‌کتر، له هاوسه‌ری یه‌کتر، له زیر و سامانی یه‌کتر ده‌که‌ن، به‌وجۆره‌ش هه‌ز له خه‌ونی یه‌کتر ده‌که‌ن، هه‌تا زۆرجار هه‌ز له مرده‌ی یه‌کتریش ده‌که‌ن. مه‌رج نییه ئه‌و هه‌زه له به‌ر ئه‌وه بیت خه‌ونیک هه‌زی لێ ده‌که‌ن، جوان، خوش یان په‌نگاو په‌نگ بیت... نا شتی وه‌ها نییه. مروه‌ه‌کان هه‌ز له ترسه‌کانی یه‌کتریش ده‌که‌ن، هه‌ز له ژان و ئیشی یه‌کتریش

ده‌که‌ن، حه‌ز له نه‌خۆشییه‌کانی یه‌کتریش ده‌که‌ن. ئایا ده‌بیت خه‌لکی دیناوار هه‌موو دانیالیان له‌ خه‌وندها بینیییت؟ نا من زۆر باوه‌رم به‌مه‌یان نییه، هیند هه‌یه له‌گه‌ل بلا‌بوونه‌وه‌ی چیرۆکی خه‌ونه‌کاندا، له‌گه‌ل پڕبوونه‌وه‌ی کوچه و کۆلان و زیندانه‌کانی دیناواردا به‌ خه‌ون، خه‌لک به‌ربه‌یانیکی له‌ جی‌گادا رابوون و هه‌موو پێویستییان به‌ دوژمنیک بوو، دوژمنیکی ئاماده، دوژمنیک کینه و نه‌فره‌تی خۆیانی به‌سه‌ردا بریزن. له‌ میژوودا تو‌مارکراوه که هه‌موو دانیالیان به‌و که‌سه بینیه که ده‌رگای دونه‌یا‌یه‌کی ترسناکی لێ کردونه‌ته‌وه، زۆربه‌ی کتێبه‌کان وه‌ک که‌سیک با‌سی‌ده‌که‌ن که دینا‌واری پڕکردوه له‌ سام و ده‌راوکه و مۆته‌که و له‌ بری نه‌ته‌وه‌یه‌کی گه‌ش و بێخه‌یال، شاریکی پڕ ترس و دو‌ودلی دوا‌ی خۆی جێ‌پێ‌شتووه. له‌و کاته‌دا دانیال نوێنه‌ری ئه‌و خاک و سه‌رزهمینه بوو که خه‌لکی دینا‌وار لێی هه‌له‌هاتبوون، ئه‌وه‌ی با‌وباپیریان کردبو‌ویان به‌ ژێر خاک و خۆله‌وه ئیستا له‌ گۆڕ هه‌له‌سه‌تایه‌وه ... ئه‌وه میژووی هه‌میشه‌یی مرقفه، ئه‌و شته‌ی لێی رانه‌کات، هه‌میشه ده‌که‌ریته‌وه. به‌لی کتێبه‌که ده‌لیت «یه‌که‌مین سه‌ره‌برین نه‌ له‌ سیاسه‌ت، نه‌ له‌ عه‌شق، نه‌ له‌ تۆله‌وه سه‌ره‌چاوه‌ی نه‌گرتووه، به‌لکو له‌ تاریکی ناخه‌وه، له‌ قو‌ولا‌یی خه‌ونه‌وه هاتووه». خه‌ون له‌و سه‌رده‌مه‌دا له‌ حه‌قیقه‌ت ئازاربه‌خشته‌ر بووه، مرقفه‌کان هه‌ندێ جار بۆ ته‌فسیری خه‌ونیک، چه‌ندین ولات و مه‌مله‌که‌ت که‌راون. ده‌لێن حا‌کمی دینا‌وار دوا‌ی ماوه‌یه‌ک له‌ بلا‌بوونه‌وه‌ی خه‌ونی دو‌وه‌م نارو‌یتی به‌ دوا‌ی دانیالدا، به‌لام ئه‌و نه‌یو‌یستووه ببینییت، ده‌میکیش له‌ زنجیردا کیشیان‌کردۆته به‌رده‌می فه‌رمان‌ه‌وا، بێده‌نگ سه‌ری داخستووه و هه‌چی نه‌درک‌اندوه ... ئایا ئه‌مه چیرۆکیکی هه‌له‌سه‌تراوه یان نا؟ نازانم. به‌لام ئاشکرایه‌ شاره‌که له‌ خرۆشان و نا‌ئارامیدا بووه، زۆربه‌ی خه‌لکی شار له‌ خه‌ونه‌کانیاندا یه‌کیکی وه‌ک دانیال ده‌بینن ده‌رده‌که‌وێت و سه‌ریانده‌برێت. دی‌مه‌نه‌کان ترسناک و به‌ ئازار بوون، خه‌لکانیک شه‌وان نه‌یان‌وێراوه بخه‌ون، گه‌ر چا‌ویان بۆ وه‌ه‌ه‌وزیکی کور‌تیش لێ‌ک‌نا‌بی‌ت دانیالیان بینیه. کتێبی دانیال

دەلەت «خەلک ھەموو پىڭيىستيان بە جەلادىكە سەريانپىرەيت، پىڭيىستيان بە جەلادىكى دىكەشە تۆلەيان لە جەلادى يەكەم بۆ بکاتەو، بەختەو ەردەبن بىيىن خۇيان چۆن دەکوژرىن، بەختەو ەريش دەبن بۆ خۇيان بگريىن، بەختەو ەريش دەبن يەكىنک تۆلەيان بۆ بکاتەو» .

پروڧيسۆر بەھنام وچانىكى گرت، بەلام بەردەوام سەيرىدەکردم، بەردەوام لىمى دەروانى، ئەو خەندە گەورەيە ھەر لەسەر لىوانى بوو، كە ھەندى جار بىمانا دەھاتە پىشچاوم. من زۆر ماندووبووم، پانە ھاتبووم وا بىوچان گوئ لە كەسىك بگرم. لە كاتىكدا ئەو پەرەگرافە كورتانەى لە كتيبى دانىال دەخويندەو، ھەستم بە ترس دەکرد، وەك ئەو بوو كتيبەكە نەفرەتىكى تىدا بىت و بترسم بەر من بگەويت. گەرچى ھەموو وشەيەكى بۆ من گرنگ بوو، ھەموو دىرپكى سەرنجراكىش بوو، بەلام زوو ماندوويكردم، ئىتر شتەكانم بۆ وەرنەدەگىرا و پستەكانم بۆ بەيەكەو نەدەنرا. ئىستاش كە دەيگىرمەو، دوودلم توانىيىتم ھەموو قسەيەكى پروڧيسۆر و ھەموو واتەيەكى وەك خۇى بگەينم. پروڧيسۆر پياويكى زىرەك بوو، گووتى «چىرۆكى دانىال مروڧ ماندوو دەكات. تۆ ئازادىت ئەم چىرۆكە دەگىرپتەو يان نا، ئەو خەونەى ئەمرو دەيىنن بە جۆرىك لە جۆرەكان دەچىتەو سەر دانىال، تۆ كورپكى وريايىت، گەر شتىك نەدركىنىت، گەر راستىيەك بشارىتەو، دەزانىت لەبەرچى نايدركىنىت». لە ناخمدا ھەستىكى سەيرم ھەبوو كە مامە سىيام ئەم چىرۆكەى بۆ گرنگ نىيە. بە پروڧيسۆرم گووت «من ماندووم و دەمەويت پشووئەك بدەم». پروڧيسۆر ماندووبوونى منى خوئندەو و پىكەنى، دەستىگرتم و گووتى «دەچىنەو نوسىنگەكەى خۆم. لەوى پشووئەك، دەنيزم نانكىكى ئامادەت بۆ بەيتن، نان بخو، خۆت كەمىك بە كتيبەكانى كتيبخانە تاييەتتەكەى منەو سەرقالبەك. من ئىشىكى بچوكم ھەيە، جىيەجىيەكەم و دىمە لات و چىرۆكەكەت بۆ تەواوئەكەم» .

دوای شه‌وی وینه‌کانمان خسته بهر دهستی فرماندار و حاکمی سهربازی،
 ئیتر خه‌بهرم لینیان نه‌ما. چهند پوژیک دوای شه‌وه عیاده‌که داخرا و من
 گه‌رامه‌وه بۆ مالی و ژیانم ره‌وتیکی دیکه‌ی گرت و چیرۆکی وینه‌کانم
 ته‌واو فرامۆشکرد. هیشتا هه‌فته‌یه‌ک بوو که له سه‌ته‌ری ته‌ندروستی
 ده‌روونی کارمه‌کرد، مامم بانگیکردم و گووتی «بۆ شه‌وه بانگمکردویت
 پیت بلیم، نه‌مشه‌و له ته‌له‌فزیونی دیلاواردا وینه‌کان بلاوده‌بنه‌وه». من
 که‌میک نیکه‌ران و سه‌رسام گووتم «عه‌جایه‌به. به‌لام کاتیک وینه‌ی
 که‌سیک بلاوده‌که‌نه‌وه که به‌س به‌خه‌ون بینراوه ده‌لین چی و ده‌پیت
 پاساویان چی پیت؟ شه‌رم نییه‌ حوکمداران له شاریکی وا گه‌وره‌دا
 کاری وابکه‌ن؟ مایه‌ی خه‌جالتی نییه، خه‌لک بخه‌نه سه‌ر خولیای راوی
 که‌سیک که بوونی نییه؟». مامه سیام گووتی «ده‌پیت راستگویم له‌گه‌لت،
 من نه‌ندامی شه‌و لیژنه‌یه بووم که بریاری بلاوکرده‌وه‌ی وینه‌کانمان دا،
 هه‌فته‌ی پیشوو کۆبووینه‌وه. بریاره‌که ده‌سته‌جهمعی بوو، هه‌موو به‌یه‌ک
 ده‌نگ گووتمان با وینه‌کان بلاوپیته‌وه». من دلته‌نگ و نیکه‌ران پرسیم
 «به‌لام بۆ؟ چ حیکمه‌تیک له‌وه‌دایه، چ عه‌قلیک شه‌وه قه‌بوولده‌کات؟». مامم
 هه‌ستا ده‌رگای ژووره‌که‌ی ناخست و به‌وریایه‌وه چاویلکه‌که‌ی داگرت و
 به‌هیمنی پاکیکرده‌وه و گووتی «دلنیا‌بووم تو پیت ناخۆشه. تو پیت وایه

ټه وهی له نیگار هکاندا هیه و هونه رمنده کان کیشاویانه، هر نیگار ټکه
 و هندی نیگار کیش بڼو خه ونیک کیشاویانه، به لام حو کمداران و انابینن،
 خه لکیش و انابینن. لای خه لک ټه و که سه بوونی هیه... ټه وانه ی خه و نه که
 ده بینن ناتوانن له و هه وهس و هه وایه ده رچن که پیاری ناو خه و نه کانین
 حه قیقه ته. ټینسان هیچ کات ناگاته جیگاهه ک بتوانیت به ته واری خه و ن
 راستی له یهک جیابکاته وه، به رده و ام راستی ده بیت به خه و ن و خه و ن
 ده بیت وه به راستی، ټه وه سوړیکی ټه به دییه. به لای پینوار گیان، کوړی
 خوم، حو کمداران به چاوړیکی تر سهیری شته که ده که ن. پیواونی ده ولت
 که ټیستا من و توش یه کینکین له وان، ناتوانن خویان بده نه باری نه فامی و
 بلین ټه مه پرسمی ناو خه ونیکه. کاری و نا کریت... هه موو ترسیک، هه موو
 وه سه سه یه که ده بیت به رگی حه قیقه تی له به ربکریت، هر جار ترسیک بوو
 ده بیت ترسناکیش هه بیت. خوټ ده زانیت دوخی دیلاوار ناله باره، هه موو
 ده زانن شتیکی هیه هه پره شیان لای ده کات. من به لیژنه که م گووت که
 له کومه لیک نه فام و که مژه دروست بوون، به پیزان خه و نه که نیشانه یه بڼو
 ټه وهی خه لکی دیلاوار له ژيانی خویان دلناینن، هه موو هه ست به ترس
 ده که ن، شاره که نوقمی خوف بووه، من و توش که خه و ن نابینن ټه و
 ترسه مان هیه، وجودی هه موومان پرېووه له نادلنایای. ده ولت ده بیت
 حسابی خو ی بکات... بڼو ده ولت چی که ر که سیک یان سه د که س خه و نی
 ناخوش ببینن. به لام ترسه که زور بووه، پولیس خانه کان و خه سته خانه و
 زیندانه کان به رناکه ون، که ر خه لک شتیکیان نه بیت پیا بته قنه وه، ټه وکات به
 یه کدا ده ته قنه وه، به من و تودا ده ته قنه وه، به حو کمراناندا ده ته قنه وه. ده بیت
 شتیکی بدریت به دیلاوار... من وهک تاکه ده رووناسی شاره که ټه رکیکی
 سه ختم له سه ره، ده بیت نه هیلم به له مه که نوقم بیت، من کارم سه خته، من
 که س تیم ناگات، بویه پیم داگرت، من گووتم ده بیت ترسه که له واهیمه
 بیته ده ری، بیکه ین به به ری که سیکدا، ده موچاوړیک بده ین به گونا هباران».

مامم له و ماوهيدا بووبوو به راويژكاري فرماندار و به ئەندام له ليزنهى ليكولينه وهى قهيرانهكان. من كه ئەو قسانم گويى لى بوو خهريكبوو بگريم، ههستمكرد ههچى گومانتيك له دلمدا سهبارهت به مامه سيام دروست بووه له جيگاي خويدايتى، ههستمكرد بۆ ههتا ههتا به ئەم پياوهم له دهستداوه كه له ههركهس زياتر كۆمهكى منى كردوه، پياويك كه پوژييك له پوژان كهسيكي دلناسك بوو، كهچى تا ديت دهيت به جوړه مروفهيكى دى. مامم سووربوو من تيبگهتيت و بمخاته سهه برپاي خوى، دهويست ههچيهكى كردوه، پريزي من له دهست نه دات. زانى من دلم گيراوه و ههواله كه غه مگيني كردوم، به ههسهه تيكه وه گوتى « تيبكه... ئيشه كه له پوي ناچار بيه وهيه. دۆخى ديلاوار به راستى به رهو خراپى دهروات، جهناپى حاكمى عهسكهرى چهندين جار ئامارهى به وه كرد كه دهيه ويت بارود دۆخى نااسايى رابگهتيت. به گيانى تو من نه مهتشت، به لام وهز باش نيه. گهر واز بهيتن خهلكى وهك ئەم ماوهيه په لامارى يهك بدن، وهريكي تر نابات هه موو ديلاوار دهبنه دوژمنى يهك، بنه مالهكان دهكهونه گيانى يهك، كورپى ئەم خيزان كورپى ئەو خيزان دهكوژيت، هه ئيستا خوين كه وتوته بهينه وه، حيكايهتى ئەو مندا لانهى له قوتابخانه كه دا سووتان، دهيان خيزانى داوه به يهكدا و بهس خودا دهزانيت چيتري لى دهكه ويته وه... چيت دهويت؟ دهته ويت گهجهكان هه موو بكهونه ئەم شيتخانه يه وه... به درندهم مهزانه، واجيتكم هيه دهيت جيه جيتييكه. دهيت خهلك بۆ تاوانباريكي راسته قينه بگهرين، دهيت سهه قاليان بكه، دهيت شتيك ههيت يهكيان بخات، ههستبكه كه نزيكن له يهك، خهلكى شاريكن، مندالى مهمله كه تيكن... له ههچ دلگران مه به، له ههچ دلگران مه به».

مامم زور هيمن و مهنتيقي قسه يده كرد، گهر بيوستبايه قهناعهت به كهسيك بهيت و خوى وهك زانايهكى ئارام و له سههه خو نيشاندات ئەو جوړه تونهى بهكار دهيتا. له بهر ئەو شيوازي قسه كردنهى بوو، زور بهى

خزمه کانمان به زانایه کی گه وره یان له قهله مدهدا. به جوړیک قسه یکرد، من له پال هموو نیکه رانییه کانمدا شتیکم نه گووت و نار هزاییه کی ته واوم نیشان نه دا. به بیسوودم زانی له گهل مامه سیام بکه ومه قسه و باسیکی تونده وه. به سهریک هه ستمکرد ئه و له سهر هه قه که شاره که به ره و تیکچوون و دوختی نائاسایی دهرات، به سهریکی تریش نه مده زانی ده بیت چاره چی بیت و خوُم دهرمانیکم نه بوو بیخمه سهر دهردی که س.

ئه و شه وه ته له فزیونی دیلاوار هاوشان به به یاننامه یه ک وینه کانی په خشکرد، داوای له هاولاتیان ده کرد، هر که س دهموچاوی ئه م تاوانبار ده ناسیته وه، رادهستی بهرپرسانی بکات. به یاننامه که ی دولت قسه ی له سهر هلدانی فیتنه یه کی ناو خو ده کرد، له که سانیک ئاسایشی گشتی تیکده دن، دهیگووت که دوژمن به هموو شیوه یه ک شهرزه یی و ناریکی ده خاته دیلاواره وه، هموو فیل و مه کریک به کارده هینیت تا ترس بنیته دلی خه لکی سفیله وه، هاولاتیان یی تووشی گومان کرده و به کیتی ریزه کانی گلی له یه ک ترازاندوه. به یاننامه که دهیگووت خه ونه که نیشانه ی یه کیتی و یه کرپی خه لکی دیلاواره، نیشانه ی هه سترکردنی ئه وانه به مه ترسییه کان. داوای هاوکاری له هاولاتیان ده کرد کومه کیانکه ن له دوزینه وه ی خه تاکارانیکدا که ئاسووده کی هاولاتیان یان تیکداوه و خاوه نی هیزیکی شه ی تانیین و له پشت تیکچوونی باری دهروونی ژماره یه ک هاو نیشتمانییه وهن. به یاننامه که به زمانیکی ره سمی ورد داپیژرابوو، وه ک زوربه ی ئه و به یاننامه سیاسیه ی له سهد سالی پابوردوودا له دیلاوار نوسرابوون، شتیکی پوژشن و پوونی تیدا نه بوو، جگه له قسه کردن له سهر دوژمنیکی ترسناک، له هه ره شه یه کی نادیار، وه ک هه میشه هانی خه لکی دیلاواری ددها یه کیتی خو یان بیاریزن و دهره فته به به کریگیروان نه دن دزه بکه نه ناو هه سته و هو شیان، دهیگووت دوژمنان چاویان به سهرکه وتن و گه شه ی دیلاوار هه لفایه ت و به رده وام له بؤسه ی ئه وه دان

ئەم ئازادییەمان لێ زەوتیکەنەو.

من دانیابووم بـلاو بوونەوێ وێنەکان دەرەنجامی خراپی دەبیت، بەلام باوەرم نەدەکرد کار بگاتە هەندێ جێگای ترسناک. بۆ پۆژی دوایی سەدان وێنەیان لە جێگا گشتییەکاندا ھەلواسیبوو، وێنەکان لە ھەموو جێگایە کدا بوون، تەواوی دیلاوار راوی تارماییەکی دەکرد کە لە خەونەکانیدا دەیبینی... تەواوی دیلاوار بەدوای تاوانباریکەو ھەبوو کە نەماندەزانی ئایا تەنیا زادەیی خەونەکانمانە یاخود بوونەوێکی راستەقینەیە. ئەو دیوارە ھەمیشەییە کە لە نیوان خەون و راستیدا ھەیە بە یەكجار پووخابوو، پووخابوونێکی و ھا ئێتر دروستکردنەوێ ئەستەم بوو. پۆژنامەکان و تەلەفزیۆنەکان پەیتا پەیتا سێ نیکارەکیان بـلاو دەکردو، مەدالان لەسەر شەقام و کوچەکان بە پارەییەکی ھەرزانی دەیانفرۆشتن. ھەر ئەو پۆژە پۆژنامەکان چاوپێکەوتنیان لەگەڵ ھەر سێ ھونەرمنەدە کەدا کردبوو، بیئەوێ ناوی من بەرن، گووتبوویان دوای بیرکردنەو و وردەکاری زۆر، دوای دانیشتنی چروپەر و گوێکرتنی ورد لە خەونی دەیان کەس، نیکارەکانیان کێشاو... لە پۆژان و مانگانی داھاتوودا، سێ نیکارکێشە کە دەبنە ناو دارترین کەسانی دیلاوار کە خەلکی بە کرێیان دەگرن و خەونەکانی خۆیانیان پێ دەکەنە تابلۆ. لە ناکاو ئەو نەخۆشییە لە دیلاوار بـلاو دەبێتو، خەلک خەونەکانیان دەگیرنەو و نیکارکێشەکان بانگھێشتدە کەن بیا نە تابلۆ، بە جۆریک ماوێە ک دواتر دوو پۆژ بەرلەوێ دیلاوار بە جێبێلم، پۆژیک مستەفا لەیلانم لەسەر جادە ببینی، وەک بـرایەکی ئازیز باوہشی پێداکردم و گووتی «ھەزار سوپاس بۆ تۆ، تۆ بـتەوێت و نەتەوێت، مێژووی ھونەری شیوہ کارت لە دیلاوار گۆری». تا وێنەکان بـلاو بوونەو بە تەواوی دەرەنجەوت چ ترسناکە مـروڤ نیکاری کە سێک بکێشێت کە بوونی نییە. من بیئەوێ جیھانناسیکی بە ئەزموون بـم، دەمزانی کە گەران بە دوای شتی کدا کە نییە، دەیانجار ترسناکتر و کاریگەرتر و کارەسات ھێنترە لە گەران بە دوای شتی کدا کە

پیشوخت بینوومانه و دلنایین له بوونی. نادیار شه شتهیه که دهتوانیت
بیته دهمامک بۆ ههمو سهریک.

هفتهیهکی نهبرد له یهکیک له گهره که ههژارهکانی دیلاواری خورئاوادا،
جهمعیکی شیت و گرگرتوو، دهیان خهک که هیستیریایهکی له ناکاو
دهیانگریت، پیاویک له مالی خوی کیشدهکه نه دهی و تومهتی شهوی
دهدنه که فیتنهبازی سهر وینه که بیت. ههندی له دیلاوارییهکان ناوی
پیاوی سهر نیگاره که دهین فیتنهکار. ناوه که بۆ من، وهک خودی نیگاره که
و وهک رهوتی ههمو چیرۆکه که سهریوو. یهکیک له که نالهکانی تهله فزیۆن
دیمهنی شه ههشاماتهی گرتوو کاتیک په لاماری تاوانباری ناوبراو ددهن.
گهره لاوزهیهکی گهره، دهیان مروف که له بۆخی ههلهچوونیکی سهردان،
چاویان به جوریکی نااسایی دههپهپوه، توپهیی و ترسیکی گهره له
سیمایاندایه، لالیویان که فیکردوه، بهر گهرویان ههستاوه. ههمو له مالیکی
ههژاردا پیاویکی لاواز کیشدهکه نه دهی، که سهرسام و ترساو و بیثاگا
به دهست ههلهچوانه وه گیرۆده و بیته رههسته، پیاوه که له وینه که دهچیت
و له وینه که ش ناچیت... بهلام ههمو وهک شیت، به جۆش و گرمیهی که
نهخۆشانه وه، به بهروا و گهریهکی کتوپهروه، سوورن له سهر شهوی که
شه پیاوه که سی سهر وینه که یه.

شهوه یه که مین و دواهمین په لامار و په لکیشکردن نهبوو، خهک هیندهی
یهکیک دهکوژن، پینان وایه شه گوناهاکاره هاوشیوهیهکی تر و هاوکاریکی
تر و هاوپه گزیک تری هیه که درێژه به ترس و ژاژاری شهوان دهوات.
هیندهی یهکیک دهکوژریت دهرد که ویت که گوناهاپار له جیگایهکی دیکه
و له سوچیک تروه سهری ههلاوه ته وه. ههندی جار وادهزانن خوی
زیندوو بوته وه، ههندی جاریش پینان وایه که شه پیاوانه له شکریکن له
خهکی هاوشیوه که له ههمو کوچه و کولانیکدا بلا بوونه ته وه، شه ههسته

زەمێنە خۆش دەکات بۆ هەمیشە و بەردەوام درێژە بە کوشتن بدریت. دواتر پۆزانە هەوالەکان چیرۆکی پەلامار، سووتاندن، کوشتنی خەلکی بیتاوان بۆ لۆدەکەنەوێکە هەموو بە تاوانباری سەر وێتەکە حیساب دەکران. لە ماوەی کەمتر لە هەفتەیەکدا دەیان پرودای لەو جۆرە پرویاندا. من بۆ یەکەمجار لە ژیاڵدا بە دڵگەرمی و بەردەوامی دواي هەوالەکان دەکەوتم. بەیانیان پێش ئەوێ بچم بۆ سەرکار هەموو پۆزنامەکانم دەکڕی، تکامکرد لە شوێن کارەمدا تەلەفون و تەلەفزیۆنیکی کۆنیان بۆ هێنام، تا بتوانم لە نزیکەوە ئاگام لە دۆخی دیالوار بیت. هەر شتێکم دەبیست غەم و خەفەتێکی قورس لەسەر دڵم دەنیشت، بەلام هێشتا هێندەم ترس لە مامم هەبوو نەوێرم یەخەیی بگرم و بڵێم «بۆ ئەم کارەساتەمان نایەوێ». خۆم بە بەرپرسیاری گەورە دەزانای لە کۆی پروداوەکاندا و ئەنگۆستی خۆم دەگەست کە ئەم کارەم بە نیکارکێشەکان سپارد. هەستیکی تال و تاریک پالی پێوە دەنام دواي بەسەر هات و سەربوردی ئەوانە بکەوم کە لە ناکاو وەک دوژمنی گەل، وەک شەیتانی ناو خەونەکان سەیر دەکران. حوکمرانان بە ئاشکرا کاریکیان نەدەکرد تا شتەکان لە جێگایەکاندا بوەستێت. بە پێچەوانەوێ هەموو پۆزنامەکان و پراگەیانندەکان پێکەوێ بەردەوام باسیان لە دوژمن دەکرد. خەونەکە بە جۆریک بەرگی حەقیقەتی کرایە بەر کە گێڕانەوێ بۆ دۆنیای خەون کاریکی ئەستەم بوو. لە پێگای پۆزنامەکانەوێ زانییم کە لایەنیکەم چوار کەس لەوانەیی خەوینە توڕەکان کێشیانکردون گیانیان لە دەست داوێ، بەردەوامیش باس لە هێزێکی چەکداری نوێ دەکرا کە گومان لێ کراوان دەگرن و سەریان دەبێرن. پێدەچێت هەموو هەلچوونەکان زادهی جۆرە هیستیریایەکی دەستەیی بووبێت کە کەسانی هەمەجۆر تیا بەشدار بوون، لە هەندێ جێگا نا بێ بەرنامە یەکی پێشوەخت و لە هەندێ جێگای دیکە شدا وەک کاریکی پلانێژکراو سەریان هەڵدا بێت ... من هەموو پۆزێک بە وردی هەوالی هەلچوونی خەشاماتەکانم

دەخويندەو. خواستم بوو جارېك ئەو هەلچوون و تورەبوونانە لە نزیکەو. ببینم، بەلام وابەستەبیم بە دەوامی خەستەخانەکەو. بواری گەپانی ئازادی نەدەدامی و جگە لەوێش هیچ کات پۆشن نەبوو، ئاخۆ کەي و لە کوي فتیلی تورەبیهکان دادەگیرسیت. من کە شتەکان تیکەل بە غەم و مەراقیان کردبووم، ئازامم لێ برابوو، نە دەمتوانی لەگەل مامە سیام باسی هیچ بکەم، نە لەگەل خوشک و براکانیشمدا قسەوباسیکی وەهام مەبوو، تا پرسیان پێ بکەم و پێتمایان لێ وەربگرم. پۆژیک تەلەفونی ژوورەکەي خۆم لە سەنتەری چارەسەری دەروونی هەلگرت و زەنگیکم دا بۆ بابەعەلی وەزیری، بە ئومیدی ئەوێ هەندێ زانیاریم دەست بکەویت. تەلەفونەکەم بەو پاساودا، کە لە بیمارستانەو بە پێوستی دەزانین قسە لەگەل هەندێ لە گیراوانی دۆسییەي «فیتەبازی» دا بکەین، بەلکو بتوانین لە چارەسەری بیمارەکانماندا سوودیان لێ ببینین. بابەعەلی دۆستانە قسەي لەگەل کردم و لە دەنگ و پەفتاریدا هەستم بە ریز و قەدرزانییەک کرد، گووتی «بەلێ کاکە پێتوار، تا ئێستا هەشت کەس بە تۆمەتي لیکچوون لەگەل پیاوی سەر ویتەکاندا گیراون، جگە لە کەسانیک کە کوژراون یان خویان شارەدۆتەو یان ئەشکەنجە دراون و ئێستا لە بیمارستانن. بە وردی ناتوانم هیچ ژمارەیکت پێتایم. لە دیتلار دەسەلاتی حاکی عەسکەری لە دەسەلاتی ئێمە بەهێزترە، پۆلیس هیزیکي بچوک و بیتاکایە، جەنابی حاکم یاسین کە سەر بە بنەمالەي قەرەقازانییە، گەر دیقەت بدەن تا ئێستا بەیاننامە و پاگەیاندا پەسمییەکان بە نیوی یاسینی قەرەقازانی ئیمزادەکات، گەرچی بریاربوو لە سوپادا نازناوی بنەمالەي نەمێنیت. قەرەقازانییەکان لەگەل بنەمالەي ماروفیدا لە میژە هاوپەیمانان، من لیتی ناشارمەو کە خەلکیکی دەسەلاتخواز و شەپانگیزن کە تا دیت ئێمە ناپەچەتەر دەبین لە دەستیان. دۆسیەي ئەم گیراوانە دەبوو بدريتە دەست دائیرەي پۆلیس، شتەکە پەيوەندی بە تیکچوونی باری مەدەنییەو هەيە و

ته‌واوی ئه‌و کیشانه به‌پیتی ده‌ستووری دیلاوار له‌ پکیتی ئیمه‌دان، به‌لام ده‌سه‌لاتی بنه‌ماله‌ی ماروفی و قه‌ره‌قازانی وایانکرد که بێ هیچ پشینه‌یه‌کی قانونی دۆسییه‌که بیه‌ستریته‌وه به‌ ئاسایشی گشتی دیلاواره‌وه. ئیستا ئیمه‌ هیچ ئاگادارییه‌کمان له‌ دیله‌کان نییه‌، هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی له‌سه‌ر ئه‌م دۆسییه‌ ده‌گیرین پراسته‌وخۆ ده‌برینه‌ جیگایه‌کی نه‌یتی که ته‌نیا حاکمی عه‌سکهری و جه‌نابی فه‌رماندار ده‌زانن له‌ کوێیه‌».

هه‌ستمکرد په‌یوه‌ندی نێوان بنه‌ماله‌کانی دیلاوار له‌ خراپترین ئاستیداوه. بابه‌عه‌لی وه‌زیری ویلی ئه‌وه‌بوو زانیاری وردتری له‌سه‌ر هه‌موو ئه‌م چیرۆکه ده‌ستبه‌کویت، به‌لام ئه‌ویش وه‌ک من شتیکی وه‌های ده‌ست نه‌ده‌که‌وت. شتیک که بابه‌عه‌لی وه‌زیری گووتی و سه‌رنجی منی پراکیشا ئه‌وه‌ بوو، که زۆربه‌ی قوربانیه‌کان خه‌لکانێکن یان له‌ دیلاواری ره‌ش ده‌ژین یاخود له‌وێه هاتوون و تازه‌ به‌ تازه‌ له‌ که‌په‌که‌ کونه‌کانی دیلاواردا نیشته‌جێبوون و پشتریش وه‌ک غه‌ریب سه‌یرکراون. بابه‌عه‌لی گووتی «شته‌که وه‌هایه وه‌ک ئه‌وه‌ی گوناها‌بار ده‌بێت په‌گنکی غه‌ریبه‌ی هه‌بێت. به‌ ئه‌سل خه‌لکی دیلاوار نه‌بێت. له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌و بێده‌نگی و نه‌نییه‌ی که خراوته سه‌ر دۆسییه‌که، ئیمه‌ وه‌ک به‌پێوه‌به‌رایه‌تی پۆلیس به‌ دوا‌ی هه‌موو زانیارییه‌که‌وه‌ین، هه‌رچی شتیک بگاته ده‌ستمان به‌ وردی لێی ده‌کولینه‌وه. گوناها‌باران یان خه‌لکی دیلاواری ره‌شن، له‌ که‌په‌که‌ فه‌قیرنشینه‌کان، یان له‌وانه‌ن له‌م دوو سه‌له‌ی دوا‌یدا له‌ پشتینه‌کانه‌وه‌ گواستویه‌انه‌وه‌ بۆ که‌په‌که‌ کونه‌کان. زۆربه‌یان ئه‌وانه‌ن که پشتریش که‌س و دراوسێکان وه‌ک غه‌ریب سه‌یریانکردون... ئه‌وه‌ شتیکه‌ منی دوودلکردوه. خۆت ده‌زانیت که‌سانێکی زۆر، له‌وانه‌ی بۆ پاکژی و خا‌وینی دیلاوار بانگه‌شه‌ده‌که‌ن، دژی تیکه‌لکردن و گواستنه‌وه‌ی ئازاد بوون له‌ نێوان پشتینه‌ی ره‌ش و دیلاواری کوندا. ئیستا له‌ ناکاو ئه‌م پروودا‌وه‌ دینه‌ پشینی».

دنيا بووم ململانئكان له نټوان بنه ماله كانى دىلاواردا خهريكه ده چټه
 ئاستىكى ترسناكه وه. وه زيريه كان ههستيانده كرد تا ديت په راويزده خرين
 و شتى گرنگيان لى ده سترټه وه، له قسه كانى بابا على وه زيريدا سيپه رى
 نه و ترس و تورپيه به پوښنى دياربوو، كاتيك قسه بى من كرد، وهك
 نه وه بوو بيه وټ خلك هه موو به چيروكى هم ناكوكيانه بزائن. هه
 نه و شه وه ته له فزيونى په سمى دىلاوار، يه كه مين بهرنامه ي پيشكه شكرد كه
 ماوه يه ك بوو بانگه شه ي بى ده كرد، ناوى بهرنامه كه «دىلاوارى پاك» بوو.
 من بپياردابوو نه و ماوه يه له هه جىگايه ك بم، دواى نه و شتانه بكه وم
 كه دور و نزىك په يوه ندييان به م كيشه يه وه هيه... كوى شته كان بى خوم
 ته ليسماوى بوون، شوټنك هيه تيدا سروسى پر نهټنى ئينسان، تيكه ل
 به سروسى پر نهټنى جيهان ده بيت، وه ها بوو وهك نه و خونه نه و خالى
 يه كدى برينه بيت. بهرنامه كه له سه ر نه و بوو كه سالانى دور و دريژى ژير
 ده ستى، هه په شه ي هه ميشه يى دوژمن، وايكردوه دىلاواريه كان له ترس
 و له رزيكى هه ميشه ييدا بژين. ميوانى بهرنامه كه كه نجىكى بويى باخ پوشى
 چاويلكه داربوو، له و كه نجه خوينده واره تازانه ي كاريكيان به تيگه يشتنى
 خه لكه وه نييه. قسه كانى پر بوون له زاراهى سه خت و سه پرى له بابته
 «ياده وهرى ده سته جه معى» «نه ستى نيشتمانيمان» «ترسى دىلاوارى»
 «به رزه منى شه يتانى» «حافيزه ي په ش»... نه وه ي منى له بهرنامه كه دا
 ده ترسان، نه وه نه بوو كه به رده وام قسه له سه ر ترسيك ده كرا كه ده روونى
 دىلاواريه كانى به تارمايى و جانه وهر و خواستى تاريك پر كرده ، به لكو
 نه وه بوو كه جهنگى پاك كرده وه خومان، جهنگى پاكزبون وه ده روونى
 دىلاواريه كانى گریده دايه وه به شه ر و بهرگرى كرده وه. «تنيا شتىك دىلاوار
 به پاكى و نه مرى به يلى ته وه شه ريكي بيوچانه دژ به دوژمنان». پروفيسوره
 كه نجه كه مان وايد هكوت.

له و هه فته ده سهره تاكانى كوتانى ته پلى جهنگ ده ستى پيكره. سرودى

«دیلوار ئه‌ی سه‌ره‌مه‌ینی شیران» به‌ ده‌نگی به‌رز و له‌ بل‌ندگۆی گه‌وره‌وه‌ له‌ هه‌موو جیگایه‌ک په‌خ‌شه‌ده‌کرا. مامم له‌ شه‌قاویکی سه‌یر و کتوپردا ب‌پ‌یاریدا که پ‌ژانه‌ س‌ی جار سرودی «دیلوار ئه‌ی سه‌ره‌مه‌ینی شیران» له‌ ب‌یمارستانه‌که‌ماندا ل‌ی بدریت، ب‌ۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ تیمیکی کاره‌بایی تایبه‌ت هاتن و له‌ س‌ی جیگای ب‌یمارستاندا بل‌ندگۆیان دامه‌زراند. هه‌ر له‌و کاته‌دا نیوه‌رۆیه‌ک مامم بانگی‌کردم و گووتی «ئه‌م‌رۆ مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی دیت به‌ میوانیمان، من پ‌یشنیارێکم داوه‌ته‌ یه‌که‌ جه‌نگاوه‌ره‌ه‌کانی دیلوار که له‌ کاتی پ‌ن‌ویستدا ئیمه‌ ئاماده‌ین ه‌ین‌ی کاریان ب‌ده‌ین، له‌و پ‌یگایه‌وه‌ ب‌یماره‌کانمان ت‌وزیک له‌ ژووره‌ه‌کانی خ‌ویان دوورده‌که‌ونه‌وه‌ و که‌میک بای بالی خ‌ویان ده‌ده‌ن و سوودیک به‌ ن‌یشتیمانی‌ش ده‌گه‌ین». مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی ئام‌وزای حاکی عه‌سکه‌ری بوو، پ‌یاویکی لووت زل و سمیل زل بوو، چاویلکه‌یه‌کی ره‌شی ده‌کرده‌ چاوی و به‌رده‌وام خ‌وی وه‌ک ژه‌ن‌رالی‌ک ن‌ی‌شاند‌ه‌دا که خه‌ریکی ئاماده‌سازییه‌ ب‌ۆ جه‌نگی‌کی مه‌زن و گه‌ردونی. له‌ د‌وای جه‌نگی ر‌زگاریی دیلواره‌وه‌ نه‌می‌یستبوو پ‌له‌داره‌ سه‌ره‌بازییه‌کان پ‌ۆلیکی گرنگیان له‌ ژبانی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی دیلواردا هه‌بیت، هه‌ریمه‌که‌ ده‌یویست روخساریکی مه‌ده‌نی بداته‌ خ‌وی، به‌لام ئیستا که سه‌یری پ‌روی پ‌استه‌قینه‌ی شته‌کانم ده‌کرد، هه‌ستمه‌کرد من و ها‌ولاتیانی دیکه‌ به‌رده‌وام به‌ هه‌له‌داب‌راوین. ماوه‌یه‌ک بوو، هه‌رچیم له‌ زاری ئه‌م و ئه‌و ده‌بیست، ده‌یگووت ر‌وتبه‌داره‌کان له‌ ژێره‌وه‌ ده‌سه‌لاتیکی گه‌وره‌یان هه‌یه، پ‌له‌کانی سوپا چکوله‌که‌مان زۆربه‌ی ب‌ۆ ب‌نه‌ماله‌ نا‌ودار و ده‌سه‌لاتداره‌کان ب‌راب‌روونه‌وه‌. مامه‌ سیام گووتی «ب‌پ‌یاره‌ زۆر شت له‌ دیلوار ب‌گ‌وریت. هه‌فتانه‌ ئیمه‌ له‌ لیژنه‌ی ئیداره‌ی قه‌یرانه‌کان نووجار کۆده‌ب‌ینه‌وه‌، ئه‌وه‌ کارده‌کاته‌ سه‌ر ئیشه‌که‌مان ل‌یره‌ش، من له‌ سه‌به‌ینۆه‌ د‌کت‌ور سه‌بری جاه‌دار، که ها‌ورپ‌یه‌کی نزیکی خ‌ۆمه‌ ده‌که‌مه‌ جیگری یه‌که‌مم. د‌کت‌ور سه‌بری ها‌ورپ‌ی خ‌ۆمه‌ له‌ جه‌مه‌ییه‌تی ئه‌کا‌دیمیسته‌ غه‌مگینه‌کانی دیلوار. ده‌ سال

لە مەوبەر بەرپررسی بەشی پەرۆردە بوو لە زانکو، دوایی لە شەپنکدا بە دەرئەفیز گویی سەرۆکی زانکۆی بریندارکرد و ناوچاوانیشی بە بۆکس شکاند، لەو کاتەوە ییژیشت، بەلام شارەزاییەکی زۆری لە پەرۆردەدا هەیە، یەكەمین مامۆستای پەرۆردەییە، خۆت دەزانیت ئیشی ئێمەش لێرە، هەر پەرۆردەییە. من لەمەولا زوو زوو دەپۆم و کاتیکی زۆرم دەوینت بۆ کۆبوونەوه‌کانی لیژنەی قەیرانەکان، تۆش کاری زۆرت دەبینت، تۆ تا دیت پۆلت لێرە گەورە دەبینت، دوینتی لەگەڵ جەنابی وەزیری تەندروستیدا قسەمکرد، لیستی ناوێکیانمان بەسەرکردەوه‌ که لێرە ئێشێدەکن... جەنابی یەك بە یەك دەیویست بزانینت کاری کارمەندان چییە. پیاویکی ئێشکەر و نەجیبیە. کاتیکی هاتە سەر ناوی تۆ، گووتم ئەمە تەسلییە بەخشە، ئیشی ئەوێە دلی نەخۆشەکانمان دەداتەوه‌، تێیانگەینیت که ئێمە هەر سزادەر نین، بەلکو دلێش خۆش دەکەین و دلنەوايش دەبەخشین... وەزیر پۆستەکی تۆی زۆر بە دل بوو، زۆریش پێکەنی، گووتی خودا فرسەتی بدات، دەبینت چ پیاویکی ئارام و میهرەبان بێت».

بۆم گرنگ نەبوو وەزیر چۆن سەیری ئێشەکی من دەکات، بەلام هاتنی مەحمودی قەرەقازانی و ئەم دکتۆرە تازەییە نااسوودەیانده‌کردم. کاتیکی ژەنرال مەحمود هات، دوو سەعات پیشتەر چاودێرەکان لە ژێر زەبری کوتەک و قامچیدا سەدان نەخۆشیان لە قاوشەکان دەرئینا و لە حەوشی گەورەیی سەنتەرەکه‌دا پیزیانکردن. قەرەقازانی سەعات دووی پاشنیوهرۆ گەشت، هاوین خەریکبوو بەرەو کوتایی دەرپۆی، بەلام هەوا هینشتا گەرم بوو. چاودێرەکان بۆ ئەوێ نەخۆشەکان بە پێکی و لە پیزدا رابگرن ئەوپەڕی زەبر و دلێرەقییان بە خەرج دەدا. من و مامم و بەرپررسی بەشەکان که زۆریان زەلامی هەیکەلدار و زل بوون لە پیزیکیدا وەستاین و چاوه‌پوانی ژەنرالمان کرد. هاتنی ژەنرال پۆژیکی گرنگی ژيانی من بوو، نەمەدەزانی که سیکی وا نەناس دەتوانیت پەوتی زیندەگی

من سەر له بهر بگۆڕیت، ژيانم به‌ره‌و لایه‌کی دی و به‌ره‌و شیوه‌یه‌کی نوێ ئاراسته‌بکات. ژهنرال ده‌موچاویکی گه‌مژانه‌ی هه‌بوو، زۆربه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی ده‌توانن ژيانته‌ سەر له به‌ر تیکبده‌ن که‌سانیکن ده‌موچاویکی که‌مژانه‌یان هه‌یه، تو له ناخی دلی خۆتدا گالته‌یان پێده‌که‌یت، به‌ شایه‌نی کلکه‌ و لاقرتیان ده‌زانیت، که‌چی تو‌ی زانا خه‌به‌رت نییه‌ که‌ ئه‌و گه‌مژه‌یه، ئه‌م که‌نینداره‌ که‌ تو له پێشچاوی خۆت سووک و پرسیوا ده‌بیینیت، ده‌توانیت ژيانته‌ تووشی ئافه‌ت و ئاشووبی وابکات، تا ماویته‌ نه‌چه‌یتوه‌ سەر باری سروسشتی خۆی. من هه‌ر ژهنراڵم بیینی له‌ خۆم پرسی چۆن گه‌مژه‌کان و ئاسان به‌ پله‌وپایه‌یه‌ک ده‌گه‌ن که‌ هه‌یج کات زانا و دانا‌کان ده‌ستیان پێناگات. به‌رجه‌سته‌ترین نیشانه‌ی گه‌مژه‌یی ژهنراڵ ئه‌وه‌بوو که‌ ده‌یویست ساده‌ و خۆشه‌ویست و ئاسایی ده‌ربکه‌ویت، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ فیلمیکدا نمایشبکات زه‌رده‌خه‌نه‌ی دابه‌شده‌کرد و میهره‌بانی ده‌به‌شییه‌وه‌. ژهنراڵ له‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی زاناوه‌ زانیاری ته‌واوی هه‌بوو که‌ نه‌خۆشه‌کانی ئێره‌ جووره‌ مه‌خلوقاتیکه‌ی هه‌لواسراون، جه‌شنیکن له‌ به‌شه‌ر که‌ نه‌ ئه‌وه‌یه‌ نه‌خۆشبن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ساغ، نه‌ ئه‌وه‌یه‌ دیل بن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ئازاد، نه‌ ئه‌وه‌یه‌ کاری ئاسایی بکه‌ن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ته‌واو بێ که‌لکیش بن... دلنیا‌بوو ئێره‌ بيمارستانیکه‌ی ده‌روونی، شیتخانه‌، یان سه‌نته‌ری چاره‌سه‌ری نییه‌، به‌لکو مه‌خزه‌نیکه‌ی تاییه‌ته‌ به‌ جه‌سته‌ی ئاده‌می که‌ ده‌شیت ژهنراڵ سوودی لێ بیینیت.

ژهنراڵ ته‌نیا بۆ سه‌یرکردن و هه‌لبژاردن هات‌بوو، خۆی وته‌یه‌کی کورتی پێشکه‌شکرد و باسی له‌وه‌کرد دی‌لاوار پتووستی به‌ وزه‌ی هه‌مووان هه‌یه، گه‌وتی پێشتر هه‌ندێ له‌ قوتابخانه‌ پێشه‌یه‌یه‌کان و زیندانه‌کان و گه‌رتوخانه‌کانی پۆلیس که‌پراوه‌ ئه‌وسا هات‌وته‌ ئێره‌. قسه‌کانی ژهنراڵ وه‌ک قسه‌ی زۆربه‌ی سه‌رکرده‌ سه‌ربازیه‌یه‌کان که‌وجه‌گویییه‌کی ته‌واو بوو، به‌س بوو مرقف گوێی لێگریت تا تیبگات ئه‌م جووره‌ که‌سانه‌ گه‌ر وتاره‌کانیشیان بۆ بنوسنه‌وه‌،

هيشتا به دروستى ناتوانن به دهنگيكى روون بيخوينته وه. له راستيدا ژهنرال مهحمود له لايهن دهسته يهكى بالاتره وه هاتبوو كه ناوى دهسته ي بالاى ناماده كارى سهر بازى بوو. نيشى دهسته كه ئه وه بوو زهمينه سازى بو ساته كانى بهرگرى و پهلامار له هر جهنگيدا بكات، ههلبهت دهسته كه چهندين سال بوو دامه زرابوو، بهلام له هه موو ئه و سالاندا كارى كى وه هاى نه كرده بوو، بهلام ئىستا بنه ماله دهستدار و بههيزه كان ههستى كى ناخوشيان هه بوو كه شته كان به ره و دژوارى دهرات، له بهرئه وه خريكى چالاكردن و بههيز كردنى ئه و دهسته يه بوون.

ئه و پوژه له كاتى سهردانه كه دا هه موو وهك ئه وهى تپى كى سهر بازى بين، له بهر قرچهى هه تاودا وه ستابوو، وهك پشكنى نيكى گشتى بكات، ژهنرال يهك به يهك سهرى كردى، ههستم كرد ئاسووده يه كى نهينى له نيكايدايه، خو شحال بوو كه پياوانى كى بههيز و گهنجى دهبينى، له بازارگانى كى ده كرد كه وتينى به سهر كالائى باش و هه زاندا. هه ندى له بيماره كانمان نه يانده توانى ماوه يه كى زور له ژير خورى نيوه پوژدا بمينته وه، بهلام نيشى چاو ديره كان ئه وه بوو، بيته وهى گوپيده نه بوونى ژهنرال، به قامچى و كووته كى سهر بزمارى، هه مووان به پتوه رابگرن. دواى پشكنى ورد، ژهنرال هه رمانيدا بيماره كان بگه پينه وه ژووره كانى خويان و خوشى له گه ل مامه سيام چوو بوو كو بوونه وه يه كى دوو قولى داخراو. دواتر مامه سيام به منى گووت كه ته واوى كو بوونه وه كى له سهر ئه وه بووه، له پوژاننى داها توودا سه د كهس له به توانا ترين و سهره حال ترين كه سانى بيمارستان، دهبيت بچين بوو سهر سنووره كانى باكوور، بوو دامه زاندى بنكه يه كى سهر بازى گه وه، چونكه گومانى كى زور هه يه دووباره دوژمن له سنووره كانى باكوورى پوژه هه لاته وه پهلاماربكات. من سهر سام بووم، به دهنگيكى كه ميك بهرز گووتم «ئه وانه نه خوشن، وهك ئه مانه تيك وان له گردنى ئيمه دا، خه لكانيكن كه سوكاريان هه يه و دهبيت تا ده توانين به ساغى

و سهلامه تی بیاندهینهوه دهست بنه ماله یان». مامم سهیری کردم و شیوه ی پیاویکی مهقانی له خۆی گرت و گووتی «تۆ راستده کهیت، من له که لئدام ... من به جه نابی حاکمی عهسکه ریم گووت که من ناتوانم هیچ کهس بی رهامه ندی خانه واده کهی بنیترم بۆ دهره وهی دیلاوار. من پیمگووت نه خیر ئیمه دکتورین، ئیره بیمارستانه، ئیمه هه روا ناتوانین خه لکی بدهینه دهست سوپا. جه ناییان هاو رابوون له که لمد، به لام ئهمه له حالیکدا ده بیت و ده توانم جینه جینیکهم که خانه واده کان بین و بیمار هکانی خۆیان ببه نه وه بۆ مال و جارینکی دی نه یانه ئینه وه. گهر بنه ماله کان بیانه ویت نه خوشه کانیا ن لای ئیمه بن، ئهم جۆره کارانه به شیکن له به رنامه ی چاره سه ریمان ... به لی من ئهمه ناو ده ئیم چاره سه ریی له رینگای ئیشه وه، له رینگای خزمه ته وه».

مامم باوه ری ته واوی هه بوو که تاکه رینگا بۆ چاره سه ریی نه خوشه کانمان ئه وه یه، ژیا نی نو ئی بژین، بچه ژیر باری زهمه تی قورس. ده یگووت «له کهل شیتی ئاسایی و ستانداردا ده زانم چی بکه م، به لام له کهل شیتی دیلاواردا نازانم چی بکه م، باوه رم به وه نییه که سه ری که سیان له کاره با بده م، بیانه ستم به ئامیری تیماترو نه که مه وه، یان تو په لیک پرفه نازین و کویتاپین و کلوزاپین بکه م به قورگیاندا، نا دیوانه کانی ئهم شاره پتر به کوته ک، به ئیش، به ماندوو کردن چاکده بنه وه ... ئه وه تاکه رینگایه».

هه ندی جار گومانده کرد مامه سیام دکتور بیت، یان هیچ زانستیکی له خۆرئاوا خویند بیت ... ئه وه یه کینک بوو له و جارانه.

دوورکه و تنه و هم له ژيانی عياده که سهخت بوو، شه و خه و ده کانی ئه و ی گهرچی له نوینی زور خوش و نه رمدا نه بوون، به لام دووریم له ئامیزی خیزان و له چاوی پر گومانی باوک و خوشک و براکانم ئاسووده ییه ک بوو به رته قای پادشاهی. چ شتیک له ژيانی گهنجیکی سهرنه که تووی که مدوو سهختر نییه که چاوی بیدمنگی خیزان وهک مار هه میسه له دووی بیت، من له و کاتانه دا ئاماده بووم بچم بۆ دۆزهخ و نه گهریمه وه بۆ مال ... مال، ئاه، مال ... ئه ی دۆزهخی سهرزه مین. کیشهی گهره ی من ئه وه بوو مه خلوقیکی ته نیا و ژووره کی بووم، دانیشتنی نیو ژوورانم له گه شتی به هه شتیش پی خوشتر بوو. به دهگمن شه وان دهچوومه دهری، راستی من نه مه خلوقی شه و بووم و نه مه خلوقی پوژ، ههر دوو واده که وهکو یه ک بیزاریانده کرم. پوژ به پوناکییه کانی و شه و به تاریکییه کانی ئازاریان دهمام. هه وای ناو ژوور و پوناکی ئه و جیگایه ی که تنیدا ته نیا ده بووم، له ههر هه و و پوژشنا ییه ک لام جوانتر بوون. بیزاریم له شه و و پوژ دهگه رایه وه بۆ بیزاریم له ئاده میزاده کانی ئه و دوو واده یه. له راستیدا من مال و جیگا و شویتیم بۆ گرنگ نه بوو، نه ئه هلی دیکوری جوان بووم، نه له خوازیارانی ژيانی ئاسووده و جیخه وی مه خمه لی. خوشترین جیگا لام هه میسه باوه شی ته نیایی بووه. له کوشکه پوخله که ی باوکمدا، ژووره که م له قاتی سهره وه بوو، ژووریکی چه په ک و

ته‌نیا که تیندا له‌زه‌تیکێ زۆرم له‌بێده‌نگی و لاتهریکێ ده‌بینی. له‌که‌نجیه‌وه خوشک و براکانم به‌ته‌نهایی و بێده‌نگی من راهاتبوون، هه‌ندێ جار چهند مانگیک ده‌چوو بێشه‌وه‌ی وشه‌یه‌ک له‌گه‌ل هه‌ندیکیاندا بگۆرمه‌وه. شه‌وانیک که سه‌ران و خزمانی بته‌ماله‌ی زه‌ریاوا‌ری له‌مالی ئیمه‌ کۆده‌بوونه‌وه و ده‌نگه‌ده‌نگ و هاواریان تا دوور ده‌چوو، من بۆشه‌وه‌ی هیچ شتیک ته‌نیا‌یم نه‌شیونیت، هه‌ردوو گۆچکه‌ی خۆم به‌لۆکه‌ ده‌ناخنی. له‌و شه‌وانه‌دا، باوکم جار جار ده‌هاته ژووره‌که‌م و به‌داوایه‌کی تایبته‌ بانگه‌شستی خواره‌وه‌ی ده‌کردم. من تا بێرێزی نه‌نوینم و وه‌ک باوکم ده‌یکووت «سه‌روفه‌سالی عه‌قل سووکیک» له‌خۆ نه‌گرم، به‌ناچاری بۆ وچانیکی کورت ده‌چوومه‌ خواری. هه‌ر کات من دانه‌به‌زیم، هه‌موو به‌جۆریکی سه‌یر بێده‌نگ ده‌بوون، خوشکه‌کانم و که‌چه‌مامه‌کانم و پورزاکانم، نیکیان پێبوو له‌تۆرپه‌ی و گالته‌کردن، له‌که‌نینی شاردراره‌ و به‌زه‌ی که‌ندگۆ. بێده‌نگیان پێ له‌نیشانه‌ی بێزاری و گالته‌کردن بوو. من به‌هه‌مینی و پێزیکێ درۆزنانه‌وه، به‌جۆریک هه‌موو بزانه‌ن له‌ناوه‌وه‌ ئاسووده‌نیم س‌لام لێ ده‌کردن، منیش به‌شی ئه‌وه‌ وریابووم به‌هه‌ندێ جوله‌ی لێ و ده‌ست و چاو، بێزاری و قه‌یزی خۆم بۆ هه‌ندیکیان نیشانده‌م و به‌پروونی ده‌ریخه‌م وه‌ک که‌وچ و گێژ ده‌یانبینم. شتیک هه‌موو هه‌ستیان پێ ده‌کرد و ده‌یانبینی باوکم نه‌بیت، که‌هاته‌ خواره‌وه‌ی من و دانیشستی کورتم له‌ناو میوانه‌کاندا له‌و تانه‌چه‌ ده‌پیاراست، که‌س تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی بداته‌ پال که‌یه‌کێک له‌کوڕه‌کانی شیت و ناته‌واوه. زۆربه‌ی خزه‌مه‌کانمان له‌بته‌ماله‌ی زه‌ریاوا‌ری ده‌یانزاتی من شیت نیم، به‌تایبته‌ کارکرینم له‌گه‌ل مامه‌ سیا، تۆمه‌تی شیتی و په‌شتی عه‌قلی لێ دوورخستبوومه‌وه. به‌لام هه‌موو وه‌ک «به‌دجنس» ناویان ده‌بردم. هه‌تا ناوی «پینواری به‌دجنس» جینگای ناوه‌که‌ی خۆمی گرتبووه‌وه. له‌راستیدا من به‌دجنس نه‌بووم، ئه‌سله‌ن کارم به‌کاری که‌سه‌وه‌ نه‌بوو، به‌لام ته‌نیا ئه‌وه‌ی نه‌مه‌ویت له‌وانی تر بچم به‌س بوو له‌تایه‌فه‌ی زه‌ریاوا‌ریدا وه‌ک

که‌سیکی نه‌خۆش و له‌شیکێ دهرداوی سه‌یربکریتم. جارێکیان مامه‌ سیام پێی گووتم «خزماني خۆمان که‌یفيان به‌ تۆ نایه‌ت، تۆ نه‌ که‌سیانت خۆشده‌ویت، نه‌ رقت له‌ که‌سیانه. له‌ دیتلاوار خه‌لکی پێویستیان به‌ دۆست و دوژمنه‌... دوژمنیشیان له‌ دۆست پێی باشته‌، دوژمن بۆ ژيان وه‌ک ترش و خوی وه‌هایه‌ بۆ ناو خوارین و بۆ سه‌ر سفره‌، توژیک ره‌نگ و بۆ ده‌دات به‌م ژيانه‌ بێفه‌ره‌. له‌ شاریکی ناخۆشی وه‌ک دیتلاواردا که‌ ئیمه‌ی داماو هیچ به‌زم و سه‌فایه‌کمان نییه‌، دوژمن سه‌رگه‌رمیه‌کی خۆشه‌، بۆیه‌ خه‌لکی به‌پارینه‌وه «خودایه‌ ده‌ی دوژمنیکی باش و لاوازم بۆ بنیره‌، له‌ عه‌یبدا غه‌نی بیت، له‌ نه‌نگیدا شاز بیت، له‌ سووکیدا هاوتای نه‌بیت، تا منیش له‌م ژيانه‌ پوچه‌دا سه‌رگه‌رمی و که‌یفیکم هه‌بیت». به‌لام که‌سیکی وه‌ک تۆ که‌ بێده‌نگ بیت و بچیت، نه‌ دۆستی که‌س بیت و نه‌ دوژمنی که‌س، به‌شه‌ری وا وه‌ک ئافات وه‌هایه‌ ... ده‌دات به‌ زه‌وق و ئاره‌زووی خه‌لکدا». من سه‌باره‌ت به‌و قسانه‌ شتیکی تایبه‌تم نه‌بوو. هه‌ندێ جار ده‌مگووت «ده‌ی مامه‌ گیان. من به‌وجۆره‌ دروستبووم و ناتوانم خۆم بگۆڕم».

مانه‌وه‌ی شه‌وانه‌م له‌ عیاده‌که‌ باری شانی زۆر سووککردبووم، راسته‌ شه‌وان که‌ ده‌خوتم جیره‌جیره‌ی پانکه‌ی بنمیچه‌که‌ زۆر ئازاری ده‌دام، هه‌ندێ جار ده‌نگه‌ ده‌نگی سه‌رخۆش و که‌پۆکه‌کانی شه‌و که‌ به‌ به‌رده‌م عیاده‌که‌دا تیده‌په‌رین له‌ خه‌وی ده‌کردم... به‌لام نزیکي سالیکی بوو خه‌ونیکی وه‌هام نه‌ده‌بینی ئاره‌حه‌تم بکات. که‌ که‌رامه‌وه‌ مالی خۆمان ژيانم دووباره‌ تینکچووه‌وه‌، خواستی دوورکه‌وتنه‌وه‌ و هه‌له‌هاتن که‌وته‌وه‌ سه‌رم، ئیستا جاریکی تر ئهم بیمارستانه‌ ئومیدی ئه‌وه‌ی پێی به‌خشیمه‌وه‌ بگه‌ڕیمه‌وه‌ بۆ ژيانی جاراتم. هه‌ر هه‌تده‌ی ژووره‌که‌م خۆشکرد و مۆبلی ته‌واوم خسته‌ ناوی و دوو په‌تووم له‌ خه‌زنه‌داری بیمارستان سه‌ند، که‌وته‌وه‌ خولیا‌ی ئه‌وه‌ی دیسان له‌ مال هه‌لینم و شه‌وانی خۆم له‌م جیگایه‌دا بیه‌مه‌سه‌ر. دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک پوخته‌تم له‌ مامه‌ سیام خواست هه‌ندێ شه‌و له‌ ژووره‌که‌ی خۆم

بەینەمەوه و لەوێ بخەوم. مام ئەمجاره خۆشحال بوو، دەیزانی کارمەندانی ئەوێ بە خزمایەتی من و ئەو پێدەزانن و شەوانە بوونی من لەوێ پێکی و ئەزمێکی زۆرتر دەبەخشیتە بیمارستانەکە.

هەفتەیەک دوای سەردانەکی ژەنرال قەرەقازانی، شەو من لە ژوورەکی خۆم لە بیمارستان دانیشتیبووم، سەرگەرمی خویندەوهی پۆژنامەکان بووم، بەلام لە بەر شەکەتی کار و مەراقی ئەو نەخۆشەکانی دەمبینین، بێهێز و گەنەفته بووم. بە درێژایی پۆژ، زیاد لە جارێک چوو بوومە لای وەستا سەلاحەدین و لە تەمبەخانەکی ئەو بیمار و بریندارم دەرھێنا بوو، بە فرمیسک و تەکا گوناھەکانم لە بەردەمدا شتبوون، گریابووم بۆیان و داوای بەخشین و لێبوردنم لێ کردبوون. ئەو شەووە هیند بە پۆژ گریابووم، هەر زوو سەرم لەسەر میزی کارەکەم دانا و خەوم پیا کەوت. شەو درەنگ نزیکی کاتژمێری دوو، لەسەر دەنگی زەنگی تەلەفونەکە بە ئاگاھاتم. هەستمکرد زەنگەکە چەند جارێک لێیداوه و ئینجا منی بە خەبەر هێناوه. گێژ و نیوێ کوێر تەلەفونەکەم هەلگرت و بە دەنگێکی خەوالو گووتم «ئەلۆۆ». هەمان دەنگی جاری پێشوو، ئەو دەنگی کە ماوەیەک لەووە پێش زەنگیدا، لەوسەری خەتەوه وەلامیدامەوه و پرسى «ئایا لەگەڵ کاک پیتواری زەریاواریدا قسەدەکەم؟». ئەمجاره دەنگی هێمن و دلنایتر بوو. بە سەرسامی و بێزارییەوه گووتم «دەزانی سەعات چەندە؟ بەلێ من پیتواری زەریاواریم، بەلام کاتت نەدۆزیووەتەوه بۆ تەلەفون ئیستا نەبێت ... کاکە گیان کەى ئیستا کاتى تەلەفونە». ئەو گووتى «من یاهەرەمەکی دکتۆر حسامەدینم، ببورە، گەر شەو نەبێت و کات درەنگ نەبێت و دلنایەبم کەس نایببستێت ناتوانم تەلەفونبکەم. ئیشیکی گرنگم بە تۆ هەیە. دەبێت بتبینم». زۆر خەوم دەهات، من لەو خەوخۆشەنە بووم کە سەعاتیک خەوی قوولم لە بینینی سەد موعجیزە لا گرنگتر بوو. کە کابرا وای گووت، من بە جۆریک ناخاڵ و خەوگیربووم، دەبوو ئیستیک بکەم و کەمێک بیربکەمەوه تا دکتۆر حسامەدینم بێتەوه یاد.

بە بېزارىيەو ەگوتم «باشە بە سەر چاۋ، تۆ براى منىت، دەتوانم بىتىنىم، بەلام سەبەى تەلەفونىكىم بۆ بکەرەو، ئىستا شەو زۆر درەنگە و من لە جىگايەكى وەها نىم بتوانم بەم شەو ەيچت بۆ بکەم ... ئاخىر مال خراپ کەى ئىستا وەختى يەکتر بىنىنە، تۆ ھۆشت بە خۆتەو، دەزانىت سەعات چەندە؟». کابرا گووتى «دەيىت ئەمشەو بىتىنىم. گەر دەتەويت يارمەتىم بەدەيت، با ئەمشەو بىتىنىم، ئىستا بکەو پى». داوايەكى نابەجى و سەير بو، بەلام ەستىكى کتوپىرم لا دروستبوو گەر نەچم دواتر زۆر پەشيمان دەبەو. لە کابرام پرسى «ەزىزم، تۆ دەزانىت من لە کويم، دەزانىت دەليىت چى، ئەسلەن من نازانم تۆ چۆن ئەم ژمارەيەى منت دەستکەوتو، ئاخىر ەيشتا ئەم ژمارەيەم نەداوتە باوکىشم؟». کابرا بە دلنایيەو گووتى «بەلى دەزانم، تۆ لە زىندانە کۆنەکەى مالى شوکور ئاغايىت. لە سەنتەرە تازەکەيت، گەر بىتە دەرى و پىنج سەد مەترىک تا سەرى شەقامى حاجى عىنايەت بىتە خوارى، نىوسەعاتى تر ئوتومبىلىكى سەى کۆن دىت بەدواتا». لەشم زۆر قورس بو، تەمبەليەكى زۆر داىگرتبووم، نەمدەزانى چى بلىم و چى بکەم، ەستەدەکرد گەر دەرىچم لەشم نايکات، بەلام دلنایابووم شتىكى گرنىگ لە پشت ئەم تەلەفونەو. لە ناکاو ەستىكى سەيرم تىھات کە دەيىت دەم و دەست بۆم ... ەەر کونجکۆلى ئەوەى کە بەم شەو درەنگە چىرۆکىک ەيە چاۋەرۋانى من دەکات، وای لىدەکردم دەست و برد دەرىچم و شەو بە دەمەو بگرم. دەنگىكى بەهيز لە ناوەو پىمى دەگووت «لەو رۆژەو مىرئەدال لە عىادەکەى مامەت دەرکەوتو، تۆ چاۋەرۋانى ئەم تەلەفونەى». ئەو ەستە لە چىيەو ەاتبوو ... ھۆکارى چى بو؟ نەمدەزانى.

کاتزمىر دوو و نىوى شەو، لە شەقامى حاجى عىنايەت سوار ئوتومبىلىكى سەى بووم و بىئەوەى بزەنم شۆفىرەکەى بۆ کويم دەبات، خۆم دايە دەست غەربەيەک تا بە شەقامە تارىکەکانى دىلاۋاردا بەرەو جىگايەكى ناديار، بە خىرايەكى شىتەنە بمفرىنىت.

هەندى چىرۆك ھەن، بىن ھىچ ھۆيەكى تايبەتى ئازارت دەدەن، ھەستەدەكەيت تۆ ئەم چىرۆكە دەزانىت، بەلام بە زۆر لە يادى خۆتت بردۆتەو. وادەزانى ئەم حىكايەتخوانەى بەردەمت، كەسىكى مەكرىبازە و بە نيازىكى ناپاك ئەو چىرۆكەت بىردەخاتەو. تۆ دەتەوئەت لە بىرىبەكەيت. پروفىسۆر بە ھنام بە مەكرىكەو ھەگروتى «بەلئ... بەلئ... تىدەگەم... ھەقى خۆتە ماندووبىت، ئەو جۆرە چىرۆكانە زۆر ئازاردەن كە يەكەم جار لە خەيالدان و دواتر دەبنە ھەقىقەت. بەلام ھەموو كارەساتى دۇنيا بەو جۆرەيە، سەرەتا لە خەيالدایە و دواتر دەبىتە ھەقىقەت».

و ھەك ئەو ھەو بوو بزانىت، من چى لە خەيالمدايە.

ئەو دوا نىو ھەوئە لە نوسىنگەكەى پروفىسۆر بە تەنيا و بە لەزەتىكى زۆرەو ھە نام خوارد، لە پۆزانى دىكە برسیتربووم، شىو ھە نانخواردنەكەم پەلە و نەوسنانە بوو، زوو زوو سەرم بەرزەكردەو ھە نەبا كەسىك بمىبىنىت، نەمدەويست كەس لەو چلئىسىيە كۆپرەدا تەماشامبكات. دلم ترسىكى تىدايو دەمويست خواردن دايۆشئەت و بىرم بەرئەو. دواجار كە تىربووم، ھەستەمكرد زۆر تىربووم. ھەستەمكرد بە جۆرىكى قىزەون تىربووم، بە شىو ھەك رەقم لە خۆم بوو. كە پروفىسۆر گەرايەو ھە سەيرى چاوى كردم

و تیکه یشت من بۆ شتیک دهگه ریم دوودلی و ناٹارامی خومی پی داپۆشم.
 فرمانی به بهرهسته کانی دا، پاشماوهی خواردنه کهم کۆبکه نه وه. دلنیا بووم
 نایه ویت کاتیک زۆر به فیرۆبدات، یه کسه ر دهستی خسته سه رشانم و
 گووتی «هیوادارم دانیال نه تترسیئت، دواچار ئه ویش هر چیرۆکیکه.
 کتیبخانه کهم پره له هه زاران چیرۆک. من وهک میژوونوس فیربووم
 چیرۆک و حهقیقه تیکه لیکه، ئه وه نه خوشی کوشندهی میژوونوسانه،
 شیرپه نجهی ئه وانه، بهره وام چیرۆک و حهقیقه تیکه لده کهن. تو
 ده توانیت وانه بیت... به لام ئه وه به و مانایه نییه که که سایه تی دانیال بوونی
 نه بووه، مرقف مه خلوقیکی زیره ک نییه، گهر حهقیقه نه بینیت ناتوانیت
 نه فسانه ش دروستبکات». ئه مجاره زۆر به دهنگی بهرز پیکه نی، من خۆم
 که سیک دوودل و بهد گومان بووم، له دۆخیکی رۆحی ناٹارامیشدا بووم،
 پیکه نینه کهی ئازاریدام. خۆی زوو ههستی پیکرد و گووتی «سه یکه با
 راستیه کت پیلیم، من له و باوه رهدام خه لک له دیلاوار پیش هاتی دانیالیش
 هر خه و نیان بینوه، به لام سه دان سال چاوه پروانی دانیالیان کردوه تا
 بیت و بلیت ئیوه خه و نه بینن. ولاتی ئیمه به و جۆره یه، خه لک شته هه ره
 ساده کانی بهر لووتی خویان نابینن، سه دان سال ده چه وسینه وه، که چی
 دواچار ده بیت یه کیک بیت پنیان بلیت ئیوه ده چه وسینه وه، گهر خودا له
 کتیبیکدا بیگووتبایه خه و بۆ هه تاهه تایه قه ده غیه، ئیستا هیچ مرقفیکت
 نه ده بینی دان به وه دا بنیت که خه و نه ده بینیت».

له جیگای خۆی پالیدیایه وه، جهختیکی سهیری تیدابوو ئه و چیرۆکه بۆ
 من بگپرتیه وه.

«دانیال که سیکه بهرگهی درۆکهی نه گرتووه، له کتیبی دانیالدا هاتووه
 «قهسابی راسته قینه، ئه و قهسابه نییه که له بازاردا گوشت ده فروشیت،
 ئه وه نییه له مهیدانی شهردا خه لک سه رده بریت، ئه وه نییه له زیندانه کاندان»

سه‌ری تاوانباران ده‌په‌رینیت، به‌لکو ئه‌وه‌یه له‌ خه‌ونه‌کانتدا ده‌بیینیت و ته‌نیا بۆ تۆ چه‌قوی هه‌لگرتووه‌». به‌لێ، له‌ ناکاو خه‌لکی دیلاوار ئه‌و راستیی هه‌دۆزنه‌وه که ده‌ییت له‌ خۆیان بترسن، ده‌ییت له‌ جانه‌وه‌ره‌کانی ناخیان بسله‌مینه‌وه، بۆ یه‌که‌م جار ده‌روونی خۆیان بۆزیوه‌ته‌وه، زانیویانه‌ چ تۆفان و ترس و خوینیک له‌ ناویدا خه‌وتووه. به‌لام چ هه‌ژیک، چ که‌سیک، چ میلله‌تیک هه‌یه باوه‌ربکات که ناخی پهره‌ له‌ تاریکی؟ نا هه‌چ که‌س ئاماده نییه‌ به‌چته‌ ژیر باری حه‌قیقه‌تی وه‌ها، هه‌موو ئه‌وانه ئاماده‌ن سه‌دان سال شه‌ربه‌که‌ن، کاولکاریکه‌ن، به‌لام بۆ کورته‌ ساتیکیش چیه‌ باوه‌رنه‌که‌ن که‌ کوشتن و ده‌هم و ترس و دله‌راوکیکانی خۆیان. دانیال ئه‌و ئاوینه‌یه‌یه که به‌ هه‌موو شاریک، به‌ هه‌موو جینگایه‌کی ئهم دونیایه ده‌لێت، سه‌ره‌تا جانه‌وه‌ره‌کان له‌ ده‌ره‌وه‌ نین، به‌لکو لێره‌دان، له‌ دلی خۆماندان، له‌ هه‌سته‌ و روژاو و ترساوه‌کانماندان. «شه‌یتان بوونی نه‌بوو، راوچییه‌کان به‌ر له‌وه‌ی به‌چن بۆ راوشکار دروستیانکرد» دانیال وایگووتووه. واته‌ شه‌یتان زاده‌ی تینیویتی مرقه‌ بۆ کوشتن و راوکردن و له‌تکردنی گوشتی ئه‌وانی تر. دانیال نویستی «باشترین پێگا بۆ ئاسووده‌کردن و تێرکردنی شه‌یتانه‌کی ناخ، ئه‌وه‌یه‌ راوی شه‌یتانیکی تر بکه‌یت، شه‌یتان هه‌زی له‌ هه‌چ شتیک نییه‌، راوی خۆی نه‌ییت».

حیکایه‌ته‌که ده‌لێت، کاتیک خه‌ونه‌که‌ی دانیال بلāوده‌بیته‌وه، ئێواره‌یه‌ک سه‌دان که‌سی توپه‌ له‌ به‌رده‌م زیندانی که‌وره‌دا کۆده‌بنه‌وه و هه‌را و زه‌نای که‌وره‌ سازده‌که‌ن، ده‌یانه‌وێت ناگر له‌ زیندان به‌رده‌ن، داوا ده‌که‌ن دانیال بدریته‌ ده‌ستیان و بیسووتێنن، واده‌زانن به‌وه‌ پزگاریان ده‌ییت. زۆربه‌ی خه‌لک ئه‌وه‌ ده‌چیته‌ می‌شکیانه‌وه که دانیال جادوبازیکی که‌وره‌یه‌، واده‌زانن هه‌ر خه‌ونیک ئه‌وان ده‌بیینن، هه‌ر وه‌سووه‌سه‌یه‌ک چۆته‌ دلی ئه‌وان، هه‌ژیک به‌د که‌ له‌ دانیاله‌وه‌ هاتووه‌ دروستیکردوه. خۆی به‌ پووی خه‌لکدا هاوارده‌کات «گرمه‌ی هه‌وره‌کانی سه‌ری من، له‌گه‌ل گرمه‌ی

هەورەكانى سەرى ئىنەدا يەككە، ھاوارى من، نیشانەى ترسەكانى ئىنەى». خۆى لە كىتەبەدا نوسىویتی «من ترسم دروست نەكردو، من تەنیا دۆزىومەتەو». لەویدا لەسەر ھەق بوو. دىلاوار بە درىژاى سەدان سال ھەك شارىكى خوشبەخت و ھىمن بە دەورى زىندانەكاندا دامەزراو، مەرۆف لە بىرى چۆتەو كە ئىرە بە ھەشت نىيە، بەلكو شارى دىلە بىخەونەكانە. بەلام خەلكى ناتوانن ژيانى خۆيان بگۆرن، لە بەرئەو بەردەوام بۆ گوناھبارىك دەگەرن، بۆ دۆژمنىك دەگەرن ئەو ئىفلىجى و ترسەى خۆيان لە بىرباتەو. من مێژووم خوێندۆتەو، بىرت نەچیت من پروفیسۆرى مێژووى دىلاوار نیم، پروفیسۆرى مێژووم، مێژوو بە گشتى. سەرەدا گوناھبار دروستكراو و دواتر گوناھ گەر ئەو راستىيە نەزانىن ھىچ شتىك لە مێژووى مەرۆف تىناگەين. دىلاوار خاكى ھەزار زىندان، تا ئەو كات گوناھبارى گەرەى خۆى نەبوو، دىلەكانى زۆربەيان ميان بوون و لە جىگای ترەو ھاتوون. تا ئەو كاتە كەسىك نەبوو ھەمووان پىكەو نەفرەتى لى بگەن. ھەموو شارىك، ھەر چەند سال جارىك پىوستى بە كەسانىك ھەيە نەفرەتيان لى بكات، تا بتوانىت بژى ... نەفرەت خوانى مەرۆفەكانە، لە دىلاوار، خەلكى تەنیا و تەنیا لەسەر سوفرەى نەفرەت دەتوانن كۆبينەو.

پروفیسۆر بىدەنگى و گوڭگرتنى منى بەكار دەھىنا تا خىراتر و ڤووتتر قسەبكات، لەو كەسانەبوو گەر قسەى پى نەبىت خۆى وەلامى ھەموو پرسیارىكت دەداتەو.

«كىتەبى دانىال، ئەو كىتەبى تو گرتت بە دەستەو، بەلگەيەكى مێژووىيە، كىتەبىك نىيە مەرۆف لىيە بترسىت. ھەموو ئەوانەى ئەو كىتەبە دەگرن بە دەستەو ترسىك دایاندەگرىت. ئەم كىتەبە دۆژمنى زۆرە، زۆر دەست دەيانەوێت بىسووتىن. ھەر شارىك بۆ نەفرەت بگەرىت خەونەكانى

پەردەبەیت لە تارمایی ترسناک. خۆی دەلێت «پۆژیک دیت شارەکان
 پەردەبن لە نەفرەت، ئەم شار دەبێتە دوژمنی ئەوێتر، ئەم نیشتیماں بە
 نیاری ئەوێتر، ئینسانەکان دەستە دەستە و تاقم تاقم دابەش دەبن، جگە
 لە چەقۆ زمانیکی تر قسەناکات، جگە لە خۆین پەنگیکی تر نامێنیت، جگە
 لە ئاگری شالۆ، ئاگریکی تر لەسەر زەوی ناکرێتەو». دانیال زانیویتی
 کە دیلاوار بۆ گوناھبار دەگەرێت، خەلکانی ترساو ھەموو بۆ گوناھبار
 دەگەرێن. تا ترس گەرەتر بێت مەرقەکان دەرتر و خۆنپەژێتر دەبن. بزانی
 ئەو کەسانە دەبنە تۆقێتەر و دروستکەری ترس، لە ناخی خۆیاندا لە
 ھەر بوونەوەرێک ترساوترن. لە میژوودا ھەر کەس کوشتاری گەرە
 کردبێت، بۆئەو بوو بەسەر ترسەکانی خۆیدا سەربکەوێت. خۆنپەژێک
 نییە لە میژوودا ترستۆک نەبووبێت، ھەموو خۆنپەژەکان ترستۆکن. ھەر
 شارێکیش تووشی دەردی نەفرەت و کینە بوو، پێشتر بە ترس و ھەراسی
 گەرەدا پوێشتوو. بیرت نەچیت، پەق دایکی ھەموو بەلاکانە، ئەوانە لە
 دیلاوار خەونیان دەبینی، خەوێن نەبوون، بەلکو بۆ بەھانەیەک دەگەرەن
 کینە و تورپەیی خۆیان بەھێنە دەری، بۆ ھۆیک دەگەرەن یەکیک بە مایە
 ترس و بیماری و بەدبەختی خۆیان بزانی و جانەوەرەکە ناخیانی
 بۆ لەخەو ھەستێن ... دانیال دانیایە کە حاکمەکانی دیلاوار دەیانەوێت
 بیکەن بە قوربانی ترسەکانی خۆیان، دەزانیت فەرماندارانی دیلاوار پلانی
 ئەوێان ھەیە رادەستی خەلکانی تورپە بکەن، کەسانیک دەیانەوێت بە
 گۆرینی دانیال بۆ شەیتان، خۆیان لە بەردەم شەیتانەکە ناخی خۆیاندا
 پاکبکەنەو. مەرق بۆئەو شەیتانەکە خۆی تێربکات، دەبێت شەیتانیکی
 تر دروستبکات و بیسووتێنێت. خۆی لە جێگایەکدا بە خەلکی ئەو زەمانی
 دیلاواری گوتوو «شەیتانی راستەقینە، تەنیا بە خواردنی گوشتی
 شەیتانیکی دەستکرد تێردەبێت». بەلێ، ئیستاش بە ھەمان شیوەیە، تا من
 تەنەکم بە شەیتان ناتوانم گوشتت بخۆم و بتسووتێم.

شهويک به پتجهوانه‌ی هه‌موو چاوه‌روانيه‌کانه‌وه دانيال له زيندان هه‌لدیت. ئه‌وه يه‌که‌مجار ده‌بيت له ميژووی ديلاواردا زيندانيک هه‌لبیت. هه‌لهاتنی دانيال شيرازه‌ی ژيان له ديلاوار تیکده‌دات، شاره‌که ده‌که‌ويته ترسيکی گه‌وره‌وه، له ماوه‌ی دوو هه‌فته‌دا پتر له‌سه‌ر که‌س به تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی له دانيال ده‌چن له شوینی جياواز جياوازدا و به‌شيوه‌ی درندانه سه‌ريان ده‌په‌ريتریت و لاشه‌کانيان ده‌سووتيریت. له‌گه‌ل دانيالدا ميژووی قه‌سابخانه‌کان ده‌ست پنده‌کات. له‌و سه‌رده‌مه‌دا يه‌که‌مين کۆمه‌له‌ی نه‌یني دروستده‌بيت، که ئيشيان پزگارکردنی مرۆفه‌کانه، هه‌نديک ده‌لين کتییی دانيال له کاری ئه‌و کۆمه‌له‌يه‌يه. دانيال دلنابووه قه‌سابه‌کان له خه‌وه‌ستاوان، سه‌ربه‌ه‌کان به‌زه‌بيان به هه‌چدا نايه‌ته‌وه، پتیمای لایه‌نگرانی ده‌کات يه‌کتری بپاریزن، هه‌شاره‌که دروستبکه‌ن، وه هه‌چ کات نه‌چن بۆ هه‌چ جه‌نگیک. دواي ئه‌وه به‌ ماوه‌یه‌ک ديلاوار ده‌چيته جه‌نگیکی مه‌زه‌بييه‌وه نزیکي سه‌د سال ده‌خايه‌نیت. له‌و سه‌ده‌مانه‌دا دانيالييه‌کان، ئه‌وانه‌ی ئيشيان پشکیني ریشه‌کانی خراپه و توندوتیژی ناو مرۆف بووه، وه‌ک خائين، خه‌يالاتی، بيه‌روا سه‌يرکراون. له‌سه‌رده‌میکدا دانيالييه‌کان له ناو ده‌چن، يه‌که يه‌که هه‌موو ده‌کوژرين، به‌لام خواستی ئه‌وه‌ی مرۆف به‌ دواي ریشه‌کانی درنده‌یی و بيه‌رحمی ئينساندا بگه‌ریت، هه‌میشه‌ لای که‌مايه‌تييه‌ک ده‌مينيته‌وه.

«تۆ من وه‌ک دوژمن ده‌بينیت و من تۆ وه‌ک دوژمن ده‌بينم ... تۆ من وه‌ک جه‌لاد ده‌بينیت و من تۆ وه‌ک جه‌لاد ده‌بينم ... پۆژنیک شه‌ريک له‌سه‌ر زه‌مين رووده‌دات که هه‌موومان تتي‌دا جه‌لادين و بی گوناھی تيدا نيه‌». ئه‌وه سه‌ره‌تای ئه‌م ميژووه‌ی ئه‌مرۆيه، سه‌ره‌تای ئه‌و خه‌ونه‌يه که ديلاوار ده‌بينیت. سه‌يرکه پي‌نوار... کتییی دانيال ده‌لیت؛ خه‌لک بۆ ئه‌وه‌ی بب‌ن به‌ درنده، پي‌نويستيان به‌ هه‌چ به‌هانه‌يه‌ک نيه‌يه، به‌هانه‌کان دواتر

دروستده‌بن، ئینسان دواى كینه، دواى رق، به‌هانه‌کانى خۆى ده‌تاشیت. دینه‌كان، نه‌ته‌وه‌كان، مه‌زه‌به‌كان به‌هانه‌ن بۆ نه‌فره‌ت و كینه‌یه‌ك كه پێشتریش له‌ مرۆڤدا هه‌بووه. مرۆڤ به‌ر له‌وه‌ى خودا بناسیت، به‌ر له‌وه‌ى زمان فیربیت، به‌ر له‌وه‌ى بزانیته‌ سهر به‌ چ نه‌ته‌وه‌یه‌كه، كینه و نه‌فره‌تیكى كه‌وره‌ى تیدا‌بووه. رقی مرۆڤ له‌ مرۆڤ نه‌زه‌لییه، له‌ پێش دروستبوونی شارستانییه‌ته‌وه‌یه، هیزیکه‌ به‌ یه‌ك شیوه‌ بوونی هه‌یه و درێژه‌ی هه‌یه و به‌رده‌وامه، هه‌ندى جار كه‌مه‌كات و هه‌ندى جار به‌هیز ده‌بیت. له‌ هه‌ندى جیگا‌دا خاوده‌بیت‌وه و له‌ هه‌ندى قوناغی تردا گرده‌ستینیت. ئایا مرۆڤ هه‌چ كات له‌ ده‌ست ئه‌و رقه‌ى ناو ناخى خۆى پزگارى ده‌بیت؟ نازانم. په‌نگه‌ تۆ و مامه‌ سیات باشت‌ر بزانی، ئیشی ئیوه‌ له‌سه‌ر جیهانى ده‌روونه و ئیشی من له‌سه‌ر ڕووداو و به‌لگه‌یه. به‌لام من دلنایام هه‌رچیه‌ك بکه‌ین و چه‌ند هه‌ولیده‌ین، چه‌ند پاک بین و چه‌ند بمانه‌ویت خۆمان وه‌ك مرۆڤى بى كینه ده‌ربخه‌ین هه‌میشه‌ كه‌سیك و شتیك هه‌یه كه‌ بى هۆیه‌كى مه‌نتیقى ده‌مانه‌ویت له‌ ناوى به‌رین... هه‌میشه‌ دوژمنیك هه‌یه ده‌مانه‌ویت له‌توپه‌تیبه‌كین. من ئه‌م موزه‌خانه‌یه‌م بۆته‌وه‌ دروستكرد تا خۆم به‌ سه‌رده‌مه‌ كۆنه‌كانه‌وه‌ سه‌رقالبه‌كم، به‌لام هه‌شتا پرم له‌ كینه‌ى كه‌مژانه... به‌لى، كى هه‌یه‌ پر نه‌بیت له‌ كینه‌ى وه‌ها. هه‌چ كه‌س. له‌م سه‌ر ئه‌ستیره‌یه هه‌چ مرۆڤیك نییه‌ پر نه‌بیت له‌ كینه‌.

دانیال كه‌ له‌ زیندان هه‌لدیت ئیتر بى ئه‌سه‌ر ونده‌بیت و هه‌چ كه‌س نازانیت چى به‌سه‌ردیت... ئاخۆ له‌ دانیالكوژییه‌كه‌دا به‌رگه‌وتووه، ئایا هه‌له‌اتووه، له‌ به‌رگى كه‌سیكى تردا خۆى گۆپیوه و هه‌ر لیتره‌ ژیاوه؟ كه‌س نازانیت. به‌لام به‌ش به‌ش كتیپى نه‌ینى لیتره‌ و له‌وى بلاوده‌بیت‌وه به‌ ناوى كتیپى دانیاله‌وه. كتیپه‌كه‌، كتیپك نییه‌ به‌روایه‌كى تیدا بیت، ئیمانیک، یان مه‌زه‌بیك، به‌لكو سپاره‌ى په‌وینه‌وه‌ى وه‌مه‌ ... له‌و سه‌رده‌مه‌وه تاكه‌ شتیكى سه‌یر كه‌ هه‌میشه‌ دووباره‌ده‌بیت‌وه ئه‌وه‌یه، هه‌ر كاتیك

شه پانگیزی زور دهیت، جهنگ نزدیکه بیته وه، مرقه کان دهکونه گه پان به دوی دوژمندا، ئیتر هوره کان دهگه پینه وه و دهسته دهکن به بارین.. هوره کان دهکونه وه گشت له سهری ئیمه دا، له سهری نه واندها که هست به نیکبوونه وهی کاره سات دهکن».

که میک وه ستاو و سهیریکی منی کرد و گووتی «تو بچی هاتوویت؟ هه موو شتیگ ناشکرایه. نه وهی نه مرق تیا دهژین، سهره تای کاره ساته کانه... تو نابینیت؟».

من له ویدا هه لمکووتایه ناو قسه کانی و گووتم «تو ده لیتت نه و کسهی له خه ونه کهی ئیستادا ده رده که ویت هه ر خودی دانیاله.. هه ر نه وه که راه ته وه؟»

پروفیسور که میک سه رسام و ترساو سهیری کردم، پیده چوو پرسیاره که م شله ژاندهیتی، گووتی «نه وهی له خه ونه کهی ئیستادا ده رده که ویت جه لاد نییه، به لکو له هاتنی جه لاد ئاگادارمانده کاته وه. به دریزایی میژوو، خه لکی درهنگ له و په یامانه تیده گن. هه ر کسه و جه لادی خوی ده بینیت، تا کسه نه بیته جه لاد. به لام ئاره زوی کوشتن له مرقدا له هه ر ئاگاداری و په یام و پیغه مبه ریک گه وره تره. له هه ندیک سه رده مدا مرق هه موو هیزی خه یال و عه قلی ده خاته خزمه ت ئاره زوی کوشته وه، هه ر پیغه مبه ریکیش بیت و ئاگادارمان بکاته وه، په یامه کهی ده بیته وه به جه ق و دووباره ده چه قیته وه گوشتی ئیمه. دانیال هه کیمیکی ئاسایی بووه، زانیویتی سهری ده په پینن، دهیسووتینن، لاشه کهی به زه ویدا راده کیشن، نه له به ره وهی شه یتانه یان گونا هیکی کردوه، به لکو له به ره وهی نه واننی تر به وه ئاسووده ده بن. «نهی نه و کسهی ده مکوژیت، تو بۆ وا ئاسووده بیت؟» نه وه پرسپاری به که می دانیاله، پرسپاریک که من تا ئیستا وه لامه کهیم چنگ نه که وتووه». که میک وه ستاو و نیگای به ره و جیگایه کی نادیار له بالادا

بهرزكردهوه و گووتى «بهلام هه ورهكان شتيكى ترن، هه ورهكان چهند ساله لهگه لماندان، يان هيچ نه بئت لهگه ل مندان، هه ورهكان شتيكى ترن». ئينجا دهنگى زور نزمكردهوه، هيند نزم منيش به ئاستهم گويم لى بوو «ئهوان له تاريكويهوه دين، تاريكويهك كه من بوم دهستيشان ناكريت. پيش هه موو كاره ساتيكي كه و ره هه ورهكان دهگه پينه وه... كاره سات قه در نيه، له غه بيه وه دانا به زيت. ئينسان ده بيبئيت، دروستيدهكات، به شدارى تيدا دهكات. هه ورهكان نيشانهى هه ستى ناو وه مانه، نيشانهى ئه وه يه ... ئيستا چهند هه فته يه له سه رى مندا ده ستيانكردهوه به بارين».

من به دوودلييه وه پرسيم «چون له سه رى تو دا ده بارين؟ بو ده بارين؟ ...».

پروفيسور سه رى له قاند «ئهى من چيت پيده ليم، له به ره وه ي كاره سات به پروه يه. ده بئت يان له ديلاوار هه لبئين يان كومه كى يه كتر بكين. ئه مجوره شارانه مه لبه ندى ترسن. كوچه ي ئهم شارانه، شه قاميان، باغيان، هه موو شتيكيان پره له نيشانهى موته كه يهك، ديوه زمه يهك كه ده نيشيته سه ر گيانمان. ديلاوار به رده وام چاوهروانى ئه وه دهكات درنده يهك، جانه وهرىك، كاره ساتيكي كه و ره بدات به سه ريدا و ويرانىيكات. ئه و چاوهروانىيه چووته خوئتمان وه، ديلاوار يهكجار و بو ئه به د تووشى ئه و دهرده بووه ... هه ندى جار په نجا سال، سه د سالى ئارام تيده په ريت، به لام هه موو ئه و ئاراميانه درون، پوژىك كه سيك ديت، خه ونيك ديت، مه زه بىك ديت و به خه لك ده لىت دوژمن هاتوو نابوتتان بكات. ئه وه دووباره هه موو گيانمان پر دهكات وه له ئاره زوى جهنگ. من سى ساله ده خوئتم وه بو ئه وه ي بزائم، ئايا ئه و ترسه دهرمانى هه يه. ئاخو فله سه فه يهك هه يه بتوانيت به مروف بلى له مروف مه ترسه، به لام نيه... هيچ كتيبيك نيه مروف فتربكات له مروف نه ترست».

رهنگه پرسیاره کانم مندالانه بووینت، به لام من جگه له پرسپاری
مندالانه خه یالم بۆ هیچی تر نه ده چوو. وهک له به ردهم فالگره وهیه کدا
وه ستابم به تکاوه پرسیم «ئهی جهنابی پروفیسۆر دیلاوار چی لیدیت؟»
پروفیسۆر که من بیدهنگ بوو، ئینجا به دهنگیکی نزم گووتی «من خۆم
بۆ شتی ترسناک ئاماده ده کهم. دهییت دهستبهردار نه بین، دهییت دانه نیشین،
مروڤ ناتوانیت دونیا بگوریت، به لام ده توانیت درنده نهییت. له شاریکی
وهک دیلاوارد، دهییت هر ژیا نیک کهوته مه ترسییه وه بیپاریزین. ئه وه
بروای من بووه، ئه وه تاکه شتیکه من ئیمانم پیته تی.»

دوا پرستهی پروفیسۆر به هنام پرستهیهک بوو له کتییی دانیال «گهر
روژیک هه وره کانت بینی، ئاگادار به، خهریکه له راستی نزیکه ده پیته وه.
ئاگادار به، راستییش هه میسه نزیکه دۆزه خه.»

من لای پروفیسۆر هاتمه ده ری و به رده وام له بهر خۆمه وه ئه و
دوا هه مین پرستهیه م ده گووته وه. من نه متوانی جاریکی تر به وجۆره له گه ل
پروفیسۆر دا دانیشم و سوود له زانسته کانی بیینم، که هاتمه ده ری باوهرم
نه ده کرد ئیدی جاریکی دی بیینمه وه، به لام زۆری نه برد له جیگایه کی
سه یردا چاومان به یه کدی کهوته وه.

ثال موراد بوی گنیرامه وه :

که چوومه ریزی باغه وانه کانی دیتلاواره وه، به وه دا دهستم زور راست بوو، هر زو له گهله دهسته یه که مدا، بوومه خاوه نی یه کیک له تفته نگه که مه کانی سوپا بچکوله که مان. به فهرمانی سهی ئهسلان هیزه که مان ناوی «سوپای باغه وانه کانی دیتلاوار» سی لیترا. من کورته بالاترین تفته نگ به دهست بووم، ده بیت بلیم وهک ئهوانی تر خهونی ئه و پیاوه سه ره پهرینه م نه ده بینی، له گهله ئه وه شدا وهک هه زارانی تر ده مگووت به لی ئه و خهونه ده بینم. جاریک ئه و درویه م کردبوو و له گه لیدا تووشی ده رده ره شی خوم بوو بووم و نه مده توانی لی بی بیه ده ری. خهونه که شتیکی وا ئالوز نه بوو نه کریت منیش دایپریتزه وه، خهونه که بوو بوو به قالب و کلیشه یه که که هر که س بیوستایه دهیتوانی بو خوی و به ئاره زوی خوی دروستییکاته وه، به مهرجی درو و زیاده ره ویی زوری پیوه نه نیت، خهونه که ئیستا بوو بوو به حیکایه تیکی ساده که هر مندالیک دهیتوانی به شیوازی خوی بیگیریتزه وه. هر ئه و کاتیش باوهرم وه هابوو ئهوانه ی به راستی خهونه که ده بینن، ژماره یه کی که من... به لام منیش لای خومه وه پیم خوش بوو، واده ربکه وم وهک له ژیر هیرش و په لاماردایم، وهک ئه وه ی نه فسیک بم دوزمن نیشانه ی لی گرتبمه وه. ئه و ماویه سهی ئهسلان

پوژانه نوسينىكى خوئى بلاوده كرده وه، نوسينه كانى هيشتا به دهستنوس و به نوسراوى كارپونى دهستاوده ستيانده كرد. له و كاته وهى چووبووه لاي فرماندار و باغه وانه كانى به پرهمى دامه زراند، ئاسانكارى زور بؤ دهكرا، خه لكى دهيانگووت سهئى ئهسلان بؤته پياوى بنه مالهئى ماروفى و قهره قازانى، ئه و نوسينگه يه كى تاييه تى دانابوو، سئى كه س تئيدا نوسينه كانى ئه ويان به دهست ده نوسيه وه و سيانى ديش دابه شيانده كرد. ئه و دژى ته كنكى نوى بوو، گهر ناچارى نه بابه نه يده هيشت دهستيشمان بهر چهك و تفاقى تازه بكه وىت، برواى وابوو چهكى پياوى قاره مان هر ته ور و خه نجه ره و هيچى تر، به لام چونكه دوژمنى ترسنوك چهكى دوور هاويژ به كارده هيتن، ئيمه ش ده بيت گه و جى نه نوئين و خومان وا ته ياربكه ين، بؤ شه پى مان و نه مان ئاماده بين. سهئى ئهسلان له نوسينه كانيدا ئه و ههستهئى لا دروستده كردين كه هر يهك له ئيمه و به تاييهت له لايه ن دوژمنه وه كراوينه ته ئامانج. ئه و ههسته زور شانازيه كى گه و رهئى تيدا دروستده كردم، من گه رچى ترسيكى نه ئينيم له سهئى ئهسلان هه بوو، به لام ئه وهئى هه ستمده كرد كه دوژمن نيازيتى من بگوپيت بؤ مروفيكى ترسنوك، غيره تينكى زورى ده دامى.

من له مه شفكاوه وهك دهستراست ناوبانگم پويشتبوو، پوژيىك فاتيجى سهيد فه تحولاى ههلاج هات بؤ لام و گووتى ههسته با پرون تفهنگى خووت وهر بگره. ئه و كات چيروكى ماسيگره كوژراوه كان و پهلاماردانى پهيتا پهيتاى دوژمن بؤ سهر گونده كانى سنوور قسه و باسى پوژانه بوون. راسته من دهستم راست بوو، به لام دهنگى فيشهك و نالهئى گولله ده يانترساندم. ده بوو هر چيه كم كردوه به سهر ترسه كاندا سه ربكه وم، چونكه بيئه وهئى بزانم چون، ئهم واجيبه هاتبووه سهر ريگام و ده بوو جيبه جيبه كم. دلنيا بووم پيم خووش بيت يان ناخوش، هر ده بيت بيم به جهنگاوه، ده بوو هر كاتيش فرمان هات و رابه مان گووتى چهك

هه‌لبگرن، گوپرایه‌ل و ئاماده‌بم. سه‌یی ده‌یگوت «ئه‌و پوژه زور نزیکه یان ده‌بیت ئیمه سه‌ری دوژمن بیه‌پینین یان دوژمن سه‌رمان بیه‌پینیت، خاک به‌سه‌ری ئه‌و که‌سه‌ی ئاماده‌ی شه‌ر نییه‌». سه‌ی ئه‌سلان پوژه‌یه‌کی پیتشک‌ه‌ش به‌ فه‌رماندار کردبوو، تا له‌ قوتابخانه‌کان مه‌شقی چه‌ک ده‌ست پیتیکات. فاتیحی سه‌ید فه‌تحولا ده‌یزانی من زور راحه‌ت و شادومان نیم، ئه‌و گووتی «دیه‌نگ یاخود زوو هه‌موو ده‌بیت چه‌ک هه‌لبگرن، ئیمه شانسدارین زوو چه‌کی خۆمان ده‌ست که‌وتوه‌».

ئه‌و ئیواره‌یه‌ من و فاتیح چووین بۆ بنکه‌یه‌کی تاییه‌ت، له‌وێ حامید سولتان و بۆقبۆقیله‌مان بینی له‌گه‌ل پیاویکدا ناوی حوسامی قه‌ره‌قازانی بوو، که‌ هه‌موو ده‌یانگووت نوینه‌ری جه‌نابی فه‌رمانداره‌. له‌وێ ریزمان به‌ست و من و هه‌ژده‌ که‌سی تر ته‌نگه‌مان وه‌رگرت، ئیمه‌ یه‌که‌م ده‌سته‌ی ته‌نگ به‌ده‌ستان بووین. له‌گه‌ل ته‌نگه‌که‌دا هه‌ر یه‌که‌مان پسوله‌یه‌کی پیتیدانی هه‌لگرتنی چه‌کمان پیتدرا، له‌ پسوله‌که‌دا نوسرابوو هه‌لگری ئه‌م چه‌که‌ له‌ کاتی پتووستدا ده‌توانیت بۆ به‌رگری له‌ خۆی و نیشتمان به‌کاربیه‌ینیت، پسوله‌کانمان به‌ ناوی سوپای پارێزه‌رانی دیلاواره‌ بوو، مۆری جه‌نابی حاکمی سه‌ربازی له‌سه‌ربوو، به‌لام بۆقبۆقیله‌ به‌ منی گووت ناوی ئیمه‌ هه‌ر وه‌ک خۆی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاوار ده‌مینیتوه‌. هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ هه‌شت له‌ ته‌نگچییه‌کان بۆ یه‌که‌مین جار له‌ غه‌فاریی یه‌که‌مین ئه‌رکمان پیتسپێردرا. به‌وه‌دا سه‌ی ئه‌سلان خۆی له‌ بالنده‌کان ده‌ترسا، له‌ قه‌له‌په‌شه‌کان ده‌ترسا، ده‌بوو وه‌ک یه‌که‌مین ده‌رچوون و یه‌که‌مین ئه‌زموون له‌ گوشتنی بالنده‌کانه‌وه‌ ده‌ست پیتکه‌ین. سه‌ی ئه‌سلان هۆی بالنده‌کوژییه‌که‌ی وه‌ها پاساودابوو که‌ ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونی گه‌نجه‌کاندا ده‌فریت و دلیان ده‌ترسینیت ئه‌م بالنده‌یه‌. شه‌و به‌ خۆمان و ته‌نگه‌کانمانه‌وه‌ له‌ مالی بۆقبۆقیله‌ خه‌وتین، دایکی ژنیکی میهره‌بان بوو که‌ بینینی ته‌نگه‌کان دلی خستبووه‌ خورپه‌وه‌ ... دوو جار پیتگووت دایه‌ گیان نه‌ترسیت، پسوله‌کانمان مۆری

حاکمی سهریازی پتوهیه. له راستیدا من زور دلم به پسولهکه و به مورهکهی حاکم خوشبوو، کاتیک دهمگرت و تماشامدهکرد ههستم به دلنیاایدهکرد. ئه و گووتی «کوری خوم ئه وهی له تهنهنگ نه ترسیت، له خوداش ناترسیت». ئه و شه وه هه هه شتمان پیکه وه نوسینکی تازهی سهی ئه سلانمان خوینده وه که به بونهی دامه زرانندی یه که مین کوردانی سوپای دیلاواره وه بلاویکردبو وه. سهی ئه سلان نویسیووی دوژمن له بهر ده رگایه و پلان و نه خشه کانی به ره و نابووتیمان ده بن. چهند جار هاواریکردبوو «دهی میلله ت له خه وه ستن درهنگه، تاکه ی ئتوه له خه وی غه فله تدا نوقم و له به حری زیله تدا ده ژین». باوه ری وابوو ئه م کومه له که نهجی که ره کی غه فاریی به ردی بناغه ی سوپایه کی سه دان هه زار که سین که وه ک گرکانیک هه لده ستن و دیلاوار ده که ن به هیزیککی نویی له بن نه هاتوو، هیزیک جیهان حسابی بۆ بکات و دوژمنان له به رده میدا به لرزین. نویسیووی ئه م لاوانه ده بن به په مزی ئیفتیخار و هه لگری چرای پاشه پوژ. ئه و زمان و ئینشایه هه موو که نهجانی مه سته ده کرد، من نه بیت. من که ئه و هات و هاواری ره بهرم ده خوینده وه، هه زمه ده کرد ده سته بخرمه سهر ده مم و پیکه نم. به لام هه ستمده کرد ورده ورده ترسیکی نه نیم تیدا دروستده بیت و ناویرم به ئاشکرا به هیه قسه یه کی سهی ئه سلان پیکه نم. من بۆم گرنگ نه بوو سهی ئه سلان چی ده نوسیت و چون بیرده کاته وه، ئه وهی من زور هه زم لی بوو، ئه وه بوو به یانی بهر له که ورتی خۆر و پیش ئه وهی زه وی پوناک بیته وه ده چین بۆ راوی بالنده کان. لیتی ناشارمه وه هه زم له ته قه کردن بوو، ئه وهی نیگا له که ل جاسوسی تهنهنگه که دا جووتبکه م و نیشانه له شتیک بگرمه وه و بیپیکم، له زه تیکی بیوتنه ی هه بوو... پیکان ... ئه و وشه یه وه ها مه ستیده کردم، مه پرسه. ئه و شه وه تا به یانی تهنهنگه که مم کرده باوهش و ته نیا بیرم لای له زه تی ئه و کاته بوو که نیشانه یه ک ده پیکم... ئه وهی ناوبانگم وه ک ده ستراست و نیشانه پیک که یشتبو وه خودی سهی

ئه‌سلان، مایه‌ی شانازی بوو بۆ من.

بۆ سبه‌ی دوا‌ی ئه‌وه‌ی دونیا که‌مێک پوناک بووه‌وه، بۆقبۆقیله هه‌موومان‌ی له‌ خه‌و هه‌ستان و پێ‌ی گووتین پشکنینیکی ساده بۆ تهنه‌که‌کانمان بکه‌ین و له‌ مال ده‌رچین. هاو‌پێ‌کانم هه‌ر چه‌وتیان به‌ ده‌نگ و له‌ فزیکی تو‌په‌ و نا‌په‌چه‌ته‌وه‌ خه‌ونه‌کان‌ی شه‌ویان ده‌گێ‌رایه‌وه، قسه‌یان له‌ ترس و عاره‌ق‌پێ‌ژی و تهنه‌که‌نه‌فه‌سی کاتی خه‌و ده‌کرد. ئه‌وه‌ یه‌که‌مین به‌یانی ئهم ژیا‌نه‌ نو‌تیه‌م بوو، من یه‌که‌م که‌س بووم یه‌که‌م فیشه‌کم له‌ تهنه‌که‌کان‌ی سو‌پای با‌غه‌وانه‌کانه‌وه‌ ته‌قاند. ئه‌و کات که‌ له‌ مال ده‌رچووین که‌سیان نرخی ئه‌و یه‌که‌مین فیشه‌که‌ی نه‌ده‌زانی من نه‌بی‌ت، ئه‌وان‌ی تر بێ‌خه‌یال ده‌پۆ‌یشتن و قسه‌یان‌ده‌کرد. له‌ دلی خۆ‌مدا گووتم، وه‌ک له‌م ئیشه‌وه‌ ئالاوم، با می‌ژوویه‌ک تو‌ماربکه‌م و به‌ پێ‌چه‌وانه‌ی چاره‌پروانی هه‌مووانه‌وه، یه‌که‌م فیشه‌ک له‌ تهنه‌کی منه‌وه‌ بته‌قی‌ت. له‌ نزیک مالی سه‌ی ئه‌سلان و چه‌ند مه‌تریک دوور له‌ مرگه‌وت، من بال‌داریکی ره‌ش و گه‌وره‌م بی‌نی، بال‌داریک له‌سه‌ر دره‌خت‌ی به‌رز‌ی به‌ر مالیکی خۆ‌شدا، پیر و بال‌قورس له‌سه‌ر چلیک نیشتبوو، پێ‌ده‌چوو هه‌موو شه‌و له‌ویدا ئارامی گرتی‌ت. من گووتم «برایان به‌ی‌لن با ئهم بال‌نده‌یه‌ بۆ من بی‌ت، سو‌یت‌د ده‌خۆ‌م که‌ ئه‌مه‌ له‌ ته‌یریکی ره‌شی قیزه‌ون ده‌چیت که‌ زوو زوو دیته‌ خه‌وم». هه‌ستم‌کرد ئه‌وان‌ی تر بۆ‌یان گرنگ نییه، له‌ ملنا و نرخی فیشه‌کی یه‌که‌م نازانن. بی‌ئه‌وه‌ی نا‌په‌زابن، قه‌بوولیان‌کرد من نیشانه‌ بگره‌وه‌ و یه‌که‌م گولله‌ی سو‌پای دی‌لاوار بته‌قی‌تم. ده‌نگی گولله‌که‌م وه‌ها به‌ شریخه‌ و ناله‌ بوو، هه‌ستم‌کرد هه‌موو دی‌لاواری له‌ خه‌و هه‌ستان‌دوه، له‌گه‌ل زرمه‌ی لی‌دانی مندا هه‌زاران بال‌نده‌ پێ‌که‌وه‌ فرین، هه‌زاران بال‌نده‌ له‌ سه‌دان چه‌وش و سه‌ر سیله‌ و سه‌ر دره‌خت و ناو هی‌لان‌ه‌وه. له‌ چاو‌تروکانیکدا که‌ من هیش‌تا سه‌یری دو‌که‌لی لوله‌ی تهنه‌که‌که‌م ده‌کرد، که‌ خه‌ریک‌بوو ده‌می‌نی چۆن بال‌نده‌ ره‌شه‌که به‌رده‌بیته‌وه‌ و به‌ر چلان ده‌که‌وی‌ت و که‌لا و ورده‌ لق له‌گه‌ل خۆ‌یدا ده‌می‌نیته‌

خوار، سهرم هه لېرى و بېنېم خه رېكه بهرى ئاسمان به بالندهى سهر و به قه له په شكهى گه وړه گه وړه ده گيريت كه هه موو به ساميكي گه وړه وه به ره و ئاسمان ده چوون، بيته وهى بزائن كه ئه وه فيشه كى يه كه مه له جهنگيكا كه پېناچيت وا زوو كوتايى بيت. دهنگى گولله كهى من به ناله و نه عره بو، پېده چوو له ميژبيت خه لكى غه فاريسى گوڤيان له دهنگى فيشه كى راسته قينه نه بوو بيت... ترساو له ده رگا و په نجره و سهربانه كانپانه وه سهرپان ده رهيتا. من باكم نه بوو، ته نيا شتيك بيرم ليده كرده وه ئه وه بوو، ئيفتيخارى يه كه م گولله له م جهنگه دا، هى ده ست و تفهنگى منه.

خه ونېك له ده فتمرى خه ونه كانه وه

خه ون به رېگاي ره شه وه ده بېنم، به رېگايه كه وه ده روات و ناگاته جى. رېگايه كى ناكو تا و بېسنور، رېگايه ك به ده ورى چه ندين قه لا دا ده سو رپته وه و ونمه كات، پېچ خوارى بى ده رباز به ده ورى قه لاي بلند و كيونشين و سه ختتا، له خه ونه كه مدا ده مه ویت بچه ناو قه لاكان، به لام ده رگاكان داخراون، ده رگاكان ناكرينه وه. من له ده رگاي ره شى قه لايه ك ده دم، ده ستم وهك چه كوشى كى گه وړه وايه. له ده رگاي قه لاكانه وه، له و جيگايانه دا كه من به گورزى كوشنده ده يانكو تم هالاوى سوور هه لده ستيت، من ده رگاكان ده كوتم و ده بېنم هالاوى خوښينيان ليته لده ستيت. له جيگاي كوتانى منه وه دهنگي ك بيت، له ناكاو ده ر و ديوارى قه لاكه وهك چه سته يه كى زامدار هاوار ده كن. له ناكاو زه وى له ژير پېمدا وهك پوخساريكى ناشيرينى لى ديت، راده كه م و هه سته كه م به سهر ده موچاوى جانه وه ريكي ترسناكا ده خليسكي م. من له خه ونه كه مدا ده پرسم زه وى بو له زه وى ناچيت، هيچ كه س وه لام ناداته وه. له ناكاو هه موو قه لاكان ده بن به هه لم، ده بن به شتيك وهك گرگان، ده بن به نورى كى دې كه دهنگي كى ليوه ديت وهك

نرکه‌ی مروف. چوارده‌ورم هالاوێکی مۆر ده‌یگریت، ده‌مه‌وێت پابکه‌م، به‌لام ده‌روازه‌یه‌ک نادۆزمه‌وه‌ لێی ده‌رچم. دلتیام که‌ بی‌هۆشده‌بم، له‌ خونه‌که‌مدا له‌ ناو تابووتیکدا به‌ ئاگا دیمه‌وه‌، هه‌سته‌که‌م ده‌ستیکی ره‌ش باوه‌شینمده‌کات، ته‌نیا ده‌ستیکی هه‌لواسراوه‌ له‌ هه‌وادا، ده‌ستیکه‌ بی‌ جه‌سته‌. من ده‌مه‌وێت بلی‌م مرده‌کان باوه‌شینیان ناوێت. که‌ له‌ ناکاو باوه‌شینه‌که‌ ده‌بی‌ت به‌ چه‌قویه‌کی گه‌وره‌، ده‌بی‌ت به‌ چه‌قویه‌ک خوێنی لی‌ ده‌تکیت و تک به‌سه‌ر پوو‌مدا ده‌تکیت. من هێ‌ز ده‌ده‌مه‌ خۆم هه‌ستم، به‌لام هێ‌زیک ده‌مگریت و فه‌رمانم پێ‌ده‌دات: بخه‌وه... بخه‌وه... بخه‌وه.

ژيان له سەنتەرەكەدا وردە وردە جۆرە پېتمېكى خۇى وەردەگرت. تەمىكردن بە جۆرىك له جۆرەكان بوو بە كەرەستەى سەرەكى بەپړوه‌بردن، زۆربەى نەخۆشەكان كەمېك داپووى ئارامبەخشیان وەردەگرت، هەندىكیشیان هەندى دەرمانى تايبەت كە تووشى وپى و له هۆشخوچوونى بەردەوامى دەكردن. بەلام بە گشتى شىوازى سەرەكى چارەسەر تەنيا لىدان و بەستتەوه و جياكردنەوه و كۆتكردن بوو. سەرەتا نەخۆشەكان پړوحىيەتېكى هەلچوو و ياخيان تېداوو، بەلام تەمىكردنەكان وەها قورس و دەررونشكېن بوون، هەر زوو بەشى زۆريان دايانە بارى كزى و شىوه كپى و بېدەنگىيەكى غەمگین بالى بەسەر سەنتەرەكەدا كېشا. من هەر له چەند پوژى يەكەمدا دپندەى پاسبەوانەكان تووشى قىز و بىزاريان كردم، پاسبەوانەكان مۆلەتيان بوو بەرامبەر هەموو سەرپىنچىيەك سزای توند بگرنەبەر. هەمووى دە پوژىك بوو لەويىووم كە ئىوارەيەك چووم بۆ بەشى پەرودە و تەمىكردن و لەوى مېرئەودالم بېنى. مېر بە زنجىرىكى زۆر ئەستور بەسترايووه، بە شىوهيەكى دپندانە لىنى درابوو، كە من بېنىم تەنيا دەرپى كورتىكى چلكنى له پېداوو، لەشى له زۆر جىگاوه برىنداريووو، يەكېك چەند جگەرەيەكى لەسەر لەپى دەستى كۆزاندبووه. مېر كە منى بېنى چاوانى پړپوون له ئاو و فرمىسكەكانى بە

پێدەنگی له چاوی هاتنه‌خوار. به‌لام له بری تو‌په‌یی و نا‌په‌زایی، سه‌برێکی
 دڵشکێن له‌سه‌ر ڕوخسای بوو. وه‌ستا سه‌لاحه‌دین، زیاده‌ڕه‌ویه‌کی زۆری
 له‌ئه‌شکه‌نچه‌دا به‌کارده‌هێنا. دوو ڕۆژ پێشتر به‌جۆرێک له‌ نه‌خۆشێکی دابوو،
 دهم و ده‌ست برده‌بوویان بۆ بیمارستان، تووشی ڕاته‌کانی می‌شک، شکانی
 کاکێله، کلافه‌بوونی زمان بووبوو. زۆربه‌ی ئه‌وانه‌ی له‌ به‌شی په‌رورده
 و ته‌میکردن ئیشیانده‌کرد، جار دوا‌ی جار مۆت‌تر و گرژ‌تر ده‌رده‌که‌وتن،
 شینوازی ڕۆشتنیان ده‌گۆڕا، پۆز و سنگ ده‌رپه‌راندنیان زیاده‌کرده‌.
 سه‌یر بوو به‌ لامه‌وه ئهم که‌سانه‌ که‌ تا چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک له‌ مه‌وبه‌ر هه‌ر
 که‌سه‌یان له‌ جینگایه‌ک و له‌ فه‌رمانی‌کی دیکه‌دا ده‌ستبه‌کاربوون، هه‌یج کات
 لێدان و توندوتیژی پێشه‌یان نه‌بووبوو، له‌ ناکاو، دوا‌ی چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک
 له‌م ئیشه‌دا بووبوون به‌ بوونه‌وه‌ری نوێ، به‌ که‌سانیک هه‌یچیان له‌و
 مرقانه‌ی پێشتر نه‌ده‌چوو. من که‌ ئه‌وانه‌م ده‌بینی له‌ خۆشم ده‌که‌وتمه
 گومان و ده‌چوومه‌ دووبلێیه‌وه. هه‌ر جارێک که‌ سیکم له‌ به‌شی په‌رورده و
 ته‌میکردن وه‌ر بگرتایه، ده‌مبینی چاودێره‌کانی ئه‌وێ به‌ له‌ خۆپازیبوونیکی
 زۆر و به‌ له‌ خۆپازیبوونیکی که‌وره‌وه ته‌ماشای نه‌خۆشه‌کانیان ده‌کرد. له‌و
 نه‌خۆشه‌کان هه‌ر به‌ر لێدان و ئه‌شکه‌نچه نه‌ده‌که‌وتن، به‌لکو هه‌ندیکیان
 ناچار ده‌کران خه‌ونه‌که‌ی خۆشیان بگێڕنه‌وه، ناچار ده‌کران گوێ له‌ لا‌ق‌رتی و
 گالته و سووکایه‌تی بگرن. کاتیک بیماره‌کان ده‌گه‌یشته‌ باسی ئه‌و به‌شه‌ی
 خه‌ونه‌که‌یان که‌ پیاویکی نه‌ناسراو چه‌قۆ ده‌خاته سه‌ر ملیان، چاودێره‌کان
 به‌ نیازێ تۆقاندن، بیماره‌که‌یان ده‌گرت و چه‌قۆی تیژیان ده‌خسته‌ سه‌ر
 گردنی و ماوه‌یه‌کی درێژ بیماره‌که‌یان ده‌خسته‌ دۆخیکی تر سناکه‌وه و
 هه‌ر په‌شه‌ی سه‌ر بپینان لێ ده‌کرد.

ئه‌و ڕۆژه‌ی که‌ میرئه‌ودالم وهرگرت، میر ته‌واو بریندار بوو، له‌ کاتی
 لێدانا ئازاری زۆر پێگه‌یشتبوو. له‌و ماوه‌یه‌دا کیشی زۆر دابه‌زیبوو، له
 به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن، خۆم به‌ده‌ستی خۆم زنجیره‌کانیم کرده‌وه و

کومه کم کرد جله کانی له بهر بکاته وه، شه پوالتیکی دهلب و زلی له بهر دابوو، کراسینکی په شمی پان، ویستم بچمه ژیربالی، به لام به وه دا هیشتا زور قورس و به کیش بوو، داوای کومه کم له دوو چاودیری گه نچ کرد، که هر زوو به دهنگه وه هاتن. به هر سینکمان میرمان گه یانده ژووره که ی من.

میرنه ودال به نه ستم دهیتوانی ههنگاو بنیت، هه ستمده کرد برینه کانی دهروونی له برینه کانی جه سته ی سهنگیتتن. قرژی زور دریزبوو بوو، به پهنگی بزپکاو و مووی په شتیویدا دیاربوو زیاد له دوو ههفته په پیشی نه تاشیوه. له ژووره که ی من، له سر کورسییه کی تاییه تی دامن و به په پویه کی تهر دموچاویم بو سپری و داوام لیکرد که که میک پشووبدات. میرنه ودال پاش وچانیک به دهنگیک بهرز و پوون پرسى «تو هر کوپى عیاده که ی دکتور سیامه ندیت؟». به هیمنى وه لامدایه وه «به لى، جه نابى میر. من و تو یه کتر دهناسین. من نهوم». پاش بیدهنگییه کی زور پرسى «تو له و باوه په دایت، من شیت بم». من به دلناییه وه گوتم «نا جه نابى میر، تو شیت نیت، هیچ که سیش وای به تو نه گووتوه». «نه ی من چیم؟ گهر شیت نیم چیم؟». «که سینکی ماندوویت، که سینکیت به بارودوخیکی دژواردا تیده په پیت. به لام شته کان کاتین، زور نابات و چاک دهیته وه، هه موو ئینسانیک تووشی گرفتى له م جوړه دیت». «له مندالییه وه نه و ترسهم هیه، یه کیک بمکوژیت. به رده وام نه و ترسهم بووه ... تو له و باوه په دایت روژیک له روژان که سینک بمکوژیت؟» «نا هیچ که س ناتکوژیت، جه نابى میر. هینده هیه تو نارام به، تو په مه به، په لامارى که س مه ده با نه زیت نه دن». «هه ستمده کم پوژیک یه کیک ده مکوژیت و توش له وئ ده بیت و ده مینیت». من پیکه نیم و گوتم «نا جه نابى میر، هه مووی خه یالاتی چرت و پرته، منیش له و جوړه خه یالاتانم هیه، بیر له شتى وا مه که ره وه». پاش ئینستیکى که میک دریز گووتى «پاسه وانه کان ئیشیان نه وه یه لیمان بدهن، دکتور سیامه ند بوئه وه دایناون. قسه بکه یان نا

ههرو سزمان ددهن ... من که سیکێ ئارام بووم، له مندالییهوه ئارام بووم، من میربووم، میر دهبیئت ئارام بیئت، یهکه مین میربووم. من له بنه ماله ی زهریاواریم، خۆمان میرمان نییه، من مندال دهیم که باوکم نیهتی ئهوهی لیده هینیت من بکاته میر. زۆریه ی بنه ماله کان میریان هیه ئیمه نه بیئت، ته مه نم ههوت سال ده بیئت که نازناوی میرئه ودال به من ده به خشن. مندال بووم که باوکم پیتیگوتم ئیتر تو میریت. ئهوکات نه مده زانی میربوون چ جوهره عیله تیکه. باوکی رهحه تیم یه که م کهس بوو پیتیگوتم، به ودا تو یه که مین میری تایه فه ی زهریاواریت له وانه یه دوژمن بترقی نیت و بتکوژیت. میره کان گهر ئاگیان له خویان نه بیئت یه کیک له شیرین خه ودا ئامبازی سهریان ده بیئت و ده یانکوژیت. نه یاران چه قو ده خنه ملیان و سهریان ده بن. من سه د حیکایه تم بیستوه له سه ره ئه و میرانه ی له شیرین خه ودا یان له جهنگدا سه ره بر دراو». من له و کاته دا زانیم که چیرۆکی مردنی باوکی به ره له له دایک بوونی ئه م، ته نیا سه ره بور دیکێ درویه و بو فریوی مامه سیام دروستیکردوه. به فرسه تم زانی و گوتم «راسته جهنابی میر، میره کان عاده ته ن له شیرین خه ودا یان له شه ردا ده کوژرین. به لام جهنابی میر، تو به راست ئه و خه ونه ت ده بین، دلناییت ... دلناییت ئه و خه ونه ت بینوه، مه به ستم ئه و خه ونه یه که له عیاده که بو مامه سیات ده گێرپایه وه». میر بو یه که مجار قوول سه یه یکردم و گووتی «نا... دلناییم... چون دلناییم، هیچ که سیک نییه دلناییت له خه ونیک بینویتی. به لام له خه ودا بم یان له هوشیاریدا ئه و شتانه ده په رنه سه رمه وه. چه ندین ساله ئه و ورینه و خه یالاتانه م له که له. ئیستا زۆر بوون، ئازارم ددهن. هه ندی جار به شه و ده په رنه سه رم، هه ندی جار به رۆژ. هه ندی جار له خه و هله دستم و هه سته ده کم ئه و خه ونه م بینوه و هه ندی جاریش نا، به لام هه مووی هه سته، من که وریاده بمه وه له هیچ شتیکی کاتی خه و دلناییم، هه ره له به ره ئه وه یه زۆر ده ترسم». «بو؟ بوچی؟ میرئه ودال... له چی

ده ترسیت؟». «نالیم، پیم نه گووتی، له مندالییه وه ده ترسم بمکوژن، شه و پوژ ... هر من وانیم، زوربهی ئهوانه ی لیره ن ئه و ترسه یان هیه. هه موو دلنیا ن پوژیک شتیک دهقه ومیت، شتیکی زور ناخوش». «جه نابی میر، ده ته ویت بگه ریته وه بو مالی، ده ته ویت بجیته وه بو لای مرواری خان؟». بیته وه ی سه یرمبکات گووتی «نا... نامه ویت بگه ریته وه. باسی شتی وا بو من مه که. پوژ به پوژ زیاتر له خو م ده ترسم. من پیو یستیم به سزایه کی وه ها گه وره بوو، سیامه ند دکتوریکی زور باشه، پیشتر وام نه ده زانی. نا، به لام دکتوریکی زور باشه، ده زانیت ئیمه پیو یستمان به چییه. له م بارودوخه ی ئیستامدا که لکی ماله وم پیوه نییه... گه ر ئیستا بمبه نه وه، مینز و په نجه ره و ئاوینه کانی ماله وه ده شکینم. ئیمه که سمان ئامانمان نییه. ئیره شیتخانه نییه، هر که سیک لیره ده سته سه ره تاوانباره. هه فته یه که له مه وینش مرواری هات بو لای من، من که وتم به سه ر پیلاره کانیدا و گریام که نه مباته وه، داوام کرد لیم گه ری. ئیره شوینی ئیمه یه... هر که سیک دکتور سیامه ند بیخاته ئه م قه ره نینیه وه هه قی خویه تی. هه موو پیاوکوژی خه ته رناکین، که سمان نییه پیاوکوژی خه ته رناک نه بین. من ده میکه خولپای ئه وه م تیندا دروستبووه که خوین بریزم...». قسه کانی میر سه رسامیان کردم، چاوانی تو ره ییه کی نهی تی تیندا بوو، سه یریده کردم و هه ستمده کرد دهیه ویت به چاو ئازارم بدات. پرسیارم زوربوو، به لام خوی پاش وچانکی کورت پرسى «بیستوومه ده مانبه ن بو جه نگ، هه قه بمانبه ن بو جه نگ... تو ده لییت ده مانبه ن؟». من گووتم «نازانم... جهنگی چی، کامه جهنگ، خو جهنگیک له گو ری نییه؟» «به لی ده مانبه ن بو جهنگ. جهنگیک هر ده ییت، له تو وایه جهنگ نابیت؟ ئه ی ئه و پوژه ئه و کابرا که رده موچاوه بو هاتبوو، مه به ستم ئه فسه ره زله که ی سوپایه. گه ر پوژیک جهنگ هه لگیرسا، من یه که م که س ده بم که ده چم بو شه ر. به و ئه فسه ره بلێ، که من یه که م که س ده بم تفهنگ هه لده گرم. تکایه بیرت

نه چیت ناوی من بنوسیت. من دهمه ویت بچم بۆ شهـر... وهـک پیاویکی زل و کهـلخو تیممهـکه، دهـتوانم شهـرکهـریکی باش بم، وامهـپوانه، وهـک ئهـوهـی لیاقهـتی ههـلگرتنی چهـکیکم نهـبیت». «چهـناب میر، بهـوجۆره باسی خوـت مهـکه، تو کهـسیکی حراپ نیت، پتویست ناکات بچیت بۆ شهـر، شهـر جیگای کهـسیکی وهـک تو نییهـ... تو پیاویکی بهـپزیت، خیزانداریت، دهـبیت زوو بگهـپیتتهـوه بۆ ناو مال و مندالی خوـت». میرئهـودال بهـخوی و گوپهـ سوور و کهـورهـکانییهـوه وهـک مندالیکی گهـوره و گرۆز دهـهاته پیشچاوم. دواـی ئهـو قسانم ماوهـیهـکی زور بیتدهـنگ بوو، چهـند پرسیاـریکی بچوکم لیکرد هیچانی وهـلام نهـدایهـوه. لهـ ناکاو وهـک بیرى کهـوتیتتهـوه ئهـو میره و من هیچ نیم، بهـ دهـنگیکی زال گووتی «من لهـ مندالییهـوه باوکم ترساندومی. ههـموومان لهـ مندالییهـوه ترساوین، ئهـی تو خهـون نابینیت کهـس سهـرت بپریت؟ . ئهـی تو، وهـک ئیمه ئهـو ترسه سهـری لی نهـشواندویت. گوینگیره، من قهـناعهـتم وایه که هیچ کهـسیک لهـم مهـمله کهـتهـدا نییه لهـ خهـونیدا یان لهـ خهـیالیدا نهـکوژرابیت، قسهـی قۆرم بۆ مهـکهـن، بهـ دکتورهـکهـی خزمتان بلی قسهـی قۆرم بۆ نهـکات. لهـ کهـناری دهـریای سپیهـوه بیگهـ تا دهـگاته سهـر سنوورهـکانی چین، بهـشهـریکی تیندا نییه، خهـوی نهـدیبیت یان لهـ خهـیالیدا نهـکوژرا بیت». من هیچم نهـگووت. ئهـو پهـیتاپهـیتا دووبارهـیدهـکردهـوه که دهـبیت بپریت بۆ چهـنگ، دهـیگووت لهـ مندالییهـوه عاشقی مهـیدان و دوکهـل و تهـقینهـوهیه، سهـیری منی دهـکرد و دهـیگووت «هـوو کوپه، بهـ راستیمه گهـر ناویان نوسی بۆ شهـر، من فهـرامۆش نهـکهـیت». من پهـیمانم دایه چهـنابی میر، گهـر شهـر ههـلگیرسا، من و ئهـو پیکهـوه بچین بۆ چهـنگ.

من زور ههـستم بهـ گوناـه دهـکرد بهـرامبهـر ئهـو، دهـمویست ههـر شتیـک که دهـکریت و لهـ دهـستم دیت درێغی نهـکهـم، ههـتا لهـ بیرى ئهـوه دابووم بهـ مام بلیم ههـندی کاروباری تایبهـت بهـ میر بسپهریت و لهـ قاوشه گهـورهـکان دووریهـخاتهـوه، وهـک ئهـوهـی لهـ فیکری دامهـزراندنی کتێبخانهـیهـکی بچوکدا

بووم، دانانی فروشگاهی که هندی بسکیت و بنیشت و کهلوپهلی پیوستی
تری تینا بیت، یاخود گورینی هندی بهش له حوشی فراموشکراوی
سهنته ره که بۆ باغیک که میر باغهوانی بیت. ده مویست شتیک بکه میر
ئه و دال دلی خوش بیت. هه لبت هه موو نه خوشه کانی تریشم به نه ندازه ی
ئه و بۆ گرنگ بوو، به لام به و هدا که ئاشنا نیم له گه ل ئه م چیرۆکه دا له
خه و نه کانی میره وه دهستی پیکردبوو، ئه و لای من جیگایه کی تایه تی بوو.
مامه سیام دلگه رمییه کی بۆ پیشیاره کانی من دهر نه خست، بیر کردنه وه ی
پوژانه و بهرده و امم، غه مخوریم بۆ بیمار هکان، پرسینه وه ی بهرده و امم له
تهندروستیان، گوشاری زورم بۆ ته رخانکردنی ئه مبولانسکی تاییه ت له
نیوان سهنته ر و بیمارستانی سه ره کی دیناواردا ... ئه و هه موو هه وله کانی
منی به رهنجی بیته ری ئیدیالیستیکی بینچاره ناوده نا، هندی جار پیده که نی
و هندی جاری تر قینی ده کرد، هندی جاریش ده یگوت «باشترین
پنگایه ک، بۆ کارکردن له گه ل ئیدیالیستیکی وه ک تۆدا ئه وه یه داواکانت بۆ
جیبه جیکه م. تا تیکه یه ت به م کارانه موویه ک له گوونی دنیا ناگوریت».
مامه سیام ده یگوت «هیوادارم ورده ورده تیکه یه ت که بیمار هکانی ئیره
بۆ ئه وه هاتوون لیره سزایه ک بخۆن، نه هاتوون سه یرانبکه ن. ئینسان به
فیتره ت هه زی له سزایه، بۆی ده که پیت، ولاته و ولات دوا ی ده که ویت».

ئه وه ههستیکی بهربلاو و سه یر بوو که پوژانی دواتر لای چهنده ها
نه خوشی تر سه رنجمدا، زۆربه یان په زامه ندبوون له سزاکان، کاتیک من
ده گریام و به سه ر ده ست و پیکانیاندا ده که وتم، پر به دل هاوارم ده کرد
«لیمان ببورن». ئه وان سه رسامده بوون و پینان وابوو شایسته ی ئه و
سزایه ن و ئه و لیدانه سوودی هه یه بۆیان. هه ر کات شتیکی وه هام بو
مامه سیام ده گیرایه وه، قاقایه کی به رزی لینده دا و ده یگوت «پنم نه گووتی،
تو هه ر بۆ و به قسه ی من مه که».

پوژانی دواتر که سه‌بری جاهدار هات بۆ سه‌ته‌ره‌که، ژیان سه‌ختتر بوو. سه‌بری جاهدار پیاویکی بچکۆلانه‌ی مۆن و شه‌رفروش بوو، وه‌ک ده‌یانگووت له‌ په‌روه‌رده‌دا ته‌نیا باوه‌ری به‌ ره‌وشیکی توند هه‌یه. باوه‌ری وابوو په‌روه‌ردگار ده‌بیت وه‌ک په‌روه‌ردگار توند و به‌هیز و به‌زه‌بر بیت. پیاوی فورم و ته‌که‌کیت و نه‌زم بوو. هاتنی ئه‌و پوژه‌ه‌کانی منی بۆ کردنه‌وه‌ی کتیبخانه و دروستکردنی باغه‌یه‌ک و دامه‌زراندنی فرۆشگاهیه‌کی بچوک، ته‌واو هه‌له‌وه‌شاندوه. ئه‌و به‌ توندی و ره‌قییه‌کی بی‌ئینه‌وه‌ گووتی «ئه‌مجۆره‌ شته‌ پرۆپوچانه‌ واده‌کات نه‌خۆشه‌کان چاوه‌پوانیه‌کی زۆریان له‌ ئیمه‌ هه‌بیت، له‌ کاتیکدا جه‌وه‌ری ئه‌و جۆره‌ په‌روه‌رده‌یه‌ی من باوه‌رم پێیه‌تی، ئه‌ویه‌ که‌ مرۆف جگه‌ له‌ ئازار چاوه‌پوانی هه‌چ نه‌بیت». دم و ده‌ست شینوه‌ جلیکی تایبه‌تی سه‌پاند به‌سه‌ر هه‌موو بیمار و چاودیره‌کاندا. به‌شی په‌روه‌رده‌ و ته‌میکردنی گه‌وره‌ترکرد و ژماره‌یه‌ک کارمه‌ندی نوینی بۆ گواسته‌وه. گرنگترین بریاریشی ئه‌وه‌ بوو که‌ شه‌وان ده‌بیت له‌ سه‌عات نۆوه‌ هه‌موو نه‌خۆشه‌کان بخه‌ون و چراکان هه‌مووی بکوژیته‌وه. هه‌لبه‌ت خۆی شه‌وان نه‌ده‌مایه‌وه، منی راسپاردبوو که‌ ئه‌و بریاره‌ جیه‌جیه‌که‌م، به‌لام من هه‌میشه‌ تا نزیکی ده‌ونیو ئه‌و بریاره‌م دواده‌خست و جیه‌جیم نه‌ده‌کرد. ئه‌و پینی وابوو خه‌وتنی زووی بیمارکه‌کان ئارام و له‌ سه‌ره‌خۆیان ده‌کات. به‌لام من دلنیا‌بووم زوو خامۆشکردنی چراکان، تو‌ره‌یی و غه‌مۆکی و ته‌نه‌ایی نه‌خۆشه‌کان زۆرتر ده‌کات. هاتنی سه‌بری جاهدار ژیا‌نی منی که‌میک گۆری، من له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه‌ بریارمدا ئاسان نه‌چمه‌ ژیر باری فه‌رمانه‌کانی ئه‌م پیاوه‌ بچوکه‌وه، که‌ خۆی راسته‌وخۆ و به‌ له‌زه‌ته‌وه‌ له‌ لێدان و ته‌میکردنی سه‌ره‌پنجیکه‌راندایه‌شداریده‌کرد.

دوو هه‌فته‌ به‌سه‌ر سه‌ردانه‌که‌ی مه‌حمود قازاندا پویشتی‌بوو که‌ پوژیک مامه‌ سیام بانگی‌کردم و گووتی «ئیت‌ر کاتی ئه‌وه‌ هاتوه‌ سه‌د که‌س هه‌لبێزیرین و بیاننێزین بۆ سنوور، به‌لێ ئه‌وه‌ ئه‌مری جه‌نابی حاکی

عەسكەرىيە، فەرموو خۆت بىخۆينەو. سەد كەسيان لىمان دەويت، تا لە كارى سەنگەر لىدان و ئامادەسازيدا بەشداربن، ھىزە چەكدارەكانى دىلاوار ئەو ھە چەند پۇژە لە ئامادەباشيدان، كاروبارىكى گەورە بە نەينى بە پىوھىيە، جەنگاوەرانمان پىويستيان بە پشتگيرى و كۆمەك ھەيە، پەنگە زۆر كەس ئاگادارنەبن، بەلام من لە لىژنەى قەيرانەكان و ھەك پراويزكاري كاروبارى ستراتيژى جەنابى فەرماندار خەبەرم لە ھەمو شت ھەيە. من دەمەويت تۆ ھەك بەر پرس و ھاوشانى ئەو سەد كەسە بنيرم بۆ سەر سنوور، پڕۆ و بيريكي لى بکەرەو. من وادەزانم تۆ لە ھەر كەس ياشترىت بۆ ئەم كارە. ھەم دەتوانيت لەم كاتى ناخۆشى و ميحنەتەدا كۆمەك بە نەخۆشەكان بکەيت، ھەم خۆشت بپۆيت و ماوھەك لە دەرەو ھەيە... دۇنيام پىويستيت بە كەمىك ژيانى ناو سروش ھەيە، ژيانى راستەقىنە ... تا واز لەم خەيالاتانەى خۆت بەينيت و ببیتەو بە كەسيكى واقعى».

من ھەم خۆشحال بووم و ھەم دوودل ... لەو كاتانەدا كۆمەلىك كاري گرنگم بۆ ھاتبوو پيش كە جێھىشتيان ئاسان نەبوو، بەلام خولياى ئەو ھەي لەگەل كۆمەلىك لەم مرقە بەدبەختانەدا بچم بۆ ناو چيا دوورەكان، ئەفسوونىكى تايبەتى لەسەرم ھەبوو.

ئەو شەۋە كە لە شەقامى حاجى عىنايەت سوار ماشىنە سېپىيە كە بووم چاۋەرۋانى بىنىنى ھەموو كەسىكم دەكرد، پروفېسۇر بەھنام نەيىت. ماشىنە كە بە جۈرىكى خىرا و شىتانه دەرۋىشت، وامدەزانى بايەكى تورپە ھەلىكردوھ و دەمانرەيىت. من رەقەم لە شەۋى بىدەنگى دىلاۋار بوو، ھەندى سەكى وىلگەرد و پاسەۋانى خەۋالوو نەيىت ھىچ گياندارىك بە شەقامەكانەۋە نەبوون. خەلكى دىلاۋار لە زەمانى دىزىنەۋە راھاتىوون شەۋان لە مالەكانى خۇياندا بمىتنەۋە، سىروشتى زىندان بووبوو بە سىروشتى مال و ژيانىش، ھەموو مەۋقەكانى دىلاۋار بە جورىك لە جۆرەكان ۋەك زىندانى دەرژيان، فېزىبووبوون كە زياتر لە پەنجەرەۋە دۇنيا بىيىن، لە پەنجەرەۋە سەيرى ئەستىرە و شەۋ و خۆرەلاتن بكەن، لە پەنجەرەۋە خۆشەۋىستى بكەن و لە پەنجەرەۋە تف لە جىھان بكەن و لە پەنجەرەۋە شۆرۋىشى خۇيان بەرپاكەن.

شوفىرى ئەو شەۋەم پىاۋىكى بىدەنگ و مۇن بوو، ئامادەنەبوو ھىچ زانىارىيەكم بداتى، كىلاۋىكى رەشى زىستانەى گەرمى كىردىبوو سەر، كە ھىشتا ۋەرزى جۆرە كىلاۋى ۋەھا نە ھاتىبوو، دىاربوو لەۋ كەسانەيە كە لە چەلى ھاۋىنىشدا دەستبەردارى جلى گەرم نايىت. من كە زانىم ئەو پىاۋە زانىارىيەكم ناداتى، بىدەنگ لە تەنىشتىيەۋە دانىشتىم و بىئەۋەى خۇم ئەزىتبدەم، چاۋەرۋانىبووم بزانم خۇى بۇ كۆيەم دەيات. سەرم دابوۋە بەر

بايهكى نهينى و ئىستا ههستىكى ناخوشم ههبوو كه لهوانهيه بهرهو دهرهوهى ديلاوارم بهریت، بهلام له پېچىكدا بهزهو باشوور لايكردهوه و ږوويكرده ئهو گهړهكانهى دهكهونه سهر سنوورى خوړئاوا و باشوور، بهرهو ئهو جيگا ترسناكهى پيیدهلین ديلاواری رهش. چهندين كولانی پینچاوپینچى بر دم كه پيشتر پېم نهخستبووه ناويان. ناوچهيهكى كپ و نامز و دوور هاته پيشچاوم، وهك شارىكى ديكه بيت و پهيوهندييهكى بهو ديلاوارهوه نهبيت كه من دهيناسم. گهرچى جامى ئوتومييلهكه مان دادابووهوه، بهلام بوى زيرابهكان و ئاوهړوى پيس ههر دزهیدهكرده ژوورهوه. مالهكان تهواويان نيشتهجى خهلكى بيدهرامهت بوون، كه له خانووى زور بچوك و ههژارانه دروستبووېوو، مال كه له بلوكى شكاو و تهنهكه و لهته چينكو و نايلون و پلاستىكى كون نرابوون به يهكهوه. سهيرم ليدههات چون تپهپىنى خيراى ماشينهكه ئهم كوليته تهپيو و مالتنهكانه ناروخيتيت، بهتاييهت شوفيرهكه م ههر به ههمان خيراى و شيتى له پینچاوپینچى ئهو كوچه تهسكانهدهيئاژوو. دواى نزيكى نيوسهعات رزيشتن، ماشينهكه له بهردهم مالىكدا وهستا، ههر دووكممان له ئوتومييلهكه پيادهبووين و كابراى شوفير بهسهر ئاماژهى بو كردم و گووتى «دوامكهوه». لهوينوه نزيكى ده دهقيقهى تر رزيشتين و له كولانىكى تر دا، چووينه مالىكى كونهوه، له ژوورىكى بچوكدا و له بهر شهوقى كلوپىكى كز، پروفيسور بهنام و ياوهرهكهى دكتور حسامهدين و چهند پياوى ترم بينى كه له تاريكيدا وهك تارمايى نهخوش هاتنه بهرچاوم.

پروفيسور بهر لهوهى بهخير هاتنم بكات يان هيچ شتيكم بو روونبكاتهوه، به نارحهتبييهوه گووتى «تهنيا ئهمشهو و به زهمهتيكى زور توانيومانه ليره كوبيينهوه، بروانه چ كارهساتيكت دروستكرده، تو ئاگادارى چ دهر د و بهلايهك له توره كهوتوتهوه، هيچ كات له ديلاوار كارهساتيكي وا رووى نهداوه، هيچ كات ههتا له زهمانى دانياليشدا».

هه موو شتیکم وهک خه و هاته بهرچاو، ژوورکه که پرېوو له دوکله
جگهره، پیاوهکان سهیر و نامز دههاتنه بهریدیم، هه تا دهموچاوی
پروفسور بههنامیش له دهموچاوی که سیک دهچوو له خه وندا بیینیم.
من حالی نه ده بووم، که میکیش توږه و سهیر لیشتیواو بووم، یتنه ده که یستم
بوچی بهم نیوه شه وه لیرم و نه وانه کین و چیان لیم دهویت. روناکی
ژوورکه به جوریک زهرد و کزېوو، وهک نه وهی له بهر مؤمیکي که وره
دانشتیتن، دهموچاوهکان ته ماوی و ترسناک دهرده که ورتن، وهک نه وهی به
دریژیایی ژیان، چین دواي چین ته نیا دوکله له سهریان نیشیتیت. هه موو
ئاماده بووان به گومانه وه سهیری منیان دهکرد. پروفسور هیچی لهو پیاوه
دهم به خه ندهیهی نه و ږوږه نه دهچوو که له موزه خانه بینیم، ئیستا تیشکیکی
زهرد و دوکله لیکي چر له دوری سه مایانېوو، به لام هه ر وهک موزه خانه که
کتیپیکي نابوو به سنگیه وه. بی نه وهی هیچم بو روونبکاته وه گوتی
«نه ده بوو نه و نیگارکیشهانه بهریت، نه ده بوو بیانبهیت، سهیرکه چیت کرد،
سهیرکه چ کاره ساتیکت خسته وه. من بابه علهی وه زیری هاوړیم پیگووتم
که تو نیگارکیشه کانت هیناوه، نه وانیش بیتاگا له نه نجامی ئیشی خویان
نه و نیگارانه یان کیشاوه». دهنگی قوول و پر سه رزمشت بوو. دهستی بو
پیاویکی ره شتاله ی باریک و قز کورت و سهیر خر ږاکیشا و گووتی «تو
واده زانی ئیمه توانامان چه نده؟ واده زانیت له تواناماندایه نه م هه مووه
بشارینه وه. ئیستا چی بکه ین بو نه وهی نه م پیاوانه ږگار بکه ین. شوینمان
له کوئ بوو؟ جیگامان له کوئ بوو؟»

من نه مده زانی باسی چی دهکات. چاوهکانی تر گهرچی به گومان و
غه مگینییه وه سهیریانده کردم، به لام شتیکی وهک کینه و رقیان تیدا نه بوو،
چاوانیک بوون پرېوون له پرسیار. من به هیمنی سهیری هه مووانم کرده وه
و له په ریشانیدا چند جار سللوم کرد و به گيژییه وه گووتم «جه نابي
پروفسور... جه نابي پروفسور... نه مشه و بو شه ویکي هیتد سهیره، بو من

له هېچ تیناگه م؟». دلنیا بووم ئهوانیش چاوه پوانی پرسته یه کی له و جوړه یان نه ده کړد. به لام من له و کاته وهی چو و بووم و ژوړه که وه هه سستی کی سامناکم هه بوو که دوو باره له خه ون و مۆته که و تاریکی هه ئالاوم. به جوړیک له جوړه کان هه موو هه ولیکم ده دا بوئه وهی به خومی بسه لمینم ئه وهی ده بیینم خه ونه. به لام دلنیا بووم خه ون نییه، دلنیا بووم ده رکه وتنی پروفیسور به هنام له م جیگایه دا شتیکه مه نتیقی خوی هه یه. دکتور گووتی «وا دیاره تیناگه یت، وا دیاره هیچت نه بیستووه... نه مده زانی وا بیباکیت، تو هه موو شتیک له سه ر چیروکی دانیال ده زانیت. له سه ر قوربانیه بیگونا هه کان، یخه تاکان». دهنگی به جوړیکی سه یر له گویمدا ده زرن گایه وه، وهک ئه وه بوو گویم له بیر کړدنه وه کانی پروفیسور بیت، وهک ئه وه بوو دهنگه که ی له سه ری مندا بیت، بیته وهی ئه وه دمی جولاند بیت، یاخود هیچی گووتیت. من گوتم «چی بووه جه نابی پروفیسور، چی بووه؟». هه موو به سه رسامیه وه سه یریا نکر د. پروفیسور به زمانی سه ر زه نشت گووتی «چون نازانیت چی بووه، هیزه کانی ده ولت، ئه و ملیشیا تازه یه ی سه ی ئه سلان... هه ر که سیک به شیوه ش له وینه کانی تو بچیت، هه ژاریک، بیکه سیک نیشته جی ئه م که ره که فه قیرانه بیت، دهیدوزنه وه و دهیکوژن. ده لین ثافه ت و ده رده که له دیلاواری ره شه وه دیت، له م که ره کانه وه که زوړ به یان خه لکی هه ژارن، غه ریبه ن، تازه له گونده کانه وه هه له اتوونه دیلاوار». من سه رم داخست، وهک بو یه که م جار هه ست به که وره یی تاوانه که م بکه م، به غه مگینییه وه گوتم «جه نابی پروفیسور خوت بخه ره جیگای من، من له کوئی بزائم... نه مده زانی شته کان ده گه نه ئه م ئاسته، نه مده زانی تووشی پوژنیک وادیین. چون بزائم که دوا جار خه لکی بیگونا هه ده کوژریت. من نیگار کیشه کانم دوزیه وه، من ریتماییم کړدن چون نیگار هه کان بکیشن، به لام ئه وان دوا جار وینه یه کیان کیشاوه، به راست چون ده کریت کیشانی وینه ی خه ونیک و اشکیته وه؟ چون ده کریت؟ وینه یه که که له که س ناچیت، ته نیا نیگاریکه، وینه یه که و ته واو. من خوم نیگار هه کانم راده ستی

دهلیم کی له رهسمه که دهچیت و کی لینی ناچیت ... بهسته زمانه که یان بیخه تا
گوشاوگوش وهک سابراین سهربری بوو».

هیدی هیدی تهلیسمی ژووره که له بهرچاوم دهشکا، ئه و فهزای خه ونه ی
له سهره تاوه بالی به سهر جیگا که دا گرتبوو ده په وییه وه. ئیستا له ناو
دوکه لی جگهره و غوباری مهراق و بونی نیگه رانیدا سهیری پیاوه کانم
دهکرد و دهمزانی هه موو که سانی هه لاهاتوون، که سانیکن له وه پایان کردوه له
وینه یه که نه چن. شه ویکی وشک بوو، بی شی، گوماناوی. من سهرسامانه
له هه موویان وردبوو مه وه و پرسیم «ئیوه کین؟». شیوه ی پرسیارکردن و
پوانینم و پیه کی ئه وتوی تیداوو که هه موو هه ستیان پیکرد. هیشتا سهیربوو
به لامه وه بهم شه وه منیان هیناوه تا ئیره. پرؤفیسور بیده نگ سهیری منی
کرد و چاویکی به وانی دیدا گیرا و گووتی «ئه مانه ئه و که سانه ن که ده بیت
بیانشارینه وه، پیم بلنی ئه مانه خه تایان چیه، پیم بلنی گونا هیان چیه. بۆ
ده بیت خویان بشارنه وه...؟». یاوه ره که ی دکتور حسامه دین که روخساری
ته و او وهک روخساری ئه و پۆژه بوو که من له زیندان بینیم، سهیری چاوی
کردم و وهک بمخوینیت هه گووتی «ته نیا خودای گه وره ده توانیت وینه یه که
بۆ ئیمه بکیشیت که له خۆمان بچیت، هیچ نیگار کیش و په یکه رتاشیک
نا توانیت ره سمیکی من بکات له من بچیت». یه کیک له پیاوه کان که دیار بوو
په روه رده یه کی مه زه به بی هه یه، به تور په ییه وه سهیریکرد و گووتی «ئاگات له
دهمت بیت، خودا نیگار ناکیشیت، خودا خه لقه دکات. تۆ ده لیت چی. ره سم
پیشه ی عه بده، خودا هه ر شتیک دروست بکات رۆحی ده کاته بهر». بۆ من
گرنگ نه بوو خودا یان مروف ده توانن چی بکه ن، به لام نیگه ران بووم
له وه ی ئینسان هه میشه وینه یه که بۆ هاوسیکه ی ده کیشیت که له و ناچیت،
که چی باوه به وینه که ده کات نه که به هاوسیکه ی. من گیزبووم، دۆخی
که سیکم هه بوو داووه کی بیتۆشی خوار دیت، به لام هیشتا ته و او له هوش
نه چوو بیت.

له پروفیسورم روانی و وهک یه کیک داوای یارمه تییکات گووتم «بۆ مرووف باوه به وینه کان دهکات؟». پرسیاره کهم بۆ خوشم سهیر و بیهلام بوو. پروفیسور وهک له بیمیشکی و گهژیهی من سهیری سوپما بیت وهلامیدامه وه «چییه؟ له بهرئه وهی چاوی ئینسان به ناخی خویه وه به ستراره، چاومان ته نیا ئه وه ده بینیت که دلمان پیتتر بۆی ده گهریت». من گووتم «من بۆ لیره، ده تانه ویت چی بکه. من نازانم بلیم چی. سهیر لیشیوام، من نیگار کیشه کانم به و نیازه نه برد». پروفیسور گووتی «ئینستا تو ده لیت چی؟ ده تویت له ژیر باری ئه م گوناوه ده رچیت که کردوته؟ ده ته ویت بلیمت که هیچت نه کردوه؟ نازانیت چی گوناهیکت کردوه؟ دنیام که ده زانیت. نازانیت که زۆربهی گوناوه کان له دیلاوار مرووف بی وستی خوی ده یانکات. کهس نه لیت من نه مده زانی ده بم به گوناهار، به شی زۆری گوناوه گه وره کانی دنیا ئینسان بینوست و بیناگای خوی ده یانکات». من وهک بهاریمه وه ده لیم «من هه رچییه ک بم، گوناهار یان بینگوناوه به پیی خۆم هاتووم، شهوم گرتووه به دهمه وه و هاتووم. ده زانی گهر نه یه م نازار و په شیمانیم زۆرتر ده بیت، من له سه نته ره تازه که ئیشم ئه وه یه دلنه وایی زامدار و ئه شکه نجه دراوه کان بده مه وه، ده کهوم به سهر قاچی خه لکدا و داویان لیده کهم به مانبورن، من رازیم هه موو تاوانیک بخرمه ئه ستوی خۆم، من چه ندین هه فته یه ئیشم ئه وه یه که گوناهی هه موو خه لکانی گوناهار بخرمه ئه ستوی خۆم. من پیشه م داوای لیبورده، پیشه م ئه وه یه به سهر ده ست و پیی بینگوناوه کاندای بکهوم و بگرییم و بهاریمه وه لیمان بیورن، له خه تاکاران بیورن... من ئاماده م به سهر برینی هه موو قوربانیه کدا بنوشتیمه وه و ماچییه کهم و داوای لیبورده بکه. به لام دکتور پیم بلی بۆ به م شه وه تاریک و بیده نگه منتان هیناوه، ئیوه کین؟ چیتان له من ده ویت؟ بۆ سه برتان نه گرت، بۆ نه وه ستایت به یانی بیمه خزمه تان و هه موو تانه و سه ره نه شتی خۆت بدهیت به روومدا؟ . من که سیکێ ئازا نیم، ترستۆکم، هه ر له حاکم و

فرماندار ناترسم، وهک سهگ له مامم و باوکیشم دهرسم، گهر ناهه قیشم پینکه ن ناویرم دهنگ بهرزبکه مهوه ... بهس پیم بلی من بهم شهوه عه جایه ب و سهیره چی دهکهم لیره؟».

بو یهکهم جار خهندهکهی خوی کهوتهوه سهر پرووی، خهندهیهک ئیستا دلی فینک دهکردمهوه. پروفیسور گووتی «بهلی شهوکی عه جایه به. وادهزانیته ئیمه دهتوانین ههموو شهوکی لیره کوبیینهوه، وادهزانی دهتوانین دهموچاوی راستهقینهی خۆمان دهربخهین. دیلار له ئەزلهوه شاری پاسهوان و زیندان بووه، شاری کهسوکاری پاسهوانهکان و کهسوکاری زیندانهکان، له سهرهتاوه تا ئیستا. مروف ههستهدهکات ههمیشه کهسیک بهدوايهوهیهتی، ترس ... ههندی شار هیه ههتا لهو پهڕی ئارامی و ناشتیدا مروف له ناویاندا دهرتسیت، هیچ هویهک نییه بۆئهوهی بترسیت، بهلام ههر دهرتسیت. من ئەوتهی له دیلارم دهرسم. تو وادهزانیته ئیمه نابیت خۆمان بیاریزین... من و دکتور سوعاد به ڕیگایهکی پینچاوپینچا هاتووین. مهسهلهکه ڕزگارکردنی ژانی خهکه. دهبوو بنیت چونکه ڕهنگه تا ههفتهیهک یان دووانی تر نهتوانین کوبیینهوه، ئیمه ناتوانین زوو زوو کوبیینهوه... تو لهم مهسهلهیهدا گوناهباریت. من به ههموو ئەمانه کووت که کهسیک هیه دهبیت به پروونی دان به گوناھی خۆیدا بنیت و قوربانییهکیش ڕزگاربات، من دهزانم تو کهسیکی دهتوانیت ئەوه بکهیت، دهتوانیت دان به گوناھی خوتدا بنیت. هیچ کهس له ئیمه ناتوانین بگهینه فریای ههموو قوربانییهکان، بویه دهبیت بگهڕین، دهبیت بیربکهینهوه کی هیه دهتوانیت کهسیک ڕزگاربات. ههر یهکیک له ئیمه دهبیت بتوانین یهکیک بهشارینهوه، یهکیک ڕزگاربکهین... ئەوه بچوکتزین کاریکه له دهستمان بیت. تو مایهی ئەم ههموو نارمحهتی و کیشهیهیت، مایهی ئەو ههموو بهدبهختیهیت، ئیستا له بهرت گرانه شهوکی له خهوهستیت و شان بهخهته ژیر باری ئهرکیکی پینووست، شتیکی بهخهته ئەستوی خۆت که کهمیک له ئەنجامی کاره خراپهکانته کهمیکاتهوه... من لیت

پادهبینم ... ئیمه لهو کاتهوهی لیره کۆبووینه تهوه و دانیشتووین، هه موو بیر له خه لکانیک ده کهینه وه بتوانن یارمه تیمان بدهن، که سیکمان بۆ دالده بدهن، هه ر مروفیککی باش بناسین هانای بۆ ده بهین، بزانیین یهک مروفی باش ههیه بانگهیشتیده کهین. تو یه کهم کهس نیت که ئه مشه و هانامان بۆ بر دوه. هه موو ترسی ئه وه مان ههیه که ئه م شیتییهی دیلاواری گرتووه به رده وام بیت. هه موو گونا هه که یان خستوته ملی خه لکی به سته زمانی ئه م گه په که کاو ل و ویرانانه، هه موو ده لین غه واره کانن، پیاوانی سهی ئه سلان ئه مانه وهک دوژمنی دیلاوار سه یرده کهن، وهک خه لکیک لینیان ده وارانن که نه دینیان ههیه و نه نیشتمان، وهک غه ربیه که دوژمن په وانهی شاره کهی کردون. تو له سه رته لایه نیکه م مروفیکک رزگار بکه یت. له سه رته یه کینک له وانه دالده بده یت...».

نه مده زانی چۆن پرۆفیسۆر و دکتۆر سوعاد گه یشتوونه ته ئه و بر وایه ی به م کاره ههستن. من سه رم سورما بوو، هه رچیم ده کرد نه مده توانی ئاسایی بیمه وه، نه مده توانی له هه ندی شت تینگه م. هه لبهت تاریکی ژووره که، هه وای سه نگین، په رده زه رده کۆنه کان، هیشتا هه ر قورس بوون لای من و هه ر هه ناسه یان ده تاساند. که پرۆفیسۆر قسه یده کرد هه موو پیکرا سه یری ده موچاوی میان ده کرد، هه موو وهک کۆمه لیک بت و په یکه ر له یهک خال رامابن بيجوله، بیتزه، بی چاوتروکاندن له میان ده روانی. هه موو هه ولی ئه وه یان بوو که هه سستی سه ر ده موچاوی من بخویننه وه. من له و ساته دا نه مده توانی وه سفی هه سته کانی خۆم بکه م، مروف له ناو گیزی و سه رسامیدا ناتوانیت تینگات چۆن بیر ده کاته وه. من بیرم نه ده کرده وه، من ته نیا ده مروانی، سه یری ده موچاوه کانم ده کرد، سه یری گلۆپه کانم ده کرد، سه یری سووتووی جگه ره کانم ده کرد، سه یری چاوی ئه و پیاوه غه ربیانه م ده کرد که ته نیا سه یری میان ده کرد. من ده متوانی بلیم چی... مانای چی که سینک رزگار بکه م، من کیم بتوانم که سینک رزگار بکه م؟ . له نیگای پیاوانی

ئەو ژوورەدا دەمدى كە دىلاوار چەند رۆژە نوقمى جوړه تاريكيه كى پر نهينى بووه، دوه ستم و بيرمه كړدوه كە تاريكى ئەمشه، تاريكى كوچه كان، تاريكى دىلاوار له ههواى پر تهليسى ئهم ژووره دهچيت... ئىستا تيدهگه يشتم بۆ له سه ره تاوه له م پوناكييه ترساوم، بۆ له رهنگى زهره و غه مگينى ئهم ژووره سلم كړدوته وه.

من سه يري پروفيسورم ده كړد و ده مگووت «جه نابی پروفيسور تيناگه م، مانای چى يه كيك پزگار بكه م... من كيم بتوانم كه سيك پزگار بكه م، چون كارى وا له ده ست من ديت، ئەسلەن ده توانم چى بكه م؟». دكتور سوعاد چاويلكه كهى جولاند و گروتى «من تيت ده گه یتم. جه نابی پروفيسور به ئىجازه تان من تى ده گه یتم. من ماوه يه ك له وه بهر كه هاتى بۆ زيندان، ويستم ئاگادار تبه كه مه وه، گهر يادت بيت من ماوه يه ك له وه بهر ته له فونم بۆ كرديت، ئەوكات هيشتا له عياده كهى خوتان بوون ويستم به هر ناويكه وه بيت به جه نابی دكتور بليم خوى له م كيشه يه دوور بخاته وه، ئەوكات نه ويست ناوى خوم ئاشكرابكه م. ويستم به شه خسى له گهل جه نابی دكتور سيامه نددا قسه بكه م، تا به ناوى زانسته وه هيج شتيكمان پى مۆر نه كهن. من له م رۆژه ده ترسام كه به ناوى زانست يان هونه ر يان ميژووه وه تاوانيك به ريوه بچيت. حاكمانى دىلاوار ده يانه ويت هه موومان له يارييه كى خراپه وه بئالين، وهك چون تو و نىگار كيشه كانيان تيوه ئالاند. من ده زانم چەند وه خته ده يانه ويت دىلاوار بچيته شه ره وه. ويستم به دكتور بليم كارى وانه كات، خوى له زيندان و پوليس و ديدارى حاكم بپاريژيت. خه لكىك هه ن ده يانه ويت هه موومان بخه نه خزمه تى شه ره وه. من ويستم واتان پنبليم، بليم هه موو شتيك پيشوه خت ره سمكراوه، هه موو بوته و به هانه يه ك بۆ ئەوه به كارد هينريت. دكتور هه كان، ماموستاكان، نه خوشه كان... هه موومان به كارد هينتن، هه موومان، به لام به داخه وه دكتور سيامه ند خوى به قاچى خوى چووه ناو قوراوه كه وه و توشى له گهل خويدا برد. من بۆ ئەوه زهنگم

بۆ دایت، شه‌ویک بوو من پرپووم له‌ دوودلی، نه‌ده‌کرا له‌ گه‌ل تۆ قسه‌به‌که‌م،
باشتر بوو راسته‌وخۆ دکتۆر خۆی بدوینم. به‌لام شته‌کان خیرا هاتن و
خیرا چوون. خۆت ده‌زانیت چهند هه‌فته‌یه‌که‌ شار بارودۆخی نائاساییه‌،
تۆ خۆت هه‌والت له‌ هه‌موو شت هه‌یه. بۆ زانیاریت، من و دکتۆر تا ده
پۆژ له‌ مه‌وبه‌ر یه‌کترمان نه‌ده‌ناسی، ببوره‌ مه‌به‌ستم جه‌نابی پرۆفیسۆره‌،
به‌لام به‌ ریکه‌وت برای کورپیک که‌ له‌ زیندان لای ئیمه‌ ئیشی سرپین و
پاکژکاری ده‌کات تووشی گیچه‌لی ئهم سوپا تازه‌یه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بووبوو،
خۆی که‌نجیکی سه‌ره‌پویه‌، به‌ تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی غه‌واره‌یه‌ و له‌ وینه‌که‌ ده‌چیت
تووشی ده‌رده‌سه‌ری بووبوو. دوا‌یی به‌ هۆی زیره‌کی و بزێوی خۆیه‌وه‌ له
ده‌ست تفه‌نگچیان هه‌لدیت و خۆی ده‌کات به‌ موزه‌خانه‌دا. جه‌نابی پرۆفیسۆر
ده‌یگریته‌ خۆی و له‌ ژیر زه‌مینی موزه‌خانه‌که‌دا ده‌یشاریته‌وه‌ و خه‌به‌ر به
فه‌رمانبه‌ره‌که‌ی لای ئیمه‌ ده‌دات بێت به‌ ده‌نگ براکه‌یه‌وه‌ ... هه‌موو چیڕۆکه‌که‌
له‌وینوه‌ ده‌ستی پیکرد. ئه‌و پۆژه‌ منیش له‌ گه‌ل ئیشکه‌ره‌که‌ی خۆماندا چوومه
موزه‌خانه‌ بۆ لای پرۆفیسۆر، خۆی تکایکرد له‌ گه‌لیدا بچم، به‌لێ خۆی تکایکرد،
چونکه‌ ده‌ترسا له‌ رینگا تووشی کیشه‌یه‌کی له‌وجۆره‌ بێت... من که‌ گه‌یشتمه
حزوری پرۆفیسۆر، دهم و ده‌ست زانیم پیاوی وا له‌ دیلاواردا که‌مه‌، دهم
و ده‌ست هه‌ستم به‌ سه‌لیقه‌ و زیره‌کی ئهم پیاوه‌ کرد. چهند سه‌عاتیک
قسه‌مانکرد. ئه‌وه‌ی هه‌ر که‌ستیک و کومه‌کی مرۆفیک بخاته‌ ئه‌ستۆی خۆی،
بیڕۆکه‌ی ئه‌و بوو. به‌لێ، هه‌ر مرۆفیک و خۆی به‌ به‌رپرس له‌ بیگوناها‌یک
بزانیته‌، ئه‌وه‌ فه‌لسه‌فه‌ی ژیا‌نی ئهم پیاوه‌یه‌. جه‌نابیان له‌ نزیکه‌وه‌ ئاگاداربوون
له‌ سه‌ر جاده‌کانی دیلاوار چی ده‌قه‌ومیت، ئه‌وان مکو‌ر بوون له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی
شتیک بکه‌ین، مه‌سه‌له‌که‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ شتیک رووده‌دات، ده‌بێت بجولین. منیش
به‌رگه‌ی ئهم راوه‌ ناشیرینه‌ی مرۆف ناگرم ... نامه‌وێت زۆر سه‌رت بنیشینم،
دکتۆر حسامه‌دین هه‌موو شتیکی له‌ سه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ی مالی فه‌رماندار بۆ
گیرامه‌وه‌، باسی ئه‌وه‌ی کرد که‌ یه‌کێک تۆی کردوه‌ به‌ به‌رپرسی کاریکی

خه تهرناك، من تۆم پيشتر يهك جار بينيوه، يهك جار بهس نيبه مروڤ يهكتري بناسيت، بهلام شتيكت تيدايه كه ليت ناترسم... بهلى به راشكاوانه به جهنابى پروفيسورم گووت، من ترسم لهو كوره نيبه، كهسيكه بن هيچ دوودلييهك دهكرت رازى خومانى بو باسبكهين، توره يى خومانى بن بليين... خوت دهزانيت من چهند به دهست ئه م چيروكه وه نارحه تم، تو منت بينى له زيندان، دهزانيت ئيمه چهند به دهست ئه م چيروكه وه پهريشانين».

به ترسه وه گووتم «باشه، من دهزانم، من له زيندان بووم، بهلى دهزانم... بهلام كى ههيه ئه م خهونه پهريشانى نه كردبیت، بهلام ههر يهكهى به جورىك. خهونى چيى، كهى ئه وه خهونه. ئه وه شهيتانهكهى دهروونمانه و جولاهه ... وانيبه جهنابى پروفيسور، ببوره پهنگه زمانم زور رهوان نه بيبت و نه توانم ئه وهى ههستى پيدهكه م بيگهينم. بهلام من دهبيت چى بكه م، من بن جيگه م، مالم نيبه، شويتيكي باشم نيبه بو ژيان... چون دهتوانم كارى وه ها بكه م».

وام گووت و سهيرى هه موويانم كرد و دواچار له سه ر پروفيسور گيرسامه وه. چاوانم ترسيان لى دهبارى.

پروفيسور دهيزانى دهسته پاچه م گووتى «بيريكه وه، بيريكه وه. مروڤ ههر چيه كه بيبت دهبيت بتوانيت يهكيك رزگار بكات... باوه رم به وه نه ماوه بكرت هه موو مروڤه كان پيكه وه رزگار بكهين. ئه وه درويه، نه فره ت له ههر كهسيك دروى واى هيتاوه ته دونياوه. من پروفيسورى ميژووم، مروڤ گهر هه ولبدات يهك مروڤ رزگار بكات، يهك مروڤ... بهلى يهك مروڤ ... ئه وه ته نيا ريگاي خوشبه ختى ئينسانه، به مهرچيك هه موومان ئامادهيين، هه موو كهسيك ئاماده بيبت، گهر يهكيك دوايكه ويت هه موو شتيك دهكه ويته مه ترسييه وه. توش دهبيت بتوانيت، هه موو كهسيك دهبيت بتوانيت... هيچ كهس نابيت هيند دهغل و ملهور بيت بلت ناتوانم بهرپرسياريتى مروڤيك ههلبگرم. من دلنيام دهتوانيت، هه تا گهر جيگاشت نهبيت، پاره شت نهبيت... دهتوانيت شتيك بو

یه‌ک مروف بکه‌یت. هه‌موو ترسیان له‌وه هه‌بوو تو داوه‌تیکه‌ن، هه‌موو ئەم پیاوه داماو و لیه‌قه‌ومانە‌ی تو ئیستا ده‌یانینیست، کۆمه‌لێک راوچی دل‌ره‌ق وان به‌دوایانه‌وه. ئیواره که دانیشتمان ده‌ست پێکرد، هه‌موو گووتیان، با ئەو که‌سه نه‌یه‌ته ئەم باز نه‌یه‌وه، با چاره‌نوسی که‌س نه‌که‌وێته بنده‌ستی... به‌لام من ده‌زانم تو ده‌توانیت ئیشیکی باش بکه‌یت، ده‌توانیت ... ده‌زانم ده‌ته‌ویت ... دل‌نیام ده‌ته‌ویت».

پروفیسۆر ئەمجاره هه‌م نیگای و هه‌م ده‌نگی دۆستانه‌تر بوو، به‌لام من ئارام نه‌بوومه‌وه و ئاسوده‌نه‌بووم. ترسیکی کتوپر له دلمدا بوو که پیشتر هه‌ستم پێ نه‌کردبوو، که‌رچی له‌وه هه‌فتانه‌ی دواییدا دنیا له به‌رچاوم گۆرا‌بوو، که‌رچی شتی نوێم زۆر بینیبوو، هه‌ستی نوێم زۆر تاقیکرد‌بووه‌وه، به‌لام ئەوه یه‌که‌مجار بوو بزاتم که به‌راستی گیرۆده‌ی کێشه‌یه‌کی که‌وره‌م. قورسای هه‌موو پروداوه‌کان و ئەو په‌وته ترسناکه‌ی که ده‌شیت بیکر نه به‌ر، ته‌نیا له‌و کاته‌دا پوون له پیشچاوم دیاربوون. تا ئەو کاته خۆم نه به‌ گونا‌ه‌بار و نه بێ‌گونا‌ه ده‌زانی، یه‌کێک بووم شه‌پۆل برد‌بوومی، نه هیچم بۆ ده‌کرا و نه ده‌متوانی به‌رگریه‌کی سه‌خت پیشان‌بده‌م. چاوانم سامینکی که‌وره‌یان تێدا‌بوو، سامی ئەوه نه‌بوو ئیستا و له‌م شه‌وه‌دا سه‌یری ئەم روخساره نامۆیانه ده‌که‌م، به‌لکو شتیکی سه‌یر تر و نه‌هێتیر و تاریکتر بوو، سامی ئەوه‌ی بێ ویستی خۆم له‌ تو‌پێکی ترسناکدام و ناتوانم بی‌مه‌ ده‌ره‌وه. من له‌و ماوه که‌مه‌ی ئەزموونی سه‌نته‌ری چاره‌سه‌رییه‌که‌دا، هه‌ستیکی قوولی گریانم تێدا سه‌وز بووبوو، هه‌ر کاتێک له به‌رده‌م ئەو نه‌خۆشانه‌دا ده‌گریام که خۆم له به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن ده‌مه‌تانه‌وه، هه‌ر کاتێک فرمیسکم هه‌له‌ده‌خست، پۆحم له‌گه‌ل گریان‌ه‌که‌مدا ده‌رده‌هات، به‌راستی ئەس‌رینم ده‌باران و غه‌م له ناوه‌وه رایده‌ته‌کاندم. من خۆم بێ هیچ هۆیه‌ک، بێ هیچ گونا‌ه‌یه‌کی وه‌ها، خواستیکی زۆرم بۆ شیوه‌ن تێدا‌بوو ... ئاماده‌گییه‌ک بۆ ئەوه‌ی به فرمیسک شه‌پ له‌گه‌ل کاره‌ساته‌کاندا بکه‌م، به فرمیسک شه‌پ له‌گه‌ل جیهاندا

بکەم. باوەڕم نەدەکرد ئەو شەووە لە ناو ئەو سەرسامییەدا، لەو فەزا تەلیسمای و پڕ نەینییەدا بگریم. بەلام لە کاتیکیدا هەمووان سەیریان دەکردم، دەستم بە گریان کرد... هیچ شتیکی تەرم نەبوو جگە لەوەی بگریم و داوای لێبوردن بکەم. لە ناکاو بە دەنگی بەرز و لەگەڵ هەنسکدا کە و تەمە ئەوەی لە هەمووان بپاریمەووە لێمیبورن، من لە ژێر باری فرمێسکدا وەعدەم بە پروفیسۆر بەهنامدا هەموو شتیکی بکەم تا مەروئیک پزگاربکەم، دەگریام و دەمگوت «گەرچی زۆر سەختە، گەرچی نازانم چۆن دەبێت، بەلام سوێند دەخوم کە هەموو شتیکی بکەم، مەروئیک پزگاربکەم. جەنابی پروفیسۆر... جەنابی دکتۆر... ئێوە برا غەمگینەکانم... وامەزانن کە پزگارکردنی مەروئیک لە پزگارکردنی هەموو دونیا ئاسانتەرە». وام دەگوت و هون هون فرمێسک لە چاوم دەباری. هەموو زانیان من لە دۆخیکی دژواری، پروفیسۆر گووتی «بەو کارە خراپەت، دونیات ئازاردا. ئیستا پنیویست بە گریان ناکات، هەستە. من دلنایام بەرپرسیاریتی یەکیکی لە بەدبەخت و لێقەوماوەکان هەڵدەگری، یەکیکی حەشار دەدەیت و دەپاریزیت... بەس بگری، هەستە و بەر لەوەی پوژ بێتەو دەبێت هەموو ئێرە بەجێهێڵین. مامی شۆفێر لە کوێیە، با وردە وردە ئێرە چۆلبکەین». لە گەرانیوەدا دەنگی پروفیسۆر بەدریژایی ڕینکا لە گوێمدا دەزرینکایەو، دلنایابووم پروفیسۆر منی خوشدەوێت، دەیهوێت یارمەتیمبدات، بەلام زۆر بەلامەووە سەخت بوو بتوانم دلی رازیبکەم. من بە جۆریک ماندوو و بێپرست بووم، قسەکانی پروفیسۆر بێ هیچ نەزەم و مانایەک تەنیا وەک ژاوەژاویک لە گوێمدا بوو.

ئەو شەووە کە گەیشتمەووە ژوورەکەیی خۆم، وەک بیهۆش لینی خەوتم... کە بیدار بوومەووە خۆر هەلەاتبوو و مامە سیام و سەبری جاھدار هەر دووکیان وەک بە سەر مردوویەکەووە وەستان، لەسەر سەرم وەستابوون.

دهنگوباسی رۆژانه پر بوو له ههوالی ناخۆش. چەند هەفته بوو بەردەوام گویم له تەقە و نالەى دەستپێژ و فیشەک دەبوو، هیچ سەعاتیک تینە دەپەری بێشەوهی زرمەى تەنگیک، گا دوور و گا نزیک، نەگاتە گویم. بەو دا من زۆریەى کاتم له سەنتەرەکا دا دەبرده سەر، سەرچاوهیهکی زۆری زانیاریم له بەردەستدا نەبوو، نەشەم دەویست هیچ کەسیک بزانیات کە مەرفەئیکم بایەخ بە حالی دنیا دەدم. بارودۆخی خراپی نەخۆشەکان و خراپی نیشەجیکە و ژیا نە سەختەکیان له ناخەوه منی کردبوو کە سیکی دلتەنگ و گەژە، جگە لەوهی بیر له ژیا نە ئەم نەخۆشەکان بەمەوه، بیر و هۆشم لای هیچی تر نەبوو. دەمیک نازاری ئەم هەموو نەخۆشەکان دەبینی، بێ ویستی خۆم چاوانم پردهبوون له فرمیسک. بە جۆریک نەوهک بوو بووم بە شوین گالتهی چاودیر و فەرمانبەر، بە لکو بە بابەتی کلکە و لاقرتی نەخۆشانی ش. لەو کاتە دا بوو، رۆژیک بۆ پرسینەوه له حالی یەکیک له بیمارێ پوومکرده یەکیک له قاوشەکان. نەخۆشەکەم سێ رۆژ بوو دواى هاتنە دەرەوهی له «پەرەردە و تەمیکردن» هیشتا بە دەست و پێنە و بێهۆشبوونی پەیتاپەیتاوه دەینالاند، هەر چوومە قاوشەکەوه یەکیک له وسەرەوه دایە پرمەى پیکەنین و گووتی «چاو چاو، کى لێزەیه، چاو چاو ... مستەر گرینۆک».

قاوشەکان زۆریان درێژ و تاریک بوون، گەرچی دنیا گەرم بوو،

نەخۆشەكان زۆريان ملېنچى ئەستوورىيان لە مليانەو پىچابوو، ھەندىكيان بەردەوام بە دەست برينىكى وەھمىيەو دەياننالاند، سەربرينەكانى ناو خەون، وردە وردە وەك ئازارى راستەقىنە لە سەر گەردنى ھەندىكيان دەردەكەوت، وەك خەتيكى پۆشنى برين لە ئەلقاوئەلقى ئەستوياندا خەتيك كىشابوو، ھەبوو ھەموو مىلى خۆى بە نينۆك برينداركردبوو. چەقۇ لە ھەموو قاوشەكاندا قەدەغەبوو، چونكە ترسيكى وەھاي دەخستە دلى نەخۆشەكان، ئارام و سوكناييان لەبەردەبرا. لەگەل شېرزەيى و بارى دژوارى بيمارەكان، قاوشەكان پاك و بە نەزم بوون. چاوديزەكان بە زەبرى كوتەك و گوچان رېكوپىنكيەكى ئاسنن و دەستكرديان سەپاندبوو، بەلام ھەر ئەو ياسا و نەزمە وايكردبوو رەنگى ماتەمينىكى قورس بال بەسەر جىگاگەدا بكنشيت. كە دەچوومە ناو قاوشەكان، جۆرە ھەوايەكى وشك دەھاتە ناو سىنەم، دەنگى پرسەيەك لە فەزاي جىگاگەدا دەسورايەو، شيوھنيك بىئەوھى بوونى ھەبىت دەھاتە گويم، شيوھنيكى سەير بوو كە من چەند رۆژ بوو لە زۆر جىگادا دەمبىست، ھاواری شەپۆر و لە خودانىكى بەرز كە سەرەتا وامدەزانی دەنگى راستەقىنەى سەدان مرۆفى گرياو و لە نزيكەو بەرز دەبىتەو، بەلام چەند دەگەرام، ئاورمەدەدایەو، دەوروبەرى خۆم دەپشكنى... ھيچم نەدەبينى.

كاتيك ئەو دەنگە منى بە «مستەر گرینۆك» ناونا، پرمەى چەند قاقايەكى گەورە وەك چەند بەردىكى گەورە بن و شوشەى ئەو كپىيە بشكىنن، لە مسەرى ژوورەكەو تا ئەوسەر ھات و پۆى. چەند دەنگىكى كپى دىكە، لە ژىر پەتۆكانيانەو، وەك لاسايى دەنگى توتىيەك بگەنەو، چەندىن جار ئەوھيان دووبارەكردەو «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرینۆك»، «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرینۆك»، «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرینۆك».

يەككە منى ناوناو «مستەر گرینۆك».

هیدی هیدی دیناوار مالاوایی له سهرده مئکی دورودریژی دنیایی دهکرد و سورې زه مان به ره و ناو تونیلکی تاریک دهیبرد. پورنامه کان و تهله فزیونه کان به ردهوام قسه یان له دوژمن دهکرد، دوژمن ههم له ناو دیناوار بوو و ههم له دهره وه، دهینرا و نه دهینرا، زور نزیک و زور دور بوو، سوپایه کی گه وره بوو له سهر سنووره کان، به لام ترس و مۆته که ی ناو خه و نه کانیش بوو، پاسه وانی سهر سنووره کان به دورینه کانیاں له و دیو هیلیکی خه یالییه وه دهیانینی، به لام خه لکی دیناوار له پیخه فقه کانیاںدا، له ژیر په تو و له سهر بالیفه کانیاں دههاته خه ویاں. هه موو پوژیک هه واله کان باسیان له سهری برېدراوی خه لکانی دیناوار دهکرد، وینه ی هندی ره شه کوژی و کومه لکوژیان بلاوده کرده وه که له سهر سنووره کان پرووده دهن، گوند و سهر زهمینه کانی قه راغی دیناوار هه میشه تخوبی پیکدادان بوون ... سنوور جینگایه ک بوو هه موو شته کان تیندا ده که و تنه بازنه ی دوودلی و گومانه وه، ههر هه والیک له سنووره وه دههات ته ماوی و ئالوز بوو، ده بوو ههم باوه ری پیکه یین و ههم باوه ری پی نه که یین. ئیستا هه واله کان، قسه یان له ئاماده کاری دوژمن بۆ په لاماری دیناوار دهکرد، جهنگاوه ره تارمایی په نگه کانی سهر سنوور، خورافه ته دووباره کان، ترسه بولیلییه کان، ئه وانه ی نه مانده زانی هه ن یاخود نین، راستن یان درو، دزه یان کردبووه ناو ژیا نه وه. ئیتر دوژمن له هه موو جینه ک بوو، په لاماری دوژمن بۆ کیلگه و مه زراکانمان، بۆ سهر ترپکی چیا ستراتیژییه کان، گرتنیاں بۆ ئاوی پووباره کان، ژه هراوی کردنیاں بۆ خواردنه کان، دزینی مه پومالاتی خه لکانی گوندنشین ... هه والی به ردهوام بوون. تهله فزیونه کان به ردهوام فیلمی ئه و ژن و منداله هه له اتووانه یان پیشانده دا که میلیشیایکانی دوژمن له زید و مالی خویان هه لیانده کهندن، دیمه نی ساوای کوژراو، ژنانیکی زگپری سهر برېدراو، پیاوان که به دره ختی سهر ریگا کانه وه ده به سترانه وه و تیربارانده کړان. هه موو هه ستیکی ناخوشمان

هه‌بوو که دوژمن په‌لامارده‌دات، شار به‌گشتی ورده وده‌ئو هه‌سته ترسناکه ده‌بخنکانده که دره‌نگ یان زوو کاره‌ساتیکی گه‌وره ده‌قه‌ومیت و له‌شکریکی وه‌حشی له‌جیگایه‌که‌وه دیت و دیلاوار ویرانده‌کات.

هه‌ندی باسیان له‌خه‌ونیکي تازه ده‌کرد که هیدی هیدی له‌دیلاوار بلاوده‌بووه‌وه، له‌بری ئه‌وه‌ی جه‌لادی ناو خه‌ونه نه‌تینییه‌کانمان ته‌نیا دره‌بکه‌ویت و ته‌نیا سه‌رپه‌ریتیت، هه‌م جه‌لاده‌کان و هه‌م قوربانیه‌کان به‌کومه‌ل دره‌ده‌که‌وتن و له‌گۆره‌پانی گه‌وره و حه‌وشی به‌رین و فراواندا ئاهه‌نگی سه‌رپه‌رینیان سازده‌کرد. هه‌موو شه‌ویک له‌خه‌ونه‌کانی دیلاواردا هه‌زاران سه‌ر ده‌په‌ری، به‌جۆریک که‌م که‌س مابوو له‌سه‌ری خۆی دلناییت، هه‌موو به‌جۆریک له‌جۆره‌کان دیمه‌نی خۆیان ده‌بینی، پۆژیک ته‌نیا وه‌ک لاشه‌یه‌کی پروت، بیسه‌ر، به‌سه‌ر زه‌ویدا ده‌گه‌رین. له‌ناو شار ترسی خه‌لک له‌خه‌ونه‌کانی خۆیان و ترسیان له‌دوژمن ئاویته‌ی یه‌کده‌بوون. خه‌لکانیک دره‌که‌وتن که به‌رده‌وام جاری هاتنی زوو به‌زوی سوپایه‌کی ره‌شیان ده‌دا که‌جگه له‌چه‌ق و کیرد و ساتوور، نه‌خۆشی نادیار و ئافاتی ره‌شی پینه که‌هیچ کات ماکی دره‌ده‌کانیان ناپه‌ریت.

له‌دیلاوار خواستی تۆله‌یه‌کی کویر تا ده‌هات گه‌وره ده‌بوو. چه‌ندین گروپی چه‌کداری نه‌ناسراو دره‌که‌وتن که ئیشیان ئه‌وه بوو بۆ دوژمن بگه‌رین. ژماره‌ی ئه‌و خه‌لکانه‌ی باوه‌ریان به‌و ئه‌فسانه‌یه هینابوو که دوژمن له‌شکریک له‌سیحرباز و ئه‌فسونکاری به‌دی ناردوه تا دیلاواریه‌کان تووشی ترس و په‌ریشانی ده‌روون بکات، تا ده‌هات زیاده‌کرد. بۆ من وه‌هابوو وه‌ک شته‌کان یه‌ک یه‌کتری ته‌واو بکه‌ن، ئه‌و پۆژانه مامۆستایه‌کی دینی دره‌که‌وت که دروشمی ئه‌وه بوو «هه‌موو شتیک دوژمنه»... ئیدی هه‌موو شتیک به‌دوژمن ته‌فسیره‌کرا، نه‌خۆشییه‌کان، خوارینی خراپی چیشتخانه‌کان، پیسی ئاو، ته‌پوتوزی هاتوو له‌بیابانه‌وه، پروداوه‌کانی هاتوچۆ، گه‌مژه‌بوونی

به‌رده‌وامی خه‌لکی دیلاوار، شه‌پانگیزی فروشیاره‌کان، بیده‌نگی زۆر و قوولی
 فه‌رمانبه‌رانی ده‌وله‌ت، زیاده‌بوونی فالچیه‌کان، زۆربه‌بوونی سه‌عاته‌کانی خه‌و،
 زیاده‌بوونی بینشومار و له‌ژماره‌ نه‌هاتووی شیشه‌کان ... هه‌موو شتیک به
 دوژمنیکی نادیاره‌وه‌ گریده‌درا، دوژمنیکی بیناو، بیروخسار.

من له‌ هیچ شتیک نه‌ترسام، به‌ ئەندازه‌ی ئەو قسانه‌ که پوژیک مامه
 سیام و سه‌بری جاهدار له‌ کوبوونه‌وه‌ی کۆنفیدراسیۆنی بنه‌ماله‌کانی دیلاواردا
 کردیان. ئاخافتنی دوو قوولی مامم و یاوه‌ره‌که‌ی، ته‌نیا دوو پوژ دوا‌ی شه‌وی
 بینینی من بوو بۆ پروفیسۆر و دکتۆر سوعاد. مامم هه‌فته‌یه‌ک بوو له‌
 بیمارستان که‌م دهرده‌که‌وت، به‌ په‌له‌ ده‌هات و به‌ په‌له‌ ده‌چوو، فه‌رماندار
 ئوتومبیلیکی ژاپۆنی خستبووه‌ خزمه‌تییه‌وه‌. هه‌ر که‌ ده‌گه‌یشته‌ سه‌نته‌ر
 به‌ پرتاو خۆی ده‌کرد به‌ نوسینگه‌دا و که‌میک ده‌مایه‌وه‌ و به‌ پرتاو بۆی
 دهرده‌چوو، ئەو ماوه‌یه‌ هه‌رگیز به‌ منی نه‌ده‌گوت بۆ کو‌ی ده‌جیت و چی
 ده‌کات، ته‌واو له‌ ناو کاروباری ئەو لیژنانه‌دا نوقمبوو که‌ ئیداره‌ی دیلاوار
 دروستیکردبوو. هه‌ستمه‌کرد مامم منی بیرچۆته‌وه‌، جاران خۆشحال بووم
 که‌ که‌سێک هه‌بوو غه‌می منی ده‌خوارد، به‌لام ئیستا به‌ جو‌ریک گیرۆده‌ی
 ئیش و ئاماده‌کاری و لیژنه‌ و کۆمیسسیۆنه‌کان بووبوو، کاتیکی که‌میش بۆ
 ژيانی تایبه‌تی خۆی ده‌مایه‌وه‌. ئەو پوژه‌ له‌ ناو فه‌رمانبه‌ران و چاودیران
 و پاسه‌وانه‌کانی سه‌نته‌ره‌که‌دا بوو به‌ قاو که‌ ئەم‌پو هه‌ردوو به‌ پێوه‌به‌ری
 سه‌نته‌ره‌که‌مان له‌ ته‌له‌فزیۆن دهرده‌که‌ون و قسه‌ و لیدوانی سه‌ر سه‌کو‌یان
 ده‌ییت. من هه‌والی ده‌رکه‌وتنه‌که‌ی ئەوانم له‌ زاری به‌رپرسی بیروکه‌ی
 ماممه‌وه‌ بیست، ئەو پێیگوتم که‌ جه‌نابی دکتۆر سیامه‌ند و دکتۆر سه‌بری،
 سه‌عاتی یه‌کی پاش نیوه‌پو له‌ گردبوونه‌وه‌یه‌کی گه‌وره‌دا وتار ده‌خویننه‌وه‌.

به‌ په‌له‌ گه‌رامه‌وه‌ ژووره‌که‌ی خۆم و دانیشتم تا هه‌ردووکیان له‌ سه‌ر
 پووی ته‌له‌فزیۆنه‌که‌ ده‌رکه‌وتن. مامم قاتیکی گرانبه‌های پۆشیبوو که‌ شیهایی

داوږږین، ناوداترین بهرگدرووی دیلاوار بوی دروویو، هه موو که ناله کان پیکه وه دیمه نه که یان ده گواسته وه، هه ستمده کرد مام و سه بری جاهدار له تر و پکی زیان و گرنگی خویاندان. جاهدار که رچی هه میسه موز و بوغزن دیاربوو، له وی خوی کردبوو به په پوله، گولیکی سبی بچوکی دابوو له یه خه ی چاکه تیکی رهش و پیکه نینیکی نه رم و یقاریکی لی نه هاتووی نیشانده دا. دیاربوو هه ردوکیان پینش نه وه ی بچن بۆ کو بوونه وه که دوو سه عات لای ئارایشته گر بوون. نه وه یه که م جارم بوو مامه سیام له روخساریکی وادا بیینم، پیشتر بایه خی به جوانی سه رو روخساری خوی ددها، به لام نه بگاته نه وه ی به وجوده شیوه ی خوی بگوریت. ئارایشته ره که هه ولیدابوو هه موو هونه ریک بخاته کار تا مامه سیام وهک زانایه که دهر بکه ویت، قژی بۆ سه ره وه هه لدا بووه و سمیلی به بویه یه کی رهش رهنگر ببوو. له مه راسیمه که دا به ده سته کیشه سپیه کانیه وه دهر که وت، وهک یه کیک له که وره ترین زاناکانی دیلاوار ناسینرا. له و باوه ردها نه بووم که پیشوازی وه ها له مامه سیام بکریت، به لام ئیستا وهک زانایه کی بیوینه و پسپوریکی پله یه ک و ته کتو کراتیکی شایسته هاتبووه مه یدان. له کو بوونه وه ی کونفدراسیوندا کاتیک وهک پیاویک که شوینگه و غروری خوی هه یه له سه ر سه کوی لیدوان دهر که وت، کامیراکان وهک وینه له که سیکي نه فسانه یی بگرن، فلاش بارانیان کرد. رهنگی شینی بۆینباغه که ی و چینه ی زیرین و بریسکه داری چاویلکه که ی و سه عاته زیرینه که ی دهستی به جوریک سه رنج راکیشبوون، پوژی دوا یی پوژنامه کان له سه ریان نوسیوو. یه که مجار له و سه کویه دا تیوره ی «چاککردنه وه به شوکی دوژمن» یان خسته پروو.

کو بوونه وه که وهک زۆربه ی نه و کونفرانس و گردبوونه وه که ورانه ی دیلاوار بییه رنامه و ناریک بوو، به لام دهرقه تیک بوو مامه سیام و یاوه ره که ی نه و روانینه ی خویان بخنه پروو تا له سه ر روشنایی نه و بۆچوونه دا دیلاوار به ره و که ناری دلناییی به ریته وه. بۆچوونه که یان وهک

تیورهیه کی زانستی نوچ پێشکهشکرا که دهییت له پوژانی دواتردا دیلاوار و دهزگا دهوله تیههکان پهچاوییهکن. من به دریاوی و تارگویی ئهوان، دهمم ماق و سهراسیمه سهیری تهله فزیونه کونه که مم دهکرد و نه مدهتوانی هیچ بلیم. کورتهی پوانینیان نهوه بوو، که بوونی دوژمن گهرچی پهگه زیکی ژیان تیکدر و ئازار به خسه، بهلام به که میک وردبینی و زیرهکییه وه دهتوانین وهک کانگایه کی هیز و سهراچاوهیه کی به ره مهین سهیرییهکن. بوچوونی ئهوان نهوه بوو، دوژمن بکریته ئاراسته و نیازی هه میسه یمان، به ئامانجیک که هه ردهم له پینش چاومان بییت، ئیدی مروقه کان چ کینه و گری و ترسیکیان ههیه دهتوانن له دوژمندا خالییهکنه وه، پنیستیان به وه نابیت کینهکانیان بگره یهک یان بیگره فه رمان په وایان و بابسالارانی ناوخو... که مروف دوژمنیکی هه بوو، ئیتر ده زانیت ده بییت چی بکات، ژیا نی له بیمانایی دیته ده ری، له زومره ی سه ر لیتشیواوان نابیت، نیاز و ئامانجیکی پویشن کار و کرداری ده بهن به ریوه.

مامم به جوړیکی وه ها پوون و به لیاقه تیکی وه ها زانایانه وه قسه یکرد، هه تا که سانیکیش که تیی نه دهگه یشتن، ئاسان ده که وتنه ژیر هیزی قسه و زمانبازی نه وه وه. سه بری جاهدار له و پوه وه نهیده توانی به نیوه ی مامدا پابگات. پیده چوو هه ردوکیان چه ندین شه و پیکه وه دانیشتن، بیریانکردیته وه چون ترس له دوژمن گه وره بکهن و دواتر بیگوپن به سهراچاوه ی وزهیه کی له بنه هاتوو. مامم له تهله فزیوندا شیوه ی جوړه که سیکی تری وه رگرتبوو، گهرچی سه رسامبووم به ده رکه وتنی، بهلام نامۆ و دوور هاته پینش چاوم. پینستر نه مجوره بیروپرایانه م به کالی له و بیستبوو، بهلام بوونی به تیوریه کی وه ها پوون له کاری جاهدار بوو. جاهدار باوه ری وایوو گهر مروقه کان دوژمنیکی ناسراویان هه بییت و هه موو شه پرانگیزی خویانی ئاراسته بکهن، ئه وکات مروفی رینک و راست و ته ندروستیان لی ده رده چییت. په روه رده لای جاهدار یهک مانای هه بوو، مروقه کان هه موو پیکه وه له سه ر دوژمنیک

رېڭبەگە و ن پىڭكەو ھەولەدەن تىڭى بىشكىن.

بۆچۈنەكانيان بە چەپلەپىزانىڭى زۆر پىشۋازى لىكرا، ھۆلەكە سەر لەبەرى خرقشا، سەى ئەسلان لە پىزى پىشەوہى گويگراندا دانىشتبوو، بە گەرمى و جۆشنىڭى شىتانەوہ چەپلەى بۆ لىدان و ھوتافى بۆ كىشان. ھەك كەسنىڭى بە ئەمەك كە قەدرى ھەموو شتىڭى بە نرخ دەزانىت، بە ىقارىكەوہ كە پىشتەر لە پىاوانى دىلاواردا نەمىنى بوو، چووہ سەر مەنبەرەكە و ناوچاوانى مامە سىامى ماچكرد، ھەموو تەلەفزیۈنەكان ماچەكەيان بە پرونى گواستەوہ، باوہشە گەرم و گوشىنەكەى سەى ئەسلان چەپلە و ستايشى ترى بەدواى خۇيدا ھىنا. مەن ھىشتا دلىانەبووم چى دەگوزەرىت، نەمدەزانى بۆ كوى دەچىن، كەمىك بە سەرسامى و كەمىك بەترسەوہ تەماشائى ئەو ئامىزانەم كرد، دەستم لەرزىڭى لە ناكاوى تىدا بوو كە نەمدەزانى ھۆكەى چىيە. ئەو دىمەنە تووشى سىپوونىڭى لە ناكاوى كردم، بەجۆرىك ترسام دەبوو ھەر خىرا تەلەفزیۈنەكە خامۇشېكەم و لە ژوورەكە بىرۈمەدەرى.

چەند رۆژ دواى ئەوہ بەرنامەيەكى گشتى لە دىلاوار دەستى پىكرد كە نەخۇشخانەكان و زىندانەكان و سەربازگاكان و قوتابخانەكانى دەگرتەوہ. ھەموو كەسنىڭ لە دىلاوار دەبوو بەوہ پەرورەدە بىت كە رقى لە دوژمن بىت. نامىلكەيەكى بچوك بە سەر مامۇستائى قوتابخانەكاندا دابەشكرا كە بەرگى پىشەوہى نىگارنىڭ بوو ھەك نىگارى ئەو خەونە ترسناكە، پىاوىك بە چەقۇيەكى درىژ سەرى كەسنىڭى سىپى پۆش لىدەكاتەوہ، لە ژىر وىنەكەدا بە خەتنىڭى شكاو و چىچ نوسرابوو، چۆن نەھىلىن دوژمنان بمانكەن بە نىچىرى خۇيان. كىتەپكە دەبوو رىئەمىيەكەرى مامۇستايان بىت تا قوتابىيەكان فىزىكەن، كىنە و تورەيى خۇيان ئاراستەى دوژمن بكەن و نەھىلىن دوودلى و دابىران بكەوئىتە پىزى خۇيانەوہ. لە ھەموو جىگايەك وانە و پانىلى ئامۇزگارى و سىمىنارى بەرچاو پرونى لەسەر دوژمن سازدەكرا... دوژمن...

دوژمن... وشه‌یه‌ک که مروژ ده‌بوو له به‌یانییه‌وه له خه‌و هه‌لده‌ستیت، تا کاتیک ده‌خه‌ویت سه‌دان جار ببیستیت، بیئه‌وه‌ی بتوانیت له روخساریکی دیاریکراودا کوپیکاته‌وه.

پوژیک له سه‌نته‌ری چاره‌سه‌رییه‌که دوو کوری گه‌نج ده‌رکه‌وتن که هه‌ردووکیان وه‌ک یه‌کیان ده‌پۆشی و وه‌ک یه‌کیان ده‌خوارد و وه‌ک یه‌ک پی‌ده‌که‌نین. به‌یه‌که‌وه ده‌پۆشتن و به‌یه‌که‌وه ده‌هاتن، هه‌میشه له پاره‌وه‌کاندا پیاسه‌یان ده‌کرد و به‌میهره‌بانی سلاویان له هه‌موو کارمه‌ند و فهرمانبه‌ریکی سه‌نته‌ره‌که ده‌کرد. دوو روخساری پاک و فریشته‌ییان هه‌بوو، خویان وه‌ک کوری خانه‌واده‌ی نه‌جیب‌زادان ده‌ناساند. وه‌ک خویان ده‌یانگووت هاتبوون باسی دوژمن بو نه‌خۆشه‌کانمان بکه‌ن. ناساندنی دوژمن بوو بوو به‌جۆره زانستیکی نوی، مامۆستا و شاره‌زاکانی له مه‌کته‌ییکی تاییه‌ت کورسیکی کورتی چهند پۆژه‌یان ده‌بهری و به‌ناوی دوژمن‌تاسه‌وه داده‌مه‌زران. هه‌موو ده‌یانگووت ئه‌م مامۆستایانه چاوی تاییه‌تی ده‌زگایه‌کی نه‌ینین که حاکمی سه‌ربازی دایمه‌زراندون. له پۆژی یه‌که‌مه‌وه هه‌ندی له چاودێران ئاگاداریانکردمه‌وه، هه‌موو به‌هتیا و تانه‌وه ده‌یانگووت «مامۆستا ئاگاداربه، دیاریمان بو هاتوو له‌لای حه‌زهرتی پاشاوه». ئاخۆ ئه‌م دوو کوربه‌که‌نجه، سیخوپی ده‌زگایه‌کی تاییه‌ت بوون؟ نازانم... به‌لام پێکه‌نینیان هه‌نده پاک بوو، خه‌نده‌یان هه‌نده پر پۆشنایی بوو، من گومانم لێ کردن، هه‌ر چیم ده‌روانی ئه‌و هه‌موو گه‌شی و روخۆشییه له‌گه‌ل ئیشه‌که‌یاندان ده‌هه‌گونجا. دوو مامۆستا که ئیشیان ئه‌وه‌بوو نه‌خۆشه‌کانی بیمارستان والێکه‌ن خه‌یالی خویان بخه‌نه سه‌ر دوژمنیک که ده‌بیت ئاماده‌بن پوژیک له پوژان روو به روو بۆیان بچنه مه‌یدان. به‌لام نه‌خۆشه‌کانمان خویان پرپوون له‌و وینه‌یه... پرپوون له‌و کینه‌یه... له‌و رووه‌وه هه‌موو گه‌یشتبووینه جیگایه‌ک ئیدی که‌س پێوستی به‌ مامۆستا نه‌بوو.

نال مورد بوی گیزامه وه :

«دوو ههفته لهسه ریهک بالندهکانمان راودهکرد، بپارماندابوو تا دهتوانین بالنده بکوژین ... تهقهکردن له بالندهکان خوشییهکی زوری تیدابوو، ئەو فیشهکانه‌ی دهمانتهقاندن، ترسی له شاردا بلاوکردهوه. سه‌ره‌تا واتینگه‌یستم که نیازی ئیمه پاککردنه‌وه‌ی شاره له‌م بالنده غه‌ریبانه که سه‌ی ئەسلان ده‌یگوت نه‌خۆشی و ئافاقمان بۆ ده‌هینن. سه‌ی ئەسلان ده‌یگوت ئەم ته‌یرانه له شار و دارستانی دوژمندا گه‌وره بوون و دواتر به‌رهو دیلاوار به‌ریانداون تا دهرد و بیماری نه‌ناسراومان بۆ بکوژنه‌وه. من و هاوڕیکانی‌ش زۆر باوه‌رمان به قسه‌کانی سه‌ی ئەسلان هه‌بوو. گه‌ر وانیه، بۆ ئەم بالنده‌ن سالی‌ک له‌وه‌به‌ر له دیلاواردا نه‌بوون؟ ... هه‌ر ده‌بیت هاتن و دهرکه‌وتنیان له کاری که‌سیکی ناحه‌ز بیت، که هیچ نه‌بیت ده‌یه‌ویت دیلاوار ڕیقنه‌ باران بکه‌ن. به‌لام ئەرسه‌لانی مو‌فتی که گه‌نجیکی گروپه‌که‌ی ئیمه‌یه رایه‌کی جیاوازی هه‌بوو، سویندی ده‌خوارد که بالنده‌کان هه‌میشه هه‌بوون، به‌ دلنایسی که‌سیکه‌وه که راستی ده‌زانیت ده‌یگوت هه‌موو ئەو بالنده‌نه‌ی له مندالییه‌وه بینیه‌وه و هه‌رچییه‌ک ده‌باره‌ی تازه دهرکه‌وتنی ئەم بالنده‌نه ده‌گووتریت ته‌نیا درۆی ڕوته. بۆقبۆقیله پنی گوت «ده‌مت دا‌بخه، تو چوزانیت، دوژمن تازه ئەم بالنده‌نه‌ی نارده‌وه بۆ

دېلاوار، زوربه يان ته يری نه خوښی مه مه دحه سارن، نه خوښی خه ته رناکيان پټيه، فېر به له خوته وه قسه له قسه ی سهرؤکدا مه که». ئیستا هه موو به سه ی ئه سلانيان دهگوت سهرؤک، هه ر که سيکيش بوقبوقيله پينگووتبا دهست دابخه ده بوو ده می دابخات.

بوقبوقيله و هه ندی له کورانی تر هيچ کات دهست له بالنده کوژراوه کان نادهن، به لام من وانيم، من ده توانم بالنده کان بکوژم و دهستيشيان لييدهم. من چيژيکی زور له وه ده بينم سه يری بالنده ی کوژراو بکه م. به په نجه پيلويان هه لېده مه وه و سه يری چاويان بکه م، دهست به په ر ه کانياندا به ينم. نا من بهر له وه ی له گه ل باغه وانه کانی دېلاواردا بکه ومه ته قه کردن، هيچ کات نه مده زانی ناو شار ئه ومنده ی بالنده تېدايه، سه ر دره خته کان پرېن له حه شاری نه ينی بالنده. رؤزی يه که م من سي بالنده ی جوانم هه لگرت بييه مه وه بؤ مال تا دايکم بينيت من چ جوړه ته يريکم کوشته، ده مزانی دايکم حه زی له بالنده ی جوانه، له رينگا مامؤستا سمکو سوهه يی دراوسيمان منی بينی و گووتی «عاسمان، عاسمان ئه وه چيه. وای چ جوانن، باوکه رؤ، ئه وه ئه م ته قانه ی ئه مړؤ ئه م شته جوانه ی به دواوه بوو؟ ده ی دهستی راوکه ری خوښيت، کوړه گه ر بالنده ی وا جوانت دهستکه وت بؤم به يته، من به په ر ه کانيان تابلؤ و شت دروستده که م ... وه ی خالق .. برا رؤ له و رهنگانه، ده وه ره رؤحت دهر نه چيت». وشه ی ئاسمان له ده می مامؤستادا وه ها شيرين بوو، دواتر هه ر کاتيک وشه ی ئاسمانم به کاره يتايت، هه ر به تون و دهنگی ئه و گووتوومه «عاسمان، وه ی عاسمان، وه ی خالق». بالنده کان وه ها سه رساميان کردبوو، من خوم باوه رېم نه ده کرد که س هه يت به جوانی بالنده يه کی مردوو وا بکه ويته جوړ و خرؤش. نه مده زانی مامؤستا ده يه ويت چی بکات، به لام رؤزی دواتر که نزیکي دوازه بالداري کوژراوم بؤ برده وه، له حه وشي مالدا رايگرتم و گووتی «په ری بالنده نرخي خوی هه يه، من چه ند ساله بير

لە دروستکردنی بالندەیهکی گەورە دەکەمەوێه که پەرەکانی لە پەری
 ھەموو بالندەکانی دنیا دروستبووین، نانا باوکە گیان تۆ دەلییت چی، لە
 شوینیکی بەرباران داینانیم، دەیخەمە قەفەزێکی شوشەو، لە شوینیکی زۆر
 تاییبەت ھەلیدەگرم، دەمەوێت شتێک بێت بێت بە پەمزی دیناوار». من
 ھەر تینەگەیشتم مامۆستا سمکو سۆھەیب دەیەوێت چی بکات، بەلام من
 پۆزانە دەیان بالندە کۆژراو و جوانم بۆ دەبرد، ئەو ژنەکی زۆر جوان
 بوو، ھەمووش دەیانگووت لایسی لیدەکات، بەردەوام لە ھەوشەکەدا
 رایدەگرتم و نەیدەھێشت بچمە ژووری، یەک یەک سەیری تەیرەکانی
 دەکرد و دەیکووت «وێ قوربانی خالق... وێ دایە پۆ، ئەو چیبیە...
 سەیر سەیر ئەو رەنگە، تۆ شەرەف فەنان ھەیە رەنگی وا دەرپھینیت...».

من و تەنگچیبەکان لە ھەموو گەرەکەکاندا راوێ بالندەمان کرد. سە
 ئەسلان مەبەستی بوو خەلک گوینان بە دەنگی گولە و شریخە دەستریژ
 راییت. دەیکووت دەبێت دیناوار لە خەو ھەستیت. دەبویست تەنگەکان
 زرمە و نالەیان بێت.

کە سێ وینە پیاوێ نادیارەکە لە شاردا بلابووو، ئێتر وەزیفە ئێمە
 گۆرانی بەسەردا ھات. ئەو پۆژە سە ئەسلان کۆبوونەوێهکی گەورە
 پیکردین، ئەمجارە لە بری مالە ھاوینەکی خۆی، ھەموومانێ بانگھێشتی
 ھۆلی کۆبوونەوێهکان کرد لە ناوھەستی شاردا. ئەو کات بۆقوبیلە بە
 پەسمی بووبوو بە بەرپرس و سەرپەرشتیاری ئێمە. ئەو لە ھەوشی مالی
 خۆیاندا ریزیکردین و گووتی «ئێمە وەک تاقمێک جەنگاوەر کە بروامان
 بە عەقیدەیک ھەیە، بە پۆشتتێکی مەحکەمی سەربازی، ریز دواي ریز
 و بە نەزمی سوپایەکی پیکخراو، لەسەر ئاوازی سرودی «دیناوار ئە
 سەر زەمینێ شیران» دەبێت بچینە ناو ھۆلی کۆبوونەوێهکە». ھەرواش
 بوو، زۆربە ئێبەکان بەوجۆرە و بە مارشی سەربازی چوونە ناو

هه‌وله‌که. کۆبوونه‌وه‌ی ئه‌مجاره‌ له‌ گرده‌بوونه‌وه‌ی هه‌ژیک‌ێ پێک‌خراو ده‌چوو، خه‌لکانیک که‌ یه‌ک ب‌پ‌روا و یه‌ک ئامانج کۆیان‌ده‌کاته‌وه‌. سه‌ی ئه‌سلان چ قسه‌یه‌کی تازه‌ی پێ نه‌بوو، من له‌ کاتی قسه‌که‌نیدا ملم خستبووه‌ ناو یه‌خه‌ی کراسه‌که‌م و ده‌م‌ویست که‌س سه‌ره‌نجم نه‌دات که‌ گوێ ناگرم. به‌ تیله‌ی چاو یه‌ک یه‌ک ته‌ماشای باغه‌وه‌انه‌کانم ده‌کرد، هه‌موو به‌ جوړیک نو‌قمی گوێگرتن بوون، وه‌خته‌بووم خۆم ب‌ده‌م به‌ فه‌وتان و قاقا پێیکه‌نم. سه‌ی ده‌ستیک جلی سه‌ربازیی کۆنی له‌به‌ر‌کردبوو که‌ ده‌یگ‌ووت جلی چه‌نگاوه‌رانه‌ی باوکی بووه‌، به‌ ده‌نگی به‌رز هاواریده‌کرد که‌ له‌ زه‌مانی باوباپیرانمانه‌وه‌ تا ئه‌م‌ڕۆ هه‌مان جل و هه‌مان فه‌رمان چاوه‌ریمان‌ده‌کات. بێینی سه‌ی ئه‌سلان له‌و جلانه‌دا زۆر پێکه‌نیناوی بوو، دیاربوو باوکی له‌ خۆی کورت‌تر و ب‌چ‌کۆله‌تر بووه‌، جله‌کانی له‌ به‌ر ئه‌ودا وه‌ها ته‌سک و کورت بوون، ده‌ترسام قۆچچه‌کانی بیه‌ریت و بدات به‌ ناو چاوی که‌سی‌کدا. ئه‌و سی وینه‌که‌ی به‌ ده‌سته‌وه‌ گرتبوو و پرایده‌وه‌شاند و ده‌یگ‌ووت «ئه‌م تاوانبارانه‌م بۆ بدۆزنه‌وه‌... هه‌یج که‌سیک جیمه‌هیلن له‌مانه‌ ب‌چیت، هه‌ر که‌سیک، هه‌ر به‌شه‌ریک له‌مانه‌ چوو، بێگرن و کارتان نه‌بیت... دیلاوار هه‌یج پوژیک وه‌ک ئه‌م‌ڕۆ له‌ مه‌ترسیدا نه‌بووه‌». من که‌ سه‌ی ئه‌سلانم له‌و جۆش و خرۆشه‌دا ده‌بینی وه‌خت بوو ده‌م‌دایه‌ قاقای پێکه‌نین. راستی نه‌مه‌دزانی شته‌کان چه‌ند خه‌ته‌رن، گه‌ر بمزانیایه‌ چه‌ند خه‌ته‌رن پێته‌ده‌که‌نیم. پوژی دواتر ئیتر پێته‌که‌نیم، مه‌گه‌ر شه‌وان دره‌نگ له‌ به‌ر خۆمه‌وه‌ خه‌نده‌یه‌کم ب‌گرته‌یه‌.

نا ... که‌سمان له‌و باوه‌ر‌ده‌ نه‌بووین ب‌که‌وینه‌ راوێکی وا بێوچانه‌وه‌. له‌ که‌مپی شینواوه‌ من ده‌مزانی بۆ شه‌ری راسته‌قینه‌ په‌روه‌رده‌مان‌ده‌که‌ن، به‌لام له‌وئ هه‌یج دیار نه‌بوو، دل‌مان خۆش‌بوو که‌ ته‌نیا بۆ دۆخی تایبه‌تی و بو‌حاله‌تی مه‌ترسی خۆمان ئاماده‌ده‌که‌ین، چه‌نگاوه‌ره‌کان له‌گه‌ل یه‌ک‌دا ده‌یان‌گ‌ووت «شته‌که‌ بۆ روژی ته‌نگانه‌یه‌، نه‌ با جه‌نگ یه‌خه‌مان ب‌گریت، تا

گەر شتیك قهوما دهست و پی سپی نهیین». نه من و نه هیچ جهنگاوهریکی تری کهمپهکه چاوهپیتی جۆره رۆژیکى لهو جۆره نهبووین. دهمانزانی ئیمه بووینهته جهنگاوهر، بهلام بچین بۆ جهنگی راستهقینه، نا... باوهپمان به شتی وهها نهدهکرد.

بۆ رۆژی دوایی کورپی بهقالهکهی غهقاریی «بۆقبۆقیله»، له پاسیکدا هات به دواماندا و یهکی سنی وینهی داینی و گووتی «ئوه کابرای سهگبابی ناو خهونهکهیه، له خوشک و دایکی بهم، با ئیمهش پیاوبین و بگهپین و بیدۆزینهوه، له ئەژدای بهرین». ئوه ههمان ئه و وینانهبوو که دوینی سهی ئەسلان به توپهیییهوه رایدوههشاند. ههموو به گومانهوه سهیری وینهکانمان کرد و لهوهدا ریکبووین که وینهکان له کابرای ناو خهونهکانمان ناچیت. بهوهدا من ئەسلان خهونهکهه نهبینیوو، ئەسلان نهدهزانی ئه و کابرایه چ جۆره دهعبا و دهعجانیکه، مکور و بیترس گووتم «راستتان دهویت، ئەم رهسمانه له فایهقی پوره شههسمه دهچیت تا له و کهسهی دیته خهوی من». ههموو لاقرتیماندهکرد، تانه و توانجمان دهدا، پیدهکهین، به گالته دهستمان بۆ رپیوار و خهلکی سهه شۆسته و شهقامهکان درێژدهکرد، دهمانگووت «وهی وهی ئوه چهند لهم وینهیه دهچیت، بابیگرین... شتهکان ههمووی له گالتهوه دهستی پیکرد، له پیکهینهوه. تا بۆقبۆقیله گووتی «گویگرن، وینهکان ئەسلان گرنگ نین، وینهکان بخهنه قووتانهوه، من خۆم ههشت مانگی رهههق لهسهه سنوورهکان بووم، ههشت مانگی رهههق، دهزانم کئ له دوژمن دهچیت و کئ له دوژمن ناچیت. خۆم بینوم... زۆریان دهناسمهوه. ئیستا دهچین بۆ باشوور، بۆ دیلاواری رهش، هیچ کهسیک ئەم ئیشه به گالته نهگریت. سهیربکهن ئەمری ههموو شتیگمان پێیه، بۆمان ههیه ئهوهی گومانی لیدهکهین بیگرین و وهک قاز و قهلهمون سهیریپین... ئهوهتا، ئهوه ئەمری سوپاسالاری دیلاواره. به ناموسی دایکم درۆ ناکهم، ئهوهتا ... به مۆر

و ئیمزای خویه وه. له مېړۆ به دواوه کهس بالنده نه کوژیت... ئیتر ئیشی
باشترمان ههیه».

له دوازدەمی نیوه پۆدا به خۆمان و چه که کانمانه وه له دیلاواری پەش
دابەزین، له جیگایه ک فولکه ی غهوارهکانی پینده لێن. نزیکى دوو سهعات
له بهر خۆردا وهستان، هه موو هه ستمان به گه رمایه کی زۆر ده کرد،
بۆقبۆقیله په رۆیه کی پەشی به ستبوو به ناوچاوانییه وه، زیره یه کی زیوی
له مه چه کییه وه ئالان دبوو، تیره نه ندازیکی درێژ و یه ده ک خپری خستبووه
سه ر شانی، ئیمه ش هه موو تفهنگی خۆمان پی بوو، من ته نیا چاویلکه له
چاوی ناویان بووم که هه تاوی نیوه پۆ زۆر ئازاری چاوی ده دام.

فولکه ی غهوارهکان شوینکی پیس و ناخۆشه که چوار دهوری به
دوکانی ته نه که و که پری ورده واله فروش گیراوه، مندا لانی پینخاوس و
گاوگۆلکی به ره لا و قاز و مریشکی ماله هه ژاران به رده وام به شه قامه که دا
دین و ده چن. زۆرینه ی ئه و ئوتومبیلانه ی پوو له و فولکه یه ده که ن، پیکابی
کۆنن که باری کاله ک یان شووتیه کۆله یان پینه و له چواررینگاکه دا
ده وه ستن تا کپیارینک په یدا بکه ن، ئه وه ی منی تورپه ده کرد زۆری بالنده
پیره کان بوو که ده مبینی به سه ر ئاسمانی فولکه که دا به خاوی و ماندویتی
ده فپین، یان ئه و سه که گه پۆلانه ی دیاربوو مندا لان شه که ت و زامداریان
کردون. نزیکى دوو کاتر مینر له ویدا وهستان، میش و مه گه ز به جۆریک
زۆربوون، من هه ستمده کرد گه ر پۆژیکی ته واو له ویدا بم چاوم له گلینه
ده رده هینن. هه وا وه ها سه نگین بوو، هه موو هه ستمانه کرد ده بیت شتیک
بکه ین تا که مینک ژیا نی ئه م جیگه مه نگه بجو لیت، هه موو ئه و گه ره که
له گێژییه کی سه یردا ده ژیا ... دوا ی سه عاتیک خه لکی زانیان که ده بیت
لیمان بترسن، وورده وورده ده ستمان کرد به وه ستان دنی خه لک و پشکنینی
شوناسنامه کانیان، بۆقبۆقیله خۆی سه ره پرشتی هه موو شتیکی ده کرد،

خەلكى زۇر بەمجۆرە پرس و راگرتنە رانە ھاتىبون، ھەموو بە گومان و تورەيىيە سەيرىياندەكردىن. بۇقۇقىلە گووتى «ئەم باوەحيزانە لىمان ناترسن بابچىنە ژوورئ». ھىدى ھىدى خۇمان و پاسەكەمان فولكەى غەوارەكانمان بەرەو ناو كۆلانەكان بەجىھىشت.

ناو كۆلانەكانى دىلاوارى رەش ھەر تەسك و تاريك نىن، بەلكو مەخلوقات و خەلكىكى تىدان پىدەچىت لە پۇژىكەو ھاتوون ئىدى ئەو كوچانەيان جىنەھىشتىت، مۇن و تورە، وەك غەزەبىي خودا سەيرى ئىمەيان دەکرد... ھەموو لە گوماندا بووين، ھەمووچاوەروانى شتىك بووين. مەن وەك رۇژانى پىشوو تر ھەلگرتنى تەنگەكە ئەزىتى دەدام، ھىشتا ھەر چاوم لە ئاسمان بوو بۇ سەيرى بالندەكان، گەر بالندەى ناوازم بدييايە دەمويست تەقەى لىكەم. بەلام بۇقۇقىلە دەيگوت ئەمرو تەقەکردن لە بالندەكان قەدەغەيە، دەبىت خەلك بزائن بە دواى كەسىكدا دەگەرىين.

بۇقۇقىلە رقى لە خەلكى ئەم گەرەكانە بوو، دەيگوت «بىئەسل و فەسلن» «كەس نازانیت چىن» «دز و چەتە و گىرفانېرن» «فەسادى دىلاوار ھەموو لىرەو ەدیت» «ژنە ساغەكەيان بە روپىيەكى كۆن دايدەكەنیت» «ئەسلەن زمانى ئىمە باش نازانن». كە ئەو شتىكى بگوتبايە نەدەبوو ئىمە ھىچ بلىين، گەر بمانگوتايە «بۆ؟ چۆن؟» يان «وانىيە؟». دەيگوت «ئەدەبىسز كەى فىرى زەبىت و رەبىتى نىزامى دەبىت؟». لە پشوو ەكاندا پەرۇكەى ناوچاوانى دەكردەو ە دەيگوت «خوا شوکور، بەس نىيە ئىمە خەلكى گەرەكى غەفارىين، گەر لىرە لەدايكبوويناىە چىمان بگردايە، ئەمە كەى شوئىنە... ئەم پىس و چەپەلانە كەى بەشەرن، بە دەست مەن بىت ھەموو ئەم ناو ەسووتىنم». عادەتى بوو زۆربەى كات يان پەرۇيەكى بە ناوچاوانىيەو ەدەبىست يان كلاوىكى مەكسىكى زلى دەكردە سەرى، ھەر كات پەرۇكەى لاگردايە يان كلاو ەكەى بەرزبگردايەتەو ەدەزانى بۇ ناويان

ناوه بۆقبقیله، لووتیکی سووری زلی هه‌بوو، چه‌ناگه‌یه‌کی کورت، ده‌میکی ته‌پیو، جووتیک چاوی زه‌ق و ناو‌چاوانیکی ده‌رپۆقیو. ناو ده‌می دوو ریز ددانی وه‌ها مه‌حکه‌می تیدابوو، ده‌یتوانی گوشتی گا به‌ ساغی وه‌ک بنیشت بجوینت. من له‌ هیچ شتیکدا به‌غیلیم پی نه‌ده‌برد، له‌و که‌لبه‌ تیزانه‌یدا نه‌بینت که‌ خۆی زوو زوو پیشانی‌ده‌داین و ده‌یگوت «دامناوه‌ که‌ شه‌ر هه‌لگیرسا، قورق‌راگه‌ی دوو سینه‌کی پینه‌لدرم».

له‌ ناو کۆلانه‌کاندا هه‌ستمکرد بۆقبقیله‌ش دوودل و نا‌ئارام بوو، نه‌یده‌زانی چی بکات، نه‌یده‌ویست پۆژی یه‌که‌می خزمه‌تی راسته‌قینه‌ی له‌ سوپای باغه‌وانه‌کاندا وه‌ها پوچ بینت، چه‌زیده‌کرد شتیک بکات سه‌ره‌نجی سه‌ی ئه‌سلان و ئیمه‌ و هه‌موو خه‌لکی رابکێشیت. من زۆر سه‌یرمه‌کرد، ده‌مویست تینگه‌م بیر له‌ چی ده‌کاته‌وه، که‌ هه‌ستیده‌کرد من سه‌یریده‌که‌م پروم ده‌کرد به‌ولاوه‌، به‌لام خۆی وریا و به‌خه‌به‌ر بوو، هه‌موو جاریک مچی ده‌گرتم و ده‌یگوت «هێی، ئه‌وه‌ سه‌یری چی ده‌که‌یت». هه‌میشه‌ وابوو، من هیچم نه‌ده‌گوت و ئه‌ویش هیچی تری نه‌ده‌گوت. هه‌ستمکرد تا زیاتر بچینه‌ ناوه‌وه، ئه‌و هه‌ست به‌ ترس و خنکان ده‌کات، مێشه‌کانی فولکه‌که‌ هه‌ر به‌دوامانه‌وه‌ بوون، تا ده‌هات زیادیشیان ده‌کرد، له‌ هه‌ندی جیگادا مامر و جوجکی به‌رمالان وه‌ها زۆربوون، نه‌مانده‌توانی برۆین، بۆقبقیله‌ و کوره‌کان به‌ توره‌یه‌یه‌وه‌ شه‌قیان له‌ هه‌ر مامر و مراوییه‌ک هه‌لده‌دا، به‌هاتبایه‌ته‌ به‌ر قاچیان. له‌ کوچه‌یه‌کدا بۆقبقیله‌ له‌ خۆیه‌وه‌ به‌سه‌ریدا هات و پیاویکی ره‌شتاله‌ی باریک و موو کورتی گرت، که‌ سه‌ری تۆزیک له‌سه‌ری پیاوی ناو وینه‌که‌ ده‌چوو. پیاوه‌که‌ ترسێکی کتوپر گرتی، نه‌یده‌زانی ئیمه‌ چیین و کیین، تهنه‌گه‌کانی شانمان و نیگا‌کانمان دوودلیانکردبوو. چه‌ند جار پرسى «ئینه‌و چیین؟ ئینه‌و کیین؟». که‌سمان نه‌مانده‌ویست وه‌لامی به‌دینه‌وه‌، خوشمان نه‌مانده‌زانی ئیمه‌ کیین، به‌لام کابرا بی‌ده‌نگ نه‌ده‌بوو، ده‌یپرسی و کوتایی نه‌ده‌هینا، تا بۆقبقیله‌ به‌ هه‌موو هیزى خۆی، مشتیکى

توندى كيشا به دهמידا. پياوه كه كه ميک گيژبوو، تاليكى باريكى خوين به لای ليويدا هاته خوار، ترسيكى زور په پيه چاوى، پهنگى وه ها په پى دهنگوت پهنگى مردوانه... بوقبوقيله، به كره دريژى بانگكرد كه كردبووى به هاوكارى دهسته راستى خوى و وينه كه دايه دهستى و گووتى «جوان سه يريكه، له وينه كه ناچيت؟». به كر له هه موومان لوقن و باريكتر بوو، لووتينكى منگنى دريژى هه بوو، يه كه مين دروژنى سهر زهوى بوو، هه زار سويندى ده خوارد تا درويه كى مفتى خويت به سهردا ساغبكاتوه، ئه به درو گووتى «بهلى له خوى دهچيت... هه ر عه ينه ن خوى، به موو جياوازيان نيه». دواى ئه وه يه كه يه كه هه موومانى بانگكرد و پرسى «له خوى دهچيت يان له خوى ناچيت؟». هه موو سهرمان له قاند و گوتمان «بهلى له خوى دهچيت». منيش سهرمان له قاند و به ساردى و دوو دلييه وه گووتم «ئا... وايه، توژنيك له وينه كه دهچيت». گهرچى درؤمده كرد، به لام بوئرى ئه وه نه بوو دژى هه مووان بوه ستمه وه، من دوو دل بووم، به لام ده مويست زوو ئيشه كه مان ته واو بيت و بگه ريئنه وه بؤ ماله وه... نه مده ويست شتيك بكه م بيمه لاقرتى و گالته جارى كوربه كان. به فرمانى بوقبوقيله گه مارؤى پياوه كه مان دا و ده ستمان به ست و ده ممان به ست و خستمانه ناو پاسه كه وه. ئه وه يه كه مين كه س بوو، بيگرين، يه كه مين ده سته كه وتى بچوكى تپيه كه ي ئيمه بوو. كه پياوه كه يان خسته ناو پاسه كه وه، ئيتير دلنيا بووم ده گه ريئنه وه بؤ مالى، ده چينه وه بؤ لای دايكمان، من خوش حال بووم كه به گرتنى ئه وه پياوه، هه موو هه ستيانكرد پوژيكي گرنگ و پر كاريان ته يكردوه. گهر كه سمان نه گرتبايه ناو ميندى ده يكوشتين، هه موو هه ستمانكرد گرتنى يه كيئك چ سهر گه رميه كى زورى تيدايه، چون ده توانيت پوژه كه مان پر مانا و ئيشه كه مان خوشبكات... له ناكاو هه ستينكى قولى ئاسووده يى و سوو ده بخشى كه وته سهر روخسارى هه موو جه نكاو ره كان. هه موو ئاسووده بووين... كامه رانييه كى نه يئنى كه وتبووه سهر روومان.

گەرچی من له وانه نيم عاشقى هيچ جىگايهك بم، به لام شكوى نهو شوينه، نهو تيشكه تايبه تيانه ي له هيچ شوينيكي تر دا ناييبنم. نهو ستوونه گوره و نهو ستوورانه ي بنميچه نه خشداره كانى راگرتووه، نهو كاشييه رهش و سپيانه ي شكويه كي كلاسيكيان به هه موو جىگاكه به خشيوه ... پىكرا، گىژمده كه ن. شه به نكي جوانييهك ده بينم، كه نازانم سهر به چ سهر ده ميكه، ده مه ويت ته نيا بوه ستم و له زهت له م گىژييه بينم. ده نكي موسيقياه كي ئارام له جىگايه كه وه ديت، موسيقياهك پيشتر گويم لى نه بووه، به لام ئىجگار هيمن و ئاسووده به خشه، به جوړىك خواستى ملكه چييه كي قوولم تىدا دروسته كات. ده زانم ليره دا پياويك هه يه كتييه كان ده بات بيانخاته بهر روناكي، بيانخاته بهردهم با تا نه خنكىن. پى ده نيمه ناو نيسته جيكه ي نهو، خوى به ره و پىرم ديت، ده زانيت نه مجاره زور ورد له هه ر شتيكم رواتيوه، ده زانيت تووشى شو كيكي نه ينى بووم، ده زانيت نهو موسيقياه لاواز تريكردوم. ده زانم له ناخى دلدا وهك گه نجىكي ساويلكه و گىروده ده ميبنيت كه دل و دهروونىكي خراپم نيه، به لام ده زانيت ناتوانيت رزگارمبكات. ده يه ويت نهو چاوه رواتييه له مندا دروست نه ينت، وهك فريادرهس سه يرييكه م... به لكو ته نيا پىريكه له ناو موزه خانه يه كدا... پىريكه ده زانيت دىلاوار له كوئوه هاتووه و بۆ كوئى ده چيت. به كتييه كه ي ده ستييه وه كه وهك هه ميشه به سنگه وه گرتويى، به

دەنگی بەرز پێم دەلێت «فەرموو ... فەرموو. دەبینیت، دەبینیت. من سی پۆژە چاوەروانی تۆم. بڕوانە دونیا چۆنە، ئێستا من دوو جۆر ژيان دەبەمە پێوە، ژيانى شەوم شتیکە و ژيانى پۆژم شتیکى تر، کى دەیکووت بە ھنامى پیر وای بەسەردیت». من ھەستدەکەم پروفیسۆر دەزانیت من چ سەرگەردانم، دەزانیت بێھیز و لاوازم، سەردادەنەوینم و ھەک قەرزدارێک بە دەنگیکى کز دەلێم «جەنابى پروفیسۆر، ھاتووم پێتان بلێم، کەسێکم بەدەنى لەگەل خۆمدا بێبەم بۆ ئەو جیگایەى کارى لى دەکەم تا بیکەم بە ھاوکارى خۆم... چەند پۆژە بێردەکەمەو، من ھىچ جیگا و پێگایەکم نییە، تەنیا ئەو پێگایە شک دەبەم بۆتانم کۆمەک بە قوربانىیەکان بکەم، کەسێک لەگەل خۆمدا و لە شوێن کارەکەمدا حەشاربەدەم، ھەر ئەو ھەم بۆ دەکریت». پروفیسۆر دەلێت «ھەلھاتوو ھەلھاتوو ھەلھاتوو بە پۆژ بە پۆژ زیاتر دەبن... تۆ نایان بینیت، ھەستیان پى ناکەیت؟». مۆسیقا ھێمنە کە زۆر کارم تێدەکات، دەمەوێت بێدەنگبم و گوێبگیرم، بەلام دەزانم کارى وا بێشەرمییە، دەزانم پروفیسۆر مۆسیقا کە ھەک ئاھەنگیک دەبینیت کە پۆحى مۆزەکە پەخشیدەکاتەو، ھەک نەغمە یەکی نەینى کە لە کوى ئەم تەلارەو ھەلدەستیت. من بە ناچارى دەلێم «جەنابى پروفیسۆر پۆژانە خەلکى نوێ دین بۆ شیتخانە کەمان، پۆژانە دیلاوار ماندووتر دەبیت». من دەمەوێت زۆر لەگەل پروفیسۆر دا بنیشم، ھەستدەکەم پرسیارم زۆرە، پروفیسۆر لەو کەسانە یە کە سەیری چاوت دەکات، دەزانیت چ نیازیکت ھەیە. دەلێت «تۆ ئێستا دەبیت ھەموو ھیزى خۆت بخەیتە سەر ئەو ھى کەسێک پزگاربەکەیت. پزگارکردنى ئینسانیک ئاسان نییە، شەو وەرە بۆ مەیدانى ماسى فرۆشان. من دێم و لەو ھى کەسێکت دەدەمى کە چە کدارەکان بە دوایدا دەگەرێن. دەبیت زۆر ئاگات لێى بیت... ئەو ئەمانە تى ئیمە یە لە گەردنى تۆدا».

پروفیسۆر نایەوێت کات زۆر بە فێرۆبەدات. نایەوێت زۆر لە من نزیک بێتەو، نایەوێت لەو زۆرتر بیناسم و بمانسیت. ئەمجارە بە پۆشنى

ده‌بینم که شکوی خوی و شکوی موزه‌خانه‌که یه‌ک شتن. هه‌سسته‌که‌م
 سه‌رسامیم به‌ موزه‌خانه‌که، سه‌رسامیم به‌م کتیب‌خانه‌گه‌وره‌یه، سه‌رسامیم
 به‌و ده‌یان هزار کتیب‌یه‌ی که‌س نایان‌خوینیت‌ه‌و، سه‌رسامیم به‌ نه‌ندازه و
 نه‌فسونی ئه‌م ته‌لاره‌ بی‌وینه‌یه، به‌م جوانیه‌ نه‌ینیه‌ی له‌م شوینه‌دا هه‌یه، ته‌نیا
 دریز‌کراوه‌ی سه‌رسامیم به‌م پیاوه‌ بچک‌وله‌یه که‌ سه‌یرمه‌کات و به‌ چاو
 پیمده‌لێت «ئیس‌تا تو هه‌موو شتیک ده‌زانیت... هه‌موو شتیک». نیکا‌کانی پرن
 له‌ بێباکی یه‌کتیک له‌ راستیه‌ گه‌وره‌کان تیگه‌یش‌تووه، وه‌ک ئه‌وه‌یه به‌ چاو
 یه‌کجار و بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ ده‌رمبکات، وه‌ک ئه‌وه‌ی بلێ برۆ به‌ ناو دوزه‌خدا
 سه‌فه‌ربکه و بسووتی و وه‌روه‌و. من هه‌ست به‌ به‌تالی و ترس ده‌که‌م،
 هه‌ست به‌ بێمانایی ده‌که‌م. نامه‌وێت به‌ پرۆفیسۆر بلیم «هه‌ست به‌ گونا‌ه
 ده‌که‌م»، به‌لام هه‌ست به‌ گونا‌ه ده‌که‌م، نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی که‌ نیکا‌رکیشه‌کانم
 دوزیه‌وه، به‌لکو له‌ به‌رئه‌وه‌ی له‌ نه‌ینی لاوازی خۆم تیناگه‌م، هه‌موو شتیک
 ده‌مبات و منیش جگه‌ له‌وه‌ی له‌گه‌لیدا برۆم چاره‌ی ترم نییه. من خۆم له
 به‌رده‌م یه‌ک رینگادا ده‌بینم، یه‌ک رینگا و هیچی تر... هه‌ست به‌ گونا‌ه ده‌که‌م،
 چونکه‌ دلنیا‌م ده‌ییت به‌و ته‌نیا رینگایه‌دا برۆم.

پرۆفیسۆر ده‌زانیت، من هه‌رچی‌یه‌ک ده‌که‌م له‌ ترسنۆکیمه‌وه ده‌یکه‌م،
 ده‌زانیت وه‌ک هه‌موو خه‌لکی تر جگه‌ له‌ باوه‌شی بئه‌ماله‌که‌م جینگایه‌کی ترم
 نییه‌ خۆمی تیدا بشارمه‌وه، ده‌زانیت رقم له‌ خیزانه‌که‌مه، ئاسان ئه‌وه له
 چاو و هه‌ناسه و ده‌نگدا ده‌خوینیت‌ه‌وه، ده‌زانیت من هه‌رفیکم له‌ چیرۆکی
 دانیال بۆ مامه‌ سیام نه‌گێراوه‌ته‌وه، چونکه‌ ده‌زانم تیی ناگات، ده‌زانم
 لووتبه‌رزیه‌کی زانستی تیدایه‌ گالته‌ی به‌و چیرۆکه‌ بێت، نامه‌وێت به‌ من و
 پرۆفیسۆر و دانیال و میژوو پێیکه‌نیت. به‌لام پرۆفیسۆر ده‌شرانیت که‌ من
 ناتوانم جگه‌ له‌ ملکه‌چی و ملکه‌چی زیاتر هیچی تر پێشکه‌ش به
 دونیا بکه‌م ... ده‌زانیت له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌و ترسنۆکیه‌شدا، هیوایه‌کی بچوکم
 تیدایه، ده‌توانم یه‌کتیک رزگار بکه‌م. هه‌تا مرو‌فی ترسنۆک و کۆیله‌ش ده‌توانیت

مروڤنیک پزگار بکات ... پهنکه پروفیسور وا بیرى لى کردبیته وه، پهنگه ئه وه به دوا هیوا بزانتیت بۆ من، یان بۆ دیناوار، یان بۆ تهواوى ئادهمیزادانى دونیا. دنیایه من قاره مان نیم، ده زانیت به شى هه ره زۆرى خه لک قاره مان نین، به جۆرنیک سه یرمه دکات وهک بلیت «غهم مه خو، دیناوار قاره مانى تیندا نییه، تا تو قاره مان بیت». من که سه یری ئهم ته لاره گه وره یه ده که م، سه یری ئه و میژو وه گه وره یه ده که م که پاراستویتى، سه یری ئه و جه سته پیره ی ده که م، بیرى ئه و شه وه ده که مه وه که له و ژووره زه رد و سارد و ته ماوییه دا بینیم، ده زانم قاره مانه ... ده زانم ده کرىت مروڤ قاره مان بیت، به لام من نا... من له جنسى ئه وانه م که ملکه چن، ئه و ملکه چانه ی کویله یه تی و بیدهنگیان پزگاریان ناکات، به لام له قوولایى ناخمداد لانیام که کویله کان چاره نویسیکی باشتریان له وانه نییه که راسته وخو له پینگای سه رکیشیه کی شیتانه وه پووبه پووی به دبەختى خو یان ده بنه وه. به لى کویله کان له قاره مانه کان تراژیدیترن، غه مگیترن، زورجار په سه نقریشن ... منیش پینواری زه ریاواری، مسته ر گرینوک، گه وره ترین به لگه ی ئه و راستیه بووم. ئه سلى مروڤ ده چیته وه سه ر کویله کان، نه وهک سه ر قاره مانه کان. یانى من، ژيانى پینواری زه ریاواری... شاهیده.

بازاری ماسى فروشه کان له شه ودا، له به شى شارىکی چۆلکرا و خاپوور ده چیت، بۆنى ویرانه ی لى دیت، بۆنى جینگایه ک که شه و ته نیا تارما ییه کان پیا ده گه رین. مه سه له که ته نیا تارما یی ئه و ماسی فروشه خنکاوانه نییه که خه لکانیک به شه و ده یانینن و ده گه رینه وه بۆ ئیره، به لکو ئه و هه موو کوچه تاریک و پر نه نییه یه که هه ر هه موویان ده میان ژه نیوه ته وه ئهم گۆره پانه ... ئه وه ده مترسینیت. سه یری چواره وری مه دانه خالییه که ده که م و نازانم ده می چند کوچه به سه ر ئهم گۆره پانه دا کرا وه ته وه،

ئەژماردنی ئەستەمە. من بۆنی ماسی پزیو دەکم، هەستدەکم تەواوی زەوی گۆرەپانەکه پولهکه گرتویتی، هەستدەکم بەسەر جەستە ماسییەکی گەورەدا دەپۆم. بەلام ئەوەی خەریکه دەمخکینیت بۆنی لیخنی گومیکه که هەستدەکم یەکیک ماسی پزیوی لێ دەردەهینیت. من تارمایی هەندی کەس دەبینم بە تۆپی گەورەوه، تۆریک دەتوانیت هەموو مەیدانەکه داپوشیت، لە کوچەیه که وه دین و لە کوچەیه کی دیدا و ندمبن، من هیز دەدەمه بەر خۆم تا نەترسم و هەلنەیهـم... هەموو خەلکی دیلاوار دەزانن که تارماییەکانی شەو لە مەیدانی ماسی فرۆشاندا ترسناک نین. بەلام کەم کەس بە شەو دەویریت بیتە ئەم مەیدانە، هەتا پۆلیسه کان لە تارمایی و بۆن و ورتە ورتە نهنییەکانی ئەم جیگایه دەترسن. مەیدانەکه بە شەو پرە لە دەنگی نهینی، دەنگەکان جاریک لە خورپی ئاو و جاریک لە چرپە مەردوبەک دەچن، چرپەیه ک بانگی کهسیکی نادیاربکات. من پشیلەکان دەبینم بە هینمی و ترس و دوودلییه وه گۆرەپانەکه دەبرن، گەرچی بەرمیلە گەورەکانی زبل، پەرن لە ئیسک و ناوژگ و پیستی ماسی پزیو، بەلام پشیلەکان نزیک ناکەونهوه، وەک لە شتیکی بترسن یان گومان لەم شوینە بکەن. یەکیک هەیه دەلێت ماسییەکان هیچ کات خەون نابینن، بەلام هەموو ئەم مەیدانە فەزای خەونیکێ سامناکی هەیه. من هەستدەکم خەون دەبینم، هەستدەکم لەسەرما شتیکی شکاوه... ئایا لە ناوهراستی خەوندا و ئەم مەیدانە دەبینم، یان لە ناوهراستی ئەم مەیدانەدام و خەون دەبینم... بەجۆریک گێژ و مەست و بیچارەم که لە چاوتروکانیکدا تێدەگەم لە دیلاوار چی دەگوزەریت. ئەمە لەو جیگایانەیه که مەروڤ هیچ کات بەرچاوی پوون نابیتەوه، تەمیکي هەمیشە نیشتوو لەسەر شتەکانە، هیندە ی دەتەویت پوون ببینیت، سپیتیه ک وەک سپیبوونی دیدە ی نابیناکان بەرچاوت دەگریت، لەسەر عەرەبانە ی ماسی فرۆشەکان که ئەلقاوئەلق بە دەوری مەیدانەکه دا دائراون، کۆمەلێک بالندە ی بچوک دەبینم که هەموو لە پەله وه ی خەستە ی ژیر باران دەچن،

پێده‌چیت هه‌نده ماسی پزیویان خواردبیت پیکرا نه‌خوشبن، هه‌ر شتیکی نامۆ له‌مه‌یدانه‌که‌دا ده‌ربکه‌وێت ئه‌وان به‌ خاوی و سه‌نگینی و پیکه‌وه ملیان به‌ره‌و ئه‌و ئاراسته‌یه‌ ده‌جولێن... هه‌ندێ جار هه‌موو سه‌یری من ده‌که‌ن که له‌وه‌ته‌ی که‌یشتوووه‌ته‌ ئه‌م مه‌یدانه‌ له‌ جیگایه‌که‌دا وه‌ستاوم و ترسیکی نادیار دایگرتووم. ناتوانم بزانی چه‌نده‌یه‌ لێرم، هه‌ستم به‌ تێپه‌رینی کات نه‌ماوه، کات وه‌ک زه‌مانی ناو خه‌ون ده‌روات، هه‌ستده‌که‌م پێوانه‌کردنی ئه‌سته‌مه. من چه‌نده‌یه‌ له‌ویم، چه‌نده‌یه‌ وه‌ستاوم نازانم. به‌لام له‌ ناکاو پروفیسۆر له‌سه‌ری کوچه‌یه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وێت، چاوده‌که‌مه‌وه و وا‌هه‌ستده‌که‌م ئه‌و له‌ میژوه‌ و سه‌یرمه‌ده‌کات، له‌ به‌یانی زیتل و سه‌رزیندوو‌تر دیاره، کتێیک و جانتایه‌کی بچوکی شانی پێیه، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ له‌ جیگایه‌کی دووره‌وه هاتبیت. ئیستا ده‌زانیت من ده‌ییینم، ده‌زانیت وری و گێژی مه‌یدانه‌که‌ خه‌ریکه‌ به‌رمه‌ده‌ات، به‌ هه‌منی به‌ره‌و رووم دیت. هه‌نگاوه‌کانی به‌ جوړیک خا‌و و له‌سه‌ره‌خۆن، من واده‌زانم ده‌رم و ئه‌و ناگاته‌ لام، واده‌زانم تا دیت لیم دوورده‌که‌وێته‌وه، به‌لام زۆرنابات که‌ دیته‌ به‌رده‌مم، ده‌رکه‌وتنی له‌ نزیکمه‌وه کتوپر و ترسناکه، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ ناوه‌راستی رینگاکه‌دا ونبووبیت و له‌ ناکاو له‌ به‌رده‌می مندا ده‌رکه‌وتبیته‌وه، نیکام پره‌ له‌ ترس. پروفیسۆر ده‌زانیت، ئه‌م ترسه‌ ترسی ئیستا نییه، ترسی ئه‌م مه‌یدانه‌ نییه، ترسی ئه‌م ساته‌ وه‌خته‌ ته‌ماوییه‌ی ناو ئه‌م مه‌یدانه‌ نییه، به‌لکو ترسیکی کونه، ترسیکی قووله، له‌ بنی دلدایه‌ و ده‌رنایه‌ت. پروفیسۆر ده‌لیت «مه‌یدانی ماسیفروشه‌کان له‌ بناغه‌ی دروستبوونی دیلاواره‌وه هه‌یه، میژوونوسان ته‌لێن به‌ر له‌ دیلاواریش ده‌میک ته‌نیا زیندانێک لێره‌ بووه‌ مه‌یدانه‌که‌ بوونی هه‌بووه، به‌لن ماسیفروشه‌کان له‌ کۆنه‌وه لێره‌دا ماسیان فروشتوو». ده‌ستم به‌ ده‌ستی پروفیسۆره‌وه‌یه، هه‌ستده‌که‌م بازووم به‌ نه‌رمی ده‌گوشیت تا ناچارمبکات بروم... من خوشحالم که‌ ده‌ستی ئه‌و رێنمایمه‌ده‌کات، ئیستا ده‌توانم چاو لیکبینم و بروم، ئه‌م جیگایه‌ له‌ هۆشی خۆم بتاراینم و ده‌رچم. هه‌ستده‌که‌م

پروفیسور ھر قسہ دکات، بهلام ئەمجاره تیناگەم دەلیت چی، وشەکان
 پچر پچر دەگەنە گویم، وەک هیلکی تەلەفون بپچریت و بیتەوہ... بپچریت
 و بیتەوہ. پروفیسور ئاگای لەوہ نییە کە من چاوم لیکناوہ و دەرۆم، دەلیت
 «برۆ... برۆ... ئێرە... شویتە... لە قەدیمەوہ... نھینی... نھینی... بەلی...
 کەسێکی بووینت... ئەمینە... گومانێ لەسەر». بە کوچەییەکی درێژدا دەرۆین،
 کوچەییەکی زۆر درێژ، لە جیگایە کدا هەستدەکەم دەینت چاوم بکەمەوہ،
 گویم لە دەنگی ترە، تا ئەو کاتە پروفیسور وەک کوێر رامدەکیشت،
 دەمەوینت بزانیت کە من دەترسم، لە تاریکی دەترسم، لە تەلیسم دەترسم،
 لە شوینی پر نھینی دەترسم، لە پوخساری ئالۆزی مرقوف لە شەودا، لە
 دەنگی بوونەوەرگەلیک کە نابینرین، لە دەنگی پی، لە بوونی دەنگی نامۆ، لە
 نەبوونی دەنگ، لە خودی بێدەنگی، لە خودی ھاوار کە دەبیستم و دلناییم
 لەوہی کە ھەیە. پروفیسور وەک لە خەو بە ئاگام بەنیتتەوہ رامدەوہشینیت،
 من ماوہیەکم دەوینت تا دەوینرم چاوبکەمەوہ. پروفیسور دەلیت «خۆت
 مەبوورینەوہ، چاوت بکەرەوہ، منداڵ بازارێ دەرەھینە، ئەمە ئەو کەسەییە
 کە دەبیت بپاریزیت، لەم ساتەوہ ژیانی کەسیک لە ملتە، بەرپرسیاریتی
 پۆحیک». ساتیکی قورسە بۆ من، تا ئەو ساتەوہختە خۆم بە ھەرزەکاریک
 دەزانی کە دەتوانم بێ هیچ بەرپرسیاریتیەک بەرامبەر هیچ بوونەوەرێک
 بژیم. خۆشحال بووم کە ئازادم و کەس لە گەردنمدا نییە، ئیستا لە ناکاو،
 لەم شەودا، لەم کوچەیدا، لە جیگایە کدا کە ھیشتا کەپووم پڕیتی لە بۆنی
 ماسی ڕزیو، کە سەرم لە جۆرە تەمبکی نا دیاردا نوقمە، دەبیت بێم بە
 کەسیک کە باری ژیانی مرقوفیک دەکەوینتە ملی. گویم لێیە پروفیسور دەلیت
 «لە سەردەمیکی ئاساییدا ناژین، گەر لە سەردەمیکی ئاساییدا بووینایە
 کیشەمان چی بوو؟ بەم شەوہ لە مالی خۆماندا بووین... بەلام ئیستا
 لە دۆخیکی نا ئاساییداین». دەنگی دکتۆر لە دەنگی پیاویک دەچیت لە پال
 روبریکی خوردا قسەبکاتە ژاوەژاوەکانی ناو سەری من وەک ھاژە

چەمىكى گەورەن. سەيرى ئاسمان دەكەم نە ئەستىزەى تىدايە، نە مانگ، نە تىشك... دۇنيا نىم لەوەى ئاسمان ھەيە، ئەوە يەكەمجارە گومان لە بوونى ئاسمان دەكەم، گومانەكەم وەك گومانى كەسىكە بە پىگادا بىروات و لە ناكاو ھەستىكات زەوى و نكردو، وەك ھەستى كەسىكە و ايزانىيىت كلاويكى لەسەردايە و بەلام لە ناكاو دەبينىت، نا ھەر ھىچ شتىك بە سەريەو ھەندى بە زەھۇ بانگىدەكەن، خۆى چىروكى خۆيت بۆ دەگىرپىتەو، ھەولبەدە جوان بىپاريزىت... خۆشى ئاكاى لە خۆى دەبىت، بۆ ھەر جىگايەك چوويت بىيە لەگەل خۆت، ھونەرى خۆت بەكاربەيتە زىندوو و سەلامەت بمىنپىتەو». لە تارىكى كوچەكەدا تارمايى پىاويكى گەنج و بارىك ھاتەپىشى، نەمتوانى شىوہ و روخسارى بە پروونى بىينم... نەمزانى كىيە و لە كى دەچىت، بەلام بۆنى غەمگىنيەكى قوولم كرد كە دۇنيابووم غەمگىنى شەو نىيە، غەمگىنى ئەم كوچەيە نىيە، بەلكو غەمگىنى مروڤە. بۆنى غەمەكانى و ھا بەھىز و توندبوو، بۆنى گوللىكى دىر چۆن پەلامارى مروڤ دەدات، ئاوا پەلامارى دام. بۆنىك بوو گەرچى دىر و دىشكىن بوو، بەلام رايدەكىشايت... لىوارى خەرەند، چۆن مروڤ بۆ مردن بانگەپىشتەدەكات، بۆنى ئەم گەنجە بەرەو خۆى دەيكىشام. بۆنى شتىكى سەيرى لىدەھات، بۆنى شىيەكى زور، بۆنى بارانىك كە دەزانم نەبارىوہ. لە تارىكى كوچەكەدا ئەو دەستى من دەگرىت و دەمبات، چاو دەكەمەوہ و بۆ يەكەمجار بە پروونى ھەموو شتىك دەبينم، وەك ئەوہى پۇشنايىيەكى نەيتى لە دىدەمدا جىھانى بۆ رۇشكرديتەمەوہ. پروفىسور دەبينم كە بە غەمگىنى سەيرماندەكات، زەھاو دەبينم كە دەستى منى گرتووہ و دەروات، بە رۇشنى سى پشيلەى رەش دەبينم كە لە قوولايى تاريكىدا لە تەنىشتمانەوہ دەپۆن... شەو چىتر ترسناك نىيە... شەو، شەويكى ئاسايىہ ... شەويكە دەتوانىن بە دىدەى خۆمان بىيىنين و پوناكى بكەينەوہ.

ئەوئەتەي دكتور جاھدار ھاتوۋە، ئىش لە سەنتەرەكەدا ئە سەرەتا زورترە. لە پشنتى سەنتەرەكەو زەوويەكى بەرىن و فراوان ھەيە، پۇژانە دەبىت نەخۇشەكان بە تۆبەت ئىشى تىدا بکەن. بردنى نەخۇشەكان بۇ ئىش تەنيا پەيوەندى بە تىگەيشتنى مامە سیا و دكتور جاھدارەو نىيە بۇ چارەسەرى دەروونى، بەلكو گریدراوى سیاسەتى مەحمود قەرەقازانىشە كە لەگەل چەند ئەفسەرىكى تردا كاریان ئەوئەيە خەلكى دىلاوار بگورن، بۇ كەسانىكى ئامادە و تەيار بۇ جەنگ. ھەموو كەس ئىستا دەیزانى كە دەبىت دەستەيەك لە بيمارەكان بېرىن بۇ كامپىكى كار لە باكور، بۇ ناوچە شاخاويەكانى سەر سنوور. بەلام نە ئامادەكى كرابوو، نە كاتى سەفەرەكە دياربوو، نە ناوى ئەوانەي دەبوو لە بەتالىقنەكەدا بن ئاشكرابوو. من ھەر زوو رەزامەندى خۆم بە مامە سیام راگەياند، مامم مەبەستى بوو من كەمىك لە سەنتەرەكە دووربخاتەو و منیش مەبەستم بوو لەگەل زەھاو بچم بۇ ناو چياكان و لەوى خۆمان ونبكەين. بۇ من ھەم سەرگەرمى و ھەم سەرکیشى و ھەم خۆونکردنىش بوو، سەرەتا دەترسام زور زوو شتەكان بەرپۆەبچن و نەتوانم زەھاو لەگەل خۆم ببەم، بەلام لە راستیدا زۆربەي شتەكان لە دىلاوار بە خاوى دەپۇن، عەشق بە خاوى دیت، كینەش بە خاوى دەپوات، جەنگ بە خاوى ھەلدەگىرسیت و ئاشتیش بە

خاوی ده‌چه‌سپیت، شیتی به خاوی ده‌رده‌که‌ویت و عاقلیش له‌و خاوتر ده‌که‌پیت‌ه‌وه. ئه‌و خاوییه هه‌ندی جار باشه و هه‌ندی جار ترسناک.

له‌و ماوه‌یه‌دا من زه‌هاو سو‌فی عه‌بدیم وه‌ک یاریده‌ده‌ری خۆم له‌ سه‌نته‌ره‌که دامه‌زrand و له‌ ژووره‌ بچوکه‌که‌ی خۆمدا جیگایه‌کم بۆ چاککرد و ئیدی پیکه‌وه ده‌ژیاين.

یه‌که‌م پو‌ژ که زه‌هاوم برد بۆ ناو‌نوسین، مامم چهند جارنیک به‌ گومانه‌وه سه‌یریکرد و گووتی «حه ... ئه‌مه چیه، ئه‌م ته‌یره‌ت له‌ کو‌ی راوکردوه؟». ترسام کیشم بۆ بنیته‌وه و بمخاته دۆخیکه‌وه نه‌توانم زه‌هاو به‌ خۆم بگرم، گوتم «نا ته‌یر نییه و هیچ نییه، ناسیاوی هاو‌رنیه‌که‌ که بۆ کار ده‌که‌پیت، منیش یه‌کینم پنیسته کومه‌کمبکات و له‌که‌لمدا بچیته‌ بن بالی نه‌خۆشه‌کان، چهند وه‌خته له‌م و ئه‌و ده‌پاریمه‌وه ئه‌و کاره‌م بۆ بکه‌ن، ده‌مه‌وینت پنیستیم به‌ که‌س نه‌بیته ... زه‌هاو هه‌م گه‌نجه و هه‌م هیمنه، باش به‌ که‌لکی ئه‌و ئیشه‌ی من دیت». مامم وه‌ک به‌ته‌مای ئه‌سپینکی بالداربووینت و من هیستریکی شه‌لم بۆ کرد‌بیته‌ دیاری، به‌ وردی و به‌ گومانه‌وه سه‌یری زه‌هاوی کرد و بیته‌وه‌ی هه‌ستیکی خۆشی هه‌بیته‌ گووتی «نازانم بۆ عه‌قلم نایب‌ریت». له‌که‌ل ئه‌وه‌شدا سه‌یریکی نوسراوه‌که‌ی به‌رده‌می خۆی کرده‌وه و دووجار په‌ره‌که‌ی ئه‌م دیوه و دیو کرد و له‌به‌ر خۆیه‌وه گووتی «وا‌ی له‌ داخی ئه‌م وه‌ره‌قانه، هه‌ر شتیک ده‌نوسیت، مه‌ره‌که‌به‌که‌ی ده‌چۆریته سه‌ر دیوی ئه‌و دیویشی»، هه‌ندی بۆله‌ بۆلی تری کرد و ده‌ستی برد مۆره‌که‌ی ده‌ره‌ینا و توند له‌سه‌ر کاغه‌زه‌که‌ چه‌سپاندی، وه‌ک بلی «ده‌ برۆ، ئه‌وه‌ش له‌ به‌ر خاتری تو»، ئینجا ئیمزای خۆی له‌ بن دانا، به‌لام به‌ ده‌م سه‌ر‌بادانه‌وه گووتی «ئه‌سله‌ن نازانم، بۆ گومانی شتیک خراب ده‌که‌م. عه‌فومکه‌ ماوه‌یه‌که‌ ده‌ره‌ق به‌ تو داکرمی بووم، په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بیت عاتیفه و به‌زه‌ییه‌کی زۆر پیشانده‌ده‌یت، پیم ناخۆشه‌ پیتده‌لین

مستەر گرینۆک ... جا نازانم، ئەم کابرایە لە گریان و شیوەنیشدا یارمەتیت دەدات یان هەر دەچیتە بن بالی نەخۆشان؟». من بە خەندەییەکی تالەوه گووتم «نا بۆ گریان مستەر گرینۆک خۆی بەسە، ئەو بەشی هەمووان دەگری و لێشی زیاده». مامم وەک لە ژوورەکی بمکاتە دەرەوە، دەستی ڕاوەشاند و گووتی «یاسا و مەرجهکانی بۆ پوونبکەوه، بابزانیت ئیمە لێره موچەی خۆرای ناهەین بە کەس، ئەو کاتانەی تۆ ئیشت نییە بینێره با جار جار گەراجی ئوتومبیلەکان یان پشتی چیشخانەکە پاکبکاتەوه، لەوی زبل و پیسی زۆر کۆدەبنەوه». من لە خودام بوو نوسراوەکە وەربرگرم و خیرا لەو ناوە نەمینم، وەک فەرمانبەریکی عاقل گووتم «بەلی مام» و نوسراوەکەم ڕفاند و لەگەڵ زەهاو خیرا چووینە دهری.

لە بەر دەرگا دەستی زەهاوم گرت و گووتم «گوێیگرە زەهاو، هەر کاتیک لێیان پرسیت، دەتەویت لەگەڵ نەخۆشەکان بچیت بو کەمپی باکوور، بۆ ناوشاخان، بلی بەلی دەمەویت بچم... هیچ کات قسەییەکی پێچەوانەی ئەوه نەیت بە زارتدا. ئەم جیگایە شوینیکی باش نییە بۆ تۆ، گەر بماننێرن بۆ چیاکان ئەوی حەشاریکی باشە، خۆت دەزانی بمانگرن بە کوون هەلماندەواسن ... لە ئیستادا گەر بەخت بهێنین و لەگەڵ من بتخەنە کەمپی ناوشاخان، ئەوه شانسێکی باشمان هێناوه».

هیشتا تەدارەکی ناردنی هیزەکەمان بۆ چیا هەر لە بیتە و بەردەدا بوو. من لە مندالییەوه ئاواتم بوو لە دیلاوار دووربکەومەوه، ئاواتم بوو چەندین سال لە چیاکان بژیم، هەوای پاک هەلمژم، بە پۆستالی درێژەوه بە ناو بەفری زستاناندا بڕۆم، ملیپچی خوری بئالینم و پالتوی ئەستوور لەبەر بکەم و بە کلاوی توکداری ڕەشەوه سەربکەومە سەر ترۆپکان، بەلام ئاواتی وەها نەدەهاتەدی، من هەمیشە بە خویندن و کار و دەسلاتی خیزانەوه بەسترا بووم، هەر جارێک شتیکی وەهام بوروزاندایە باوکم دەیکووت «

کوپی خۆم، تو که‌ری وه‌حشیت، بزنه کێویت، هه‌ستری قاچاغه‌ریت، تو چیت ئاخ‌ر؟ کارت به‌و شاخ و کێوه چیه؟ گهر هه‌زت له شوانیه، کومه‌لیک قاز و قه‌له‌مونت بو ده‌کرم له هه‌وشی پشته‌وه به‌ره‌لایان بکه و به‌ دیاریانه‌وه دانیشه، ئه‌و کاسییه سه‌د جار له ئاواره‌یی شاخ و کێوان باشته‌ره. گهر مه‌جنونیشیت و ده‌ته‌ویت به‌ده‌ته ده‌شت و ده‌ر، شه‌رم مه‌که، قسه‌به‌که با خیرقه و عه‌سایه‌کت بو په‌یدا‌که‌م و شلپینکی ته‌ر بده‌م به‌ قنگندا و خوا‌حافیزییه‌کی جوانت لێ‌که‌م». که باو‌کم وایده‌گووت، خوشک و برا‌ک‌ان‌م و هه‌ها که‌یفیانه‌کرد و ده‌تْرِیقانه‌وه، من له جینگای خۆم شه‌رم ده‌یگرتم و بیده‌نگ ده‌بووم.

به‌ کورتی هه‌زمه‌کرد له دی‌لاوار دوور‌به‌که‌مه‌وه، ده‌مویست بو دوور‌تر له‌و چیا‌نه‌ش به‌من‌یرن، بو هه‌ر جینگایه‌ک شتیکی نویی تیدا تاقییه‌که‌مه‌وه. من شتیکی ئه‌وتۆم له‌ دونه‌ی ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م شه‌ره نه‌ده‌زانی، زۆربه‌ی خه‌لکی دی‌لاواریش شتیکی گرنگیان له‌سه‌ر ئه‌و دیو سنووره‌کانی ئه‌م هه‌ریمه نه‌ده‌زانی. زۆربه‌ی خویندنه‌وه و زانیارییه‌کانمان ده‌رباره‌ی شوینه دوور‌ه‌کان بوون، له‌ کتیه‌به‌کاندا شت‌که‌لیکی زۆرمان له‌سه‌ر ئه‌وروپی و ئه‌مریکی و چینیه‌کان خویندنه‌بووه‌وه، ده‌مانزانی که‌ی لویسی شازده کوژراوه، چۆن ماری ئه‌توانیت گووتویتی «گهر نان نییه با کێک بخۆن»، ده‌مانزانی کرۆب‌سکایای ژنی لینین له‌ یاد‌اشته‌کانیدا چی نویسه‌وه، ترو‌تسکی له‌ مه‌کسیک چهند جار له‌گه‌ل فریدا خال‌ق‌دا خه‌وت‌وو‌ه، ده‌مانزانی ماو تسی تۆنگ له‌ سال‌ی ۱۹۳۴ که به‌ره‌و هه‌ریمی کيانگشی ده‌کشینه‌وه چۆن پووبه‌پووی سه‌د فه‌یله‌قی گه‌وره‌ی کومینتانگ ده‌وه‌ستیت و ده‌ست به‌ پێپوانیکی ئه‌فسانه‌یی ده‌کات، ده‌مانزانی تشه‌رشل له‌ کاتی جه‌نگدا چ جو‌ره‌ توتینکی کیشه‌وه، شار‌لی شاپ‌لن چ مێیازینکی مه‌لعون بووه، ئوزوالد له‌ کوپه‌ ته‌قه‌ی له‌ جۆن کینیدی کرد‌وه. به‌لام هه‌چ شتیکی ئه‌وتۆمان له‌سه‌ر دراوسینگانی ئه‌ویو سنووری دی‌لاوار نه‌ده‌زانی، ته‌نیا شتیک که

لینی دلتیابووین ئه وهیه که دوژمنن، درندن، گهر بتوانن وهک مه غوله
 کۆنه کان دیلاوار کاوله کهن. هه میسه یهک شت له خه یالماندایه ئه وهیه
 که دیلاوار له باوهشی گه مارویهکی شهیتانیدایه، دلتیاین له چواردهوری
 ئیمه تنیا دوژمن دهژی، له مندالییه وه فیربووم که له هه ر ئاراستهیه که وه
 دیلاوار جیبهیلیم، ئه وا به رهو خاکی دوژمن ده پۆم. هه لبهت من له
 سه رده می میرد مندالی و هه رزه کاریمدا خولایه کی شهتانه ی فیربوونی زمانه
 خۆره لاتیییه کان که وتبووه سه رم، به کتیب و کاسیتی دهنگ و فرههنگ،
 دوو زمان فیربووبووم، شتیکی که میسه له زمانیکی سیته م حالی ده بووم.
 له قوتابخانه پتیان ده گوتم «بلیمه تی زمانه خۆره لاتیییه کان» به لام له
 راستیدا له بازار و کتیبخانه کانی دیلاواردا سه رچاوه گه لی وه ها نه بوون،
 تا ورد و درشتی میژووی دوژمنان بخوینمه وه، جگه له وه ی له مندالییه وه
 له سه ر قیزیکی قوول و ناوه کی ده رهه ق به دوژمن گه وره بووبووم و
 نه مده توانی له و وینه یه دووربکه ومه وه. ده بیت راستی بلیم من دیلاواریشم
 خوش نه ده ویست، به لام نه تا ئه و ئه ندازه یه ی خیانه تی لی بکه م یان ئاوات
 بخوازم ویران بیت، یاخود به رگری لی نه که م. خۆم له و بوونه وه رانه
 بووم که تنیا مروّف ده بیژواندم، نه شار، نه شوین، نه کوچه، نه هیچ
 شتی، ده میکیش ده مویست بچم بۆ ناو چیاکان، مه به ستم بوو به کلاویکی
 توکنه وه به ناو به فردا برۆم و له سه ر لوتکه یه کی دووره وه به دووربین
 سهیری دوژمن بکه م، تا بزاتم له مروّف ده چن یان له ده عبا و ده عجان
 و پمورنان.

پۆژیک ئه فسه ریکی سنی ئه سستیره هات، ناوی نه قیب نه جات یوکسه ل
 بوو، کووتی «من ژهنرال مه حمودی قه ره قازانی ناردومی، ده بیت ئه م
 ماوه یه لی ره به تالیۆنی کار هه لیزیرم و سه ره پرشتی بکه م». ئه و ماوه یه
 حاکمانی دیلاوار چوو بوونه ناو نه زم و ته داره کی تازه وه، ده ستیان له
 هه موو شتیگ وه رده دا و فیری ئه وه بوو بوون که کار له سه ر هه موو

جیگایه‌ک و هه‌موو ژیانیک بکه‌ن. که نه‌جات یوکسه‌ل گه‌یشته، من تو‌ره‌بووم له‌وه‌ی ده‌وله‌ت به‌رینگای ئه‌فسه‌ر و پله‌داری سوپاوه‌ ده‌ست له سه‌نته‌ره‌که وه‌رده‌دات، گهر کار به‌ نه‌خوشه‌کان ده‌که‌ن با به‌رپرسه‌کانیان خه‌لکیک نه‌بن که ته‌نیا ته‌قه و تفه‌نگ ده‌زانن. ئه‌و جاره‌ خۆم نه‌گرت و به‌ مامه‌ سیام گووت «گهر ده‌وله‌ت هه‌ر لووت ده‌ژه‌نیه‌ کاروباری ئه‌م نه‌خوشانه، با به‌ پسپۆر و شاره‌زاکان ئیشبکات، ئاخ‌ر ئه‌فسه‌ریکی گه‌مژه‌ چوزانیه‌ت له‌گه‌ل ئه‌م نه‌خوشانه‌دا هه‌لسوکه‌وت بکات». ئه‌و به‌ گومانه‌وه گووتی «تو ده‌لئیه‌ت چی، دیلاوار فه‌یله‌سوفی لی نییه‌، پزیشکی ده‌روونی لی نییه‌... ئاخ‌ر پسپۆر له‌ گۆری بابیان ده‌ره‌یه‌تن، پسپۆریان له‌ کو‌ی بوو... بۆ جه‌نابت پسپۆری ته‌واویه‌ت که لیره‌ ئیشه‌ده‌که‌یت، یان له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی به‌رازای دکتۆر سیامه‌ندیه‌ت لیره‌ دامه‌زراویت. دیلاوار هه‌ر شاری زیندان بووه، شاره‌که له‌ هه‌یج شتی‌کدا نه‌زم و پلانی نه‌بووه، ئیستا که ده‌وله‌ت خه‌ریکه نه‌زم و پلانی‌ک داده‌نیه‌ت، تو ده‌ته‌ویه‌ت تیکی‌ده‌یه‌ت. لی‌گه‌ر ئی فرامانه‌وه‌ایان بجولین، گهر حاکم جوان جله‌ومان نه‌کات و لغاو نه‌کاته ده‌ممان، شاری ریک و پیک چۆن دروسته‌یه‌ت؟». ئه‌و ماوه‌یه‌ مام هه‌رچییه‌کی له‌ زار ده‌هاته‌ده‌ر، ده‌هری و شیتی ده‌کردم، گوتم «به‌لی باش... گهر وابیه‌ت له‌ دیلاوار ماوه‌یه‌کی تر ئه‌م چه‌کدار و پله‌دارانه‌ی سوپا که هه‌یج کات پله‌داری راستیش نین، هه‌موو وه‌زیه‌کان داگیرده‌که‌ن، دوور نییه‌ به‌یانی بچین بۆ نه‌خوشخانه و له‌ بری دکتۆره‌کان پۆلیسیک ده‌ست بنیه‌ ژیه‌ر گوونمان و فقه‌مان بۆ نه‌شته‌رگه‌ری بکات». وامده‌زانی تو‌ره‌ ده‌یه‌ت، به‌لام دایه‌ قاقای پیکه‌نین و گووتی «هاهاها... هاهاها... به‌ شه‌ره‌فم ده‌یه‌ت ئه‌م نوکته‌یه‌ بۆ حاکمی عه‌سکه‌ری بگێرمه‌وه، زور حه‌زی له‌ قسه‌ی وایه‌». من له‌ راستیدا غه‌مگین بووم به‌لام نه‌مده‌زانی چی بکه‌م. هه‌ستمه‌کرد فرمانه‌وه‌ایان بی ویه‌ست و ئاگای خۆمان ئاراسته‌مان ده‌که‌ن، هه‌موومان ئه‌و شته‌ ده‌که‌ین که ئه‌وان ده‌یانه‌ویه‌ت، ئه‌وه‌ ده‌ماری ساردی بۆ

نەدەهیشتمەو و لە غەم و حەسرەتدا لە ناوێوە گەرم دەگرت. وردە وردە
 ھەموو ژيانى دىلاوار دەکووتە ژێر فەرمانى حاکمى عەسکەرى و چەكدارە
 سوپایى و مەدەنییەکانى، منیش جگە لەوێ بە دیار ئەم نەخۆشانەو
 بگرم هیچ دەسەلاتیکم نەبوو. سەنتەرەكە وردە وردە وای لێدەهات لە
 مۆلگایەكى سەربازى بچیت. مامیشم برۆی وابوو كە گۆڕىنى دىلاوار
 بۆ سوپاخانەى كى گەورە كۆمەكى نەخۆش و وێل خولق و ترسكۆكەكان
 دەكات بەسەر دڵەلەرزە و سامى دەرووندا سەربەكەون. مامم و دكتۆر
 جاھدار بە تەواوى برۆیان وابوو ترسێك كە بڵاوبۆتەو، شەرپانگیزییەك
 كە كۆبەى سەندوھ تەنیا بەو چاك دەیت، ھەموو ببنە مرۆڤى مەشقیدە و
 جەنگاوەر، لە بەرئەو ھاتنى نەقیب یوكسەلیان وەك جەژن سەیردەكرد و
 بە بۆنەى كیان دەزانى، ھەموو ئاھەنگى بۆ بگێڕین.

لەو ڕۆژەو ئێتر نەقیب نەجات بەیانیان سەعات پێنج لە جینیكى
 سەربازیدا دەگەیشتە سەنتەر و تا درەنگ دەمايەو. نەخۆشەكان دەبوو
 بخرێنە ژێر بارى ھەلومەرجىكى سەختى كاركردنەو، دەبوو لە كاتژمێر
 شەشى بەیانییەو ھەستەن و بچنە مەیدانى ڕیزیست و ئامادەگى،
 تاكە بەدەر لەم یاسایە شیزوفرنى و ھیستیریەكان بوون، ئەوانەى
 پاسەوانەكان نەیان دەتوانى جەلەوگیران بن و ئاسان لێیانخوێن. نەقیب
 نەجات لە كاتى ئیشدا پیاویكى سەختگیر بوو، بەلام دواى كار گەرچى
 ھەر لە غەرورى پلەدار و ئەفسەران سەرشاربوو، بەلام گەر زۆرى لە
 خۆى بكردایە ئەو خەندەى كى بۆ دەهات و ڕوناكییەك دەكووتە سەر
 سیمای، شتێك كە ھىچ كات لە گەرمەى كاردا لێى نەبینرابوو. پیاویكى موو
 زەردى بارێك ئەندام بوو بە جووتێك چاوەو وەكو كۆژەكەى شین، تا
 ئەوكات پیاویكەم نەدیوو برژانگى وەھا درێژى بێت، گەر چى لە ساتى
 ئاساییدا چاوە شینەكانى ئارام و خانمانەبوون، بەلام لە كاتى ئیشدا بز و
 جیدی و ترسناك دەردەكەوتن. بە گشتى لەو ئەفسەرانە بوو كە ھێندەى

ئه‌ستیره‌ی یه‌که‌م ده‌خه‌نه‌ سه‌ر شانیان، که‌پوو به‌ سه‌ر ته‌واوی مه‌خلوقاتی خودادا به‌رزده‌که‌نه‌وه و به‌لای چاو سه‌یری ته‌واوی ئاده‌میزاده‌کانی تر ده‌که‌ن. هه‌ر له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه که‌هات، ویستی به‌ زه‌بری باق و بریقی سنی ئه‌ستیره‌که‌ی سه‌رشانی، هه‌مووان بخاته ژیر فه‌رمان و ئاماژه‌ی په‌نجه‌کانی خویه‌وه. وه‌ک به‌رده‌ست و کویله سه‌یری هه‌موومانی ده‌کرد، ئه‌و په‌فتاره‌شی منی وه‌رز و ئائارام کردبوو. دوا‌ی دوو پوژ له‌ هاتنی خوی، شه‌ویک چه‌ند شو‌فیریک له‌ چه‌ند که‌لابه‌یه‌کی که‌وره‌دا، چه‌ند باریک به‌ردی که‌وره و بچوکیان بو‌ مه‌شقاکه‌مان هینا و له‌ مه‌یدانی پشته‌وه‌ی بیمارستاندا پو‌یانکرد. من تا ئه‌و کاته نه‌مه‌ه‌زانی له‌ دیناوار ئه‌فسه‌ری وا سه‌ختگیر بوونی هه‌یه، به‌یانیان خوی سه‌ره‌پرشتی دابه‌شکردنی ئیشه‌کانی ده‌کرد، نه‌خۆشه‌کانی ده‌سته ده‌سته پ‌یزده‌کرد و هه‌ر تاقمه‌ی کاریکی پی ده‌سپاردن، به‌ هه‌ندیکیان خه‌نده‌کی ل‌نده‌دا و به‌ هه‌ندیکیان گو‌پی هه‌لده‌که‌ن، به‌ ده‌سته‌یه‌ک به‌ردی نه‌قارپی ده‌کرد و ده‌سته‌یه‌کیشی ده‌خسته سه‌ر کاری هه‌لچینی دیوار و که‌چکاری و ئیشی بینا دروستکردن. هه‌موو پوژیک پ‌یش ده‌ستکردن به‌ کار قسه‌ی بو‌ هه‌موومان ده‌کرد، ده‌یگووت دیناوار بچوکه، هه‌موو ها‌ولاتیه‌ک ده‌بیت سنی ه‌ینده‌ی ها‌ولاتی و لاتانی دوژمن ئیشبکات، ئه‌وسا ده‌توانین هه‌مان ه‌یزی ئه‌وانمان هه‌بیت. ده‌یگووت له‌ شه‌ردا ئازا و ترستوک نییه، به‌لکو جیدی و که‌مه‌رخه‌م هه‌یه. هه‌مووانی ده‌خسته ژیر گوشاریکی تونده‌وه، ده‌بوو هه‌موو ئه‌وپه‌ری ه‌یزی خویان ده‌ربخه‌ن، ده‌یگووت به‌تالیونی کار وه‌ک ه‌یستری سو‌پا وه‌ه‌یه، خه‌لکانیکی ده‌ویت وه‌ک بارگیر وه‌هابن، سینه و که‌فه‌لی ئه‌ستووریان بیت، هه‌موو کاریکیان بو‌ بک‌ریت و به‌رکه‌ی سه‌رما و که‌رما بگرن.

هه‌موو پ‌یکه‌وه پا‌چیان له‌ زه‌وی ده‌دا، هه‌موو پ‌یکه‌وه ده‌یانترکاند، به‌ردی که‌وره‌یان ده‌خسته سه‌ر نو‌یلی که‌وره‌که‌وره و به‌ ده‌ستووری ف‌یره‌و‌نییه‌ کۆنه‌کان ده‌یانگواسته‌وه بو‌ ئه‌وسه‌ری گو‌په‌پانه‌که و له‌وسه‌ره‌وه

دهيانهينايه وه بق ئه مسهر. به يانيان گهر له دووره وه له مهيدانه كهت
 بروانيبايه، له گوړه پانيك دهچوو سهر به هزار سال له مهو بهر، جيگايه ك
 له بابل كريكاراني زهماني زوو باغچه هه لواسراوه كانيان تيدا دروستكړدوه
 يان شوينيكي پروته ن كه ههرمه كانيان تيدا بهر زكړدوته وه. ئيشه كان
 ساعات به ساعات دهچونه رپوه و بهردهوام پشووي كورتي بيست
 خوله كي دهكه وته نيوان به شه كانيبه وه، ههر بيماريك خاو و خليچكي
 بنواندايه چاوديره كان نازاريان ده دا. هه ندي جار مامم و دكتور جاهد ار
 كاتيان هه بووايه له پال نه قيب نه جات يوكسه لدا له سهرباني سه نته ره كه دا
 دهر دهكه وتن و پينكه وه سهيري ئيشكه ره كانيان ده كرد و دهكه وته ناو نوسين
 و تيبيني تومار كردن. مامم مني وهك ياوهري پزيشكي و سه رپه رشتياري
 دهر ووني هيزه كه به نه قيب نه جات ناساند. ئه و بينه وه يايه خم پييدات،
 ههر سه رپي نيكايه كي تيگرم و هيچي نه گووت. له راستيدا من ئه و ماويه
 كه وتبوومه خويندنه و هيه كي زوره وه، ده مويست شتي زورتر له سهر دهر وون
 بزانم، به لام تا ده هات تيده كه يشتم كه زانست ته نيا بوئه وه دروستبووه
 مروف سنووري نه زانيني خوي بناسيت. خويندنه وه كانم به شي ئه وه نه بوون
 خوم وهك پسپوري دهر ووني بناسينم، به لام من كه سيكي پيوست بووم،
 من ته نيا كه سيكي ميه ره باني ناو بيمارستانه كه بووم. ده مزاني هيزه كه جگه
 له پزيشكيكي دهر ووني پيوستيه كي زوري به غه مخوريك هيه، كه سيك
 باوهش به نه خوشه كاندا بكات و وهك برا دلنه واييان بداته وه. رور به رور
 زياتر له گرنگي خوم بو ئه م كاره تيده كه يشتم، راسته نه خوشه كان بو
 كه يف و خنده هيه كي كورت ناماده بوون من بدنه بهر كلكان و لاقرتي،
 به لام له راستيدا پيوستيان به من بوو. زستان تا ده هات نزيكده بووه وه
 و پيشبيني ئه وه م ده كرد، كاروباري سه ختي به تاليونه كه بكه وپته چله
 سارده كه وه و ئيشمان له ناو به فر و له ناو گفهي زريان و هه ره شه ي
 هه ره س و فه لاهه تي با و وه يشومه دا بيت.

نه‌قیب نه‌جات هه‌میشه به نیکایه‌کی سووک و بی‌بایه‌خه‌وه سه‌یری منی ده‌کرد، ئه‌و چه‌ند چاره‌ی پێکه‌وتی به‌کمان کردبوو واپه‌فتاری نه‌ده‌کرد، وه‌ک من هاوشانی بم و سه‌به‌ی له‌گه‌شتیکی درێژدا پێکه‌وه‌ بچین بۆ باکوور. من دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک هه‌ستم به‌ رقیکی بیسنوور کرد به‌رامبه‌ری. بۆئه‌وه‌ی سنووریک بۆ ئه‌و فه‌رامۆشی و به‌هیچگرتنه‌ی دابنیم، پۆژیک به‌مه‌به‌ست چوومه‌ به‌رده‌می و سلاوێکی هه‌منم لێ کرد و گووتم «جه‌نابی نه‌قیب هیوادرم بزانی و به‌روونی پێیان راگه‌یاندبیت که من به‌رپرسی ده‌روونی و سه‌رپشکی بارودۆخی پۆخی ئهم هه‌یزه‌م که ئیوه‌ هه‌لیانده‌بژێرن. شتیک که ئیوه‌ له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ده‌بیت بیزانن ئه‌وه‌یه‌ که ئهم بيمارانه‌ سه‌رباز نین و ته‌نیا هه‌یزیکی یاریده‌ده‌رن، به‌شدارییان له‌م پرۆگرامه‌دا له‌سه‌ر پۆشنایی پلانیکی ته‌ندروستی‌دا به‌ پۆ چاککردنه‌وه‌ و باشکردنی دۆخی ده‌روونیان. بۆیه‌ به‌ر له‌وه‌ی به‌پێژتان لێره‌ ته‌واو قه‌راربگرن چاکتره‌ بزانی که کاتیک پێکه‌وه‌ ده‌چین بۆ چیا ئهم بيمارانه‌ به‌ر له‌ هه‌ر شت له‌ ژێر ده‌ستی بيمارستانان و بریاری به‌که‌م و کوتایی له‌ دۆخیان ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ سه‌ته‌ره‌ و بۆ راویژکاره‌که‌ی له‌وێ، که ئه‌ویش ده‌کاته‌ شخسی من، ئه‌مانه‌ ته‌نیا کاره‌که‌یان بۆ خه‌زمه‌تی سوپای دیلاواره‌، له‌وه‌ به‌ترانی و وه‌ک مرۆف و بوونه‌وه‌ری زیندوو، حوکمدان به‌سه‌ر باشی و خراپایاندا له‌ ژێر سایه‌ی سه‌ته‌ره‌ و بيمارستاندا ده‌میتێته‌وه‌». گه‌رچی قسه‌کانم هه‌له‌ و حوکمه‌که‌م نادرست بوو، به‌لام توند به‌گه‌رمدا نه‌هات و نه‌یگوت وانییه‌. پێده‌چوو تا ئێستا هیچ که‌س به‌و جوړه‌ قسه‌ی له‌گه‌ل نه‌کردبیت، کوکه‌یه‌کی توپه‌ و نا‌ره‌حه‌تی کرد و به‌ چاوه‌ په‌سته‌کانی سه‌یریکردم و گووتی «پێنوا‌ری زه‌ریاوا‌ری... مسته‌ر گرینۆک، وایانگت ناکه‌ن لێره‌؟». به‌لێ به‌شی زووری نه‌خۆشه‌کان ئێستا منیان به‌ «مسته‌ر گرینۆک» بانگه‌کرد، زور له‌ نه‌خۆشه‌ تازه‌کان ناوی منیان هه‌ر نه‌ده‌زانی و جگه‌ له‌ مسته‌ر گرینۆک ناویکی تریان به‌کارنه‌ده‌یتا. من بۆئه‌وه‌ی خۆم لاواز نیشان نه‌ده‌م، وای خۆم ده‌رنه‌خه‌م

كە ناوى مستەر گرینۆك جۆره توانج و تانەیه كى ناخۆشه، بە بێياكى
گووتم «بەلى جەنابى نەقیب، من مستەر گرینۆكم، ئیشم لێره ئارامکردنەوه
و داواى لێبوردنە لە بيمارهكان». گووتى «خەمت نەبێت جەنابى مستەر،
من هەر زۆر دلەرق بىم ناگەمە وهستا سەلاحەدين، پێویست ناكات لە
من بترسى، من تەنیا كارم لە ئێوه دەوێت، لاى من نەخۆشهكان تەنیا
مەكینهیهكن بۆ ئیش. ئێوهى نەتوانیت كاریكات یان نەیهوێت من دەيگۆرم
بە كەسێكى دى. هەموویان لاى من هێزى كارن و هیچى تر، شوێنى
هەوانەوه و بارخستنى سوپایان پێ دروستدەكەم، ئیشیان پێدەكەم،
خەندەكیان پێ لێدەدەم، سەر سنووریان پێ ئاوهدان دەكەمەوه، كێسە
خۆلیان پێ پردهكەم، تونێلیان پێ دەكێشم ... لە بەهاری داهاوودا دوژمن
هێرش دەهێنێت، من تا ئێستا دەجار زیاتر چوومه تە سەر سنوور، گەر
زستان لە پێشمان نەبایە پێدەچوو دوژمن زووتر پەلامارى بدایە، بەلام
هەواى ئەمسال سەخه، تاكه شتێك لێى دەترسن ئێوهیه بەفرى چیاكان
پێگریان بێت، دەبێت تا ئەوكاتە ئامادهبێن ... بەلى باش، كاكى مستەر، رۆج
و دەروونیان بۆ تۆ، بەلام هێز و ماسولكەیان بۆ من، هەر كەس ئیشى
خۆى تەواوكرد با خۆى بخاته باوهشى تۆ و چەند دەتوانیت دلنەواى
بدەرەوه ... ئێشهكەى تۆ بایهخێكى زۆرى لاى من هەیه، تۆ دەبێت شەوانە
رۆحییەتیان والێكەیت، بەیانیان ئامادهبێن بۆ كار». ئینجا بە جورێك بەو
چاوه شینانەى سەیریکردم، هەستم بە ترس و پاشەكشەیهكى زۆر كرد.
لەگەڵ ئەوهشدا تێگەیشتم كە ئەمە كەسێكە، هەم دەبێت لێى نزیک بیت و
هەم لێى بترسیت. ئەفسەریكى دێ و بەرچاو پروون بوو، لەوانەى هەمیشە
لە هەقى خۆیان زیاتر دەبن، بێشەوهى بهێلن زۆر هەستیان پێكەیت.

ئەوتەى ئیش دەستى پێكردبوو، ژمارەى ئەوانەى دەكەوتنە بەشى
پەرودە و تەمێكردن تا دەهات زۆرتردەبوون. هەندێ لە نەخۆشهكان بە
خۆشحالییهوه خۆیان لە ئێشدا سەرگەرم دەكرد، شەكەتى و ماندووبوونی

جسته وه‌های لیده‌کردن، خه‌یال و بیرکردنه‌وه‌یان بمریت، دوا‌ی کار هیلاک و له‌ عاره‌قدا شه‌لال ده‌خه‌وتن و خه‌ویکی وه‌ها ده‌بیردنه‌وه، نه‌وه‌ک دیلاوار و دوژمنانی، نه‌وه‌ک پیاوکوژی ناو خه‌ونه‌کانیان له‌ یادده‌کرد، به‌لکو ده‌چوونه‌ ریزی مردووان- به‌لام هه‌ندیکی تر، هیزی کاریان نه‌بوو، هیلاکیه‌کی کتوپر دایده‌گرتن، تینویتی زه‌فه‌ری لیده‌هیتان، ماسولکه‌کانیان کرژ ده‌هاته‌وه‌یه‌ک و له‌ ناوه‌راستی پاچ وه‌شاندن و به‌رد شکاندندا گرمۆله‌ده‌بوون و ده‌که‌وتن... هه‌ندی جار مام و نه‌جات یوکسه‌ل ره‌حمیان به‌ پیره‌کان ده‌کرد و فه‌رمانیان ده‌دا بکه‌رینه‌وه‌ جیگای خۆیان و پشووبدن. به‌لام جاهدار وه‌ها دل‌ره‌ق بوو، هه‌ر که‌س بکه‌وتایه‌ به‌ر حوکی ئه‌و ده‌ینارد بۆ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن.

له‌گه‌ل زه‌هاو‌دا ئیستا پیکه‌وه‌ له‌ ژوره‌که‌دا ده‌مانه‌وه‌. هه‌ر له‌ شه‌وی یه‌که‌مه‌وه‌ هه‌ستمکرد گه‌نجیکه‌ بۆنی بارانی لیدیت... بۆنی ته‌رییه‌ک که‌ نه‌مه‌زانی چون ده‌گاته‌ گیانی، زوو زوو عاره‌قنکی بیتۆ دایده‌پۆشی، زوو زوو هه‌موو گیانی ده‌نیشته‌ سه‌ر ئاو. شه‌ویک که‌ له‌گه‌ل مندا هات بۆ ئه‌م سه‌نته‌ره، تا ده‌مه‌وبه‌یان ترس و دوودلی له‌ چاویدا بوو، هه‌فته‌یه‌ک بوو پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن ناساندبوویان. هه‌موو غه‌واره‌یه‌ک، هه‌موو غه‌ریبه‌یه‌ک، هه‌ر که‌سیک زمانی له‌ خه‌لکی دیلاوار نه‌چووبایه، مه‌زه‌بی جیابووبایه، پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن سه‌یریانده‌کرد. پوژیک به‌ تومه‌تی ئه‌وه‌ی زه‌هاو له‌ دوژمنی ناو خه‌ون و زینده‌خه‌ونه‌کان ده‌چیت، چه‌کداره‌کان ده‌یگرن. ئه‌وان بیتۆ خه‌لک ده‌گرن، سه‌رده‌په‌رینن، ته‌قه‌ده‌که‌ن، خه‌لک ونده‌که‌ن، ئاهه‌نگی به‌ر‌دباران و ره‌جم سازده‌که‌ن، هه‌ندی جار له‌سه‌ر ده‌نگی مؤسیقا و بۆنی بوغرد و گووتنی سرودی «دیلاوار، ئه‌ی سه‌ر زه‌مینی شیران» ئاهه‌نگی گه‌وره‌ ده‌گیرن و کچ و کوران به‌ جۆش و گه‌رمی مه‌ستده‌که‌ن، داوا له‌ گه‌نجان ده‌که‌ن پۆل پۆل بچنه «سو‌پای باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» هه‌و. زه‌هاو ساتیک ده‌گیریت ده‌زانیت

یان دهیکوژن یان تا مردن له جیگاهه کی نهیته زیندانیده کهن. چاره ی نییه جگه له وهی له دهست چه کداره کان هه لیت، هه لهاتن هه میشه نه که ریکی بچوکی زیندویتی و مانا به خشین به مهرگ تیدایه. نهو سوود له ساتیکی غافل بوون ده بینیت و وهک ئاهووی ترساو راده کات. به لام دیناوار پر بووه له چاوی نهیته، له که ساتیک کار بو چه کداره کان ده کهن، هه مان پوژ له ئیواره دا باغه وانه کان دهن به سهر مالی زه هاودا، خوشبه ختانه خوی لهوی ناییت، دواتر بو شار دنه وه و هه شار دانی، ناسیاو یکی دهیداته دهست پروفیسور.

کاری چه کداره کانی سهی نهسلان تا دههات دهنگی زورتری ده دایه وه، هیزه که ی پوژ دوا ی پوژ سروشتیکی یاسایی وهرده گرت، هه ندی دهیانگووت حاکم و بنه ماله کان سوود له نهفسون و کاریزما ی نه ماموستایه وهرده گرن تا کاری خویان بکهن، بیته وهی راسته وخو سوپا یان هیزی پیکخراوی بنه ماله دهست لهو ئیشانه وهردهن، به لام ده که و تنه کانی سهی نهسلان تا دههات زوتر ده بوو، زور شهو له سهر خوانی تاییه تی فرماندار یان حاکمی عهسکه ری ده بینرا، زور به ی جار جلی ماموستایه کی به یقاری له بهرده کرد، هه ندی جاریش جلی جهنگا وهره کونه کانی دیناوار. دهنگویه کی زور هه بوو بگریته به سهروکی هیزیک به ناوی سوپای بهرگری میلی که باغه وانه کانی دیناواریش له خوی بگریته. هه ندی له نوسراوه کانی نهو، شهو له ته له فزیقنه کاند دهخوینرانه وه. تا کاری باغه وانه کان خویناویتر بایه، خه لکی سهی نهسلان یان خوشتر دهویست، دهیانگووت نه وه ته ی پوژانه دهنگی گولله ی نهو سوپایه دهیستریت، ههست به نه مان و دلنایی ده کهن، که متر خهون ده بینن، که متر چه قوی نادیار سهریانده بریت، جوره دلناییه ک و بر وایه ک گهرا وه ته وه بو نهو که سانه ی که دوو مانگ له وه وه بر ترس و سام تووشی هیستیریا و شه پانگیزی له نا کاوی کرد بوون. گهر پوژانی یه کهم بینینی گهنجه چه کداره کان خه لکی ترساند بوو، ئیستا شار

نیوه‌ی بووبوو به‌هه‌وادار و چاوساغ و یاریده‌ده‌ریان. خه‌لکی دلسوزانه و له‌پرووی نیشتمانیه‌روه‌رییه‌وه‌کۆمه‌کیانده‌کردن، تا وردتر بۆ دوژمن بگه‌ڕێن... هه‌موو دانیابوون، دوژمنان لێره‌ن و ده‌بیت بدۆزێته‌وه‌. هه‌موو کوچه‌یه‌ک، هه‌موو گه‌ره‌کیک، ده‌بوو به‌شی خۆیان له‌ناسین و دۆزینه‌وه‌ی دوژمندا به‌شدارین. ئێستا هه‌موو دیلاوارم وه‌ک شارێک ده‌بینی که‌له‌خۆ ئاماده‌کردنیکی به‌رده‌وامدايه‌ بۆ جه‌نگی گه‌وره‌. کاتیک پاسه‌وانه‌کانی دیلاوار له‌کوچه‌کاندا ده‌رده‌که‌وتن، خه‌لکی به‌هه‌له‌له‌ و شادییه‌وه‌ ده‌چوون بۆ پیشوازییان. له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی چه‌کداره‌کاندا هه‌وای شوینه‌کان ده‌گۆرا و ژیاڵی تیده‌گه‌را، پوژانه‌ بنکه‌ی ناووسین ده‌کرانه‌وه‌ و گه‌نجی خۆبه‌خش ده‌چوونه‌ پیزی پاسه‌وانه‌کانه‌وه‌. جه‌نابی حاکمی عه‌سکه‌ری له‌چاوپیکه‌وتنیکدا له‌گه‌ل پوژنامه‌ی په‌سمی دیلاواردا گووتبووی «باغه‌وانه‌کان له‌ئێمه‌ن و بۆ ئێمه‌ن». ئه‌وه‌ بووه‌ دروشمیکی نوسراو له‌سه‌ر دیوار و له‌پیشی ده‌زگا و دایه‌رمکاندا. فه‌رمانداریش له‌کۆبوونه‌وه‌یه‌کدا له‌گه‌ل مامۆستای مزگه‌وت و که‌نیسه‌ و په‌رستگاکاندا هه‌مان په‌سته‌ی وه‌ک خۆی دووباره‌کردبووه‌وه‌.

له‌م کاته‌دا نیگارکیشه‌کانی منیش به‌شیک بوون له‌و کارخانه‌یه‌، ئێستا پوژانه‌ گه‌ر سه‌یری ته‌له‌فزیۆنم بکردبا، یان پوژنامه‌کانم بخویندايه‌ته‌وه‌، هه‌واڵیکم له‌سه‌ریان ده‌بینی. زۆر پوژ قاسم وه‌لید یان ئاسه‌ف بورهان له‌ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وتن و باسی ئه‌وه‌یان ده‌کرد، چه‌نده‌ گرنگه‌ هاوالتیان له‌پێگای نیگارکیشه‌نه‌وه‌ به‌ نه‌تییه‌یه‌کانی ناخی خۆیان شاره‌زاین. قاسم وه‌لید له‌هه‌مووان زمانبازتربوو، به‌لام کاتیک له‌سه‌ر ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وت، هینده‌ی به‌ده‌ست و به‌چاو و به‌جوله‌ سه‌رنجی خه‌لکی راده‌کیشا، قسه‌کانی هه‌مان توانا و کاریگه‌رییان نه‌بوو. ده‌یگوت پێویسته‌ مرو‌ف به‌رده‌وام هه‌ولبدات خه‌ونه‌کانی ناو سه‌ری خۆی بگوازیته‌وه‌، نیگاریانبکات، گه‌ر خۆی نه‌یتوانی کۆمه‌ک له‌نیگارکیشان وه‌ربگریت. که‌

قسه‌یده‌کرد دهستی دهبرد بۆ سه‌ری، بۆ پشت سه‌ری، بۆ سه‌ردلی، بۆ
 ئاسمان، بۆ شته‌کانی ده‌وروبه‌ری. جۆش و خروشی قاسم وها نمایشی
 بوو، ده‌یتوانی هه‌زاران خه‌لک بخه‌له‌تیتیت، که‌چی نمایشه‌که‌ی هیچ که‌سی
 دلگران و توپه‌ نه‌ده‌کرد، دیلاوار هه‌مووی له‌ نمایشدا بوو، ئه‌وانه‌ی
 خه‌ونیان ده‌بینی نمایشیانده‌کرد، ئه‌وانه‌ی نه‌یانده‌بینی هه‌ر نمایشیانده‌کرد،
 من به‌ گریانم نمایشم ده‌کرد، مامم به‌ ده‌رکه‌وتنه‌کانی، سه‌ی ئه‌سلان
 به‌ سوپاکانی، ژهنراله‌کان به‌ جه‌نگه‌کانیان... هه‌موو نمایشمانده‌کرد، زه‌هاو
 نه‌بیت، مه‌سه‌له‌ی زه‌هاو گالته‌ نه‌بوو، ئه‌و نه‌گه‌ر بگه‌ریه‌ به‌ راستی ده‌کوژرا.
 نمایشه‌کانی قاسم وه‌لید پینده‌گووتم له‌م ماوه‌یه‌دا دیلاوار چ مه‌دایه‌کی
 ترسناکی بریوه، هه‌موو چ په‌وت و پینگایه‌کمان له‌ پشت سه‌ری خۆمانه‌وه
 جیه‌یشتوو. ئیستا هه‌ر سێ هونه‌رمه‌نده‌که‌ پاله‌وانی گه‌وره‌ی دیلاواریوون.
 هه‌تا شه‌ویکیان ته‌له‌فزیونی ره‌سمی فیلمیکی کورتی له‌سه‌ر ژبانی پۆژانه‌ی
 ئاسه‌ف بورهان به‌ره‌مه‌ینابوو، پیشانیده‌دا چۆن خه‌لک له‌ به‌رده‌م ده‌رگای
 ماله‌که‌یدا پریزان به‌ستوو، ئه‌و وه‌ک میرزاده‌یه‌کی عوسمانی سمیلی
 بۆ سه‌ره‌وه‌ بادابوو، پڕیشیکی سولتانی دریزێ هه‌شتبووه‌وه، په‌فته‌یه‌کی
 سووری خستبووه‌ ملی، کاسکیتیکی لاری کردبووه‌ سه‌ری و له‌به‌رده‌م
 ستاندیکی دارگوێزدا نیگاری ده‌کرد و پاییی ده‌کیشا، کامیراکه‌ش پیشانی
 ده‌دا خه‌لک له‌ سه‌ره‌دا بوون تا به‌ ده‌ست و قلچه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌کانی خویان
 په‌سمبکه‌ن، ناوی ریتیورتازه‌که‌ گه‌لێک جوان بوو «وه‌ره‌ و خه‌ونی خۆت
 لای من بینه‌».

من و زه‌هاوه‌ له‌ سه‌نته‌ریش ئارامان نه‌بوو، به‌ فه‌رمانی حاکی
 عه‌سکه‌ری دیلاوار هه‌ر که‌س له‌ باغه‌وانه‌کان هه‌لبه‌اتایه‌، هه‌ر که‌س دالده‌ی
 یه‌کێک له‌ گومان لیکراوانی بدایه‌، سزاکه‌ی مه‌رگ بوو. هه‌ردووکه‌مان زۆر
 ده‌ترساین، من تا ئه‌و کات زۆر به‌ر پۆحه‌ شه‌پانگیز و ده‌موچاوه‌ تاریکه‌که‌ی
 دیلاوار نه‌که‌وتبووم. تا ئه‌و کات زیاتر دیوه‌ پاکه‌که‌ی دیلاوارم ده‌ناسی،

ھىچ كات ئوھم نەدەھات بە خەيالدا پۇژىك لە يەكىك لە شەقامەكانى ئوھم
شارەدا كە من تيا گەورەبووم مەزۇف سەربېرن. بەلام ئىستا دەزانم ھەموو
شارەكانى دونيا وەھان. ھىچ كەس باوەرناكات پۇژىك لە پۇژان دىمەنى
وہا لەسەر شۆستە و شەقامى شارى خۆى ببىت. بەلام ھەمىشەش
پوودەدات، ھەمىشە دووبارەدەبىتەو، ھەمىشە ئوھى تۆ وادەزانىت ھىچ
كات ناھەومىت و پوونادات، دىت و بە دىندانەترىن شۆو بەردەركى مالت
پىدەگىت. گەر خۆشەخت بىت و لە سەردەمى تۆدا پوونەدات، ئوھ لە
سەردەمى باپىرانتدا پوويداو، گەر نا، ئوھ پۇژىك لە سەردەمى مندا و
نەھەكانتدا پوودەدات.

من لە دىلاواردا وەك بىگانە ژىابووم، ئىستا وەك ماسىيەكم لىتەتبوو كە
لە ناو تۆرىكدا لە دايكبووىت و پىتى نەزانى بىت.

زه‌هاو له چياكان له‌دايک‌بوو، کوږی خيلیکی سهر‌ئو سنوورانه‌بوو. خيله‌که‌ی به‌شیکيان ده‌که‌وته‌ناو سهر‌زمینی ديلاوار و به‌شیکي تريان ده‌که‌وته‌خاکی دوژمن... به‌دریژایی سهدان سال هميشه له‌ناو جه‌رگه‌ی جه‌نگدا بوو، باپيره‌که‌وره‌کانی بۆئه‌وه‌ی ژيانی خيله‌بچوکه‌کیان بپاريزن و ده‌ست به‌زه‌وی و ئاژمل و کانياوه‌کانيانه‌وه‌بگرن، هه‌نديکیان خويان به‌لای دوژمندا ساغ‌کردبووه‌وه. چل سال له‌وه‌وبه‌ر هيزه‌کانی ديلاوار‌ئو خيلانه‌يان وه‌ک چلکاوخوږی دوژمن ناساندبوو، چوو‌بوونه‌شه‌په‌وه‌له‌گه‌ليان، سهره‌ک خيله‌کانيان کوشتبوون، هه‌ندی له‌گه‌نجان و پيرانيان خستبوونه‌زيندان. له‌سالانی پابوردودا که‌په‌لاماره‌کانی دوژمن له‌وديو سنووره‌وه‌زيادیکردبوو، به‌شیکي زوری‌ئو خيزان و خه‌لکه‌ی له‌وسهر سنووره‌بوون، بۆئه‌وه‌ی خويان له‌هر ته‌ره‌فدارييه‌ک بپاريزن، بۆئه‌وه‌ی نه‌که‌ونه‌وه‌نيو ئاگری هيچ جه‌نگيک، تا ژيانی خويان و مندا له‌کانيان له‌به‌لا به‌دووربگرن، به‌ره‌و ديلاوار کشابوون. زه‌هاو له‌دواي هه‌موو‌ئو ږووداوه‌تالانه‌له‌دايک بوو، وه‌ک من که‌هيچم له‌و ميژووه‌نه‌ده‌زانی، ئه‌ويش هيچی نه‌ده‌زانی و تينه‌ده‌گه‌يشت بۆ خه‌لکی له‌ديلاوار وه‌ک دوژمن سه‌يريانده‌که‌ن. ته‌مه‌نی بيست سال ده‌بيت که‌دين بۆ شار، له‌وی له‌گونه‌که‌ی خويان فيري که‌مينک خوينده‌واری بوو، به‌لام روخساريکی

گوندیانه و نیگایه کی وه ها ترساوی هه بوو، جگه له رهنجبه ری و کاری کریکاری هیچی دی چنگ نه ده که وت. که من بینیم، بۆنی بارانی لیده هات... رهشتاله یه کی باریک بوو، به جووتیک چاوی ئاهو ئاسای ترساوه وه، چاکه تیکی چه رمی که ستانه یی له بهردابوو، پانتولیکی زۆر کۆن، له و پانتوله مهلعونانه ی زهمان هه زار دهردی به سهردا دههیتیت و هه ر نادریت. که سینی گرنه نه بوو، ته نیا کریکاریکی نه خوینده واری دیلاواری بوو که دایکیکی پیر و دوو برای له خۆی بچوکتی گه وره ده کرد. له دوازه سالییه وه له گه له هینستری خزمیکاندا ده که ویته چیاکان، له و دیو مه رزه کان بار دههینن و ئاودیوی سنووری ده که ن، ئیشی ئه و ته نیا پاراستنی بار و هینستره که یه، وه زیفه تی نه هیلیت هینستره که بگلیت و ویل بیت و باره که ی بخات. ئیشی ئه وه یه قاچاغچییه کان چییان پینگووت بلنی به لئ. شه و و تاریکی و وریایی و گوئی هه لخصتن و چاو له زولمهت برین، توانایه کی بیوتنه ی دهنه ی دهنگی دوور بیستیت و سینهری ناو تاریکی بینیت. چه ند سال به چیاکانه وه ده بیت، کویله ی قاچاغچییه کانه، هه ر کاریکیان بویت ده یكات، هه ر باریکیان بویت له هینستره که ی ده نیت، هه ر ریگایه کیان بویت ده پروات. به جوړیک زه هۆ و هینستره که ی له سه ر سنووره کان ناوبانگ دهرده که ن. زه هۆ بۆ هه ر پرس و بۆ هه ر کاریک، یه ک وه لامی هه یه «به لئ گه وره م». سالیک به ر له هاتنی بۆ دیلاوار، شه ویک بارانیکی چر له خه ونه کانیدا ده باریت، ئه وه یه که م جاره توفانیکی وه ها له خه ونیدا هه لبات، له شی سه رتاپا ته رده بیت، جه سه ته باریک و لاواز و ئه سه مه ره که ی نو قمی ئاویکی زۆر ده بیت که دواتر نازانیت عاره قی ترسه کانتی یان هه ر به راست بارانیکه و به سه ریدا باریوه. ئه و شه وه هه موو ولاغداره کان ده که ونه بۆسه یه کی گه وره وه، ئه و ته نیا که سه له و بۆسه یه دهرده چیت، چاوی تیژ و بیستنی کۆمه کی پنده که ن پیش هه مووان خۆی فرییداته که ندیکی قووله وه. له و شه وه دا هینزیکی سه ربازی، که پنده چیت هینزیکی تاییه ت بن و له «مه مه ده سه سار»

هوه هاتبن. هه موو کۆلبەر و ههسترهکان دهکوژن... دهیان کهس و سه دان
 ئازهلای بهسته زمان که زوریان به بارهکانیان هوه له باریکه پنیه که وه به ره و
 بنی خه رهنديکی هه زار به هه زار بهرده بنه وه. ئه و ته نیا ده رچووی ناو
 کاره ساتیکی گه ورهیه که ئیستاش ترسه که ی له چاويدایه. دواي ئه وه ئیدی
 ناگه پیت هوه بو چیا و له گه ل دایکی و دوو برا کهیدا داده به زیت بو دیلاوار. له
 دیلاوار جگه له کریکاری ههچ ئیشیکی تری چنگ نایهت، له دروستکردنی
 ماله نوینکاندا، له لیدانی زیرابدا، له کانه بهردهکانی ده ره وهی شاردا، له
 کارخانهکانی بلوکدا ئیشدهکات... وهستاکانی هه ر که سیک بن، ئه م ته نیا
 یه ک شت ده زانیت «به لئ گه وره م». ده زانیت زۆربه ی خه لک له دیلاوار
 رقیان له و ئیل و تایه فانه یه که له سنووره وه شوپده بنه وه و دینه ناو
 شار، هه موو وه ک دوژمن و خو فروش لییان ده روان، وه ک جنسیکی له
 خویان نزمتر، به لام ئه و هۆیه ک و به هانه یه ک بو ئه و کینه یه نادوزیت هوه.
 له زۆربه ی جیگاکان وه ک لادینه کی چه پهل سه پریده که ن، گونديه ک که
 له نه ژدادیانه وه به کری گیراو و چلکاوخوړی دوژمن بوون. هه قدهستی
 پوژانه ی هه میشه له کریکارهکانی تر که متره، قورستین کارهکان له به شی
 ئه وه، به لام جگه له وه ی بلئ «به لئ گه وره م» ههچی تر نالیت. که دیت
 بو لای من، هه مان ترس و دوو دلێشی به رامبه ر من هه یه. من دهستی
 ده گرم و پینده لیم «گوینگره، ئیشی من ئه وه یه که ژيانی تو بهاریزم،
 ئه وه وه زیفه ی منه. ئه م شاره هه ندی پیاوچاکی وه ک پروفیسور به هنامی
 تیدایه، به لام که من زور که من... لیت تیک نه چیت، تو هه میشه ژيانت له
 مه تر سیدایه، خه لکی ئیره دایمه له بو سه دان داوکیکت بو بنینه وه. نابیت
 بن پرسى من زور به چیته ده ره وه، نابیت لیره سه ره به ست بگه ریت، نابیت
 وه لامی زور پرسیار بده یته وه، نابیت به چیته گفتوگۆی دریزه وه له گه ل
 که سدا. یه ک هه له ی بچوک له وانه یه ژيانی هه ردوو کمان بخاته مه تر سییه وه،
 ئیستا دۆخیکه وه ک حوکمی عورفی، تیده گه یهت حوکمی عورفی چیه، ها؟

یه‌عنی هه‌ر که‌سی‌کمان بگیری‌ن تیا‌چووین». ئه‌و به‌هه‌مان شیوه‌ له‌ منیش ده‌ترسیت، چه‌ند شه‌ویکی ده‌ویت تا له‌ من دل‌نیا‌ده‌ییت، زۆر که‌م قسه‌ده‌کات، به‌لام زۆر سه‌یری من ده‌کات، به‌رده‌وام به‌چاو لێم ده‌روانیت، زۆرجار که‌ نوقمی خویندنه‌وه‌م و سه‌ره‌له‌ده‌بم ده‌بینم چاوی تێپیریوم. هه‌موو کاره‌کانی خۆی به‌ باشی ده‌کات، هه‌رچه‌یه‌کی پێده‌لیم ده‌لێت «به‌لێ گه‌وره‌م». من هه‌ندی جار تو‌په‌ده‌بم و ده‌ستی ده‌گرم و ده‌لێم «وامه‌لێ... من وه‌زیفه‌یه‌کم له‌سه‌ره‌ ژیا‌نی تو‌ بپاریزم، نازانم ئه‌وه‌م بۆ ئه‌نجام ده‌دریت یاخود نا، پێویسته‌ تو‌ به‌هیزیت، وریا بیت، چاوت بکه‌یته‌وه‌. پوژنیک منیش نه‌بووم بتوانیت خۆت بپاریزیت. ئێستا یه‌که‌م شت بیکه‌یت ئه‌وه‌یه‌ ده‌بیت قوژت درێژکه‌یت. تێده‌گه‌یت؟ ئه‌و پیاوه‌ی له‌ وینه‌که‌دا یه‌ قوژی کورته‌، هه‌له‌بده‌ زۆر قوژت درێژ بیت، به‌ جوژنیک نیوه‌ی ده‌موچاوت دا‌پۆشیت. ده‌مه‌ویت که‌ پیکه‌وه‌ چووین بۆ شاخه‌کان تو‌ یاریده‌ده‌ری خۆم بیت، نامه‌ویت ئێشت پێکه‌ن، ده‌تکه‌م به‌ به‌رپرسی کاروباری تایبه‌تی خۆم، به‌لام تو‌ کاریک بکه‌ هیچ کات له‌ من دوور نه‌که‌ویت‌وه‌». هه‌میشه‌ خه‌می ئه‌وه‌ی بوو که‌ ده‌بیت دایک و برا‌کانی له‌ چ بارودۆخیکدا بن. من دلێم ده‌دا‌یه‌وه‌ و ده‌مگوت «دل‌نیا‌به‌ باشن، تو‌ پروفیسۆر ناناسیت، پروفیسۆر پیاویکی میه‌ره‌بانه‌، ئه‌و غه‌م له‌ دایکت و برا‌کانت ده‌خوات، دل‌نیام». گه‌نجیکی لاواز نه‌بوو، ئه‌وه‌ی به‌رده‌وام فێربوو‌بوو بلێ «به‌لێ گه‌وره‌م» له‌ لاوازییه‌وه‌ نه‌بوو، به‌لکو له‌ مندالییه‌وه‌ به‌وه‌ فێربوو‌بوو که‌ ئه‌و له‌ په‌گه‌زیکێ نزم‌تره‌، له‌وانه‌یه‌ که‌ هه‌میشه‌ وه‌ک به‌رده‌ست و ئێشکه‌ر ده‌میننه‌وه‌، ئه‌وه‌ وه‌ک هه‌ستیکی فێتری چووبووه‌ خوینییه‌وه‌. تا قسه‌م له‌گه‌ل نه‌کردبا‌یه‌ قسه‌ی نه‌ده‌کرد، شه‌وان وه‌ک من به‌ دیار ته‌له‌فزیۆنه‌که‌وه‌ داده‌نیشت و به‌هه‌مان با‌یه‌خ و گرنگیه‌وه‌ که‌ من به‌رنامه‌کانم گوێده‌گرت، ئه‌ویش گوێده‌گرت. له‌و کاتانه‌دا نه‌بیت که‌ من بیمار‌ه‌کانم ده‌هینا و بۆیان ده‌گریام و ده‌پارامه‌وه‌ بمانبورن، هه‌موو کاته‌کانی تر له‌گه‌ل مندا بوو. به‌لام نه‌مه‌دو‌یست له‌ کاتی ئه‌وجۆره‌

هه لچوون و هه سترکردانه دا بميينيت.

من سه ره تا ئيشه كهى خوم وهك شيوهنگيريك كه بو نه خوشه كان دهگرى، به ئيشيكى بيسوود و ناچيز ته ماشاده كرد. راسته مامه سپام منى هينابوو كه دواى ته ميكردن بيماره كان هينوريكه مه وه، به لام ورده ورده ئيشه كهى من بوو به ئيشى شيوهنگير، به كه سيك هيندهى له بهردهم به كيك له نه خوشه كاندا ده وهستيت، هه موو ئازاره كانى مروقى بيرده كه ويته وه و دهگرى. سه ره نجمدا كه زور له بيماره كان له زهت له و گريانهى من ده بينن و پنى ئارامده بنه وه. بوونى كه سيك كه وهك گونا هبار سه يريان ناكات، كه سيك كه خوى به تاوانبار ده زانيت نه وهك ئه وان، كه سيك كه له ناخى دله وه داواى ليئوردن له ئازاره كانى ئه وان دهكات، هه ستيكى نوى بوو كه پيشتر تاقيان نه كرد بوو وه. زوريان كه لاي من ده چوونه دهري، به شانازى پياويكى بيگونا هه وه ده رويشتن، وهك كه سيك له خورا ئازاريكى زورى دببیت و ئىستا به يهك جار بو دنيا روشن بوويته وه كه هه رچيه كى چه شتوه ناهه ق بووه. نا... نه مده هيشت زه هاو له و ساتانه دا بميينيت. ئه و دهيزانى من به «مستر گرینوك» بانگه كه ن، به لام ده بوو بر وای به وه بىت كه من كه سيكى لاواز نيم و ده توانم بپياريزم، گه ر به اتبايه و منى له كاتى ئه و شيوه ن و فوغانه دا دبيايه، بر وای به من نه ده ما.

بو ئه وهى واده رنه كه وين كه خومان له سه نته ره كه دا له شتيك شار دوته وه، هه فتهى رورتيك يان دوو رور ده مبرده وه بو مالى خومان و شه و پيكه وه له ژووره كهى خومدا ده خه وتين. ئه و دوو رور ده نه ده هاتينه دهري، من كتيم ده خوينده وه و ئه ويش له ته له فزيونه كه دا گوینی له گورانی دهگرت و سه يري كليپه بيانیه كانى ده كرد. رهوش و خوى خه وتنى سه رسامیده كردم، هه ر كاتيک بپوستبايه ده خه وت، له جىگايه كدا دريژده بوو و بيئه وهى دهنگيك يان مشه يه كى ليئه بىت، ده چووه خه ويكى قووله وه ...

له کاتی خه وتندا له مردوو دهچوو، بهرد بجولابایه ئه و نه دهجولا، ئه وه نه بوو هه تا جاریکیش ئه م دیوه و دیو بکات، له سه ر پشت پالده که وت و وه ک مردوو به ک له داره مه يتدا بیت لئی ده که وت. له خه وه هه ستانیشی به پینچه وانه وه خیرا و کتوپر بوو، ناگادار بوونه وه و راپه پینی به ک شت بوون، هه میشه به تر سیک زوره وه داده چله کی، به خیرایی هه لده ستایه سه ر پی و سه یریکی چوارده وه ری خوی ده کرد، وه ک نه زانیت له کوینه، وه ک بیری چوو بیته وه بۆ له م جیگایه دا خه وتوه.

هه ر دوو کمان به یانیان که نه خو شه کانیان بۆ سه ر ژمیر و دابه شکردن و ئیش ریز ده کرد، له جیگایه کدا ده وه ستاین و سه یرمانده کردن. من به مامه سیام گووتبوو که چووم بۆ چیاکان، زه هاو وه ک یاریده ده ر و به رده ستی خۆم له که لمدا ده بیت. ده مو یست هه موو هتزی خۆم به کار به ینم تا سه ر به خو یم له نه قیب مسو گه ر به کم ... نه مده ویست ئه و هه سته م تیا سه وز بیت که وه ک سه ر بازیک بۆ چیاکان ده پۆم. من هاوده می کو مه لیک بیماری ده روونی بووم که له هه ر کوینه ک بوونایه، پنیو ستیان به غه مخوریک هه بوو. دلنیا بووم ژیا نمان له چیاکان ئاسان نابیت. راسته ئیمه وه ک بیماره کان ئیش ناکه ین، به لام کاری جله وکردن و ئارامکردنه وه ی ئه وان له شاخه کان سه ختتر ده بیت. له وئ وه ستا سه لاهه دینیکی لئ نییه بترسن و هه یچ به شیک ته میکر دنمان نابیت، که س سز ابده ین. پۆژانه که سه رنجی مه یدانی کاره که م ده دا، ده مبینی میرئه ودال خوی زۆر ماندووده کات تا له و لیسته دا جیگیریت که ده برین بۆ ئیشی شاخه کان، دلنیا بووم میریش وه ک من له خوی هه لدیت. بۆ که سانی وه کو من و میر، چیاکان وه ک دوا هه مین رینگا بوو تا له م دۆزه خه ی ئیستا ده ربازین. مرو ف هه ندئ جار ته نیا داوای گۆران ده کات و هه یچی تر، هه تا که ر به ره و دۆزه خیش بیت، منیش و میرئه ودالیش له جۆره دۆخیک وه ها دا بووین. ده مانه ویست شتیک له ژیا نماندا رو بدات ... هه ر شتیک ... هه ر شتیک ... هه تا ئه که ر ته قینه وه یه کیش

بووه و نیوهی سه‌رمانی له‌گه‌ل خۆیدا بردوه. زۆر دلم به‌و ده‌سووتا، له کاتی ئێشدا هه‌موو گیانی ده‌نیشته سه‌ر عاره‌ق، قژی درێژی یه‌ک پارچه ده‌که‌وته سه‌ر ده‌موچاوی، ئه‌و به‌قه‌واره له هه‌موو زیندانیه‌کان زلتربوو، له هه‌ر جیکایه‌که‌وه سه‌یرتیکردایه به چاکه‌تیکی سووره‌وه ده‌تبینی، ئه‌و قه‌د و قه‌لافه‌ته‌ی وایکردبوو زۆر ئیش هه‌یه ته‌نیا به‌و بکریته، گه‌رچی دیاربوو میر له ژيانیدا ئیشی سه‌ختی نه‌کردوه، به‌لام هه‌زیکێ جه‌سته‌یی شاردراره و گه‌وره له ماسوله‌که‌کانیدا بوو، گه‌وره‌ترین به‌رد ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی هه‌لیبگریته، سه‌ختترین بار ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی رایبکیشیت، هه‌زیکێ بیهاتای هه‌بوو، به‌لام پویشتن و ئه‌مسهره و سه‌ری زۆر ماندوو یانده‌کرد، من ده‌ترسام جاریک به‌هۆی قه‌له‌وی و ماندوو بوونه‌وه تووشی گرفتیک بیت و ده‌ردیکێ خراپ بگریته. جاریک تکام لیکرد هه‌نده خۆی ماندوو نه‌کات، هه‌نده خۆی نه‌په‌تینیت. گووتی «نا تو ده‌لینیت چی، هه‌رچییه‌کم کردوه ده‌بیت کاریکبه‌کم له‌و که‌سانه‌دا بم که ده‌چن بۆ شاخ، خوا گه‌وره‌یه ئێشه‌لا خۆمی تێدا ده‌بم».

منیش پڕ به‌دل هه‌زنده‌کرد، له چیاکان میرئه‌و دالمان له‌گه‌ل بیت.

ثال مورد بوی گنر اماهه:

بوقبوقيله روزانی سهره تا نهیده توانی زور درینت. ههفته کانی یه که م
که سمان نه کوشت، دوو کهس له ده ستمان هه لهاتن، به لام بوقبوقيله هه ردوو
جاره که کلاوه که ی داکه ند و له پشته وه سه یزکی هه لاتوو ه کانی کرد و گووتی
«گووم تیکرد، گووم تیکرد... وازی لیبه یتن ملی بشکیتیت». ده مان بیست که
گروه کانی تر خه لکیان کوشتوو، به لام به کره دریژی دروزن نه بیت، هیچ
کهس له تا قمی ئیمه حه زی به کوشتن نه بوو. گهر یه کیک به راستی حه زی
له کوشتن بیت، ده توانیت له چاوی و له پهفتاریدا بیخوینیتیه وه. ده کرا ئیمه
کهس نه کوژین، ده کرا هه بسورپینه وه و خه لک بقرسیتن. به لام دواچار
سه ی نه سلان کو بوونه وه یه کی گهره ی پیکردین و له و خه یاله خوشانه
به ئاگای هیانیه وه. هه مووانیان له یاریگایه کی داخراودا کوکرده وه، پینان
گووتین به ریز له سهر زهویه که دانیشین. سهرزه مینی یاریگا که جمه ی
دهات، ژماره ی گه نجه تۆمارکراوه کان له سوپای باغه وانانی دیلاواردا
تادهات به ره و به رزی ده چوو. هه ر یه که مان چه کی تاییه تی خو مانمان
پی بوو، به ر له وه ی بچینه یاریگا که وه، یه کی په پویه کی وه نه وشه بیان
داینی بیبه ستین به ناوچاوانمانه وه، له سهری نوسرابوو «باغه وانه کانی
دیلاوار»، تیشیز تیکیان داینی له پشته که ی نوسرابوو «ئاماده ین به خوینی

خومان باغی ئازادی ئاوبدهین». من له تهنیشت کوریکه وه دانیشتبووم
 جه هور سابونچیمان پیده گووت، باوکی له وانه بوو هیشتا خوی سابوونی
 دروستده کرد، ئیمه هه ر جه هوره خرپه بانگمانده کرد، کاتیک له «ناوهندی
 غه فاریی» بووم ئه و دوو ریز له پیش منه وه داده نیشت. له وانه بوو که زور
 به دبختن، له پۆلدا بهرده وام دهنگی سهیر و نا ئاسایی دهرده کرد، ده پژی،
 ده کوکی، چلمی هه لده لوشی، فینگیده کرد، مشه ی ده هات... خوای گه و ره،
 هیچ دهنگیکی عه جایه ب و ناخووش نه بوو له م کورپه به دبخته دهرنه چیت.
 جه هور له مندالییه وه خوی دلپړ و مه یله گریان بوو، هه ر کات ماموستا
 بیگووتبایه جه هور ئه و منده مشه و فینگه ت نه یه ت، چاوی پرده بوو له ئاو.
 له و کاته وه ی هاتبووین چه سره تیک له دلیدا بوو و ده گریا، چاوانی سوور
 سوور بوو بوون. که دانیشتین من پرسیم «هینی جه هور چییته، چ دهرده ت،
 دیسان ده لینی باوکت مردوه، ئیره ش مه که به به زمی مه کته ب، ئیره سوپایه
 باو کمان له گۆر دهرده هینن». ئیستا فیربوو بووم ته و او وه کو کورپه کانی
 تر قسه مده کرد. ئه و گووتی «نا، باو کم نه مردوه، به لام پیری شه و برا که م
 ژنی هینا، که چوو ه پهرده وه دهر که وت براژنم هین نییه ... ده زانیت چی».
 من دامه قاقای پیکه نین و گووتم «یه عنی پیشتر فتیان کردوه». گووتی
 «برا که م زور شیت، له هه موو ئه مانه شیتتره، به و شه وه پهل ی کچه که ی
 گرت و بردییه وه بۆ مالی خو یان. کچه که دوایی دیار نه ما، من ده زانم
 که سوکاری کوشتوویانه، ئیستا ده لین برای من کوشتویتی... تیده گه یه ت...
 ئیستا واده لین». من به سه رسامیییه وه سه یرمکرد و گووتم «ده ی تۆ بۆ
 ده گریه ت؟». «له به ره شه وه ی له نیوه پۆوه گیراوه، که سوکاری براژنه که ی
 من خزمی مه سنولیان هیه، حاکیش خزمیانه، هه موو ده لین ئیتر قه ت
 به رنابیت. گه ر نه گیرایه ده بوو ئیستا له گه لمان بیت... بۆ شه وه ده گریم».
 له و قسانه دا بووین که سه ی ئه سلان هاته ناو هۆله که وه. ئه وه ی پیشتر
 ئه سلانی دیبایه ده یزانی چ گه نج بۆته وه، چ هیز و تاقه تیکی تیگه پراوه. لاجانه

دریژه‌کانی که مینک کورتکردبووه‌وه، قژیکی چری هه‌لدابوووه‌وه بۆ دواوه و به‌رده‌وام له به‌رده‌م خۆیه‌وه ده‌یگوت «پۆژیکی میژووویه... پۆژیکی میژووویه». جه‌هور که گویی لی بوو سه‌ی ئەسلان ده‌لیت «پۆژیکی میژووویه» زیاتر جۆشی هاتی و فرمیسک له چاوی دابارین و به‌ده‌م هه‌نسکه‌وه گوتی «براکه‌م زۆر حه‌زی له رۆژی وا میژووویی بوو». سه‌ی ئەسلان نه‌چوو هه‌ر بلنگۆکه قسه‌بکات، هاته‌ ناومان و ریز ریز به‌ سه‌ر یه‌ک به‌ یه‌کی باغه‌وانه‌کاندا که‌را، نه‌یده‌هیتشت که‌س له‌جینگای خۆی هه‌ستیت، گوتی «تفه‌نگه‌ پیرۆزه‌کانتان بخه‌نه‌ باوه‌شتان و دانیشن» به‌ سه‌ر ریزه‌کاندا ده‌که‌را و ده‌یگوت «ماشه‌لا، ماشه‌لا... له‌م هه‌موو که‌نجه‌ جوانه، ئاوه‌دان دیلاوار... ماشه‌لا ماشه‌لا. باره‌که‌لا ... به‌ه‌ به‌ه‌ له‌ دیلاوار بۆ خۆی و بۆ رۆله‌ی». که‌ گه‌یشته به‌رده‌م جه‌هوره‌ خپه‌ و بینی جه‌هور چاوی ئاوساوه و دلی پرپوووه و خه‌ریکه ده‌داته پرمه‌ی گریان، گوتی «هه‌سته‌ باب‌ه‌ بزانه‌م چیه‌ته‌؟». من ده‌مزانێ ده‌یه‌ویت رۆلی سه‌رۆکیکی باش بیه‌ینیت که‌ غه‌می ورد و درشت ده‌خوات، به‌لام له‌ دلی خۆمدا گوتم «خودای گه‌وره، ساحیتی ئه‌رز و ئاسمان، خاوه‌نی هه‌ر حه‌وت ته‌به‌قه‌که، نه‌کات جه‌هور خۆی که‌ریکات و حیکایه‌تی ئه‌و براژنه‌ی بگێڕته‌وه». جه‌هور له‌ ترس و په‌شۆکاندا باش قسه‌ی بۆ نه‌ده‌کرا، که‌ قسه‌یکرد ده‌نگی هیند سه‌یر و مشن بوو خه‌ریک بوو هه‌موو بده‌ینه قاقای پێکه‌نین، فرمیسک و چلم و هه‌نسک و ته‌نگه‌نفسی و ترسی دابوو له‌ یه‌ک، مۆسیقایه‌کی عه‌جایه‌بی لی ده‌رچوو‌بوو. به‌ ماندوو‌بوویکی زۆر سه‌ی ئەسه‌لان تیگه‌یشته‌ که‌ له‌ شه‌وی تیچووندا حاڵی براژنه‌که‌ی باش نه‌بووه و ئیستا له‌ به‌ر هه‌ر هۆیه‌ک بیتت براکه‌ی له‌ زیندانه. سه‌ی ئەسلان که‌ گویی له‌ چیرۆکه‌که‌ بوو که‌ مینک سووربووه‌وه، تیناگه‌م سه‌ی ئەسلان ئه‌وه‌ی به‌ سووکایه‌تی زانی یان هه‌ر خۆی زیره‌کانه‌ کردی به‌ بۆنه‌یه‌ک، شتیک له‌ توندیی و توریه‌یی خۆی نیشانبدات. ئیستا ئه‌و مامۆستا که‌ی جارێ نه‌بوو،

خه ریکبوو ده بوو به که سیک خاوهن له شکر و سوپای خوی. من نزیکتین کهس بووم لیتوهی و ږیک چاوم تی بریوو، سه یرمه کرد و هه ناسه م نه ددها، هیچ کات پیشتتر هیته له سهی نه سلان نزیک نه بوو بووم. له نزیکه وه نیشانهی میهره بانی تیدا نه بوو، جووتی چاوی هیمنی بوو، به لام کوی دهموچاوی به سه ری که وه ئالوز و ترسین بوو، وهک مه ته لیک هاته بهرچاوم، وهک په سمیکي گه وره رۆحی کرایت به بهردا. چه ندین جار له دووره وه دیبووم، که چی قالبی له خه یالما به و جوړه نه بوو، ئیستا وهک نه وه بوو یه که م جارم بیت بیییم. دایکم هه میسه ده یگوت «پیاوی گه وره له نزیکه وه جوړیکي ترن»، به لام چهند دهمپرسی «دایه، چ جوریکن؟» نه و هیچی نه ده گوت.

سهی نه سلان زور تیکچوو، هه ستمکرد دهی ویت جه هوره خره هه لگريت و به شق بیکاته دهره وه. به لام بیته وهی خه نه ده که یی که مجار له سه ر لیوئ بیت، گه رانی خوی به سه ر ږیزه کاندنا ته واوکرد. دواتر قسه یکرد ... زور قسه یکرد ... زور زور قسه یکرد. دهر بارهی جه نگیکی گه وره که مان و نه مانی له سه ره، باسی له جه نگاوه ریگ کرد که نابیت بله رزیت یان بگری، باسی له دهسته بژیړیک له جه نگاوه ران کرد که ده توانن بچن بو دوزه خ و بگه ږینه وه بو دینلاوار. له کاتی قسه کانیدا جار جار به پروویه کی گرژه وه سه یری جه هوری ده کرد. دهنگی له مایکرو فون و بلندگوکانه وه زور بهرز و گوئ که ږکه ر ده گه یشته ئیمه، ئیستا گریبهک له گه رویدا بوو که له دهنگی سروشتی خویدا نه بوو. بینیم نه ندازیاریکی دهنگ، له سه ر کومه لیک ئامیری سه یر که تا نه وکات چاوم به که رهسته و تفاقی وا نه که وتبوو، سه رقالی ږیکه ستن و سافکردنی دهنگه که بوون. به کومه کی بلندگوکان سروشتی نه و دهنگی ده گه یشته گوینی ئیمه له جاران نه فسوناوی و کاریگه رتر بوو. دیار بوو سهی نه سلان زور بوی گرنگه دهنگی نیرانه دهر بکه ویت. قسه کانی وهک هه میسه کوتاییه کی ئاگرینیان بوو، گه نجه کان وهک مه ست

بووبن له ناو بهيندا هوتافيان دهكيشا. به كره دريژى دروژن به دهنگه منگن و ناخوشه كهى زياد له هه مووان سهى نه سلانى ده پچران تا دروشم بدات و خروش بچوليتيت. بهر له وهى هه موو شت كوتايى بيت، سهى نه سلان چاويلكه كهى داگرت و دهستيكي بهرزكرده وه و گووتى «شيرانى دىلاوار، گوينگرن ... شيرانى دىلاوار، بوهستن و گوئى له من بگرن. ئيوه قه بوولتانه مروقى لاواز و گرینۆك له ناوتاندا بيت؟». بيته وهى كهس بيريكاته وه هه موو به يهك دهنگ هاوارمانكرد «نا سهروك قه بوولمان نيبه». دهنگمان هينده بلند و به هيزبوو خهريكبوو بنمىچى هوله كهى دهبرد به ئاسماندا، چينكوئى جهمه لونه كان جيره جيريان پيكه وتبوو. پرسى «قه بوولتانه جهنگاوه رهكانى دىلاوار، كه ناموس و شه رهى ئهم نيشتمانەيان به ئەمانەت ده دهينه دهست لاواز بن؟». هه موو به يهك دهنگ گووتمان «نا سهروك قه بوولمان نيبه». «قه بوولتانه جهنگاوه ريكي دىلاواری كه سبهى دهبيت له سهنگه رهكانى پيشه وه به رهو پووى توپ و هاوهن و دوشكا بوه سستيت وه. دلئىكى لاوازی پتوه بيت؟». هه موو به يهك دهنگ گووتمان «نا نا سهروك قه بوولمان نيبه». «قه بوولتانه كه چوونه سهنگه ره وه، هاوپيكانتان له رزووك و گرینۆك بن؟»، ئه و چاره قيزه مان له هه موو چاره كان به رزتر بوو «نا. نا. نا قه بوولمان نيبه». «بويه چون سوارچاك و ئازا و به جهرگه كان دهبيت پاداشت بكرين، دهبيت لاواز و بى دله كان سزا بدرين، تا هه ر كه سيكى لاوازمان تندا بوو هه ولبدات وهك ئيوه، كوپه دلسوزه كانى من ئازا و به جهرگ بيت». ئيمهش به يهك دهنگ هاوارمانكرد «بهلى كه وره م. بهلى سهروك، بهلى رابه ر». ئيتتر ئه و سه ييه كافره فه رمانى به جهور كرد هه سستيت، جهور له ترس و شه رمدا زه وى قووتى بدايه مه منونى خودا ده بوو. حالئىكى بوو هه موومان قاقا پتده كه نين، دهگريا و موچر كه شى پتدا ده ات، نه ده يتوانى به رى فرميسكى بگريت، نه ترس و شه رميش له كوئى ده بوونه وه ... ئيمه هه موو ده تريقاينه وه، من

که له ته نیشته جه هوره وه دانیشتبووم، نه با یه کیک بلایت نه مه هاوړپیه تی یاخود نزیکیه کی له گه لدا هیه، له هه مووان زیاتر قاقام لینده دا. سهی نه سلان فرمانیدا جه هور بچینه پیشه وه تا هه موو بیبینین، من له دله وه ده پارامه وه جه هور هیچ نه لایت و به زمه که ی ته واوینت، له قوتاخانه ش به زه یم به جه هوردا ده هاته وه، هه ر کات قووشی ته مجوره کیشانه ده بوو له دلی خومدا ده مگووت خودایه وایکه سووکی لی بگوزهریت. به لام هینشتا له جینگاکه ی خوی نه جولابوو که به ده نگیکی گریاو گووتی «من بو براکه م ده گریم». جه هور هه رچی بگووتبایه هه موو ده ماندایه قاقای پیکه نین. سهی نه سلان به ده نگیکی به رز داوای له جه هور کرد بیده نگ بیت، که مینک وه ستا و له پشت چاویله که کانیه وه سهیری هه موومانی کرد، هه ستمکرد به و سهیرکردنه ی دهیه ویت بمانترسینیت یان زیاتر بمانخاته ژیر رکیفی خویه وه. به قه له مه که ی دوو سنی جار کیشای به ته خته کی به رده میدا، ئینجا وهک بیه ویت که شوه وه ای شوینه که به چند وشه یه ک بگوریت، گووتی «بوهستن، هیمن بینه وه، ئیمه نامانه ویت سووکایه تی به هیچ گه نجیکی دیلاوار بکین، به تاییه ت گهر غیره ت و خواستی پالیان پیوه ناییت بیت به پاسه وانی نه م خاکه پیروزه ... جه هوری سابونچی، تو جه نگاوه ریت یان جه نگاوه ریت؟». جه هور وه لامیکی دایه وه که نه من، نه سهی نه سلان، نه هیچ که س تینه گه یشته، به لام سهی بو نه وه ی دریژه ی نه داتی گووتی «باشه که جه نگاوه ری، بو وه ها لاوای؟». جه هور وه لامیکی دریژدایه وه که من ته نیا له دوو وشه ی حالی بووم «براژنه که م... زیندان». له گه ل نه وه شدا سهی نه سلان به رووی خویدا نه هینا و گووتی «کورم، ده بیت بزانیته که مروقی عاتیقی و لاواز له ناو ئیمه دا جینکای نابیته وه. من ناچارم تو له جه نگاوه ره کان جیابکه مه وه. له مرپوه جه نگاوه ره لاواز و عاتیقیه کان ده خرینه ناو مه شقی تاییه تییه وه تا نه وانیش وهک پولایان لیدیت... من ئاسنم ده ویت ئاسن، پولام ده ویت پول... پاراستنی دیلاوار به

گرینوک و پیاوی فینگه‌فینگکه‌ر ناکریت». بیته‌وه‌ی به‌خۆمان بزانین، وه‌ک یه‌کیک قورمیشیکردبین، هه‌موو چه‌پله‌مان لێدا. سه‌ی ئه‌سلان پرویکرده‌ دوو یاوه‌ری نزیک‌ی و گووتی «چه‌هور به‌رن بۆ زیندان، تا شوینیک بۆ مه‌شق و په‌روه‌رده‌ ده‌که‌ینه‌وه... به‌س ئازاری نه‌ده‌ن. ده‌بیت مشوری ئه‌وه بخۆن، جیگایه‌ک بۆ مه‌شقی سه‌ربازه‌ لاواز و عاتیفییه‌کان بکریته‌وه. عاتیفه نه‌خوشیه، وه‌ک هه‌ر نه‌خوشیه‌کی تریش چاره‌ی خۆی هه‌یه».

تا ئه‌وکاته‌ که‌س نه‌یده‌زانی باغه‌وانه‌کان زیندانی خویان هه‌یه. ئه‌رسه‌لانی موفتی جاریک به‌دزییه‌وه به‌ منی گووت «ئال موراد من خه‌به‌رم هه‌یه، باغه‌وانه‌کان کاری به‌ سه‌ی ئه‌سلانه‌وه‌ نییه، سه‌ی ئه‌سلان هه‌ر قه‌ره‌قوزه، هیچ نییه، بوکه‌شوشه‌یه‌کی حیزه‌ هیناویانه، ئه‌سلی کار حاکمی عه‌سکه‌رییه، ئه‌سلی کار حاکم یاسینه، ئه‌م هیزه‌ هی ئه‌وه... سه‌به‌ینی ده‌بینیت چیمان پی ده‌که‌ن». من به‌ په‌له‌ ده‌ستم خسته‌ سه‌رده‌می و گووتم «تۆ چی ده‌که‌یت، هه‌ر که‌سیک گویی لیمان بیت تیا ده‌چین... تۆ ده‌لنیت چی». ئه‌و گووتی «من باوه‌رم به‌ تویه، ده‌زانم تۆ قسه‌ناکه‌یت، به‌س له‌ منی وه‌رگره، ئه‌و گه‌واده، مامۆستایه‌کی حیزی میژوو بووه، باوه‌ریکه‌ له‌ قه‌ره‌قۆزیک زیاتر هیچی تر نییه». من به‌ چرپه‌وه‌ پرسیم «به‌لام بۆ؟ بۆ؟ سه‌ی ئه‌سلان به‌کارده‌هێنن، بۆ؟ خویان سه‌ربازیان نییه؟». ئه‌رسه‌لانیش به‌ چپه‌وه‌ گووتی «تۆ بۆئه‌وه‌نده‌ گیلی، ئه‌م پیاوه‌ ده‌توانیت کار له‌ میشکی ئیمه‌ بکات، ده‌زانیت بمانجولینیت. ده‌زانیت ئه‌و ئالقه‌ بخاته‌ به‌رده‌ممان که‌ پپی ده‌زهرین. به‌لام حاکمی عه‌سکه‌ری ئه‌و توانایه‌ی نییه... حاکمی عه‌سکه‌ریت بینوه، ده‌لنی پشیله‌ی نه‌خۆشه، هه‌ر ناشزانیت قسه‌بکات. ئه‌م هیچ نییه، چی پی بلین ئه‌وه‌ ده‌کات... هه‌موو شتیکیان خستۆته‌ به‌رده‌ست تا ئه‌م گه‌نجان به‌هینیت، بیانکات به‌ سه‌رباز، به‌س ئه‌م ده‌توانیت ئه‌وه‌ بکات، نابینیت چ زمانبازیکه، چون‌ خۆی خوشه‌ویست ده‌کات، که‌سی تر ئه‌وه‌ی بۆ ناکریت. توزیک میشتک بخه‌ره‌ کار و گیل مه‌به». من به‌گومان بووم

له ئەرسەلان، بە ترسەوه پرسیم «ها ... گەر وایە تۆ چى دەكەیت لێره، تۆ بۆ هاتوویت». گووتى «تۆ من به چى دەزانیت، وادهزانى بلیمهتم؟ . من وادهزانى سەر بهخۆ ئیشدهکات، وادهزانى پیاویكى ئازاده. که چهکم هه لگرت بپروام پێى بوو. ئێستاش ناتوانم بچمه دهري. تازه قاچم کهوتوته گووه کهوه، ئاسان نیه بچمه دهري، خۆ گیل نیت، خۆت ئەو شتانه باش دەزانیت». ئەرسەلان وابوو، هەر شتیکی بۆ باس بکردیتایه، له قسه کانیدا چهند جار لینی دهپرسیت «خۆ گیل نیت؟»، تۆش دهبوو بهجۆریک وهلامبدهیتهوه و سەر به قینیت تا بیسه لمینیت گیل نیت. له وهدا له سەر ههق بوو، ئەوهی له ریزی باغه وانهکانی دیلاواردا بایه، تهنیا دواى پشکنینیکی وردی هه موو لهشی و دواى راپۆرتیکی درێژ که دهبوو چهندین دکتۆری جۆرا و جۆر له دکتۆری لووتهوه تا دهگاته دکتۆری تووکه بهر مۆریکهن، ئەوسا دهیتوانی به به هانهی نهخۆشی ریزی باغه وانهکان جیهیلاییت. کاریک وهها ئالۆزیان کردبوو هیچ کهس نهیده توانی توخنی بکهویت. لهو رۆژه شهوه که «بنکهی مه شقی جهنگاوه ره لاواز و عاتیفییه کان» ی دانا، که دواتر وهک زیندانیکی ترسناک و جیگایهکی دۆزهخ ئاسا باسیانده کرد، هیچ کهس نهیده وێرا باس له دهستگیرانهوه بکات. بیانزانیا به یهکیک شتیکی وهها به دلیدا ختورهیکردوه، دۆسییه یهکیان بۆ دهکردوه و دهیاننارد بۆ ئەو بنکهیه، که له جیگایهکی دوور بوو له نزیکى دهرياچهکان. ئەو کاتهی ئەرسەلان ئەو قسانه ی بۆ کردم، سه ی ئەسلان لهو پهري هیزیدا بوو، باغه وانهکان وهک له شکرکی سەر بهخۆ کاریانده کرد. هه موو ده مانزانی، هیچ که سیک بى پشتیکی گه وه ناتوانیت هیزى وا له ماوه یهکی کهمدا دروستبکات، ئێستا ئیمه کورانی سهرهتا، گه نچهکانی غه فاری وده وده له ناو هیزیکی گه وهدا دهتوانه وه و ونده بووین. به لام بۆ میژوو ده بیت بلیم، ئەوهی دواتر منی له مردن رزگار کرد، ئەو گفتوگو کورته م بوو له گه له ئەرسەلانی موفتی.

ئەوى پۇژ كە چووين بۇ يارىگاي باسكەكە و جەھورىيان زىندانكرد،
 دواى كۆبۈنەۋە گىشتىيەكە، دواى ئەۋەى ئىمە جەنگاۋەرە سادەكان
 گەراينەۋە بۇ مالى خۇمان، سەى ئەسلان كۆبۈنەۋەىەكى تاييەتى بە
 سەرلەكان كىرد، ئەۋانەى بەرپىرسى شانە چەكدارەكان بوون. كە ئىمە
 پۇشتىنەۋە بۇ مالى، بۇقبۇقىلەمان يىنى پەشۇكاو و ناپەحەت چاۋەروانى
 دەست پىكرىنى كۆبۈنەۋە تاييەتەكەى دەكرد. گەر بۇقبۇقىلە خەيالى لاي
 خۇى نەبايە، قسەى دونيات بۇ بىكرىايە نەيدەيىست و گوىى لى نەدەبوو.
 مەن لە بەردەرگاگە لىم پىرسى «ھىنى بۇقبۇقىلە، سەبەىنى سەعات چەند
 دەرەدەچىن. كاتمان ھەيە پىشەدەرچوون، ھىلەكىك نانمان لاي نانكەرە
 بېھىنمەۋە بۇ دايكم؟». مېشكى ۋەھا پەرت و پەشىۋ بوو ھەر گوىى لە مەن
 نەبوو. بۇقبۇقىلە دلى خەبەرى دابوو كە سەى ئەسلان پىشكو سوورەى
 بۇ داغكردە.

لە ناو ھەموو گروپەكاندا كە بىست پۇژ بوو لە كوچە و شەقامى
 دىلاۋاردا راۋى دوژمىيان دەكرد، شانەى ئىمە ھەم كەسى لە دوژمەن
 نەكۈشتىبوو، ھەم كەمترىن ژمارە گومان لى كراۋىشى گرتىبوو. سەى
 ئەسلان كە ژمارەكانى ھىزى ئىمەى بىنىبوو، گىرى گرتىبوو، لە ھىمىنى و
 ۋىقارى كۆنى دەرچوۋوبوو، قىزى خۇى پاكىشاپوو، گووتىبوۋى «تو فەخرى
 عالەم، دىلاۋار سەروىنى بە ناخەز و دوژمەن تەنراۋە. تۇ بۇقبۇقىلە كە بە
 حساب لە ھەرە دلسۆزەكانى خۇمىت، كە دوو سال پىش ئىستە بىئەۋەى
 كەس پىت بلىت، ھۆردۈيە نانت گرتە كۆل و تىشۋىيەكى بچوكت دا بە
 شانندا و چوۋىت بۇ سەر ئەو سىنورائە تا بىيىت دوژمەن لە كۆنە
 دىن. بە چاۋى خۇت ھەموو شىتكت دىۋە، ھەر مەن دەزائەم چەند خاكى
 دىلاۋارت خۇشەدەۋىت، چەند سوورى سەرۋەت و سامانى بپارىزىرەت،
 چەند سوورىت زمانە موبارەكەمان بە وشە و لەفزى پىروپوچى ھەندى
 خىلى خۇفروش و ۋەتەن فروش پىس نەيىت... پىمبلى ئا ئەمە چىيە؟ ...

ئەم ژمارانە چىيىن جگە لە ئابروچوون. تو فەخرى عالەم قسەبکە، ئەو نزيكى مانگىگە شەو و پوژ ئەو گەنجانە دىنىت و دەبەيت، نانى دىلاواريان دەرخوارد دەدەيت، لە ئاوى زولالى دىلاوار دەخۆنەو، لە ھەواى پاکی ئەم وەتەنە ھەلدەمژن کە ھەموو ئەم جىھانە ھەواى وا پاکی تىدا نىيە... بەس سى کەستان بىنيو، گومانى دوژمنى لىيکەن. واى خاک بەسەر دىلاوار بۆ پۆلەکانى... واى خاک بەسەر من بۆ خۆم و لەشکرەم».

دواتر کە بۆقبۇقىلە بۆى دەگىزايىنەو، ھەموو دەماندايە قاقاي پىيکەنين. ئەو بە تورەيىيەو دەيگوت «دەمتان داخەن، ھەمووى گۆبەندى کونى و قوونبەدى وەک ئىوھە چۆتە مىلى منىش». بۆقبۇقىلە بە راستى نىگەرەن بوو. ئەرسەلانى موفتى گووتى «ھىنى بۆقبۇقىلە، تۆ سەيرىت، کابرايەكى عەجايەبىت، خۆ گىل نىت. بتگوتبايە دوژنمان نەبىنيو. خۆ کەس لەسەر پىشتملى نەنوسراو دەژمن. با گەر دەتوانىت خۆى دەزگايەک دروستىکات، دوژمن و کوپى باشمان بۆ جىياکاتەو». ھەموو بە ترسەو سەيرى ئەرسەلانىان کرد، تا ئەوکات کەس بەو شىوھە دەربارەى سەى ئەسلان قسەى نەکردبوو. خۆى ھەستىکرد خەتیکى سوورى بربو و کارىكى نەشياوى کردو. کەمىک سەرى دانەواند و گووتى «ببورن برادەرەن، خۆ گىل نىن، ھەموو دەزانن من چەند سەرۆکم خۆشەووت. بەلام من بەش بە ھالى خۆم نازانم چۆن بزەنم کى دوژمنە». بۆقبۇقىلە بوئەو ھەمووان ھىوربکاتەو و ئەرسەلان بپاريزىت، گووتى «لەمروو من بە ھەر کەسىکم گووت ئەمە دوژمنە. تەواو، يەنى دوژمنە، ئەوھشى رايکرد لە دەستمان دەم و دەست تەقەى لىدەکەن، ئەوھشى رابکات و بگىریتەو، بى ھىچ قسەيەک سەربىين، ئەوھيان لەسەر خۆم. ھىچ چارمان نىيە، سەى ئەسلان لەسەر ھەقە، ئىشى لىمان دەووت. لە مانگى داھاتوو ھەموو موچە وەردەگريين. خۆ دەبىت خىريکمان بۆ مەملەکەتەکە ھەبىت».

له‌ ڕۆژی دواى كۆبوونه‌وه‌كه‌ى سه‌ى ئه‌سلاندا، وه‌ك ده‌ستىكى شه‌يتانى پىلانى بۆ هه‌موو شتىك كىشا بىت، باغه‌وانه‌كانى دىلاوار يه‌كه‌مىن كوشتەى خويان دا. ڕووداوه‌كه‌ به‌جۆره‌ بوو، له‌ گه‌ڕه‌كىك له‌ خۆره‌لاتى باشوور، چەند چەكدارىكى ئىمه‌ كه‌ له‌ به‌رده‌م دوكانىكى بچوكدا شه‌ربه‌ت ده‌خۆنه‌وه‌، يه‌كىك له‌ ناكاو به‌ ده‌مانچه‌يه‌كه‌وه‌ ده‌رده‌كه‌وێت و چەند فېشه‌كىك ده‌ته‌قینێته‌ ناويان و سه‌رلقى هێزه‌ چەكداره‌كه‌ كه‌ ناوى ئه‌سلى گولنار بوو، ده‌كوژیت و خۆى ده‌ربازده‌بیت. ده‌م و ده‌ست ته‌له‌فزيۆن و ڕادىۆكانى دىلاوار هه‌موو به‌رنامه‌ ئاساييه‌كانيان وه‌ستاند، بوئه‌وه‌ى هه‌والى كوشتنى سه‌ركرده‌يه‌كى سه‌ربازى گرنگ ڕاڤه‌گه‌نن. ئه‌و ڕۆژه‌ بوو به‌ مه‌حشر، ڕاڤه‌كار و توێژه‌ر و پسپۆرى سه‌ربازى يه‌ك به‌دواى يه‌ك ده‌هاتن و ده‌رده‌كه‌وتن، قسه‌يانده‌كرد و ده‌رپويشتن، هه‌موو له‌سه‌ر يه‌ك شت ته‌بابوون كه‌ دوژمن له‌ ناو دىلاواردايه‌، ده‌ستيان گه‌يشتۆته‌ ناخى شاره‌كه‌ و به‌ ئاسانى سه‌ركرده‌كانمان ده‌كوژن. هه‌ر هه‌مان شه‌و چەند نه‌ناسراويك ته‌قەيان له‌ ماشينىكى لىوا سه‌يف يوسفى كرد، جىگىرى يه‌كه‌مى حاكمى عه‌سكەرى و شوڤيره‌كه‌يان پىكا... ئېتر مه‌حشرى ته‌واو هه‌ستا.

به‌يانى بۆ ناشتنى تهرمى هه‌ر دوو شه‌هيدەكه‌، ئىمه‌ به‌ جلى تايبه‌تى پاسه‌وانه‌كانه‌وه‌، به‌ په‌رۆ وه‌نه‌وشه‌يبه‌كه‌ى خۆمانه‌وه‌ كه‌ ده‌بوو به‌ ناوچاوانه‌وه‌ بىبه‌ستين، چووين بۆ به‌ خاكسپاردنه‌كه‌. ناشتنى تهرمه‌كان ڕېڤوانىكى گه‌وره‌بوو، پيشتر له‌ ژياندا ئه‌وه‌نده‌ خه‌لكم پېكه‌وه‌ نه‌بينىبوو، هه‌ر نه‌شمه‌زانى دىلاوار ئه‌و هه‌موو خه‌لكى تىدايه‌. زۆر كه‌س وىنه‌ى پياوكوژى ناو خه‌ونه‌كه‌يان هه‌لگرتبوو و نوسىبوويان « بىگرن و به‌ سزاي خۆى بگه‌نن ». ئىستا سه‌رنجم ده‌دا، خه‌لك هه‌مووى بىريان چووبووه‌وه‌ كه‌ ئه‌وه‌ وىنه‌ى كه‌سيكه‌ له‌ خه‌وندا بينويانه‌... وىنه‌كان و ترسه‌كان به‌جۆرىك دووباره‌بووبوونه‌وه‌، سه‌رجه‌مى خه‌لك وایانده‌زانى ئه‌و پياوه‌ به‌ راستى بوونى هه‌يه‌، وىنه‌ى سه‌رده‌سته‌ى تاقمىك چه‌ته‌يه‌ ياخود سه‌رۆكى

مه مه دحه ساره. پرو دواوه كان هه لى كى زيرين بوون بۆ سهى ئهسلان تا رهوتى شته كان بۆ ئه و په پى رابكى شىت و بىسه لمى نىت كه دوژمانى دىلاوار زادهى خهون و خه يال نىن. له سه ر گو پى هه ر دوو كوژراوه كه تىر گرىا، پاراپه وه له خودا له پى گای دىلاواردا شه هى دى بكات. گه رچى ژماره يه كى زور له پاسه وان گه مارو يان دابوو، به لام زوو زوو دهى گووت خوايه نىعه تى ئه وه مان بده رى له پى تاوى نى شتى ماندا بمرىن. له قسه كانىدا خوى وهك نوينه رى فه خامه تى فه رماندارى دىلاوار و حاكى عه سكه رى پى شاندا، به قسه كانى هه موو خه لكى هى نايه جوش و خروش، به ر له كو تاى، خوى دانه وان و چنگىك له خولى سه ر گو په كانى هه لگرت و هاوارى كرد «ژيانى ئىمه نرخی چىيه، له چاو نرخی ئه م خاكه مو باره كه دا ... ها، نرخی چىيه». به ئىمه يان گووت، ده مىك سهى ئهسلان له سه ر گو په كان قسهى ته واو كرد، هوتاف بكى شىن «درو د بۆ تو ئهى سه رۆك، درود بۆ تو ئهى رابه ر»، ئىمه ش كه بىنى مان سهى ئهسلان ده گرى، هه موو له و په پى جوش و هه لچوونى عاتى فى دا هاوار مان كرد «درو د بۆ تو سهى ئهسلان. درود بۆ تو گه وره مان. درود بۆ تو ئهى رابه ر. ئهى چرا كهى دىلاوار. ئهى ماموستاى نه وهى نوئ». .

له پوژانى دواتردا، دۆزه خى راسته قىنه له ژيانى ئىمه دا ده ستى پى كرد. پوژانه سى هى ندهى جاران گى چه لمان به خه لك ده كرد، هه موو ده بايه چالاك بىن، ده بايه خه لك رابگرىن، ده بايه و رىابىن، پشكى نى ورد بۆ ماشىن و پاس و باره لگه ركه كان بكه ين. زوو زوو خومان ده كرد به كو لانه كاندا و بى هى چ بپارى كى پى شه وخت هه ر مالىك خه يالمان بى گرتبايه خومان پى دا ده كرد و ده كه وتى نه پشكى نىن. هه ر كه سىك شى وهى مان به دل نه بايه، قول به ستمان ده كرد و ده مان خسته پاسه كه وه. دانى شتوانى كوچه و گوزه رى دىلاوارى ره ش ئىدى زور لى مان ده ترسان. له هى زه كهى ئىمه دا، به كره درى ژى دروژن نه بىت، هى چ كه سمان له و باوه رده نه بوو ين گه ر يه كى نك بكوژىن ئىدى

ئارامتر دهخه وین. رۆژی یه که مین کوشتار، له جیگایه کدا بووین پییده لینن فولکه ی دووه می باشوور، نزیک ی مه خفه ریکی کونی پۆلیس، له ویندا پاشماوه ی زیندانیکی زۆر کۆن هه یه، پییده لینن زیندانی حه مه دپاشای جافه ری. کهنجیکمان گرت خۆی له نه خوش ده چوو، لاواژیک بوو له وانه ی خواردنی خراب و ئاو هه وای پیسی ئه م که ره کانه ده یانپو کینیت هه و شیهه ی دهرده داریکیان پیده به خشیت. پیستیکی داقرچاو و چاوکی به قولاچووی هه بوو. هه ر «فازیلی سه له ئه فغانی» دهستی بۆ برد و ویستی بیپشکنیت، وه ک شتیکی شاردراره ی پییت خۆی راپسکان و به ده م قیزه یه کی به رزه وه که دلی سه گیشی ده تقاند، راپکرد. له وانه نه بوو هیز و تینیکی زوریان هه بیت، لاواز و که م نه فه س بوو، به لام له ناکاو ترسیکی بۆ هات و کردیه قاو و قیزیک ده تگوت که رویشکیکه و بۆ سه ر برینی ده بن. له نیوان کوپه کانی ئیمه دا وه رزه وه وان و لۆقتی باشمان بوو. به کره دریزی درۆن، هه ر لۆقیکی به قه د ملی زه رافه یه ک ده بوو، له فرسه تیکی ئاسانیش ده که را خۆی بکاته قاره مان. که نه که نیچیریکی ئاسان بوو، بۆقبقیله و حه سیبی پورخاتوون و فازیلی سه له ئه فغانی که هه ر سیکیان به شی خویان به هه له ت بوون، دواکه وتن. زۆری نه برد، چون تاژی پشتملی که رویشکی بریندار ده گریت، ئاوها له ناو داروپه ردووی زیندانه که ی حه مه دپاشادا ده ریانهنیا. وه ک پشیله ی دووگیان دهنگی سه یروسه مه ره ی لیده هات... ساتیکی سه خت بوو بۆ هه موومان، فره مانمان پیوو هه رچی به تۆمه تی سه ریچی و دوژمنکاری بگیریته ده بیت سه ری لیکیته وه.

کوپه که ناوی ئاده م بوو، دوا ی دوو سه عات له گرته که ی. خه لکیکی زۆرمان به زۆر له فولکه که دا کوکرده وه. ده مزانی بۆقبقیله تووش بووه و چاره ی نییه و ده بیت به و کاره هه ستیت. بۆقی ده ترسا، به لام چما چاری هه بوو، هه ر ده بوو ئه و ترسه له خۆی ده ربکات و ناوی خودای لیبه نییت و ئیشی خۆی بکات. چون دایکم قه له موونی جه ژنی سه رده بری، بۆقیل

قاچى خستە سەر بالە بەستراوەکانى ئادەم، مەجىدى مریەمیش کە لە ھەموومان قەلەو و کیشدارتر بوو لەسەر قاچەکانى دانیشت. دلنیابووم بۇقۇیلە زۆر ناپەھەتە، سەیری دەموچاویم کرد، خەریکبوو دەگریا. بۇ بەدبەختى لەو کاتەدا، ھەتاویش وەک سوژنى ئاگر دەھات و دەیدا لە ناوچاوی، ئەو ھێندەى تر تورپە و ناپەھەتى دەکرد. بەکرە درىژى درۆزن زوو زوو دەیکووت «بۆقى گيان.. بۆقى گيان. گەر تۆ ناتوانیت بیدە بە من، بیدە بە من». بەلام سەى ئەسلان پێیکووتبوو «جەنگاوەر دەبیت چاو لە دوژمن غافل نەکات، دوژمن وەک سەگ پەتکات و بىخاتە ژیر پنى و سەرى خۆى و ئەژدادى پانېکاتەو. گەر بۆت ناكریت مۆرە و تەختەى خۆت کۆبکەرەو و با بەکرى ھاوپریت بکەمە سەردەستە». ئەو قسانە زۆر ئازاریان دەدا، ئەویش ھەر یەکیک بوو لە ئیمە، نەیدەویست کاریکی لەوجۆرە بکات، حەزى لەو نەبوو، کەس وەک بزى راخات و چەقۇ بخاتە ملی... بەلام ئیستا کار لە کار تىزابوو، گەر دەستى بەردایە و کێردەکەى بخستایە مستى بەکرە درىژ، لە ناو باغەواناندا ئابرووی دەچوو، قەترەیک ناموسی بۇ نەدەمایەو و سەى ئەسلانىش لە سەردەستەى دەخست و خوا دەزانیت چى تری بەسەر دەھیتا و بە چ شىوہیەکی تریش ترویدەکرد.

ئەو چرکەساتەم بۇ ھەتاھەتایە لەسەرى خۆمدا تۆمارکرد. بۆنى فولکەکە، پەنگەکان، پوخسارى ئەوانەى لەوچى بوون، نیگای ترساو و شپىزەى خەلکى ئەو گەرەکە، بۆنى ھەندى عەترى ھەرزان کە چەند ژن و کچىک دابووian لە خۆیان، بۆى گەنیوى ھەندى قاشە شووتى ترشاو لە دەورى تەنەکەىەکی زبیل، پەنگى ئاسمان کە ئەگەرچى ھەور نەبوو، بەلام لەبەرچاوی من خۆلەمیشى دەینواند، گەرچى ھەتاو بوو، بەلام لای من مات و خەفە دەردەکەوت، ھەندى بالندەى سەرسام کە ھەر یەکەیان لە گۆشەىەکەو سەیریان دەکردین، چەند مندالیکى پیس و جل دپاو کە بێئەوہى لە ھیچ تىبگەن لە ریزی پێشەوہ وەستاوون و وەک ئیمە ئامادەى

به‌ریوه‌چوونی دیمه‌نه‌که بوون. که بۆقبۆقیله چه‌قۆکه‌ی خسته سه‌ر ملی نیچیره‌که، ده‌نگیکی کپ و خنکاوی لێوه‌هات، هه‌ستمکرد هاوارکردن له‌و جۆره ساتانه‌دا تو‌زیک یارمه‌تی کوژراوه‌که بدات ترس و ئازاری خۆی له بیر‌ه‌چینه‌وه. من چاوم بری‌بووه ده‌ستی بۆقبۆقیله و ملی ئا‌ده‌م، هه‌ستمده‌کرد ده‌ماره‌کانی ملی به‌جۆریکی سه‌یر لنده‌ده‌ن، هینده خیرا و به‌ه‌ت‌ز که پال به‌ ده‌ستی بوقبوقیله‌وه ده‌نین بۆ دواوه. به‌ عینادیکی بی‌وینه‌وه چاوی کرد‌بووه‌وه، نه‌مه‌ه‌زانی ئاخۆ هیچ ده‌بینیت یان نا، له‌و ساته‌دا ئاره‌زوویه‌کی سه‌یرم له‌ خومدا هه‌ست پیده‌کرد، له‌ نزیکه‌وه بروانم ... زۆر له‌ نزیکه‌وه ... زۆر زۆر، به‌جۆریک گه‌ر هاتوو چه‌قۆکه‌ی ده‌ستی بۆقیل گوشتی گه‌ردنی ئه‌وی بری و خوینپژا، قنۆکه‌کانی به‌ر چاویلکه‌که‌م بکه‌ون. هه‌ستیکی سه‌یر و تاریک بوو بۆ ماوه‌یه‌کی کورت دایگرت‌م. هه‌ر زوو موچرکینکم پیده‌هات و ترسیکی نه‌ینی که‌وته جه‌ستم، بینیم بۆقبۆقیله به‌ هه‌موو هینزی خۆی نیشته سه‌ر بالی نیچیره‌که و چاوی نوقاند و له‌ ژیر لێوییه‌وه شتیکی گووت و به‌ زه‌هریکی خیرا و یه‌ک که‌رته‌ کێردمه‌کی به‌ ملی گه‌نجه‌که‌دا هه‌تا که قرغه‌یه‌کی نه‌رم و خنکاو نه‌بیت ده‌نگیکی تری لێوه نه‌هات. خوین به‌جۆریکی د‌ر‌دانه‌ فواره‌یکرد، بازنه‌ی پیشه‌وه‌ی بینه‌ران هه‌موو هه‌نگاوێک کشانه دواوه تا پریشکی خوین پیسیان نه‌کات. دیمه‌نی خوینه‌که وایکرد موچرکه له‌ دوا‌ی موچرکه به‌ له‌شمدا بیت، خوینیک بوو تا ده‌هات خه‌ست‌تر و خه‌ست‌تر له‌ قورگی نیچیره‌که‌وه ده‌هاته‌ده‌ری. بۆئه‌وه‌ی سه‌یری خه‌لکه‌که به‌کم، چاوم له‌ یکوژ و کوژراوه‌که وه‌رگه‌ت‌را و که‌وته سه‌یری خه‌شاماته‌که. که‌س وه‌ک من نه‌په‌شو‌کابوو، هه‌موو وه‌ک ئه‌وه‌ی دیمه‌نیکی دووباره‌ بینن که هیچی سه‌یر و سه‌رنج‌راکێشی تیدا نییه ده‌یان‌روانی، چاویان ئه‌و ترس و سه‌رسامیه‌ی تیدا نه‌بوو که له‌ چاوی مندا بوو. هه‌تا ژن و مندا له‌کان سارد‌تر و بیت‌ستر له‌ من نیگایانده‌کرد. من له‌خۆم ده‌پرسی ئال‌موراد تو له‌ کویدا ژیاویت، به‌ راست ئه‌مه هه‌ر ئه‌و شاره‌ی خۆته، هه‌ر ئه‌و

شوێنەى جارانه، خەلك هەر هەمان خەلكن؟ ئەوەى ئەو رۆژە منى ترساند ئەو ساردى و بىياكى و بى خەيالييه بوو كه له سەر رۆخسارى خەلك بوو... ساردى و بىياكى و بى خەيالييهك كه هەر زوو له رۆحى منيشدا سهوزبون.

مەجىيه قەلەو، وەها جولەى له نىچىرهكه برييوو تا دوا گوژمى خوین لهقهفرتىيهكى راحەتى نەکرد. من زۆر دەترسام، بەلام دەزمانى ترس بە رۆخسارمەوه دەربكهويت، بەكره درىژى درۆزن كارىكدهكات بمبەن بۆ ئوردوگای لاوازهكان. من ئامادهبووم بمكوژن و نەچمەوه بۆ هيچ مەكتەبىكى مەشق و پەرەردە. گەرچى ماسولكهكانم كرژ و دەمارى جەستەم هەمووى رەق بووبوو، بەلام هەلەمەدا پىتمەوه ديار نەبىت كه چ قىز و ترسىك نىشتۆته سەر دلم.

كشانهوهيهكى ئاسايى له مەيدانهكه كشامەوه، خۆشحال بووم كه كەس پىى نەگووتم لاشەى كوژراوهكه هەلگرم و بىپىچمەوه. تەمىكى سىى لەسەرچاوم نىشتبوو، هەستەمكرد فشارى خوینم دابەزىوه و ناتوانم بە رۆونى بىبينم، بەلام خۆم گرت و له ناو ئەو بىنەرانهدا كه بىدەنگ مەيدانهكهيان چۆلەكرد، خۆم له چاوى هاوړپىكانم شاردهوه. نەمدەوىست كەس له نزىكهوه رەنگى زەرد و زمانى وشك و چاوى له گلێنه پەريووم بىبىت، له دلى خۆمدا گووتم «ئەى خواى گەوره كه من و دىلاوار و ئەم هەموو بەشەرانهى تەرت دروستكردوه، كەس من لەم حالەدا نەبىت». وام هەستەكرد ئىستا رەنگى من وەك پىستى زەردى كوژراوهكهيه، چاوم وەك چاوى سەرسام و دەرپەريوى ئەوه. ئىمە هەموومان گەنج بووین، هەموومان يەكەم جار بوو ئاوا له نزىكهوه لاشە بىبين. هەموو وەك خۆ فریودانىك دەمانەوىست وادەرنەكەوين كه كارى وا له ئىمە ناوەشیتەوه و كوشتن نامۆيه پىمان. هەندى له كۆرەكان بۆ ئەوەى بەهیز و نەترس

ده‌رکه‌ون چوونه سه‌ر لاشه‌که. بۆقبۆقێله هه‌شتا چه‌قو خۆناوییه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه بوو، هه‌شتا چاوی نوقاندبوو، هه‌شتا عاره‌قی لی ده‌تکا... من بێنیم که بیه‌وه‌ی هه‌تا به‌کجاریش سه‌یری لاشه‌که بکات پشته‌ی تیکرد و به‌کوڕه‌کانی گووت «بێچنه‌وه و بیه‌نه‌ پاسه‌که‌وه». دلنیا‌بووم ده‌یه‌ویت بداته‌ پر مه‌ی گریان... به‌لام له‌ بری ئه‌و پر مه‌یه‌، چاوی نوقاند و به‌ فشاریکی زۆره‌وه لیوی خۆی گه‌ست. ویستم باوه‌شی پندا بکه‌م و بلیم «بۆقبۆقێله گیان، خه‌تای تو نییه‌». به‌لام نه‌مویرا کاری وابکه‌م... نه‌متوانی، سه‌رم گیزی ده‌خوارد و هه‌موو مه‌یدانه‌که له‌ پێشچاوم ده‌خولایه‌وه و له‌ ده‌له‌وه هیلنجی توندم ده‌هاتی.

چه‌سته و سه‌ره‌ براوه‌که‌یان به‌ جیا خسته‌ ناو پاسه‌که‌وه. بوونی لاشه‌یه‌کی بیسه‌ر له‌ پاسه‌که‌دا وایده‌کرد موچرک به‌ له‌شمدا بیت، به‌که‌م جارم بوو له‌گه‌ل لاشه‌یه‌کی بیسه‌ردا له‌ پاسیکدا به‌ دیلاواردا بکه‌ریم. ناو پاسه‌که‌ کشر و مات بوو، هه‌چ که‌سی‌کمان قسه‌مان نه‌کرد، بۆقبۆقێله له‌ هه‌موومان غه‌مگینتر بوو. ئێستا دلنیا‌بووین هه‌رچه‌یه‌ک پێشتر بێنومانه و تیا ژیاوین هه‌مووی یاری بووه، ژیا‌نی راسته‌قینه‌ و سه‌خت له‌ ئێستاه‌وه ده‌ست پنده‌کات. ده‌بوو لاشه‌که‌ بیه‌ین و ته‌سلیمی پیاویکی بکه‌ین که‌ پێیان ده‌گووت «مردوشو‌ری له‌شکر». پیاویک بوو قووته‌راتی له‌گه‌ل باغه‌وانه‌کاندا به‌ستبوو، لاشه‌کان له‌ گۆرستانیک‌ی تایبه‌تیدا به‌شاریته‌وه. مردوشو‌ریکی پیر بوو، له‌وانه‌ی که‌س نا‌توانیت ته‌مه‌نیان به‌ روونی بزانیته‌، زۆر پیر دیاربوو، هه‌ستمده‌کرد له‌ زه‌مانی قابیل و هابیله‌وه تا ئه‌م‌رۆ هه‌ر مردوشو‌ر بووه.

من که‌ گه‌یشتمه‌وه مالی بیه‌وه‌ی هه‌چ شتیک به‌ دایکم بلیم چوومه‌ توالیته‌که‌وه و ڕشامه‌وه، له‌ نیوه‌رۆ وه‌ هه‌ر چیم خواردبوو به‌ به‌کجار هه‌موویم هه‌تایه‌وه، به‌لام جگه‌ له‌وه هه‌م تام بوو هه‌م سه‌رئێشه‌ و هه‌م قیزیکی بێسنوور له‌ خۆم و له‌و مه‌له‌که‌ته‌.

ھەمامەكانى سەنتەرەكە زۆر بىدەنگەن، بەجۆرىك كاتىك مەن و زەھاو
 بە نەعلەكانمانەو دەپۆين، دەنگى پىمان بە جۆرىكى سەير لە فەزای
 شوینەكەدا دەنگدەداتەو. شەوئىكى درەنگە، ھەموو شت خاموشە،
 سەعاتىك لەو ھەو بەر گلۆپى قاوشەكانم كۆژاندەو و نەخۆشەكان
 خەوتەن، تەنیا گلۆپى بەشى دەرمان و بەشى پەرۋەردە و تەمىكردەن
 دەسووتەن. مەن و زەھاو دواى پۆرىكى جەنجال دەچىن بۆ دوشگرتەن.
 تەنیا شەو درەنگان خۆمان دەشۆين. بە پۆژ ئىرە زۆر جەنجالە، ژوورە
 گەرمەكان بەرناكەون و نەخۆشەكان لەسەر سەرەى خۆشتەن بەشەر
 دىن. مەن ھەفتەى سى جار لە ھەمامەكانى سەنتەرەكەدا خوم دەشۆم.
 تاكە جىگايەكى زۆر باش و پاك لە ھەموو سەنتەرەكەدا ھەمامەكانە،
 مامە سىام زۆر جەختدەكات بەردەوام پاك بن. مەن بەردەوام بە ئاوى
 سارد دوش دەگرم، ھەموو گىانم دىتە لەرز و دانەچۆقە دەمگرىت،
 بەلام دەستبەردار نىم، ئەو وریایى و ھىز و زىندویتیىەى دواتر
 دەگەریتە لەشم، وادەكەن بەرگەى ساردىی ئاوەكە بگرم. تەنیا كاتىك
 زەھاو تىیدا پىدەكەنیت ئەو كاتىە، دەمىك لە ژوورى خویەو گویى
 لىيە مەن لە ژىر دوشەكەدا دەلەرزەم و ھاواردەكەم. دواى خۆشتەن لە
 كاتى خووشكردنەو و خۆ گۆرپىندا لە زەھاو دەپرسەم «دەى بلى،

بۆ وا پێدهکه نیت، ده مێک من له سه رمادا ده له رزم، تۆ شه رم ت نیه
 پێم پێدهکه نیت؟». به ڕوویه کی گه شه وه که که مچار ده بیی نهم ده لیت
 «منیش ده زانم چۆنه، ئه و سه رمایه م بیی وه». من ده لیم «ئه ها، ئه و
 کاته ی له چیا قاچاغبه ر بوویت. له وانه یه ئه وکات به به فریش خۆت
 شت بیت». سه ری باده دا و ده لیت «نا، به به فر ناتوانم خۆم بشۆم.
 جار جار خه ویک ده بینم، بارانیکی سارد ده باریت، که هه لده ستم هه موو
 به یه نم ده له رزیت، وه ک ئه وه یه به ئاوی سارد خۆم شت بیت». لێی
 ده پرسم «بارانی چی...؟». «بارانی که پیش ئه وکاته ده باریت که شتی کم
 لێ ده قه ومیت». من پانتۆ له که م هه لده کیشم و قایشه که م ده به ستم و
 جاریکی تر توند خا ولیه که به سه رمدا ده هینمه وه و ده لیم «با وه ر به
 خورافات مه که». ئه و وه ستا وه و سه یرمه ده کات، ده نگی ده گۆریت و
 ڕوخساری وه ک خۆی لیدیت وه «خورافات نییه... وایه». بیته وه ی خۆم
 ده ربخه م که قسه کانی سه یر و گرنگن بۆم، ده سته ده به م بۆ بلۆسه که م،
 ده یته کینم، له به ر ئا وینه که دا سه یری ڕیشم ده که م، بزانه م پنیوستی
 به تاشینه یا خود نا، به بیباکی ده لیم «یه عنی چی وایه؟». «پیش ئه وه ی
 شتی کم بیت من ئه و هه ورانه ده بینم». پێده که نم، بلۆسه که م ده پۆشم و
 ده لیم «وای یا ئه لا. شتی وا هه ر ناییت». ده لیت «ده بیت، پیش ئه وه ی
 شتیکی ناخۆش ڕو به دات ئه و هه ورانه دینه خه وم. هه وریکه دا یم له
 خه ومدا یه، به لام پیش ئه وه ی شتی کم بقه ومیت ده باریت». ئیستا تر سێک
 له ده نگی زه ها ودا یه، من لێی ده پرسم «شتی وه ک چۆن؟ چی بقه ومیت؟
 ... پیش ئه وه ی چی بقه ومیت؟». زه ها و سه ری داده نه وینیت و ده لیت
 «شتی خراپ، شتی زۆر خراپ، وه ک مردن، وه ک کوچ، وه ک ونبوون،
 وه ک سه رلیشیوان یا ن وه ک یه کێک بیه ویت بکوژیت». من سه یری ده که م
 و هیچ نا لیم ... دلنیا م شتی کم ئه م کو ره به بارانه وه ده به ستیت وه.

کاتی خو له سهر جيگاڪهى خوم دريژدهيم، زه هاویش له سهر
دوشه کيک له پال ديواره که دا. من چاو دهنوقينم و ورده ورده خو له گهل
خويدا دهمبات... چندين مانگه خهونى سهر سهر دهينم، ههنديکيان له
دهفتهرى خهونه کاندا تومارده کهم و ههنديکم بيرده چنه وه، زوربه يان خهونى
بيسه رمو به رهن. به رده وام خه يالم لای ئەو پوژانه يه که دهمتوانى خهونى
ئوانى تر بيينم... بيرى ئەو پوژانه ده کهم، دهمه ويت ئەو توانايه م بق
بيته وه، دهمه ويت چاو ليک بنيم و بتوانم ئەو خهوانه بيينم که ديلاوار
دهه ژينيت، دهمه ويت بچه سهرى نه خوشه کانه وه و بزائم چ جوره
خهونیک دهينن، به لام ناتوانم... هينده چاوه پوانى ئەو خهوانه م کردوه،
ئيتروهرن بووم. بهر له وهى خو بمباته وه، سهرى حهوشى سهنته ره که
ده کهم، جگه له بهشى دهرمان، هه موو به شهکانى دى چرايان خاموشه...
چاو ليکده نيم و دهیکه مه وه، تهنيا شتيک له خه يالما بيت هه وره کانن،
هه وره کانى ئەو. ئاوړى لينده دهمه وه و دهينم ئارام خه وتووه... دهمه ويت
بوى بگريم، دهرسم نه توانم بيپاريزم، دهرسم پوژيک مه ترسييه کان وه ها
گه وره بين، ئيدى له دهستى بدهم و تا مردن وهک شهرمه زاريک بژيم.

ئيستاش به گومانم له خوم... من کيم بتوانم يه کيکى تر بپاريزم.

ئەو شه وهش له ساتيکدا چومه قولايى خه وه وه. هيندهم ئاگا ليه که
خوم له ناو کيلگه يه کى زهردا دهينمه وه، دزائم پيشتر خهونم به کيلگه
وه ها زهرده وه نه بينيوه. له خهونه کهمدا ده ليم «ئمه خهونى من نييه».
به لام بيته وهى قسه کانم کاريه رييه کيان بيت، به رده وام زه مينىکى به رين و
فراوان و زهرده بينم. زهوى وهک له دهستکردى شه يتان بيت بيره حمانه
دريژده بيته وه، هه ميشه کيلگه ي زهر و پيده شتى زهرد دووباره دهنه وه،
ههست به بايه کى گهرم ده کهم. له خهونه کهمدا زه هاو دهينم، به ريگايه کى

دریژدا دهروات... خۆر به سهر سه ریه وهیه تی، هیچ کات ئاور ناداته وه ببینم کیه، به لام دهزانم خویه تی، تا خۆر ئاوا ده بیت دهروات. هه میشه به ته نیایه، به ته نیایه و هیچی دی. خه ونه که ی ته نیا پویشتنیکی دریژ و نا کوتایه، به زه مینیکدا نه ئاده میزادی تیدایه نه بالنده ... کیلگه یه ک ته نیا دریژده بیته وه، نه ده گاته جیگایه ک و نه ده گاته مردنیش.

من چاوده که مه وه و نیگام بهر تاریکیه کی ئه ستور ده که ویت، هه سته ده کهم به سه ختی هه ناسه م بو ده دریت. راده بم و سه رم به جوریکی سه یر ژانده کات، هه ر کاتیک خه ونی یه کیکی تر ببینم، تووشی ئه وجوره سه رنیشه یه ده بم. سه یری خه وشى گه وری سه نته ره که ده کهم، هه موو چراکان خاموشن، نازانم کاتژمیر چه نده... دلنیا م خه ونی یه کیکی ترم بینوه... دلنیا م له خه ونیکی زه هاودا بووم... هه سته ده کهم هه موو له شم نیشته سه ر عاره ق. گه رچی چه ند وه خته تکا له خودا ده کهم ئه و توانایه م بداته وه، ئیستا که دووباره ئه و هیژه له خۆمدا ده بینم، ده ترسم... ده مه ویت زه هاو هه ستینم و خه ونه که ی بو بگێرمه وه، به لام ناتوانم... زۆر ماندووم، راده کشیم و چاوان لیک ده نیم و دووباره ده خه ومه وه، ئه مجاره جگه له شه وه زه نگ و زولمهت هیچی دی نییه ببینم.

سه‌عات نۆی به‌یانییه، ژهنرال مه‌حمودی قهره‌قازانی به ژماره‌یه‌کی زور له پاسه‌وانه‌وه له مه‌یدانی گه‌وره‌دا وه‌ستاوه، له لای راستیه‌وه‌یه مامه سیام و جاهدار چاوه‌پنده‌که‌ن، له لای چه‌پیشه‌وه نه‌قیب نه‌جات. له پشتی ئه‌وانه‌وه بینه‌نگ وه‌ستاوم و له ته‌واوی مه‌یدانه‌که ده‌روانم. گویم لینه ژهنرال به ده‌نگه ناخۆشه‌که‌ی خۆی ده‌لێت «دویتی دوو هینزی گه‌وره‌مان له زیندانه‌کانه‌وه ره‌وانه‌ی چیا کردوه، شویتی ئیشکردنی زیندانه‌کان له جینگای عاسیدایه، تا نه‌توانن هه‌لبێن، هینزیکی پاسه‌وانی گه‌وره‌شم خستۆته ته‌کیان». مامه سیام و دکتور جاهدار دوو خه‌نده‌ی گه‌وره‌ی بۆ ده‌گرن و به هه‌مان پرووی خۆشه‌وه ئاوڕ له دواوه ده‌ده‌نه‌وه. چاودیره‌کان پۆل پۆل و به پیتی نه‌زمیکی دیاریکراو نه‌خۆشه‌کان پیزده‌که‌ن. ژهنرال زور زووتر له واده‌ی خۆی گه‌یشتووه، ده‌بوو کاتژمێری یازده لیزه‌بایه، هه‌موو بێئاگا بووین که ژهنرال و هیزه‌که‌ی دوو سه‌عات زووتر له مه‌یدانه‌که‌دا دابه‌زین. ئیستا به فه‌رمانی مامه سیام، هه‌موو خه‌ریکی پیزگرتن و خۆئاماده‌کردن. یه‌کیک له بلنډگۆکانه‌وه دووباره «دیلاوار ئه‌ی سه‌ر زه‌مینی شیران» لیده‌دات. زۆری ده‌وێت تا هه‌موو پیزه‌کان پیکه‌بین.

له‌و ماوه‌یه‌دا نه‌قیب یوکسه‌ل و مام و ژهنرال قهره‌قازانی سه‌یری لیسته‌کان ده‌که‌ن، له ناکاو مام بانگ له من ده‌کات و ده‌لێت «به‌لی

جه‌نابی ژهنرال، پیتان ده‌ناسینم، رینواری زه‌ریاواری، نوینه‌ری پزیشکی و به‌رپرسی باری ده‌روونی ئیشکه‌ره‌کان. ئه‌م نوینه‌ری سه‌نته‌ری ئیمه‌یه، هه‌موو زستانیش له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌میتنه‌وه. ژهنرال سه‌یرمه‌دکات و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک ده‌گریت و ده‌لێت «زور باشه، که‌سینکی واپتوێسته، نه‌قیب نه‌جات و هیزیکێ بچوکیش، نزیکێ هه‌شت سه‌رباز، له‌ویده‌بن. حسابی ئه‌وه‌مان کردوه که هه‌میشه دووانیان ده‌چنه مه‌ره‌خه‌سی، به‌و پینه به نه‌قیبه‌وه هیشتا جه‌وت چه‌کدار له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌میتنه‌وه، جگه له‌وان، له‌چه‌ندین جینگادا هیزیکێ سه‌ربازیمان بلاوه‌پیکردوه که ته‌واوی شوینه گرنه‌کانیان گرتوو. ده‌بیت هه‌موو پاییز و زستان له‌ ئێشدا بن. ده‌بیت به‌ر له‌ کوتایی زستان جینگای جه‌وانه‌وه‌ی هیزیکێ چه‌ند هه‌زار که‌سی له‌ به‌رده‌ستماندا بیت، کات له‌ قازانجی ئیمه‌ نیه». دکتور جاهدار به‌ فزولی که‌سکه‌وه که سه‌ری له‌ پلان و نه‌خشه‌ی سه‌ربازیدا سپیکردوه، سه‌ری به‌سه‌ر نه‌خشه‌کاندا شو‌رکردبووه. مامه‌ سیام گووتی «جه‌نابی ژهنرال، من ده‌لیم با تا دوو مانگ ئه‌مانه ئیشکه‌ن، دواتر گه‌ر زانیمان کاره‌که له‌ کاتی خۆیدا ته‌واو نابیت، ئه‌وه هه‌موو ئاماده‌ین بێین و کاربه‌که‌ین، من خوشم ئاماده‌م، که‌س و کاریشمان ده‌هێنین. به‌لام ئه‌مانه باشترین که‌سانیکن که هه‌مانن، نه‌قیب خۆی دوا‌ی چاودێریه‌کی ورد و پوژانه هه‌لیبژاردون». ژهنرال به‌ خنده‌یه‌که‌وه به‌ مامه‌ سیامی گووت «نا جه‌نابی دکتور، ئیوه‌مان لی‌ره پتوێسته، ئه‌و شوینه مه‌ترسی خۆی هه‌یه، له‌ ژیر حوکمی قه‌ناس و تو‌پخانه‌ی دوژمندا‌یه، یه‌که‌یه‌کی تو‌په‌هاوی‌ژی بچوکه‌مان له‌و نزیکانه داناوه بۆ پاراستن. به‌لام دل‌نیام ژهنرال ماهیر هه‌موو هه‌ولێک ده‌دات نه‌هیلێت به‌ ئاسانی له‌و ناوچانه‌دا هیلێ به‌رگری و په‌رژینی سه‌ربازی باش دروستبه‌که‌ین، ژهنرال ماهیر سه‌رسه‌ختترین ئه‌فسه‌ری دوژمنه، له‌و لیزان و شاره‌زاتریان نیه، له‌ به‌ر گرنگی ناوچه‌که کاری پاراستنی هه‌موو ئه‌و هه‌ریمه به‌و سپێردراوه». ئینجا سه‌ری به‌رزکردوه

و به منی گووت «پاراستنی هیزی معنهوی ئەم ئیشکەرانه بهشیکه له واجباتی ئیوه، هیوادارم بزانیته لهوی هه مووتان سه ربازن، گهر بگهیرین دوژمن وهکو یهک رهفتار له گهل تو و نهقیب نه جاتدا دهکات».

پهز به ستنی نهخوشهکان ورده ورده تهواو دهییت. له ناکاو ههست به رقیکی گه وره دهکهم بهرامبه ر مام، رقیک ههچ کات پیشتر به مجوره ههستم پی نه کرده. له ناکاو ههستهکهم هه ر یهک له دکتور جاهدار و مام زیادن، ههردووکیان زیادن، دینلاوار له م سه رباز و له م پیاوه نهخوشانه دروستبووه، کهسانی وهک مام و دکتور جاهدار چیین و وهزیهیان چیه؟ بهلام هاوکات ههستیکی دژیش دیته دهروونمهوه. به بیزارییهوه به خوم دهلیم «رینواری زه ریاواری، نهوتهی ههیت رقت له هه موو کهستیکی بنه ماله کهی خوته، بهردهوام بو به هانهی پوچ دهگه رییته، ئەم رقهی خوت خالیبکه یتهوه ... مامه سیا ده توانیته چی بکات، گهر ئەو ئەم نهخوشانهی لیسه کونه کردبایه تهوه، دوور نه بوو ئیستا کاره ساتی گه وره تر بقه و مایه». بهلام ئەو ههستی کینه یه م هیور نابیته وه، دهنگیک له دهروونمدا دهیگووت، مامته نیازیتی بتئیریته بو چیاکان تا هه رگیز نهگه رییته وه. وهک پلانیک وایه له ناو خیزانه که تدا کیشاوایانه، وهک توریکه که باوک و مام و برا و خوشکه کانت چنیوویانه تا له شاخهکان بهریت و نهگه رییته وه. ههستیکی بیماننا، بهلام قوول و توفانتاسا دامده گریته «غه ریبی دینلاوار»... هیشتا له جیگای خوم، هیشتا سهنته ری چاره سه ریه که م جی نه هیشتووه، که چی بیرى دینلاوار دهکهم.

نهقیب نه جات به چاوه شینهکانی سهیری مهیدانه که دهکات، به دهست به چاودیرهکان دهلیته ههندی له ریزه ناریک و خوارهکان راستبکه نهوه. نهخوشهکان دواى ماوه یهک له کارکردنی سهخت، ههندیکیان تیکشکاو و لیکه وته دهردهکهون، ههندیکیان به پچه وانه وه له بالا و بۆدییه کی تازه دا،

چاپوك و زيت دهنوتن. مامم و جاھدار ھەستدەكەن تيورەكەيان سەبارەت بە «چاككردنەو بە شوكى دوژمن» خەريكە جىگاي خوى دەگريت. ئيش و چاوەروانكردنى دوژمن كاريگەرييەكى پۆزەتيفيان لەسەر زۆربەى نەخۆشەكان جيهيشتوو. دەمەويت لە مامم بېرسم «بۆ ئەو نەخۆشەكان بەرەو باش بوون چوون و پۆحيان ئارام بۆتەو، پەوانەى مالەو ناكړين؟». زۆرينەى ئەوانەى پۆژىك بە ھوى ترسيكەو ھاتوونەتە ئيرە، ئىستا كەمتر خەون دەبين و ھيئور و دلارامتر ديارن. بەلام ھەموو قسەكانى ئەوم دەكەويتەو ياد؛ ئيرە بيمارستان نييە، ئيرە جىگاي چارەسەرى نييە، ئيرە شوينى ھەلگرتى جەستەكانە بۆ پۆژىك بە كەلك بين، بۆ جەنگىك، بۆ ئىشيك، بۆ تاقىكردنەو ھەك... ھەموومان ليرە تەنيا كەرەستەى خاوين... ئيمە لەم شىتخانەيەدا، ديلەكان لە زينداندا، كەم ئەندامەكان لە سەنتەرى كەم ئەندامان ... ھەموومان دەبىت چاوەروانى پۆژىك و ساتىك و جىگايەك بين، جەستەمان بە جۆرىك لە جۆرەكان، سوودىكى بۆ ديلاوار ھەبىت و بە كەلكى وەزىفەيەك بىت.

نەقىب يوكسەل زۆر بە وردى بەسەر ناوھەكاندا دەچىتەو، بە ئامازەيەكى دەستى من بانگدەكاتە تەنىشت خۆيەو. كۆپىيەكى ئەو لىستەى كە بە دەست خۆيەو ھەتەى دەيداتە منيش، لىستىكى تىكەل و ناپىك و پىر لە كۆژاندنەو و بۆ زيادكردنە. لە زۆر شویندا ناوىك سىراو تەو و ناوىكى تر زيادكراو، لە ھەندى جىگادا ناوىك نيشانەى پرسىارى خراو تە سەر و ھىلىكى خوار كىشراو بۆ سوچىكى دىكەى پەرەكە و لەويدا دوو ناوى تر نوسراون. لەسەر ھەندى ناو دوو ئەستىزە دانراو، ھەندى ناو خراونەتە ناو بازنەيەكى سوورەو، ھەندى ناوى تريش نيشانەى سەير سەيرىيان لەسەر بوو، وەك دوو نيشانەى سەرسورپمان، خاچىك كە دەخريتە پال ناوى مردووەكان، خۆرىك بە دەموچاوىكەو پىدەكەنىت، خۆرىك بە دەموچاوىكەو دەگرى، وىنەى شىرىكى زولفەقار، كەللەسەرىك، فەرمانى

كه شتييه كونه كان، چه قويه ك . وهك ئه وه بوو خوشى سه رى له هه موو شته كان دهر نه چيت، گووتى «له گهل دكتور سيادا زور بهى ناوه كانمان جيا كردۆته وه، دوو تا سى ناو ماون كه ده بىت من برياريان لى بدهم. وه ره له گهلدا با به سه ر پىزه كاندا بگه رىين. ده مه وىت راى توش وه ربگرم». يه كىك له و ناوانه ي جىكاي گومانى نه قىب بوو، مير ئه و دال بوو. ناوه كه ي مير چه قويه كى تىزى له پالدا وىنه كرابوو، كه نه مزانى نه قىب به چ نىازىك به كارى هىناوه. مير له و پوه وه كه زور تواندار و به هىز بوو، يه كىك بوو له كه سه زور پىوىسته كان، به لام به سه رىكى دىش زلى و تهنگه نه فه سى و كىشى زورى، بوو بوون به گرفت. نه قىب ده يگوت «ئه وهنده زله، له مه مه دحه ساره وه زىخ هه لدن به رىده كه وىت». من گه رچى ده مزانى مير ئه و هه موو ره نجهى داوه تا له م به تالىونه دا بىت، گه رچى زور حه زمده كرد هه مىشه له گهلدا بىت، به لام پر به دل ئاواتم ده خواست كه نه يهت، په شىمان بىته وه و بچىته وه بۆ مالى بۆ لاي مراورى خانى ژنى و وهك جاران قاته جوانه كانى له به ربكات و له زهت له ژيان ببىنيت. من به نه قىم گووت «مير پىاو يكى زور باشه، ئه سلن شايه نى ئه م دۆخه نىيه، گه رىنگام بدهىت من هه ندى قسه ي له گهلدا بكه م، بزائم خۆى ده لىت چى». بۆ يه كه مجار نه قىب يو كسه ل به هىمنى سه يرى كردم و به رىزه وه گووتى «فه رموو قسه ي له گهلدا بكه». له و پۆزه وه په يوه ندى من و نه قىب بوو به په يوه ندى يه كى دۆستانه كه پتر پۆخى هارىكارى و غه مخورى بالى به سه ردا كىشا تا دۆژمنايه تى و ناكو كى، گه رچى ئه و هه مىشه له ناوه وه سه ربازىكى در و بىزه حم بوو، منىش گرىنو كىكى ئايدىالىست، به لام پنتىكمان دوزىبو وه وه په يوه ندىمان رابگرىت.

چاودىره كان هه رچىيان ده كرد، پىزه كانىيان ته واو بۆ رىك نه ده خرا. كه من چووم تا مير ئه و دال بانگ بكه م. يه كىك دوو باره گووتى «چاو چاو كى لىزه يه... چاو چاو ... مسته ر گرىنو ك». ئه و قسه يه دهنگه دهنگ و

پێکه‌نینیکی خه‌فه‌که‌راوی خسته‌وه‌ هه‌موو ریزه‌کان، چاودێره‌کان بۆئه‌وه‌ی
 بێده‌نگی بسه‌پێن، به‌ گۆپاله‌کانی ده‌ستیان، تا هه‌زیان بوو سمت و که‌فه‌لی
 هه‌ندیکیان کوتا. من بێئه‌وه‌ی خۆم تێکبده‌م، رێک به‌ره‌و میرئه‌ودال چووم
 که‌ بێینی من نا‌ره‌حه‌تیکرد و ترسا هه‌والیکی خراپم پێیت بۆی. من میرم
 هه‌تایه‌ ده‌ری و تو‌زیک دوورم خسته‌وه‌ و گووتم «جه‌نابی میر، تکتات لی
 ده‌که‌م. نه‌قیب نه‌جات دوودله‌ له‌وه‌ی تو‌ بیات یاخود نا. ناوت له‌ لیسته‌که‌دا
 هه‌یه، به‌لام ده‌کریت که‌سیکی تریش جیگات بگریته‌وه‌. من ده‌مه‌ویت پیت
 بلیم، تکایه‌ جه‌نابی میر ئه‌و جیگایه‌ی ئیمه‌ بۆی ده‌چین زۆر شاخاوییه‌،
 ترسناکه‌، له‌ حوکه‌می قه‌ناسی دو‌ژمندییه‌، ژیا‌نمان زۆر مه‌ترسی له‌سه‌ر
 ده‌بیت، ده‌بیت هه‌موو زستان له‌ ژیر به‌فر و باراندا ئیشیکه‌ین. من کاری وا
 بۆ تو‌ به‌ شیاو نازانم. ئه‌م سه‌فه‌ره‌ بۆ ته‌ندروستی تو‌ باش نییه‌. من له‌
 دل‌وه‌ توم خوشده‌ویت و له‌ دل‌وه‌ بۆت ده‌گریم، تکایه‌ به‌یله‌ کاریکبه‌که‌م تو‌
 لێره‌ به‌ی‌نیته‌وه‌، گه‌ر ناچیته‌وه‌ بۆ مال، ئێره‌ بۆ تو‌ باشتره‌». میر ئه‌ودال
 چاوانی پر‌بوون له‌ ئاو و گووتی «تو‌ ده‌لێیت چی. تو‌ باسی چی ده‌که‌یت.
 ئه‌مه‌ دوا ئومیدمه‌ ... من ده‌مه‌ویت له‌م‌پ‌وه‌ ده‌ستبه‌که‌م به‌ ژیا‌ن». سه‌رم له‌
 میر سو‌رما. بۆ واده‌زانی‌ت ژیا‌ن وا له‌و چیا سه‌ختانه‌. هه‌ستمکرد وه‌خته‌ به‌
 ده‌نگی به‌رز بکری، گه‌رچی من زۆر له‌و بجو‌کتر و بیه‌یزتر بووم، باوه‌شم
 پێدا کرد و گووتم «جه‌نابی میر، خۆت ده‌زانی من پێم ده‌لێن مسته‌ر
 گرینۆک، نامه‌ویت ئیستا لێره‌دا بگریم. من غه‌می تومه‌، دل‌نیام ژیا‌نی ناو
 شاخان ئاسان نییه‌». توند گرتمی و گووتی «تو‌ کارت نه‌بیت، کارت نه‌بیت،
 من به‌رگه‌ی ده‌گرم. من به‌رگه‌ی ژیا‌نی ئێره‌ ناگرم. له‌م‌پ‌وه‌ تا پ‌وژی
 قیامه‌ت بمخه‌ره‌ ناو شه‌ره‌وه‌ نالیم نا، به‌س نامه‌ویت ئه‌م ژیا‌نه‌ گووه‌
 له‌ دیلاوار درێژه‌ پێده‌م. گه‌ر نه‌مبه‌ن ته‌واو شیت ده‌بم مه‌گه‌ر تا پ‌وژی
 قیامه‌ت له‌ زنجیردا بمبه‌سته‌وه‌». نه‌مویست کاریک به‌که‌م سه‌رنجی هه‌موو
 مه‌یدانه‌که‌ رابکیشم، به‌ خه‌زایی میرم نارده‌وه‌ ناو ریزه‌که‌ و گه‌رامه‌وه‌ بۆ لای

نهقیب یوکسهل که به گهرمی له گهل یه کیک له چاودیره کاندای قسه ییده کرد. به گوئی نه قییدا چرپاندم، میر دهیه ویت بیت، له دله وه حه زده کات له گهل هیزه که دا بیت، تکایه مه یسره وه. نهقیب هر له گهل چاودیره که دا به رده وام بوو، به لام به دهم قسه وه له سهر لیسته که ی خه تیکی دا له ناوه که ی میر و له جینگایه کی تری لیسته که دا ناویکی کوژانده وه.

ژهنرال قهره قازانی نیوسه عات بوو وه ستابوو، پوژیکی هه تاو بوو، به لام کزه یه کی ساردی هه بوو، ئه وهک هر ئه قسه ریکی تری دنیا فیره چاوه پروانی و سه بر بوو. هه ندی له نه خوشه کان سهر سه ختییه کی زوریان پیشانده دا، به لام که له نزیکه وه سهیری دهموچاو و شیوه ی سه یرکردنی ژهنرال دهم کرد، هه ستمده کرد به خته وه ره که ژیان فرسه تیکی وه های داوه تی، ئهم هه موو شیت له یهک جینگادا و به یه کجار ببینیت. ژهنرال خوی پیاویکی گه مژه دیار بوو، له زه تیکی تاییه تی له ته ماشا کردنی نه خوشه کان ده بینی. من له میژه سه رنجمدا وه که گه مژه کان کاتیک سه یری شیتیک ده که ن له زه تیکی بیوتنه ده بینن، خوشحالی و ئاسوده گیان به جو ریکی به رچاو زیاده کات، پیکه نینیان دزیو و پر مه به ستی خراپه، هیچ سوز و به زه ییه کی راستیان به رامبه ر ئهم مروقه به سته زمانانه نییه، که لییان ده پروانن هه ست به سه رکه وتن و نیعمه تیکی گه وره ده که ن، هه سته که ن به وه دا ئه وان گه مژهن و شیت نین، خودا چاکه یه کی گه وره ی ده ره ق کردون و ژیان منه تیکی گه وره ی ناونه ته مل. هه ستمکرد ژهنرال ئهمجاره به چاویکی جیاوا تر و به دیدی پیاویک که هاتوو ته توزیک دلی خوی به دیمه نی ئهم نه خوشانه خوشبکات، ته ماشاده کات. لیسته که ورده و رده ئاماده ده بوو. نهقیب هاته به رده می ژهنرال و سلاویکی سه ربازی مه حکه می بو کیشا و گووتی «گه وره هر سه د ناوه که دیاریکراون. ئیستا گه فرمان به فرمون، جیا یان ده که ینه وه و ده که وینه ری». ژهنرال بیئه وه ی سلاوی بستینیت وه، به لالووتیکه وه گووتی «ده ی په له بکه و جیا یان

بکه ره وه». هه ستمکرد ژهنرال حورمه تی شیتکهانی زۆرتر لایه تا ئهم نه قیبه ی بهردهستی... وه هابوو وهک له ریزه بندی پله و پایه کاند، شورهی بیت نهفسه ریکی بالا به شتیک له ریزه وه له گهل بندهسته کانیدا بدویت. نه قیب به گورجی و ملکه چیه که وه که جیاوازیوو له دهنگ و پوخساری پیشینه ی کاتیک لیره له گهل نهخۆش و چاودیر و فرمانبهراتدا دهدوا، به زهلیلیه وه گووتی «هر ئیستا گه ورهم».

له کاتی خویندنه وهی ناوه کاندایه بیدهنگیه کی قورس بالی به سهر هه موو مهیدانه کهدا کیشا. ئهوانه ی ناویان دهخوێنرایه وه دههاتنه دهره وه بۆ سهر ریزیکی نوی که من و زههاو و دوو چاودیر پیکه وه ریکمان دهخستن. ههر سه د ناوه که خوێنرایه وه، میرئه ودال نه وه دویه کهمین ناو بوو، به په له له جینگای خۆی هاته دهره وه و خۆی خسته ناو ریزه که وه، زل و گوپ سوور و پر له جوله به نیگای مندالیکه وه به گه وره یی له دایک بوو بیت، سهیریکی خۆشحالانه ی منی کرد و به دهسته سهریک عاره قه ی نینوچاوانی سهری و بۆم پیکه نی ... زۆر له میژبوو نه مدیوو وا گهش پیکه نیت. نه قیب ورده کارییه کی زۆری له هه لێژاردنی به تالیۆنه کهدا به خه رج دابوو، به برۆای من باشتترین و به توانا ترین که سه کانی هه لێژاردبوو، زۆربه یان له پووی ته ندروستییه وه ساغ و له پووی دهروونییه وه لهوانی تر جیگیرتر بوون. هیزه که مان به شیک بوو له هیزیکی گه وره تر که به تالیۆنی شه شه می ئیشیان پیده گووت، ئیمه فه سیلی سیته م بووین. وهک دواتر زانیم سه رجه می به تالیۆنه که له هه زار کهس پیکه ههات، له ده فه سیلی جیاواز که کاریان نه وه بوو به دریزیای پاییز و زستان خندهک لیده ن، ههشاردروستبکه ن، تونیلی نهینی بکیشن، بنکه ی سه ربازی دابه زرینن، ژیرزه مینی قایم بۆ هه لکرتنی ته قه مه نی چیکه ن. نه قیب نه جات دواتر به منی گووت «ئهم جیگایانه ی دروستده کرین، ده بیت دوو سیفته ی گه وره یان تیدا بیت، یه که م وهک خه تیکی سه ره کی به رگری ته ماشا بکرین، دیواری یه که می هیزیکی

ئاسنين كه دىلاوار دهپاريزيت، چونكه هيلى دووهم تهنيا دواتر و به دوورى په نجا كيلومه تر بهرقه راردهييت. به لام ئهم جيگايه دهبيت وهك بنكه يه كي گه ورهش وايتت بؤ په لاماردان، دهبيت ههموو پنداويستيه كاني هيرشيني سهركه وتوو له خو بگريت. ئايا سهركرده كانمان بريارى چي ددهن، كهس نازانيت، كي سهره تا هيرشده كات كهس نازانيت، ئيمه ليتره ههموو سهربازين، ئيستا ئيوه فوسيلكي سوپان، راسته تو موچه كهت هر له سهر وهزاره تي تهنروستيه، به لام كؤي هيزه كه به ئركيكي سهربازي دهرده چيت. ئهم شوينه ئيمه دروستيده كهين دهبيت بؤ ههموو مبه ستيك دهستيدات، بؤ بهرگري، بؤ هيرش، بؤ روظاني ئاشتيش».

ئيشكه ره كانمان يهك له دواي يهك له پينج پيزي دريژدا پيكخست. له روظاني پيشوودا نه قيب شتيك له نه زم و ديسپليني سهربازي فيري ههموان كرده بو. ئه فسهركان به و جورهن، بؤ هر كونييهك بچن ياسا و پيورسمي خويان دبهن. كه بانگه يشتي ناوهمكان ته واو بوو، كه م كه م چاوديره كان ئه واني ديكه يان گيرايه وه بؤ قاوشه كان. دهبوو دواي ئه وان ئهم سده كه سهش بگه پينه وه بؤ ژووري و جانتاكانيان له ماوه ي كاتژميريكدا ئاماده بكن، له بهشي كه رهسته و كه لوپهل ههموو فلچه و دهرماني دان و سابوني خوشتن و كه رهسته ي پيشتاشينيان وهرگرت. من و زه هاو له ميژبوو جانتايه كي گهره مان پيچابووه كه زور شتي گرنگي تيدا بوو. له ناكاو يه كيك له ناو پيزه كانه وه كه خهريكي گه رانه ويه كي نارېك بوون بؤ ژووره وه هاواريكرد «هيني مسته رگړنوك، هيني... زورم پي ناخوشه ده پويت. ليتره زور بيرته كهين». من سهرم بهر زكرده وه و بينيم ههموو كوره پانه كه پيكه وه ئاوپيان داوه ته وه و سهيري من ده كن. يه كيكي تر له جيگايه كي تره وه هاواريكرد «ئا به راستي، زورت بيرده كهين، مسته رگړنوك، قهت له بيرت ناكهين». من چاوم پر بوو له ئاو، نه خو شه كان له گه ل ههموو لاقرتي و گالته جاريه كدا ده يانزاني من غه مخوريانم. يه كيك له

کۆچبه رانی چیا بئ پرس و مۆله تیک، دهنگی به رز کرده وه و گووتی «ئیمه زیاتر پئویستمانه، ئیمه زیاتر... واز له مستهر گرینۆک بهینن، تازه له گهل ئیمه یه». نهقیب یوکسهل زهرده خه نه یه کی گرت و گووتی «تۆ خوشبه ختی ... تۆ پیاویکی به خته وه ری». من چاوم پر بوو بوو له فرمیسک و به ئه سپایی گووتم «منیش زۆر بیرانده کهم».

مامم به خۆی و چاویلکه و دهستکیشه سپیه که یه وه وه ستابوو، قیافه تی پسپۆریکی به رزی دابوو خۆی و سه یریده کردین، هیچ هه ستیک یان نیشانه یه کی تاییه تیم له روخساریدا نه خوینده وه. دهیزانی ئیستا پاسه کان دین و بۆ چه ندین مانگ دهچین بۆ چیاکان، به لام واده رنه ده که وت که بینین و نه بینینی من شتیکی گرت بێت، به پتچه وانه وه نیگای غه ریه یه کم تیدا بینی که سه یری تا قمتیک غه ریب دهکات که دهچن بۆ گه شتیکی دوور. نه خۆی و نه دکتۆر جاهدار وهک دوو سه ره په رشتی ئهم نه خوشانه، مالاواییه کی راسته قینه یان لئ نه کردن، هیچ جۆره پرد و په یوه ندیه کی زیندووم له نیوان ئهم دوو پیاوه و ئهم مرقه به دب ختانه دا نه بینن، که قه در فرییدا بوونه ئهم نه خوشخانه یه وه. من ده بوو بهر له وه ی به تالیۆن خۆی ئاماده بکات و پاسه کان پر بین، لیستی هه موو ناوه کان و نوسراوه کان ئاماده بکه م و هه ندی کاری ئیداری و یاسایی جیه جیه که م و دواتر هه موو به لکه نامه و نوسراوه ره سمیه کان بۆ دوا هه مین ئیمزا بکه م بهر دهستی مامم. دوا ی نزیک ی سه عاتیک ته وای نوسراوه کانم له بهر پرس ی به شی ناو خۆی خهسته خانه که وه رگرت و خستمه دوو توپی فایلیکی تاییه تیه وه، له سه ر زور به ی نوسراوه کان به پیتیکی ئه ستوور نوسرابوو «بابهت: نار دنی نه خوشه کان بۆ پشوویه کی چه ند مانگه له ناو سروشتدا». ناو نیشانه که درۆ و شیواندنیکی گه وه بوو، گه رچی مرقی توپ ده کرد، به لام من هه ر ئارام و له سه ره خۆ بووم و هیچم نه گووت. هه موو کاغه زکانم به سه فته کراوی خسته بهر ده می مامم که ئیستا خۆی و جاهدار و ژه نرال

قهره قازانى له نوسينگه سهرهكى دانىشتبون و به گهرمى چيروكيان دهگيرايه وه و پندهكەنين. من به نه زاكه تىكى زوره وه له دهرگامدا و نوسراوه كانم خسته به رده ستى و بيته وهى بوهستم گوتم «مامه، زه حمت بکيشه و به په کيک له مالى ئيمه بلن، پالتويه كى رهشى چه رمم هه به بيهينن بو ئيره تا له گهل پۆستى ههفتانه دا بينيرن بۆم، به لكو بگاته دهستم، باوه رده كه م ماوه يه كى تر سهرما دهست پييكات». ئهو وهلامى نه دامه وه. به وردى سهيرى نوسراوه كانى كرد و له چوار تا پينچ جىگادا ئيمزايكرد و دايه وه دهستم و به ئه سپايى گووتى «ئاگات له خوت و نه خوشه كان بيت». منيش به ئه سپايى سهرم له قاند و گوتم «ئاگام لىيان دهبيت». ئينجا زور به ئه سپايى چرپاندى «دلنيام تو كه سىكى گونجاو و شايسته يت بو ئهم ئيشه». منيش به ئه سپايى گوتم «به لى مامه، منيش واهه سنده كه م... هه سنده كه م ئهم به سته زمانانه پتويستيان به منه». له شوينى خوى ههستا و دهستىكى سووكى خسته سهرشانم و گووتى «دلنيام كه دهگه پييته وه بوويت به كه سىكى تر، بوويت به پياويكى ته واو». من قوول سهيرمكرد و گوتم «به لى مامه». دهنگى خۆم وهك دهنگى زه هاو ها ته بهر گوى كاتيك به من ده لىت «به لى گه ورهم». به مى كه چ و سهرى نهوى و نيگاي شۆره وه گوتم «مامه، ويستم بهر له وهى برۆم شتىكى تريت پييليم». به هيمنيه وه پروانى و گووتى «بيلن ريتوار، بيلن، قسه بكه». گوتم «ئىستا ده توانم وهك جارن خهونى ئهوانى تر ببينم». سهيرىكى كورتى كردم و سهيرىكى ئهوانى دى كرد و گووتى «له كه يه وه؟» «دووشه وه مامه، ته نيا دوو شه وه». دهستىكى خسته سهر شانم و گووتى «برۆ با دوا نه كه ويت... با دوا نه كه ويت». نه مزانى هه واله كه م چى شتىكى تيدا دروستكرد، كاتى ته واوم نه بوو لىنى بروانم و شتىكى دى لى بپرسم، ته نيا گوتم «تكايه مامه، تكايه جه نابى دكتور جاهدار، هه م ئاگاتان له خوتان و هه م ئاگاتان له نه خوشه كان بيت». جاهدار له ژير چاويلكه كه يه وه ته ماشايكرد و جگه

له زه‌رده‌خه‌یه‌کی بێمانا هه‌چی نه‌گه‌وت. به‌لام ژهنرال به‌ په‌چه‌وانه‌وه
هه‌ستا و هاته‌ پێشی و گه‌وتی «گه‌رم پێوستیت به‌ باوه‌شیکی گه‌رمه‌،
پێش ئه‌وه‌ی بڕۆیت دلنایام پێوستیت به‌ باوه‌شیکی گه‌رمه‌». باوه‌شی
پیداکردم و گه‌وتی «بیرت نه‌چیت خۆت و هاوڕیکانت له‌ هه‌ر جیگایه‌کدا
ماندوو بوون، سه‌روودی دێلاوار ئه‌ی سه‌ره‌زمینی شیران بخوینن، هه‌یز و
تینتان تیده‌گه‌ریته‌وه‌ دلنایابه‌، دلنایابه‌. من خۆم به‌سه‌رمدا هاته‌وه‌ و ده‌زانم
چ کاریگه‌رییه‌کی ڕۆحی هه‌یه‌. ئومیدی سه‌رکه‌وتنیکی گه‌وره‌ بو‌ تو و بو
هه‌موو هه‌یزه‌که‌ ده‌خوازم و سه‌ره‌رز بیت دێلاوار به‌ ئێوه‌وه‌». وستم بلیم
جه‌نابی ژهنرال من چه‌ز به‌و سه‌روده‌ ناکه‌م، به‌لام هه‌ستمکرد له‌وه‌ غه‌مگین
و لاوازترم بتوانم هه‌چ بلیم. سوپاسیکی ئه‌سپاییم کرد و مالاواییم لیکردن و
هاته‌مه‌ده‌ری. تاکه‌ شتیکی له‌و ساته‌دا له‌ هۆش و خه‌یاڵمدا نه‌بوو ئه‌وه‌ بوو،
ئه‌وه‌ دواچار بیت من مامه‌ سیام ببینم.

له‌ویادا هه‌ستم به‌ سه‌رمایه‌کی زۆرکرد، هه‌ستمکرد ژیا‌نی پێشووی من
لێره‌دا ته‌واو ده‌بیت و جاریکی تر ناگه‌ڕیمه‌ سه‌ر دۆخی جاران و زینده‌گی
دیزینم. چیت مامه‌ سیام ته‌نیا غه‌ریبه‌یه‌ک بوو بو‌ من، که‌سیک بوو که
له‌ ماوه‌ی چه‌ند هه‌فته‌یه‌که‌دا هه‌ند له‌ یه‌ک ترازابووین، وێرانبوونی دونیاش
نه‌یده‌توانی به‌مانلکینیته‌وه‌ به‌یه‌که‌وه‌.

له‌ یادم نییه‌ چۆن سواری پاسه‌که‌ بووم، هه‌نده‌ ده‌زانم من دواکه‌س
بووم و له‌ پێشی پێشه‌وه‌، نزیکی شو‌فیره‌که‌ جیگایه‌کم بو‌ دیاریکه‌رابوو.
زه‌هاو جانتا و توره‌که‌ی کتێبه‌کانی منی له‌گه‌ل شته‌کانی تردا بارکردبوو.
نه‌قیب و پاسه‌وانه‌کان له‌ دوو جێی سه‌ره‌بازیدا له‌ پێشمانه‌وه‌ ده‌رچوون و
ئیمه‌ش له‌ دوو پاسی گه‌وره‌دا دوايان که‌وتین. تا ئه‌و کاته‌ هه‌موو ژیا‌نم
ته‌نیا له‌ دێلاواردا بڕدبووه‌ سه‌ر. یه‌ک دوو جار له‌گه‌ل سه‌یرانی قوتابخانه‌دا
هه‌ندئ له‌ گونده‌کانی ده‌ورو به‌رم بینیبوو، به‌لام ئاواتی ژیا‌نی ڕاسته‌قینه‌م له‌

ئامیزی چیاکاندا، لهو شویتنه عاسی و سهختانهدا که له مندالییهوه چیروک و ئهفسانهه دربارهیان دهیست، تا ئه مرقهستهه و بیثاکام بوو. ئیستا که دهبوو بچم بو چیاکان له بارودوخیکی باشدا نهبووم. دهمزانی ئه مه سهفه ریک نییه برۆم و وهک خۆم بگه ریمه وه، سهفه ریکی سهخته، ههستم به بهرپرسیاریتییه کی گه و ره دهکرد به رامبه ر به م مرقانه. ئیشکه ره کانمان له ته مه نی جیاواز جیاوازا بوون. هه له بهت هیچ یه کیکیان زور به ته مه ن نه بوون، نه قیب که سانیکی هه لباژاردبوو زۆرینه یان به توانا و به هیز و سه ره حال بوون. پالمدایه وه و ههستم به ماندوو بوونیکی گه و ره کرد، به ئیشیکی توند له هه موو جومگه کانمدا، پاسه که هیشتا له دیلاواردا بوو که ههستم کرد زۆر نا ئومیدم. ئه وه سه ره تای سه ره تا بوو. دلنیا بووم له م شه وه وه تا کاتیکی تری دیاری نه کراو، پشوو له ژیانمدا وهک ئاواتیکی دووری لیدیت.

دهزانم ماوهیهکی دریزه به چیاکاندا دهروین، پښاکان زور خراپن، شهقامی داپوخواوی گل که باران و توفانی سالانی پېشوو که نال و که ندېری تیا هه لکه ندون ... هه ورازی بیکو تایی ... لوفه ی ترسناک که پاسه دریزه کان به سهختی و هیورییه کی زور ده توانن بیانېرن ... لیژبوونه وهی کتوپر و بهر به سستی په یتا په یتا. لیره دا به ئاسانی ده توانم ئه و راستیی به بینم، که سروشت تا جوانتر بیت درتر ده بیت. له نیگای یه که مدا جوانی چیا و مله و کتوه به ردینه کان سه رسام مده که ن، به لام ترستیکی نه یتنی له دلمدایه که ژیان له ئامیزی ئه م سهختی و بهرده لانه ناکوتایه دا ئاسان نییه. که مروف به پښاوه بیت بو کاریکی له م جوړه ناتوانیت چیژ له جوانی ببینیت. به پېچه وانه وه له و کاتانه دا من رقم له جوانییه، هه سته ده که م وهک ئامیزیکی قورسی ئه شکه نجه وه هایه، جوړه شیرینییه که که پیش گیانکیشان دهرخواردی مردوان ددریت.

به دریژیی سه فهره که، هه مووان بیده نگ و خاموشن. هیچ شتیک یان نیشانه یه که هه ست پښ ناکه م پیم بلئ ئیمه له پاسیکی پر له خه لکی نه خوشداین. چهند جار هه لدهستم و به سه ریاندا ده که پیم، ده سپری کاغه ز دهم به هه ندیکیان، له دوخی دهر وونی و تهن دروستی هه ندیکیان دهر پرم، هه موو هیمن و تا ئه ندازه یه که خه والوون. هه ندی دهرمانی ئارامکه ره وه و

خه ولنخهرم پیته، تا له کاتی پتوښتدا به کاریانېنیم، به لام پیناچیت که س
پنویستی به داړوی وه ها هیت. هندیکیان ده پرسن «مستر گرینوک
چند له وئ ده میتینه وه؟». من توند ده ستیان ده گرم و خنده یه که ده گرم
و ده لیم «نازانم، به لام هر چند بیت پتکه وهین، ناگامان له یه که ده بیت».
هندیکیان له و کاته وهی سوار بووین خه وتوون، هندیکیان ته نیا سهیری
ده روه ده کن و چاو ناتروکینن، یه کیکیان جار جار توند ده کیشیت به
پشتی کوشنه که ی به رده میدا وهک ئه وهی داخی شتیکی له ده ستچو
بخوات، یه کیک له پشتی پشته وهی پاسه که دا ته نیا دانیشتووه و به بیده نگي
ده گری، به لام من ده ترسم بیرسم بق ده گری، یه کیکیان ده یه ویت برشیته وه
و من زهر فیکي تاییه تی ده ده می تا بتوانیت له ناویدا برشیته وه. یه کیکیان که
له ش و لاریکی وهرزشی جوانی هیه، هه موو به «عیما دوک» بانگیده کن
ده پرسیت «مستر له و باوهره دایت، ئه مرق دوژمن بینین؟». من ده لیم «نا
... نا ... دوژمنی چی. دوژمن دووره له ئیمه». نامه ویت که س بترسیت،
به لام ده زانم هیمنی و بیده نگي ناو پاسه که به شتیکی په یوه ندی به و ترس و
چاوهروانیه وه هیه که هه مووان تیدا ده ژین. به شی زوریان ئه م سه فهره
وهک جوړیک له راگردن له ژيانی پینشوویان ته ماشاده کن، هه سنده که م
هندیکیان ته نیا له بیمارستانه دهروونیه که و درنده یی چاو دیره کان و
شیوه ی دوزه خناسای ژیان له وئ هه له اتوون. دلنایم پوژانی داهاتوو
باشتر و نزیکتر هه موویان ده ناسم. سه رجه می پاسه که وهک که شتیبه که
دیته به رچاوم له ئاویکی به رین و بیسنوردا به ره و دورگه یه کی دور
بروات که ژیانیکي تلیسمای و جیاوازی له سه ره.

سه عات چواری ئنواره ده گینه شوینی کوتایی، ته ختانیه کی
تله بندکراوه له قه دپالی چنده ها چیا و به رزایی به ردین و عاسیدا. له ناو
تله بنده که دا ته نیا خانویه کی گه وره هیه که پیده چیت کوشکی پاره داریک
بووینیت و سوپا کپی بیتي یان دهستی به سه ردا گرتینیت. کوشکه که

دیکوریکى دهرهكى قهشهنگى ههیه، زیاتر له مال دهچیت تا وهکو له بنکهیهكى سهربازى، دواتر دهزانم که ئهوى جینگای ههوانهوهى ئهفسهره گهوارهکانه دهمیک له شارهوه دین یان له چیاکانهوه دابههزن. له پشت و له لای راستى کوشکهکه دهیان چادری خاکی ههلدراون و سهریان به توری گهوره داپوشراوه و زۆربهیان ههتدی لق و گهلای به سهردا پهخشکراوتهوه. نهقیب یوکسهل دیته بهردهرگای پاسهکه و له کاتى دابهزیندا یهک یهک فهسیلهکه بهسهردهکاتهوه. دهستهدهخاته سهه شانى من و بویهکههجار بهزمانیکى دوستانه دهلیت «ئیره نیشهجینهکی کاتییه بۆ ئهمشه، سبهى دهیت چادهرکان بگوازینهوه بۆ کامپی تایبهتى خومان».

نازانم کى چادهرهکانى ههلداه، بهلام ههر کهسیکه کاریکى جوانى کردوه. ناو چادهرهکان به جۆریکی گونجاو راخراون، ههر چادریک و بۆ خهوتن و پشووی ده کهسیک دهست دهات. نهقیب دهلیت «چهندههافهسیل له پیش ئیمهوهن، زۆر له پیش ئیمهوهن. ههندیکیان دوو ساله له چیاکان ئیشهکهن، ئهم چادرانه ههوانگای کاتین، ئهوهی دیت یان دهگهڕیتهوه دهتوانیت لیرهدا پشوویهک بدات». هیزهکهمان ههم برسیهتى و ههم شهکهتى ڕینگیه، لهسهعاتیکدا ههم نان دهخۆن و ههم پشودهدهن. من و زههاو بهتهنیا له چادریکی بچوکدا دهمیننهوه. نهقیب یوکسهل ههر زوو خوی له کوشکهکهدا وندهیت و تا سبهى دههراکهویتهوه، لهوى مولازم جهانگیر و چند سهربازیک دهردهکهون. جهانگیر بهرپرس و ئهفسهههه چاودیری ئهم شوینهیه. لهو کاتهوهی ئیمه هاتووین، خوی و بهردهستهکانی ههمیشه له هاتوچۆدان، ئیشی ئهوانه پیشوازی له ئیمه بکهن و پشووی ئهم شهومان بۆ دابینکهن. من تا کهوتنى تاریکی دووجار بهسهه چادهرهکاندا دهگهڕیم و دلنادهبم که ههر کهس شوینی خوی ههیه، تکا دهکهم ئارامی و هیمنی بپاریزن. ههموو به جۆریک له جۆرهکان سههسام و چاوههوانن. پیشتر کهسیان ژيانى ژیر چادری نهبینیه، ههندیکیان خوشبین و ههندیکیان

بهدين، من خوم ههستدهكه پيويستيم به پشوو. دواي نهمانی روناکی و داگیرسانی دینه مویه کی بچوک، هه ندی گلویی کز و زهره له ژیر چادره کاندای پوشتنده بنه وه، زور نابات که بیده نگیه کی گه وره بال به سهر جیگا که دا دهکشیت و جگه له دهنگیکی زور خهفه و خنکاوی دینه مۆکه، که پیده چیت له جیگایه کی دور لیره وه ئیشبکات هیچی دیکه نایستیم. هه ندی جار به جوریکی دور له یهک و پچر پچر چه په ی هه ندی سه گی دور دینه گویم. بیده نگی پادشای ئه م جیگایه یه. من گهرچی پيويستیم به پشوویه کی دریزه، به لام ده مه ویت ماوه یهک له تاریکایه که دا بمیتمه وه. ده زانم هینشتا زوه به ته نیا بکه ومه رینگا بو چیاکان، به لام ههستیکی سه یرم به بال سووکی و ئارامی هه یه. ئیستا سه نته ره که و دیلاوار زور دور دینه پینش چاوم. مانگ ده بینم به هیمنی له گوشه یه کی ئاسمانه وه دیاره، مانگیکی هیمن و غه مگین و خه والوو که هه ست ناکه م هیچ په یامیکی دیاریکراوی پی بیت، مانگیک که زیاتر له جوره جانه وه ریکی بیباک و گیتژ ده چیت که باریکی قورسی له سهره، که ده بیت هه موو پوژنیک له م سهری ئاسمانه وه بییات بو ئه و سهر ... پیده که نم، سه یریکی ژیر چادره که ده که م و ده بینم زه هاو له ئیستا وه خه وتوو. ده وریکی تر به ده وری کامپه که دا ده سوریمه وه، گویم له دهنگی رادیویه که که جوره موزیکیک هیندی په خشده کاته وه، دهنگه که له یه کینک له په نجه ره کانی کۆشکه که وه دیت. بیرده که مه وه که ده بوو پینش ئه وه ی به ره و چیاکان بيم سه ریک له پروفیسور به هنام بدهم. به لام بیرمه که ویته وه که ئه و پوژانه ی دواپی چهند سه رقال بووم، به جوریک نه متوانیوه جارنیکیش چیه دابه زمه ناو دیلاوار. نزیکی مانگیکه، جگه له و شه وه سه یره ی مه یدانی ماسی فروشه کان، سه نته ری دیلاوارم نه بینيوه ... ئیستاش ده ست پیکردنی ژیانیکی تازه له م جیگا دوردها، بیئه وه ی که س چاوه روانمبکات یان من چاوه روانی که س بم. بیر له سایات ده که مه وه، بیر له گریانه که ی ده که مه وه کاتیک ئه و راستییی بو درکاندم که منی خوش

ناویت. خه ندهیه کی گه وره ده په پیته سه ر پرووم، له دلی خومدا ده لیم «چ خوشه بختی و بار سووکیه که کهس خوشی نه وینیت، چ نیعمه تیکی گه ورهیه هه مووان فه راموشتبکه ن». له خوم ده پرسم «ئاخو شوویکردبیت، ئاخو به خته وهر بیت، ئاخو جار جار من به خه یالیدا تیپه پریم؟». هه ناسه یه که هه لده کیشم و ده لیم «نیستا من له م شه وهدا و له م جیگایه دا ببینیت، ئاخو چی بلیت؟». که مینک به دهنگی به رز پیده که نم و ده لیم «هیچ... هیچ. بینگومان هیچ نالیت. ده لیت له بهر ئه م عه قلته عاشقت نه بووم». پر به سینه م هه وایه کی ساف هه لده مرژم و ده لیم «مسته ر گرینوک، ئه مه ژیانیکی تازه یه، زور تازه یه». له گه ل هه موو شتیکدا خوشحالم، ئاومیدم و خوشحالم. ده زانم پروژانی زور سه ختمان له پیشه، به لام ئه وهی شتیک له بوونمدا ده جولیت، ئه وهی ده توانم یارمه تییه کی بجوکی ئه م مروفانه بدهم، به خته وهر مده کات.

بۆ پوژی دواپی سوار ده بین و به ره و جیگایه کی دوورتر له دیناوار و نزیکتر له سنوور ده پوین، ماشینیکی باره لگری سه ربازیی گه وره له پيشمانه وه ده روا. پروو له هه ریمیک ده که یین گه لیک شاخاوی و سه خت ده نوینیت، له جیگایه کدا که نیو سه عات له شوینی یه که ممان دووره ده وه ستین، ده بییت هه موو پوژه که خه ریکی ته ختکردنی زه وی و جیگا خوشکردن بین بۆ هه لدانی چادره کانمان. یوکسه ل پروو توپه و جیدییه کی خوی وهر ده گریته وه، ئیشکه ره کان به هیمه ت و ئازایه تییه کی زوره وه کار ده که ن، من و زه هاو له سه ر به ردیکی گه وره له ناو یا تاغه کانددا داده نیشین و سه یر ده که یین. ده مه ویت بچین و کومه کی فه سیله که بکه یین، به لام ده ترسم دواتر ئه وه وهک شتیکی هه میشه یی وهر بگیرییت و به رده وام چاوه پروانی یارمه تی ئیمه بن. ئیمه وهک تیمیکی تایبه ت به ئارامی ده روونی لیره یین.

نامه ویت نهو سیفته له دهستبدەم و هیچ کەس جوړه وه زیفه یه کی دیکه مان بداتی. من کتییکم دهرهیناوه تا له سەر بهردهکان پالکەوم و بیخوینمه وه، خه ریکی هه لدانه وهی لاپه رەکانم که زه هاو له تهنیشتمه وه داده نیشیت و ده لیت «هموو نه چایانه م بینوه». به گومانیکه وه سهیریده کهم و هیچ نالیم، نهو ده لیت «زور ریکا ده زانم که کەس نایانزانیت». دواچار ده پرسم «هه سته کهیت هیچ سوودیکی هه بیته؟ نهو ریکایانه ی تو ده یانزانیت.. هیچ سوودیکیان هه یه؟». زه هاو خه نده یه کی گه وره ده گریته و ده لیت «نا ... چوزانم، گه ر و یستت پوژیک ده تبه م». من ده پرسم «بو کوی؟». به هه مان زه رده خه نه وه «بو مه مه ده سار؟». به سه رسامییه وه سهیریده کهم و به گومانه وه ده لیم «چون بو مه مه ده سار؟». زه هاو ده لیت «له لاپالی نه م چایه وه ریکایه که هه یه تا ناو مه مه ده سار ده روات». رووی تیده کهم و ده نگم نزمده که مه وه و به ترس و سه رسامییه وه ده پرسم «ده لیت چی؟ مه مه ده سار شاری دوژمنه، گرنگترین جیکایانه. تو قهت چوویت بو نهو؟». سهیرمه دکات و ده لیت «چووم». «خودای گه وره چون؟ که ی چوویت؟ بو؟». سهر داده نه وینیت و ده لیت «گه وره م، ریکایه کی نهینی هه یه، لیره وه تا ناو مه مه ده سار ده چیت. زور نهینییه، ته نیا هه ندی قاچاغبه ر ده یزانن، به کینو و دۆلی وها سه ختدا تیده په ریت، مه گه ر خوا بزانیته. هیچ کەس نایزانیت و ناتوانیت پیا بروات، ده بیته هه موو ریکا که بزانیته، نه گینا و نده بیته، ئیتر خوا نه بیته کهس ناتدوژیته وه. له ویهو باری قاچاغم هیناوه، هه ندی جاریش لیره وه بارم بردوه، نهو وه قانونی قاچاغبه رییه». ده پرسم «که واته تو دژمنت بینوه. پیم بلی له چی ده چن... وهک ئیمه وان، یان چون؟». زه هاو که زور که مدوو که مینک به سه رسامی سهیرمه دکات و ده لیت «وهک ئیمه وان، وهک هه ر به شه ریکی ترن که خوا دروستیکرد بیته». «ده زانم، مه به ستم نهو نییه، ده لیم زور رقیان له خه لکی دیلاواره؟». زه هاو شانی به رزده کاته وه و ده لیت «نازانم.

له‌وانه‌یه. پرسپاری وام لی نه‌کردون». ده‌ستده‌خه‌مه ژیر سه‌رم و ده‌لیم «ترسایت که چوویت؟». سه‌یریک‌مه‌ه‌کات و سه‌ر پاده‌وه‌شینێ و ده‌لایت «له‌ قاچا‌غه‌ری‌دا هه‌موو ری‌گایه‌ک ترسی خۆی هه‌یه». «ئه‌ی پیمبلی، ده‌زانیت به‌ زمانه‌که‌یان قسه‌به‌که‌یت. ده‌زانیت؟». «به‌لێ گه‌وره‌م. چون نازانم. ئینسان له‌سه‌ر سنووره‌کان هه‌موو شتیک فێرده‌بیت، هه‌موو زمانیک». دووباره سه‌رسام ده‌به‌وه‌ پنی و به‌ ده‌نگیکی زۆر جیدی ده‌لیم «لای هه‌چ که‌س، هه‌چ به‌شه‌ریک، هه‌چ پۆله‌به‌ریک باسی ئه‌وه نه‌که‌یت. یه‌ک که‌س لیره‌ بزانیته‌ که‌ جارێک چوویت بۆ مه‌مه‌ده‌سه‌ر، ته‌واو، دلنیا‌به‌ لی ده‌بیت‌ه‌وه‌». «به‌لێ گه‌وره‌م، لای که‌س باسی ناکه‌م. به‌لام هه‌ستم‌کرد خۆش نییه‌ له‌ تۆی بشارمه‌وه‌». «باش‌ت‌کرد، ده‌ست‌خۆش، منیش زمانی ئه‌وێ ده‌زانم. به‌لام گه‌ر قسه‌به‌که‌م خه‌لکی یه‌ک‌سه‌ر ده‌زانن له‌ کتێبه‌وه‌ فێربووم، من هه‌رچی زمانه‌ له‌ کتێبه‌وه‌ فێربووم... نه‌ مامۆستام بووه‌، نه‌ که‌س هه‌بووه‌ قسه‌م له‌که‌دا بکات، ناخۆشه‌ وانیه‌؟». ئه‌و نازانیت من باسی چی ده‌که‌م، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌وره‌ ده‌گریته‌ و ده‌لایت «به‌لێ گه‌وره‌م».

ئه‌وه‌ی له‌ دیناوار دوورکه‌وتبووینه‌وه‌، که‌مه‌ ئارامی و دلنیا‌یه‌کی زۆرتری پی به‌خشیبوو، ئه‌وه‌ی ئیستا ئه‌م چیا‌پانه‌ی ده‌بینی که‌ پێیان ئاشنایه‌، دلخۆشی کردبوو. من دووباره‌ په‌ره‌کانی کتێبه‌که‌م هه‌لده‌ده‌مه‌وه‌ و ده‌مه‌ویت له‌ به‌ر خۆری ئه‌و به‌یانیه‌دا له‌ ناو یاتا‌غ و باره‌ جانتای به‌تالیۆنه‌که‌دا که‌میک بخوینمه‌وه‌. ماوه‌یه‌کی کورت ده‌پوات و ئه‌و به‌رده‌وام سه‌یری ئیشکه‌ره‌کان ده‌کات، هه‌موو خه‌ریکی ته‌خت‌کردن و پاک‌کردنه‌وه‌ی جینگای چاده‌ره‌کانن له‌ ورده‌ به‌رد. له‌ ناکاو ده‌پرسیته‌ «گه‌وره‌م، ده‌توانم پرسپاریک بکه‌م؟». بیته‌وه‌ی چاو له‌ کتێبه‌که‌م بترو‌کینم ده‌لیم «بهرسه‌ زه‌هاو، به‌رسه‌، چیت ده‌ویت به‌رسه‌». به‌ ده‌نگیکی که‌میک دووبه‌له‌وه‌ ده‌لایت «بۆ به‌ تۆ ده‌لین مسته‌ر گرینۆک؟». «له‌به‌رئه‌وه‌ی من زۆر ده‌گریم». «تۆ کوا ده‌گریته‌، تۆ نایینم بگریته‌». «نا، من زۆر ده‌گریم، به‌س تۆ نامبینیت،

كاتىك دەگرم كە تۆ لەوى نىت». «بەلام گەورەم بۆچى دەگريت؟ من
 حەزناكەم بگريت». «ئە زەھاو زۆر تورەمدەكەت كە بەردەوام بە گەورەم
 بانگەدەكەيت، زۆر ئازارم دەدات». «ئاخر من لە مندالىيەو وە فېربووم،
 وەفېربووم بە ھەموو كەس بلىم گەورەم، بۆم تەرك ناكريت». «ئاخر
 وازى لىبھىنىت باشە، تەركى بکەيت باشە، زۆر من تورەدەكەت». زەھاو
 بە غەمگىنى سەيرەمەكەت و دەلىت «چەندجار خەلك بوو گووتوويانە
 پىمان مەلى گەورەم، بەلام ھەر وەك گەورە لەگەلمدا جولاونەتەو. بۆيە
 دەمەويت بە ھەموو كەس بلىم گەورەم». من تۆزىك وەرز و تورە، وەك
 كەسنىك ناعەدالەتەم بەرامبەرەكەت دەلىم «من وام زەھاو، من وام... من وەك
 گەورە لەگەل تۆ دەجولنەو؟». ئەو بوودەكەتە ئەولەو و دەلىت «تۆ وايت
 گەورەم تۆ وايت». دەمەويت ھەستم، دەمەويت تورەيم، بەلام ھەستەكەم
 ھەرچىيەك بکەم ھەموو نىشانەى خۇ بە گەورە زانىيەكى شارداوہ
 كە پىندەچىت تا ئىستا لەخۇمدا نەمىينىت. ھىچ نالىم، بۆ ساتىك دەكەومە
 گومانىكى تەواوہو لە خۇم، ئىستا ھەستەكەم وەك ھەموو دىلاواریيەكى
 پەسەن خەرىكە پردەيم لە كىنە بەرامبەر ھەر شتىك خۇم بىرخاتەو،
 وەك ھەر دىلاواریيەك پردەيم لە توانای وىرانكردن، بەلام خوم دەگرم، دان
 بە خومدا دەگرم و چاوانم پردەبن لە ئاو... بە دەنگىكى گریاوہو سەيرى
 زەھاو دەكەم و پىندەلىم «سەيرمەكە ... سەيرمەكە ... لە بەرئەمەيە پىمدەلىن
 مستەر گرینۆك». ئەو چاوە گریاوەكانم دەبىنىت و بە ساردىيەكەو دەلىت
 «بەلى گەورەم». «نايىنىت من لەو لاوزترم، بتوانم ناعەدالەتى بەرامبەر
 كەس بکەم». بە گومانەو سەيرى فرمىسكەكانم دەكەت و دەلىت «كەس
 نىيە ئەوئەندە لاوز بىت، نەتوانىت ناعەدالەتى بکات».

دواتر ھىچ قسەناكەين، ھىچ ھىچ. من كىتىيەكەم دەخەمە سەر سنگم و
 لە ژىر خورەكەدا دەخوم و زەھاو بە بىدەنگ سەيرى ئىشكەرەكان دەكەت.

تا ئیواره هه موو که مپه که جیگیر ده بیت. هه موو ئیشکه ره کان پیکه وه پازده چادر هه لده ده ن، راخه ری ده خه نه ناو، ژماره ده ده ن له چادره کان، ئیشکه ره کان به سه ر جیگاکاندا دابه شده کرین، یاتاغه کان ده برینه ژیر چادره کانه وه، نه قیب یوکسه ل چادریکی بچوکی خوی هه یه بو خوی و هاوکاره که ی. هاوکاری یوکسه ل کورپکی که نجی چاوشینه ناوی نه واسه، جگه له ناوی یه که می هیچی دیکه ی لی نازانین، به لام که سمان تا ئیستا که نجیکی له نه واس جوانترمان نه دیوه. من له گه ل نه قیب یوکسه لدا سی که س هه لده بژیرین بۆئه وه ی ببی به به رپرسی هه میشه یی چیشته لینان، یه کیکیان خوی پیشتر کاری له چیشته خانه دا بووه و دووانه که ی تریان له وانن، وه ک خویان ده لین، به هیزی نه وسنی بوون به چیشته که ی بلیمه ت. یه که م شته بیکه ین ئه وه یه ده بیت جیگایه کی باش بو چیشته خانه و ته نوورینکی نانکردن دروستبکه ین. نه قیب سه یری ده فته ری پلانه که ی ده کات و ده لیت «به لی، سه بی ده بیت چیشته خانه یه ک دروستبکه ین، ره نگه وهرزی باران بارین به م زوانه ده ست پیتکات، سه ره تا شوینیکی قایم و وشکمان ده ویت بو نانکردن و هه لگرتنی ئازوقه کان». چیشته که ره کان ئیشیکی زور گه وره یان له سه ر شانه، به لام به خته وهرن، ئیشه که یان گه رچی زورتره به لام ساده تر و ئاسانه تریشه. سه بی فه سیله که ده بیت به دوو به شه وه، به شیکیان له سه ر دروستکردنی چیشته خانه که ئیشده کات، به شه که ی تریان ده چیت بو چیاکان. نه قیب تکا له من ده کات سه بی له گه لیان سه رکه وم بو به رزایی، ده لیت په یوه ندی به کاری ئیوه وه هه یه، ده بیت ئیوه له نزیکه وه کریکاره کان ببینن له کویدا ئیشده که ن، ده بیت بزائن سه ختی کاره که تا چه نده. نه قیب پتی وایه ئه م هه ریمه مروقی ساغیش شیتده کات. ئه و ده زانیت هه موومان جاری شیفته ی جوانی ئه م سروشته پاک و به شکویه ین، به لام ده لیت «فریو مه خو، ئه م جوانییه له هه زار دوژمن درنده تره».

ده مه و ئیواره به ر له وه ی تاریک دابیت، من و نه قیب پیاسه یه کی دریت

دهکهین. ته نیایی و ماندویتي و دیمه نی ئهم بهرده لانه سهخته کهمیک له
 لووتبه رزی ئهوی بهرام بهر من دابه زانده. وهک هه میسه چاویکی جیدی و
 تیژ و ئازارده ری ههیه، برژانگه دریژه کانی ده توانیت هه موو که سیک دوو دل
 و در دؤنگ بکات. به جوریک له که پووبلندی و بالانواپی ده ست ده خاته
 ژیر نیتاقه سه ربازییه که ی و سهیری ئاسمان ده کات و ده لیت «هه موو
 رۆژیک بهم چیا به دا سه رده که وین و دینه وه خوارئ. ئیمه زۆر له دوا ی
 دوژمنه وهین، ده لیتن ئهوان چهند سالیکه به نهیتی ئاماده کاریده کهن، له
 کاتیکدا دیلاوار نو قمی خه وه، ئیستاش ده بیت سوپاسی ئهم ترسه بکهین،
 ئهم خه ونه ی که هه موومان ی ئاگادار کرده وه». له سه ر لا لیم ده روانیت و
 ده پرسیت «ئیه ئه وه خه ونه تان بینیه؟». من ده لیم «نا جه نابی نه قیب،
 نا من ئه وه خه ونه نه بینیه». ئینجا به چاوه شینه کانی راسته وخۆ
 سه یرمه ده کات و ده لیت «منیش نه مدیه، به لام هه ستم به ترسی خه ونه که
 کرده، ده میک با سیده کهن، ده زانم با سی چی ده کهن. زۆرجار هه ستمه کهم
 که س ئه وه خه ونه ی نه بینیه، به لکو ته نیا وهک من هه ستیان به ترسه که ی
 کرده». سه یرم لیتیت که نه قیب به وه جور هه بیرده کاته وه، به هه ندئ
 هه نگاوی دریژ پیتشم ده که ویت و به ده ست هه ندئ جیگام له ناو چیاکاندا
 بو دیاریده کات و ده لیت «له هه موو ئه و جیگایانه دا به تالیونی ئیمه، فه سیلی
 ئیشی ههیه. تا ماوه یه کی تر بریاره هیژه که مان گه وره تر بیت، ده بیت
 لایه نی کهم دوو به تالیون یان سیانی تر بخرینه کار. پیوسته هیزیکی
 مه ده نی گه وره، به لام به سه ره رشتی ئیداره یه کی سه ربازی بیته ئیره،
 له ماوه ی داها توو دا ده بیت سه دان ماموستا، سه دان فرمان بهر، سه دان
 کریکار، سه دان کاسب بین و له م چیا یانه ئیشبکه ن، تا سه ره تای به هار
 پیوستمان به خه نده کینکی دریژه، پیوستیمان به هه زارن هه رده خۆله، جگه
 له وه ی ده بیت زۆر شوینی سنوور به چهند چینیکی یهک له دوا یه کی
 ته لی درکاوی بپوشین، ناو بهینه کانشی بکهین به کیلگه ی مین. لیره وه

تا خودا چه‌زبکات، تا چاو برکات ... ». من ده‌پرسم «به‌لام دیلاوار ئه‌و هیزه‌ی هه‌یه ئه‌م رووبه‌ره درێژ و گه‌وره‌یه پرېکاته‌وه». نه‌قیب ده‌لێت «شه‌ر به‌ زور و که‌می نییه، شه‌ر به‌ ئێرا ده‌ی جه‌نگاوه‌ره. هیزیکێ به‌چوک که‌ مه‌شقی ته‌واوی هه‌بێت و ئێرا ده‌ی شه‌ری هه‌بێت باشت‌ره له‌ هیزیکێ گه‌وره‌ی نارێک. زۆرجار هیز به‌ هۆی گه‌وره‌یه‌یه‌که‌یه‌وه تێکه‌شکێت. جگه له‌ مه‌شق و ئێرا ده‌، دوو گرنگ‌ترین شت له‌ جه‌نگدا زانیاری ورد و ناسینی دوژمنه‌». به‌ چه‌سه‌ره‌تیکه‌وه سه‌یره‌کات و منیش ده‌لێم «ئێمه ئه‌وه‌مان نییه، زانیاریمان که‌مه، دوژمنیش ناسین. له‌م هه‌رێمه‌دا که‌س که‌س ناسیت، ئه‌م میللەت و دیانەت و زمان و مه‌زه‌بانه هه‌زاران ساله به‌یه‌که‌وه ده‌ژین، به‌لام هه‌ر غه‌ریبین به‌یه‌ک». ده‌وه‌ستیت، سه‌یریکێ چیاکان ده‌کات و ده‌لێت «من قه‌ت باوه‌رم به‌ ناشتی نه‌بووه. نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی ئه‌فسه‌رم، پوتبه و مه‌قامی سوپا بخه‌ره لاوه، به‌لام به‌وه‌دا دوژمن هه‌یه، ناشتی بۆ هه‌بێت. ده‌بوو سی و پینج سال له‌مه‌وبه‌ر که‌ دیلاوار ئازادکرا، جه‌نگ به‌رده‌وام بووایه. سه‌به‌ینی له‌ سه‌ره‌وه که‌ چووینه تروپکی چیا به‌ دوربین سه‌یریکه، له‌ویوه به‌شیک له‌ چیاکانی ئه‌وبه‌ر ده‌بینیت که‌ دوژمن تێیدا سه‌نگه‌ریان لێداوه. دوژمن کێشه؟ کۆمه‌لێک تارمایی، کۆمه‌لێک خێوی به‌چوکن له‌ ناو دووربینه‌که‌دا دین و ده‌چن. شتیکن تا مردن نایانبینیت، هه‌میشه ئه‌وان له‌مبه‌ر و ئێمه له‌مبه‌رین، هه‌یج کات ناگه‌ینه یه‌ک، هه‌یج کات وه‌ک دوو که‌سی ئاسایی ناتوانین قسه‌به‌که‌ین. ئه‌وه دیواریکه خودا دروستیکردوه، قاسیله‌یه‌که ده‌بێت بپارێزین. نه‌ من و نه‌ تو دروستمان نه‌کردوه. خودا هه‌ر میللەتیکێ خوشبویت دوژمنی زۆری ده‌دات، بۆئه‌وه‌ی زیندوو بمینیته‌وه، بۆئه‌وه‌ی توانای به‌رگری له‌ خۆیدا دروستبکات. به‌ خۆرا نییه که‌ خودا ئێمه‌ی لێره‌دا دروستکردوه، سه‌یریکه، وامه‌زانه دوژمنه‌کانمان هه‌ر له‌ مه‌مه‌دحه‌سه‌ره‌وه دین، هه‌ر چواره‌ورمان دوژمنه له‌ ئه‌لانیاده‌وه دین، له‌ سوئاباده‌ وه‌ دین، له‌ شاره‌کانی باشووره‌وه له‌ که‌ربول، کوفیان، نه‌سریان، جودیان. مرقوف

دەبىت بزانىت ئەم ھەموو دوژمنە بۆ ئەو ھەيە ئىمە تاقى بىينەو». تا ئەو کاتە كەسنىم نەبىينىو و ابىرىكاتەو، يان لە راستىدا لەگەل ھىچ كەسىدا قسەم لەو ڤووەو نەكردبوو تا بزانم خەلك چۆن بىردەكەنەو. نەقىب گووتى « من ڤەم لەوانەيە دوژمن وەك شتىكى كاتى سەيردەكەن، وەك كىشەيەكى سياسى، دوژمن شتىكە ھەر ھەبوو، وەك چۆن ھەر ھەيە، باران ھەيە، بومەلەرزە و لافاو ھەيە، دوژمنىش ھەيە. ھەمىشە لەوین، ھەر كات چوویتە سەر ئەو تروپكانە و بە دووربىن سەيرتکرد دەيانبىنى». ھەندى بەردى ھەلگرت و ھاویشتى بۆ دوور، بازوويەكى بەھىزى ھەبوو، بەردەكان بۆ دوور دەڤوشتن، خەندەيەكى گرت و گووتى «شەر بۆ خەلكى لاواز نەكراو، ھەر كات شەر دەستى پىكرد تۆ ئىشىكى تر بدۆزەو، شەر ترسناكە، خەلكانى بەھىز بەرگەى ناگرن، جا بگاتە كەسانى وەك تۆ». تىگەيشتم مەبەستى چىيە، گووتم «بەشى زۆرى خەلك بە خوشى خويان ناچن بۆ جەنگ». بەردىكى تری بۆ دوور نارد و گووتى «من نا، من لەوانەم كە بە خوشى خۆم دەچم. شەرى بچوك نا، شەرى دوو كەس، دوو خىزان، دوو بنەمالە، ئەوانە ئىشى خەلكى گرگنن. من قىزم لە شەرى بچوك دیتەو، شەر لەگەل بوغز و كىنەدا جىاوازی ھەيە، بوغز و كىنە ھەستى مرقۇفە گرگنەكانە، شەر ڤوچىكى بەرزى دەوینت. من عاشقى ئەو شەرە دىزىنانەم، شەرى گەور كە بە يەك فەرمان ھەزاران خەلك دەجولینیت. شەرىك ئەفسەرىك بتوانیت بلىمەتى خۆى تیا دەربخات». من گەرەمەو بۆ سەر بابەتەكەى پىشوووى و بە گومانەو گووتم «خودا كارى چىيە، ئىمە كەسانى وەك دكتور سیامەندى زەریاوارى، ژەنرال مەحمودى قەرەقازانى نارەویانین بۆ ئیرە. كەسیان خودا نین». «نا، تۆ ھەلەیت. ئىمە دوژمن ھىناوینی بۆ ئیرە. دوژمنىك ھىچ كات لە ناو ناچیت. جەنگ خۆى دیاربەھىكى خودایە. ئایا ئىمە شایستەى مانین یان نەمان، ئەو تەنیا لە جەنگدا تاقیدەبیتەو، دوژمن نەبیت من نازانم تۆ كىیت، ئەو كىيە، من كىم

... خودا تهنیا مرقۇشى دروست نه كرده، بهلكو ئهو ئاوينه يەش كه خۇمانى
تېندا دەبىنين ھەر له دەستكردى خۇيەتى، جەنگ ئاوينه ي مىللە تانە ... ھا
... يان تۇ لهو باوہ پەدايت كه ئېمە خودا دروستيكرديوين، به لام ئاوينه كه
خۇمان دروستمانكردو؟». نازانم چى وه لامى نه قىب بدەمەوہ.

[illegible]

بای شه و سه‌داکه‌ی له‌گه‌ل خویدا برد و خفکاندی.

... هیچ دهنگیکی تری لیوه نه هات.

من گه رامه وه ناو که مپه که، ماندوویی و ئیشی زۆر ئیشکه ره کانی ته واو شه که ت کردبوو، زۆریان هه ره به جلی ئیشه کانیانه وه خویان دابوو به سه ره جیگه که دا. میرئه و دالم له کونجکدا دۆزیسه وه له شه که تی و ماندو بووندا

خهوی پندا که وتبوو. یه کیکم راسپارد بییت به سه ره رشتی پاکو خاوینی
 ناو چادره کان. به پیچه وانهی چاوه روانی منه وه، ئیشکه ره کان زور هیمن
 و له سه ره خۆ بوون. شه و به خیراییه کی بیمانا ده کشا. که چوومه ده ره وه
 لای چادره که ی خۆمان، زه هاوم بیینی له گه ل نه واسدا قسه یده کرد، هر
 دوو کیان قاقا پیده که نین. من بیته وه ی ئاره زوویه کم هه بییت بزائم باس له
 چی ده که ن چوومه ژیر چادره که وه، له سه ره راخه ریکی پلاستیکی هر دوو
 یاتاغه که مان دوور له یه ک راخه را بوون... دلته نگیه کی کتوپر دایگر تبووم،
 بو ئه وه ی که میک پشووبدهم چوومه ناو جیکا که م و سه ری خۆم به
 په توویه کی نه ستوور داپۆشی و به هیمنی دهستم کرد به گریان.

له ماوهی مانگیکدا سهی ئەسلان مالهکەیی غەفارییی چۆلکرد و دایه دەست دەلالەکان بیفرۆشن، بەلام دەستی له مالهکەیی دەرەوهی شار نەدا. گواستنهوهی سهی ئەسلان له مالهکەیی غەفارییی بە ناوی هۆکاری ئەمنییەوه بوو، بەلام دواتر بۆی دەرکەوت هەلەیهک بووه له هەلە گەرەکانی ژيانی. له گەل وەرگرتنی پەزنامەندی پەسمی دامەزراندنی باغەوانەکانی دیلاوارد، دەستەیهک له گەنجەکان بوون بە پاسەوانی تایبەتی خۆی. فەراسە پەش سەردەستەیی پاسەوانەکان بوو. بوونی بە سەردەستەیی پاسەوانەکانی سەرۆک، فەراسی بەرەو دۆخیکی نوێ برد، ئیدی نە کاتی بۆ قورئان خویندن هەبوو، نە بۆ سەیرکردنی فیلمە پروتەکان و کەنالهکانی ساتەلایت. هەر له یەکەم پۆژەوه هەستیکرد ئەرکیکی وەرگرتوو کە هەموو ژيانی دەگۆریت، له وانه بوو کە هاوین مەشقیکی سەربازیی تایبەتی بینی بوو. خۆی دانیابوو کە سهی ئەسلان له بەر سنی شت هەلیبژاردوه، یەکەم: ناوهکەیی. دووهم: ناشیرینییهکەیی. سێهەم: سمیلی. تا جلی سەربازیی له بەرنەکرد و له ئاویتهدا خۆی نەبینی، نەیزانی چ روخساریکی ترسناکی هەیه. کاتیک بۆ یەکەم جار له جلی سەردەستەیی پاسەواناندا چوو بەر ئاویتهی کانتۆره کۆنەکەیی مالهوه، له بەر خۆیهوه گووتی «وای دایه گیان، بەرازیش بمبینیت دەتوقینت».

له‌وه‌دا له‌سه‌ر حه‌ق بوو، به‌لام ئه‌ی ناییت سه‌رده‌سته‌ی پاسه‌وانه‌کان
 پیاویکی ترسناک بیت. خوی سه‌یری لێده‌هات که چۆن وا به‌خیزایی له
 عاشقیکی دین و فیلمه‌ پووته‌کانه‌وه، بوو به‌ پاسه‌وانیکی به‌هه‌یه‌ت که
 خوشی ناویریت سه‌یری ناوچاوی خوی بکات. پینستر له‌ په‌شوکانیکی
 پوچی و جه‌سته‌یی قوولدا ده‌ژیا. هه‌ر کات بۆ ماوه‌یه‌ک له‌ سه‌یری
 فیلمه‌کانی پۆرنۆدا نوقمبایه، ده‌بوو خیرا به‌ خویندنه‌وه‌ی ئایه‌تی قورئان
 و وسلده‌رکردنی په‌یتا په‌یتا خوی خاوینبکاته‌وه. ئیستا له‌ ناکاو دونیا
 گورانکارییه‌کی گه‌وره‌ی به‌سه‌ردا هات، چیتر نه‌ ئایه‌ته‌کان کاریان تی
 ده‌کرد، نه‌ جه‌سته‌ی ژنه‌ پووته‌کان، به‌ جوړیکی توند و کتوپر عاشقی
 سه‌ی ئه‌سلان بووبوو. له‌ قوولایی ناخیدا هه‌ستیده‌کرد هه‌م په‌یوه‌ندییه‌کی
 دینی، هه‌م جه‌سته‌یی به‌م پیاوه‌وه هه‌یه. هه‌ر بیرکردنه‌وه له‌ گه‌وره‌یی ئه‌م
 زاته ئاسووده‌یده‌کرد. کاتیک زانی سه‌ی ئه‌سلان له‌ ناو هه‌موو کوره‌کانی
 غه‌فارییدا ئه‌وی بۆ سه‌رۆکی پاسه‌وانه‌کانی خوی هه‌لبژاردوه، له‌ دلی
 خۆیدا سویندی خوارد سه‌رۆک به‌ پوچ و گیانی خوی بپاریزیت. له‌ ناکاو
 هه‌موو ژبانی له‌ ده‌وری ئه‌م پیاوه‌ ده‌سوپایه‌وه، ئیدی هه‌چ شتیک له
 سه‌ی ئه‌سلان له‌ ژبانیدا گرنگتر نه‌بوو.

ئهو پوژه‌ی که ماله‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلانیا گواسته‌وه، خوی
 سه‌ره‌رشتی هه‌موو شتیکی کرد. سه‌یی زۆربه‌ی که‌لوپه‌لی ماله‌ کونه‌که‌ی
 به‌خشی به‌ دراوسێکان، هه‌ندێ دیکۆراتی تایه‌تی و ناوازه‌ نه‌یت، شتیکی
 ئه‌وتوی له‌گه‌ڵ خۆیدا نه‌برد، به‌لام گواسته‌وه‌ی که‌لوپه‌لی ناو گه‌نجینه‌ و
 ژیرزه‌مینه‌کان کاتیک و هیلاکییه‌کی زۆریان برد. هه‌ر شتیک که‌ په‌یوه‌ندی
 به‌ دیلاوار و میژووی دیلاواره‌وه هه‌بوو، سه‌ی ئه‌سلان هه‌لیگرتبوو.
 ژیر زه‌مینی ماله‌که‌ی موزه‌خانه‌یه‌کی بچوک بوو، زۆر که‌لوپه‌ل و وینه‌ی
 میژوویی بته‌ماله‌ ناوداره‌کانی پاراستبوو، وینه‌کانیان، دره‌ختی بته‌چه‌ و
 په‌چه‌له‌کیان، چه‌که‌ کونه‌کانیان، تفه‌نگه‌لێک هه‌ندێ له‌ قاره‌مانان روژانی

شەڕی ڕزگاریی بەکاریان هێنابوو، خەنجەری بەر کەمەری هەندێ لە
سەرەشرەت و ئاغاکانی دیلاوار، تەزینچی هەندێ لە پیاوێ ناودارەکان،
سەعاتی بن باخەلیان، کل و کلدانی چاویان، قوتوی جگەرەکانیان،
سەبیلەکانیان، دەسڕ و قەلەمبەری ناو گیرفانیان، کەوا و سەلتەکانیان، ئەو
پادیو و گرامافونە کۆنانەیی لە ماله ئاغاکاندا بوو، ئەو سەرینە نایابانەیی
لە پەڕی مراوی دروستیانکردون، فیشەکلەقەکانیان، قاوغی ئەو گولانەیی
لە پرنەوکانیانەو تەقیون، قەقەزی کەوکانیان، پیتستی ئەو پلنگ و ورچ
و دەلەکانەیی لە کێوان راویانکردون. بەر لەوێ بیر لە دامەزراندنی
هێزێکی چەکاربکاتەو، خەیاڵی لای دروستکردنی مۆزەخانەیەک بوو
بۆ میرزادەکانی دیلاوار، دەیویست ناوی بنیت «مۆزەیی میران» بەلام
دوایار خەیاڵی خستە سەر ئەوێ جەنگاوهرێکی راستەقینە بنیت و
فیکر و هۆشی خۆی نەخاتە سەر شکۆی بەباچووی رابوردوو. هەلبەت
دروستکردنی موزەیی میران هەر لە خەیاڵیدا بوو، بەلام هەستیدەکرد
ئێستا کاری گرنگتری لەسەر شانه و پڕۆژەیی گەورەتری لە بەردەمدایە.
جاریک لە نوسینیکیدا هێرشێکی بێرەحمانەیی کردبوو سەر پروفیسۆر
بەهنام، بەو پێشەیی میژووی دیلاوار دەشیۆینتیت. ئەو میژووەیی سە
ئەسلان بۆ دیلاواری دروستدەکرد، ئەو میژووە نەبوو کە پروفیسۆر
بەهنام دەینوسییه‌و. ئەسلان ئەوێ پەتدەکردەو کە دیلاوار نەتەوێک
تێیدا بژی لە تیکەلبوونی چەندەها نەژاد و عیرقی تر دروستبووبیت.
چیرۆکی دروست بوونی دیلاوار، لەسەر بنەمای زیندانیک کە گواپە
شارەکە بە دەوریدا دامەزراو، لای ئەو ئەفسانەیی پەشی دوژمنان بوو،
کە بە مەبەستی شیواندنی دیلاوار دایانرشتو. ئەو پیتی وابوو دیلاوار
سەرزمینیک پیرۆز بوو، لە هەموو جیگایەکی دنیاوێ خەلک ڕوویان
تیکردوێ تا ئارامی و ئاسایشی دەروونی بەدەستبھێتن. بەپیتی چیرۆکی ئەو،
دیلەکانی زەمانی زوو لە هەموو جیگایەکی دنیاوێ، پارەیه‌کیان داوێتە

حاکمه کانیان تا دهر فته بدهن سالانی زیندان له دیلاوار بیه نه سه، چونکه دیلاوار زهمینی ئازادی بووه، ههستی زیندان بوون، دیلبوون، کۆیله بوون به پیچه وانهی ته وای دونه بووه بوونی نه بووه. له نوسینه وهیدا بۆ میژووی دیلاوار، دانیال وهک نه خوشیک و سحر بازیک شهربانی ناوده بات که توانای تیکدانی ئاسوده گی مه له که تی هه بووه. دانیال لای سهی ئهسلان که سیک بووه سهی شتی له دیلاوارییه کاندای چاندوه، ترس له دوژمن، ترس له داهاتوو، ههستی دیلبوون، که ئیستا کاتی ئهوه هاتوو هه سیکیان له بنهوه بسپینه وه. سهردهمی شکستی دیلاوار له و کاته وه دهست پینده کات که دیلاوار شکوی ئهوه پۆژانه ونده کات که تیدا له دوژمن و داهاتوو نه ده ترسا و ههستی دیلبوونی تیدا نه بوو. پروفیسۆر به هنامی وهک خائینیک سه یرده کرد که میژووی دیلاوار ده شتوینیت. له سالانی رابوردوودا که هیشتا وهک ئیستا سیاسیه کی به رجهسته نه بوو، چه نджار له کۆر و کۆبوونه و هدا سووکایه تی به پروفیسۆر کردبوو، به لام له گه له ئه وه شدا ناوبانگی پروفیسۆر وهک میژوونوس زۆر له وه له پینشت بوو. وهک دواتر زانیم، پروفیسۆر زۆر ده رگیری وهلامدانه وهی کهسانی وهک سهی ئهسلان نه ده بوو، گهر ناچار نه بایه و نه خرایه ته جوغزیکی ته سکه وه که یفی به شه پی ئه مجۆره که سانه نه ده هات. به لام وهک له نادین خانمی کچی پروفیسۆر به هنامم بیست، سهی ئهسلان پینشت که سانیکی هان دابوو سووکایه تی به پروفیسۆر بکه ن، کاریکاتیری دزیوی له سه ر بلاوبکه نه وه، له رینگادا بچه به رده می و تفی تیکه ن، به جۆریک کار که یشتبووه ئه وهی خه لکیان ده ترسان تا سه ر دانی موزه خانه که ی نه که ن.

فه راس ئه وه پۆژه که مالی سهی ئهسلانی گواسته وه، خوی به به خته وه رترین که سیک ده زانی که شه ره فی ئه وهی پینپراوه خزمه تی ئه وه پیاوه بکات، هه موو هه ولیکی ده دا، شته شوشه کان و که رهسته ناسکه کان به سه لامه تی بگه نه مالی نوو. کۆشکه تازه که ی سهی ئهسلان به

گر دیکه وه بوو له جینگایه ک به گه په کی جیلوه دار ناسرابوو. هه به هوی نه وهی، له دیر زه مانه وه جینگا پشوی به پرپرس و سیاسه تمه دارهکانی دیناوار بووه، فه سیلنک له پاسه وانانی تاییهت پاریزگارییان لیده کرد. ده میک یه که م لوری که لوه لیان برد و فه راس مال و گه په که نو یکه ی بینی سه ری له ئیشی خودا سوپما، نه و پیشتر جینگایه کی وا جوان و سه وزی له دیناوار نه بینیبوو. کوشکه که وه ک ده یانگووت، مالی کورنکی میر سه لیمی قه ره قازانی بووه. میر خوی له میژه لوتف و هؤگریه کی زوری له گهل سه ی نه سلان هیه. کورپه کی میر سه لیم، که خانوه که ی سه ی نه سلان ده یکرده مولکی نه و، یاخی ناو بنه ماله و کایه تیکده ری عه شره تی قه ره قازانی بوو، به هوی نه گونجانییه وه له گهل باوکیدا « که هه لبهت حاکمی عه سکه ری حاکم یاسین ده کاته برا بجوکی میر سه لیم» هه وار و گه په کی خوی جیه شتبوو تا له جینگایه کی دیکه دا مالیکی ساده بگریت و تیا نیشته جی بینت. میر که له و ماوه یه دا زور هاتو چوی سه ی نه سلانی ده کرد، سه رسامیه کی بیسنووری به زانین و بیرکردنه وه و نیشتیمانپه روه ری سه یی هه بوو، هه خوی فه رماندار و حاکم یاسینی شی «که برا بجوکیکی هؤگر و گوی له مستی خوی بوو» خستبووه زیر گوشاریکی وه هاوه، هه شتیک سه ی نه سلان ده یه ویت، ده م و ده ست بو ی جیه جینکریت.

نه وه ی میر سه لیمی قه ره قازانی کوشکی کورپه یاخیه که ی خوی دایه سه ی نه سلان نیشانه یه ک بوو بو نه و جینگا گه وره یه ی سه ی لای میرانی قه ره قازان هیه تی. کوشکه که چوار نهومی زور گه وره بوو، نهومی خواره وه ی ته رخان بوو بو فه راس و چه کدارهکانی، نهومی دووه می ش کرابوو به جینگای کوبوونه وه و شوینی میوانداریهکانی سه ی نه سلان، نهومی سینه می ش مال و شوینی خواردن و خه و و هه وانه وه ی سه ی بوو، هه رچی نه رشیف و کتبخانه که شیتی له نهومی سه روتر بوو. فه راس

نه وهك له به شه عاجباتی و رازاوه كانی سه ره وه سه ری سورما، به لكو به نهومی یه كه میش، كه ده بووه جیگا پشووی خوی و پاسه وانه كان سه رسام بوو. پیشتر نه له جیگای وادا ژیا بوو، نه شوینی وای به چاوانی خوی دیبوو.

قهره قازانییه كان به هه موو هیزی خویان له پشتی سه ی ئه سلانه وه و هستان، ته نیا مه رجیشیان ئه وه بوو كه ره زمئارای قهره قازانی كه هه رزه كاریکی سه ره بۆ و بیج له و بوو بییت به جیگری سه ی ئه سلان و به یه كیک له فه رمانده به رزه كانی ناو سوپای باغه وانه كانی دیلاوار، مه رجیک سه ی ئه سلان بۆ پاراستنی پشت و په نای خوی نه وهك هه ر قه بوولیکرد، به لكو برایه کی بچوکی ره زمئاراشی کرد به بهرپرسی مالیات و مه سره ف و کاروباری دارایی هه موو سوپا که ی. قهره قازانییه كان به وجوره هه نگاوکی گه وره و کوشنده یان ده نا ته وای ده سه لات بخه نه بنده سستی خویان. ئیستا له پال ده سه لاتی زوریاندا وهك فه رماندارانی سوپا، هیزیکی چه كداری نوینیان دروستده كرد له ژیر چنگی خویاندا بییت. قهره قازانییه كان ده یانزانی بنه ماله ی ماروفی كه نزیکی سه ده یه كه حاکمی دیلاوارن، به قوناغیکی هه رهس و لاوازیدا ده رۆن. براکانی فه رماندار و كه سه نزیكه كانی كه سایه تیه کی ئه وتۆ گرنگیان تیندا نه بوو بتوانن کاریگه ریه کی زوریان له سه ر ژبانی سیاسی هه بییت. سی سال له مه و بهر یه كیک له مامه كانی فه رماندار له دوا ی سه فه ریکی خۆرئاوا، كه گه راپه وه به نه خوشیه کی نادیار كوچیکرد، ئه وه تاكه كه سایه تیه کی گرنگی ماروفیه كان بوو بتوانیت پولی سه رۆك و فه رماندار بگیریت. مردنی ئه و كیشه ی ماروفیه كانی زیاتر قوولكرده وه و زامی سه ختر کردن. به رزبوونه وه ی خوری سه ی ئه سلان هه ره شه یه کی گه وره ی بۆ سه ر ماروفیه كان دروستده كرد، به لام عه بدولسه لامی ماروفی كه خوی به كه سیکی پاک و ساده ده زانی، بیئه وه ی گوینداته ئاگادار كرده وه ی به رده وامی خزمه كان و راویژكاره كانی،

ئەو ماوهیە ئیواران بەو پەڕی دلسافی و سادەییەو دەچوو بو لای
میر سەلیمی قەرەقازانی و لەوێ زۆریە پوژ سەئ ئەسلانی دەبینی،
شەترەنجی لەگەڵ دەکرد، پیکەو لەسەر خوانی فراوان و سفرەئ پەنگینی
میر نانیان دەخوارد و دەیانخواردووە و هەندێ جار گۆرانی سەردەمی
کونیشیان دەگووت، ئاوازگەلیک کە پوژانی گەنجی لە بەریان کردبوو.

سە مانگ بوو باغەوانەکان دامەزراوو، ترسیکی گەورەیان خستبوو
دلی هەمووانەو. لە پیاوانی دەولەتەو بێگرە تا خەلکانی سادەئ
سەرشەقامەکان، هەموو ترسیان لەم هیزە دلرەقە هەبوو کە سل لە
هیچ ناکاتەو. هەر ئەو ترسە کاریکی کردبوو، پوژ دوا پوژ ژمارەئ
باغەوانەکان زیاتر بن و خەلک لە ستایش و پیاوەلدانیاندا زیادەرەو بیکەن.
شەوان سەئ ئەسلان کە دەگەراییەو بۆ مائی دەچوو بەر پەنجەرەکە،
دوا چەند هەفتە لە کوشتنی بەردەوامی بالندەکان، ئیستا تاک تاک و پۆل
پۆل بالندەئ سەیر و ناوازه لە ئاسمانی دیلاواردا دەردەکەوتنەو، بەلام
ئەو لەم کوشکە نوێیەدا کەمتر لە بالندەکان دەترسا، ژيانی ئیستای لەگەڵ
غەفارییدا جیاواز بوو. هەموو ژيانی ئیشیکردبوو بگاتە ئەم رۆژە، بەلام
ئیستا نادلناییەکی قوول دایگرتبوو. لەم دوايەدا دوو پێگای لە بەردەمدا
بوو، یان بیت بۆ ئەم گەردە و تەواو تیکەل بە جیهانی فەرمانرەواکانی
دیلاوار بیت، یان بە پێچەوانەو، بچیتە بۆ ماله هاوینەکەئ دەرەوئ شار
و ببیت بە ئۆپزسیۆن. ئەو لەو بریارانەبوو کە دەبوو تەنیا خۆئ بیدات،
زۆریەئ لایەنگرانی گەنجی مندالکاربوون کە دووبارەبوونەوئ وشەئ
و هک «دیلاواری مەزن» «سەرزەمینی ئەفسانەکان» «لانکەئ میژوو» لە
قسە و نوسینی سەیدا سەرسامیدەکردن. گەرچی لە ناو سیاسەتمەدار و
ئەکاډیمیسیت و پارێزەر و حاکم و پزیشکەکاندا هەواداری خۆئ هەبوو،
بەلام بیری نەکردبوووەو هەچ یەکیکیان و هک راویژکار و هەر بگريت. خۆئ
لە ناخی دلەو رقی لە حوکمی بنەمالەکانی دیلاوار بوو، پیشتر لە

هه‌ندئ نوسیندا توند ره‌خه‌ی کردبوون، به‌لام گهر ببووايه‌ته ئۆپۆزسیۆن،
 فه‌رماندار و حاكمی عه‌سكه‌ری هه‌ر زوو به‌ تۆمه‌تی كۆدیتا و ئاژاوه‌گیرى
 ده‌یانگرت. باشتیرین و ئاسانتیرن رینگا ئه‌وه‌ بوو بچیته‌ بنبالی بنه‌ماله
 حاكمه‌كانه‌وه‌ تا له‌ سایه‌ی ئه‌واندا بتوانیت له‌ شكریكى دهر دروستبكات، تا
 خۆی و دیلاواریش بپاریزیت. به‌لام ئیستا گهرچى له‌ پال قه‌ره‌قازانییه‌كاندا
 ده‌ژیا، گهرچى ده‌سته‌یه‌ك گهنجى دلسۆز و چه‌كدار له‌ پالیدا بوون، هه‌ستی
 به‌ ترسیكى زۆر ده‌كرد. ئه‌وه‌ته‌ی بووبوو به‌ خاوه‌نى سوپای باغه‌وانه‌كان،
 زیاتر ده‌ترسا، تا زیاتریش بترسایه‌ فه‌رمانى به‌ چه‌كداره‌ گهنجه‌كانى
 ده‌كرد دلپه‌قتر بن، تا ده‌هات بازنه‌ی دوژمنه‌كانى گه‌وره‌تر ده‌بوون،
 نادیارتر و تینكه‌لتر و فره‌ پووتریش. چوار مانگ له‌وه‌وبه‌ر كه‌ بیروكه‌ی
 دامه‌زراندنى باغه‌وانه‌كانى دیلاوارى له‌گه‌ل میر سه‌لیمى قه‌ره‌قازانیدا
 باسكرد، دهم و ده‌ست دواى هه‌فته‌یه‌ك كه‌مپىكى تابه‌تى مه‌شقیان به‌
 خۆی و مامۆستا و ئه‌فسه‌ره‌كانییه‌وه‌ خسته‌ به‌رده‌ست. خۆی هیچ كات
 چاوه‌روانى ئه‌وه‌ نه‌بوو، هه‌ستىكرد قه‌ره‌قازانییه‌كان ئیشیگیان پێیه‌تى و بو
 شتیك په‌روه‌رده‌یده‌كه‌ن، به‌لام قاچى خستبووه‌ یارییه‌كى مه‌ترسیداره‌وه‌ كه‌
 گه‌رانه‌وه‌ی تیندا نه‌بوو، ئیستا جگه‌ له‌وه‌ی له‌گه‌لیدا به‌روات، هیزىكى تابه‌تى
 و وه‌فادار بو خۆی دروستبكات چاریكى تری نه‌بوو. نه‌ده‌بوو جیگه‌كه‌ی،
 كه‌ ده‌یكرد به‌زمنارای قه‌ره‌قازانى به‌ هه‌موو شتیك بزانیته‌. په‌زمنا را
 له‌وه‌ گهنجه‌ لووتبه‌رز و له‌ خۆباییانه‌بوو كه‌ به‌رده‌وام قزى به‌ چینیكى
 ئه‌ستوور له‌ جیلی بریقه‌دار داده‌هینیت، هه‌میشه‌ و له‌ هه‌موو بۆنه‌یه‌كدا،
 زستان بیت یان هاوین له‌ كراس و پانتۆلیكى شینی كالداهه‌سورپته‌وه‌، كه‌
 هه‌ر كه‌س له‌ به‌رى بكردایه‌ ده‌بووه‌ گالته‌جاری دنیا، به‌لام له‌گه‌ل شیوه‌
 و جه‌سته‌ و نىگا ئه‌رستۆكراتییه‌كه‌ی ئه‌ودا زۆر ده‌گونجا و پوخسارى
 كه‌سیكى به‌ زه‌بر و نااسایى پێیه‌خشیبوو. سه‌ره‌تا گهنجىكه‌ی كه‌مژهى
 فیزن هاته‌ به‌رچاوى كه‌ ده‌كریت ئاسان لغاو بكریت، به‌لام زوو تینكه‌یشت

كه شهيتانوكنكى بنهوهبر و فيلزانه و تهواوى ئهو فهركان و رينمايانه
 رهچاودهكات كه كهسانىكى له خوى زيرهكتر له سهروو يان له خوار
 خوى پييدهدهن. ههئدى جار وا رهفتاريدهكرد وهك ئهوهى سهى ئهسلان
 تهنيا فهرمانبهريك بيت، ئيشى خويندنهوهى وتار و جوشدانى خهلك و
 زيادكردى خروش بيت. زورى نهبرد كه سهى ئهسلان زانى هاتنى بو
 ناو ئهم كوشكه جورىكه له تهله و گهمارودانى ههتا ههتايى، به جورىك
 ئيستا جيا لهوهى بى هيچ ئهمسهره وسهرىك ملكهچى قازانييهكان
 بيت، چارهيهكى ترى نيه. چهند بيريدكهردوه، له كتيخانهكهى خويدا
 ئهمسهره و سهرى دهكرد، سهيرى بالندهكانى دهكرد و جنيوى پيندهدان،
 تهنيا ريگايهك بيگرتايهته بهر، ئهوهبوو لهگهله قهرهقازانييهكان تهبا بيت
 و به زورنای ئهوان سهمايكات، بهلام له پاليدا خهريكى بههيزكردن و
 جياكردنهوهى پيگهى خوى بيت له سوپاي باغهوانهكاندا و ههموو شتيك
 بكات جهنگاوه رانى سوپا وابسته و گوپراڊيرى ئهوبن. بو ئهوهى خوى
 له چاوديرى بهردهوامى قهرهقازانييهكان بشاريتهوه، پوژانه كو بوونهوهى
 گهورهى سازدهكرد، ههولى ئهوهبوو يهك يهك له باغهوانهكان نزىك
 بيتهوه و بيانبهستيتيهوه به خويهوه. دهبوو كاريزماي گهورهى خوى
 بهكاربهيتيت تا خوى وهك تاكه سهروك دهربخات. نهدهبوو ئهو كاره له
 كه ناليكى زانراو و ئاشكراوه بهريوه بهريت. پوژىك فهراسه رهش و حاميد
 سولتاني راسپارد ههموو زانيارييهكى پيوست لهسهر نهجمى ئايشهگول
 كوكه نهوه. ئايا مروفيكى راستگوپه؟ فيلباز و بلوف چيپه؟ دلسوزه
 يان دروزه؟ . ماوهيهك دواتر كه ههموو ئهو زانياريانهى لهسهر نهجمه
 دهستكهوت، پوژىك بانگيكرد بو مالى خوى له جيلوهدار .

نهجم لهوانه نهبوو تواناي چهك ههگرتنى ههبيت، بهلام دهمىك سهى
 ئهسلان، قسهكانى ئهو پوژهى ماله هاوينهكهى خوى بيركهوتهوه، واها ته
 فيكرى كه ئهو له ههركهسيكى تر باشتتر بيت تا بيكات ه جوشسين و

خروشینهری سوپاکه‌ی. چما سوپایه‌کی وا گه‌وره پیویستی به که‌سیک نه‌بوو ئیشی ته‌نیا گه‌رمکردن و جوشدانی سهربازان بیت؟ نه‌جم گه‌ر چاپوک بایه، بۆ کاریکی و اباش بوو، ئه‌و ئیشه که‌سیکی ده‌ویست نه‌ روشن‌فیکر بیت و نه‌ گه‌مژه، به‌لکو شه‌یدای دلگه‌رمی و حه‌ماسه‌ت بیت. ئه‌و به‌ ناشکرا بۆ هه‌ستیکی قوولی توانه‌وه و یه‌کگرتن و گه‌رمبوونه‌وه ده‌گه‌را. به‌یانیه‌ک له‌گه‌ل فه‌راسدا هه‌ردووکیان هاتن بو کتبخانه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان. جامانه‌یه‌کی ره‌شی له‌ ملییه‌وه ئالاندبوو، که‌مه ریشیکی هه‌شتبووه‌وه و وه‌ک هه‌میشه قژیکی شپه‌زه‌ی بوو، ناریکی خوی و جله‌کانی له‌گه‌ل فه‌زای رازاوه‌ی کوشکی سه‌ی ئه‌سلاندا نه‌ده‌گونجان، به‌لام پاسه‌وانه‌کان بۆنه‌وه‌ی برینداری نه‌که‌ن و نه‌یخه‌نه به‌ر ترس و دوودلی هه‌چ تینینیه‌کی تاییه‌تییان نه‌دایه. سه‌ی ئه‌سلان دوا‌ی به‌خیره‌هاتن و ته‌وقه‌ی گه‌رم، به‌رامبه‌ر خوی داینا و بیئه‌وه‌ی هه‌چ پیچ و په‌نایه‌کی له‌گه‌ل بکات، ده‌ستی گرت و گووتی «نه‌جم، یه‌ک قسه، تکایه پیمبلی، ده‌ته‌ویت له‌گه‌ل باغه‌وانه‌کانی دیناوار ئیشبکه‌یت یان نا؟». نه‌جم که‌نجیکی قسه له‌ روو بوو، بیئه‌وه‌ی ترسینکی له‌ سه‌ی ئه‌سلان هه‌بیت گووتی «من ئه‌هلی ته‌قه و تفه‌نگ نیم، هه‌ندێ به‌شه‌ر بۆ چه‌ک دروست نه‌کراون، من له‌وانه‌م. گه‌ر ده‌ته‌ویت منیش چه‌ک هه‌لبگرم و له‌گه‌ل مه‌فره‌زه‌کاندا ده‌رچم، کاری وا به‌ من مه‌سپه‌ره، من که‌سیکی نه‌خۆشم ده‌بیت به‌رده‌وام له‌ جینگای گه‌رمدا بم، نابیت زۆر له‌ ده‌ره‌وه به‌میتمه‌وه، نابیت سه‌رما زۆر لیمبدا». سه‌ی ئه‌سلان سه‌ری له‌قاند و گووتی «قسه‌م له‌وه نییه، تۆ له‌وانه نیت به‌مه‌ویت بتخمه مه‌فره‌زه چه‌کداره‌کانه‌وه، من ده‌زانم تۆ نه‌خۆشیت، به‌لام ده‌زانم تۆ حه‌زیشته له‌ ئاگره، ئاگریک ده‌روونی ئینسان گه‌رمبکاته‌وه، من ده‌مه‌ویت تۆ ئه‌و ئاگره بیت، پشکوی سوپاکه‌م بیت». نه‌جم بیئه‌وه‌ی بزانیته سه‌ی ئه‌سلان مه‌به‌ستی چیه‌ گووتی «به‌لێ من پیویستیم به‌ جوش و گه‌رمیه‌کی زۆره. که‌ هاتمه‌وه بۆ دیناوار به‌دوا‌ی ئه‌وه‌دا هاتم،

من نیوه‌ی ژیانم زیاتر له ده‌روه‌ی دیلاوار ژیاوم، به‌لام لای ئیوه هه‌ر که‌سێک نه‌توانیت تهنه‌نگ هه‌لبگریت و ته‌قه‌بکات، به‌که‌مه‌ندام و هه‌یج له باردا نه‌بوو حیسابده‌کریت. به‌لام دیلاوار ته‌نیا به‌ته‌نگ ناپاریزریت». سه‌یی بیئه‌وه‌ی هه‌یج له ویقاری خۆی تیکب‌دات گووتی «من تۆم بۆ ئه‌وه بانگ‌کرده‌. باغه‌وانه‌کانی دیلاوار پتو‌یستیان به‌حه‌ماسه‌ته، پتو‌یستیان به‌خروشیکی که‌وره‌یه، یه‌کیک بزانیته‌ چۆن ده‌روونیان داغه‌کات و هوشیان که‌رمده‌کاته‌وه، من تۆم بزئه‌وه ده‌ویت». نه‌جم، چاو له ناو چاو سه‌یری سه‌ی ئه‌سلانی کرد و گووتی «ئیشه‌که‌ی من چی ده‌بیته؟ بی ئه‌مسهره و سه‌ر و په‌یج و په‌نا پت‌مبلی». سه‌ی ئه‌سلان سه‌یریکرد و گووتی «ئیشه‌که‌ت ئه‌وه ده‌بیته، بیخه‌یه‌ته‌ می‌شکی هه‌موو باغه‌وانه‌کانه‌وه که‌ ئه‌م سوپایه‌ ته‌نیا یه‌ک سه‌رۆکی هه‌یه، کاریک بکه‌یت باغه‌وانه‌کان عاشقی سه‌رۆکه‌که‌یان بن، به‌ پشت و په‌نای خۆیانی بزائن، به‌ پابه‌ری خۆیانی بزائن. که‌ر ئه‌وه نه‌بیته، ئه‌وا هه‌ر که‌س دیت و ده‌ست ده‌خاته کاروباری ئیمه‌وه. که‌ر هه‌مووتان له ده‌وری من کونه‌بنه‌وه، ته‌مه‌نی باغه‌وانه‌کان زور کورت ده‌بیته. ته‌نیا شتی‌ک ئه‌م هه‌یزه‌ بۆ هه‌ته‌هه‌تایه‌ به‌ یه‌که‌وه گرین‌دات عه‌شقی سه‌رۆک و عه‌شقی دیلاواره. ئه‌وه کو‌پم ئه‌و تین و ئاگره‌شه‌ که‌ تۆ بوی ده‌که‌ریت، پشکو‌ی ئه‌و جۆش و خروشه‌شه‌ که‌ هه‌موومان ده‌کات به‌ یه‌ک دل و یه‌ک ده‌ست. سه‌یرمه‌که‌ نه‌جم... مه‌روانه‌ ئه‌م کۆشکه‌ که‌ ئیستا تیا نیشته‌جی بووم، من وه‌ک ده‌سته‌به‌سه‌ر وام، ده‌زانیته‌ که‌سیکیان به‌ سه‌ردا سه‌پاندو‌وین که‌ ناوی ره‌زمئارا قه‌ره‌قازانییه، یه‌کیکی شه‌یتان سیفه‌ت و به‌ فیتره‌ت سیخوره. ئیشی ره‌زمئارا ئه‌وه‌یه باغه‌وانه‌کان بخاته‌ خزمه‌تی به‌مه‌الی قه‌ره‌قازانییه‌وه... تیده‌که‌یت؟ له‌ کاتی‌که‌دا ئیشی ئه‌م سوپا مه‌زنه‌ شه‌پرکردنه‌ له‌ گه‌ل دو‌ژمنانی دیلاوارد، پاک‌کردنه‌وه‌ی دیلاواره‌ له‌و عه‌شره‌ت و خه‌یله‌ خو‌فروش و نیشتمانه‌فروشانه‌ی دزه‌یان کردۆته‌ شاره‌که‌وه، ئاماده‌کردنی که‌نجه‌کانه‌ بۆ شه‌ری داها‌توو... خۆت ده‌زانیته‌ شه‌ری

داھاتوو سەختتەرىن شەپرى ئىمە دەپىت، شەپرىك دەپىت مېژوو بەخۇيەوھ نەپىنىوھ. ئىمە سوپاسى قەرەقازانىيەكان دەكەين، كۆمەكماندەكەن، پارەمان دەدەنى، ئازوقەمان دەدەنى. بەلام دەپىت باغەوانەكان سەروكى خۇيان بناسن، خۇشپان بویت... ئىشى تۆ ئەوھىيە ئەو ئاگر باوھشىنكەيت».

كە قسەكانى تەواوكرد سەيرى چاوانى نەجمى كرد، دلىيابوو ئەركىكى زور گەورەى پىسپاردوھ، نەپىنىيەكى گەورەشى خستۆتە بەر دەست، بەلام بېرواى بە تواناى خۆى لە ناسىن و خویندەنەوھى مرۇفدا ھەبوو. نەجم كەمىك وەستا و پاش ئىستىكى زۆر كورت گووتى «جەنابى سەى ئەسلان، ئەوھى ئىوھ دەيلىن راستە، ئاگر بى وەفادارى لە دلدا داناگىرسىت. مەن كە ھاتوومەوھ بۆ دىلاوار بۆ ئەو ھاتووم لەگەل خەلكى ئەم شارەدا تىكەل بىم، بىم بە بەشىك لە مىللەتەكەى، ھەم دەروون و ھەم جەستەم چاوپروانى ئەو تىكەلبوونەن. مەن نەخۆشم و چاوپروانى شتىكم گەرمم بگاتەوھ. بەلام گەر ئىستا دەم و دەست بە ئىوھ بلىم بەلى جەنابى سەروك بەم كارە ھەلدەستم، وەك كەسىكى درۆزن و ھەلپەرسەت دەردەكەوم. ئەوھى ئىوھ داوايدەكەن ئارەزووى گەورەى مەن. مەن دەزانم عەشقى سەروك چ ئاگرىك لە دلى خەلكى ناؤمىد و ترساودا دەكاتەوھ، بەلام كارىكە بەرنامەى دەویت، ئىشى دەویت، دەپىت بزانم لەگەل تواناى مەندا دەگونجىت. ماوھىيەكى كورتم بەدەرى بىرىكەمەوھ». سەى ئەسلان، گەرچى ئىستا داواى كۆمەكى لەم گەنجە كردبوو، بە يقارى سەروكىكەوھ كە پىوىستى بە ھىچ كەسىك نىيە تا سەروك بوونى خۆى بسەلمىنىت گووتى «تۆ لەوھدا ئازادىت خۆت دەردەخەيت يان نا، خۆت دىيە مەيدان يان ھەر كار بە كادىرەكانى تر دەكەيت، لەوھدا بېرىار بە دەست خۆتە». نەجم كەمىك جامانەكەى مىلى توندكردەوھ و وەك كەسىك لە ناكاو ھەست بە سەرما بگات گووتى «گەنگەرىن شت بۆ مەن بارى پۇھىيە، مەن پىوىستم بە شتىكە جۆش و خرۆشى بگاتە سەر ئىسقانم. ژيان خۆى

سارده، ده‌بیت به‌هماسی شتی گه‌وره گه‌رمیبه‌ینه‌وه، لای من پاست و درو نرخى نییه، به‌لکو خرۆش و گه‌رمی، تیکه‌لکردنى عه‌شق و سیاسه‌ت، فیداکاری و ئیمان، ئه‌وانه گرنگن. من بۆئه‌وه هاتمه‌وه بۆ دىلاوار، لیره مرووف به‌ئاسانى ده‌توانیت شتیک بدۆزیته‌وه بۆى بژى... هه‌ر شتیک بیت گرنگ نییه، عه‌شق بیت، دۆژمنایه‌تى بیت، ئاشتی بیت یان جه‌نگ... هه‌ر شتیک وابمه‌ه‌ژینیت هه‌ستبکه‌م هیشتا نه‌مردوم، هه‌ستبکه‌م له‌شم له‌و سه‌رمایه دوورکه‌وتۆته‌وه... من ده‌ردیكى پیسم هه‌یه، سه‌رمایه‌كى سه‌یر به‌رده‌وام له‌ئیسقامندایه». وایگووت و خۆى له‌شوینى خۆى هه‌ستا، وه‌ک به‌وه بزانیته‌ قسه‌کان کوتایى هاتوون. جه‌زى له‌دانیشتنى وا کورت و پوون و خیرا بوو، نه‌یده‌ویست ماوه‌یه‌كى زۆرتر بمینیته‌وه و قسه‌یه‌كى دى بکات. پیاویک بوو ئاره‌زووى له‌قسه‌ى په‌راویز و زۆر گووتنى لابه‌لا نه‌بوو، شته‌کان چى بوونایه وه‌ریده‌گرت و چى هه‌بایه ده‌یه‌بخشى و هه‌لده‌ستا و ئه‌و جیگایه‌ى به‌جیده‌هیشته‌. که‌سیک بوو پینچه‌وانه‌ى سه‌ى ئه‌سلان که په‌راویزی له‌جه‌وه‌ر لا گرنگتر بوو.

خواستی سه‌ى ئه‌سلان ئه‌وه بوو به‌جۆریک خۆى بگریت، قه‌ره‌قازانییه‌کان نه‌توانن هه‌ر کاتیک ویستیان له‌شوینى خۆى وه‌ک سه‌روک و دامه‌زینهرى باغه‌وانه‌کان دوورپه‌خه‌نه‌وه. ده‌یزانى قه‌ره‌قازانییه‌کان ده‌یان‌ه‌ویت وه‌ک فه‌رمانبه‌ریكى پله‌ بالای خۆیان سه‌یریبه‌کن، ئیستاش خه‌ستبوویانه‌ بازنه‌ى که‌مارۆیه‌كى گه‌وره‌وه، هه‌رچیه‌كى کردوه ده‌بیت هیزى خۆى جیا‌بکاته‌وه و وه‌ک سه‌روکیكى پاسته‌قینه و بى پکابه‌ر ده‌ریکه‌ویت، گه‌ر نا که‌م که‌م ده‌موچاویكى تری ده‌خه‌نه‌ جى و له‌ ده‌رفه‌تیکى گونجاویشدا دوور نییه له‌ناوى به‌رن. ئه‌و ترسه‌ سه‌ى ئه‌سلانى ده‌خوارد... وایده‌کرد گومان له‌هه‌موو شتیک و هه‌موو که‌سیک و هه‌موو شوینیک بکات. له‌قوولایى دلدا زۆر رقی له‌قه‌ره‌قازانییه‌کان بوو، ده‌یزانى دىلاوار لای ئه‌وان ته‌نیا سه‌رزه‌مینى ده‌سه‌لات و فه‌رمانه‌رواییه‌،

نەوێک نیشتمان. دەیزانی ئیستا هەموو خەیاڵی ئەوان تەنیا لای ئەوێهە چون ئەم بەکاربەیتن، هەموو خەیاڵی ئەمیش نیشتۆتە سەر ئەوێ، چون قەرەقازانییەکان بەکاربەیتن.

لەو پۆژەوێ کە نەجم بوو بە سەرۆکی تیمکی نەینی پڕوپاگەندە، دەرکەوتن و درەوشانەوێ سەئ ئەسلان چەند پلەیهکی دی بەرزبوووە. بەیانیهێک دیلاوارییەکان لە خەو هەستا و بینیان دار و دیواری دیلاوار بە دروشم و ستایشی خەباتگیری گەورە سەئ ئەسلان پازاوێتەوێ. دیاربوو شەو چەندین تیمی نەینی ئاوابوونی مانگیان بە هەل زانیوێ و لە ژێر بالی تاریکیدا وەک کاریکی نەینی بکەن ئەو دروشمانەیان نوسیوێ، لە هەمان ماوێدا، ناو بە ناو، هەر جارێش لە گەرەکیکەوێ گەنجان و مندالان وەک پڕوداویکی خۆپسک و سروشتی دەرژانە سەر شەقامەکان و پەڕۆی وەنەوشەیی باغەوانەکانیان دەبەست و هاواریان دەکرد «بژی سەرۆک، بژی رابەر، بژی ئەسلان».

هیچ کات میر سەلیمی قەرەقازانی خۆی وا پیشان نەدەدا کە بلندبوونەوێ خۆری درەوشاوەی سەئ ئەسلان شتیک بیت دلی قەرەقازانییەکان ناخۆشیکات، شەوان وەک هەمیشە و بە دەستووری خۆی، خوان دەپازایەوێ، هەم سەئ ئەسلان و هەم سەرکردهکانی تری دیلاوار ئامادەدەبوون، شەرابیان دەخواردەوێ، گۆرانیان دەگووت، گوینیان لە موسیقایی پەسەنی ناوچە جیاوازهکانی دیلاوار دەگرت.

ئەو پۆژگارانه بەوجۆرە بوو... لە گردی جیلوێدار هەم شەراب، هەم سوفرە، هەم ترس حوکمیان دەکرد. سەئ ئەسلانیش لە مامۆستایەکی بچوکی میژووێ، ئیستا یەکیک بوو لەوانەئێ لەگەڵ حاکمە دیرین و بنەمالە گەورەکاندا ململانێی دەکرد.

خه ونیک له دهفته مری خه ونه کانمه وه

واده بینم وهک شاخه کان له ئاسن بن، ئاسنی رهش. چیا بهک له ئاسن که گولی ناسک و قه شهنگی له سه ره رواوه. گویم له دهنگی پیلاوه کانی خومه، که بهر ئاسنی سهخت و پر زرينگهی زهوی دهکه ویت، دهنگی پیلاوه کانم هیند بهرزه، وهک دهنگی پینی دینیک وه هایه به هیمنی به ناو دۆلنکی کیدا بگه ریته وه بق مال. ئه وهسته سهیره م هیه که من هم دینوم و هم ئه وه که سه م که له دهست دینو هه له اتوووه. له چرکه یه کدا دینوم و زهوی له ژیر قاچمدا دهله ریته وه و له چرکه که ی دیکه دا به تر سه وه ئاورد ده ده مه وه و هه سته ده که م من مه خلوقنکی بچوکم و جانه وه رینکی گه وره خه ریکه پیم پیداده نیت... من دینوم و دینو نیم... دینوم و دینو نیم. دوا جار خوم له تونیلنکی تاریکدا ده بینمه وه که هه زاران چه کوش ده کیشن به دیواره کانیدا. ماوه یه کی دریز ده روم و جگه له چه کوشه کان که سه ره به خو و بی هیچ ده ستیک، بی هیچ شان و بازوویه که ده کیشن به دیواره کانیدا هیچ نابینیم، له ناکاو ده موچاوی سهیر سهیر، عاره قاوی، ماندوو، له تاریکدا ده رده که ون... هه ندیکیان پیده که نن، هه ندیکیان ده لیتن «وای»، هه ندیکیان ده گرین، هه ندیکیان بیتاک سهیره که نن ... دهنگیک ده لیت «تماشا تماشا کی لیره یه، تماشا تماشا کی لیره یه، وهک یه کینکی نه بینراو په لم رابکیشیت، هیزیکي باره شناسای توند له گهل خۆیدا ده مبات، له بهرده م ئاویکی شیندا ده وه ستم، مامه سیام له سه ره بهردینکی رهش له ناوه راستی ئاوه که دا دانیشتوووه و ده لیت «مسته ر گریتوک وه ره ده موچاوت بشو، ئه م ئاوه زور پاک و زواله». باوکم له پشتمه وه وه ستاوه و ده لیت «گویت لی نه بوو مامه سیات چی گووت، که ریت، گیزیت، که ریت، گیزیت، که ریت، گیزیت. گویت لی نییه؟». ده مه ویت به ره و لای مامم بروم، به لام

دهیبینم دهکه ویتته ناو ئاوه شینه که وه و دهخنکیت. من سهیریده کهم دهخنکیت ... دهتوانم دهستی بۆ درێژبکه م و دهریبهینمه وه، به لام به خهندهیه کی دزیو و ره شه وه سهیریده کهم و دهستی ناده من. دهنگیک له پشته وه ده لیت «هه تا تۆش ئه ی مستهر گرینۆک ... هه تا تۆش ...». به لام ئه مجاره نازانم دهنگی کینه، دهنگیکی ناسیاوه، دهنگیکه بیستوومه، به لام له خه و راده چه نم و هینشتا ته و او تینه که یشتووم که دهنگی کینه.

بۆرۈزى دوايى سەردەكەوينە سەر تروپكەكان، سەر لوتكەيەكى سەرکەش
 كە بەسەر زەمىنىكى سەير و ئالۈز و بەرىندا دەروانىت. پىدەچىت نەقىب
 نەجات پىشتەر چەند جارنىك ئەم جىگايەى بىنىيت. كە سەرکەوتىن نىزىكى
 پەنجا كەس بووين، ئىشكەرەكان ھەموو تىشور و پاچ و بىل و خاكەنازيان
 پى بوو. لە بانى تروپك لە پشت زنجىرە بەردىكى تىژەو، تەختانىيەكى
 گەرە ھەيە، دەيىت لەویدا بنكەيەكى چاودىرى گەرە و مەككەم دروست
 بكرىت، بنكەيەك ھەم چەند يەكەيەكى جەنگاۋەر بتوانن ۋەك خالىكى
 بەرگىرى بەكارىبەيتن، ھەم شوينى دامەزراندنى روانگەيەك بىت بۆ
 چاودىرى جولەى دوژمن. كە گەيشتىنە سەر لوتكە و لە بان ئەو تەختانىيە
 پشووئەكمان دا، ھەوا ساف و ئاسمان پوون و خۆر بە تىن بوو، دواى چا
 خواردنەوہەيەكى كورت من و نەقىب نەجات چووينە پشت بەردىكى گەرە
 و نەقىب دووربىنەكەى خۆى دايە دەست من و گووتى «پروانە، لىرەوہ
 بەشىكى زورى خاكى دوژمن لە بەردەمماندايە». دەستى درىژكرد و بە
 ئاماژە پىشانىدام «لىرەوہ جولەى زۆربەى ھىزەكەيان دەبينىن، سەيرى
 تروپكى ئەوبەر بكة، دوژمن لەویدا بنكەيەكى گەرەى دامەزراندوہ، زۆر جار
 پاسەوانەكانيان ديارن كە دىنە خوارتر و بەسەر دامىنى دۆلدا دەروانن.
 گەر شەربكەين يەكەم جىگايەك دەيىت بىگرىن ئەو لوتكەيەيە. وا مەزانە

ئەوێ کارێکی ئاسان دەبێت، گەر جەنگ ھەلبگیرسیت، ئەم دولە ی نیوانمان پرەدەبێت لە لاشە، دوور نییە یەکیەک لەو لاشانەش من بێم یان تو بێت یان ھەر کەسیکی تر لە ئێمە. دوژمن ماوێھەکی زۆرە و بە جوریکی روژانە و بە نھێنی و بێ ڕاکیشانی سەرنجی ئێمە ھیز بۆ پستی چیا دەھینیت. گەر شەڕ بێت ئەم زەوێھ ی نیوانمان ھەمووی خویناوی دەبێت، بەلام لەگەڵ ئەوەشدا من ئارەزووی جەنگ دەکەم، چاوەروانی دەکەم. وای جەنابی مستەر تو نازانیت چەند بە خۆزگەوێ بوی دەژیم. دەبێت لیرە بنکە یەکی مەحکەمان ھەبێت تا چاودێری بەسەر ناوچەکەدا و نەکەین، لەم شوێنەدا دەبێت ئیشیکی زۆر بکەین، دەبێت پەناگیایەکی کۆنکریتییمان ھەبێت تا ھیزیکی کۆماندۆی مەشقراو خۆی بشاریتەو، کریکارەکان دەبێت لە باوەخ و نرخ ی ئەم ئیشە ی خۆیان بزانن. ئیشیکی سەخت دەبێت، دەبێت تو تێیان بگەینیت، دەبێت بزانن، لەمڕۆو دەبێت دەستبکەن بە ھەلکەندن و قوولکردنەو، سەعاتیکی تر ئەندازیارەکان دەگەنە بەرەو، ئەم لوتکە یە ساردترین لوتکە ی ناوچەکە یە، لەوانە یە لە مانگیک یان چل شەوی ترەو بەفر دەست بە بارین بکات. تا خیرا ئیشبکەین لە قازانجی خۆمانە. سەیرکە لەم ترۆپکەو تا ئەوسەر، لە ھەموو لوتکەکاندا تا چاوە بڕیکات. لە ھەموو جیگایەکدا فەسیلیکی وەک ئێمە ئێشەدەکات، لە ھەرجیگایەکەو دوژمن دزەبکات بۆ ناو دیلاوار دەبێت ڕینگای لێبگرین... دەبێت سەنگەر لێدەین».

من زۆرسەرم لەو شتە سەربازیانە دەرەدەچوو، سەیریکی فەسیلەکەم کرد و لە ناخەو ھەناسە یەکی قوولم ھەلکیشا. دانیابووم ڕوژانیکی سەخت لە بەردەمماندا یە، بەلام ڕاگرتنی ئارامی دەروونی فەسیلەکەش کارێکی ئاسان نەبوو. ئەوێ سەخت بوو ئەو بوو ھیچ ئیشکەرێک تا کوتایی زستان و تەواو بوونی بەشی زۆری کارەکان نەیدەتوانی ئەم ھەریمە بەجیبھێلێت، ئەوانە ی سەریپێچیان بکردایە دەبران بۆ زیندانیکی سەربازیی کە بە قسە ی نەقیب لە ناو چیاکاندا بوو، ئیشکردن لەوێ ھەلومەرجیکی سەختتری

هه‌بوو. من ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی فه‌سیله‌که ده‌ستبکات به‌ ئیش هه‌موو شتیکیان پێلینم. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ترسیک و دوو‌دلییه‌کی زۆر له‌ چاوی هه‌موواندا بوو. ساتیکی سه‌خت و ناخۆشی ژیا‌نی من بوو، ساتیک که‌ ئیتر ته‌واو وه‌ک هه‌ر یه‌کیکی دی له‌ دینا‌وار را‌ده‌ستی ئه‌و شه‌پۆله‌ که‌وره‌یه‌ ده‌بووم که‌ ها‌تبوو، یان ده‌بوو لی‌که‌ریم ئه‌م ئیش‌که‌رانه‌ بێ هیچ پشت و په‌نایه‌ک له‌م شاخه‌دا کاربکه‌ن یان به‌ قسه‌ فریو‌یانیده‌م و مانایه‌ک به‌ کاره‌که‌یان بیه‌خشم. دوو‌ربینه‌که‌م له‌ نه‌قیب وه‌رگرت و یه‌ک به‌ یه‌ک کری‌کاره‌کانم برده‌ پشتی به‌رده‌که‌ و پیم‌کو‌وتن «سه‌یری‌که‌، ئه‌و تارما‌ییانه‌ ده‌بینیت که‌ له‌وبه‌ر له‌ نیو به‌رده‌کاندا ها‌تو‌چۆده‌که‌ن، ئه‌وانه‌ دو‌ژمنن، تیده‌که‌یت، دو‌ژمن که‌ چه‌ند وه‌خته‌ دیته‌ خه‌ونمان، هه‌ره‌شه‌ له‌ شا‌ره‌که‌مان ده‌کات، هه‌ره‌شه‌ له‌ ژیا‌نمان ده‌کات، ئیمه‌ بویه‌ لیره‌ین تا کاربکه‌ین. گه‌ر کارنه‌که‌ین ده‌مانه‌ن بۆ زیندان، زیندانی ئیش‌که‌ره‌کان نزیک‌ی دوو سه‌عات لیره‌وه‌ دووره‌، له‌ ناو چیا‌کانی با‌کووردا‌یه‌، له‌و‌ی ئیش هه‌روا ئاسان نییه‌، سه‌خت‌تر و نا‌جۆر‌تره‌، چاو‌دی‌ره‌کان دل‌په‌ق‌ترن، به‌ شه‌ویش پشو‌و نییه‌. هه‌ر چیه‌که‌مان کردوه‌ ده‌بیت به‌رگه‌ بگرین، هه‌ر چیه‌کت کردوه‌ ده‌بیت هه‌یز بده‌یته‌ خۆت و نه‌که‌ویت و نه‌پو‌خ‌یت. شته‌که‌ تایبه‌ته‌ به‌ دو‌ژمن... بروانه‌ ئه‌وه‌تان، ده‌یا‌نینی له‌ دوو‌ربینه‌که‌تا... ئه‌وه‌تان، زۆر نزیک‌ن. ده‌بیت بزانی‌ن که‌ له‌ جه‌نگدا‌ین، له‌ شه‌ری مان و نه‌ماندا‌ین... هه‌ر پا‌چیک ده‌یده‌یت له‌ زه‌وی وا‌بزانه‌ که‌ گورزیکه‌ و ده‌یده‌یت له‌ دو‌ژمن، هه‌ر بسته‌خا‌کیک هه‌لی‌ده‌که‌نی وا‌بزانه‌ گوریکه‌ و بۆ دو‌ژمنی هه‌له‌ده‌که‌نی، بزانه‌ تو‌ لیره‌ جه‌نگا‌وه‌ریت و دژ به‌وه‌ شه‌رده‌که‌یت که‌ مایه‌ی به‌ده‌ختی و نه‌ها‌مه‌تی ئیمه‌یه‌».

ده‌بوو ئه‌وه‌ یه‌که‌ به‌ یه‌که‌ بۆ هه‌موو فه‌سیله‌که‌ دوو‌باره‌که‌مه‌وه‌، تا‌که‌ شتی‌ک وره‌ و هه‌یزی ده‌خستنه‌ به‌ر ئه‌وه‌ بوو با‌سی دو‌ژمنیا‌ن بۆ بکه‌یت، با‌سی ئه‌و جه‌لا‌ده‌یا‌ن بۆ بکه‌یت که‌ دیته‌ خه‌ونه‌کانیا‌ن و سه‌ریا‌ن ده‌بریت، جه‌لا‌دیک که‌ ئیستا به‌ خۆی و هه‌موو تفاق‌ی کوشتن و سه‌ر‌بر‌ینه‌وه‌

بهرامبهريان بوو، له دووربينهكهوه دهيانينى. ههموو ئهو پوژم بهو جوړه بردهسهر، له پوژانى داهاتووشدا دهيتت ئهوه دووباره بكه مه وه. له ناخى دل هوه بيزاربووم له خوځ ... دهمزانى دهيتت ئهو شتانه بلنم كه بروام پتيان نيه، ئهو ترسانه يان بيرخه مه وه كه دهمويست له ياديبكه. هه ستمده كړد پلانه كانى مامه سيا و دكتور جامدار، سهارهت به چاره سهرى به شو كى دوژمن، به جوړيكى سهر له گهل روحيهت و خيالى ههموو ئه م خه لكه دا دهكونجيت. منيش بوو بووم به به شيك له ناميره كه، ئيست او قسه مده كړد و رفته رفته مده كړد و هك ئه وان ده يانه ويت، ئيتتر هيچ به هانه يه كم نه بوو خوځ له مامه سيام يان دكتور جامدار يان هر كه سيكي تر به باستر بزانم. منيش روحيك بووم جكه له وهى بهو پيگايه دا بروم كه بوم كيشراوه، پيگاي ترم نه ده بينى. به لام من ته نيا ماموستاى ئه و كار نه بووم، هر من نه بووم كه به رده وام دهر ياره ي دوژمن قسه مده كړد. ده پوژ جاريك ئه و دوو گنجه ي كه گوايه پسپوړى دوژمناسى بوون، له شاره وه ده هاتن و قسه يان بوو كريكاره كان ده كړد. من هيچ كات نه چووم گوښگرم بزانم چى ده لين و چون دوژمن ده ناسين. هر دووكيان سه روقاى جوانيان ده پوشى، كراسيكي خاكى و بويښاخىكي سوورى ئاوريشميان له به رده كړد، شينه يان له دوو گنجه ده چوو بوو زه ماوهند هاتن، هه رده م ئه و خنده ساف و مندا لانه يه له سهر روخساريان بوو، پيكنه نينيكي گهش كه له گهل وه زيفه كه ياندا و هك كينه چين و پروپاگنده كار نه ده گونجا. لاي من سه مبولى ئه و ده موچاوه ناكوكه ي جهنگ بوون، كه هه ميشه خو له ژير خنده و ده مامكيكي پاك و دلسوزانه دا ده شاريت وه. كاتيك ده هاتن و من بهو كريكاره به دب ختانه به راورد مده كړد، تورپه ي و دلته نكيه كي زور دايد هگرتم ... بينينى ئه و دوو گنجه روخوشه، پروپاگه كه به خنده يه كي مندا لانه وه سلاويان لى ده كړد و ده چوون بوو باسى دوژمن، له هر شت زياتر توره و بيحالى ده كړد. ده بوو له چهند پوژى يه كه مدا په ناگايه كي كونكريتى له لوتكه كه دا دروست

بکریټ، خودی بنکه که سهرتا ده‌بوو به نیشته‌جنی تیپیکی پسپوری تاییهت به ده‌زگای هه‌والگری سهربازی، به‌لام به‌ر له‌وه ده‌بوو به مالیکی قایم بۆ خودی ئیشکه‌ره‌کان. له‌ خواریشه‌وه ئیشکردن به‌ جوړیکی شیتانه بۆ نروستکردنی کومه‌لیک بینا و خنده‌ک و په‌ناگا ده‌ستی پیکرد. به‌ فرمانی نه‌قیب و تیمیک له‌ ئەندازیارانی تاییهت، نه‌خشه و شوینی سهربازگا نوپکه دیاریکرا، شوینی عه‌مباریکی گه‌وره له‌ بنی چیادا، هه‌شارگای خۆشاردنه‌وه له‌ کاتی توپپاراندا، جیگای خه‌نده‌کینکی دريژ که ده‌بوو له‌ کاتی په‌لاماردا وه‌ک دوا سه‌نگه‌ری به‌رگری به‌کاربیت. سهرتا ده‌بوو قاوشه‌ گه‌وره‌کان ته‌واوبن. به‌رده‌وام هیزه‌که‌مان له‌ دوو ده‌سته‌ی گه‌وره‌دا ئیشیانده‌کرد، ده‌سته‌یه‌ک چه‌ند سه‌عاتیک کاریانده‌کرد و ئەوانی تر پشوویانده‌دا. ئیشه‌که پوژ دوا‌ی پوژ په‌وتیکی سه‌ختتری وه‌رده‌گرت. سهرتا هه‌موو هه‌ر به‌ ئیقای پوژانی مه‌شق کاریانده‌کرد، به‌لام له‌ ژیر فشاری کات و سه‌ختگیری سه‌رکرده سهربازییه‌کاندا، هه‌م سه‌عاته‌کانی کار زیادیانکرد و هه‌م جوړیتییه‌که‌ی، گه‌رچی کاره‌کان سه‌ختبوون، به‌لام به‌ جوړیکی ناسروشتی خیرا و بیکری ده‌رویشتن. ئەو هه‌سته‌ی که له‌ داها‌توویه‌کی نزیکدا په‌لاماری دوژمن ده‌ده‌ین، ئیشکه‌ره‌کانی خسته‌بووه سه‌ر هه‌وا‌ی خۆ ماندووکردن و کاری بپیشوو. هه‌ستمده‌کرد خواستی رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی دوژمن هیند گه‌وره‌یه، به‌سه‌ر هه‌ر سه‌ختی و ئاره‌زوویه‌کی تردا سه‌رده‌که‌وت. ئەوه‌ی لای من سه‌یر بوو جگه له‌ هه‌ندی ورده ده‌مه‌بۆله و له‌یه‌کدی گیربوونی ئاسایی، زۆربه‌ی ئیشکه‌ره‌کان وه‌ک بیماری ده‌روونی په‌فتاریان نه‌ده‌کرد. دیاره‌ غه‌موکی و هه‌لچوونی له‌ نا‌کاو و په‌شوکانی کتوپر و توپه‌بوون و گریان هه‌بوون، به‌لام من هه‌ر زوو خۆم ده‌خسته‌ نیو به‌ین و شته‌کانم ئارامده‌کرده‌وه. ئەوانه‌ی بیرى مندا‌له‌کانیان ده‌کرد، یان هه‌سره‌تی که‌سیک یان عه‌شقیک تووشی په‌شوکانی کردبوون، له‌وانی دی پتر کاریانده‌کرد تا ماندویتی به‌رده‌وام یاد و تیفکرین و سۆزیان بکوژیت. دووان له‌و پیاوانه‌ی

که زور پهریشانی عه شقه کانیان بوون، به شهویش پشموویان نه ده دا، له کاتی پشووه کانیشدا که مترین کات ده وهستان... ئیشی بهردهوام تاکه ریگیان بوو له دوزهخی رۆح هه لیین. زور شهو به فرمانی نه قیب نه بایه نه ده وهستان، ده یانویست له شیان بخه نه ژیر بهرداشی ماندوو بوون، تا له گهل له شیاندا هوشیشیان وردبیت. ده یانویست به جوریک بچه ژیر باری هیلاکی که یاده وهریشیان له گهل جهسته یاندا ویران بیت.

چهند شهوی یه کهم، من جهسته و رۆح و خه یالم له گهل ئه م جیگایه دا ناته با و نه گونجاو بوو، من وهک جان وهریکی شارنشین و که سیک که له دایکبوونه وه پهروم دهی شارستان بووم، ئه م کتو و چادر و بهرده لان و ترۆپکانه م زور پی سهخت بوو. بو مروفی شارنشین، سروشت بوته جیگایه کی ناسروشتی، بوته جیگایه ک که ته نیا بو ماوه یه کی کورت و به مه بهستی گۆرپینیکی که می ژیا نی رۆژانه مان بهرگه ی ده گرین. هه ر له دوو رۆژی یه که مه وه هه ستم به بیناکی ترسناکی سروشت کرد، که کریکاره کانم ده بینی له لوتکه که دا به پاچ و پیک و دریلی زهویلن ده ر شاخه که کونده که ن، هه ستم به بیناکی چیاکان ده کرد، ئه م زرمه و چه کوش و کوهکه نییه چی بوو له چاو گه وره یی و مه زنی بهرده خه وتوو و مۆن و بیده نگه کانی ئه م چیا یه دا. ئیستا بوو بوو به مهراقینکی گه وره م که دوورین له سه ربازانی چاودیر یان له خودی نه قیب وه ربگرم و سهیری دوژمن بکه م که وهک تارمایی ورد و بچوک له لوتکه کانی ئه وه بهر مه سهیری ئیمه یان ده کرد. هیدی هیدی وام لیهات رۆژانه باسی دوژمنم ده کرد، بوئه وهی مه نتیق به قسه کانم ببه خشم و وابکه م کاریگه ربین بهردهوام له مه ترسی دوژمن ده دوام. زور جار هه ستم ده کرد ئه و قسانه م چهنده به خشینتی تین و تاوه به ئیشکه ره کان، خوف ریودانیکی پیوستیشه بو رۆحی شپرزه و لاواز و بیئاواسته ی خوم که هیچ کات نه یه توانیوه بو هیچ شتیک جهنگاوه ریکی وه فادار بیت.

زورى نه‌برد تووشى په‌شوكانىكى سه‌یربووم، هیدی هیدی كه‌وتمه‌ به‌ر
هیرشى خه‌ونه‌ نامۆكان، بووم به‌ سه‌رىكى جه‌نجال كه‌ خه‌ون هه‌راسانیده‌كات.
شه‌وان خه‌وتى سه‌یر ده‌یگرتم، خه‌ونم ده‌یینى و وه‌ك شیت وریاده‌بوومه‌وه،
هه‌له‌ستام خه‌وناكه‌كانم له‌ ده‌فته‌ریكدا ده‌نوسیه‌وه و به‌ په‌له‌ چراكه‌م
خاموشده‌كرد و ده‌خه‌وتمه‌وه... شه‌وى چه‌ندین جار ئه‌وه‌ دووباره‌ده‌بووه‌وه
... ده‌خه‌وتم، خه‌ونم ده‌یینى، هه‌له‌ستام، چرام هه‌له‌كرد، خه‌ونه‌كانم
ده‌نوسیه‌وه، چراكه‌م خاموشده‌كرد، ده‌خه‌وتم، خه‌ونم ده‌یینى، هه‌له‌ستام،
چراكه‌م هه‌له‌كرد، خه‌ونه‌كانم ده‌نوسیه‌وه، چراكه‌م خاموشده‌كرد. ده‌خه‌وتم،
خه‌ونم ده‌یینى ... ده‌خه‌وتم، خه‌ونم ده‌یینى ... ده‌خه‌وتم.

ئیش هه‌م سه‌خت و هه‌م زور بوو، له‌گه‌ل هه‌موو چاپوكى و چالاكیدا
هه‌ندى له‌ كریكاره‌كان ده‌بوورانیه‌وه، هه‌ندى تووشى تۆبه‌تى تۆره‌یى
و گه‌ژى ده‌بوون و ده‌بوو من ئارامیانكه‌مه‌وه. سه‌یربوو، ماندویتی زور
هه‌ندىكانى ئارامده‌كرده‌وه، من بۆ ئه‌وه‌ی له‌ هه‌مووانه‌وه‌ نزیك بم هه‌ر
ئێواره‌یه‌ك له‌ ژێر چادریكدا نانم ده‌خوارد. هه‌ندى جار كریكاره‌كان پێیان
ده‌گووتم «مسته‌ر گرینۆك تۆزیک بۆمان بگه‌ڕێ... توخودا تۆزیک بۆمان
بگه‌ڕێ». من بێئه‌وه‌ی بزانم بۆ، بێئه‌وه‌ی بیه‌وێت، بێئه‌وه‌ی مه‌به‌ستم بیت،
چاوانم پرده‌بوون له‌ ئاو. هه‌ندى له‌ كریكاره‌كان كه‌ ده‌یانینی من به‌
راستی ده‌گه‌رم، وه‌ك من چاویان پرده‌بوو له‌ ئاو و هه‌ندىكان پیده‌كه‌نین.
من هه‌ولمه‌دا تا ده‌توانم بیانخه‌مه‌ پێكه‌نین. زۆربه‌ی شه‌وان كریكاره‌كان
سه‌ربرد و چیرۆكى ژيانى خویان ده‌گه‌ڕایه‌وه، من له‌ ناویاندا داده‌نیستم
و گویمه‌دگرت، هه‌ندى جار هه‌ستمده‌كرد له‌ كۆرى ژماره‌یه‌ك پیاوی عاقل
و فامیده‌دام، هه‌ندى جاریش هه‌ستم به‌ په‌ریشانى و په‌رته‌هوشى ئه‌م
پیاوانه‌ ده‌كرد، هه‌ندى جار هه‌ستمده‌كرد من تاكه‌ شیتی ناویانم و هه‌ندى
جاریش هه‌ستمده‌كرد من ته‌نیا عاقلی ئه‌م ئۆردوگایه‌م. شیتی و عاقلی
له‌ مروڤدا شتیكى هه‌میشه‌یى نییه‌، شیتی و عاقلی دوو پنتن له‌سه‌ر یه‌ك

هیل، مرزف هیچ کات له پنتی موئله قی شیتی یان عاقلیدا نییه، به لکو له هاتوچویه کی هه میشه بیدایه، لیزه ویه ده کریت به یانیان شیت بین و شهو عاقل، نیوه پروان هیمن و فامیده بین و ئیواران شیت و هه لچوو. هه موو پیوانی که مپه که به وجوره بوون، تووشی نوبه تی کتوپری شیتی ده بوون و نوبه تی حکمهت و عاقلیشیان هه بوو. داده نیشتن و به هیوری باسی ژانیان ده کرد، له ناکاویش هه لده چوون، که فیان ده رده دا، ده یاندا به سه ری خویاندا، کوفریانده کرد، ئاسمانیان ده دایه بهر تف. ئیستا هیچ کهس باسی خه ونه که ی نه ده کرد، به لام زور باسی دوژمنیان ده کرد. ئه وه ته ی دوژمن بوو بو به شتیکی کونکریت و به رجسته، له و کاته وه ی له دوورینه که وه تارمایی بچوک و لیلی خودی دوژمنیان بینییوو، چیتر دوژمن ته نیا وه ک خه ون و خه یالیک ده رنه ده که وت، به لکو پوژ به پوژ و تا ده هات زیاتر ده بوو به حقیقهت، تا زیاتریش له راستی نزیک بیایه ته وه، که متر خه ونمان پیوه ده بینن. نه قیب نه جاتیش ههستی به و راستیه کردبوو، جار جار نه قیب بواری ده دایه کرینکاران تا سه ربکه ون و له بن بهرد و تاویرانی سه ر تروپکدا سه یریکی دوژمن بکه ن، دوورینه که ی ده دایه ده ست ئیشکه ره کان و پریگای ده دا نیگایه کی تر له دوژمن بگرن. بینینی به رده وامی ئه و تارماییانه ههستی جیاوازی دروستده کرد ... ئه و مه ترسیانه ی جارن ته نیا له خه ودا بینییویان ئیستا به زه قی و له شوشه ی دوورینه که وه ده یانبینن. په رچه کرداره کان جیاوازیبوون، هه ندیکیان هینده ی دوژمنیان ده بینن ده موده ست جنیویان ده دا، سه رسام وه ک شتیکی عه جایه ب و جوړه مه خلوقاتیکی نازه مینیان بینیت تووشی گیر و وریبه کی کتوپر ده بوون، هه ندیکیان باریکی هینستیری و هه لچوون و خرۆشانیکی نه خواستراو ده یگرتن و ده یانووست تفهنگ هه لبگرن و دم و ده ست له ویدا په لاماری چیاکانی ئه و بهر بدن. من زور جار ده بوو هیمنیان بکه مه وه و داویان لیبکه م که توپه ی ته واوی خویان هه لگرن بو ساته کانی جهنگ و پوژانی پروو به پروو نه وه.

گه‌ر نه‌قیب نه‌جات قسه‌ی بۆ کریکاره‌کان بکردایه، به‌رده‌وام یه‌ک پرسته‌ی دووباره‌ده‌کردوه «سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر دوژمندا، له‌م چه‌کوشانه‌ی ده‌ستی ئیوه‌وه ده‌ست پنده‌کات». نه‌قیب قسه‌که‌ریکی باش نه‌بوو، به‌لام که ده‌بیینی ئیشکه‌ره‌کان خۆیان ماندووده‌که‌ن ئه‌ویش چه‌ماسه‌ت ده‌یگرت و چه‌زی قسه‌کردنی گولی ده‌گرت، هه‌ستمه‌کرد توانای کریکاره‌کان و به‌رده‌وامی و خۆگریان هۆیه‌ک بوون نه‌قیب ئارام و سه‌نگین بنوێتیت. ئیشی فه‌سیله‌که له‌وه باشتر و خیراتر بوو، بوار به‌ نه‌قیب بدات غه‌ریزه‌ به‌د و جیدیته‌ درێدانه‌که‌ی خوی ده‌ربخات، به‌لام هه‌میشه‌ له‌گه‌ل بانگی به‌یانیدا هه‌لده‌ستا و به‌ چاوه‌ شینه‌ جیدی و گورگ ئاسا‌کانیی‌وه به‌ سه‌ر ئیشکه‌ره‌کاندا ده‌گه‌را، کاتیک که ته‌خته‌به‌سته‌کان بۆ تیکردنی سه‌قفه‌کان هاتن، زۆر غه‌مخۆر به‌دیار هه‌موو ورد و درشتیکه‌وه بوو. ئه‌و ماوه‌یه‌ خۆم زۆر لی لاده‌دا، هه‌ستمه‌کرد شتیکی تاییه‌تی من و ئه‌م پیاوه‌ کونا‌کاته‌وه، نیگا و شیوه‌ی وه‌ستان و جو‌ری سه‌یرکردنی بۆ چیا‌کان، بۆ کریکاره‌کان، بۆ سه‌نگه‌ر و بینا‌کان تو‌ره‌یده‌کرم. هه‌ندی که‌س هه‌ن هه‌تا کاتیک سه‌یری ئه‌ستیره‌ش ده‌که‌ن، چاویان پر به‌ له‌ غرو‌ریکی گه‌وره، ئه‌و له‌وانه‌ بوو، هه‌ندی که‌س هه‌ن گه‌رچی زۆر به‌هیزن، له‌سه‌ر هه‌یج عه‌رشیک نه‌وه‌ستا‌ون، که‌چی فیز و هه‌وایه‌کیان هه‌یه، په‌نگه‌ ئه‌وانه‌ی له‌ ئاسمان‌یش نه‌یان‌یت. ئه‌وه‌ی لای من سه‌یربوو ئه‌وه‌ بوو، هه‌ستم به‌ غرو‌ری نه‌قیب ته‌نیا له‌و کاتانه‌دا بوو که پیکه‌وه قسه‌مان نه‌ده‌کرد و له‌ دووره‌وه سه‌یری چۆنیتی وه‌ستان و رو‌یشتن و نیگا‌کردنیم ده‌کرد، کاتیک پیکه‌وه ده‌وا‌ین ئه‌و هه‌ستم ونده‌کرد و نه‌قییم وه‌ک که‌سیکی ئاسایی ده‌بیینی. ئه‌و هه‌یج هۆیه‌کی نه‌بوو له‌ ده‌ست من یان له‌ ده‌ستی فه‌سیله‌که‌ گله‌بییکات. روژانه به‌رنامه‌کان هه‌رچییه‌ک بو‌وايه ئیشکه‌ره‌کان زیاتر کاریان‌ده‌کرد و ئیشیکی فره‌تریان ئه‌نجام‌ده‌دا، هه‌میشه به‌رنامه‌که‌ چه‌ند هه‌نگاوێک له‌ پینش پلانی دیاریکراوه‌وه بوو، هه‌تا جاریکیش که مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی له‌گه‌ل کومه‌له‌ ئه‌فسه‌ریکی پایه‌به‌رزی

دیکه دا هاتن بۆ پشکنین، سه رسامبوون له وهی فه سیله که مان به چ هیمهت و خیراییه که وه کار ده کات. من هه موو شتیکم ده کرد که دوخی دهروونیان باش بیت، خۆم بۆ ده کردنه لیبوک، شه وان له ژیر خه یمه کاندایه نگی بچوکی گۆرائی گووتتم بۆ ساز ده کردن، پیشبرکینی هه ندی که مه م بۆ ریکه ده خستن... دانیشتنی تایبهت و خسوسیم بۆ ده سازاندن تا له که لمدا ژان و ناسۆری دهروون ده ربیرن. ئیتیر بووبوو به شتیکی ئاسایی شه وان هه ر له دوا ی داگیرساندنی ماتۆری کاره باکه وه، من له ژیر چادر یکدا ده ربکه وم و داواش بکه م کئ حه زی له به زم و ره زمه بینه لامان.

من هه ر ئه و ماوه یه شه وانه خه ونکه لیکم ده بینی که خه ونی خوم نه بوون. له هه ندی له خه و نه کاندایه زمزانی خه ونی کئ ده بینم، له هه ندیکی دیشدا دیار کردنی خه ونینه که سهخت بوو. جاریک خه ونم بین یه کیک خۆی به به ندۆلی سه عاتیکی مه زندا هه لواسیوه، به ندۆلیکی زۆر که و ره، پیاوه که به هه موو توانای خۆی هه ولیده دا به ندۆلی کاتزمیره که بوه ستینیت که به بورجیکی مه زندا ها تبوووه خوار. هینشتا له خه ودا بووم ده مزانی ئه وه خه ونی «کیسرا» یه، کهنجیکی مندالکار، که نه وهک له مال به لکو له که رهک و قوتا بخانه ش به شیت ناوبانگی ده رکردبوو. ماوه یه کی زور له مال زیندان کرابوو، مامۆستایه کی تایبهت بووبوو به سه ره رهشتی، هه موو شتیکی به کات و چرکه و خشته بۆ دیاریکرابوو. ئیستا رقیکی تایبهتی به رامبه ر به سه عات هه بوو، هه ر جۆره سه عاتیکی بدیبا یه ده یز ی و ده یشکاند و فرییده دا، هاوړیکانی له ترسی ئه و ده بوو کاتزمیره کانی ده ستیان بشار نه وه یاخود به جۆریک قایمیکه ن، ئه و دهستی نه گاتی. له خه و نه که دا به ندۆله شیته که کیسرای ده هینا و ده برد، ئه ویش بیسوود هه ر کاریکی له ده ست به اتبایه ده یکرد تا جوله ی ئه و ئامیره که و ره یه رابگریته... خه و نه که چه نده ها شه و و به چه نده ها جۆر دووباره ده بووه وه، له شوینی جیاوازا دا، له سه ر سه عاتی جیاوازا، له کاتی جیاوازا، به لام ئه و له خه و نه که دا هه میشه یه ک

خولیاى هه بوو، جولهى به ندۆله گه وره کان بوه ستینیت، جولهى سه عاته کان، چرکه کان ... زهمان به گشتى.

له خه و نیکى تر دا «محهمهد سدیق خاوه» م بینى به ده ستینک جلی ژنانه وه له گه ل پیریژنیکدا دانیشتووه و له سه ر پنه یه کی سپی زور گه وره ناندەهکات، زوو زوو به ژنه که ده لیت «دایه مه هیله نانه که ت بسووتیت ... دایه مه هیله نانه که ت بسووتیت». نه مه ده زانی سه رچاوه ی ئه وه خه ونه له کویوه هاتووه. محهمهد سدیق خاوه وهک نه قیب ده یگووت، له پیاوه هه ره ئیشکه ره کانی به تالیۆنه که بوو، که سیکی هیمن بوو، له سه ر ئه وه ی به رده وام و بی هیچ هویه ک په لاماری یه کیک له دراوسینکانی دابوو هاتیووه بیمارستان، وهک خوی ده یگووت ته نها هۆی کینه کانی ئه وه بوو ئه وه پیاوه به رده وام له خه ونه کانیدا به دهنگیکى ناخۆش بانگی له دایکی کردوه. ئه وه بانگه نادیاره ی ناو خه ونه کانی وهک ماکیکی شیتی چوو بووه سه ری و هه تا له ناو ئه م دۆل و چیا یانه دا وازیان لی نه ده هیتا. له خه ونه کانیدا به رده وام له گه ل دایکی بوو، له گه ل ئه وه نانیده کرد، سفره ی ده رازنده وه، ئیشی ناو مالى ده کرد، به رده وامیش قسه ییده کرد، وهک «دایه مه هیله سفره که ت پیس بیت» «دایه مه هیله ئاوه که ت برژیت» «دایه مه هیله گوشته که ت بخوریت».

خه و نیکى دیم بینى «سه بور» که له بهر ده ست بلاوی به «که ره مدار» ناویانده نا، له ژیر دره ختیکدا وه ستاوه و هه ولده دات به داریکی دریژ هه ندی سیو بخاته خوا. سه بور چه ندی ده کرد سینوه کانی بۆ نه ده خرا، هه ره ده یویست داره که ی دریژ بکات و لقى دره خته که بته کینیت، پۆله بالداریکى توڤه ریگیان لی ده گرت، هه ره ده ستی بجولاندا یه، ژماره یه ک بالنده ده هاتن و په لاماریانده دا. بالنده کان شیت بوون، خویان ده کیشا به سنگیدا، ده نوکیان له سه ری ده دا، به چنگ ږوخساریان بریندار ده کرد، خه و نیکى بیته تجمام و پوچ بوو که وهک بازنه یه کی داخراو بوو باره ده بووه وه .

خه ونیکی دیم بینی، که سیک پوخساری دیارنه بوو، ته نیا له پشته وه
 دهرده کهوت، به تفهنگینکی دریژی کونه وه نیشانه ی له شتیکی نادیار
 دهگرتوه، نیشانه که ی له تمدا ونبوو، جیگا که ی هلم و سپییانییه کی چر
 بوو که هیچی له نیودا نه ده بینرا، نه و که سه ی له خه ونه که دا تفهنگه که ی
 پی بوو، وهک نه وه بوو دانیشتییت تا ئامانجه که ی پرونده بیتته وه، دهویست
 ته م نه مینیت و هه و پروونبیتته وه و روشنایی بگه ویت تا نه و ته قه ی خوی
 بکات، به لام پیده چوو بۆ هه تا هه تایه مژ نه نیشیت و بولیل روشن نه بیتته وه.
 نه مده زانی نه وه خه ونی کتیه. هیچ نیشانه یه کم تیدا نه بینی خه ونینه که ی
 بناسمه وه.

ئیتیر خه ونم زۆر ده بینی... زۆر زۆر ... شه و دوا ی شه ویش زۆتر و
 زۆتر.

له و شه واندها بۆ یه که مجار نه و خه ونه شم بینی که چهند مانگ بوو
 چاوه پروانی بووم، نه و خه ونه ی دونیای دیلاواری هیتابووه له رزه.

چهند وهخت بوو ده مویست نه و خه ونه بیبینم و نه مده بینی، ده مویست به
 نهینیی نه و وینه یه بگه م و نه ده گه یستم، خولیا م بوو نه و پیاو کوژه بیبینم که
 ده چوو خه ونه کان و سه ری مروقه کانی ده په راند، به لام دوا جار خه ونه که م
 له شیوه یه کی سه یردا بینی.. له هیچ یه کیک له و خه ونانه نه ده چوو که
 پیشتر بیستبووم، له جیگایه کی سه یردا بوو که پتر له بیمارستان ده چوو.
 خه ونیکی به رگدرووی ناوداری دیلاوار «داودی داود ئاغا» بوو، که به هوی
 نه خوژی و به دبختیه وه که وتبووه به تالیونه که ی ئیمه وه. له خه ونه که داود
 ئاغا به خوی و ئه سپینکی به رزه وه به ریواقینکی دریژ و سپیدا ده رویشت
 که زه وییه که ی له کاشی سپی و دیواره کانی له مه پهر بوون. نه سپه که
 به سه ختی ده یتوانی له سه ر کاشیه کان ههنگاو هه لهینیت. له ملاولای
 ریگای نه سپه که دا، له سه ر سه دان قه ره ویله ی تاییهت بیمارانیکی بی سه ر

پالکە و تېبون، هه موو جلی سپییان له بهردابوو، جهسته کان به یی سهر پۆحدار بوون و ده جولان، له سهر قه ره وێله کان ئەمدیوه و دیویان ده کرد، بیته وهی ههستن یان دابه زن. ئەو ههسته یان دها به من که ئەگه رچی سهریان نییه، به لام ده توانن ببینن. داودی داود ئاغا که خۆی بهرگدروویه کی ناو داری جلی پیساوان بوو، وهک له بهفریکی چرپا جله وی ئەسپه که ی رابکیشیت له ناو ئەو رپواقه درێژهدا، ئەو ئاژه له بهرزهی کیشده کرد و هه ولی دها جله وی له دهست نه دات. له ناکاو ناو دالانه که پر ده بوو له تارمایی، له خێوگه لی ئارام که به قات و جل و بهرگی جوانه وه به رهو پووی داود ده هاتن و سلایوان لیده کرد و ده یانگووت «سلاو ئەهی بهرگدرووی مه زن» «سلاو ئەهی باشتترین بهرگدرووی خۆره لات» «سلاو ئەهی خاوه نی ته قه لی ته لا و ده رزی زیرین» «سلاو ئەهی هه لگری مه قهستی ئالتونین». داود هه میشه به خۆی و ئەسپه که یه وه هینمن ده رۆیشت و به ریزه وه کلاره که ی به رزه کرده وه و به حورمه ته وه وه لامی سلاره کانی دها یه وه. له ناکاو ئەسپه که ده که وته حيله و سمکولانی توند، وه ها به رزه ده بووه وه و ده خزی، وه ها توند به لادا داهات و ده خلیسکا من له رز ده یگرتم و سامم لی ده نیشت، ئەسپه که له که وتن و هه ستانه وه دا بوو، له ته پاول و لوق هاویشتندا، له حيله و پر مه و خیزه دا بوو که له ناکاو جهسته یه کی بالابه رزی بیسه ر له ناوه راستی رپگاکه دا ده رده که وت و پیشی به ئاغا ده گرت. جهسته که شمشیریکی درێژی به دهسته وه بوو، سه ری نه بوو، ته نیا له شیکی درنده و بیته ست و بزۆک بوو. جهسته پرووت و هاره که به جوله یه کی ده ست ئەسپه که ی هه لده ستان و وهک ئەفسونی کردییت چۆکی پیده دایه زه وی. داودی داود ئاغا وهک له دووره وه بۆ لای ئەم جهسته یه هاتییت، سه ری حورمه تی دادنه واند و ده یگووت «گه وره م، من ئەمشه ویش ئاماده م بۆ مردن، شمشیری پیرۆزی ئینه گه ردنی پیسی ئیمه موباره ک ده کات و به ره که تیکی ئیلاهیمان پیده به خشییت، فه رموون ئەمه گه ردنی چه په لی

نیمه و نه‌وه‌ش شمشیری پیروزی نیوه، به‌لام تکایه ئاگاداربن که ملوانی قاته‌که‌مان خویناوی نه‌بیت، چونکه هونه‌ریکی زورمان له‌ دروونیدا به‌ خه‌رج داوه، کاره‌که‌تان وه‌ک شه‌وانی تر به‌ وردی نه‌نجام‌بدن، بیته‌وه‌ی ئه‌م ناوه‌ پیسبکه‌ن، چونکه دوا‌ی من که‌س نییه‌ ئیره‌ پاکبکاته‌وه». داودی داود ئاغا له‌ پال نه‌سپه‌که‌یدا ده‌وه‌ستا و چوکی داده‌دا و سه‌ری داده‌نه‌واند، به‌جوزیک بکوژه‌ بیه‌سه‌ره‌که‌ بتوانیت ئاسان سه‌ری بپریت. جه‌سته‌که‌ بی هیچ دوودلییه‌ک، داودی راده‌کیشایه‌ سه‌ر به‌ستیکی بچوک و سه‌ری ده‌نایه‌ سه‌ر به‌سته‌ به‌ردینیک و به‌ شمشیریکی تیژ ده‌یدا له‌ گه‌ردنی ئاغا. سه‌ری داود وه‌ک سه‌ری بوکله‌یه‌کی پلاستیک ده‌په‌ری. هیچ خوینیکی لی نه‌ده‌هات، وه‌ک توپیک تل ده‌بووه‌وه‌ و چاوانی کراوه‌ و په‌زامه‌ند وه‌ک خوی ده‌یانروانی. له‌ ناکاو هه‌وا ده‌گورآ، وشکه‌ به‌فریکی توند به‌ پوخی گه‌وره‌وه‌ دایده‌کرد. با و گیزه‌ن به‌ خیراییه‌کی سه‌یر سه‌رما و سپیتییه‌کی زوریان ده‌هینا... هیدی هیدی هه‌موو شتیک سپی ده‌بوو، هه‌موو شتیک، هه‌تا سه‌ری داود ئاغاش که‌ به‌فر ده‌یبرد و له‌ خویدا ده‌یشاردوه‌.

من نه‌و شه‌وه‌ له‌گه‌ل راجله‌کان و وریابوونه‌وه‌مدا، وه‌ک شیت هه‌له‌دستم و به‌ ناو تاریکیدا به‌ره‌و چاده‌که‌ی داودی داود ئاغا رامده‌کرد، شه‌و سارد و من عاره‌قاوی و شپه‌زه‌ بووم، دووجار له‌ به‌رد و کوسپی سه‌ر ڕینگا هه‌له‌دنوتام، ده‌که‌وتم و هه‌له‌دستمه‌وه‌، پاسه‌وانی شه‌و ده‌یناسیمه‌وه‌ و به‌ سه‌رسامی سه‌یری نه‌و تیکچوون و شپه‌زه‌بوونه‌ کتوپه‌ری ده‌کردم و لیده‌که‌را برۆم، لیده‌که‌را بگه‌مه‌ چاده‌که‌ی داود. ده‌گه‌یشتمه‌ سه‌ر جینگای نه‌و و به‌ لایتیکی ده‌سته‌وه‌ سه‌ری په‌تووه‌که‌یم لاده‌دا. داود هه‌موو گیانی نیشتبوو سه‌ر عاره‌ق، باوه‌شم پیداده‌کرد و ده‌مچرپاند «داود... داود ... داود». سه‌رسام و ترساو راده‌چله‌کی و له‌ ترس و په‌شوکاندا باوه‌شیده‌کرد به‌ مندا. من که‌میک رامده‌وه‌شانند و به‌ چرپه‌وه‌ ده‌مگوت «من بینیم، بینیم، نه‌وه‌ی تو بینیت منیش بینیم». داود هه‌له‌دستا و ده‌یگوت «مسته‌ر تویت؟

تۆیت؟ چى بووه... چى بووه؟». ههستمکرد داود زهندهقى چووه، چاوانى دهريزى بوون، دلنياه بوو هينشتا ههري خهون دهيينيت يان هوشياره. گووتى «مه عز بۆ خوا مستهري، مه عز بۆ خوا مستهري، چى بووه؟». گووتم «ئهو خهونهم بينى كه تۆ بينيت». سه رسام بوو، پيشتري له ژيانيدا شتى وای نهبيستبوو. سهري خۆى توند راوهشاند و گووتى «مستهري دانيشه، وای مستهري، خهويكى ناخۆش بوو... ئهري تۆ بهم شهوه چيته؟». من دهستم خسته سهري دهيمى و بو ئهوهى ئهوانى تر ههلهستى پرسيم «خهوت به چيهوه دى؟». خۆى په شوکابوو، راچه نينى خيرا و بينينى من وهها دهسته پاچهيان کردبوو، نهيده توانى هوشى کوبکاتهوه و بزائيت چى خهونىكى بينيوه. به شپريزهيمى و به چهوه پرسيم «ئىستا خهونت بينى يان نا؟ خهونت بينى يان نا؟». دهستى گرتى و گووتى «کاک مستهري، کاک مستهري... خهونم بينى، دلنياه... خهونم بينى، ئهسپىكى سپى تىدابوو». من گووتم «بوسته، بوسته من بۆت تهواوبكه، ريوافىكى سپى دريژ بوو، پرپوو له قهرهويلهى نهخۆشان، خهلىك هه موويان بيشهري بوون، تۆ ئهسپىكى بهريز پى بوو به سهري کاشيدا دهريزىشت... سمکولانى دهکرد، هاري بوو، ئىنجا ئهو پياوانه هاتن...». له ناکاو داود رۆشن و سهريهال و هوشيار بووهوه، چاوانى کرانهوه و به دهنگىكى هيمن و سه رسام بۆى تهواوکردم «ئىنجا ئهو پياوانه هاتن كه سلاويان له من کرد، ئهو خيوانه هه موو شهويك دهيانبينم، ههري خهو له چاوى ئهم داوده بکهويت، له پيش چاوم قيت دهبنهوه... دوايمى ئهو پياوه دهريزهوت، ئهوى سهري نيه، دهموچاوى نيه، هيچى نيه، ئهوش زوو زوو دهبينم. بهلام مستهري گيان... مستهري بۆ وایه... مستهري گيان... ئهو پياوه بۆ لای من هيچى نيه. سهگبايىكى بى سهري و هيچ. ئهسلهري له هيچ ناچيت، نه له دوست... نه له دوژمن... نه له بهشهري... تۆ خودا مستهري تۆ دهريزيت، تۆ تيدهگهيت بۆچى ئهوى من سهري نيه؟». من له قهراغ نوينهكهى داود دانيشتم و هه موو پرستهکانى ناو

خەونەكەى خۆيم بۆ دووبارەكردهوه. چاوانى كرانهوه و بەسەرسامىيهوه
شانى گرتم و گووتى «مەردى خوابە پىم بلئ، تۆ چۆن ئەو خەونەى من
دەزانى. مستەر گرینۆك، تۆ جفوكەيت، شەيتانیت، تۆ چیت؟». من دەمىم
گرت و بە بىزارىيهوه وەك كەسىكى نائومىد لە ھەموو شتىك، بەقىنەوه
گووتم «كاك داود، من نەخۆشىيهكى پىسم ھەيه، من نەخۆشىيهكى پىسم
ھەيه، من خەوى خەلكى تر دەبىنم. ئەمشەو ئەو خەونەى تۆم بىنى، چەند
وختە چاوەڕێ بووم خەونى ئەو سەرپرپنە بىنم، دواچار بەمشىويه بىنم
... من لە دەست خۆم بىزارم، بىزارم».

داودى داود ئاغا بەرگدروويهكى قسەخۆش بوو، بەلام بىنىنى بەردەوامى
ئەو خەونە ھاوسەنگى تىكدابوو، ژيانى لە بنەوه ھەلتەكاندبوو. بەر
لەوھى بىھىتن بۆ بيمارستان توشى غەمۆكىيهكى كۆپەر بووبوو، دوكانى
خەياتىيهكەى داخستبوو، لە ھەموو كەسىك و لە ھەموو شتىك كەوتبوو
گومانەوه، ھەر كەس قسەى لەگەل دەکرد وەك شىت سەيرىدەکرد و
دەيگوت «ئەوھى من سەرى نىيە... ئەوھى من سەرى نىيە». روزانىك
تەواو ھاوسەنگى دەروونى خۆى لە دەست دەدات و بە كوچەكاندا راڤەكات
و ھاوارەكات «ئەوھى من سەرى نىيە». ھەلبەت كەسانى بىژى و بەدجنس
تەفسىرىكى تەواو خراپ بۆ قسەكەى داودى داود ئاغا دەكەن و بە گالتهوه
دەچنە سەر پىنگاى و دەلین «داود ئاغا، ئەوھى كەى قسەيه تۆ دەيكەيت،
ھى ھەموو كەس سەرى ھەيه، ئىستا بۆ بەس ئەوھى تۆ لە ناو عەوام و
عالمدا سەرى نىيە».

ئەو شەوھ سەرلىشىواو و دەستەپاچە بووم. چىروكى وىنەى
نىگاركىشەكانم دەھاتەوه ياد و لە دەست خۆم بىزاربووم. ئەوھى من
ئىستا دەمىنى جەلادىكى بىسەر بوو، داود ئاغا دوژمنىكى دەبىنى كە
ھىچ روخسارىكى نەبوو، وەك ئەوانى تر نەيدەتوانى دوژمن لە كەسىك

یان شیوه‌یه‌کدا کۆبکاته‌وه... بیهینی ئه‌و خه‌ونه و له‌و کاته‌دا ترسناک بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی یه‌کێک پێمبێتی دروستکردنی نیگاریک بۆ دۆژمن ئه‌فسانه‌یه، مه‌حال و بیهوده‌یه. ویستم پرسباری زۆر له‌ داود بکه‌م، به‌لام تووشی جۆره‌هه‌لچوونیکێ ده‌روونی وه‌ها بووبووم، نه‌مه‌ده‌توانی دانیشم و دوو قسه‌ی عاقلانه له‌ زارم بێته‌ده‌ر. ویستم بگه‌ڕیمه‌وه ژیر چادری خۆم، به‌لام داود ئاغا بۆ میزکردن هه‌ستا و گووتی منیش دیمه‌ ده‌ری. له‌ پێگادا هه‌ردووکه‌مان تووشی تۆبه‌تیکێ هه‌لچوون و ژانی هاوبه‌شبووین و له‌ بره‌گه‌یه‌کی قسه‌که‌ماندا ده‌ستمانکرده‌ ملی یه‌ک و پێکه‌وه گریاین. داود ئاغا به‌ده‌م سهرینی فرمیسکه‌وه گووتی «به‌ فخری عاله‌م، ئه‌م ماوه‌یه ئه‌وه‌نده‌ی به‌ ده‌ست هه‌تیو مه‌تیوی لای خۆمانه‌وه ئه‌زیتیم دیوه، نیو ئه‌وه‌نده مه‌راقی دۆژمن نه‌بووه ... ده‌ژانی چ ده‌ردیکیان به‌سه‌ر هیناوم، ده‌ژانی چ نامه‌ردی و سووکایه‌تییه‌کیان پیکردوم؟». ده‌نگی داود ئاغا پر بوو له‌ ئازار، منیش هه‌ستم به‌ و ژانه‌ شاردراره‌یه‌ی ناو دلی ده‌کرد. ئه‌و شه‌وه تا دره‌نگ قسه‌مانکرد، تا دره‌نگ باسی ئه‌وه‌ی کرد که هه‌یج کات جه‌لادی ناو خه‌ونه‌کانی ئه‌و سه‌ری نه‌بووه، ده‌نگی نه‌بووه، ئه‌ویش هه‌نده‌ی بۆ سه‌ری ئه‌و گه‌راوه، مه‌راقی هه‌لگرته‌وه‌ی سه‌ری به‌راوی خۆی نه‌بووه، هه‌نده‌ی به‌دوای ده‌موچاوی نادبیری دۆژمندا گه‌راوه، به‌دوای عه‌قڵی له‌ ده‌ستچووی خۆیدا نه‌گه‌راوه. که‌رچی هه‌وا ساردبوو، به‌لام پۆشنایی مانگ شتیک له‌ جوانی و ئولفه‌تی به‌ ئیمه‌ به‌خشی بوو. ده‌مه‌وبه‌یان هه‌ستمکرد، که خه‌و زۆری بۆ هیناوم و توانای قسه‌کردنم نه‌ماوه، به‌ گه‌یژێ گه‌رامه‌وه ناو جیگاکه‌ی خۆم. زه‌هاو ته‌خت له‌ جیگاکه‌ی خۆیدا نوستبوو، بێئه‌وه‌ی کاریک بکه‌م هه‌ستیت، چوومه ناو جیگا و وه‌ک نیوه‌ مردو منیش خه‌وم لیکه‌وت.

ئال مورد بوی گنراره وه :

رورژیک بوقبوقيله بانگیکردم و گووتی ئال مورد فهرانیکی تاییه تیم
بو هاتووه، تو ده بیت به جیمان بهیلت و بگوازیته وه بویه که یه کی تاییه،
ئیشی ئیوه چییه و ده بنه چ کاره من هیچ نازانم، به لام ئه وه ی به من
گه یشتووه، ئیوه راسته وخو له ژیر سه ره رشتی ره زمئارای قهره قازانیدا
ده بن، ئه و جیگری ره سمی سه ی ئه سلانه و راسته وخو فهران له وه وه
وهرده گرن. که وایگووت خه ریکبوو دلم له ده ممه وه بیته ده ری. زانیم ئه مه
به زمیکه هه موو ژیاننی من ده گوریت. هه ر ئه و روره بوقبوقيله و ئه ندامانی
تری هیزه که مان یه ک به یه ک ماچیانکردم و باوه شمان به یه کدا کرد
و به چاوی پر فرمیشکه وه خودا حافیزمان له یه کتر کرد. گهرچی من
له ناخی دله وه رقم له باغه وانه کان بوو، به لام وه ک گیروده بوو بووم و
به دبختیه که م ده کیشا، هه زمه کرد هه ر له گه ل ئه م هاوپی کونانه دابم و
نه چمه هینیکی تره وه که نایانناسم. من له وانه بووم که گورینی کتوپری
دهوروبه ر و تیکه لاوبوون له گه ل خه لکی نویدا ده یترساندم و نائاسووده ی
ده کردم، ئه وه ته ی له دایکبووم هه زم له شوینی دووباره و خه لکی دووباره
و ژیاننی دووباره یه... له هه ر جیگایه ک راهاتم و ره وتیکم وهرگرت، هه زم

له ټيكدانی نښه.

ئو روزه بوقبيله پيښگوتم که پټويست ناکات من هيچ بکه، شهو جينیک ديت به دوامدا و دهومات بو شوينی مه به ست. که شهو هات و له ده رگيان دا، له بري جيب پيکاييکی سر به تال له بهر ده رگای ماله ودها وهستا. هر ئو شهو من له پشتی پيکاييکی تايبه تدا، له گهل چوار که سی دیکه دا که هر چوارمان له پشتی پيکابه که دا له بهر سرما و بای توندی ړنگا و بان هله له رزين، چووين بو ده روهی شار. ئيمه يان له شوينيکی دوور ده ستدا داگرت، شوينيک ودها چه په ک و لاکه و ته بوو، مه گهر هر بو ئوه باش بښت، شهيتان هيلکه ی لی بکات. من له بهر تاریکی نه مده توانی به روونی به رپی خوم ببښم. سره بازیکی مندا لکار پيشوازی ليکريدن و بردینی بو جیگاهه که ناوی دنا «پشوخانه». هر پښجمن سهر و کوله پشتی قورسمن به شانوه بوو، بای توندی پشت پيکاب ودها منی کوتابوو، سهر تا پام ژانیده کرد، خول و ته پوتوزی ړنگا سر و پوخساری شار دبوينه وه، بیدهنگی شهو و هله ته که هله ته کی ماشین گيژيکريد بويښ. به لام جیگاهه له شوينيکی تايبه ت و پر خرمات ده چوو. سره بازه که پيښگوتين که ئم جیگاهه، شوينيکی تايبه ت به مه شقی «پيکه ران». ئه ها، من تا ئه وکاته وشه ی ودهام نه بیستبوو. يه کيکمان پرسى «دهی يائنه لا، ئه ميان چييه و پيکه ران چيښ و کاریان چييه؟». هاوده مه که مان بزی روونکر دینه وه که ئيمه دهين به قه ناس. گوايه هر پښجمن له ده ست راستترین تفهنگ چيانی ولاتين و به فرمانی سرکرده کانی سوپای ديلاوار، دهيت بو ماوه يه که مه شقی باش بکهين و ببين به پسپوری تايبه تی تفهنگی دوور بښدار.

هموو شتيکی شوينه که پاک و ناماده ده رده که وت، حه مامه کان، ته واليته کان، ژووره کانی نوستن، چيشته خانه بچوکه که، پيکرا به ئه ساسيکی

تا بلنی جوان و گرانبه‌ها رازابونه‌وه. هر یه‌که‌مان ژووریک‌ی تاییه‌تی
 خومان ه‌بوو، خواردنمان له خوشترین و باشتترین جور بوون. شه‌وی
 یه‌که‌م تا به‌یانی له جینگای نهرم و گهرمدا خه‌وتین، به‌یانی که ه‌ستم
 دهرکمکرد که ئه‌م جینگایه تاییه‌ت و نه‌ینی و لاتهریکه، شوینیکه نه‌ریگای
 به‌شهری له‌سهره و نه‌بالنده‌ری تیده‌که‌ویت. ئه‌وه له‌جیاتی خوشحال
 بکات ترسیکی نه‌ینی خسته‌دل‌مه‌وه. یه‌که‌م پرسیارم ئه‌وه بوو: ئیمه‌چین
 و کین و بۆ‌هاتووینه ئه‌م جینگایه؟ به‌لام وه‌لامیکی وه‌هام چنگ نه‌که‌وت.
 له‌ناو هاوریکانمدا، من بچوکترین و لاوازترینان بووم، چواره‌که‌ی تر زل
 و به‌خووه‌بوون. سه‌یربوو به‌لامه‌وه، که جینگاکه‌جگه له‌سی‌که‌س که
 هم‌پاسه‌وانیان ده‌کرد و هم‌سه‌ره‌شتی پاک و خاوینی و ریک‌خستن
 بوون، که‌سی تری تیدا نه‌بوو. له‌چیشخانه‌که و له‌کاتی به‌رچاییدا هیچ
 خزمه‌تکاریم نه‌بینی، وه‌ک ده‌ستیکی نه‌ینی ه‌موو شتیکی له‌سه‌ر میزه‌کان
 دانابیت و خوی کلاویکی ئه‌فسوناوی له‌سه‌ر کردیت و غیب‌بوویت.
 به‌یانی هر پیتجمن له‌و چیشخانه‌پاک و تمیزه‌دا به‌رچاییمان خوارد.
 هیشتا یه‌کترمان نه‌ده‌ناسی، ه‌موو له‌ژیره‌وه سه‌یری یه‌کمان ده‌کرد
 و هیچمان نه‌ده‌گوت. یه‌ککیان سه‌رنجی پاکیشام، به‌رده‌وام له‌کاتی
 به‌رچاییدا سه‌یری منی ده‌کرد و له‌ژیره‌وه زه‌رده‌خه‌نی ده‌گرت. کوریکی
 مووزه‌ردی ده‌موچاو بچکوله‌بوو، سه‌ری له‌چاو له‌شیدا گچکه‌تر ده‌ینواند،
 تا به‌رچاییمان ته‌واوکرد، ئه‌و هر له‌بنه‌وه سه‌یریده‌کرد و وه‌ک مندالان
 پیده‌که‌نی، ئیستا که‌بیری ئه‌و چهند رۆژه‌ده‌که‌مه‌وه، جوانترین شت له‌لام
 ئه‌و خنده و نیگا نه‌ینی و ژیره‌وانکیه‌ی ئه‌وه که زیاتر له‌هر شت
 دیته‌وه به‌رچاوم. دوا‌ی به‌رچایی ده‌بوو بگه‌رتینه‌وه ژووره‌کانی خومان،
 من چونکه کاریکم نه‌بوو هر ده‌بوو یان سه‌یری ته‌له‌فزیونی دیلاوار بکه‌م
 یان گوی له‌رادیو بگرم، به‌لام هیچ کات له‌ژیانمدا نه‌متوانیوه له‌چاره‌کین
 زیاتر هوشی خوم به‌و دوو ئامیره‌بسپیرم، رقم له‌هر ئامیریکه‌مرؤف

نه توانیت وه لامیبداته وه. هه زوو ته له فزیۆن و پادیۆ که م ییده ننگرد و له بهر په نچه ره که دا دانیستم و سهیری بهردهرگای ئه م جیگا چه په ک و نهینییه م ده کرد. له نزیکه نیوه پۆدا له په نچه ره ی ژووره که مه وه بینیم ماشینیکی نوێ هات و دووان له جلی سهربازی دا به زین و دوو هاو ده م به چه که وه پیشیان که و تن. دوا ی سه عاتیک ده بوو هه ر پینجمان له ژووریکه تاییه تدا که پتر له پۆلی وانه خویندنی قوتابخانه ده چوو کوبینییه وه. گهرچی من شتیکی ئه وتۆم له پله و پایه ی سهربازی نه ده زانی، به لام ئه م دووانه هیچ پوتبه و نشانه یه کی سهربازیان پتوه نه بوو تا بزانی به راستی پله داری سوپان یان هه ر شاره زای مه ده نین و جلی سهربازیان پۆشیوه. دوو کهس بوون به دوو چاویلکه ی ره شه وه، به دوو کاسکیکی سهربازییه وه که پراوپر سهریانی دا پۆشیبوو. هیچ کات چاویلکه گانی چاویان دانه گرت، به جوړه دهنگیک که پشتر که سیکم له دیلاوار نه بینیبوو واقسه بکات ده دوان، دهنگیکه منگن، وهک ئه وه ی له بن ئاوه وه بیته ده ری. خویان وهک ماموستای مه شق به ئیمه ناساند، گووتیان که پسپۆری تاییه تی قه ناسن و ئیشیان ئه وه یه فیری ئه و چه که مان بکه ن. زوو زوو ده یانگوت «ئیه پینج ده ست راستترین گهنجی دیلاوارن». پنیان گووتین که غه می هیچ نه خۆین و دلمان لای کهس نه بیت، ئه وان هه موو شتیکیان بۆ ریکه ستووین و هه ر شتیکی خیزانه کانمان پنیستیان پی بیت دابینیان کردوه. ماموستا کانمان هیچ کات ناوی خویان ئاشکرانه کرد، هه تا که من پرسیم ئایا راسته که جه نابی ره زمشارای قه ره قازانی بهرپرسی ئیمه یه؟ به مونی و گرژیه وه وه لامم وهرگرت که نه خیر، هیچ کهس نییه و گهر بهرپرسیکیش هه بیت، ئه و ئیمه وهک سهرباز کارمان ته نیا جیه جیکردنی فه رمانی سه رکرده کانمانه و بۆمان نییه له ناو و شوناسی کهس بهر سین.

ده بوو له هه مان پۆژه وه مه شق ده ست پنیکه ی.

مه شقه كانمان له حهوشى پشته وهى بنكه كه دهستى پيكره، به لام له ويدا
 دوايى نه هات... وهك ماموستا كانمان ده يانگوت هه موو هونه ر و فه لسه فهى
 ئيشه كه له وه دابوو، هه ميشه به يه كه م فيشهك نيشانه كه مان ببيكين. له كارى
 قه ناسدا ئه گهرى ته قاندى فيشهكى دووم زور كه مه، مروف يان به فيشهكى
 يه كه م كارى خوى جينه جينه كات يان نايكات. ماموستا كه مان كه هه زو
 ناوماننا «گف لووت»، چونكه وه ها بوو وهك هه ميشه له لووتيه وه با
 گفهى بىت. دهىگوت «قه ناسى راسته قينه هه ميشه يهك فيشهكى به سه».
 ئه و به دهست راستى و نيشانه شكينى ئيمه سه رسام بوو، به لام شهيداي
 من بوو، هه ر ئينوارى يه كه م كه برديانين و سه رو قه ناسيان دايى، من
 بريسهكى ئاسن و بريقهى ته خته و دووربينى سه ر تفهنگه كان شيتيانكردم.
 چهنده ها جوړى قه ناسمان بو دانرابوو، هه ر يه كه مان جوړيك تفهنگمان
 وهرگرت كه ده بوو له كاتى مه شق و له سه ر پينمايى و به داواى ماموستا،
 جار جار بيگوږينه وه. من سه ره تا تفهنگيكى نوينى جوړى پى ئيس جى ۱
 ي ئه لمانيم پى بوو، به قسهى ماموستا، جوړيكى كونى قه ناس بوو كه ئه و
 به چه كيكى زور باشى ده زانى. ئه وانى تر تفهنگه كانيان نويترو باشتر بوو،
 يه كيك ئيم سى جى ۹۰ يه كى تازه تازه ي بهر كه وت، يه كيك ئيم ۲۴ يكى
 ئه مريكى، يه كيكى تر ئيم ۶۰ يك، يه كيكى ترمان والتير ده بليو ئه ي ۲۰۰۰
 كورته قه ناسيكى عاجه يه ب كه ئاره زووم بوو، بهر من بكه وىت.

پوژى يه كه م سه لماندم كه چ دهست راستيكى عه جايه بم. هيچ
 نيشانه يه كم به خه سار نه ده دا. كابرا هه ر شتيكى بو دابنا بام، چاوم ده نا
 به لوله ي دووربينه كه وه و تراق هه ر هينده ي بليت يهك و دوو ده ميپكا.
 كورانى تريش ده ستراست بوون، به لام كه سيان نه ده گه يشته ئاستى من.
 ماموستا هه ر يه كه م ئينوار به منى گووت «بچكول، بهم هه موو زيبكه
 قيزه ونه ي سه ر لووتته وه ئه م هونه ره له كوئى فيز بوويت. من دهست
 راستى وهك تووم له ژيانمدا نه بينيوه». زورم پى ناخوش بوو كه به

بچکول بانگی کردم، به لام ئه‌وه حه‌قیقه‌ت بوو، من بالام به ئاسته‌م له تفه‌نگه‌که دریزتر بوو، که ده‌مکرده شانم دیمه‌نیکی سه‌یر و پیکه‌نیناویم هه‌بوو، به‌وه‌دا سه‌رور و خساریشم مندا لانه بوو که سیک منی نه‌ناسیبایه هه‌ر باوه‌ری نه‌ده‌کرد بتوانم فیشه‌ک به‌قه‌ینم. به شانازییه‌وه گووتم «هینی ماموستا، خه‌به‌رداریه، ره‌حه‌ته‌ی خوات لی بیت، یه‌که‌م فیشه‌ک له تفه‌نگی باغه‌وانه‌کانه‌وه من ته‌قاندومه، توش ئیستا پینم ده‌لینیت بچکول». ده‌بیت بلیم چواره‌که‌ی تر هیچ که‌یفیان به‌و ده‌ست راستییی من نه‌ده‌هات. سه‌ره‌تا که نوبه‌تی ته‌قه‌ده‌هاته سه‌ره‌ی من، هه‌موو کۆده‌بوونه‌وه و چاوه‌روان بوون، من نیشانه‌یه‌ک ویلبکه‌م و نه‌پینکم، به‌لام دوو ماموستا که‌مان هه‌ر نیشانه‌یه‌کیان دابنایه، من ده‌مدا له ته‌ختی و زرمه‌م لی هه‌لده‌ستان. تا نیشانه‌که بچو‌کتر بایه و دوورتر بایه و له چاوی دووریندا لی و نه‌بینراو بایه و زیاتر بجولا‌یه، هاو‌ریکانم کیشه‌یان زورتر ده‌بوو، به‌لام منی بیره‌حم چارم نه‌بوو. گالته‌م له‌گه‌ل نه‌ده‌کرا، ئه‌وه‌ی تفه‌نگی شه‌یتانیش نه‌پیکایه، به ترپه‌یه‌ک ته‌ختیم کوناودهر ده‌کرد.

زۆر دره‌نگ بۆم ده‌رکه‌وت که ئه‌و هه‌موو زرنگی نواندنه‌م هیچ نه‌بوو جگه له گه‌مژه‌یه‌کی ته‌واو. چوار کورپه‌که‌ی تر «ئه‌حمه‌د سوره‌ت، ئه‌حمه‌د کوفیان، محمه‌د پاشا و نیاز گچکه‌ل» یان ناو‌بوو. ئه‌حمه‌د کوفیان زور زل بوو، له‌سه‌ره‌وه پان و پۆر و گه‌وره، به‌لام قاچه‌کانی باریک و دریز، به‌جۆریک هه‌موو سه‌رسام بووین چۆن قاچی له‌ژیر ئه‌و باره‌قورسه‌دا ناچه‌میت‌وه. من هه‌ر سه‌ر و پروم له‌گه‌لیدا کرایه‌وه، پینم‌گووت «مالو‌یران، تیم ناگه‌نینیت ئه‌و قووله‌باریک و تیروکیانه‌ت، چون ئه‌و له‌شه‌زل و سه‌ره‌قورسه‌تی بۆ هه‌لده‌گیریت؟». ئه‌حمه‌د قسه‌ی له نه‌خوشییی‌کی خراپی مندا لان ده‌کرد که له‌سه‌ر بیشکه‌وه تووشی بووه و ته‌نیا موعجیزه‌ی خودایی له ده‌ست ئیفلجییه‌کی هه‌میشه‌یی رزگاری‌کردوه. پنی وابوو ئه‌وه‌ی ده‌توانیت به‌پنوه‌به‌ستیت، ته‌نیا به‌ره‌که‌ت و کومه‌کیکی

یه‌زدانییه و له قهره‌بووی ئه‌وه‌دا ده‌بیت به‌رده‌وام سوپاسگوزاری خودای
 گه‌وره بیت. ئه‌حمه‌د تاکه که‌س بوو که هه‌موو نویژه‌کانی ده‌خویند و
 به‌ر له‌وه‌ی په‌نجه له په‌له‌پیتکه‌ی تهنه‌نگه‌که راکیشیت ناوی خودای ده‌هینا.
 نیاز گچکه‌لێش ئه‌و گه‌نجه موو زه‌رده سه‌ر بچکوله‌یه بوو که قه‌ناسی
 والته‌ر ده‌بلویه‌که‌ی پی بوو، به‌رده‌وام له کاتی نان خواردندا له ژیره‌وه
 سه‌یری منی ده‌کرد و پنده‌که‌نی، کوپیکی مندال بوو، ده‌ستی له‌وانی تر
 راستتر بوو، به‌لام له‌و که‌سانه بوو که هه‌موو شتیک به‌فشه‌ده‌گرن و
 به‌بینینی لووتی خوشیان ده‌که‌ونه تریقه، له‌به‌رئه‌وه ماموستا زوو زوو
 هه‌ره‌شه‌ی سزای قورسی لیده‌کرد، هه‌تا جارێک فۆرمیان پی پرکرده‌وه
 بینیرن بۆ بنکه‌ی جه‌نگاوه‌ره لاوازه‌کان و له‌وێ پروره‌ده‌ییکن، به‌لام له
 دوا چرکه‌دا په‌شیمان بوونه‌وه. ئه‌حمه‌د سوره‌ت و محمه‌د پاشا، هه‌میشه
 پیکه‌وه بوون، زۆتر له‌گه‌ل یه‌کدا قسه‌یانده‌کرد، من و نیازیان وه‌ک دوو
 مندالی گیل و گه‌مژه ده‌بینی، ئه‌حمه‌د کوفیانیش هیند بیده‌نگ و به‌سته‌زمان
 بوو، نه‌ده‌کرا بیکه‌یته هاوپی خۆت، له‌و پیاوانه بوو که ناتوانیت هاوپی
 هه‌بیت. ئه‌و جووته هیچ کات قسه‌یه‌کی ئه‌وتویان له‌گه‌ل مندا نه‌ده‌کرد،
 به‌لام ده‌مزانێ محمه‌د پاشا ئیره‌یه‌کی خراپی له‌ده‌ستراستییه‌که‌ی من
 هه‌یه، هه‌تا جارێک من نیشانه‌یه‌کی گه‌لێک بچوک و سه‌ختم پیکا، به‌و
 کاره‌م گه‌لێک خوشحال بووم، ئه‌و گووتی «زیپکاوی ... ئه‌وه‌نده به‌خۆت
 مه‌نازه، وامه‌زانه که ده‌ستت تۆزیک له ئیمه راستتر بوو، ئیتر ده‌تکن به
 پاشا. ئه‌م هه‌راو زه‌نایه‌ت له چیه، ئه‌وه‌نده بچوکیت، بتخه‌نه سه‌ر ته‌ختی
 شاهیش، سه‌رت هه‌ر ناگات به‌گوونم». قسه‌کانی زۆر بریندارکه‌ر بوون،
 من وه‌لام نه‌دایه‌وه، ترسێکم هه‌بوو زۆر له‌سه‌ری بپۆم به‌مستیک نوقمی
 زه‌ویم بکات.

پۆژانه چه‌ندین سه‌عات مه‌شقمان ده‌کرد، هه‌ستمده‌کرد بۆ کاریکی
 گرنگ و خه‌ته‌رناک ئاماده‌مانده‌که‌ن، به‌لام جیگا و شیوه‌ی ژیان و خه‌و و

خۆراکمان به‌جۆریک تایبەت بوون، حەزەم نەدەکرد مەشقگاگە بە‌سەر‌بچیت و بمانە‌نە‌وه بو شار. لەو ماوه‌یه‌دا دەروونیکی ساردەم گرتبوو، بیرى کەسم نەدەکرد، هەتا دایکەم بە‌خەیاڵدا نە‌دهات. هەلبەت تە‌له‌فون و پە‌یوە‌ندیکردن تە‌واو قە‌ده‌غە‌بوون. نیاز گچکە‌ل هە‌ندى جار دە‌یگوت دە‌یای تە‌واو‌بوونی مە‌شقگاگە دە‌مانتێرن بۆ مە‌مە‌د حە‌سار، لە‌وى دە‌ییت هە‌ندى چالاکی گە‌رنگ ئە‌نجام‌دە‌یەن. جارێک «گە‌ف لووت» پێ‌ی گوتیتىن وامە‌زانن ئێ‌شى قە‌ناس کاریکی ئاسانە، گەر بچن بۆ شە‌ر و ئە‌م تە‌قە‌نگە دوور‌بیندەرە‌تان پێ‌ بوو، بزە‌نن خە‌و و خۆراک‌تان وە‌ک جە‌نگاوە‌ریکی ئاسایی نییە، قە‌ناس جە‌نگاوە‌ریکی تە‌نهایە، سە‌د لە‌شکری لە‌ پشت بێت هەر تە‌نهایە، زۆر‌بە‌ی جارە‌کانیش گولە‌یە‌ک کە بە‌ر تە‌ختى ناو‌چاوانى دە‌کە‌ویت، کوتایی بە‌ ژيانى دە‌هێتێت.

چە‌ندە‌ها هە‌فته لە‌و جێ‌گایە مایە‌وه. مامۆستا‌کان هێ‌چ کات پێ‌یان نە‌دە‌گوتیتىن کە‌ی مە‌شە‌مان دە‌یای دیت و بۆ‌چى مە‌شق دە‌کە‌ین، لە‌ راستیدا خۆشیان وە‌ک ئێ‌مە شتیکی ئە‌وتۆ گە‌رنگیان نە‌دە‌زانی، زانیارییە‌کیان نە‌بوو کە بۆ‌چى ئە‌م گە‌نجانە پە‌روە‌ردە دە‌کە‌ن. شە‌ویک نزیکى دوو هە‌فته بە‌ر لە‌ کوتایی پاییز، نیو‌ه‌شە‌و لە‌ دە‌نگى ماشینی‌ک بە‌ ئاگاها‌تمە‌وه. شە‌وان ئە‌و دە‌قەرە‌ چۆ‌ل و بێ‌دە‌نگ بوو، مامۆستا‌کان لە‌ سە‌عات چوارە‌وه دە‌گە‌رانە‌وه بۆ شار، لە‌و کاتە‌وه‌ی ئێ‌مە ها‌ت‌بووین بە‌ شە‌و هێ‌چ ماشینی‌ک نە‌ها‌ت‌بوو ئە‌م ناو‌چە‌یه. من لە‌ پە‌نجەرە‌کە‌وه پ‌وانیم و ماشینی‌کی نوێ‌م بینی، دوو پیاوی نە‌ناسراو لە‌ جینیکی سە‌وز دا‌به‌زین، د‌ل‌م خور‌پە‌یه‌کی سە‌یری پێ‌دا‌هات و ترسیکی کتوپ‌ر دای‌گرت‌م. بێ‌ئە‌وه‌ی بزە‌نم بۆ، هە‌ست‌م‌کرد ئێ‌تر ئە‌مە دوا‌هە‌مین شە‌وى ژيانى منە لە‌م جێ‌گایە‌دا ... د‌ل‌تیا‌بووم ... بێ‌ئە‌وه‌ی کە‌س فەرمان‌م پێ‌دا‌ت، پە‌تۆ‌کە‌م لا‌برد و هە‌ستام و دە‌ست‌م‌کرد بە‌ کۆ‌کردنە‌وه‌ی جە‌کان‌م و پێ‌خ‌ستنى کۆ‌لە‌پ‌شته‌کە‌م.

«که هوشم هاته وه مستهر گرینوک له سهرم بوو. وه ها حه په سا بوم ههر وه ختبوو چاوانم له گلینه دهر په رن. گووتم خواى عالم، تو چی ده که یت بهم شه وه، تو سنگدان لینی داویت، گلاروت گرتووه وا هاتوو یته سهر جیگای من و چیت له من دهو یت، من پیاوینکی به سته زمان نه هلی کاری گهند نیم. نه وه فقیره خو ی وه ک ژنی کوستکه وتوو ده گریا. مستهر گرینوک ههر به راستی مستهر گرینوکه، که سیکی تا خوا حه زکات دلناسکه، تو بلی توزیک خراب به سهر گوینچه کی چه پمدا خه وتووم نه وه سه عاتیک بؤت ده گری. گووتی داود ناغا قوربانى رۆحت بم... قوربانى نه وه بله پاکه ت بم، تو نه مشه و چ خه ونیکت بینیه، منیش ههر نه وه خه ونه م بینیه. ده ی من چون باوه ر به قسه ی وابکه م، که سستان بیستووه تا ئیستا خه ونی که سی تر بینیت، نه وه ته ی ئاده م ئاده مه و حه وا حه وایه، ههر که س خه ونی خو ی ده بینیت و برایه وه. من گووتم به س قسه ی مفت و به لاشم بؤ بکه، خو من مندا ل نیم کلاوم له سهر بنیت. گووتم عه زیم، من تا ئیستا کلاوم بؤ هه زاران که س دوریه، ئیستا تو ده ته ویت کلاو بخه یته سهر ی من... فقیره له بهر په ریشانی زمانی گوی نه ده کرد و له بهر بارانی فرمیسک چاوی نه یده بینى. به س که نه وه مال باوکه باسی نه وه نه سپه سپیه ی ناو خه ونه که ی منی کرد، ئیتر که س نه پرسیت حالى من چی بوو... له دلی خومدا گووتم کوره

خو ئهم سه‌گی سه‌گابه به راستیتی. له ئێوهی ناشارمه‌وه ئه‌و ده‌قه‌یه‌ی ئه‌و راپچه‌له‌کانم من خه‌ونم به‌و ئه‌سه‌په‌ سپیه‌وه ده‌بینی. مه‌گه‌ر به‌س خوا خۆی بزانیته‌ ئه‌و ئه‌سه‌په‌ سپیه‌ چه‌ند ساله‌ له‌ هه‌موو خه‌وێکدا هه‌یه. ئه‌و مه‌لعونه‌ من چیم له‌ خه‌وندا بینییوو ئه‌ویش بینیی بووی. هه‌موو ئه‌وانه‌شی بینیی بوو که‌ له‌ خه‌وندا سلاوم لێده‌که‌ن. ده‌ی سلاوی خواتان لی بیت ئه‌مه‌ یه‌عنی چی... من گووتم مه‌رده‌ و مه‌رده‌ی خوابه‌ پیمبلی تو چۆن ده‌زانیته‌ من خه‌وم به‌ چیه‌وه‌ دیوه‌، که‌چی ئه‌و که‌مال باوکه‌ نایه‌ینیت و نایبات ده‌لیته‌ وای داود ئاغا گیان، وای به‌قوربانی ئه‌و پوچه‌ پاکه‌ت بم، ئه‌وه‌ نه‌خۆشیه‌ و چه‌ند ساله‌ له‌ که‌لمایه‌. من گووتم ده‌ی نه‌خۆشیه‌ که‌مال باوک له‌ ناو ئه‌و دونیا و عه‌له‌مه‌دا که‌س براره‌و خه‌ونی من نه‌بیت بیبینیت. ئه‌و ده‌ستیکرده‌ ملم و وه‌ک ئیستا باوکی مرده‌بیت ده‌گریا گووتی داود ئاغا تو پوچیکی پاکته‌ هه‌یه‌، دامینی تو وه‌ک دامینی فریشته‌ خاوینه‌ بۆیه‌ خه‌ونی تو ده‌بینم ....».

داود ئاغا ده‌می نانی نیوه‌پو، بیئوه‌ی خه‌به‌رداری ئه‌وه‌ بیت من له‌ پشت چادره‌که‌وه‌ وه‌ستاوم و گویم له‌ هه‌موو شتی که‌ به‌وجۆره‌ به‌سه‌ره‌اته‌که‌ی شه‌وی بۆ ئه‌وانی تر ده‌گیرایه‌وه‌. هه‌موو له‌ ده‌وری سفره‌ی نیوه‌پو پوینشتیوون و ماق و حه‌په‌ساو گوینیان له‌ داود ئاغا ده‌گرت. یه‌کی که‌ گووتی «شتی وا هه‌ر نابیت، داودی داود ئاغا، خوتان دنیا دیدهن، پانتول و چاکه‌تی زۆربه‌مان خوتان درووتانه‌، قه‌ت شتی وانه‌بووه‌ و نابیت، من قه‌ت نه‌مبیس‌توو که‌س خه‌وی یه‌کی که‌ی تر بیبینیت». یه‌کی که‌ی تر که‌ «ئه‌بو شه‌هاب» یان پیده‌گووت، پتر له‌ هه‌موو ئه‌وانی تر نیشانه‌ی بیماری و په‌شوکانی ده‌روونی پێوه‌ بوو گووتی «هیچ عه‌جایه‌ب نییه‌. عه‌جایه‌بی له‌ کویدایه‌، عه‌جایه‌بی چی، له‌ خۆته‌وه‌ بۆ ده‌لینیت عه‌جایه‌به‌، من ئه‌سله‌ن به‌ عه‌جایه‌ب نایبینم، بۆ ده‌بیت عه‌جایه‌ب بیت، له‌ که‌یه‌وه‌ شتی وه‌ها بۆته‌ عه‌جایه‌ب، گه‌ر شته‌که‌ وانه‌بیت عه‌جایه‌به‌». زۆر له‌ ئیشکه‌ره‌کان تا ئاوا نه‌که‌وتبانه‌یه‌ته‌ قسه‌ هه‌ستم به‌ هیچ نیشانه‌یه‌کی شیتی نه‌ده‌کرد، به‌لام

ئەبو شەھاب کە قسەیدەکرد بە‌وجۆرە ونیدەکردیت، دواى چەند رستەيەک نەتدەزانی چیت گووتوو و لە باسی چیدا بوویت. ماوہیەک ھەموویان پیکەوہ قسەیانکرد، ئیدی من لە دەرەوہی چادرەکە ھیچ تینەدەگەیشتم، لە ناكاو بو ئوہی تووشی سەرسامیانیکەم، قرخەيەکم کرد و یەک راست خۆم کرد بە ژێر چادرەکەدا، ھیندەى منیان بینی ھەموو بیدەنگ بوون. من روخسەتم خواست و لەگەڵاندا دانیشتم. ھەوا وردە وردە خەریکبوو ساردی دەکرد، گووتم «سوپاس کە ئیشەکان باش بە‌پێوەدەچن، گەر ھیمەتکەین، تا چەند پوژیکى تر گەچکاری دوو سنى ھۆل تەواو دەبیت. بەر لەوہی باران و بەفر دەست پى بکات دەبیت پوژینە شوینیک لە جیگای بەشەر بچیت». ھەموو بیدەنگ سەیریانکردم و ھیچیان نەگووت. من بوئەوہی ئاسایی دەرکەوم گووتم «ئەم بەیاننیه یەکیک بەرمیلە بانزینی موہلیدەکەى کونکردوہ و زۆربەى بە‌نزینەکە پڑاوہ، رەنگە ئەمشەو بى کارەبا بین... نازانن کى وایکردوہ؟ کەستان ھیچتان نەبینوہ؟». ھیچ کەس قسەى نەکرد، ھەموو بیدەنگ سەیریانندەکردم و ھیچیان نەگووت، من سەرم داخست و گووتم «تا دوو پوژى تر بانزینمان بو نایەت، جەنابی نەقیب زۆر تورپە». ئینجا داود ئاغا وەک دلفیابیت من گویم لە ھەموو قسەکان بووہ، بە شەرمیکەوہ گووتى «جەنابی مستەر، ئحم ... جەنابی مستەر... من پیمگووتن کە تۆ دەتوانیت خەونى خەلکانى تر ببینیت». من سەیری داووم کرد و چاویکم بە روخسارى ئەوانى تر داخشان و گووتم «من شەوان ھەندى خەون دەبینم کە خەونى خۆم نین ... بەلى، داود ئاغا راستدەکات، من دەتوانم ھەندى خەونى خەلکانى تر ببینم». کەس ھیچی نەگووت، ھەموو پیکەوہ خامۆشبوون، سەیری یەکیان کرد و بیدەنگیەکی ئالوز و تەماوی نیشتە سەر روخساریان. ھەموو بیدەنگ نانى خویان خوارد، لە کاتى ناتخواردندا ھەندیکیان لە ژیرەوہ و بە ترسەوہ سەیریانکردم و ھەندیکیشیان بە ھیچ جۆریک، وەک نەبم، تەماشایان نەکردم.

ئێواره‌یه‌ک به‌ خۆم و ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانمه‌وه‌ خۆم کرد به‌ چادری‌کدا و ئیشکه‌ره‌کانم له‌ ده‌وری خۆم کۆکړده‌وه‌ و گووتم «وه‌رن له‌ ده‌ورم دانیشن با هه‌ندئ له‌ خه‌ونه‌کانی خۆتان بۆ بگێرمه‌وه‌». نازانم بۆچی وامکرد، هه‌میشه‌ ئاره‌زوویه‌کی بێمانا له‌ ناخدا بووه‌ واکه‌م خه‌لک بزانی من خه‌ونی ئه‌وانی تر ده‌بینم، ده‌توانم بچمه‌ ناو مائی ئاره‌زوو و ترسه‌کانیانه‌وه‌، هه‌ر ئه‌و هۆیه‌ش بوو کاتی خۆی پالی پتوه‌نام بچمه‌ لای مامه‌ سیام و نه‌یتی خۆمی بۆ ئاشکراکه‌م. په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بیت، من به‌ هه‌ریه‌کی گه‌وره‌م له‌ هه‌چ شتیکی تردا نه‌بوو، هه‌تا کاتیک سه‌یری ده‌ست و بازووی کرێکاره‌کانی فه‌سیله‌که‌شم ده‌کرد، ده‌مزانێ ده‌ست و بازووی ئه‌وانیشم نییه‌ و ناتوانم نیوه‌ی ئه‌و کارانه‌ش ئه‌نجامبده‌م که‌ ئه‌وان ده‌یکه‌ن. ئیستا ده‌مویست خاوه‌نی شتیکی بم و شانازی پتوه‌ بکه‌م، ئه‌وه‌ی ده‌توانی له‌ سه‌ری خۆمدا خه‌ونی هه‌موو دونیا کۆبکه‌مه‌وه‌، بیانپاریزم، هه‌لیانگیرم مایه‌ی شانازیم بوو... خۆم به‌ که‌سیک ده‌بینی پێچه‌وانه‌ی هه‌موو میژووی کۆن و نویی دیلاوار که‌ یان خه‌ونی خنکانده‌وه‌، یان وه‌ک لانکه‌ی کاره‌سات سه‌یریکرده‌وه‌. من به‌ پێچه‌وانه‌ی هه‌مووانه‌وه‌ هه‌ستمده‌کرد خه‌ون بینین هه‌ونه‌ره‌ و منیش توانای ئه‌وه‌م هه‌یه‌، خاوه‌نی ئه‌و هه‌ونه‌ره‌بم.

له‌ ناکاو من بووبووم به‌ ماشینیکی ترسناکی خه‌ونبین، سه‌ره‌تا که‌س باوه‌ری به‌وه‌ نه‌ده‌کرد، به‌لام هه‌نده‌ی که‌ وتمه‌ گێڕانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کان، هه‌نده‌ی هه‌موو شتم ئاشکراکرد، هه‌نده‌ی ناوه‌کانم هه‌تا و ترسه‌کانم بزواند و ده‌رگای هه‌موو په‌نه‌انیکم کړده‌وه‌، ئیتر بواریک بۆ گومان نه‌مایه‌وه‌. له‌ راستیدا سه‌فه‌ری شه‌وانه‌م به‌ خه‌ونه‌کاندا تا ده‌هات قوولتر و سه‌یرتر و خه‌راتر ده‌بوو، زۆرچار له‌ کاتی خه‌وتندا هه‌ستمده‌کرد خه‌ونه‌کان له‌سه‌ر ئه‌وه‌ به‌شه‌ردین کامیان زووتر بگه‌نه‌ لام، وه‌ک شه‌مه‌نده‌فه‌ریک، به‌ خه‌یراییه‌کی

شیت، به سهر هیلیکی ئاسنینی پر مه ترسیدا بروات، به سهر زه مینی نیگار و خه یالاتدا ئاوها سهرم له گوژمی سه رکه وتن و دابه زینیکی شیتانه دا بوو، که ههر ساتیک و مه ترسی به ربوونه وهیه کی کوشنده ی لیده کرا . من ئیمپراتوری جیهانیکی تایبته و نهینی بووم و له و پوووه هیچ کهس له وینه م نه بوو. بینینی ئه وه موو خه ونه سه یر و تیکه لاوه، پوچوون بو ناو ئه وه موو جیهانه سه یر و ته ماوی و تاریکه، نو قمبوونم له ئازار و ترس و ئاره زووی نهینی ئه وانی تر دا، به دریزی پوژیش له گه لمدا ده مایه وه و کاریگه ریه کی پیشه یی کرد بووه سهر ره فتارم. هیچ شتیک له بینینی خه ونی ئه وانی تر سه یرتر و ترسناکتر نییه، من له گه شته که مدا به خه ونه کاند، ته نیا ئه وه جه لادانه م نه ده بینیی که ههر یه که یان ره نگیک و شیوه یه ک و پوخساریکیان هه بوو، به لکو ده چوومه ناو نهینی روحی مروقه کان، ناو عه شقیان، ئاره زووه کانیان، ته ماحه کانیان ... هه زیانده کرد کئ بکوژن، گومانی خراپیان له کئ هه بوو، ده یانه ویست له گه ل کئ بخه ون، بو کوئی سه فه ربکه ن ... خه ون خه زنه ی ههره نهینی و شاردراره ی مروقه کانه، به پیچه وانه ی هه ندئ له ته فسیره ده روونییه کانیش، مروف له پال هه موو خه ونیکی ئه لاجیه یی و جرنی و فرییدا، ژماره یه کی زور خه ونی ئاقلانه و داریزراوی هیه. ئه وه ی سه یربوو من زور به روونی و سافی خه ونه کانم ده هاته وه یاد، پیده کهوت هه ندئ شه و چهنده ها خه ونی یه ک که سم ده بینیی، خه ونکه لیک هیچ یه ک له خاوه نه کانیان به و سافی و بیگه ردیه یی من نه ده هاته وه یادیان، من زور به ی خه ونه کانم پرووتتر له خاوه نه کانیان ده هاته وه یاد. ئه وه ی له سه ره تاوه باوه رم پنی بوو، خه ون و حه قیقه ت تیکه لاو نه که م، له ناو ئه م چیا یانه دا له ده ستمدا، به یه کجار خه ون و حه قیقه ت وه ها له ژیانمدا بوون به یه ک، ئیتر جاریکی دی ترازانیان بو نه بوو. له و پوژه وه که ئیشکه ره کان ده یانزانی من خه ونه کانیان ده بینم، ترسینکی سه یریان له من هه بوو، هه ندیکیان خویان لاده دا و هه ندیکیان

خویان نزیکه‌کرده‌وه، هه‌ندیکیان که ده‌یانزانی من خه‌ونه‌کانیان ده‌بینم ده‌هاتن و چی نه‌یتییه‌کی تریان هه‌بوو ئاشکرایانده‌کرد، سۆزی دلیان هه‌لده‌رشت، ئاره‌زووه‌هه‌رامه‌کانی خویان ده‌رده‌خست، ده‌گریان و منیش له‌گه‌لیاندا ده‌گریام.

سه‌ره‌تا گیرانه‌وه‌م بو خه‌ونه‌کان ئاشکرا و کراوه‌بوو، شه‌وان وه‌ک حیکایه‌تخوانیکی قسه‌خۆش، ناوه‌پاستی مه‌جلیسه‌کانم ده‌گرت و ده‌فته‌ره‌که‌مم ده‌رده‌هینا و ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانی شه‌وی پێشوو. خه‌ونی هه‌ر که‌سیکم وه‌ک خوی و له‌به‌ر چاوی هه‌مووان ده‌گیرایه‌وه... دوو هه‌فته‌ی به‌که‌م هه‌مووان هه‌ر پیده‌که‌نین، کاته‌کانی خه‌ون خۆندنه‌وه‌ له‌ساته‌خۆشه‌کان بوو، کۆبوونه‌وه‌یه‌کی نا‌ئاسایی بوو. دوا‌ی پۆژیکی درێژی ئیش، هه‌موو کۆده‌بووینه‌وه‌ و که‌میک خه‌نده‌ و خۆشیمان دروستده‌کرد. به‌لام خه‌ون ئامیریکی سامناکه‌ نازانیت له‌ کویدا و که‌ی و چۆن نیچیری خوی ده‌پیکیت، نه‌ینی راسته‌قینه‌ی زۆر خه‌ون ته‌نیا لای خاوه‌نه‌که‌یه‌تی، من ته‌نیا سه‌ریک بووم پر له‌ دیمه‌ن، شتیک وه‌ک مه‌کینه‌ی سینه‌مایه‌ک که‌ له‌ بری فیلم ته‌نیا خه‌ون پیشانده‌داته‌وه... له‌ مانای زۆربه‌ی خه‌ونه‌کان تینه‌ده‌گه‌یشتم، زۆر جار سه‌مبول و ئاماژه‌کانم نه‌ده‌بینی، تینه‌ده‌گه‌یشتم ده‌رکه‌وتنی ژنیکی گریاو، مندالیکێ کوژراو، دره‌ختیکێ گرگرتوو، بالنده‌یه‌کی بینال، مه‌مکیکی بریندار، گولیکێ زیرین، ماسیه‌کی ئاسن... ده‌بیت نیشانه‌ی چی بن. هه‌ندی له‌ خاوه‌ن خه‌ونه‌کان هه‌یچیان له‌ خه‌ونی خویان بیر نه‌ده‌ما، قه‌بوولیان نه‌ده‌کرد ئه‌وه‌ خه‌ونی ئه‌وان بیت، یان ته‌نیا پرزۆلیک له‌ خه‌ونه‌که‌یان یاد بوو، به‌شیکێ کورت، وینه‌یه‌ک، رسته‌یه‌ک... هه‌ندیکیان گه‌رچی هه‌یچیان له‌ خه‌ونه‌که‌ی خویان یادنه‌مابوو، هه‌نده‌ی من ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی ده‌یانزانی ئه‌وه‌ خه‌ونی خویانه‌. هه‌موو مرو‌فیک، هه‌موو شاریک، هه‌موو ده‌قه‌ریک شتیک له‌ خه‌ونه‌کانیدا هه‌یه‌ که‌ له‌ جیگا و شوینی تردا نییه‌. مرو‌ف گه‌ر هه‌موو ئه‌رشیفی خه‌ونی خوی له‌به‌رده‌ستدا بیت، پووتتر تیده‌گات.

شتگه لیک که له سهر خوی ده یانزانیت، چند کهم و چند نادرستن. له ناکاو من به هوی خه ونه کانه وه، بووبووم به که شتییه وانیکی ترسناکی ناو ناخ، ته نیا نهیتی مروقه کانم نه ده بیینی، به لکو هه موو ترسه کانی دیلاوار و ئاوات و پلانه کانیشم ده بیینی. من به رۆژ، کاتیک کریکاره کان سهرقالی ئیشکردن و بازوو وه شانندن بوون، خه ریکی جه به لگرتنه وه و تیکه لکردنی چه و و چیمه تنق و لم بوون، عاره قیان ده رده دا، به ردیان ده شکاند، دیواریان به رزده کرده وه، خنده کیان لیده دا ... من داده نیستم، گهر هه تاو بایه له ژیر هه تاودا، گهر سارد بایه په توو یه کم له خۆمه وه ده پیچا و خه ونه کانم ده خوینده وه، لینیان ورده بوومه وه، شته هاوبه شه کانم تیدا جیاده کردنه وه، کوچه و بازار و قه یسه رییه کانی دیلاوارم تیدا ده بیینییه وه، باغه کان، ده ریایچه کان، ماسیگره کان، قاچاغچییه ره شپۆشه کان، هه زار پیچی ناو زیندانه کان، ریزی بیکۆتایی نه خۆشه کان، بالنده ی کوژراو و که له که بووی سهر شوسته کان، مناره کان له دۆخی له رزان و له رینه وه دا، زهنگی کلیساکان له حاله تی کپ و خاموشیدا، باغه کان له گه شی و باغه کان له په ژموورده گیدا... ده فته ری خه ونه کانم ورده و رده تا ده هات گه وره ده بوون. هه ستمکرد ئیستا به راستی ناو رۆخی دیلاوار ده بینم. دۆژمه کانم ده بیینی له خه وندا، ترسم ده بیینی له جهنگ، ئاره زووم ده بیینی بۆ جهنگ، خه یالاتی مردن و هه لاهه لایبوون، خه یالاتی سهرکه وتن و مارشی هه ماسه تدار ی سوپاکان، بریندار بوون، که وتن، به رپایوونی مه حشه ر، تیکشکان.

سه دان وینه که هه مووی وینه کانی دیلاوار بوون، ئه رشیفی تاریکی شاره که بوون، میژووی هه ره خنکاو و هه ره نادیار و نه گیراوی شوینیک بوون که میژوو تیدا چین دوا ی چین له سهر یه ک نیشتبوو. جه لاده کان ته نیا شتیک نه بوون که به رده وام له هه موو سهریک و له زۆر خه وندا دووباره ده بوونه وه، جه لاده کان له یه ک خه ون و له یه ک روخساردا ده رنه ده که وتن، خه ونه ترسناکه که ی دیلاوار ته نیا خه ون

نه بوو که چه قو به دهستیکی نه ناسراو و غه ریب به خوئی و ئیرادهیه کی
 بیسوز و په حمه وه درده که وت و بی هیچ ترسیک له مهرگ و خوین
 قوربانییه کانی سهرده بږی. جه لاده کان هتا له ناو یه که سهردا، هه ندی جار
 له ناو یه که خه وندا پوخساری جیا، په نگی جیا، چه کی جیا، نه شکه نه و
 مردنی جیا یان پی بوو. خه و نه کان ته نیا سهر بږین و ترسیان تیدا نه بوو،
 به لکو دهیان خه ونم بینوه که قوربانی غه ریبه کان و جه لاد ئیمه بووین،
 جه لاده کان ئهم پیاوه ماندوو و دیوانه و ته نه یانیه بوون که له بهرگی
 تردا، له ده موچاوی تردا له خه و نه کانی خو یاندا وهک سهر په پږین، چه قودار،
 سزابه خش درده که وتن. خه لکانیان وهک مهر پزده کرد و وهک قه سباب
 سهریان له له شیان جیا ده کردنه وه. هه موو له یه که کاتدا جه لادیک بووین
 به سهدان ده موچاوه وه، قوربانییه کیش بووین که جه لاده کانمان سهدان
 ده موچاویان هه بوو. من هه ندی شه وه لده ستام و هه موو گیانم ده له رزی،
 هه لده ستام و سهر سام بووم، چون ئهم پیاوه ماندوو و بیده نگ و
 به ده بختانه ده توانن له خه وندا بږن به پیاو کوژ، به سهر په پږین، به قه سباب...
 من له دوو هه فته ی یه که مدا خه و نه کانم ته نیا وهک گه مه یه کی مندالانه،
 وهک یارییه که که خوشی و پیکه نینی تیدایه ده گزرایه وه. یارییه که بوو وهک
 ئه وهی که سیک ئه نگوستیله یه کی له ژیر یه کیک له ده کلاودا شار دبیته وه
 و من هاتیم بی هیچ بیر کردنه وه و سه ختییه که ئه نگوستیله که م دوزیبیته وه.
 وهک به خاوهن خه و نه که بلیم «ئه ها، من ده زانم تو ئه نگوستیله که ت له
 ژیر چ کلاو یکدا داناوه». سهر هتا شته کان یاری بوون، پیکه نین بوون، پاک
 بوون، بی گونا همی بوون ... نه نیازیک ی به دیان له پشت بوو، نه خواستیکی
 خراب... به لام هیچ یارییه که نییه شهیتان دهستی تی نه خات، به تایبته
 گهر کاری به دونیای پر نهی نی و زولمه تی خه و نه وه هه بیت.

ورده ورده و پوژ دوا ی پوژ پاک ی گزرا نه وه کانم ده که وتنه ژیر پرسیار.
 شه ویکیان دوا ی دوو سهعات گزرا نه وهی خه ونی جیاواز له ژیر یه کیک له

چادره‌کان هاتمه‌ده‌ری، ده‌فته‌ره‌که‌مم خستبووه بن هه‌نگلم و به‌ریگاوه‌بووم
 بو شوینی خۆم. له‌ناکاوه‌ستیک توند رایکیشام و به‌ره‌و ناو بینای هوله
 تازه‌کانی برده‌م، بۆ به‌ینی کۆله‌که‌ی ترنجاوی ژیر ته‌خته‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان،
 جیگایه‌ک بۆنی چیمه‌نتۆ و شی لیده‌هات، ساردییی‌کی کپ و خنکینه‌ری
 تیدابوو، بۆنی بینایه‌ک له‌سه‌ره‌تای دروستبوونیدا، بونی سه‌قف، بونی
 کۆله‌که، بونی دیوار به‌ر له‌وه‌ی هیشتا خویان گرتیییت. ده‌ستیک به‌هیز
 بوو که توند رایکیشام و ده‌ستی خسته‌سه‌رچاوم و تا نه‌گه‌یشتمه‌نیوان
 کۆله‌که‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان، ئازادی نه‌کردم. به‌جۆریک توند گرتبوومی و
 رایده‌کیشام نه‌توانیم هاواربکه‌م، نه‌توانیم تییکه‌م، نه‌توانیم هه‌لبیم. که
 به‌ریدام راسته‌وخۆ له‌پایه‌یه‌کی کۆنکریتی گیرکردم، هه‌ر به‌قه‌واره‌ی
 له‌ش و روخساریدا زانیم، ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا بوو، ئه‌و پیاوه‌ی
 له‌خه‌ونه‌کانیدا به‌رده‌وام هه‌زاران بولبول ده‌یانخویند. ئه‌و شه‌وه‌من
 یه‌ک خه‌ونم له‌ئیسماعیل گیرایه‌وه، خه‌ونی ژنیک به‌رووتی له‌دوکانیکی
 قه‌سابیدا وه‌ستاوه و به‌چه‌قویه‌کی گه‌وره، پارچه‌یه‌ک گوشتی گه‌وره‌له‌ت
 له‌تده‌کات، ناو قه‌سابخانه‌که‌چه‌ندین قه‌فه‌زی بالنده‌ی تیدابوو، کومه‌لیک
 بولبول به‌یه‌که‌وه‌ده‌یانخویند. له‌خه‌ونه‌که‌دا ئیسماعیل ده‌هات و هه‌ندی
 قسه‌ی له‌گه‌ل ژنه‌که‌دا ده‌کرد، قسه‌کان نه‌ده‌نگیان ده‌بیسترا و نه‌دیاربوو
 باسی چی ده‌که‌ن، دواتر بۆ چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌ک هه‌موو شتیک ده‌وه‌ستا،
 ده‌نگی بولبوله‌کان به‌جۆریکی درنده‌انه‌به‌رزده‌بوونه‌وه، به‌شیوه‌یه‌ک
 مرو‌فی شیتده‌کرد... ده‌نگه‌کان گه‌رچی جوان بوون، به‌لام به‌جۆریک
 ئازاربه‌خش بوون مرو‌قیان نه‌خۆش ده‌خست. من هه‌ستمکرد جه‌نجالی
 ئه‌و ده‌نگه‌جوانانه‌تا سنووری کوشتن و شیتی ده‌مبه‌ن ... له‌ناکاوه‌ئو
 ژنه‌قه‌شه‌نگه، به‌گیرده‌که‌ی ده‌ستی ده‌که‌وته‌سندوقه‌کان، وه‌ک بایه‌کی
 شیت، وه‌ک جه‌نگاوه‌ریکی زامداری کوته‌ک به‌ده‌ست، قه‌فه‌زه‌کانی ده‌شکاند
 و بالنده‌کانی ده‌خست و په‌ری بولبوله‌زامداره‌کانی دونیا‌یان پرده‌کرد...

بولبوله کان هه میسه دهیانخویند، ژنه که له ناکاو به کێرده تیز و بیژه حمه که ی دهستی ده که وته گیانی خۆی، ده که وته له ت له تکر دنی دهستی خۆی، له په نجه کانییه وه دهستی پیده کرد، ورد ورد دهیجین، بازووی، قاچه کانی، مه مکی، به جوریک دواچار ته نیا دهستیک و سه ریکی غه مگین و جووتیک چاوی سووری خوینین ده مانه وه.

ئه وه ئه وه خه ونه بوو که من گێرامه وه.

من هه یج شتیکم له سه ر ژیا نی ئیسماعیلی خه لکی دسکارا نه ده زانی، ئه وه نه بیته خه لکی گوندیکی باشووری دیلاوار بوو، واده زانم زه مانیک که هاتبووه دیلاوار هه ر کات خۆی به خه لک ناساندبوو، وه ک ئیسماعیلی خه لکی دسکارا خۆی ناساندبوو، بۆیه هه ر به و جوړه بانگیانده کرد. کاره که ی تیمار پیچی بیمارستان بوو، هۆی بوونیشی له به تالیونی سیدا، ئه وه بوو تووشی ترسیکی بینه و دهروونی له ژنان بوو بوو. ده میک هاتبووه سه نته ر، به نیازی چاره سه ری له و ترسه ناوی تو مار کرابوو، ژنه که ی و من داله کانی له گه ل هه ندی خزمدا په لبه ست هینابوویانه بیمارستان، دواچار له سه نته ر ئارام و ئاسووده و هینور بوو بووه وه، هاتنیشی بو چیاکان له سه ر ئاره زووی خۆی بوو تا به ره و سه ر زه مینیک بره وات ژنی تیدا نه بیته . که منی راکیشایه ناو دار و شیلمانی بینا تازه کانه وه، توند دهستی خسته بینم و به تو ره بوونیکی نا ئاساییه وه گووتی «دواچاره بیت باسی ژنه که م بکه یته ... دواچاره بیت». من سه رسام و بیئاگا گووتم «من، من له کوی باسی ژنی تو م کرده، من ژنی تو له کوی ده ناسم». توند رایوه شاندم به جوړیک سه رم به ر شیلمانه که که وت و گووتی «ئه و ژنه ی ناو خه ونه که ژنی خومه ... تیده که یته ... ئه وه ژنی خومه. من نامه ویت بیه وه یادم تیده که یته، من نامه ویت، من هه موو خه ونیک، یادیک، شتیک په یوه ندی به وه وه هه بیت له میتشکی خوم سه ریومه ته وه و

تو دیت دهیخه‌یته‌وه بیرم». شیتیه‌کی بیوتنه له دهنگی ئیسماعیلدا بوو، به‌ه‌موو هیزی خوی دهستی خسته بینم و گووتی «توش مه‌لعونی، وای مستر گرینۆکی مه‌لعون، مستر گرینۆکی مه‌لعون، هه‌ی گه‌نیوی بۆگه‌ن، جان‌ه‌هری بیتمه‌زه‌ب». چه‌ند جاریک توند رایوه‌شاندم، سه‌رم زور توند به‌ر شیلمانه‌که کهوت و هه‌ستم به‌خه‌فه‌بوون و خنکان و ترسینکی گه‌وره‌کرد، دلنیا‌بووم به‌و دهسته‌زل و به‌هیز و زبرانه‌ی خه‌فه‌مده‌کات. له‌چرکه‌یه‌کدا ده‌مم‌کرده‌وه و به‌ه‌موو توانایه‌کی خۆم قیژاندم و داوای یارمه‌تیم‌کرد، هاوارم‌کرد فریام‌که‌ون. ئه‌و به‌جۆریک وه‌ک نیازی بیت بمخنکینیت توند دهستی خسته‌سه‌ر ده‌مم. هاواره‌که‌م گه‌یشه‌گوینی هه‌ندی له‌ئیشکه‌ر و پاسه‌وانه‌کان و به‌ره‌و ناو بیناکان پرتاویان‌کرد. هه‌موو سه‌رسام‌بوون که‌ منیان خویناوی و نیوه‌خنکاو له‌ژیر دهستی ئیسماعیلدا بینی. ئیسماعیل که‌هوروژم و هاواری ئه‌وانی تری بینی، دهستی کیشایه‌وه و گه‌رایه‌وه دوا. من له‌به‌ر لیلی چاوام و تاریکی شوینه‌که‌جگه‌له‌کۆمه‌لیک تارمایی هه‌چی دیکه‌م نه‌ده‌بینی، هه‌ستم به‌خوینیکی گه‌رم کرد، به‌سه‌ر و پشتلمدا دیته‌خوار، خوینیکی به‌خوړ... به‌ده‌نگیکی گریاو گووتم «یارمه‌تیم‌بدن ده‌مرم، یارمه‌تیم‌بدن خوینم لی‌ده‌روات».

شه‌ویک بوو له‌شه‌وه‌ناخۆشه‌کان، پاسه‌وانه‌کان ئیسماعیلیان گرت و نه‌قیب به‌ماشینه‌تایه‌تیه‌که‌ی خوی منی نارد بۆ بیمارستانیکی سه‌ربازی که‌نزیکی چل ده‌قیقه‌له‌خۆه‌تگا‌که‌مانه‌وه‌دوور بوو. من زور خوینم له‌به‌ر ده‌چوو، به‌لام هه‌شتا ئه‌وه‌نده‌زه‌ی ژیانم تیدا‌بوو له‌هۆش نه‌چم. هه‌ریه‌ک له‌زه‌هاو و نه‌واس له‌گه‌لمدا بوون. دوا‌ی دوورینه‌وه‌ی برینه‌که‌ی سه‌رم، شه‌و له‌و بیمارستانه‌مه‌یدانییه‌مامه‌وه‌که‌ته‌نیا بۆ چاره‌سه‌ری خه‌یرای رووداوی کتو‌پ‌دانرا‌بوو، بیته‌وه‌ی که‌ره‌سته‌و که‌لوپه‌لیکی پزیشکی ئه‌وتۆی تیدا بیت بکریت برینی گه‌وره‌و ده‌ردی سه‌خت چاره‌بکه‌ن. پزیشکیکی گه‌نجی خه‌والوو به‌ده‌م باویشک و پرسپاری گیلانه‌وه‌برینه‌که‌ی ته‌قه‌لکارکردم.

من گەرچی له لیواری له هۆش خۆچووندا بووم، به لām پزیشکه که له من بیهاتر، هیند خه والوو بوو، ترسم بوو له بری جی برینه که شوینیکی دیم بدووریتهوه. واپیوستیده کرد ئه و شهوه له سه ر ته ختیک له بیمارستانه مهیدانییه که بمیتمهوه، من به کاریگه ری ده رزییه ک و هه ندێ حه ب خه ویکێ قوولم لیکهوت و ته نیا به یانی زانیم که زه هاو و نه واس شه و گه راونه ته وه بۆ خێوه تگاکه و من ته نیا له و ئی بووم.

بۆ پۆزی دوایی که گه را مه وه زانیم، نه قیب هه ر ئه و پۆژه و بۆ ماوه ی دوو هه فته ئیسماعیلی نارده وه بۆ که مپی ئیش و ته میکردنی قورس، که مه که چه ند سه عاتیک له ئیتمه دوور بوو، له ناو به شی هه ره سه خت و ترسناکی چیاکاندا، جیکایه ک بۆ سه ره پێچیکه ران و ئیش نه که ران و گیره شیوینان ته رخا ن بوو. ئه و بریاره ی نه قیب زۆر تو ره یکردم، ئیسماعیل دوا جار که سیکێ نه خۆش بوو له دۆخیکێ ده روونی نا ئاسایی و په ریشاندا، من بیته وه ی بزانه و مه به ستم بیت برینه دارم کردبوو، سزای وه ها ده ره نه جامیکێ باشی نه ده بوو. من هه ستم به گونا هیکێ گه وه کرد و له به رچاوی هه مووان گریام بۆی. هه موو نا ره زاییه کانی خۆم به نه قیب گه یاند، به لām نه قیب به روونی پێیگووتم که یاساکان وه هایه هه ر که سینک بچیه ئه و ئی تا ما وه ی ته میکردنی خۆی ته واو نه کات نا گه رپته وه... جگه له وه ی ئه و ته میکردنه به پنیوست ده زانیت، تا هه ر که س سنووری خۆی بزانیت و نه دمانێ تری فه سیله که له جو ره په لاماری وه ها به یاریزیت .

له و پۆژه وه من گیرانه وه ی خه ونه کانم وه ستان، هه ستم کرد به رده وامبوون له سه ر ئه م یارییه ده ره نه جامی ترسناکی ده بیت... به لām ئه وه ته نیا سه ره تا بوو.

خەونیك له دهفته‌ری خەونەكانەوه

من خەریکی خۆبندنەوهی کتییکی گەورەم که هەستدەکم تا زیاتر دەخوینمەوه چاوانم ئێشیکی نهینی تێدەگەریت، نازانم چی دەخوینمەوه، بەلام تا دەست له لاپەرەکان دەدەم، سەرپەنجەکانم دەرزن. هەستدەکم بەشیکی لەشم دەسووتیت و بەشیکم سەرمايەتی. بەرامبەر خۆم سی ئاوینە ی جیاواز دەبینم، من له هەر ئاوینەیدا له شتیک دەچم، کاتیک دەجوڵیم هەر سی وینەکه دەجوڵین، بەلام هەر یەکه‌یان به‌ جوړیک و هەر یەکه‌یان به‌ ئاراستەیه‌ک. له هەر ئاوینەیه‌کدا و دەموچاوێکم هه‌یه، هه‌چ یه‌ک له وینەکان له یه‌ک ناچن و منیش له هه‌چ یه‌ک له وینەکان ناچم. که سه‌یری کتییه‌که ده‌کم ئاوینەکان نامینن، که سه‌ر به‌رزده‌که‌مه‌وه دووباره ده‌گەرێته‌وه. هه‌ندیک له لاپەرەکان ناکرێته‌وه و من ده‌بیت به‌ چه‌قویه‌کی تاییه‌تی هه‌لیانبرم، هه‌ستدەکم کاتیک چه‌قۆکه نزیکده‌که‌مه‌وه کتییه‌که ده‌گری... دلنایام ده‌نگیک له ناو یه‌کێک له لاپەرەکاندا یه‌ که به‌ نهینی ده‌گری. به‌ خیرایی کتییه‌که هه‌لده‌مه‌وه و هه‌چ شتیک نادۆزمه‌وه، ده‌مه‌ویت بزێتم ئه‌و گریانە له چ لاپەرەیه‌کدا یه‌... به‌لام دۆزینه‌وهی ئه‌سته‌مه. من به‌رده‌وام سه‌یری کتییه‌که ده‌کم، ده‌بینم هیدی هیدی ده‌سووتیت و دوکه‌له‌که‌ی ده‌چیت بو ئاسمان... ده‌بینم ده‌بیت هه‌ور... ده‌بینم ده‌باریت... ده‌بینم من له هه‌موو ئاوینەکاندا سه‌رم به‌رزکردوته‌وه بو ئاسمان و سه‌یری ئه‌و بارانه‌ ده‌کم. ده‌بینم هەر تکه‌یه‌کی باران که به‌رده‌ستم ده‌که‌ویت ده‌بیت به‌ خوین. ده‌بینم کتییه‌که دووباره له ئاسمانه‌وه دێته‌خواری... هه‌موو چه‌رفه‌کانی بریندارن، هه‌موو لاپەرەکانی خوینیان لێ ده‌تکیت... ده‌مه‌ویت دووباره بخوینمەوه، به‌لام ناتوانم... پروفیسۆر به‌هنام لێم نزیک ده‌که‌ویت‌وه و ده‌لێت «خوین ناخوینرێته‌وه،

خوین ناخوینریته وه، خوین ناخوینریته وه». من ده لیم «ئه، چون خوین ناخوینریته وه». ئه وانیه له ئاوینه که دان هه ر سیکیان سه ر ده له قینن و ده لین «خوین هه ر خوینه، ناخوینریته وه». پرۆفیسۆر ده لیت «هه ر کتیییک خویناوی بوو، با له ئاسمانیشه وه هاتییت، ده ستی لیمه ده... ده ستی لیمه ده». من ترساو له کتیه که دوور ده که ومه وه و راده چله کم... به ئاگادیمه وه بیئه وه ی به ئاگابم.

ثال مورد گپراهه :

تفهنگی دووربیندار، وهک تفهنگی ئاسایی نییه. لهم تفهنگه‌دا مروف
 نیچیره‌که‌ی پرووتر و سافت و نزیکتر ده‌بیتیت. له تفهنگی ئاساییدا هه‌تا
 کاتیک جاسوسه‌که‌ت ریک له نیشانه‌که جووتده‌که‌یت، نیشانه‌که هه‌میشه
 دوور و ناروشنه لات، شتیک هه‌یه من ناوی ده‌نیم غه‌ریبی نیوان تفهنگچی و
 نیشانه‌که‌ی، ئه‌و غه‌ریبییه هه‌میشه ده‌مینتیه‌وه. دوورییه‌ک که له دوورییه‌کی
 پروته‌وه ده‌بیت به لیکترزانیکی ته‌واوی نیوان تفهنگچی و نیشانه‌که‌ی، وهک
 ئه‌وه‌ی من و نیچیره‌که‌م هر له ئه‌زه‌له‌وه له‌یه‌ک دووربووبین، من بو ئه‌وه
 دروست بووبم لیره‌دا به دیار نیچیره‌وه دانیشم و ئه‌ویش له دووره‌وه
 هاتبیت تا ئیستا و لیره‌دا من بیپیکم. به‌لام تفهنگی دووربیندار نیچیره‌که به
 جۆریک نزیکه‌کاته‌وه که هه‌موو ئه‌و غه‌ریبییه‌ی پیویسته له نیوان تفهنگچی
 و نیشانه‌که‌دا بمیتیتیه‌وه، له نیو ده‌چیت. کاتیک له چیا مه‌شقمانده‌کرد،
 نیشانه‌کان بیگیان بوون، شوشه‌بوون، به‌ردبوون، درخت بوون، پیویستم
 به‌وه نه‌بوو بیر له دوور و نزیکی بکه‌مه‌وه، به‌لام که دیتیه سه‌ر ئه‌وه‌ی
 له شوشه‌ی دووربینه‌که‌دا، له زائدی پیکاندا روخساری مروثیکی زیندوو
 ببینیت هه‌موو شتیک ده‌گوریت، دووربین و هه‌ا روخساره‌کان نزیکه‌کاته‌وه

ناتوانیت خوشت نهوین، من به جۆریک له جۆرهکان عاشقی هه موو ئه و ده موچاوانه بووم که له باز نه ی دوور بی نه که مدا بینیم. نا سه ر زه نشتم مه که ن، من ده زانم هیچ خوشه و یستیه که وه که ئه و عه شقه ئه ستم و ئازار به خش نییه که له نیوان تفهنگچی و نیچیره که یدا دروست ده بیت، عه شقی که له و ساته دا له دایکه ده بیت که ده ست به په له پیتکه ی تفهنگه که تدا ده نییت، له و چرکه یه دا که گولله که ت به ریه یه به ره و پیکان، ساتیکی سهیره، زۆربه ی قوربانییه کان له و چرکه یه دا پیده که نن، خنده یه کی گه وره ده که ویته سه ر پوخساریان، وه که ئه وه یه بۆ کامیزایه که، بۆ فلاشی وینه گریک پینکه نن، دوا خنده و دوا پینکه نی نه، دواتر گولله که دیت، گولله که وه که بریسکه ی فلاشه که وه هایه... تراق... له گه ل بریسکه ی فلاشه که دا گولله که ده پینکیت و بۆ هه تا هه تایه وینه یه که له خه یالتدا ده مینیته وه، به جه شنیک گه ر دوا ی مه رگیش خه یالت بکړینن په نگه کانی هه ر ماون و نه پویشتون.

هیچ کات باوه ریم نه ده کرد بمان به ن بۆ جیگایه که له سه ر مرو فی راسته قینه مه شقبکه یین. ده مزانی دیلاوار تا دیت له گۆمی خوین و بیتره حمیدا نو قمده بیت، به لام بگاته ئه وه ی قه ناسه کان له سه ر نیچیری زیندوو مه شقبکه ن، شتی وا ئه ستم بوو، گه ر خۆم له و ئی نه بوو مایه و یه کیک حیکایه ته که ی بگێر پایه ته وه، باوه ریم نه ده کرد. ئه و شه وه ی له نیشته جیی یه که ممان هه لیانکه ندین، به ماشین هینایانین بۆ جیگایه کی دووری دیکه. مالیک بوو، وه که مالی پادشای ناو فیلمی مندا لان به سه ر قوته یه کی به رزه وه، جیگایه که به سه ر خه رهندیکی گه وره دا ده یروانی، چالیکی قوول که له بنیدا زیندانیکی بچوک هه بوو، زیندانی خه رهنديان پی ده گووت. له بنکه نوینکه دا مامۆستایه کی نویشمان هه بوو، کورپکی قووزی باریک بوو، له ش و لاریکی رینک و مه شق دیدی پینوه بوو که له به رمبه ریدا من به خۆم و جه سته ی لاواز و پیه وه یه مه وه هه ستم به شه رمه زاریده کرد، وه که دوو مامۆستا که ی پێشوو چاویلکه یه کی ره شی له چاودا بوو، ئه میش به ده ستووری ئه وانی پێشوو ته په له که ی

سهرى خوى تا بناگونی كيشابوو. هيچ نيشانه و روتبه يهكى سهربازى پيوه نه بوو، به لام زمانىكى سافتر قسه يده كرد و ئيراده يهكى ئاسنينتري هه بوو. ماموستا كه مان هه ر پوژى يه كه م به دهست ئامازه ي بو زيندانى بنى خه رهند كرد و ئاگادار يكردينه وه كه ئه وه زيندانى كه سانىكى مه حكومن به مهرگ. سه دان كه س له وانه ي ده بوو بمرن له و زيندانه قووله دا بوون، جىگا كه وه ها عاسييوو، هه له اتن لى كارى ر و حله به رى بى بال نه بوو. تا ئه و كات بوونى جوړه زيندانىكى وه هام نه ييستبوو، ديلاوار خوى شارى زيندانه كه و ره كان بوو، ئىستا بو ده بيت له م دوله بیده نگه دا، له ناوچه يه كى سهربازى داخراودا، له زهويه كدا نزىكى سه د كيلومه تر له خودى ديلاواره وه دووره، ئه م زيندانه له شوينىكى وه ها نه ينيدا هه بيت، دلنابووم ديله كانيش به رهوشىكى ياسايى دروستدا نه رويشتوون و به دزيه وه گيراون و به دزيه وه حوكم دراون.

ماموستا نو يكه مان كه پياو يكى خوينده وار و پر زانبارى ديار بوو، پينگووتين «قه ناسه چه كىكى نو يه بو ئيمه. چه كىكى پيسه، پيشتر ته نيا خورئاوا ييه سه گبابه كان باش به كار يانه يناوه، به لام ئيتر ئيمه ش ده بيت هه مان بيت. قه ناسه چه كى سهرده ميكه كه بكور نايه ويت خوى دهر بكه ويت، چه كى ئه و كارانه يه كه ده مانه ويت به نه ينى بميننه وه، هيچ شتى له وه خوشتر نييه يه كىك بكوريت و تا قيامت كه س نه زانيت كى په نجه ي ناوه به په له بيتكه ي تفه نگه كه دا، ئه م چه كه ده توانيت ميژوو پر بكات له نه ينى، ئيشىكى زور بو ميژوونوسه ده به نگه كان بدور يته وه كه تا قيامت بيه ين و بيه ن بزاتن كى و له كوينه تفه يكرده. هنى گوييگرن، ئيوه كه وه ك پينج دهست راستترين جه نكاوهرى ديلاوار هه ليزير دراون، بو ئه وه نييه نيشانه له كه له شير بگر نه وه، شوشه ي شرو بى كو كه يان بو تله بيبسى به تال بشكينن، له دووره وه ريوى بن به ردانمان بو بكورن. ئيوه ئيشتان نيشانه گرته وه يه له سهرى ئينسان، ئه وه ئيشى ئيوه يه. هه ر چى مه شقيق كه ده يكه ن ته نيا به يه ك مه به سته، كه نيشانه تان گرت راسته وخو له ناوچاوان بدهن».

که رچی له سه ره تا وه نه وه مان ده زانی، به لام قسه کانی وا پوون و بی پیچ و په نا بوو، نازاری دلی ددها. ماموستا نوځکه مان په حمی نه بوو، فیشه کیکی گرت به دهسته وه و گووتی «نه وهی ئەم چه که ی گرت به دهسته وه، چاوی نا بهم دوورینه وه، ده بیت کاری به وه وه نه بیت کی له باز نه ی ئەم شوشه بچوکه دا ده رده که ویت... نه پرسیت ئەمه کییه؟ ئەمه چییه؟ ئەمه بؤ؟ . نیشی ئیوه یه ک شته، نیشانه یه کی ورد بگر نه وه و هله نه که ن. هه موو هه له یه ک له دونیا دا له وانه یه راست بکړیته وه، به لام هه له ی قه ناس نا، ئیوه بهم فیشه که ی ده یته قینن میژوو ده گوړن، گهر بیکن میژوو به ئاراسته یه کدا ده روات گهر نه پیکن به ئاراسته یه کی تر دا»، فیشه که که ی به رز کرده وه و به ئیمه ی گووت «جوان سه یریکه ن... جوان... شتیکی وا بچوک و بیمانا هندی جار ده توانیت بریار له چاره نویسی سه دان هه زار که س بدات».

کوره کان ده یانگووت ماموستا که مان به شداری له ده یان شه ردا کرده، له هه موو جه نکه کانی خوړه لاتدا به شدار بووه، له که ناره کانی ده ریای سپییه وه تا چیا کانی ئەفغانستان چ جهنگ و پیکدا دایتک بووه ئەم له وی بووه. ئەو شتیکی له سه ر رابوردووی خو ی بؤ ئیمه باس نه ده کرد. له و ماموستا حیرفه گه رانه بوو که هه میشه مه ودا یه کی تاریک و پیویست له نیوان خو یان و قوتا ییدا ده هیلنه وه. ئەو ده یگووت «هه ر که سینک، هه ر شتیک له ئاوی نه ی دوورینه که دا بوو تو مه یینه، مه ییاسه، گوینی پیمه ده، نیشی ئیوه پیویستی به ئیجساسات نییه، ئیوه نیشانه یه کتان هه یه و ده بیت لیبیدن. هه موو خه یالتان ده بیت له سه ر ئەو بیت له نیشانه که بدن، هه ر کات بؤ چرکه ساتیکی کورتیش خه یالتان چووه سه ر ئەوه ی ئەم که سه ی ده تانه ویت ته قه ی لیکه ن کییه، پرسیتان بؤ ده بیت من ئەم که سه بکوژم، دلنیا بن نیشانه که تان له ده ستداوه. هونه ری ئەم ئیشه ئەوه یه که بزایت تو ته نیا قه ناسیت... تو که س نا کوژیت، تو نیشانه یه ک ده پیکیت».

گەرچی قەبوولکردنی ئەوە سەخت بوو، بەلام هیچ دەسلەتیکم نەبوو
جگە لەوەی کە قەبوولیبکەم.

شونینی ئێمە لەو مالە ی لێواری خەرنەدا بۆ ئەوە دیاریکرا بوو بەسەر
سەربانی زیندانە کە و حەوشە گەورە کەیدا بپوانیت، زیندانە کە دوو ئەلقە ی
مەحکەم پاسەوانی هەبوو، یەکیکیان لە ناو زیندانە کەدا، یەکیکی دیشیان
لە دەرەوە، لە دەمی دەری خەرنەدە کە و لە چوار دەوری بیناکە، ئێمە
لە سەربانی مالە کە ی خۆمانەو تەنگە دووربیندارە کانمان دادەمەزراند.
بەرپرسانی زیندانە کە کە خەبەری تەواویان لە مەشقەکانی ئێمە هەبوو،
مەحکومەکانیان دەهێنا، لەسەر کورسییە ک دایاندەنان، دەیانخستە ناو
هەندێ نیشانە ی ترەو، فەرمانیان پێدەدان بجولین. ئەوانە ی مەحکوم بوون
بە مردن دەبوو بەو جۆرە حوکمە کە یان جێبەجێبکری. ئێمە ئەو جەلادانە
بووین کە هەم مەشقماندەکرد و هەم حوکمان جێبەجێدەکرد ... مامۆستا
گووتی «مەشقەکان درێژ نین، تەنیا چوار پۆژ دەتوانین لەسەر نمونە ی
بەشەری ئیشبکەین. دوا ی ئەم چوار پۆژە تەنیا یەکیکتان وەک شا قەناسی
دیلاوار هەلدەبژێردریت و چوارە کە ی تر دەگەرێتەو بۆ ناو فەسیلەکانی
خۆتان و دەبنەو بە جەنگاوەریکی ئاسایی». ئەو کات نەماندەزانی بۆچی
هەلماندەبژێرن، ئەوە ی دەبێت بە شا قەناس دەبێت چی بکات و چ پاداشتیکی
دەستدەکەوێت.

پۆژی یەکەمی مەشقەکانمان، کە دەستمان پیکرد، من دواھەمین کەس
بووم کە دەبوو نیشانە بگرم. نیو پۆیەکی پاییزی ساردبوو، نیو هەور
و نیو هەتاو. هەر چوارمان پەڕۆیەکی تایبەتی باغەوانەکانمان بەستبوو
نیوچاوانمانەو و بە ریز تەنگەکانی خۆمان لە بەردەم خۆماندا دانابوو،
مامۆستا کە مان بە خۆی و چاویلکە پەشەکانییەو لە پشتمانەو رێنماییدەکردین
و فەرمانی پێدەداین. محەمەد پاشا یەکەمین گوللە ی گەلێک خراپ تەقاند،

ئەحمەد كوفيانىش نىشانەكەى نەپىكا، بەلام نىياز گچكەل يەكەمىن كەسى
 ئاومان بوو نىشانەكەى زىندوو بە جۆرىكى كوشندە بېكىت. ئىستا دەبوو
 بۇ من و ئەحمەد سورەت نىشانەكەى تر بهىتن. ئەحمەد سورەت تەقەيكر
 و نەپىكا، نىشانەكەمان كەسىك بوو لە ناو چەندىن بولگەى تەختەدا دەجولا،
 پىكانى سەخت بوو، يەكىك بوو نەيدەويست بە ئاسانى بمرىت، دەيزانى
 گوللەكان لە كۆتو دەين. من كە چاوم نا بە دوورىنەكەو، يەكەمجار تەنيا
 كۆمەلىك بولگەى دارىنم بىنى كە وەك دەيان بەرەست لە بەردەم پوانىندا
 رىگربوون. ھەموو شوپنەكە وا چنرابوو تا بكرىت قەناسىكى باشى تىدا
 تاقىكرىتەو، ئاشكرابوو ھەر مامۇستاكانى خۇمان نەخشەى ئو چىگايەيان
 چنىو و ئىدارەى زىندانىان فىركردو دىلەكان وھا رىتمابىكەن، بە سوودى
 تاقىكرەنەو و مەشقى ئىمە بجولئەو. من لە ناو بولگەكاندا نىشانەكەم
 دۆزىيەو، بە پرونى دەموچاوم لە ناو دوورىنەكەدا بىنى، زۆر دەجولا،
 بەلام دەمتوانى بىيىنم. گەنجىكى ئەسمەر بوو، سەريان تاس بۇ تاشى
 بوو، لەگەل لاوازيەكەشيدا دەيوست دوا شەرى ژيانى خۆى بە باشى
 بكات، فانىلەكەسى و پانتولنىكى رەشى لە بەردابوو، تەنيا فرىاكەوتم و
 وپنەكەم لە يادەورىدا گرت و بۇ ئەبەد خستە خەيالمەو، دەمزانى دواتر
 و تا مردن دەيەنمەو پىش چاوى خۇم، دەمزانى وەك ھاوپنەك يادگارى
 ھەلدەگرم و دەپارىزم. كاتم زۆر نەبوو، ئو بە جۆرىكى خىرا و شىتانه
 ھاوچۆيدەكرد، نەيدەويست ئوقرەبگرىت و ئاسان بخرىتە جوغزى پىكانەو،
 نەيدەويست نىوچاوانى خۆى دەرېخات و بلىت ئەو منم و تو وەرە و وەك
 دۆستىك بىكوژە، تا بىتوانىايە سەرى خۆى لە نىوان بولگە دارىنەكاندا
 وندەكرد، دەيزانى بەس بوەستىت دەپىنم، لەبەر ئەو بەجۆرىكى زىرەكانە
 لە ناو بولگەكاندا رايدەكرد. لە مەشقەكانى پىشودا سەلماندبووم كە پىكانى
 نىشانەى جولائى بۇ من لە نىشانەى وەستاو سەختەر نىيە، دەستىكى خىرا و
 ساتىكى دروستى بپارم ھەبوو. لەو ساتەدا قسەكانى مامۇستا بە جۆرىكى

که‌مژانه له‌سه‌رمدا ده‌زیرنگانه‌وه «من ناکوژم، من نیشانه‌یه‌ک ده‌پیکم». ئه‌و بر‌وايه وایده‌کرد هه‌موو هه‌وشم له‌سه‌ر لیدانی نیشانه‌که کۆبکه‌مه‌وه. ئه‌و ده‌جولا و به‌هه‌موو لایه‌کدا هه‌لده‌هات، ده‌یزانی مه‌رگ له‌پنجی داهاتوودایه و ده‌یویست. دونه‌یا له‌و پاکردن و هه‌له‌هاتنه‌ بی‌سووده‌دا به‌هه‌ستینیت. من چیت‌ر منداله‌ ترس‌نۆکه‌که‌ی دوو مانگ له‌ مه‌وپیش نه‌بووم که له‌ فولکه‌یه‌کی دیلاواری ره‌شدا خه‌ریک‌بوو خوین بم‌گریت و ببوریمه‌وه، له‌ ژیر لیومه‌وه گووتم «به‌هه‌ستیت یان نه‌هه‌ستیت ده‌تپیکم». خۆم وه‌ک ئه‌و له‌ ژیر باری فشاریکی توندا ده‌بینی، منیش ته‌نیا یه‌ک گولله‌م هه‌بوو، ته‌نیا چاره‌م نه‌وه‌بوو له‌ یه‌ک ساتدا و به‌ مه‌ودایه‌کی زۆر کورت گولله‌که‌م به‌قه‌نیمه‌ پیشی، بۆ ئه‌وه‌ی له‌گه‌ل هه‌نگاوی داهاتووی ئه‌ودا فیشه‌که‌که‌م دروست بدات له‌ شوینی مه‌به‌ستی خۆی. له‌گه‌ل ده‌رچوونی گولله‌که‌دا هه‌ناسه‌یه‌کی کورتی ده‌ویست تا دل‌یا‌بم نچیره‌که‌م پینکاوه، بینیم که‌وت و چه‌ند بوکله‌یه‌کی له‌ نزیک خۆیه‌وه خست. مامۆستا که‌مان که له‌ دووربینی خویه‌وه به‌ وردی ته‌ماشایده‌کرد، گووتی «له‌ سه‌ریت دا ... ریک له‌ سه‌ری ... قه‌ناس یان نه‌بیت، که‌ بوو ده‌بیت وایت». من تفه‌نگه‌که‌م داگرت و خنده‌یه‌کی ڕوونی سه‌رکه‌وتن له‌سه‌ر نیگام بوو، ئه‌وه‌ی له‌و ساته‌دا بیرم لی نه‌کرده‌وه ئه‌وه بوو که من مرقشیکم کوشتوه، که‌سینکم کوشتوه که‌ ره‌نگه‌ بی‌گونا‌ه‌ بیت. ئه‌وه‌ی دواتر ئازاریده‌دام ئه‌وه نه‌بوو که یه‌کینکم کوشتبوو، به‌لکو هه‌چ کات هه‌ستم نه‌کرد که که‌سینکم کوشتبیت، تاکه‌ هه‌ستیک داگیریکردبووم ئه‌وه‌بوو نیشانه‌یه‌که‌م پینکاوه.

هه‌مووی بۆ ئیمه وه‌ک یاری و پیش‌برکی بوو، که‌رچی پیش‌تر که‌سمان پیاوکۆژ نه‌بووین، به‌لام له‌ ماوه‌یه‌کی که‌مدا وه‌ک بکۆژی سارد و بیناک نیشانه‌مان ده‌گرت، من هه‌موو کۆژراوه‌کانم له‌ خه‌یالی خۆمدا وینه‌ده‌گرت، هه‌موویانم خۆش‌ده‌ویست. خۆشه‌ویستییه‌ک له‌ جۆریکی تایبه‌تی، خۆشه‌ویستی کۆریک نا بۆ کچیک، خۆشه‌ویستی دایک‌یک نا بۆ کۆرپه‌که‌ی یان هه‌ر شتیکی

پروپوچى تر له و جوړه، بهلكو خوشه ويستى ياريزانيك بو مه دالياكانى. خوشمه ويستن له بهرئوهى شتيكيان دابوو به من. خوشه ويستيم بويان، خوشه ويستى دهروزه كاريك بوو بو كه سيك له پنگادا خيريكي گه ورهى پندهكات و ئيتر ناييښته وه، هه ستم نه ده كرد كه من سزام داو، بهلكو دلنيا بووم ئه وان بوو خويان به خشيوه به من، بوو رهنگاورهنگيان، وهك بالندهكان، وهك ئه و تيره قه شنگ و دهگمه نانهى ژيانى خويان و پهرى جوانى خويان و گوشتى ناسكى خويان به خشى به من. من كال موراد كه به دريژايى ژيانم له غه فارىي خاوهنى هيچ نه بووم، زور روژ به برسىتى چوو بووم بوو قوتابخانه، سال دههات و دهچوو من پارهى بنىشتيك له گيرفانمدا نه بوو، دزى كتيب بووم، شهرمنى يه كه م كه هه موو گالته به زيپكه كانى سهر لووتى دهكهن، ئيستا به يارمه تى ئه م تفهنگه، هه موو شتهكان ژيانى خويان به من ده به خشى. من كه هيچم نه بوو ئيستا له سهرمدا ئهلبومى كه سانيكم هه لگرتووه، كه چاكيه كى گه وره يان دهره ق كردبووم، ژيانى خويان پى به خشيووم.

چوار روژ به و جوړه مه شقمانكرد، زور زيندانيمان پيكا كه ده بوو به و جوړه حوكمه كانيان جينه جيكرت، به قسه ي ماموستا هه زامداريك گولله ي ئيمه نه يكوشتيت، پاسه وانهكان له خواره وه به فيشه كى رحمت كوتاييان پى هيناوه... باشتري پيكان كه خالى زور له سهر بوو پيكانى سهر بوو. من له پيشى هه مووانه وه بووم، كه مترین گولله م به خه سار دابوو، زورترین سهرم پيكا بوو، سه ختري نيشانه كانم شكاندبوو.

ئيستا نامه ویت ورده كاري ئه و پوژانه بگيرمه وه. ده ستراستى و نيشانه پيكان شتيكه ته نيا دلى ئه و كه سه خوشدهكات كه تفهنگه كى له ده ستراسيه. ياريه كى دووباره يه، به لام هه ميشه ئه وهى كه نيشانه يه كت پيكاوه، بو ده ستراستان مايه ي به خته وه رييه، هه زار جار يه ك نيشانه ت بو دانين،

ھەر ھەزار جار ھەكە تۆ بېيىكىت، لەزەتى ھەزارەمىن جار لە لەزەتى يەكەمىن جار كەمتر نىيە. من لەو مەشقە سەختانەدا تووشى ئەو دەردە بووم، كە ھەميشە بېيىكم، ھىچ كات ھەلە نەكەم، ھىچ كات فېشەكم بە زايە نەچىت.

لە ئىوارەى پوژى چوارەمدا ھەموو شت پوژىش بوو، من باشترىن نىشانەشكىن و قەناسى دىلاوار بووم. بى ئەو ھى بزانم ئەو بەرھەو چ كارەساتىكم دەبات، خۇشحال و مەست كەيفەكرد و بە خوم و زىپكەكانى سەر لووتەو ھەخرم دەفرشت، ھىندە شانازىم نواند، پوژى دواتر ھاورىكانم دىشكاو پوژىشتن و مالاواييان لى نەكردم. بەلى، بەيانی پوژى دواتر ھەر چوار ھاورىكەم پىكەو ھەسار ماشىنىك بوون و بى خوداھافىزى پوژىشتن. ئايا گەرەنەو بۆ شار؟ چوونەو بۆ ناو ھەسەلەكانيان؟ بوون بە بناغەى ھىزىكى تايبەت؟ نازانم... ئىتر ھىچ شتىكم دەربارەيان نەبىست. لەو ماو ھەدا كىشەكەنى خوم ھىندە گەرە بوون، كات و دەرفەتى ئەو ھى نەدا لە چارەنوسيان بېرسەو.

من ئىوارەى ھەمان پوژ جىيىكى ئەمىرىكى سەوز ھات بە دوامدا و سواریكردم و بردمى بۆ جىنگايەكى دىكە، بۆ ناو مالىكى تايبەتى زور گەرە، كۆشكىكى راستەقىنە لە قەرەغى دىلاوار. دوو پاسەوانم لەگەلدا بوو كە بەرھەو بەشىكى تايبەتى كۆشكەكە پىنماييانكردم، سوپىتىكى كەمىك جىيا و سەربەخۇ، بەلام پاك و رازاو. بە حورمەتىكى زورەو ھەك كارمەندى ئوتىلەكان ھەموو شتىكان بۆ پوونكردمەو، ھەمامەكەيان پىشاندام، سارد و گەرەكەيان تاقىكردەو، كۆنترۆلى تەلەفزیونەكەيان دايە دەستم. لە بەفرگەرەكەدا چەندىن جۆرى خواردنەو ھى تىدابوو، چەندىن جۆر خواردنى قوتو، چەرەس، مېو ھى جۆراو جۆر... گووتيان كە نېو ھەوان و ئىوارانىش خواردنى تايبەتیم بۆ دىت. دەبوو لەو چاوەروان بىم تا ھەمانىكى نویم بۆ دەردەچىت.

پاسه‌وانه‌کانم رو‌یشتن و له‌ودیوه‌وه‌وه‌ره‌گیان له‌سه‌ر داخستم، دیلیکی به‌شکو بووم، پیش‌وازییه‌کی سه‌یر بوو که له‌ ساتی یه‌که‌مه‌وه‌ تووشی گومانیکردم. من ئال موراد، جیقنه‌ی ناو قاره‌مانه‌کانی دیلاوار، کوره‌ زیبکاو‌یه‌که‌ی غه‌فاریی، با ده‌ستیشم راست بیت، با باشت‌ترین نیشانه‌ش‌کینی دونیاش بم، بۆ ده‌بیت قه‌دری وام لیب‌نین، که‌ی شتوه‌ و روخسارم ئهم جینکا شاهانه‌یه‌ ده‌هینیت... دایکم له‌ مندالییه‌وه‌ پی‌گوتبووم «قه‌دری زور، نیشانه‌ی داوی گه‌وره‌یه»، ده‌یگوت له‌ هه‌ر جینگایه‌ک دۆشه‌کی ئاوریش‌میان بۆ راخستی، سه‌یری ژیری بکه‌، له‌ بنیدا چال‌یکی گه‌وره‌هیه‌... خو من بلیف‌ته‌ نه‌بووم، به‌لام هه‌ر ئهم جینگایه‌م بین‌ی، گومان‌یکی تاریکم تیندا سه‌وزبوو... بۆ جیایان کرده‌وه‌، بۆ ده‌رگیان له‌سه‌ر داخستم؟ چه‌ند سه‌رم ده‌هینا و ده‌برد به‌ هیچ نه‌ده‌گه‌یشتم.

هه‌ر یه‌که‌مین شه‌و، له‌سه‌ر ته‌ختی خه‌وته‌که‌ وه‌ک پادشاکان پال‌که‌وتبووم و سه‌یری ته‌له‌فزیونم ده‌کرد، که‌ له‌ ناکاو له‌ ده‌رگا درا، پاش ئیستیکی کورت ده‌رگا‌که‌ کرایه‌وه‌ و پیاو‌یکی که‌ته‌ و بالا به‌رز هاته‌ ژووری، که‌سیک بین‌ی تو‌ره‌یکردم، پیاو‌یک له‌وه‌ مخلوقه‌ دووبارانه‌ی له‌م ماوه‌یه‌دا بووبونه‌ مامۆستام، به‌ خویان و چاو‌یلکه‌ ره‌ش و ته‌پله‌ سه‌ربازییه‌ چه‌سه‌په‌کانیانه‌وه‌، بی نیشانه‌، بی روتبه‌، بی هیچ به‌لگه‌یه‌ک بۆم سه‌لمینیت کین و چین. پیاوه‌که‌ خوی وه‌ک به‌رپرسی راسته‌وخوی من ناساند، گووتی «له‌ سه‌ره‌تاوه‌ من به‌رپرسی راسته‌وخوی تو بووم، تو جینگای متمان‌یه‌ی هه‌موو سه‌روک و پیاوه‌ گه‌وره‌کانی دیلاواریت». من پرسیم «مه‌به‌ستتان سه‌ی ئه‌سلان و جه‌نابی جیگره‌که‌یان ره‌زمنا‌رای قه‌ره‌قازانییه‌؟». گووتی «ده‌بیت باوه‌رت به‌ من بیت، من ناتوانم هیچ ناو‌یکت پی بلینم، من ده‌لیم هه‌موو سیاسه‌تمه‌داره‌ دلسۆزه‌کان، هه‌موو پۆله‌ به‌ شه‌ره‌فه‌کانی دیلاوار، هه‌موو ئه‌وانه‌ی ده‌یانه‌و‌یت دیلاوار له‌ شه‌ری داها‌تو‌دا نه‌به‌زیت، سه‌رشۆر نه‌بیت. هه‌موو ئه‌وانه‌ی ده‌زانن دیلاوار پیو‌یستی به‌ هیز‌یکی راسته‌قینه‌ و نوییه‌...

تو جیگای متمانه‌ی هه‌موویانیت». من سه‌ری لووتم خوراند و گوتم «
مه‌منونی هه‌موو به شه‌ره‌فه‌کانی دیلاوارم، به‌لام جه‌نابی به‌پررسی من
ئیوه به ته‌مان چی له من بکه‌ن وا به جیا داتان ناوم و له‌م جیگایه
توندتانکردوم؟». گووتی «تو ده‌ست راستی یه‌که‌می، له دیلاوار له تو
باشترمان نییه، من پینج راپورتی تاییه‌ت و نه‌ینیم له‌سه‌ر تو خویندوته‌وه،
ماموستا و مه‌شقده‌ران وه‌ک موعجیزه باس‌تده‌که‌ن، وه‌ک دیاری خودا بو
خه‌لکی دیلاوار. ئیتیر رۆژی ئه‌وه‌یه به‌م توانا و به‌هره‌یه‌ت کاریک بو دیلاوار
بکه‌یت، کاریکی گه‌وره که میژوو بی‌ری نه‌چیته‌وه». من بیسه‌بر گوتم
«ده‌ی گه‌وره‌م، میژوو هه‌رقل و ناپلیونی بیرچوته‌وه، ئیستا منی به‌ده‌خت
چی بکه‌م تا له بیر نه‌چمه‌وه. کاری چی، پیم بلی بزانم ده‌توانم». خه‌نده‌یه‌کی
گرت و سه‌ری دانه‌واند، زۆر هه‌زمه‌ده‌کرد یه‌کینک له‌م چاویلکه له چاوانه
جاریک چاویلکه‌که‌ی دابگری‌ت و به‌روونی سه‌یری‌بکه‌م، به‌لام هه‌موو دنیات
پی بدانیه، وازیان له‌و چاویلکه‌یه نه‌ده‌ینا. کابرا کلاوه‌که‌ی له‌سه‌ری توندتر
کرد و گووتی «له‌م رۆژانه‌دا کاریکی گه‌وره‌مان هه‌یه... کاریکی گه‌وره.
هه‌ر کاتیک له هه‌موو شت دلنیا‌بووین خۆم دیم به‌دواتدا. بیرت بیت،
تو فه‌رمان به‌س له من وه‌رده‌گری‌ت، هه‌ر نیشانه‌یه‌کم نیشاندایت تو ته‌قه
له‌وه ده‌که‌یت... ئه‌ی چۆن، به‌وه ده‌چیته میژوووه‌وه». من هیچ نه‌گووت...
دوودل بووم... ده‌بوو ته‌قه له‌ک بکه‌م؟ زانی گومانم خراپ کردوه و
که‌وتومه‌ته سه‌ر گینگل و دوودلی. گووتی «ده‌بیت ده‌ستت نه‌له‌رزیت،
نه‌ترسیت، تا ئیستا چۆن هه‌موو نیشانه‌یه‌کت پینکاوه ئه‌مه‌ش بی‌یکیت، دلنیا‌به
ئاسانتر ده‌بیت له‌و نیشانه سه‌ختانه‌ی له مه‌ش‌قدا پینکاوتن، به‌لام له‌رووی
پو‌حی و ده‌روونی‌یه‌وه خۆت ئاماده‌بکه. ئه‌و فیشه‌که‌ی ئه‌مجاره ده‌یه‌ت‌ه‌قینیت
هه‌موو میژووی دیلاوار ده‌گوریت».

ناه... چ مه‌راقینکی گه‌وره بو... ده‌بوو ته‌قه له‌چ که‌له‌ه زلینک بکه‌م...
خودایه؟.

سه رم به شاشىكى سىي بهستوو و له سه ر بهردىكى گه وره بهرام بهر
چادرهكان دانىشتووم، سه عاتىك ده بىت ئىشكه رهكان دهستىان هه لگرتوو،
ئهوانهى نويزده كه ن پىكه وه چوونه سه ر بهر ماله كانىان، ئهوانهى خويان
دهشون، له پشت په ردهكانه وه مه نجه لىكى گه وره يان خستوته سه ر ئاگر
و ئاو گه رمه ده كه ن، دووان له سه ر بهردىكى گه وره دانىشتوون و دامه
ده كه ن. دىمه نى زنجيره يه ك هولى درىژ كه ده بىت به جىگاي سه ربازگه
و جبه خانه يه كى گه وره، وه ك هه ندئ دىوى دزىو و خوله مىشى بهرام بهر
نوستون. هه وا تا دىت سارد ده بىت، هه ندئ سه عات هه ورته واوى ئاسمان
ده گرىت. ده بىنم له سه ر رىگاي سه ره كى ماشىنه قورس و گه ورهكان
به رده وام له هات و چودان. مىرئه ودال ده بىنم له به ردهم چادره كه دا چەند
فانىله و ده رپىيه كى شوراوى خوزى هه لده خات، سه يرىده كه م و پىتده كه نم،
سى شه و له وه وبه ر له خه ونه كانمدا به له مه موره كان و كه شتىه شىنه كان
و رىواقه ئه رخه وانى و چه قو وه نه وشه بىيه كانى ئه وم بىنى، هىچ خه ونىك
وه ك خه ونه كانى ئه م پىاوه زله ره نگا و ره نگ نىيه، خه ونه كانى يه ك پارچه
ره نگن. له خه وندا هه ر بكه وتىامايه ته جىهانىكى ره نگا و ره نگه وه، ده مزانى
ئه وه يه كىكه له خه ونه كانى مىرئه ودال. ئىستا ده بىنم جله كانى ژىره وه شى
به جورىكى سه ير، به لام جوان ره نگدارن، مىر هه ر مندالىكه و گه وره بووه،

خوشحالم دهیبنم نارام و دلخوشه، هندی جار که دهیبنم بانگمدهکات
 «هینی برازاکی دکتور، مامه سیات هیچ نازانیت، هیچ ... هر هیچ.
 له ئینسان تیناکات»، وادهلایت و به دهنگی بهرز پیدهکه نیت. من ئیستا
 ته ماشایدهکم و خالخالوکه پهنگینهکانی ناو خهونهکانیم بیردهکه ویتتهوه و
 پیدهکه نم. له نیوه پووه زه هاو چووه بو سهر چیاو نه هاتوتهوه، نهوینی زور
 پینخوشه، زور دهجولایت، دهچیته بان لوتکهی چیا و بهرامیهر جهنگاوه رهکانی
 مه مه دحه سار دهووستیت و سهیریاندهکات، دهزانم بینینی نهو سروشته
 کهوره و بهرینه ناره زووی کهشتیکی دووری تیدا دروستدهکات، له
 خهونهکانیدا زور دهکه پیت، ههمیشه دهروات، بهلام ههمیشهش سهیری
 ههور دهکات، هیچ کهسم نه دیوه وهک نهو کوره عاشقی ههور بیت، ههم
 له خهوندا و ههم به وریایی. من به دریزایی پوژ ههستم به سهر ئیتشه
 و لاوازی دهکرد، ناره زوویه کم نه بوو نان بخوم و شتیک بخمه بهر دلم.
 بیرى دىلاوار دهکم، ههسته دهکم پیویستم به سهفه ریک و پشوویهک و
 کهرانه وهیهک ههیه، بهلام نامه ویت له کریکارهکان دووربکه ومهوه ... شاه
 دىلاوار، ده بیت ئیستا چون بیت؟ نهو تهی هاتووم هیچم دهبراره ی
 نه بیستووه، نازانم شتهکان چون دهچنه پیشی، نه م جیگایه نه پوژنامه ی
 بو دیت و نه تهله فزیون وهردهگیریت. زور جار ههسته دهکم نه قیب شتمان
 لی دهشاریتتهوه، هندی جار دهپرسم «جهنابی نه قیب، دهنگوباسی دىلاوار
 چییه؟ خه بهر چییه؟ دنیا چی به سهر هاتووه؟». به دوودلییهوه
 سهیرمدهکات و به چاوه شینه پر غرورهکانییهوه دهلایت «چی بیت، دىلاوار
 چی بیت... ئیمه هه موو سهربازی نهوین، سهربازی قهره قازانییهکانین،
 گیانفیدای نیشتمانین... ئیتر چی بیت». دوینی که له بیمارستان کهرامهوه
 زور له ئیشکه رهکان له پشووی خویندا هاتن بو لام، من زور گریام، وا
 ههسته دهکم هیچ پوژیک له ژیانمدا هینده نه گریابم... ئیستا بوته شتیکى
 ئاسایی هه موو من بینن دهگریم، هیچ کهس ناپرسیت بو دهگریت ... نهوه

پرسیاریکی پوچه که سێک له مستەر گرینۆک بپرسیت بۆ ده‌گریته. هه‌موو ده‌زانن هه‌میشه به‌هانه‌یه‌کی پوچم بۆ گریان هه‌یه... خواستیکی نه‌خوشانه بۆ لیبوردن و خۆپاککردنه‌وه.

من وانه‌بووم، ناتوانم بڵێم هه‌موو ژيانم گرینۆک بووم. ئاره‌زووی من بۆ گریان ته‌نیا پابه‌ندی ئه‌وه نه‌بوو داوای لیبوردن له‌ مرقه‌ به‌ده‌خته‌کان بکه‌م، به‌لکو بیده‌سه‌لاتی په‌های من بوو له‌ گۆپینی هیچ شتی‌کدا له‌ دنیا. ئه‌و ئیواره‌یه که له‌سه‌ر ئه‌و به‌رده‌ گه‌وره‌یه دانیشتم، ده‌مزانێ گریانێ من هه‌میشه سه‌رچاوه‌ی له‌ ترسه‌وه‌ بووه ... ترس له‌ شتیکی گه‌وره. کاتیک له‌ بیمارستان ده‌گریام هۆکه‌ی ترسم بوو له‌ شیتی، له‌و خواسته‌ی که هه‌موومانێ ده‌هاری. راسته‌ من له‌ به‌رده‌م بیمارخانه‌کاندا ده‌گریام، ئه‌وانه‌ی له‌ به‌شی په‌رودرده و ته‌میکردن ده‌مه‌ینه‌وه، به‌لام ئه‌وه‌ی منی والیده‌کرد تا ئاستی مردن هاواربکه‌م و بگریم، گه‌وره‌یی ئه‌و ئامیزه‌ ترسناکه‌ی شیتی بوو که هه‌موومانێ به‌ره‌و ناو خۆی کیشده‌کرد. شیتی ... شیتی ... شیتی ... له‌ هه‌موو شوینی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو که‌سی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو شتی‌کدا بوو ... ئه‌و شیتییه که به‌ هه‌موو جینگایه‌کدا ده‌کشاهه‌ها به‌هیزبوو جگه‌ له‌ گریان هیچ شتیکی ترم نه‌بوو جه‌نگی به‌رامبه‌ر بکه‌م. گریان لای من هه‌زارجار له‌ نویسنی درۆ، له‌ سیاسه‌تی درۆ، له‌ چاکسازی چاکسازه‌ درۆنه‌کان، له‌ شوێشی شوێشگیره‌ درۆنه‌کان راستگوتر بوو ... من، مستەر گرینۆک، به‌ فرمیسکه‌کانم ته‌نیا چیرۆکی ئازاره‌کانی خۆم نه‌ده‌گێرایه‌وه، به‌لکو تاکه‌ رینگای راستگۆیانه‌شم ده‌گرت به‌ر، که له‌گه‌ل خۆمدا، له‌گه‌ل پۆحمدا ده‌گونجا، بۆ دوورکه‌وته‌وه له‌ هه‌ر درۆ و پرایه‌ک که به‌ ئومیدی درۆ ئازاره‌کانیان سووکده‌کردین.

هه‌موومان که‌سانی لاوازی‌بووین، به‌لام من له‌ هه‌ر که‌سیکی دی زیاتر هه‌ستم به‌و لاوازییه‌ ده‌کرد، ئه‌وه‌ ده‌یگریاندم که ده‌می‌نی هه‌زیکێ تاریک

هه‌یه که هیچ کهس ناتوانیت ڕینگای لێگیریت. ده‌مینی ئهو شیتیه ده‌مکات به‌شیک له‌ خۆی، ده‌مبات، ده‌مخاته ناو هه‌زار پینچی خویه‌وه. له‌و کاته‌وه‌ی هاتم بۆ ناو چیاکان بچوکی و ناچیزی ئیمه‌ به‌رامبه‌ر ئهم هه‌یزه‌ گه‌ورانه‌ ده‌یانترساندم، بچوکیم به‌رامبه‌ر چیاکان، به‌رامبه‌ر تاویره‌ ره‌قه‌کان، به‌رامبه‌ر ئهو تاریکیه‌ بیسنوور و قورسه‌ی شه‌و له‌م دۆلانه‌دا ده‌نیشیت، به‌رامبه‌ر ره‌قی خاک که ده‌بیت هه‌زاران مرو‌ف، هه‌زاران سه‌عات له‌ ته‌مه‌نی خۆیان ببه‌خشن تا خنده‌کی تیندا دروستبکه‌ن، به‌رامبه‌ر ره‌نجی بیهوده‌ی ئهم هه‌موو پیاوه‌ که له‌ چاوه‌روانی شه‌ڕیکی نادیاردا ده‌بیت به‌رده‌وام پاچ به‌اون، گل ده‌رده‌ن، به‌رده‌شکێن، بلۆک بگوازنه‌وه، چیمه‌نتۆ بگره‌وه، عاره‌ق بریژن، بیئه‌وه‌ی دیار بیت ئاخۆ ماندوووبوونیان هیچ مانایه‌کی هه‌یه. هه‌موو شته‌کان بچوکی خۆمیان بیرده‌خسته‌وه... گریانم گریانێ بیده‌سه‌لاتیم بوو به‌رامبه‌ر ئهم هه‌موو هه‌یزه‌ تاریکه‌ی له‌ ناوه‌وه‌ و ده‌ره‌وه‌ گه‌مارۆیاندا بووم .

ئهو ئیواره‌یه‌ له‌سه‌ر به‌رده‌کان دانیشتبووم که نه‌واس، کو‌ره‌ به‌رده‌سته‌که‌ی نه‌قیب نه‌جات هات به‌ دوامدا و گووتی «جه‌نابی نه‌قیب، ده‌فه‌رمویت، شه‌و گه‌ر کاتتان هه‌بوو، گه‌ر به‌سه‌ر پیشه‌وه‌ بووه، سه‌ریکی لێدنه‌». پیم گووت «باشه، به‌ جه‌نابی نه‌قیب بلێ، شه‌و ده‌بمه‌ میوانیان». شه‌و دوا‌ی ئه‌وه‌ی شتیکم خوارد، چووم بۆ ژێر چادره‌که‌ی نه‌قیب. ئه‌وه‌ته‌ی پێکه‌وه‌ له‌ ناو ئهم چیاپانه‌دا کارده‌که‌ین شه‌و سه‌ردانی نه‌قیبم نه‌کردوه. نه‌قیب شه‌وان که‌م تیکه‌لی ئیمه‌ ده‌بیت، هه‌ندێ شه‌و به‌ جیه‌که‌ی ده‌روات و ده‌چیت بۆ جیگایه‌ک ئه‌فسه‌ره‌کان لێی کو‌ده‌بنه‌وه. هه‌ندێ جار بو کاروباری سه‌ربازی و هه‌ندێ جار بۆ خواردنه‌وه‌ و که‌یفکردن له‌وئ ئه‌لقه‌ ده‌به‌ستن. جگه‌ له‌ نه‌قیب، هه‌موو ئه‌فسه‌ر و پله‌داره‌ به‌رزه‌کانی ناو چیا، له‌وئ یه‌کدی‌ان ده‌بینی. کو‌بوونه‌وه‌کان له‌ جیگایه‌ک بوون که‌ یانه‌ی ئه‌فسه‌رانیان پێ ده‌گووت. گه‌ر شه‌ویک نه‌قیب نه‌چووبایه‌ بو ئه‌وئ له‌

چادره که ی خویدا ده مایه وه و گوینی له رادیو ده گرت، هه زی زور به گورانی و ئاوازی کون، ده نگه خۆشانی سه رده می گرامافون ده کرد. نه وشه وه نه قیبه به ده ستیک تراکسوتی ره شه وه له سه ر ته ختیکی گه وره پالکه وتبوو، بالیفیکی سووری گه وره له ژیر سه ریدا بوو، لیقه یه کی بریقه داری په مه یی خاوینی دابوو به خویدا. ناو چادره که ی نه قیبه هیچی له ناو چادره کانی ئیمه نه ده چوو، بۆنیککی خۆشی لیده هات، ریکوپیکیه کی سه یری تیدابوو، که له بری نه وه ی دیسپلینی سه ربازیم بیربخته وه، سه لیقه ی دیکورسازیکی پسپوری به یادا ده ینامه وه. چادره که له ناوه وه گه وره تریوو له وه ی له ده ره وه ده ینواند. رهنگی که لوپه له کان و چۆنیتی دانانی ئه ساسه که ش وه ها بوون، وه که نه قیبه نه یه ویت ههستی ژیا نی ناو مال ونبکات. چادره که ی ته واو وه که ژووریک له مالی شاریکی ئارامدا ریکخرابوو، چه نده ها گولدا نی جوان، پارچه فره شی په نگین له چادره که دا بوو. دوو قه نه فه ی گه وره و میزیککی شوشه ش هه بوون که من و نه قیبه یوکسه ل به رامبه ر یه که له سه ری دانیشتن.

نه قیبه که منی بینی له جیگا که ی هه ستا و هه والی ته ندروستیمی پرسی و فره مووی لیکردم تا دابنیشم. پنیشت ره سه ر ئیسماعیل که میک توند له گه ل یه کدا قسه مانکردبوو، به لام ئاسایی بوو، له و ماوه یه دا فیربوو بووین هه ندی شتی ره ق به یه کتری بلین بیته وه ی له یه که زویر بین. من گووتم «ببوره جه نابی نه قیبه، به لام له چادره که ی ئیوه دا مروف هه ست ناکات له م شاخ و کیو و ره قه نه دا گیرخواردوه. هه ستیکم هه یه وه که نه وه ی له مالیکی خۆش بم له شار». نه قیبه به رامبه رم دانیشت و گووتی «به نه گه ری زیاد له م جه نگه دا که دیت تیا ده چین... نامه ویت دوا مانگ و هه فته کانی ژیا نم زور ناره حه ت بم». وه لامه که ی غه مگین بوو بۆ من. بیته وه ی هیچ بزانه یان به لگه م هه ییت، گووتم «نا جه نابی نه قیبه، باوه ر ناکه م جه نگ روبدات»... قسه که م ته نیا بۆ نه وه بوو شتیک بلیم. نه قیبه قاچی خسته سه ر قاچی و

به و چاوانه یه وه که له گورگ دهچوون، سهیریکی قوولی کردم و گووتی «جهنگ دهبیت روبدات، رودانی جهنگ شتیک نییه له ئەگەر و نهگهردا بیت. مانه وهی دیناوار به جهنگه وه بهستراوه، گەر له گهل مه مه دهسار یان جیگایه کی تر دا نهچینه جهنگه وه، دیناوار له ناوه وه ویرانده بیت. ئەم روحه ی تو دهیبینیت، ئەم هیزانه ی تو دهیانبینیت که وا ئازا ئیشده کهن، به ره می جهنگن. جهنگ نه بیت ئەم میلله تانه ی ئیمه ده پزین، بوگه نده کهن. ساله هایه دیناوار له ناوه وه بوگه نیکردوه، مه گەر ئەم جهنگه رزگاریبکات». من به هیمنی و به خنده یه که وه پرسیم «له و باوه رهدایت بوئی جهنگ له بوئی ئیستای دیناوار خوشتر بیت؟». جهنابی نه قیب که پیده چوو هه موو دوای نیوه رۆ خوتبیت، گووتی «بوئی جهنگ و بوئی روحی رزیو دوو بوئی جیاوازن. وهک جیاوازی گوشتیک تازه له قهسابخانه هاتبیته ده رۆ له گهل گوشتیک بوگه نیکردبیت. له جهنگدا بوئی خوین و گوشتی تازه له تکرار دهچیت به سه رماندا، من ئەوه م له پزینی رۆح و له بوگه نکردنی ئیمانی ئینسان پیناشتره ». من هیچم نه گووت، نه مده زانی بلیم چی و نه شمه ده ویست بچمه گفتوگویه کی ره ق و تونده وه له گهل نه قییدا. خۆی پاش ئیستیک گووتی «بو ئەوه ناردم به دواتدا تا له سه ر چیروکی ئەم خه ونانه قسه بکه ین. ئەوه ی من بیستوومه شتیک سهره، شتیک زور سه یره. حه زده که م به رسم به راستی وایه، شتی واده بیت؟». ویستم وه لام نه ده مه وه، بلیم جهنابی نه قیب فه راموشیبه، ئەوه ی بووه و بوویداوه ته نیا یاریبه ک و سه رگه رمیبه ک بووه و هیچی تر، به لام کتوپر ئاره زوویه کی نه نینیم تیدا خولقا، شانازیبه ک به خومه وه بکه م و فه خریک بفروشم، گووتم «به ئی جهنابی نه قیب، من هه سته ده که م له و پرووه وه که میک نه خوشم، حاله ته که م شتیک نائاساییه. بینینی خه ونی ئەوانی تر نه خوشیبه. ده ردیکی ئازا به خشه ». نه قیب، نه واسی بانگکرد و پینگووت «دوو په رداخ ئاوی پرته قالمان بو بگه ره، له پرته قاله تازه کان». که میک خۆی راستکرده وه و

به چاوه شينه کانی سه يريکردم و گووتی « من دىلاوارييه کى ره سه نم، پشتاوپشتم له دىلاواردا ژيان، من گهر خه ونيش بىنم نايه ته وه يادم. يه کيک له پرسىاره سه يره کانی ژيانم نه وه بووه، له خه ونه کانمدا ناخو چى بگوزه ريت». چاوه کانی هه ميشه شتىکى ترسناکيان تىدابوو، هىچ چاويک لای من وهک چاوى شين جىگای گومان نىيه، به پىچه وانەى خەلکى ناسايى دىلاواره وه که زورىان عاشقى چاوى شىن، چاوى شين بو من هه ميشه شتىکى ترسناکى تىدابوو که نا ئومىدى و دوو لىم تىدا دروستده کات. نه و روانىن و غروره قوولهى له و جوړه چاواندا هه يه توپه مده کەن. ده لىم «جه نابی عه قید. باشتر که خه ونه کان نايه ته وه يادت، له وهش باشتر نه وه يه مروّف هه ر خه ون نه بىنيت. من له و بروايه دام وه سو سه يه که هه يه له خه وندا دروستده بيت، دواتر مروّف بىئه وهى به خوى بزائيت سه يرده کات هه موو ژيان و هوشيارى بوته دىلى نه و وسوه سه يه». عه قید گووتى «نا، نا نه وه راست نىيه. ئىنسانىک له خه ونه کانی پچرايىت، له نيوه ژيانى پچراوه. خه و سه رزه مینى ئىلهامه، من خویندومه ته وه، زور له سه رکرده سه ربازىيه کان له خه ودا ئىلهامى نه خشه گرنگه کانيان بو هاتوو. به شىکى ئىمه له خه ونه کانماندايه، ئىمه نه و به شه مان ونکردوه. رهنگه ناسووده بىن، به لام نوqsانىن، نيوه ژيان ده ژىن». سه يرم لىهات که نه قىب ترخىکى وه ها زور ده خاته سه ر خه ون. گووتم «کيشه نه وه يه، مروّف چەند هه ولبدات خه ون و حه قىقه ت تىکه ل نه بن، رهنجى به هه در ده روات. من له م چەند مانگەى دواییدا سه رم له دىلاوار سوپماوه، سه رم له وه سوپماوه چوّن خەلکى به و جوړه راستى و خه ونه کان تىکه لده کەن. خه ون به بروای من يارىيه، گه ميه کى هوشه. هه سته ده کم جهنگ له بنه رته دا تىکه لبوونى نه و دووانه يه، تىکه لبوونى خه ونه له گه ل حه قىقه ته دا». نه قىب پىکه نى و گووتى «به جوړىک له جوړه کان هه ق به توپه. به لى هه ق به توپه. جهنگ به بن خه ون ناکريت. له مىژ جهنگ به شىکه له خه يالاتى پوژانه م. جهنگ

له پيشدا له خيالې ئفسرهكاندايه، دواتر دهيتت به راست. رهنګه زور لهوانهۍ دهچنه كوليژى سهربازى به و ئومنده بچن كه هېچ كات و هېچ روژنيك جهنگ پروندهات، روتبهكانيان بخنه سهر شانيان و له نيوان سهربازګه و ماله ودا هاتوچوبګه، زوربهۍ ئفسرهكان بهو خياله دهچنه كوليژى سهربازى كه جهنگ ئسته مه، بهلام من پيم گووتى، من وانيم... من عاشقى جهنگم. خيالْم پره له باروت و بونى جهنگ، دهمهويت بزائم له خهونهكانمدا چى پروندهات، دهمهويت تو خهونهكانم ببينيت».

ئوه سهرترين داوابوو ليم بكريت، يهكيك تكا بكات خهونهكانى بو ببينم.

من ئيرادهيكم بهسهر خهونهكانمدا نهبوو، بهلام سهرنجم دابوو كه من خهونى ئه و كهسانه زياتر دهبينم كه ليمهوه نزيكن، كهسانيك كه له جياګايهك دهخهون كه دوور نين له منهوه. تا نزيكتر بن، پروتتر و زياتر خهونيان دهبينم، كهسانيكش زور بيرم لى كړدبانايهتهوه، خوم بمويستايه خهونيان ببينم، خيال و هوشم بخستبانايهته سهر، ههتا ګهر دووريش بانايه ليم، وهك ئهوهۍ له پنگاۍ راداريكى نهينيهوه شهپولهكانيان بدوزمهوه و له لاي خوم توماريكه كم، دهمتوانى خهونيان بدوزمهوه. له سهرهتاي سهرهلدانى ئه و توانايه دا بهوجوره خهونهكانى سابات، خهونى كچه مامهكانم، خهونى ههندى هاوپړنى كونى خومم دهبينى، دهچوومه ناو نهينيهكانيان، ههزهكان و ترسهكانيانم دهدوزييهوه. ههندى جار ههستمدهكرد له كاتى خهوتندا به مهبست خيالْم بى خهونى كهسيكى دياريكراو دهګریت و دهبييكيت. زورجار ههستم به شانازيدهكرد كه دهمتوانى له ناو ليشاوى سهدان خهوندا، ئه و خهونه بدوزمهوه كه بوى دهګریم، بهلام ههندى جار ګهرچى ههولمدهدا و خيالْم كردهكردهوه، نه دهګهيشتمه هېچ. ئهوهتهۍ هاتووينه ناو چياكان و ئه و ئاميره درندهيه له سهرمدا كهوتوتهوه كار، خهونى زور دهبينم، زور جار زياتر لهوهۍ بتوانم ههموويان بناسمهوه، زورجار

دهيان خهون دهبينم كه نازانم هي كين، هه سته كه خهوني هه مووان دهبينم، خهوني غه ريبه كان، خهوني خيوه تگا کانی تر، خهوني ئه و پاسه وان و سه ربا زانه ش كه له لووتكه ي ئه م چيايانه دا ئيشكه گرن. پهنگه هه ندى خهوني نه قيبيشم بينينيت و نه مزانيينيت.

نه قيب گووتى «به لئى، جه نابی کاک رینوار، من زور بهم توانايه ي تو سه رسامم، ئه و توانايه ي تو له وه گرنگتره كه خو ت هه لیده سه نگينيت. من دوينى له گه ل چه ندين له کرینکارانى فه سيله که دا قسه مکرد، هه موو دلنیايانکرده وه كه تو خهوني ئه وانت بينيوه، شته كه گومان هه لئاگریت، جیگای دوودلی نییه. تو توانايه کى سه یرت هه يه كه پيشتر كه سى تر نه بووه».

بو ئه وه ي خوم له هه ر گفتوگويه کى جیدى دوور بخره وه گووتم «واى جه نابی نه قيب، شته كه چ نرخیکى هه يه. هه ندى جار من وه ک یاری و بو خوشى باسیده که م. توانای چى ... من ته نیا بو خوشى شته کان ده گيرمه وه، ده مه ویت خه لک ته نیا به مسته ر گرینوک ناوم نه به ن، به لکو کاتیک منیا ن بیركه وته وه، پینكه نن، دلایان خوش بیت». نه واس شه ربه ته کانی هینا و نه قيب ده م و ده ست، ده مى نا به په رداخه که ی خویه وه «نا، مه سه له که گه مه نییه، تو پتر وه ک دکتوریک وه هایت. چون پزیشکه کان له کاتى بیهوشیدا ناوزگمان ده درن و سه یری له شمان ده که ن و پارچه ی لیده رده هینن، توش له کاتى بیهوشیدا، کاتیک له خومان بیخه به رین، دینیت و چى له سه رماندا ده قه ومیت ده بینینیت... ئه وه که م نییه. تو له من تیگه، ده مه ویت دا وه تتبه که م بینیت و خه ونه کانم بینینیت». ساتیکى بچو کبونه وه و دابه زین بوو له ئه فسه ریکى مه غروره وه ... هه ستمکرد بو یه که مجار له به رده ممدا هه ست به بیهیزی ده کات.

سه ره تا نه مزانى چى بلیم، سارد و بێرۆح سه یری نه قيب یو که سه لم

کرد، نىگام وەك نىگای كەسىك بوو لە بۆشایىك پامانىت. بو ئىستىك شتەكان سەرسۆرەنەر بوون، لەم چىا سەختانەدا كە ھىدى ھىدى سەرەتاكانى وەرزی سارد خەرىكبوو دەرەكەوت، من لەگەل نەقىيىكدا، لە ژىر چادرىكدا، وەك چادری جادوگەرەن باسماڻ لە خەونىنەن دەکرد... نەمدەزانى نەقىب ئەو خەوانەى بۆ چىيە. بە ساردىيەو گووتم «خەون يان شتى بىمانا و بى پەيوەندى و شلەوبلەيە يان ئازارىكى نەينى تىدايە كە باشترە ھەر دەرەكەوئىت. خەونت بۆچىيە جەنابى عەقىد، خەونت بۆچىيە؟ گەر خودا لە ئەزەلەو ئەو دەرگايەى لى داخستوئىت مەيكەرەو، تو وەك خۆت دەلەيت دىلاواریيەكى رەسەنەت، دىلاواریيە رەسەنەش خەون نایىنەت». بە گومانەو سەرىكردم و گووتى «وانىيە ... لەو باوەرەدام خەون نەبىنەن نىشانەيەكى بێھىزى بێت. دىلاواری كۆن وىستوئىتى ئاسوودە بۆى، بەلام دونىاى ئىستا ئاسوودەيى تىدا نىيە، ھەمووان خەون دەبىنەن، مىللەتە گەرەكان، بچوكەكان، بەھىزەكان، لاوازەكان، زىندووەكان، مردووەكان... ھەموو خەون دەبىنەن، ھەموو خۆيان دەدەنە دەست خواست و وىستى ناو ناخى خۆيان. نا لە نرخى خەون كەمەكەرەو. پىم بلى وەحى چىيە كە بۆ پىغەمبەرەكان ھاتۆتە خوار، جۆرىكە لە خەون. ئىلھام چىيە كە شاعىرەكان پىيان نوسىو، ئەوئىش ھەر جۆرىكە لە خەون. من كە ئەم كرىكارانە دەبىنەن لىر بەم جۆرە ئىشەكەن، لە بەرئەوئەيە خەونىكىان بىنىو... من جەنگاوەرم، جەنگاوەرىش يەك ماناى ھەيە و بەس. مەرۆف لە جەنگدا خۆى بداتە دەست خواست و ئارەزووەكانى ناخى خۆى. دىلاوار دەبىت خۆى بداتە دەست تارىكىيەكانى رۆحى خۆى... خۆى بداتە دەست ئەو خىو و دىو و درنجانەى لە ناخیدا خەوتوون. ھەموو دونىا وادەكات. مىللەتەك بۆ ئەوئەيە بىتوانىت بۆى، دەبىت خۆى بداتە دەست ئەو تارىكىيە. بەيانى لە جەنگدا پىويستمان بە كەسانىكە خۆيان بتەقینەو، مندالان سەربىرەن، بەسەر مىندا بىرۆن، نوژمن بە زىندووئى بسووتىنەن.

پنویستیمان به کریکاره شهو و روژ ئیشبکات، پنویستیمان به جهنگاوه ره شهو و روژ له سهنگهردا بیت، پنویستیمان به ژنه قاچی ههلبهیت و ئهفسه و سهربازهکانمان خویان له ناویدا خالیبکه نه وه. پیت وایه ئه مانه به مروفی هوشیار دهکرین؟ ... ها. پیت وایه پیاو و ژنی دانا دهچنه ژیر باری وه هاوه؟ هه ره که سیک له ژیر کاریگه ری ئه وه به شه تاریکه ی کیانی خۆیدا نه بیت، ناتوانیت ئه وه بکات. تو واده زانی من له خه وندا بۆچی دهگه ریم... با پیت بلیم، من ده زانم ئه م تاریکیه ی ئیستا له ناخمدایه به شم ناکات. سوپای دیلاوار له وه لاواز تره بتوانیت ئه م جهنگ به ریته وه، جهنگ به ئیراده ده بریته وه، هه موو ئیراده یه ک نا، به لکو ئیراده یه کی بیره حم. من پنویستیم به جهنگاوه ریکه کاتیک سه رده په رینیت، هه ست نه کات سه ر ده په رینیت، که خۆی ده ته قینیته وه هه ست نه کات ده مریت. دیلاوارییه که هه یه هیشتا ماویتی، هیشتا لاوازه، هیشتا زۆری ماوه بتوانیت شه ری گه و ره بباته وه. دیلاوار پنویستی به شه ره که ریکه تاوانبار و بیتاوان نه ناسیت... به لی ده بیت شه ره که ری وا په و ره ده بکات، ئه وه ش به یه کیک نا کریت نه زانیت له ناخی خۆیدا چی هه یه. کی درتر بیت ئه وه جهنگ ده بباته وه».

من سه رسام گویم ده گرت و نه مده ویست باوه ریکه م. گووتم «له وه زیاتر چیت ده ویت جه نابی نه قیب. هه ره که سیک پروانیت ده بینیت که دیلاوار ئه م ماوه یه زۆر گۆراوه، خه لک شه وق و ئاره زوویه کی زۆریان بۆ جهنگ هه یه، به رده وام سه ربهرین و کوشتن هه یه». نه قیب یوکسه ل زیرزه ی چاکه تی تراکسوته ره شه که ی که مینک کرده وه و سه یریکیکردم و به گومانه وه گووتی «من باس له خۆم ده که م، هه سته ده که م خه لکی دیلاوار ده توان ئیله ام له خه و نه کانی خویان وه ربگرن. ئه م کریکارانه ئیله امیان وه رگرتووه، دیلاوار لاوازه. زۆر لاوازه، پنویستیمان به هه موو شتیک هه یه هیزی خۆمانی پی پا په رینین. ئه مه جهنگه، له جهنگدا ده بیت هه موو که ره سته یه که به کار به نین».

تورهم نه‌کات گووتم «من ده‌بیت چی بکه‌م... داوای ئیوه چیه له من؟». به نیگای ئه‌فسه‌ریکه‌وه که هه‌م ده‌یه‌ویت وهک دۆست بنوینیت و هه‌م نایه‌ویت غروری خۆیشی له ده‌ستبدات، گووتی «داوای من له تو داوایه‌کی دۆستانه‌یه، تکایه‌که، ئومیدیکه خه‌ونه‌کانی خۆم پینلییت. ده‌مه‌ویت بزاسم خه‌ونی چی ده‌بینم. وهک ئه‌فسه‌ریک که خۆم بو جه‌نگیکی گه‌وره ئاماده‌ده‌که‌م پینوایستم به‌وه‌یه». من گووتم «جه‌نابی نه‌قیب. خوت ده‌زانی ئه‌وه به‌ده‌ست من نییه، من وهک بی‌هۆشم، وهک ئیوه له خه‌ودام، منیش ده‌مه‌ویت ته‌نیا خه‌ونی خۆم ببینم، جه‌زم له‌وه نییه سه‌رم وهک گه‌نجینه‌ی لینی بیت، باوه‌رت بیت جه‌زم له‌وه نییه. به‌لام جه‌نابی نه‌قیب... دلنایه، گومان له هه‌ر خه‌ونیک بکه‌م بو ئیوه‌ی ده‌گێرمه‌وه».

داوای هه‌فته‌یه‌ک هه‌ول‌دانی به‌رده‌وام، ده‌متوانی خه‌ونه‌کانی نه‌قیب نه‌جات یوکسه‌ل ببینم... وهک ده‌ستیکی نه‌یتی خه‌ونه‌کانی ئه‌و پینمایه‌بکه‌ن، به پۆل ده‌فرینه لای من، وهک خۆیشی به نه‌ینی که‌نالیکی دۆزبیته‌وه و خه‌ونه‌کانی خۆی به‌ره‌و لای من په‌وانه‌بکات، ده‌متوانی خه‌ونی ئه‌و ببینم.

نمونه له خه‌ونه‌کانی نه‌قیب

«نه‌قیب له جلی سواکه‌ریکا ده‌بینم، له شه‌قامیکی جه‌نجالدا ده‌روات، شه‌قامیک هه‌زاران که‌سی له‌سه‌ره. له ناو ئه‌و شه‌قامه جه‌نجالدا، ژنیکی بیر، به‌لام ریک‌فوش و خوش نوین ده‌ستی نه‌قیب ده‌گریت و ده‌بیات. ژنه‌که زور له نه‌قیب توره‌یه، به‌سه‌ریا ده‌قێژنییت، ئه‌و ته‌نیا ملکه‌ج وه‌ستاوه و سه‌یری ده‌کات، دواچار نه‌قیب ده‌لێت «وازم لێهێنه، وازم لێهێنه، ده‌مه‌ویت بچم بو دوکانی ئاسته‌ره‌کان و چه‌قو به‌ینم». ژنه‌که زور شت ده‌لێت من ته‌نیا که‌م. نه‌قیب ده‌روات و به چه‌قویه‌کی تیزه‌وه ده‌گه‌ریته‌وه. ئه‌مجاره

گویم له دهنگی ژنه که یه دهلیت « تو ناتوانیت چه قو به کار بهنیت، خوت دهبریت، بچو بو لای یه کنیک فیرت بکات ». نه قیب دهلیت « من دهزانم... من دهتوانم فیریم ... دهتوانم فیریم ». ژنه که دهلیت « تو قهت فیری چه قو نابیت، فیر نابیت، من له مندالییه وه پیم گوو تو ویت ». نه قیب له خه ونه که دا پارچه یه که له گوشتی مه چه کی دهکاته وه و دهیخاته بهر ده می ژنه که و دهلیت « ببینه، ببینه، دهتوانم ». ژنه که وهک مه ست بیت، گوشته که هله دهگریت و به سه سامییه وه سه یریده کات و دهیخاته ناو دهفری کی قوول و سه ری دانه خات و دهروات ».

« نه قیب جلی جهنگی له بهر دایه، له مهیدانیکی دوکه لاویسی و تاریکدا وه ستاوه. چوار دهوړی سهرباز و نهفسه و پله داره، دوو ربینیکی بچو کی به دهسته وهیه و سهیری دوو دهکات. دهلیت پنیوسته له ناوی که وره وه که نالیکی که وره لنبه دین تا دوژمن نه توانیت ئاسان به پرته وه. دواتر له گه ل سه بان سهرباز دا که هه موویان که لاو گیا و وره چلیان له خویان داوه، به چپایه کی به رزدا سهرده که ون. یه کنیک له و سهربازانه ی له گه ل نه قیبدا سهرده که ویت میرئه و داله، میرئه و دال شان به شانی نه قیب دهروات و ئالایه کی دراوی دیلاواری به دهسته وهیه و به دهنگی به رز سرودی. دیلاوار ئه ی سه رزه مینی شیران. دهلیت وه. له ناوه راستی چپا که دا پیریزنیک ده بین له سه ر به ریک دانیشتو وه. ژنه که دهلیت « پیمگو وتی له به رزاییه وه مه رو. مه مه د حه سار لیره وه زور دووره. بر و خوار ی و له رپی دارستانه کانه وه بر و ». پیریزنه که رهنگ و بووی شهیتانی هیه، به لام به رده وام دهلیت « مه مه د حه سار لیره وه نییه، گه ر ده ویت بجیت بو مه مه د حه سار بر و خوار و به ناو دانه کاندایر و ». دواتر وهک ئه وهیه نه قیب له ناو درهخته کاندایر تووشی داویکی که وره بوو بیت، له شکره که ی خنکابن و به درهخته کاندایر هه لواسرابن، لاشه ی میرئه و دال له ناو لاشه کاندایر ده ناسمه وه. نه قیب له خه ونه که یدا یه که یه که بانکی سهرباز به مرده کانی دهکات و دهلیت

«هستن، هستن بنو خوتان كرده به خوتور، بهر له و دی زستان
 بیت ده بیت خنده كه كه مان ته واو بکهین» به لام كه س و ه لام نادانه وه...
 پیریزنه كه در ده كه ویت و ده لیت» پیم گوتی لیره وه مه چو بو مه مه
 ه سار، لیره وه مه چو». نه قیب هله ده ستنی و به ته نیا له گهل پیریزنه كه داله
 ئاویك ده په رنه وه. پیریزنه كه به ده ست ئامازه بوناو ته متومانیک ده كات و
 ده لیت» نه وهیه مه مه ده سار ... بری، نه وهیه مه مه ده سار» «.

«شه و یکی پر نه ستیرهیه، نه قیب له گهل پینج سهر بازی نه ناسراودا
 كه هر پینجیان كلاوی ئاسنینی سهر بازیان له سهر دایه، له سهر تروپکی
 چیا به کی به رز دانیشتون. دهنگی ته قینه وه دیت، به لام عه قید و سهر بازه كان
 بیباك له سهر ئه و به رده سهری مانگ ده كهن، گیزه دی گواله، شریخه ی
 پارچه ی خومپاره، هاره ی تیشكانی به رد و هره سی شاخ دیت. له ناكاو
 به كینك له سهر بازه كان ده لیت، جه نابی نه قیب سهری ئه و فیشه كه بکه،
 نه قیب سهری دوور ده كات و ده لیت وایه ئه وه فیشه كینكه بولای نیمه دیت.
 هه موو سهری بریسكه ی ئه و گواله یه ده كهن كه به ره و پرویان دیت. نه قیب
 سهری سهر بازیك ده كات و ده لیت بهر سهری تو ده كه ویت. سهر بازه كه
 ده لیت ده میكه چاوه پروانیده كه م، ده ترسم به رم نه كه ویت. هه موو پیده كه نن
 و رنك راده وه ستن و چاوه پروانن گواله كه بگاته به ره وه. گواله كه دیت و
 ده دات له سهری سهر بازه كه. نه قیب ده لیت. من گووتم ئه وه فیشه کی تویه،
 هر كه سه و فیشه کی خوی ههیه. سهر بازه كه ده لیت راسته ده كهیت، جه نابی
 نه قیب یوكسل، خوم هر له مندالیه وه ده زانم شه و یکی مانگه شه و ده مرمر،
 نیستا زور دابخوشم كه شه و یکی وه ها ده مرمر. عه قید ده سته ده كانه ملی
 و ده لیت چه ندیم پینخوشه كه توله شه و یكدا ده مریت كه خوت هه زت
 لیه، منیش هه زه كه م له شه و یكدا به رم خوم هه زم لیه بیت. سهر بازه

کوژراوه‌که که هه‌یشتا قسه‌ده‌کات ده‌لێت . که جه‌نگتان برده‌وه، منتان له بیر بیت . . نه‌قیب و هه‌موو سه‌ربازه‌کان پنده‌که‌نن و ده‌لێن . به‌لام که‌س نازانیت تو ناوت چیه، تو ناوت ته‌نیا سه‌ربازه، سه‌رباز و هیچی تر، ئێتر چون تو مان له بیر بیت . سه‌ربازه‌که ده‌لێت . ئا راسته‌که‌ن بلێن ئه‌و سه‌ربازه‌ی له‌سه‌ر به‌ردیکی به‌رز کوژرا . به‌کێک له سه‌ربازه‌کان ده‌لێت . باشه که جه‌نگ ته‌واو بوو، هه‌موو ده‌لێن درود بو‌ئو سه‌ربازه‌ی له سه‌ر به‌ردیکی بلند کوژرا . سه‌ربازه‌که واده‌لێت و هه‌مووان پنده‌که‌نن، هه‌تا خۆی سه‌ربازه مردوو‌مه‌کش زاری به‌گه‌وره‌یی ده‌کاته‌وه و پنده‌که‌نیت».

نه‌قیب ده‌یه‌ها خه‌ونی سه‌یر و بێمانا و کورتی له‌و جو‌ره ده‌بینیت، که لای من وه‌ک زنجیره خه‌ونی پیاویکی شپ‌رزه و شله‌ژاو درده‌که‌ون. دیمه‌نیک هه‌موو شه‌ویک له خه‌ونه‌کانی نه‌قییدا دووباره‌ده‌بێته‌وه، دیمه‌نی ڕێزۆیشتی ته‌نیای نه‌قیبه به سه‌وزاییه‌کی پان و به‌ریندا، ده‌نگیکی ژنانه له نووره‌وه بانگیده‌کات « نه‌جات نه‌پۆی، نه‌پۆی، ئه‌وه ڕینگا که نییه، نه‌پۆی». به‌لام نه‌قیب به خۆی و گۆچانی که‌وه هه‌ر ده‌روات، تا ده‌گاته ناوه‌راستی ئه‌و کێله زۆر گه‌وره‌یه، له‌ویدا ئاو‌پرده‌داته‌وه و وه‌ک مالاوایی له که‌سیک بکات ده‌ست به‌رزده‌کاته‌وه و چه‌ند جاریک ده‌ستی ڕاده‌وه‌شینیت. هه‌نگاوێک ده‌نیت بو دواوه و خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره ده‌گریت، خه‌نده‌یه‌کی گه‌ش و ڕڕ ئومید، وه‌ک یه‌کیک ده‌ست به سه‌فه‌ریکی نوێ بکات، من هیچ کات خه‌نده‌ی وه‌هام له‌سه‌ر ڕوخساری خۆی نه‌دیوه. هه‌نگاوێکی تر ده‌روات دواوه و له‌ نا‌کاو ڕوخساری ده‌گۆریت، شه‌تیک له ژێر پێیدا به‌رزده‌بێته‌وه و نا‌له‌یه‌کی سامناک دنیا ده‌هه‌ژینیت، عه‌قید پارچه پارچه ده‌بیت و پارچه‌کانی به هه‌وا و ئاسماندا بلاوده‌نه‌وه... له جیگای ئه‌و ته‌نیا دو‌که‌لیکی ڕه‌ش به‌رزده‌بێته‌وه، ڕه‌شتر له هه‌ر دو‌که‌لیک من له ژياندا بینیتیم.

عہ قید ہم موو شہو یک، ئو خہ ونہ دہ بینیت... ہیچ شہو یک نییہ ئو خہ ونہ دوو بارہ نہ بیٹہ وہ۔

عہ قید دہ یان خہ وی سہ یر دہ بینیت کہ یہ ک یہ ک ہم موویانی بو دہ نوسمہ وہ۔ خوشی نہ واس را دہ سپیزیت ہم موو خہ ونہ کان لہ دہ فتریکی جیادا بو بنوسیتہ وہ۔ زور جار لہ سہ رسامیدا دہ مدہ کاتہ وہ و زور جاریش بیدہ نگییہ کی قورس دایدہ گریٹ و چاوه شینہ دہہ کانی کز و ماندوو دہ روانن۔ من جار دوی جار تکادہ کہم کہ واز لہ گیرانہ وہی خہ ونہ کان بہینم، بہ لام ئو دہ ست بہ ردار نییہ۔

من ماندوو دہ بم، بہ پوژ ہم موو کاتم لہ گہل کریکارہ کان و کیشہ کانیان دہ بہ مہ سہر، بہ شہویش ئہم خہ ونانہ ئازار مدہ دہن۔ روژیک ہولہ کانی خہ وتن تہ واودہ بن و ہم موو چادرہ کان کودہ کہ ینہ وہ و لہ ژوورہ کاندا جیگا دہ گرین۔ زور نابات یہ کہم بارانی توندی پاییز و یہ کہم بای شیتانہی ناو چیاکان ہلدہ کات۔ ئیشکرین لہ ژیر باراندا سہخت و نالہ بارہ، کریکارہ کان زیاتر نہ خوشدہ کون و ماندوو دہ بن۔ پوژیک ئیسماعیلی خہ لکی دسکارا دہ گہ پیتہ وہ و زور تورہ یہ لہ من، ژیانی لہ تہ میخانہی ناو چیاکان دوزخ بووہ۔ من بانگیدہ کہم و لہ بہر دہ میدا دہ گریم۔ بانگیدہ کہم و تییدا دہ پاریمہ وہ بمبوریت۔ ئو سارد و بینہ ست سہ یری گریانہ کانم دہ کات و دہ چیتہ دہرہ وہ و نامبوریت، ہیچ ہستیکی بہ نارہحتی و پہ شیمانی من نییہ، تاکہ شتیک لہ ناخیایہ تی رقیکی گہ ورہ یہ۔ لہ گہل ئو ہوشدا دہ بیت من لیزہ بم و پاریزگاری لہ باری پوچی ئیشکرہ کان بکہم۔ لہ و کاتہ وہ کہ ہولہ کانی بنار تہ واودہ بن، ژمارہ یہ کی زورہ لہ ئہندامانی فہ سیلہ کہ دہ چن بو سہر چیا و لہویش بنکہ نہ نییہ کان دہ بیت تہ واو بین۔ تا ئو کاتہ ہیچ نیشانہ یہ کی جہنگ دیار نییہ، ہمیشہ دوژمن لہ دوورہ وہ سہ یر ماندہ کات و ئیمہش لہ دوورہ وہ سہ یری ئہ وان دہ کہ ین۔ ئیستا بہ دامینی جیادا و بو

مه‌ودایه‌کی نادیار ده‌بیت له‌سه‌ر خه‌نده‌کیکی درنژ ئیشبکه‌ین. من له‌گه‌ل زه‌هاو ژووریکی بچکوله‌مان جیاکردوته‌وه و له‌وی ده‌خه‌وین. له‌و کاته‌وه‌ی من خه‌ونه‌کان ده‌گیرمه‌وه نه‌قیب بوته‌ پیاویکی غه‌مگین، زۆر ریز له‌ من ده‌گریت. ئیستا شه‌وان به‌رده‌وام به‌جیمان ده‌هیلنیت و ده‌چیت بۆ یانه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان، هه‌میشه‌ به‌ غه‌مگینی ده‌گه‌رپته‌وه. نه‌واس باس له‌وه‌ده‌کات که ره‌فتار و روانینی ته‌واو گۆراون، له‌جاران بیده‌نگتر و غه‌مگینتره. دلنیام له‌ ناو خه‌ونه‌کاندا به‌ر هه‌ندئ نه‌ینی که‌وتوو که ته‌نیا خۆی ده‌یانزانیت. دلنیا‌بووم خه‌ونه‌کانی پرن له‌ ئاماژه‌ی نه‌ینی و سه‌یر بۆ شتگه‌لیک که ته‌نیا خۆی تییانده‌کات. من به‌یانیان ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کان ده‌به‌م و له‌سه‌ر میزه‌که‌ی دایده‌نینم و ئه‌و بیده‌نگ ده‌سته‌ده‌کات به‌ خویندنه‌وه‌یان، دواتر نه‌واس خه‌ونه‌که‌ له‌ ده‌فته‌ریکی تردا ده‌نوسیته‌وه. زۆر که‌م پرسیار له‌سه‌ر خه‌ونه‌کان ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ بۆ شتیک گه‌رابیت و دۆزیبیتیه‌وه. هه‌ندئ شه‌و، هه‌ندئ له‌ کریکاره‌کان دین و داواده‌کن من خه‌ونیان بۆ بگیریمه‌وه، به‌لام بریارمداوه‌ هیچ نه‌درکینم، ده‌سته‌ده‌مه‌ سه‌ر شانیان و ده‌لیم «نا، شتیک به‌ده‌ختی له‌ دواوه‌ بیت، ده‌بیت زوو کوتایی پی به‌نین. وازه‌ینن ئه‌وه‌ هه‌ر بۆ خوشی بوو».

له‌و پۆژه‌وه‌ی هاتووین هه‌والیکی ئه‌وتۆم له‌ دیالوار نییه. هه‌ندئ له‌ کریکاره‌کان نامه و پۆستان له‌ خیزانه‌کانیا‌نه‌وه‌ بۆ دیت، به‌لام من هیچ سه‌ره‌تا چاوه‌روانی ئه‌وه‌م ده‌کرد، مامه‌ سیام هه‌ندئ جار نامه‌یه‌ک یان هه‌والپرسییه‌ک بکات، به‌لام نه‌بوو هه‌تا به‌ سلاویکیش منی یاد بیت ... هه‌ر جاریک که‌ پۆست ده‌هات، من چاوه‌روانی ئه‌وه‌ بووم بانگمبکه‌ن، به‌لام هه‌تا جاریکیش نه‌بوو نامه‌یه‌کی منی تیدا بیت. تاکه‌ که‌سیک هه‌زمه‌کرد بیبینه‌وه‌ پروفیسۆر به‌هنام بوو، ئه‌ویش نه‌یده‌توانی نامه‌ بنیریت.

ئیستا به‌رده‌وام باران ده‌باریت، بارانیکی به‌ خوڕ و شیتانه، کریکاره‌کان

هموو به موشه‌مای بارانه‌وه ئیشده‌که‌ن، ماشینه‌کان خنده‌که‌کان هه‌لده‌که‌ن و کریکاره‌کان ده‌بیت خیرا فهرده خۆل و لم پرېکه‌ن. له ناوچه‌کانی سه‌روو ئیمه زور له کاره‌کان هاتوونه کوتایی، ورده ورده پوژانه ده‌بینین هیزی سوپا دیت و ده‌چیته بنکه تازه‌کان، فه‌سیله‌کانی دی به خیرایی له باره‌لگر و پاسی گه‌ورده‌دا ده‌گوازینه‌وه بۆ شوینی تر. نه‌قیب ده‌لێت «کاری ئیمه تا دوایی زستان به‌رده‌وام ده‌بیت». له‌گه‌ل هاتنی سه‌رمادا حالی ئیمه زور به‌ره‌و خراپی ده‌روات، کریکاره‌کان زوو زوو توشی نه‌خۆشی ده‌بن، باری ده‌روونیان چیتر وه‌ک جاران هیمن نییه، ئیشیکی زور و دوورو‌دریژ هیدی هیدی لاوازیانده‌کات. من پێشنیار ده‌ده‌م به نه‌قیب که هه‌فتانه ده‌سته‌یه‌ک له کریکاره‌کان پشووبه‌ن تا تین و هیزیان تیده‌گه‌ریته‌وه، به‌لام نه‌قیب قه‌بوولی ناکات، کاره‌کان زۆرن، نه‌قیبیش له‌گه‌ل هیلاکی و په‌که‌وتنی جه‌سته‌یی فه‌سیله‌که‌دا زیاتر تو‌ره و گرژ ده‌بیت.

دوای دوو هه‌فته سه‌رما و باران ئیستا کریکاره‌کان زیاتر له جاران تووشی باری پۆحی دژواره‌یین. له یه‌کیک له ئیواره‌کاندا مو‌حسنى عه‌ره‌بانچی، که به دريژایی پوژ فهرده خولی پر کردبوو، له به‌رده‌م سه‌نگه‌ره‌کاندا له هۆش خۆی چوو، له جیگای کاره‌که‌ی و له ناو قورپوای ئیشکه‌یدا بوورایه‌وه. که هیتایانه‌وه بۆ ناو قاوشی خه‌وته‌که سه‌راپای لیته و ته‌ریی و پیسی بوو، به ده‌ستی خۆم مشه‌ما قوراییه‌که‌م له به‌ر دامالی و که‌وتمه هه‌ولێ هۆشه‌ینانه‌وه‌ی به هه‌موو ئه‌و پێگایانه‌ی له فزیا‌که‌وتنی سه‌ره‌تایی ده‌مزانێ، دوای ماندوو‌بوونیکی زور هاته‌وه هۆش خۆی، بیته‌وه‌ی بتوانیت به‌ پوونی قسه‌بکات و باس له ده‌ردی خۆی بکات، به‌جۆریکی خراپ نه‌خۆش بوو، به‌شیوه‌یه‌ک گه‌یشته ئه‌وه‌ی من چه‌ندجار به‌سه‌ریدا بگریم. هه‌موو کاته‌که‌ من و زه‌هاو به‌سه‌ریه‌وه بووین و ئاگاداریمان لیده‌کرد.

ئێواره دوای ته‌واو بوونی کاره‌کان، نه‌قیب یوکسه‌ل به‌خۆی و پالتویه‌کی زستانه‌ی درێژ و کاسکیته‌کی سه‌وزه‌وه که پیشتر له‌سه‌ریدا نه‌مدیوو، هات بۆ لای نه‌خوشه‌که. من خوشحال بووم بیه‌نم نه‌قیب دۆخی کریکاره‌کانی بۆ گرنگه، به‌گرتنی پله‌ی گه‌رما و فشاری خوین و تریه‌ی دل حالی خراپی دۆخی موحسینم زیاتر بۆ پوو‌نکرده‌وه. هه‌ر ئه‌و شه‌وه ناردمان بۆ بیمارستانه‌ مه‌یدانییه‌که، ئه‌و له‌ پینکا دووباره‌ تووشی له‌ هۆش خوچوون هاتبوو‌وه و دکتوره‌کان به‌ ئه‌مبولانسیکی تایبته‌ نارده‌بوویانه‌وه بو شار. موحسن یه‌که‌مین دۆخی دژوار نه‌بوو، کریکاره‌کان تا ده‌هات غه‌مگینتر ده‌بوون، زوریان نیشانه‌کانی غه‌مۆکی و بیده‌نگی و دا‌که‌وتنی پۆحیان پێوه‌دیار بوو. هه‌ندیکیان به‌رده‌وام ئازاوه‌یان ده‌نایه‌وه، سیاسه‌تی نه‌قیب له‌ نێوان نه‌رمی و په‌قیدا هاتوچۆیده‌کرد. نه‌ده‌یتوانی زۆر نه‌رم بیت، ده‌ترسا شیرازه‌ی فه‌سیله‌که له‌ یه‌ک بترازیت، نه‌شده‌یتوانی زۆر په‌ق بیت، ده‌ترسا کریکاره‌کان بخزینه‌ جوغزیکی ته‌نگه‌وه و یاخیبین و کاره‌کان دوا بکه‌ویت. له‌ پوژانه‌دا چه‌نده‌ها جار شتی وا هاته‌ پیش، هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان له‌ هۆش خۆ ده‌چوون، هه‌ندێ توند ده‌که‌وته‌ گیانی یه‌ک ... هه‌موو شته‌کان نیشانه‌ی کاره‌سات بوون... کاره‌ساتیک ده‌مانزانی له‌ پێدایه‌ و هه‌چمان نه‌ده‌کرد بۆ ئه‌وه‌ی خۆمان و دونیای لێ بپاریزین.

٤٠

ئال مورد بۆي گنزامه وه

دنيا بووم منيان بۆ يه كجار ده ویت، هه رچه ند سه یری سه ر و بیچی
خوم ده كرد، له و باوه رده نه بووم، وه ك كه سیکی زیرین هه لمبگرن
و بمخه نه كۆشی سه فا و عه یش و نۆش، تا گه ر جاریکی دی کاریکی
نویان بوو بلین «ئاغای ئال مورد، تو خودا كاتتان هه یه، گه ر به ئه رکی
نازانن، ده ی به ساقه، قوربانی جووته گوونه ئالتوونییه كه ت بین، بفرموون
كه سیکی ترمان هه یه بۆمان بكۆژه». نا ... هینده گیل نه بووم، بكه ومه
داوی وه هاوه. هه میشه ئه و قسه یه ی دایكم له یاد بوو، له هه ر شوینیک
زور حورمه تیان گرتی، له پیشدا و به ر له وه ی دلخۆشكه یت، ژیر قوونی
خوت بۆ چالێکی ره ش بگه ری . هه موو ئه و پۆژانه ی له ژووره ته نیا و
داخراو و رازاوه كه دا بردمنه سه ر، بیرم له یه ك شت ده كرده وه، چون
داوی جینه جیكردنی ئه و ئیشه ی پیم ده سپیرن، ده رچم و و نه گه ریمه وه...
راستیم یاخود هه له، ده نگیك له ناخدا پینده گووتم من وه ك ئه و چه قویانه م
كه یه ك جار به كاردین، داوی ته واو بوونی زه ماوه نده كه بی هیچ دوودلی
و نیگه رانییه ك ده مخه نه ته نه كه ی زبله وه. راستترین شتیك له ژیاندا
بیستیتم ئه و پرسته یه یه كه ده لیت «قه ناس ته نیا یه ك گولله ی هه یه»،
منیش یه ك گولله م هه بوو، فیشه كینکی تاك و تاخانه و هیچی تر. دنیا بووم

هه‌ر نیشانه‌یه‌کم بۆ دابنن ده‌بیت لیبیده‌م. گه‌ر له‌ نیشانه‌که نه‌ده‌م، له‌و‌یادا ده‌ست‌وبرد گولله‌یه‌ک ده‌نن به‌ سه‌رمه‌وه و کۆتایی به‌ هه‌موو شتیک ده‌هینن ... تو چیت؟ هیچ نیت؟ ته‌نیا فیشه‌کیکی هه‌له‌یت و ته‌واو.

به‌یانیا که له‌ خه‌وه‌له‌ده‌ستم، له‌ ناو جیگا‌که‌دا چاو‌م ده‌نوقاند و بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که ده‌بیت شته‌کان چۆن به‌ریوه‌بچن. ئه‌وه‌ی پیشبینی وردی ره‌وتی هه‌موو شته‌کان بکه‌م، وه‌ک جو‌ره‌ خولیا و یارییه‌کی لیه‌اربوو. له‌و کاته‌وه ده‌مه‌نیا به‌رچاوی خۆم که ده‌رگای ئه‌م ژو‌وره ده‌که‌نه‌وه تا ئه‌و کاته‌ی ئیدی من نیشانه‌که‌مم پینکاوه و ئه‌وان به‌ دوو که‌س ئه‌ملاولام ده‌گرن و ده‌مخه‌نه جینیکی بچوکی جام ره‌شه‌وه و ده‌مه‌ن تا بمکوژن و به‌ نه‌ینی له‌ چالیکێ نه‌بینراو و نه‌زانراودا بمنیژن. هه‌موو ئه‌و ره‌وته‌م ده‌یان جار ده‌هینا‌یه‌وه پیشچاوی خۆم، هه‌ر رینگایه‌کی دیلاوارم له‌ خه‌یالدا بایه، ماشینه‌که‌م ده‌برده ئه‌وی، هه‌ر مه‌یدانیکی دیلاوارم بزانیایه، کاری خۆم ده‌برده نزیکێ، ده‌موچاوی ئه‌وانه‌م ده‌هینا‌یه‌ خه‌یالم که ده‌شیت له‌گه‌لمدا بین و رینماییم‌که‌ن و نیشانه‌که‌م پیشان‌بدن، شیوه‌ی قسه‌کردنیا، شیوه‌ی رۆیشتنیا، شیوه‌ی سلاو و مالاواییکردنیا. له‌ هه‌موو ئه‌و وینانه‌دا بۆ یه‌ک شت ده‌گه‌رام، کاتیک نیشانه‌که ده‌پینکم، دواتر چۆن له‌ ده‌ست ئه‌و یاوه‌رانه رابکه‌م و خۆمیان لی ونبکه‌م. شتیک له‌ دلمدا پینی ده‌گوتم گه‌ر هه‌له‌یه‌م ده‌مکوژن. ئه‌وه‌ی ئه‌و ماوه‌یه له‌ دیلاوار بینیبووم به‌س بوو باوه‌ر به‌وه به‌ینم ئه‌وانه‌ی له‌ پشت ئه‌م کاره‌وه‌ن ده‌ست له‌ که‌س نا‌پاریزن، به‌تایبه‌ت می‌زوچه‌یه‌کی مل باریکی وه‌ک من. ده‌بوو بیربکه‌مه‌وه دوا‌ی ئه‌وه چی بکه‌م و چۆن نزیکترین ده‌رفه‌ت به‌کاربه‌ینم تا خۆم ونبکه‌م. ئه‌ی گه‌ر خۆم ونکرد بۆ کوی بچم؟ ته‌نیا جیگا‌یه‌ک له‌ خه‌یالدا بوو، مالی ئاموزایه‌کی دایکم بوو، پیاویکی به‌ ته‌مه‌ن که هه‌ندێ جار ماله‌که‌یم بۆ پاک‌ده‌کرده‌وه و له‌سه‌ر خواستی دایکم خواردن و میوه‌م بۆ ده‌برد، پیره‌میردیکێ له‌ خواترس و بیئاگا له‌ دنیا که ژیا‌نی زا‌هیدیکێ له‌ دنیا

دابړاو ده ژیا، من له مندالیه وه «مامه ی دایه» م پنده گووت. نه وه خولیا ی سهره کیم بوو، دهمویست هه موو وینه کان بهینمه پینش چاوی خوم، تا له و ساته دا که داده به زم، بتوانم راستترین بریار بدهم.

دوو پوږ دواتر، من له خه ودا بووم که دهرگا که یان کرده وه. که سیکي دريژ که لووتیکی نیوه خه رتومی هه بوو هاته ژووره که مه وه، وهک نه وانی تر چاویلکه یه کی رهشی له چاودا بوو، به لام له بری بهرگی سهر بازی، قاتیکي خوله میشی توخی پو شیبوو، په نگیکی بوری هه بوو، جله جوانه کانی له گهل قیافه یدا نه ده گونجان، سمیلکی ناریکی بوو که دیار بوو خوی نه زانانه مه قه سته پاچی کرده. کاسکیتیکی ته پانده بوو سهری، که دیار بوو که لاله یه کی ساف و بیموو و پوچی له ژیردا شاردو ته وه. خالیکی گه وره له ژیر لووتیدا بوو که ناشیرینییه کی بیوتنه ی پینه خشی بوو، له گهل نه و سیفه تانه دا دهنگی له پوخساری به تر بوو، که قسه یکرد دهنگی وها ناخوش بوو، گهر به و دهنگه سرودی په ریا نی به هه شتیشی بخویند بایه ده تگوت خالق ریگای جه هه نه م کوا و قاپی دوزه خ له کوپیه. که هاته ژوورئ، یه که م شت سهریکی وردی ناو ژووره که ی کرد، چاوی به هه موو لایه کدا گیرا، ئینجا چووه توالیته که وه و میزیکي دريژئ کرد، که هاته دهرئ سهر له نوئ به چاو ژووره که ی پشکنی و دواچار بیته وه ی سلابوکات گووتی «نه مړو کاریکي گرنگت هیه، هه سته». په فتاری لای من قیزه ون بوو. پرسیم «تو کینیت... دایک و باوکت فیزی نه دهب و سلاو یان نه کردویت، نازانیت چوویت هه ر جیگایه ک چاوت به که سیک که وت یه که مجار ده بیت سلابو که یه؟». کابرا بیته وه ی سهرمبکات یان بوی گرنگ بیت چی ده لیم گووتی «من دایک و باوکم نییه. پیم گووتی هه سته، نه مړو کاریکي گرنگت هیه». بیته وه ی له جیگای خوم بجولیم گووتم «نه وه ی سهر په رشتی نه مجوره کارانه ده که ن. هه قه خه لکینک بدوزنه وه، له تو نه چن». کابرا گووتی «هه سته برؤ خوت بشو، هه مامیک بکه، با هوشت لای خوت بیت

و چاوت بوون بېيىتت». من بە بىزارىيەۋە ھەستام و گووتم «تۇ خەمى
چاۋى خۇتت بىت... كارت بە چاۋى مەۋە نەيىت». تورەيىم كەمتر بە
ھۈى بى نەزاكەتى و كەم پەۋشتى كابراۋە بوو، بەلكو زياتر لەۋە بوو
كە پىشتىر چى شىۋە و چى ئەگەرىكم ھىتابوۋە بەرچاۋى خۇم ھىچيان
بەۋجۇرە دەرەنەچوون كە پىششىنىمكردبوو. لووت زلى ۋەھا ھەر نەھاتبوۋە
خەيالم. كابرا بىئەۋەى تورە بىت گووتى «پەلەكە، خەلكىكى بە پاىە و
مەقام، لە خوارەۋە چاۋەروانن». من لە ھەمامەكەۋە بانگمكرد «ھىى توش
قەست خوشە. خەلكى بە پاىە و مەقام كاريان بە من چىيە؟». كە خۇم
شت و ھاتمە دەرەۋە، لە ئاۋىنەكەدا سەيرى خۇم كىرد، دوۋىل بووم ئاخۇ
ئەمرو دوا پۇزى ژيانمە ياخود نا؟ . ھەستم بە بىياكىيەكى شىرىن دەكرد.
دەزانىت بىياكى شىرىن چىيە، ئەۋەيە نە بۇت گرنگ بىت كى دەكوژىت و
نە بۇت گرنگ بىت كى دەتكوژىت، بەۋە دەلەن بىياكى شىرىن. ئەۋ ھەستە
بەرھەمى ژيانى ئەم چەند مانگەى رابوردوۋ بوو، بەرھەمى ئەۋ ئىۋارەيەم
بوو كە لە مەيدانەكەى باشوورى شار، سەيرى بۇقۇقىلەم كىرد كەسىك
سەردەبىت و ھىچم نەكرد. ئىستا ئەۋ بىياكىيە شىرىنە ھەموو بوون و
ژيانمى داگىركردبوو. كابرا لە سەر كورسىيەك دانىشتبوو و چاۋەروانى
منى دەكرد. من بە دەرپىيەكى كورتهۋە لە ژورەكەدا ماۋەيەك ھات و
چۆمكرد. دەمويست كابرا بزانىت من ھەست بە بوونى ناكەم. دواتر بە
كاۋەخۇ خۇم گۇرپى و قۇژم داھىنا. كابرا تەنيا سەيرىدەكردم و ھىچى
نەدەگووت. دواى ئەۋەى تەۋابووم، بۇئەۋەى بىزارىيەكەم پرسىم «ھىى
كابرا... تو خەلكى دىلاۋارىيت يان چى؟ بەسەرۋچاۋتدا لەۋە دەچىت
خەلكى شارى قۇقازان بىت». ھەلبەت من دەمزانى ئەسلەن ھىچ ناۋچەيەك
يان شارىك لە دونىادا بوونى نىيە ناۋى قۇقازان بىت، تەنيا بۇ تورەكردنى
ئەۋ پرسىياريكى ۋەھام كىرد. كابرا پرسى «قۇقازان كويىە؟ تۇ دەلىت
چى؟». من گووتم «قۇقازان كويىە؟ ئەۋ شوئەيە كە خەلكى ۋەك تۇ

لینی له دایک ده بن. دلنیا م تو سهرتا له قرقاژان له دایک بوویت و دواپی هیناویانیت بو ئیره». کابرا پیدهچوو له وه گیلتر بیت له گالته تیگات، هر له جیگای خوی قنچ دانیشتبوو و گووتی «نا باب، من خهلکی قرقاژان نیم».

نیو سهعات دواپی ئه وه له خواره وه بووین، له بهردهم ته لاره که دا. ئیتر ده بوو دلنیا بم شته کان گالته نین. سوار ئوتومبیلیکی نوییان کردم، ئهم پیاوه خوی ده رگای پیشه وهی بو کرده وه و سواریکردم، دوو که سی تر، که ههردووکیان قاتی خوله میشی تیریان له بهردابوو، چاولیکه ی رهشیان دانابوو، کاسکیتیان له سهر کردبوو، له دواوه دانیشتبوو. ئه و پیاوه مونه ی له ماله وه له گه لمدا بوو، سوار ماشینه که نه بوو، سلاویکی کویلانه ی بو نیشته جیکانی دواوه کرد و یه کیکی تر له ته لاره که هاته ده ره وه و بو شوفیزی له ته نیشتمه وه سواربوو. من جیگا که م وابوو نه توانم باش ئاو پرده مه وه و به وردی له سهرو سیمای ئه وانی دی وردیمه وه. که س هیچی نه گووت. باش ئیستیک یه کیکیان پرسی «کاک موراد خو خوت ده زانیت چی ده که یته؟». من بیئه وهی هیچ بزنام گوتم «به لی ... به لی، ئه ی چون، حقیقت نه کرد». واهات به دلما ئه وهی له دواوه دانیشتوو و پرسیارده کات، په زمئارای قهره قازانی خویه تی. ده ی په زمئارای قهره قازانی کی بوو؟ من هر نه مده زانی، له ژیانما نه مبینیوو، هیچ وینه یه کیشی بهرچاوم نه که وتبوو. به لام له و ماوه یه ی دوا پیدا کورانی باغه وان ناویان زور ده هینا. بۆچی ههستیکی وام تیدا دروستبوو که ئه وه په زمئارای قهره قازانییه، نازانم؟ . ههستمکرد شتیکی زور گه وره بهریوه یه و من قاره مان یه که می ئه و شته گه وریه م و په زمئارا وه ک که سیکی نهینی و ئه فسانه یی ده شیت له پشتی هه موو شته گه وره کانه وه بیت، بویه دوور نییه خوی به دهستی خوی پاله وانی یه که م به ره و جیگای ئه و رووداوه گه وریه بهریت، که هه لبهت له کوتا پیدا قاره مان یه که م، وه ک هه میشه، به

هۆی خه نجه ريكی نامهردانه له پشته وه شههید دهكریت و وهك پالهوانی ناو ئهفسانهكان بهر له وهی بمریت دهست بهرز دهكاته وه و دهلیت «ئهی ئاسمان... ئهی ئهستیرهكان ... شاهید بن، من به چ غه دریک کوژرام». من بیرم لهو شتانه دهكرده وه و دهمويست قاقا پێكه نم. جار جاریش دهوستانم و به خوم دهگووت «به لی ئال موراد ئه وه خویه تی، ئه وه بیناکی شیرینه، كه ده لین بیناکی شیرین ههیه ئه مهی تویه، ئیستا ده تبه ن یه کیک بکوژیت و دوا یی خوشت وهك توتكه سهگ ده تو پینن، كه چی تو خه یالت لای ئه م شته پرو پو چانه یه، بۆ خۆت هه ر پێكه نه، توژیک ی تر حالی گه ل و گیپالی خۆت ده بینیته وه». هه لبه ت ئه و کاته ی له ماشینه کدا بووم ته نیا بیرم لای ئه وه بوو كه دواتر چۆن ده ر بازیم و رابكه م. ماشینه كه به هیچ یه کیک له و رینگا و شه قامانه دا نه رویشت كه من پیشبینی مکردبوو، من چهند رۆژ بوو هه موو جوړه رینگایه کم هینا بووه خه یالی خۆم، كه چی ئیستا ئه م ماشینه مهلعونه به لارینگایه کدا دهچوو بۆ دیلاواری باکوور، بۆ نزیک مالی خۆمان له غه فارسی، بۆ جیگایه ک من هه ر له فیکر و خه یالما نه بووه. هه ر له رینگا بوو به پرسیا ریکی گه و ره بۆم: بۆ ده بیت بچین بۆ نزیک ی غه فارسی، ده بیت کوژی لی بیت، ده بیت کینی لی بیت؟ . خه یال م بۆ هیچ نه دهچوو. ته نیا ترسم ئه وه بوو كه ئیشه كه له چۆله وانیدا بیت. بۆ نمونه من بخه نه سه ر بانی بینایه ک یان قوتابخانه یه کی چۆل و له و یوه نیشانه یه کم بده نی بیپیکم، ئه و کات ده ر باز بوونم مه حال بوو، چونکه دم و دهست له و یادا کوتایی به منیش ده هینن و مالاوایی هه تاهه تاییم لی ده که ن. له پێچیکدا ماشینه که به ره و ناو بازاری غه فارسی دا به زیی. ئه وه نیشانه یه کی ئومید به خش بوو بۆ من. تا جیگا که جه نجال و پر جوله بیت، ئومیدی ده رچوونم زۆر تر ده بیت. بازاری غه فارسی جیگایه کی جه نجاله، سه دان ده ستگیر و ورده واله فروش له م ناوه دان، سه دان دوکانی بچوک و کوچه و لا گوزه ری تیکه لاو، خوشم شار ه زاییه کم له و شوینه هیه.

ماشینه که له ناو جه رگهی بازاردا ده وه سستیت، یه کیک له وانه ی دواوه له گهل مندا له ماشینه که داده به زیت، شوفیره که و ئه ویدی دانابه زن. من و رابه رکه کم له ده روازه یه کی بچوکه وه ده چینه ژووری که له سه ری نوسراوه «ئوتیلی ئومید». ناویکی سه یر و پیکه نیناوی، که له گهل باری ده روونی مندا نه ده گونجا. من له و ساته دا له و په ری نائومیدی و شکاویدا بووم. هاو ده مه که کم زه لامیکی که ته و به قیافه ته، پیتیگوتم «دوامکه وه». چوار قات به پله که یه کی ته نگ و بژداردا سه رده که وین، سه ر پله که کان به جوری که چلکن و بژگرتوون خه ریکه ده پشیمه وه، له ناوه راستی پله کانداهه سستیکی توندی هیلنج دامده گریته، به لام زور له خۆم ده کم سه ریکه وم. سه ر پله کان ته واو بیده نگن، پیناچیت که س له ئوتیله که دا بیت. من پیشتر نه مزانیوه ئوتیلی وه ها له غه فارسی هیه، من یه ک یه ک ده ست له ده رگای ژووره کان ده دم بزانه ده کرینه وه. تا ده گینه قاتی چوار هیچ که س نابینم، دلم به خیرایی لی ده دات، سه یری هه موو کونج و دیوار و ده رگایه ک ده کم، هه ولده دم به خیرایی له خه یالمدایته یه کی گشتی بۆ هه موو ئوتیله که و ده ور به ری بکیشم. له ژیانمدا سه دان جار لیره وه تیپه ریووم و ئه م ئوتیله نه بینیه. ئیستا له گیلیتی خۆم تورهم. تاکه رینگای پرزگاریم ئه وه یه هه ولده دم بزانه ده توانم له دیوی ئه و دیوه وه ده رباز بم. به پله سی پلان له سه ری خۆمدا داده نیم، یه ککیان : له کاتی دابه زیندا هه رایه ک بنیمه وه و گۆله زیک سازیکه م و شانسیک دروستیکه م تا به ته نیا تیپه قینم و ده رچم. دووم : سه یریکه م بزانه ده رگای هیچ ژووریک کراوه یه تا له کاتی دابه زیندا، به خیرایی خۆم له ژوریک توندیکه م و له په نجه ره وه خۆم بگه ینمه یه کیک له شه قامه کانی ئه و دیو. سیهه م وریابم و هه ر ده رفه تیکی گونجاو بۆ فیلکردن له م پیاوه ها ته پیشی، گیلیتی نه نویتم و به کار بیه نیم، تا چه ند ده قیقه یه کم ده سته که ویت و خۆم لیتره دووربخه مه وه. که گه یشتینه قاتی چوار، هاو ده مه که کم ده رگای ژووری چوار سه د و شه شی کرده وه و پیکه وه

چۈيىنە ژوورۇ. ژوورەكە بۇ جگەرە، زېلى كۆن، تەوالىتى گىراو، فەرشى شى گرتوو، چەرچەفى چلكن، تەختەى پزىوى لىدەھات. پىدەچوو بەر لە ھاتنى ئىمە كۆمەلىك خەلك بۆگەنى پاشەلى خۇيان لىرەدا بەردابىتەوۋە و بە دەرکەوتنى ئىمە، ھىندەى بلىنى يەك و دوو ئەم ناوہيان چۆلكردىبىت. ژوورەكە ژوور نەبوو، بۇ پاشەرۋىەكى پىسى لىدەھات، ۋەك ھەموو پىسى دىلاوار پزابىتە ئەم چەند مەتر چوارگۆشەيەوۋە. كابراى ياوہرم، كورپىكى دەموچاو خرى سىپىكەلە بوو، گووتى «دووقاتى ئوتىلەكەمان بۇ ئەم ئىشە بە كرى گرتوۋە». دەستى برد و پەردەكانى لادا و پەنجەرەى ژوورەكەى كردهوۋە و ھەوايەكى پاك ھاتە ژوورۇ. گووتى «ۋەرە لىرەوۋە سەيرىكە... لىرەوۋە». كە چوومە بەر پەنجەرەكە سەرەنجى شىتىكى تايىبەتىم نەدا، سەقى سەدان سەربان بەرامبەرم بوو. دىمەنەكە جىگاي دلخۇشى نەبوو، دىمەنى بەرمىلە كۆن و كورسىە شكاو و تايەى بىكەلك چاوى تووشى پىشكە و پىشكە دەكرد. خوار پەنجەرەكە بەسەر لا كوچەيەكى تەسك و داخراودا دەپروانى كە پىدەچوو شوپنى كۆكردەوۋەى زېل و پىسى بىت. جىگاكە لەوۋە بەرزتر بوو بتوانم بازىدەم، نىزىكترىن سەربان لە ژىرمدە ھەشت مەترىك دەبوو. ياوہرەكەم دەستى بۇ خالىك پاكىشا و گووتى ئەو ھەوشەيە دەبىنىت، ئەو ھەوشەيە كە لە پىشتەوۋە نوسراوۋە «قوتابخانەى سورەيى سەرەتايى كچان». گووتم «بەلى دەبىنىم، چۆن نايىبىنم ... جا دەبىت تەقە لە چى بكەم، لە قوتابخانەكە يان لە كچانەكە». كابرا زور بە خوڭ ساردى گووتى «ھىچيان... ھىچيان... تەقە لە نوسىنەكە ناكەيت، تەقە لە زەلام دەكەيت. ئىستا كۆمەلىكى زور دىنە دەرەوۋە، لە ناو ئەوانەدا يەكىكت پىشاندەدەم، تۇ تەقە لەوۋە دەكەيت». لە ژوورەكەدا دۆلابىكى كۆن ھەبوو، دەرگاگەى كردهوۋە و تەنگىكى دووربىندارى گەرەى دەرھىنا، تەنگىكى جوان، جۇرىكى تابلىنى ناياب و ناوازە. تەنگەكە ھىند جوان بوو ھەزمدەكرد مولكى من بىت، تەنگى ئەوۋە بوو تەنبا دەستراستىكى بلىمەتى ۋەك من

بيگريت به دهستيه وه. من ئەم ماوهيه كه له گهل تفهنگى پينكان و دووربينداردا ئاشنايم پهيداكرديوو، بووبووم به عاشقى تفهنگى جوان، زور ههزم له گرتن و دهست ليدان و سهيركردنيان دهكرد. كه تفهنگهكهى دايه دهستم گووتم «واى چ پارچهيهكه، واى چ بووكييكه... ئەمه چيه؟ دهتوانم ئەم تفهنگه بۆ من بىت». دهمزاني پرسياىريكى بيمانا دهكهم، بهلام ويستم توزيك هوشى پهرتييكهم و كاتم ههبيت دواى نيشانهكه، بهقسهى پوچ كه ميك كات بدزم و هوشى بهلايهكى ديكهدا بهرم. كابرا يهك فيشهكى له گيرفانى دهرهينا و دايه دهستم، گووتى «تهنيا ئەم فيشهكهت ههيه، گهر نيشانهكهت پينكا، ئەوا تفهنگهكه و كومهلينك شتى تريش هى خوته. گهر نهتپيكا...». دهستيكرد به گيرفانيدا و يهك فيشهكى ترى دهرهينا و خستيه ناو دهمانچهيهكهوه و خستيه سهر سهرم و گووتى «بهمه ميشكت دهتهقينم». «ميشكت دهتهقينم»... ئەو رستهيه بوو كه زورجار له كوراني باغهوانم بيستبوو. من ئەو ديمه نههه و هك خوى له خهياالدا هينابووه پيش چاو، بيباكانه دهستيم لادا و به نارعهتتبه وه گووتم «دهست لابه و كهر مه به، گهر تۆ وا هه ره شهه لى بكهيت، چۆن دهتوانم باش نيشانه بگره وه. ئيوه بۆ ئەوهنده سهيرن ههچ حساب بۆ بارى دهروونى من ناكهن، له گياى چ كئوكتان خواردوه و به ئالفى چ ئاخووپيك گهوره بوون؟ دهى تا تۆ ئەو فيشهكه لهو دهمانچهيه دهرنههينيت، قهسهه به چل و چوار ههزار پينغه مبهه تهقه له تفهنگى منه وه نايهت». له راستيدا دهمويست مندالبازارى دهر بهينم و كاريكبهكم كابرا تووشى په شوكان بىت و له رووى دهروونيه وه ئاسان بريارى بۆ نه دريت. كابرا به ناچارى فيشهكهكهى دهرهينا و خستيه وه گيرفانى. من گووتم «ناعه يزيم، ئەوهندهش گيل نيم، بينه فيشهكهكه به دهرى، كئى دهليت ئيستنا ناچيته تواليتهكه و دهمانچهكهت پر ناكايته وه... كئى دهليت، دهتهويت تۆ دهمانچه بخهيه سهر سهرم و من نيشانهت بۆ بپيكم، بۆ؟ ها بۆ؟ چى بووه؟ كهرى كئى توپيوه تۆ ئەم

حورمه‌ت و ئیمتیازه‌ت داوه‌ته‌ خۆت. من ئال موراد باشترین قه‌ناسی دیلاوار ده‌بیت من نازیکه‌م یان تو ... کابرا، که هه‌ر نه‌مدیوی و نازانم کینیت». کابرا چاوه‌روانی ئه‌وه نه‌بوو تووشی قسه‌ زلی وه‌ک من بیت. دوا‌یی زانیم هه‌موو ئه‌م هیزه‌ی له‌ سه‌ره‌تاوه‌ من سه‌روکارم له‌گه‌لیاندا بووه‌، گروپیکی تاییه‌تی بنه‌ماله‌ی قه‌ره‌قازانین که چه‌ندین سال بو‌ ئه‌م جو‌ره‌ کارانه‌ په‌روه‌رده‌کراون. له‌وه ده‌چوو له‌سه‌ر هه‌موو شتیک مه‌شقیا‌نکردییت، ئه‌وه نه‌بیت چۆن له‌گه‌ل که‌سانی وه‌ک مندا په‌فتاربکه‌ن ... که‌سیکی قیرچیسه‌ که‌ ده‌زانیت چۆن تووشی په‌شوکان و سه‌رلینشیوانیان بکات. دوا‌ی هه‌ندی گه‌توگۆ و ده‌مه‌قاله‌ کابرام ناچارکرد فیشه‌که‌م بداتی. که‌رچی دلنیا‌بووم کابرا فیشه‌کی تری پینیه‌، به‌لام هه‌ستمکرد به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان متمانه‌م لێ سه‌ندۆته‌وه‌ و ئیستا به‌ دوو‌دلییه‌وه‌ په‌فتارده‌کات. من تهنه‌که‌که‌مم له‌ لێواری په‌نجه‌ره‌که‌دا دامه‌زراند و نیشانه‌م له‌ ناو ده‌رگای قوتا‌بخانه‌که‌ گرت‌وه‌. کابرا له‌ ته‌نیشتمه‌وه‌ به‌ وردی چاوی بری‌بووه‌ ناو هه‌وشی قوتا‌بخانه‌که‌. من پرسیم «ئه‌وه‌ی ته‌قه‌ی لێده‌که‌م، ژنه‌ یاخود پیاوه‌؟». گووتی «هه‌لبه‌ت پیاوه‌... پیاوه‌. لیت تیکنه‌چیت». «ئه‌ی بو‌ وینه‌که‌یم پیشان ناده‌یت، تا بیناسم». کابرا خه‌ریک‌بوو هه‌وسه‌له‌ی له‌سه‌ردا نه‌ده‌ما، به‌لام دانی به‌ خۆیدا گرت و گووتی «دیاره‌ هۆیه‌ک هه‌یه‌ که‌ وینه‌که‌ت پیشان ناده‌م، هۆیه‌ک هه‌یه‌. ئیت‌ر ئه‌وه‌نده‌ قسه‌مه‌که‌». گووتم «باشه‌ ... باش. به‌س یه‌ک پرسیا‌ری تر. ئه‌و که‌سه‌ی ده‌یکوژم پیاویکی زور گرنگه‌ یان نا؟». «گرنگه‌ ... به‌لێ ... به‌شی خۆی گرنگه‌؟». «پیاویکی خراپه‌؟ ئه‌گه‌ر پیاویکی خراپ نییه‌، بو‌ بیکوژین؟». «به‌لێ پیاوی خراپه‌. ده‌یکوژین چونکه‌ پیاویکی خراپه‌». من هه‌ناسه‌یه‌کم هه‌لکیشا و گووتم «شتیکی باش نییه‌، پیاویکی وا خراپ خۆی کردوه‌ به‌ خویندنگای کچاندا. بو‌ هیش‌ت‌تان بچیت؟ ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی برواته‌ ژووری بیکوژین. تازه‌ سوودی چیه‌؟». «ئه‌هه‌هه‌هه‌هه‌ها. تو چیت، بیده‌نگ به‌، چاو بنی به‌ دوو‌ربینه‌که‌وه‌، دلنیا‌م

توزیکی تر دینه ده‌ری». من گووتم «باشه باش. به‌س راستت ده‌ویت، تا ئیستا نه‌میستوه که‌س له دیلاوار به گولله‌ی قه‌ناسه بکوژریت. گهر خه‌لکی فیری ئهم ئیشه‌ش بین باش نییه. ئه‌وسا که‌س بۆ میزکردنیش ناتوانیت سهر له ژوور بیتیته‌ده‌ری، ئیشه‌که ده‌بیت به گالته بازار. پیم خوش نییه ئهم تفه‌نگه جوانه بۆ ئهم کارانه به‌کاربه‌یتیم. من بوومایه له جیاتی ئیوه کاری وام نه‌ده‌کرد». کابرا که ته‌واو سه‌غله‌ت بووبوو، گووتی «تۆ راستده‌که‌یت.. راستده‌که‌یت. منیش که‌سیکم وه‌ک تۆ. به‌س تۆ ئاگات له تفه‌نگه‌که‌ت بیت». من گووتم «هینی باشه باش. به‌لام پیم بلی تۆش سهر به باغه‌وانه‌کانیت، تۆش وه‌ک من له باغه‌وانه‌کاندا بوویت؟». ئه‌و به‌درۆوه گووتی «ئا.. کاکه .. ئا. منیش له باغه‌وانه‌کانم». «ده‌ی که‌وايه، ده‌بیت بزانی‌ت کئ یه‌که‌م فیشه‌کی باغه‌وانه‌کانی ته‌قاند، ده‌ی پیم بلی، گهر زیره‌ک بیت ده‌زانی‌ت ...». کابرای گوپدار گووتی «نازانم، له کوی بزانی‌ت. ئاگات له ئیشه‌که‌ت بیت و ئه‌وه‌نده قسه‌ی پروپوچ مه‌که». «من بووم، من یه‌که‌م که‌س بووم که یه‌که‌م فیشه‌کی باغه‌وانه‌کانم ته‌قاند. هه‌موو ده‌زانن، سه‌ی ئه‌سلان خوشی ده‌زانی‌ت». کابرا جگه‌ره‌یه‌کی داگیرساند و گووتی «باشه، ده‌ستخوش بیت، ده‌ستخوش بیت. خیرت بنوسیت». من توزیک لووتم خوراند و گووتم «ده‌زانی‌ت، ئهم ماوه‌یه هینده کورت و که‌مه ئه‌سله‌ن قه‌ناسی ناویت. من به ده‌مانچه‌ی ئاسایی هه‌ر شتی‌کم بویت لینه‌ده‌م». کابرا گووتی «وايه، راسته، به‌لام چه‌کی دووربیندار وردتره، قه‌ناسه باشتره. نامانه‌ویته‌هله‌ی تیدا بکری‌ت. ئیمه ئیشی خومان ده‌زانین. ئیتر تکایه بینه‌نگ به». من بۆ ماوه‌ی چه‌ند هه‌ناسه‌یه‌ک بینه‌نگ بووم و دواتر پرسیم «تۆ مامۆستا سمکو سو‌ه‌یه‌ب ده‌ناسیت؟». «مامۆستا سمکو سو‌ه‌یه‌ب چ گه‌وا‌دیکه؟». «نا، مامۆستا سمکو سو‌ه‌یه‌ب زور پیاوی چاکه، ئه‌سله‌ن گه‌واد نییه، راسته ژنه‌که‌ی زور جوانه، ئه‌ویش زور دلی پیسه و چه‌زیش ئاگات که‌س بجیته‌ مالیان، به‌لام ئه‌سله‌ن گه‌واد نییه. پیاویکه

ده‌زانیت زور چه‌زی له چیه؟». کابرا به تو‌په‌یه‌وه شه‌قیکی له دیواره‌که‌ی به‌رده‌می هه‌لدا و گووتی «نا... نا، له کو‌یوه بزانه‌م مام‌وستا گوو، چه‌زی له چیه؟». من به ساردی گووتم «زانیم نازانیت... به خودا زانیم نازانیت. مام‌وستا زور چه‌زی له په‌ری بالنده‌بوو، ده‌یه‌ویت بالنده‌یه‌کی گه‌وره گه‌وره دروستبکات، په‌ری هه‌ر چی جو‌ره ته‌یری دونیا‌یه کۆیکرد‌وته‌وه. چی ته‌یریک له‌سه‌ر زه‌وی هه‌یه، مام‌وستا له هه‌ر یه‌که‌یان تاقه‌ په‌ریک به کارده‌هینیت، له هه‌موو په‌ره‌کان دواجار بالنده‌یه‌ک دروستده‌کات، به ئەندازه‌ی بورجیکی زور به‌رز ...».

له‌و قسانه‌دابووین که به‌ر ده‌رکی قوتابخانه‌که جموجۆلیکی تیکه‌وت. من چاوم نا به دوورینه‌که‌وه و نیشانه‌م له ناو ده‌رگا‌که‌ گرت‌ه‌وه. کابرا‌که‌ی ته‌نیشتم هه‌ناسه‌برکیتی پیکه‌وت، به‌په‌له‌ گووتی «پیاویکی قات له به‌ره، قاتیکی قاوه‌یی کالی له به‌ردایه، سمیلکی گه‌وره‌ی زه‌ردی هه‌یه، قژی بو‌ دواوه هه‌لداوه‌ته‌وه». له‌گه‌ل قسه‌کانی ئه‌ودا خه‌لکانیکی زور پیکه‌وه له ده‌رگای قوتابخانه‌که هاتنه‌ ده‌ری. قوتابخانه‌که دوو ده‌رگای هه‌بوو، ده‌رگایه‌ک له‌سه‌ر چه‌وشی قوتابخانه‌که و ده‌رگایه‌کی‌ش له‌سه‌ر ده‌ره‌وه، مه‌ودای نیوان ئه‌و دوو ده‌رگایه‌ نزیکی بیست مه‌تر ده‌بوو، من ده‌بوو له مه‌ودای ئه‌و بیست مه‌تره‌دا بیپیکم. باشت‌ر بوو له ده‌مه‌تری یه‌که‌مدا، گونجاوترین ده‌رفه‌ت هه‌لبژیرم و بیپیکم. له ناو دوورینه‌که‌مدا دوزیمه‌وه، پیاویک نه‌بوو که‌س نه‌یناسیت، هه‌موو دیلاوار له مندالییه‌وه ده‌یانناسی. به‌لام من له‌و ساته‌دا وه‌ها خه‌یالم له‌سه‌ر ده‌ست و هه‌ناسه‌ی خوم بوو، ئه‌وه‌ی بیرم لی نه‌ده‌کرده‌وه، ئه‌وه‌یه ئه‌و پیاوه بناسمه‌وه و بزانه‌م کینه‌ه. له ناو دوورینه‌که‌مدا وه‌ک پیاویکی سوور و سپی و جوان هاته‌ پیش چاوم، پیکه‌نینیکی گه‌شی هه‌بوو، چوارده‌وری به‌ مام‌وستای قوتابخانه‌که گیرابوو. ئه‌و له ناو دوورینه‌که‌دا پتده‌کهنی و منیش له‌گه‌لیدا پتده‌که‌نیم، به‌جۆریک نزیک بوو لیمه‌وه هه‌ستم به‌ دۆستایه‌تی ده‌کرد. ئیستا دوو

هاوری بووین، من ئوم ده‌بینی و ئو منی نه‌ده‌بینی ... ئو ساتهی که ده‌ستم نادا به په‌له‌پیتکه‌ی تغه‌نگه‌که‌دا، ده‌مزانی گولله‌یه‌ک ره‌وانه‌ده‌که‌م که هه‌رگیز ناگه‌رپته‌وه، دلنپاش نه‌بووم ده‌پیکیت یان نا، نه‌شمده‌زانی ئایا به زیندوویی ده‌مینم تا بزانم کاریگه‌ریی گولله‌که‌م له‌سه‌ر میژووی دیلاوار چیه‌یان نا... ته‌قاندیم و ته‌واو ... ته‌قاندیم و بیئه‌وه‌ی بزانم بو؟ به سه‌لیقه‌ی ده‌سترستیکی لیزانه‌وه‌نا، به‌لکو به‌بیناکی یه‌کیکه‌وه‌که‌هیچ شتیکی بو‌گرنگ نییه.

له دهره وه باران به توندی دباریت. من له سهر جیگا که م گینگل ددهم و دمه ویت بڅه وم. زه هاو له میژه خه وتوو و من دهنکی بارانه که ناهیلیت بڅه وم، چاو دادمڅه م و گوئ له دهنکی باران دهگرم. له کورته ساتیکدا ئو مهودا ئه فسانه ییبه له نیوان خه ون و راستیدا هیه ټیکه له ده بیت. هم له دهره وه ی ژووره که م باران دباریت و هم له خه ومدا، به جوریک نازانم ئو دهنکه ی دیته گویم، دهنکی بارانی ناو خه ونه که یه یان دهنکی بارانی راستییه... هه ردوو دهنکه که وهک یهک وان، هه ردوو دهنکه که یهک ئاواز و یهک خیراییان هیه. من چاو لیکده نیم و هیدی هیدی دهرمه ژیر ترسناکترین بارانیک له ژیانمدا بینوم. کومه له هه وریکی زور توره ده بینم، هه وره کان وهک هه وری ئاسایی نین، لهو هه ورانه ن که به نیازی په لامار دهرده که ون، له سه ره تاوه شیت و پقاوی و هیرشبه رن. ته نیا که ئو جوړه هه ورانه ده بینم له بوونی هیزکی هوشیار و تاریکی ناو سروشت دلنیا ده بمه وه، جوړه هه وریکن که له ئاسوکانه وه دهرده که ون دیاره به نیازی ترساندن و هه ره شه دهرکه وتوون، دیاره ده یانه ویت شاریک یان نه ته وه یهک یان ده فهریکی که وره بترسین، من ده یان بینم دین، ده یان بینم وهک درنده یهک به سه رماندا ده کشین، وهک هه وری تر نم نم دانا که ن... وهک هه وری تر له چند دلویکه وه ده ست پی نا که ن، به لکو وهک ئه وهی

غزہ بیکی خودایی دہرخن نالہ یک دہکن و بہجوریکی یہ کسہرہ دہگنہ
 ئہوپہری توندی و خیرایی، بہ شیوہ یک ئادہ میزادہ کان ناتوانن جاریکی
 تر سہر بہرزیکہ نہوہ و ببینن بہ چ ہورورژمیک، بہ چ گوژمیک شہیتانی
 دہدن بہ زہویدا. من ہورہکان دہبینم... ہہوری ناو خہونہکان... ہہوریک
 یہ کہ مجارہ دہپہریتہ خہونمہوہ، ہہوریک کہ نازانم ہہوری ناو خہونی
 منہ یان خہونی کہ سیکی ترہ... لہ ساتیکدا ہستدہکم لہ خہونی خوم
 دہرچووم، لہ ساتیکدا دہپہریمہ ناو خہونی زہہاو، دہزانم ئیتر ئہوہ من
 نیم کہ سہیری ئہو ہورہ شیتانہ دہکات، ہہورہکان لہ سہری ئہودا شیتتر
 و توندتر و دپندہ ترن، و ہک جانہوہری تورہ، و ہک دپندہیہکی نہرہداری
 خوارفی، ہہموو بہجوریکی ترسناک دہنرکینن، دہنگیان لہ دہنگی
 جانہوہریک دہچیت خوی بؤ پہلامار ئامادہ بکات، ہہورن کہ ہاتوون
 زہمین ویرانبکہن، دارستانہکان ہلکہن، شارہکان بخنکینن، ہستدہکم
 کہ زہہاو کہوتوتہ ژیر ئہو بارانہ، ہستدہکم وردہ دہلہرزیت، گویم
 لہ ہناسہیہتی بہرز دہیبتہوہ، لہ خہونہکہدا دہنگی دلی زہہاو دہیستم،
 ترسی ہست پیدہکم، لہرزی لہشی دہگوازیتہوہ بؤ ناو لہشم... لہ
 ناکاو ہہورہکان پہنگیان دہگوریت، و ہک ئہوہی لہ پشتہوہ، لہ چینہ
 بالاکانی ئاسمانہوہ، لہ شویتہ دوورہکانی گہردونہوہ قہسابخانہیہکی
 نہینی بہرپاییت، و ہک ئہوہی خوینیک نہینی لہ سہقفی مہلہ کوتہوہ بتکیت
 و دونیا سوور بکات، ہیدی ہیدی ہہورہکان سوور دہبن، بہجوریک
 سوور دہبن من تووشی ترس و ہراس و ہاوار دہبم، ہہموو گیانم
 دہنیشیتہ سہر ئاو، ئاکادار دہبمہوہ و لہ بہر خومہوہ و ہک فیکرتو
 دہلیم «ہہورہکانی دانیال .. ہہورہکانی دانیال ... ہہورہکانی دانیال».
 سہراپای جہستہم ئاوہ، و ہک تہواوی ئہو بارانہ مہلعونہ لیندایم، ہہموو
 لہشم و ہک یہکیک لہرزوتایہکی کوشندہی گرقتیت دہلہرزیت، دہست بہ
 دہموچاومدا دہہیتم و گویم لہ تہپہی سینہی خومہ، و ہک یہکیک شیت،

هه‌ندی قالونچه‌ی قه‌زه‌ون به جه‌سته‌یدا هه‌ل‌ب‌گه‌ریت چه‌ند هاواری خن‌کاو له‌ گه‌روم دینه‌ده‌رئ... چاو ده‌که‌مه‌وه و له‌ تاریکیه‌که‌دا زه‌هاو ده‌بینم که له‌ جینگای خۆی هه‌ستاوه و وه‌ک مندالێکی ترساو له‌ شوینی خۆی به‌ ده‌نگیکی کپ و خه‌فه‌ ده‌گری. من خۆم ده‌خشیتیم و ده‌که‌مه‌ لای و باوه‌شی پیداده‌که‌م و هاو‌ده‌که‌م «زه‌هاو، زه‌هاو، زه‌هاو». به‌ ده‌نگیکی ترساو و گر و کپه‌وه ده‌لێت «مسته‌ر هه‌وره‌کانم بینیه‌وه، هه‌وره‌کان، باب‌روین شتی ناخۆش به‌ریوه‌یه... باب‌روین». من باوه‌شی پیاده‌که‌م و ده‌لێم «منیش بینیم، هه‌وره‌ سووره‌کان، هه‌وره‌کانی دانیال... هه‌وره‌کانی ئه‌و». وه‌ک ئه‌وه‌یه گۆینی لی نه‌بووبیت من گووتم چی، به‌ ده‌م ئازار و هه‌نسکیکه‌وه که‌ پره‌ له‌ نیشانه‌ی ترس ده‌لێت «باب‌روین، گه‌وره‌م با لیره‌ برۆین. هه‌ر وه‌ختیک ئه‌و خه‌ونه‌ ده‌بینم شتی زۆر ناخۆش بووده‌دات، زۆر ترسناک». من باوه‌شی پیاده‌که‌م و ده‌لێم «بۆ کوێ برۆین، بۆ کوێ... شوینیک نییه‌ بۆی بچین...». ده‌کشیته‌وه دواوه و خۆی ده‌نوو‌سینیت به‌ دیواره‌که‌وه و هه‌موو گیانی ده‌له‌رزیت .

ئه‌وه‌ یه‌که‌مین جار بوو، هه‌وره‌کانی دانیال بینیم... هه‌وره‌کانی کاره‌سات ... نیشانه‌کانی ترسیک که‌ له‌ میژه‌ چۆته‌ پۆحمانه‌وه. زۆری نه‌برد دوا‌ی ئه‌و شه‌وه‌ سه‌ره‌تای کاره‌ساته‌کان ده‌رکه‌وت .

چه‌نگ له‌گه‌ل سه‌ره‌تای زستاندا ده‌ستی پێکرد، جه‌نگی راسته‌قینه. سوپای مه‌مه‌د حه‌سار که‌ ئاگاداری خۆئاماده‌کردنی گه‌وره‌ی ئیمه‌بوو، بۆئه‌وه‌ی ڕیگا له‌ ئاماده‌کارییه‌کان بگریت و پلانی ژهن‌راله‌کانی دێلاوار هه‌لبوه‌شینیته‌وه، ده‌ستیدا‌یه‌ هیزشیکێ پێشووه‌خت. ته‌واوی سه‌رکرده‌ سه‌ربازییه‌کانی دێلاوار له‌و بر‌وایه‌دا نه‌بوون که‌ دوژمن له‌ سه‌ره‌تای زستاندا په‌لامارب‌دات، هیزشه‌کان غافلگیریه‌کی ته‌واو بوون. له‌و کاته‌وه‌ی ئیمه‌ هاتبووین، به‌

دهگمهن و له دووره وه نهبيت گويمان له دهنگى گولاله نهبووبوو. شهوى پهلامار، سهرتا دهنگى تهقينه وه و دهستريژهكان له دووره وه دههاتن. دهنگهكان گه وره بوون، زرمه ي گولاله توپ كه له سهنه گره كانى سهرووى ئيمه وه دهيدا به زهويدا، ترسيكى سهره تايي خسته دلمان وه. له دهستپيكا دهنگهكان كپ و نهرم دههاتن، دواتر هيتد نزيكبوونه وه دهياتوانى هه موو خه وتووه كان به ئاكا بهينه وه. نزيكى سهعات يه كى شهو بوو كه دهنگى تهقينه وه كان تهواو له ئيمه نزيك بووه وه، كه من هاتمه دهري نه قيب خوى گوريبوو و پالتويه كى باراني دريژى له بهر كردبوو. له گهل سهربازى بيته له كه دا قسه يده كرد، پيده چوو هه ولى دروستكردى په يوه ندى بدن و بويان نه كريت، نه قيب توره بوو له وهى نه يده زانى چى بووه و له سهروو خوشيه وه دهنگيك نيه راستيه كانى بوو روونبكات وه، چهند هه وليانده دا له گهل بنكه كانى ترى سوپادا په يوه ندى بگرن، به لام هه موو هيله كان چرابوون و كهس نه دههاته سهر خهت. نه قيب منى بانگكرد و گووتى «تكايه ئاگادارى كرينكاره كان به، من دهبيت بچم بوو سهر چيا». ئيمه له سهر شاخ، پينچ كرينكارمان هه بوو، له گهل خهوت سهرباز كه تازه هاتبوون و ئيشيان كارى هه والگري بوو. باران به توندى دهبارى، دهنگى تهقه و تهقينه وه كان وچانيان نه ده دا. نه قيب خوى به تهواوى چهكه وه و له گهل دوو سهربازدا به ره و تروپكى چيا سهر كهوت. من له خواره وه هه موو ئيشكه ره كانم ههستان و پينمايم پندان تا كه لوپه لى زور سووك و پيوستيان كوكه نه وه و ئاماده بن. له رزيك پريبووه گيانمان، هه م ترس و هه م سهرما پيكه وه يارييان به جهسته مان ده كرد. زوريه ي ئيشكه ره كان دهله رزين، من به سهريانه وه دهگه رام و په توكانم تيوه ده پينچان و داوام ليند كردن ئارام بن. هه مووى چهند دهقيقه يه ك بوو كه نه قيب به ريكه وتبوو كه يه كه مين ناله مان له سهرو خومان وه بيست. شوينى هوله كان كه نار و بن چيا كه وتبوو، له ويوه نه مانده توانى بينين چى له سهره وه پرووده ات،

من و زه‌هاو تکامان له ئیشکه‌ره‌کان کرد دابنیشن و ئارام بگرن و نه‌چنه ده‌ری، تا بروین و هه‌والێک بزانی. هه‌ر دوو‌کمان دوو جلی باشی ژیر بارانمان له‌به‌رکرد و چووینه‌ گوشه‌یه‌که‌وه تا شتیک له‌ لوتکه و رینگاکانی ده‌ورو‌به‌ر ببینن. ته‌قینه‌وه‌ی یه‌که‌م، چه‌نده‌ها ته‌قینه‌وه‌ی تری به‌ دوا‌دا هات. شریخه‌ی توپ که‌ ده‌یدا به‌ به‌رد و تاویره‌کانی چیا‌ی سه‌روماندا له‌ ته‌واوی دۆل و بنا‌ره‌که‌دا به‌ جو‌ریکی تو‌قینه‌ر ده‌نگیده‌دایه‌وه. دوا‌ی هه‌ر ته‌قینه‌وه‌یه‌ک گویمان له‌ چه‌ندین ده‌ست‌پژ ده‌بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی یه‌کیک به‌ چه‌کیکی سووک بیه‌ویت وه‌لامی ئه‌و نا‌له و گرمانه‌ بداته‌وه که‌ گولاله‌ توپه‌کان دروستیانده‌کرد. زه‌هاو گووتی « دانیام له‌ مه‌مه‌د حه‌سه‌اره‌وه په‌لامارده‌ده‌ن». منیش گووتم «دیاره... شه‌ر زووتر له‌وه ده‌ست‌پێک‌رد که‌ نه‌قیب یوکسه‌ل چاوه‌روانیده‌کرد». باران نه‌یده‌هیشته‌ به‌ پرونی ده‌نگی هه‌موو ئه‌و گولاله‌ و ته‌قینه‌وانه‌ بییستین که‌ شه‌ویان ده‌هه‌ژاند، له‌ وچانی‌کدا هه‌ستمان‌کرد که‌ له‌ سه‌ره‌وه و له‌ ترو‌پ‌کدا پێک‌دادان و شه‌پی روو به‌ روو هه‌بیت، ده‌نگی ده‌ست‌پژ له‌ شوینی جیا و له‌ تفه‌نگی جو‌راو‌جو‌ره‌وه ده‌هات. من ترسینکی که‌وره له‌ دلم نیشته‌بوو. تاکه‌ پرسیارم ئه‌وه‌ بوو، که‌ر دو‌ژمن له‌ چیا بیه‌خواری، ئیمه‌ چیمان به‌ سه‌ردیت.

نیوسه‌عاتی نه‌برد که‌ نه‌قیب و دوو سه‌ربازه‌که‌ به‌ په‌له‌ هاته‌ خواره‌وه. تاریکی و باران نه‌یانده‌هیشته‌ به‌ پرونی پوخساری نه‌قیب بینم، به‌لام به‌ هه‌ناسه‌ و په‌شیویی ده‌نگیدا هه‌ستم به‌ شله‌ژانینکی ده‌روونی که‌وره‌ کرد. گووتی «سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌د حه‌سه‌ر گه‌یشته‌ونه‌ته‌ سه‌ر چیا. په‌یوه‌ندیمان به‌ سه‌ره‌وه‌ بو‌ نا‌کریت. چه‌ند هه‌ولده‌هین په‌یوه‌ندی بگرن و هه‌والیکمان ده‌ست‌به‌ویت یان فه‌رمائیک له‌ سه‌ر‌کر‌دایه‌تی سوپاوه‌ وه‌ربگرن، شتیکمان ده‌ست‌گیرنابیت. تکایه‌ به‌ په‌له‌ پاسه‌کان ئاماده‌بکه‌ن، مه‌هیلن هیچ پوناکییه‌ک ببینریت، چ‌را ده‌ستی و لایته‌ دامه‌گیرسین، که‌م‌ترین ده‌نگتان لێوه‌ بیت، ده‌بیت هه‌ول‌بده‌ین کری‌کاره‌کان تا خواره‌وه‌ به‌رین و جی‌گایه‌کی ئه‌مینان

بۆ بدۆزینه‌وه، گهر ئیستا کریکاره‌کان دوورنه‌خه‌ینه‌وه سبه‌ی که روناک بووه‌وه ناتوانین و خودا ده‌زانیت دواتریش چی رووده‌دات.

دلنیا‌بووم که نه‌قیب خوشی به دروستی نازانیت چی ده‌کات. شتیکی دیاریک‌راوی له پلاندا نه‌بوو، هیند هه‌بوو ئیستا ئیمه هینیکی داب‌راوی گه‌وره بووین که نه‌مانده‌زانی چی له چوار ده‌ورمان روویداوه. من له ناو ده‌نگی ریزنه‌ی ته‌قه و په‌هیل‌ه‌ی باراندا به نه‌قیبم گووت «گهر ئه‌مشه‌و سه‌ری چیا‌یان گرتیت، له‌وانه‌یه‌ بینه‌ خوار، به‌لام ئه‌ی کریکار و سه‌ربازه‌کانمان له‌سه‌ر چیا چیا‌یان به‌سه‌ره‌اتووه؟ چون‌ئه‌وان جیبه‌یلین؟». نه‌قیب گووتی «ئیمه‌ تا نزیکی لوتکه‌ سه‌رکه‌وتین. دوو جار وه‌خت بوو پارچه‌ توپ بمانیکی‌ت. لوتکه‌که‌یان گرتووه و هینیکی زۆریان لی بلاوکردۆته‌وه. ئیستا به‌هه‌موو جو‌ره‌ چه‌ک‌یک ده‌وربه‌ری خویان بۆردومان ده‌که‌ن، ده‌ترسن هیزیک هه‌بیت سه‌ربه‌که‌ویت و په‌لاماریان بداته‌وه، دلنیا‌م که‌میکی دی ده‌که‌ونه‌ کوتانی ئه‌م بناره. تا زووتر لی‌ره‌ دووربه‌که‌وینه‌وه دره‌نگه. له که‌متر له‌ چاره‌کیکی تر‌دا بۆردومانی که‌مه‌که‌ش ده‌ست پنده‌کات. ته‌نیا شتی گرنگ رزگارکردنی ئه‌م ئیشکه‌رانه‌یه، ئه‌مانه‌ حیسابی هینزی جه‌نگاوه‌ریان بۆ ناکریت، ده‌بیت تا زووه‌ لی‌ره‌ دووریان به‌خه‌ینه‌وه».

من بی‌ئهو‌هی بیربه‌که‌مه‌وه گه‌رامه‌وه بۆ ناو ئیشکه‌ره‌کان، هه‌موو به‌ جوریک له‌ جو‌ره‌کان ئاماده‌بوون، چراکان خامۆش‌کران و له‌سه‌ر پۆشنایی هه‌ندئ لایتی ده‌ستی و مؤدا هه‌رچی‌به‌که‌ هه‌بوو کۆمانکرده‌وه، من له‌ ژووره‌که‌ی خۆمدا به‌سته‌ی ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانم خسته‌ کۆله‌ پشتیکی بچوک و ده‌ستی زه‌هاوم گرت و گووتم «زه‌هاو گوئی‌گره، من به‌رپرسم له‌ تو، به‌رپرسم له‌ ژیا‌نت، هه‌رچی‌به‌که‌ بووه‌ ده‌بیت پیکه‌وه‌ بین، تکایه‌ له‌ من دوورمه‌که‌وه». زه‌هاو سه‌یریکی کردم و گووتی «گه‌وره‌م من رینگا ده‌زانم، باب‌روین، من رینگا ده‌زانم. دلنیا‌م شتی خراپ روووده‌دات، شتی زۆر خراپ».

هه‌ر دوو کمان گومانیککی زۆرمان هه‌بوو، من بتوانم نه‌ خۆم و نه‌ ئه‌و له‌ هیچ مه‌ترسییه‌ک و له‌ هیچ دوژمنیک بپاریزم، به‌لام ده‌بوو باوه‌رمان به‌ یه‌ک بیت. ده‌ستم خسته‌ سه‌ر شانی و گووتم «چۆن ده‌توانم له‌ شه‌وینکی وه‌ها بپه‌رحمدا واز له‌م به‌دبه‌ختانه‌ به‌یتم. چۆن ده‌توانم؟ ها بۆ واده‌زانی من هینده‌ نامه‌ردم». زه‌هاو به‌ ده‌نگیککی گریاوه‌ وه‌ گووتی «ده‌زانم هیچت بۆ ناكریت، چیت بۆ ده‌كریت، هیچ كه‌س هیچی بۆ ناكریت». توند ده‌ستیم گرت، نه‌مه‌و یست كات به‌ فیرۆ بده‌م گووتم «گوئیگه‌ زه‌هاو ده‌بیت هه‌ولی خۆمان بده‌ین، ده‌بیت هه‌موو هه‌ولی خۆمان بده‌ین، هه‌سته‌ و خۆت كۆبكه‌ره‌وه‌». له‌و ساته‌دا خه‌یالم لای هیچ نه‌بوو هه‌له‌هاتن و دووركه‌وتنه‌وه‌ نه‌بیت له‌م جیگایه‌ كه‌ سی مانگ بوو به‌رده‌وام ئیشتان تێدانه‌كرد. زه‌هاو ویستی كه‌له‌ره‌قی پیشانبدا، کاریكه‌ری خه‌ونه‌كان و ترسی ته‌قینه‌وه‌كان و وینه‌ تاریكه‌كانی ناو یاده‌وه‌ریی خۆی ته‌واو ترساندبوویان، گووتی «ئه‌و بارانه‌ی ئه‌م شه‌و ده‌باریت، هه‌مان بارانی ناو خه‌ونه‌كانمه‌». من توند ده‌ستم گرت و له‌گه‌ل خۆمدا برده‌مه‌ ده‌ری، بیئه‌وه‌ی بواریك بۆ قسه‌ و نا‌هه‌زایی به‌یتمه‌وه‌. به‌ په‌له‌ و بیته‌نگ، له‌ ناو باران و په‌هێله‌یه‌کی بیوینه‌دا كه‌ هه‌موومانی تا سه‌ر ئیسقان ته‌ركردبوو، چووینه‌ ناو پاسه‌كان، نه‌قیب بپاریدا خۆی له‌ پیشمانه‌وه‌ بپروات. ترس، له‌رزی خسته‌بووه‌ جه‌سته‌ی زۆبه‌مان، میرئه‌ودال نه‌بیت كه‌ كپ و بیناك ده‌رده‌كه‌وت، پێده‌چوو درێژه‌دان به‌ خه‌وی له‌ هه‌له‌هاتن له‌ مه‌رگ بۆ گرنگتر بیت. مام ده‌رویشی شۆفیر له‌ گه‌شتان زیاتر ده‌له‌رزی. یه‌ك دووانیک له‌ ئیشه‌كه‌ره‌كان به‌ر له‌وه‌ی سوار پاسه‌كه‌ ببن، سه‌رسه‌ختیان ده‌نواند و داوای چه‌کیان ده‌كرد تا شه‌ری دوژمن بکه‌ن، به‌ ده‌نگی به‌رز ئازایه‌تیان ده‌رده‌خست و جوامیریان ده‌رده‌هینا و ده‌یانگووت «لینگه‌رین بابكوژرین و دوژمن بزانیته‌ دیلاوار چه‌نگاوه‌ری هه‌یه‌». من كه‌میک توپه‌ و نائارام گووتم «هه‌لبه‌ت گه‌ر چه‌ك هه‌بوایه‌ شه‌رمانده‌كرد. به‌لام ئه‌مه‌ هه‌رشیککی كتوپه‌ر، نه‌ چه‌كمان هه‌یه‌، نه‌ ده‌زانین

چی پرویداوه. په یوهندی بیتله کانمان له گهډل سره کر دایه تیدا پچړاوه. نه مه کارینکی خو پاراستنه تا تیده گه یڼ چی پرویداوه و ده بیت چی بکین». هه موو له پاسه که دا دانیشتبووین که یه که م گولله هاوهن له شوینی کونی خپوه تگا که ماندا ته قییه وه. ناله که ی ودها گه وره بوو پاسه که ی له رانده وه. هه موو دلمان به جوړینکی نااسایی و خیرا لیده دا، ناو پاسه که تاریک بوو، هیچ جوړه سرچاوه یه کی روناکی نه بوو، به لام هه ستمده کرد ده توانم له فه زای گشتی پاسه که دا، له و بیده نگیه قورسه ی که بالی به سرماندا کیشاوه، قوولایی ترسه کان بخوینمه وه، ترس ته نیا له ناو چاو و له سره روخسار و له روانیدا ناخوینریته وه، به لکو له هه ناسه و بیده نگي و جولای جهسته ی مرقه کانیشدا دهرده که ویته وه. بهر له وهی پاسه که بکه ویته جول، دوو هاوهنی تر له بهرده لانه کانی بان ئو جیگایه ی خنده کمان لیده دا که وت و روناکی ته قینه وه کانیان شهوی پروونا ککرده وه. پاسه کان به خیرایی که وتنه ری، نیمه دوی خیرایی جیبه که ی نه قیب که وتبووین، من له پیشه وه نزیکی مام دهرویشی شو فیتر دانیشتبووم، ده مبینی که خیرایی نیمه پابهندی خیرایی جیبه که ی نه قیبه که له ههندی شویندا خیرا و له ههندی شوینی تر دا به کاوه خو دهرویشت. زور نه بوو که وتبووینه ری که له ناکاو جیبه که وهستا، من له شوشه ی باراناوی پاسه که وه تارمایی نه قییم بیني دابه زیی، له تاریکیدا هه ستم به نزیکبونه وهی تارماییه کی تر کرد. وهک ئه وه بوو ریگا که کومه لیک که س و سه ربازی تری له سره بیت. بو ئیستیک دوو دل بووم، به لام دواچار بریارمدا دابه زم. دابه زم و بهرو لای جیبه که ی نه قیب رویشتم، باران درندانه تر له پیشو دهباری، له بهر خورهی ئاو نه مده توانی باش گویم له هیچ بیت. تارمایی نه قییم بیني له گهډل دوو سه ربازی پاسه واند ا بهرو ناو تاریکی دهرپون و منیش بیته وهی بزائم بز، دوايانکه وتم. گویم لی بوو یه کیک به نه قییبی گووت «بگه رینه وه، بگه رینه وه. سوپای مه مه د حه سار په ریونه ته وه و سه رجاده ی دیناواریان

گرتووه». دلم به جوړیکی توند لیده‌دا، فشاری خوینم تا دیت ده‌چیته بالا، به‌لام بۆ ئه‌وه‌ی بزاتم چیه، به‌ره‌و لای نه‌قیب و ده‌نگه‌که چووم و پرسیم «خه‌به‌ر چیه؟ بۆ وه‌ستاوین، که‌ی ئیره جینگای وه‌ستانه؟». نه‌قیب قسه‌ی له‌گه‌ل چه‌ند سه‌ربازیکدا ده‌کرد که هه‌موو گیانیان له‌ ئاو هه‌لکشابوو، پۆسته‌له‌کانیان هه‌مووی قوړ و لیته‌ بوو، له‌ سه‌رمادا ده‌له‌رزین. گووتیان «ئیمه سه‌ربازی په‌رته‌وازه‌ی فه‌سیلی هه‌ژده‌ین، شه‌ش پۆژه بۆ پاسه‌وانیکردن ها‌تووینه ئه‌م ناوچه‌یه، شاره‌زایمان له‌م ناوه‌دا هه‌ر نییه. چوار سه‌عات له‌ مه‌وبه‌ر هینزیک‌ی که‌وره په‌لاماریان داین، هینزیک‌ی زۆر که‌وره‌یه که له‌ پشتی ئیمه‌وه په‌ریونه‌ته‌وه و هه‌م شه‌قامی گشتیان گرتووه و له‌و دیویشه‌وه پینچیانکردۆته‌وه و پشتیان له‌ ته‌واوی هینزه‌که‌مان گرتووه». سه‌ربازه‌کان له‌وانه‌ بوون که شانسیان هینابوو و به‌ هۆی باران و تاریکییه‌وه توانیبوو‌یان ده‌رچن و نه‌که‌ونه دیلی سوپای مه‌مه‌د هه‌سار که یه‌ک‌یکیان ده‌یگوت به‌ چاوی خۆی بینوییه‌تی، ده‌م و ده‌ست، هه‌ر له‌ جینا هه‌موو دیله‌کانیان سه‌ربه‌ریوه. به‌ قسه‌ی سه‌ربازه‌کان و به‌ پیتی دوا قسه‌یه‌ک که له‌ ئه‌فسه‌ری هینزه‌که‌ی خۆیان بیستبوویان، یه‌که‌مین بنکه‌ی سه‌رکردایه‌تی سوپا، واته‌ دوورترین خالێک که ده‌بوو دوژمن ده‌ستی پیندا بگات، له‌و‌یوه ده‌ستیان پینکردبوو، هه‌م بۆ ئه‌وه‌ی شه‌قامی سه‌ره‌کی بپه‌چرن و هه‌م بۆ ئه‌وه‌ی هینزه‌کانی خۆیان به‌ خیرایی و ئاسانی بپه‌رینه‌وه. نه‌قیب ده‌سته‌پاچه و بپچاره‌ ده‌یواند، گووتی «ئێستا ده‌زانم چییان کردوه، ده‌زانم چییان کردوه. هه‌ر دوو بنکه‌ی سه‌ره‌کی سه‌رکردایه‌تیان له‌ باشوور و باکوور گرتووه، ناوه‌ندی په‌یوه‌ندی و سه‌ته‌ری سه‌ره‌کیان خستۆته‌ ژیر ده‌ستی خۆیان تا په‌یوه‌ندی نیتوان هه‌موو هینزه‌کان بپه‌چرینن، دوو هینزی کوماندووی لیزانیان به‌ خیرایی له‌ پاست و چه‌په‌وه جولاندوه بۆ ئه‌وه‌ی که‌مارۆی ته‌واوی ئه‌م ناوچه‌یه بده‌ن و له‌و به‌ینه‌دا به‌ کومه‌لیک هیرشی ورد و کورت، سه‌ربازه‌کانی ئیمه‌یان به‌ درێژایی چیا ده‌رکردوه و ئێستا

ئیمه له گه مارۆیه کی تهواو داین». قسه کانی نهقیب ترسناک بوون، بهلام
 پنده چوو راست بن. من سهیریکی نهقیبم کرد و گووتم «ئهی ئیستا چی
 بکهین؟». نهقیب لهو سهربازانه نهبوو، بیهوئیت له یه کهم شهوی جهنگدا
 تیا بچیت، ساله های سال بوو، خهونی به مهیدانی کوشتار و گۆره پانی
 جهنگه وه بینیبوو، ئیستا که وتبووه دۆخیکه وه هم ژیا نی خوی و هم
 ژیا نی فسهیله کی له مه ترسیدا بوون. ئهو له وانه بوو که ئاسان خویان
 ناده نه دهست دوژمن، دلنیا بووم گهر بزانیته ده که ویتته دهست ئهوان،
 خۆکوشتن هله ده بژیریت تا دلی. بۆ چرکه یه که سهیرمکرد و زور دلم
 بوی سووتا، ئه فسهیریکی جهنگاوه، بهلام بینیز، بیچهک، له گهل کومه لیک
 کریکاردا که هیچیان ئه زموونی شهریان نییه. ئاخۆ ده بیته له میژوودا
 چه ندجار و چه ند ئه فسهیری کارامه، به هوی هه لومه رچی و نادادپهروه
 و سه خته وه شکستیان خوارد بیته و دنیا له بیریکردبن. نهقیب له بهر
 بارانه که وهستا بوو، هه موو هۆش و خه یالی خوی کو کردبووه وه، چی
 بکات. پیاویکی بیچاره که بوو بوو به داویکی چنراوه وه... دوا جار
 گووتی «لیره وه بۆ بنکه ی باشوور نزیک ی پینچ کیلومه تره، ده توانین تا
 سی کیلومه تری دیکه سوود له پاسه کان ببینین، ڤیگایه کی باریک هه یه،
 ده که ویتته پشتی بنکه ی سه ره کییه وه، باوه ڤناکه م هیزه کانی مه مه ده سار
 ئهو توله ڤیگایه یان کو نترول کرد بیته، ئهوان ئیستا سه رقالی خوجیگیرکردن
 و خۆپاراستن، ئیمه ناتوانین بچینه وه دوا، تا بۆ دوا وه بڤوین ئه گه ری
 ئه وه ی بکه وینه ته پکه ی ئه وانه وه زۆر تره. هه ر گه ڤانه وه یه که بو دوا وه
 مه ترسیداره... ته نیا شانسیک ماییت ئه وه یه له درزیکه وه گه مارۆکه بڤرین.
 تا شه وه و تا بارانه و تا هیزه کانی ئهوان خویان نه گرتووه، ده توانین
 ئه وه بکه یین، ئه وه نزیکترین درزیکه بکریته به کاری بهتین. گه ر لیره وه به م
 چیا یانه ی بهرده مماندا سه ره که وین هه م کاتیکی زۆرمان ده ڤوات، هه م نازانم
 تا پوژ ده بیته وه ده گه یه کو ی، ئهو درزه تاکه شانسی ئیمه یه، له بهر

به‌یانه‌وه ئیتر هیوامان نامینیت، یان کوژراوین یاخود دیلین، به‌لام گهر ئه‌مشه‌و ده‌ست و برد بکه‌ین ده‌توانین ده‌رچین... به‌ کیلومه‌تریک بچینه پشت بنکه‌ی سه‌ره‌کی، ئیدی له‌ویوه به‌ ئاسانی ده‌گه‌ینه‌وه به‌ هیزه‌کانمان».

له‌ راستیدا من شتی‌کم له‌سه‌ر جوگرافیا‌ی شویته‌که نه‌ده‌زانی، گهر بشمزانیا‌یه نه‌ده‌توانی زور قسه‌ی تیدا‌بکه‌م، مه‌سه‌له‌که په‌یوه‌ندی به‌ چاره‌نوسی زیاتر له‌ سه‌د و پا‌زده که‌سه‌وه هه‌بوو. پی‌ده‌چوو نه‌قیب له‌سه‌ر هه‌ق بیت، ئیمه‌ شانسی‌کی ئه‌وتومان بو نه‌جات نه‌بوو، هه‌وره‌کانیش وه‌ک هه‌وری ناو خه‌ونه‌که تا ده‌هات تاریک و درنده و خو‌ر ده‌بارین. من هینده‌ی له‌ فیکری په‌یوه‌ندی نیوان خه‌ون و حه‌قیقه‌تی ئه‌م شه‌وه‌دا بووم، له‌ فیکری رزگاریدا نه‌بووم، به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان هه‌ستمده‌کرد چاره‌نوسی هه‌موومان پیکه‌وه گریدراوه، گهر به‌مرین هه‌موو پیکه‌وه ده‌مرین و گهر به‌گیرین هه‌موو پیکه‌وه ده‌گیرین. له‌ ناخدا هه‌ستی‌کی نه‌ینی و شار‌دراوه هه‌بوو که ده‌بیت متمانه‌م به‌ نه‌قیب بیت. گه‌رچی دۆخه‌که زور سه‌خت بوو، به‌لام نه‌قیب ده‌یتوانی هه‌من و ورد به‌ربکاته‌وه. ئیستا هه‌ستمکرد بارانه‌که له‌ قازانجی ئیمه‌یه، ده‌نگ و خو‌ره‌ی باران به‌سه‌ر هه‌موو ده‌نگی‌کی تری شه‌ودا زال بوو، پاسه‌کان ده‌یان‌توانی تا ماوه‌یه‌ک به‌ ناخی شه‌ودا به‌رۆن و ده‌نگیان نه‌گاته‌ دوور، ده‌بوو دۆعبه‌که‌ین که تا ده‌گه‌ینه شوینی خو‌مان باران هه‌ر توند بیت و خو‌ش نه‌کاته‌وه.

چاره‌کی‌کی دی به‌ پاسه‌کان ده‌رۆین، ترسناکترین چاره‌که سه‌عاتیکه له‌ ژیا‌ندا، دلنیا‌یین سه‌ربازمه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه، له‌ چوارده‌وری ئه‌م ڕیگایه‌ له‌ خو‌ری‌ک‌خستنی‌کی گه‌وره‌دان بو‌ که‌مارۆدان و خنک‌اندنی هه‌ر دی‌لاواریه‌ک له‌م حه‌وزه‌دا بیت. خو‌شبه‌ختین که له‌ زور جیگا‌دا شه‌قامه‌که به‌ جو‌ریک شاخاوییه، به‌ زه‌حمه‌ت هه‌چ هه‌یزیک به‌توانیت له‌ به‌رزاییه‌وه هه‌موو به‌شه‌کانی به‌ینیت و به‌یخاته بن ڕکی‌فیه‌وه.

پیناچیت هیزهکانی دوژمن توانیییتیان تهواوی ئه و بازنهیه دروستبکهن که مه بهستیان بووه، به هیمنی و سه لامه تی له دوورییه کی دیاریکراوه وه هه موو داده به زین. نه قیب تا نزیکیه کی بهرچاو له که مپی یه که م نزیکه بیته وه. یه که یه که فاسیله که ئاگادارده که مه وه که ده بیت تهواو بیده نگ بن. نه قیب خوی له پیشه وه ده پروات، ئه و ته نیا که سه که ده زانیت به کویدا بمانبات، به من ده لیت، ده بیت من له کلکی کاروانه که دا بم، دوا که س بم، ده بیت هه که سه و به فاسیله ی ده ههنگاو له دواي ئه و تیره وه بجولیت. به کریکاره کان ده لیم، هه که سیگمان هه له بکات ژيانی هه موومان ده که ویته مه ترسییه وه، له هیچ حاله تیکدا نابیت، هیچ که س، هیچ جوړه دهنگیکی لئوه بیت. هه موو ترساو و دوودل و پهریشانن، هه ندیکیان ده له رزن، نازانم به کاریگه ری سه رمایه یاخود ترس، هه موو باران به گیانماندا ده چوریت، موشه ماکانی بهرمان ناتوانن ده موچاومان بیاریزن، تا دیت باران توندتر و قامچی ئاساتر لیتمان ده دات. نه قیب خوی سه ری کاروانه که ده گریت و سه ربازهکانی له دواوه دین، نه قیب هیزه که وا ریکده خات هه که چهند کریکاریک و سه ربازیک بکه ویته نیوانیان، هه م بۆ پاراستن و هه م بۆ دابه شبوون و هه م بۆ کوومه که گیانندن له کاتی پتویستدا. هه ندیکیان به ئه ندازه یه که ده ترسن، گومانم هه یه هه موو شتیک راست و ریک و په وان به پروات. گویمان له دهنگی سه ربازهکانی دوژمنه له ناو باران و تاریکیدا بانگی یه کتری ده کهن، له پال که مه که دا که ندپیکی که میک قول هه یه که پردیکی دارینی له سه ره، سه ربازهکانی مه مه د هه سار ده بینین که هه ندیکیان بیترس لایتی دهستی به کارده هیتنن، ئیمه ده بیت به توله رینگاه که دا تیه رین که په نجا مه تریک له پرده که وه دووره. رینگاهه لارییه کی فراموشکراوه که پیده چیت کۆن گوندنشینه کان بۆ مه بهستی سه ره که وتن به ره و ره زهکانی دامینی چیا به کاریانه تیا بیت. په پینه وه ده بیت به جوړیک بیت سه ربازهکانی دوژمن هیچ نه بیستن. من و زه هاو له دواي دواوه

ده‌پۆین. رینگاکه زۆر باریکه، بارانیش زه‌وییه‌که‌ی وه‌ها خزکردوه که هه‌ر چه‌ند هه‌نگاوێک ده‌پۆین و ده‌که‌وین، گه‌ر باران بوه‌ستیت به‌ دلنیا‌یی‌ه‌وه‌ گوینیان له‌ ده‌نگی پێ و خشه‌ی موشه‌ماکانمان ده‌ییت. به‌لام ده‌نگی باران و ده‌نگی تۆپبارانی به‌رده‌وام که‌شیکێ وایان ره‌خساندوه‌ بتوانین له‌ پشتی هه‌یزه‌کانی دوژمنه‌وه‌ بپه‌رینه‌وه‌. نزیکێ ده‌ ده‌قیقه به‌ رینگادا ده‌پۆین و له‌ ناکاو فه‌سیله‌که‌ له‌ پێشه‌نگه‌وه‌ ده‌وه‌ستیت، هه‌سته‌که‌م ئیتر گه‌یشتی‌نه‌ته‌ جینگای خه‌ته‌ر، لی‌ره‌وه‌ ده‌ییت هه‌مووان ئارام بن، لی‌ره‌دا ژیا‌نی هه‌ر که‌سیک ئیدی وه‌ک ئه‌لقه‌ له‌ ژیا‌نی ئه‌وانی تر هه‌لکێشراوه‌... له‌سه‌ره‌خۆ کاروانه‌که‌ ده‌که‌ویت‌ه‌وه‌ جوله‌، دل‌نیام ئیستا یه‌ک یه‌ک له‌ پێشه‌وه‌ ده‌په‌ر‌نه‌وه‌. من له‌ جینگای خۆمه‌وه‌ تارمایی هه‌موو کامپه‌که‌ ده‌بینم، له‌ دوو ژووردا رۆشنا‌یی‌ه‌کی که‌م ده‌بینم، پێده‌چیت ژووری ئه‌فسه‌ره‌کان بیت، هاتوچۆیه‌کی که‌م له‌ ژووره‌کاندا دیاره‌. به‌لام ده‌ره‌وه‌ زۆر تاریکه‌، دل‌نیام ئه‌و هه‌یزانه‌ی شه‌و په‌ری‌وونه‌ته‌وه‌ سه‌رجه‌می پیاده‌ن، پێ ناچیت هه‌یشتا توانیبیتیان که‌لوپه‌لی قورس بگوازنه‌وه‌. تۆپه‌کانیان له‌ دووره‌وه‌ ئه‌م ناوه‌ ده‌کو‌تی و سه‌رپۆشیکێ ئاگر بۆ جه‌نگاوه‌ران دا‌یینه‌ده‌کات. له‌گه‌ل ده‌نگی بارانه‌که‌شدا هه‌ندی جار ده‌نگی هاواریکی کپ و خنکاو له‌ دووره‌وه‌ دیت، وه‌ک یه‌ک‌ینک هاواری‌کات، یان ده‌نگیکێ دوور به‌ نا‌ئومیدی شه‌و شه‌قبکات. ورده‌ ورده‌ و به‌خاوی ده‌چینه‌ پێشێ. له‌ ناو تاریکی‌دا پتر تارمایی پرده‌که‌م له‌ به‌رچاو روون ده‌بێته‌وه‌. زه‌هاو له‌ پێش منه‌وه‌ ده‌پوات، هه‌موو دل و نیگام له‌ لایه‌تی، تا دیت ئیمه‌ زیاتر له‌ پرده‌که‌ نزیک ده‌بینه‌وه‌. دل‌نیام ئیستا به‌شیکێ زۆری کرینکاره‌کان په‌ری‌وونه‌ته‌وه‌. بۆ چه‌ند چرکه‌یه‌کی کورت، خۆشباوه‌ و گه‌مزه‌ هه‌سته‌که‌م هه‌موو شتیک به‌ ئاسانی و سه‌لامه‌تی ده‌پوات، ئیمه‌ ته‌واو له‌ تێپه‌راندنی پرده‌که‌ و گوزه‌ر بۆ پشتی هه‌یزه‌کانی دوژمن نزیک بووینه‌ته‌وه‌، نازانم چه‌ند که‌س له‌ پێشه‌دمدا ماون، به‌لام دل‌نیام له‌ سی تا چوار که‌س زیاتر نین. هه‌موو هه‌سته‌وه‌ره‌کانم کۆده‌که‌مه‌وه‌ تا وریایانه‌ له‌م

جینگا ترسناکه بگوزهریین، هیشتا په نجا مه تریکمان بو ئاستی پرده که ماوه. له ویادا بو یه کهم جار ده سترپیژیکی رهق و دریز و ترسناک رآمده چله کینیت، گویم له پیکراویکه پر به شه و هاوارده کات. له گهل دهنگی ته قه کاندایا هاوار له وانه ی پیشه وه ده کهم بگه پیته وه، له سهر پرده که وه تارمایی سهر باز ده بینم که ته قه ده کهن و به راکردن به ره و لای ئیمه دین. من به هه موو هیزم جله کانی زه هاو له دواوه ده گرم و راپیده کیشم، ههر دووکمان خومان ده دین به زه ویدا و گولله وهک باران به ره و روومان دیت. چاوم لییه ئه وانی پیشه وه به پرتاو باز به سهر برینداره کاندایا ده دن و بو پیشه وه ده رۆن، گویم له ناله ی پیکانه، به لام له وه گرنگتر ئه وه یه خوم و زه هاو به خیزایی به ره و خوار تلده بینه وه، ته نیشته ریگا که که ندریکی پر به رده، له گهل تله کاندایا به رده تیژه کان ده چن به له شمدا و توند ئازارم ده دن، سهرم له چو کلی هه ندی به ردی تیژه ده دات. گویم له دهنگی زه هاوه که له گهل مندا بو ناو بنی که ندره که تلده بینه وه، گویم له دهنگی گولله و ده سترپیژه که ته واوی لاپال و ناو که ندره که ده بیژیت. ده یه ها تفهنگ کویرانه ته قه ده کهن و دۆله که ده بیژن. تاوی بارانه که به هیژتر ده بیت، زه هاو له گهل تله کاندایا ده لیت «من گووتم... من گووتم... من گووتم». که ده که مه بنی که ندره که له بهر لیژمه ی باران ناتوانم باش چاوم بکه مه وه، به لام زه هاو ده ستم ده گریت و به هه موو توانای خو ی رآمده کیشیت، گویم له هه ناسه ترساوه کانی، به توندی ده ستم ده گریت و هه لمده ستیت، ده که و مه سهر ئه ژنو، ههر دووکمان به ده ست و له سهر ئه ژنو وهک دوو ئاژه لی ترساو به ره و دواوه هه لدین، بیوچاو و به خیزایی و به هه ناسه برکی هه لدین. گویم له هه ندی ده سترپیژی به رامبه ره، دلنیام سهر بازه کانی خومان بو ترساندن و دورخستنه وه ی هه سارییه کان به چری ته قه له سهر پرده که ده کهن. ئاو پرده ده مه وه و ئاگر بارانی یه کدی ده بینم، له هه موو فسیله که دا بهس من و زه هاو به ره و دوا کشاوینه ته وه و ناتوانین جاریکی تر له به ردهم

ئهو پرده وه بروین. ده زانم گه رانه وه و یه کگرتنه وه له گه له فه سیله که دا کاری نه کردیه. زه هاو وهک پشیله یه کی ترساو وایه، له شسوک و بازدار له پیشمه وه، وهک که رویشکیک له تانژی هه لایت راده کات، هه ر دوو کمان وهک شیت له سه ر چوار چنگوله به ناو لیته و به رد و ئاو ه پۆی ساردی باراندا بیته وه ی بزانی ن ده چین بۆ کوئ، به ره و دوا ده گه پیننه وه. گویمان له ته قه یه... گویمان له هاواره... گویمان له بارانه... گویمان له هه وره... گویمان له دهنگی به ریه ککه وتنی ئیسکی خۆمانه له گه له به رده کاندا... دوا جاریش گویم له گریان، گریان ی خۆم که وهک ئاژهلکی ترساو له سه ر چنگولان هه لدیم و له ژیر باراندا ده گریم.

ئال موراد بۆی گىرامه وه

له گه‌ل ته قاندى فېشه كه كه دا، يه كسه ر تفهنگه كه م فرېدا و به پرتاو
 وهك شىت، به دوا خىرايه كه كه خودا بيه خشىت به له شىكى سووك
 و بچوكى وهك له شى من، وهك بالنده يه كى چكوله ي فرېو تا هيزم تندا
 بوو رامكرد و به سهر پله كاندا وهك با به رهو خوار گفه مكرد. راكردنم
 ودها خىرابوو، نه پاسه وانه كه ي ياوه رم، نه دوو سه رنشىنى ماشينه كه ي
 خواره وه كه ئىستا پرووى ماشينه كه يان وه رگىرابوو و له بهرى نه وه بهرى
 شه قامه كه چاوه پروان بوون، جوله يان بۆ كرا... هيچ يهك له وان پىشېنى
 راكردى منيان نه كردبوو، عه قلىان بۆ ئه وه نه چووبوو من ودها بىژى
 و دووربين بم. دياربوو بىخه يال دانىشتوون و ناماده گىيان بۆ كردارىكى
 وهك ئه وه ي من نه كردوه. من به پىچه وانه ي ئاراسته ي ماشينه كه وه، وهك
 با خوم كرد به ناو رېئواراندا و له دوورى دووسه دمه تر، به پله كه يه كى
 كه مىك درىژدا چوومه ناو قهيسه رىبه كانى غه فارىبه وه كه سهدان كه س
 تىندا به يه كدا ده چوون و سه ودا و مامه لىان ده كرد. من له جىگايه كدا كه
 دلنابووم كه سم به دواوه نيه، خامكرده وه و كه و تمه سهر رزىشتنىكى
 ئاسايى، له يه كىك له ده روازه كانى قهيسه رىبه كه وه چوومه ده رى و خومكرد
 به گوزه رى قه ساب و سه روپى فروشه كاندا. سه د مه ترىكم ده ويست بۆ

ئه‌وه‌ی بگه‌مه مه‌یدانیکی بچوک که تیندا تاکسییه‌کان ده‌وه‌ستان. له‌و سه‌د مه‌تره‌دا هه‌ستم به‌ شله‌ژانیکی زۆری ناو بازارکرد، گویم له‌ ده‌نگی هه‌ندی ته‌قه‌ بوو، بینیم ماشینه‌کان به‌ خیراییه‌کی شیتانه‌ لیده‌خوین، خه‌لک زۆری به‌ پرتاو سوار تاکسی ده‌بن. ده‌بوو منیش ده‌ست و برد بکه‌م ... به‌ راکردن خۆم گه‌یانده‌ مه‌یدانه‌که، له‌ویدا ژماره‌یه‌ک له‌ باغه‌وانه‌کانم بینی به‌ خۆیان و په‌رۆ وه‌نه‌وشه‌یه‌یه‌کانی ناوچاوانیان‌وه‌ راده‌که‌ن و خه‌ریکن به‌ سه‌ر چوار پینگا‌که‌دا دابه‌شده‌بن. من گه‌یشتمه‌ تاکسییه‌ک و خۆم تی فریدا و به‌ کابرام گه‌وت، خه‌را به‌ ده‌وری مه‌یدانه‌که‌دا بسورپوه و به‌ ئاراسته‌ی باشوور لیخوهر. شو‌فیره‌که‌م پیاویکی خه‌زاندار یه‌وه‌ی بوو له‌ هه‌چی نه‌پرسی و پاره‌یه‌کی زۆریشی نه‌سەند. من له‌ ده‌وری دووسه‌ده‌مه‌تر، له‌ مای «مامه‌ی دایه‌» دابه‌زیم و سه‌رم داخست و بیته‌وه‌ی به‌یلم هه‌چ که‌س له‌ پوخسارم ورددبیته‌وه، خۆم کرد به‌ لای «سه‌ی فه‌تحو‌لا» دا که‌ وه‌ک هه‌میشه‌ له‌ سه‌ر به‌رماله‌که‌ی نوێژی ده‌خویند. سه‌عاتیک دوا‌ی ئه‌وه‌ له‌ پینگای رادیوکه‌ی مامه‌ی دایه‌وه‌ زانیم که‌ ئه‌مه‌رۆ ده‌ستیکی چه‌په‌ل و دوژمنکار، مرۆفیکه‌ی خوینمژ و له‌ ئینسانیه‌ت به‌ده‌ر، به‌ گولله‌یه‌کی بیره‌حم کۆتایی به‌ ژیا‌نی فه‌رماندار دیلاوار «عه‌بدولسه‌لامی ماروفی» هه‌تا‌وه، دوا‌ی ئه‌وه‌ی به‌ مه‌به‌ستی به‌سه‌رکردنه‌وه‌ و هاندانی قوتاییان، بۆ ئاگاداری له‌ پینداویستی هاو‌لاتیان، له‌ سه‌ردانیکی ره‌سمیدا بووه‌ بۆ قوتابخانه‌ی سوره‌یای کچان له‌ گه‌ره‌کی غه‌فاریی. به‌ پنی رادیوکه‌ کۆنفه‌راسیۆنی بنه‌ماله‌کانی دیلاوار له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کی په‌له‌دا بوون، بۆ دانانی ره‌وشوینی پتویست بۆ پاراستنی ئارامی و ئاسایش و په‌یگرتن له‌ هه‌له‌هاتنی تاوانباران. بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ش حاکی عه‌سکه‌ری یاسینی قه‌ره‌قازانی فه‌رمانی به‌ سوپای دیلاوار و باغه‌وانه‌کانی دیلاوار دابوو ته‌وا‌وی شاره‌که‌ بخه‌نه‌ ژێر چاودیری ورده‌وه‌ و هه‌موو پینگایه‌کی هاتن و چوون بیه‌ستن. له‌ویادا زانیم که‌ گولله‌که‌م پینکاویتی... دواتریش بۆم ده‌رکه‌وت که‌ فیشه‌که‌م پینک دابوو له‌ ته‌ختی

ناوچاوانى فەرماندار. دهبيت بليتم كه پيكانم بو ئه و پياوه ته نيا خواستىكى ميكانيكى و ئاره زوويه كى نه خوشانه بوو له لايهن دهست راستيكه وه تا هيچ گولله يه كى به هه دهر نه چيت و هيچ نيشانه يه ك له تيرى دهر باز نه بيت. من هيچ شتيكم به رامبه ر فەرماندار نه بوو، به لان نيشانه شكينيك بووم كه ده بوو نيشانه م له هه ر چيه ك گرته وه ليه دم، هه تا گه ر ئه و نيشانه يه سه رى فەرمانداريش بيت... من ئال موراد، كه چه ند مانگ له مه وپيش له كه مپى په رومرده و مه شق گالته جارى هاوپيكانم بووم، ئيستا بكوژى فەرماندار بووم، ترسناكترين پياو كوژى ديلاوار بووم، ئه وه بووم كه ته واوى شار به دوامدا ده گه را. منيش لاي مامه ي دايه، له سه ر كورسيه كى نايلون دانىشتبووم و جاميكم خستبووه سه ر كوشم و غه مگين و په شيمان نو ك و ميووژم ده خوارد.

ته نيا كه سيك به خه يالمداهات داواى كومه كى ليه كه م «ئه رسه لانى موفتى» بوو. گه ر ئه و يارمه تى نه دامايه هيچ كه سم نه بوو له دونيادا يارمه تيم بدات. به لام «ئه رسه لانى موفتى» نه هاوپيم بوو، نه كه سم بوو، نه دوستيكي نزيكم بوو... ته نيا شتيك ده مزاني ئه وه يه كه رقى له سه ي ئه سلانه، رقى له باغه وانه كانه. گه ر هه موو شتيكم به وردى بو باسبكر دايه ئوميدىكي لاوازم هه بوو يارمه تيم بدات، گه ر يارمه تيشى نه دابام، دلنيا بووم به گرتى نه ده دام، له وه دلنيا بووم. ده بوو له ديلاوار كه سيك هه بيت، تا قميك هه بيت كومه ك به كه ساني وه ك من بكه ن. ئه و شه وه و سى شه وى دواتریش نه مويرا بچمه ده رى و هيچ په يو منديه كم به ده ره وه نه كرد. له هه واله كانه وه بيستم كه قه ره قازانيه كان به كومه كى سوپاي باغه وانه كان ده ستيانگرتوه به سه ر هه موو پوسته مه ده نيه كاندا، به ريوه به رى پولىس تاهيرى وزيرى و كوره كه ي گيراون، سه ي ئه سلان وه ك به ريوه به رى ئيداره يه كى كاتى ده سه لانيكى زورى وه رگرتوه تا ديلاوار بو قوناغيكى نوى ئاماده بكات. باغه وانه كان به سه دان له هه موو كوچه و شه قاميكدابلاو بوو بونه وه، له

وتاریکی ئاگراویشدا سهی ئهسلان ئهوهی راگه یاند که شههید عهبدولسهلامی ماروفی به دهست بهکریگیراوهکانی مه مهده حهسار کوژراوه و بکوژه که که سینی ناسراوه و دوو مانگه به دزییه وه خوی گه یاندۆته مه مهده حهسار و لهوئ مه شقی له سههر چهک کردوه و نیردراوه ته وه بۆ دینلاوار تا ئاسایشی ناوخۆ تیکبدهات، له م قوناغه ههستیاره شدا له میژووی دینلاوار هه موو ده بێت له ئاستی بهرپرسیاریتیدا بن و بیرری تهسکی بنه ماله چیتی واز لێبهینن و بیر له قازانجی بهرزی دینلاوار بکه نه وه که وا پێویست دهکات ته وای ده سه لاته کان بدریت به گه نجانی خوینگه رم و جهنگاوه ره له سوپای باغه وانه کان و به حاکی سهر بازی، تا بتوانین دوور له پۆحی تهسکی خوویستی و عه شره تبازی دینلاوار له م میحه نه ته ده ربهینن. له راستیدا سهی ئهسلان به جوړیکی هیند برهوه ئهین قسه یه ده کرد، گهر من خۆم ئال موراد نه بوو مایه وه و خۆم فه رماندارم نه کوشتبايه، باوه رم به هه موو چیرۆکه که ی ده کرد. من لای خۆمه وه ئیستا تیده گه ی شتم که قه ره قازانییه کان و سهی ئهسلان به راستی له پشت هه موو مه شق و ئاماده کارییه کانی منه وه بوون، دلنیا شبووم گهر هه لته هاتبام ده یان کوشتم. من بهش به حالی خۆم ئیستاش له هه ندی شت ده پرسم و وه لامیکی پروونم نییه بۆیان. ئه و ساته ی که له دوورینه که دا فه رماندارم بینی ناسیمه وه؟ زانیم ئه وه فه رمانداره ... ئه وه عه بدولسه لامی ماروفیه؟ نازانم. بیر کردنه وه ی قه ناس له و کاتانه دا بیر کردنه وه یه کی ئاسایی و مه نتیقی نییه. مرۆف ته نیا چه ند چرکه یه کی هیه، ئه و چه ند چرکه یه به جوړیک تیکه ل و ئالۆزه دواتر به شه کانی پیکه وه نالکیزینه وه، مرۆف له و چه ند چرکه کورته دا کاتی ئه وه ی نییه بیربکاته وه ئه وه کینه له بازنی ئاگری دوورینه کهیدا و ئایا بیکوژیت یان نا. غه ریزه ی قه ناس له ویدا به پله ی یه ک له سه ره خواستی لێدان ده وه ستیت. من ده مو یست بۆ دونیای سه له میتم که به لێ من ده ستر استترینی دینلاوارم، بۆ کیتی سه له میتم؟ ... بۆ مامۆستا کانم ... بۆ هاوڕێکانم ... بۆ ئه و سه ره کرده

نادیارانه‌ی که له‌سهر و منه‌وه بوون... بۆ خودا... بۆ دراوسیکانمان... بۆ باغه‌وانه‌کان... بۆ هه‌موو خه‌لکی دیناوار و مه‌مه‌دحه‌ساریش؟ نازانم. منیک هه‌موو ژیانم گالته‌یان پینک‌دبووم و ترسابووم، ده‌میک تفه‌نگیک که وتبووه به‌رده‌ستم، جگه له‌وه‌ی بۆ سرینه‌وه‌ی بچوکی و لاوازی خۆم به‌کارییه‌ینم، ده‌کرا چی لی بکه‌م؟ . قه‌ناس وه‌ک پزیشک وایه، چۆن پزیشک ده‌بیت هه‌موو نه‌خۆشیک تیماربکات، هه‌تا گهر دوژمنی هه‌ره گهره‌شی بووه، قه‌ناسیش به‌ پینچه‌وانه‌وه، ده‌بیت هه‌موو نیشانه‌یه‌ک بپیکیت هه‌تا گهر دۆستی هه‌ره نزیکیشی بووه، ئه‌وه قه‌لسه‌فه‌ی ئیشه‌که‌یه‌تی.

دوای سێ پۆژ، شار که‌میک هینور بووبوووه، هه‌موو دیناوار به‌ دوای خائینیکدا ده‌گه‌را که ناوی ئال مורاد که‌نعانه، بۆچی له‌ بری ناوی باوکم ناوی باپیره گهره‌میان به‌کارده‌هینا نازانم؟ . من کاریکم کرد، مامه‌ی دایه نه‌زانیت، به‌لام ناوی من هینده له‌ ده‌نگوباسدا دووباره‌ده‌بووه‌وه ئاشکرا بوونم نزیك بوو، بۆئه‌وه‌ی پینم نه‌زانیت تا نه‌خه‌وتبایه گویم له‌ ده‌نگ و باس نه‌ده‌گرت. ئه‌و چه‌ند شه‌وه من و مامه‌ی دایه وه‌ک دوو ئازله‌ی جیاواز که هه‌ر یه‌که‌مان سه‌ر به‌ جنسیک بین، بینده‌نگ و بیتیه‌یه‌ه‌ندی ده‌ژیاين، مامه‌ی دایه نوێژه‌کانی خۆی ده‌کرد و خواردینکی که‌می ئاماده‌ده‌کرد و ده‌خه‌وت، منیش بیتیه‌وه‌ی هیچ بلیم یان هیچ پروونکردنه‌وه‌یه‌ک بده‌م ده‌چوومه سوچیکه‌وه و بینده‌نگ داده‌نیشتم. من و ئه‌و وه‌ک قه‌ل و که‌رویشکیک وه‌هابووین، کرایتینه ناو قه‌فه‌زیکه‌وه، نه‌ یه‌که‌مان خۆشه‌ه‌یست و نه‌ رقمان له‌ یه‌ک بوو، هه‌ر یه‌که‌مان سوچیکي قه‌فه‌زه‌که‌ی بۆ خۆی گرتبوو و بیتیه‌وه‌ی هه‌ستیکی زۆرمان بۆ به‌رامبه‌ره‌که‌مان هه‌بیت، لیده‌گه‌راین ئه‌ویدی خه‌لوه‌تی خۆی بژی. شه‌وی چواره‌م ده‌بوو بچمه‌ ده‌ری، هیدی هیدی مانه‌وه‌م لیره‌ ده‌بوو به‌ کاریکی بیتسوود، ده‌بوو هه‌رچییه‌کم کردوه هه‌ولبده‌م له‌ دیناوار ده‌رچم. ده‌مزانی قاچاغچییه‌کان به‌ چیاکاندا خه‌لک ده‌بن بۆ شارانی تر. به‌لام من نه‌ پاره‌یه‌کی زۆرم به‌ده‌سته‌وه‌ بوو و نه‌ که‌سم ده‌ناسی. شه‌و سه‌ری خۆم

خسته بن کلایکی گه‌وره، که زستانی پار لای مامه‌ی دایه بیرم چووبوو و هاتمه دهره‌وه. په‌رۆیه‌کی باغه‌وانه‌کانیش له گیرفانمدا بوو، ئه‌ویشم به‌ست به ناوچاوانمه‌وه و له دهرگای مالی ئه‌رسه‌لانم دا. له شانسی زیرینی مندا ئه‌رسه‌لان خوی کردییه‌وه، هه‌ر منی بینی ده‌می به ئه‌ندازه‌ی نه‌هه‌نگیکی چه‌په‌ساو داچه‌قی، به جوړیک ترسا خه‌ریکبوو ده‌م و ده‌ست دهرگا‌که به ده‌موچاومدا دابخات و رابکاته‌وه ژووری، به‌لام توژیک بیریکرده‌وه و زانی که ئه‌وه کاریکی گه‌مژانه‌یه، خه‌را یه‌خه‌ی چاکه‌ته‌که‌ی راکیشام و برده‌میه ژووری و به سه‌رسامی و ترسه‌وه گووتی «وای کو‌ری ئاسمان، خۆ گیل نیت، تو چی ده‌که‌یت، بۆ هاتوویت بۆ لای من، نزیککی ۵ هه‌زار که‌س به‌دواته‌وه‌ن... گیلێت یان ته‌واویت، ده‌ته‌وێت به‌کوشتم بده‌یت؟». من به‌ده‌نگیکه‌وه که خالی نه‌بوو له راستگویی گووتم «ئه‌رسه‌لان، نامه‌وێت ئازار ببینیت، نامه‌وێت به‌هۆی منه‌وه تووشی هیچ بیت، به‌لام من گه‌ر ئه‌وه که‌سه ترسناکه بم که ئه‌وان باسیده‌که‌ن، پشت و په‌نایه‌کم ده‌بوو، گه‌ر خائین بوومایه کونیکم ده‌سته‌ده‌که‌وت خۆمی تیا بشارمه‌وه. هه‌ر چی شتیک که له رادیۆ و ته‌له‌فزیۆندا له‌سه‌ر من ده‌یلێن درۆیه. خۆت ده‌زانی من تاقه کو‌ری ژنیکی به‌سته‌زمانم، نه‌حه‌زم له شه‌په و نه‌ویستومه بیم به قاره‌مان، به‌لام منیش وه‌ک تو، وه‌ک زۆرینه‌ی ئه‌وانه‌ی له سوپادان یان له باغه‌وانه‌کانی دیلاواردان تووش بووم، من نه‌خائینم نه‌هیچ... له ژیانمدا مه‌مه‌د حه‌ساریشم نه‌بینیوه. دوو مانگه مه‌شقم پیده‌که‌ن، ته‌پیکی تاییه‌تی سه‌ر به ره‌زمئارای قه‌ره‌قازانی مه‌شقم پیده‌که‌ن، هه‌ر من نه‌بووم پێنج که‌س بووین، ناوه‌کانیانم ده‌ده‌می تا بچیت بپرسیت و دلناییت. من یه‌ک رۆژیش له دیلاوار نه‌چوومه‌ته دهره‌وه، هه‌رچییه‌ک له‌سه‌ر من ده‌یلێن درۆده‌که‌ن. دواتر خۆیان تفه‌نگیان دامی و فه‌رمانیان پێدام ته‌قه‌بکه‌م، پلانی خۆیان بوو فه‌رماندار بکوژن و بچنه جیگای. ئێستاش من ته‌نیا شاهیدم که ده‌توانم هه‌موو شتیک ئاشکراکه‌م. تکایه من هیچ که‌س نانا‌سم، چوار

پۆڭە لە ژووریکى بچکۆلەدا خۆم شارپۆتەو، گەر تۆ یارمەتیم نەدەیت دەکوژریم و هەموو شت لەگەل مندا دەچیتە گۆرپەو، بەس تۆم هەیه ئەرسەلان، دەزانم تۆ دەیانناسیت... دەزانم تۆ وەک ئەوانى تر کەر و کویر نیت... بۆیه لە هەموو دونیادا هاتووم بۆ لای تۆ. تکایە ئەرسەلان یارمەتیم بدە؟».

ئەرسەلان حەپەسابوو، چاوانى ترسیکی زۆریان تیدا بوو، دەیزانى راستى دەلیم، بەلام راستى و درۆ لە کاتى وادا جیاوازییەکی ئەوتویان نییه، کێشەى ئەرسەلان ئەو نەبوو من راست دەلیم یان درۆ، کێشەکەى ئەو بوو ئیستای چى لە من بکات. هەلبەت دەیتوانى بلیت ئەم بەردەرگایە چۆلێکە و لەم ناو هەمینە، بەلام دوودل بوو، هەستمکرد بۆ ساتنیک وایریکردووە گەر یارمەتیم بدات بۆ خوشى سەلامەتتر، هەر دەرکەوتنم لە بەر دەرگای مالهەیدا مەترسییەکی گەورە بوو لەسەر ژيانى. هەر شتیک خوار پۆیشتب، هەر بیانزانیاى من ئەم نەهێنیم بەو گوتوو، ژيانى ئەویش دەکەوتە مەترسییەو. بە دوودلییەو گوتى «باوەرت پێدەکەم. باوەرت پێدەکەم. بەلام باوەرکردن و نەکردنى من هیچ لە هیچ ناگۆریت. من باوەرم بەو قسانە نەکردووە کە لەسەر تۆ کردیان. بەس تکایە پیم بلى، من نازانم چۆن یارمەتیت بدەم، چى بکەم... خو گێل نیت، خۆت دەزانیت من هیچم پى ناگریت». زۆر غەمگین و دەستەپاچە دیاربوو. گوتم «پیم بلى، دەتوانیت سەرەتا بۆ چەند پۆژیک جیگایەکم بۆ پەیدا بکەیت. دەمەوینت دواتر قاچاغچییەک بدۆزمەو لە دیلاوار دەرەمبکات. ئەو تەنیا شانسی منە، لەو دەرچیت کوشتنم مسۆگەر، گیرانم مەسەلەى پۆژ و سەعاتە». گوتى «بەم شەو ناتوانم هیچ بکەم، هەر شتیک بکەین مەترسى خۆى هەیه. بیرت نەچیت براکانم لایەنگرى سەرسەختى سەى ئەسلان. خو گێل نیت، خۆت خەلکى دیلاوار دەناسى چ عاتیفى و گەمژەن، لەم پۆژانەدا هەموو وەک پیغەمبەر سەیری سەى ئەسلان دەکەن. هەر نابینت لێرە

بتبینن. به لām پیم بلی، تۆ دهتوانیت تا دوو شهوی تر له و جیگایه بمینیته وه که ئیستا لهوینیت... دهتوانیت یان نا؟». به نابه دلاییه وه گووتم «به لای دهتوانم. گهرچی مه ترسی خۆی هیه، به لām هه موو شتیک دهکم دوو شهوی تریش لهوئ خۆم بشارمه وه». گووتی «یهک تۆز بوهسته، یهک تۆز بوهسته. خۆم دهگۆرم و دیم لهگه لندا، تا تۆ جاریکێ تر خۆت نه خه یته بهر ئه و مه ترسییه. با من جیگای تۆ بزاتم». من گووتم «نا... نا ئه رسه لان. من ناوینشانه کهت دهده می. سی شه ویتتر سه عات ۹ ی شه و وهره بۆ به رده می فروشکای سه فا، به رامبه ر مالی جیهادی ده لاک، ده زانیت کوئ ده لیم، نزیک مالی کچه جوانه کانی لوتفی خان. کوپیک نییه له غه فارسی مالی کچه جوانه کانی لوتفی خان نه زانیت. وانیه؟ خو گیل نیت... ئه م ریگایه له گه ل مندا مه ببه... ریگاکه به شی خۆی ترسی هیه». که پیم گووت «خو گیل نیت» هه ردوو کمان پیکه وه پیکه نین، ئه رسه لان چاوانی پرپوون له ئاو و گووتی «کال موراد گوپیگره... گهر نه متوانی شتیک بکه م، له به ره وه نییه که ناتوانم یان ده ترسم، به لکو ته نیا له به ره وه یه هه موو دیلاواریان ته نیوه. دار و دونیا یان پرکردوه له جاسوس و پاسه وان». من خه نده یه کم بۆ گرت و گووتم «دلنیا م، دلنیا م ئه رسه لان».

ئه و شه وه که له مالی ئه رسه لان دوور که و ته مه وه، بۆ یه که مجار هه ستم به گونا هیکێ زۆر کرد. به دریزایی ئه و ماوه یه خۆم بیگونا هه اتبووه پینش چاو. تاوانبار ئه وانی تر بوون که به زۆر منیان خستۆته دۆخیکی دژواره وه، به لām ئه و شه وه له ریگای گه رانه وه مدا بایه کی سارد هه لیکردبوو، کۆلان و شه قامه کان به جوړیکی به رچاو چۆل بوون، دنیا بۆ ترسیکی سه یری لی هه لده ستا، هه ستم ده کرد با و ئه ستیزه و دره خته کان سوسه ی کاره ساتیکی گه وره یان کردوه. من له ناو ئه و سه رما و ترسه دا هه ستم به گونا هیکێ گه وره ی خۆم کرد. من تاوانبار بووم، له و ماوه دا چه ندين که سم کوشتبوو. وینه کانی ئه و قه سا بخانه یه ی له سه ربانی زیندانه نه یینییه که سازمان کرد له

بەرچاوم بوون. چیتەر نەمدەتوانى بە گوناھبارکردنى ئەوانى تر بژیم. ھەموو کەسێک دەبیت بەشە گوناھى خۆى بگریتە ئەستو. سزای کەسانى ھەک من چىیە و دەبیت چۆن بیت؟ ئەو نازانم؟ بەلام سووربووم لەسەر ئەوێ کە دەبیت سزایەک بیت لە دەستى تاوانبارەکانەو نەبیت... ھەر سزایەک تاوانبار بۆ تاوانبارى دابنیت، سزایى نە، بەلکو تاوانىکى نوێیە. نە دەبوو بەیلم بگیریم، کە گەر ھەو بۆ مالى مامەى دایە، مامە خەوتبوو. ئەو شەو خەوتم و بۆ یەكەمجار کۆمەلیک ھەورم بینى لەسەرما دەبارین... بە یەك جار ناو سەرم پڕ بووبوو لە ھەور... ھەك ئەوێ ھەموو ھەورى سەر زەمین ھێرشىکى نەتییان بۆ ھینابیتم، ئاسمان ھەك دڕندەییەکی توپە دەبارى. دەنگى ھەورە گرمە و پەنگى بروسکە و لیزمەى بە خوڕ خەریکبوو شىتیا ندەکردم، نیو شەو بە ئاكا ھاتمەو، بە دەم ھەژین و عارەق و ترسەو لەسەر چنگۆلان بەرەو لای سوراحى ئاوەکە چووم، کە شەوان مامەى دایە دەخستە نزىکى خۆیەو، بە جۆرىک تینووبووم خەریکبوو دەخنکام. ھەك فەى ھاتوو لە بەردەم خۆمەو دەمگوت «ھەورەکان ... ھەورەکان ... ھاتوون بۆ ناو سەرم». بۆ وام دەگوت نازانم. لەشم نوقمى ئاو بوو، دەلەرزیم، سەرمامبوو، دەنگى چۆقەى ددانم لە دەرگای دەروە دەبیسترا. ئەو شەو یەكەم بوو لەگەل ھەورەکاندا، لەگەل باراندا، لەگەل ئەو چەخماخانەى سەرمدا کە خوین و دەمار و ئیسکیان پوناک دەکردمەو، بەلام دوا شەو نەبوو، ھەورەکان ئیدى لەو شەو ھەو بەردەوام لە سەرمدا بوون.

سى شەو دواى ئەو بە ترسیکى زۆرەو چووم بۆ نزىکى فرۆشگەى سەفا، سەعات و نیویک پیتش وادەى خۆم لەو ناوە بووم، بۆئەوێ گەر جۆلەییەکی ناسروشتیم بینى دەربازیم و خۆم لە قەرەى ئەرسەلان نەدەم. بەلام ئەرسەلان لە کاتى خۆیدا و ئەویش بە ترس و لەرزىکى بەرچاوەو ھات. کە منى بینى بە ھیمنى خۆى کرد بە یەکیک لە کۆلانە تارىکەکاندا

و منیش له سه رهخو دوايکه وتم. له جيگايه کي گونجاودا له سه رم وهستا و
بيته وهی سلاو بکات، په شوکاو و نا ئارام له منی پرسى «تو پروفیسور
به هنام ده ناسیت... ده ناسیت؟». من گووتم «نا، پروفیسوری چی... هیچ
که س نانا سم پروفیسور بیت، به دبختی وهک من و ناسینی پروفیسور،
تو بلن بوقبوقيله، بلن به رازه رهش، بلن فازیلی سه له نه فغانی... من نه وانه
ده ناسم، به لام پروفیسور نا». خنده یه کي گرت و گووتی «راستده که ییت.
ههق به تویه»، به لام دهستی و دهنگی وهک دهست و دهنگی من دهله رزیڼ.
گووتی «باشه، گوئیگره. شته که به مجوره یه. من ئیستا له به شی زیندان
ئیشده که م، تیده که ییت، ماوه یه که منیان گواستوته وه بؤ به شی زیندان. پیری
شه و له گه ل باغه وانه کانى دىلاواردا چووین بؤ گواستته وهی پیاویک، ناوی
پروفیسور به هنام. پیاویکه و اتیده که م نه یاری سه ی نه سلانه. یه که مین شتیک
نه و کردی که بووه جیگری حاکم نه وه بوو موزه خانه که ی نه وى داخست.
تیده که ییت. منیش وهک تو تا پیری شه و ناوی نه م پیاوهم نه بیستبوو،
نه شمه زانی دىلاوار موزه خانه یه کي و اگوره ی تیدایه. ئیغه نه رکی نه وه مان
له سهر بوو پروفیسور بگرین و بییه ی بؤ زیندانیکی تاییه ت. من هه ر بینیم
زانیم پروفیسور پیاویکی به ریزه، ئینسان خو گیل نییه، مروف خو ی دیاره،
زانیم هیچ گونا هیکی نه کردوه تا بگریت. هه موو دویتن من پاسه وانی
تاییه تی نه و بووم. له فرسه تیکدا لیم پرسى دکتور چی کاریکی تاییه ت
هیه، چی راسپارده یه کت هیه پیم بلن، من ده زانم تو که سیکی خراپ نیت.
من هه ولده دم به پیتی توانا جیه جییه که م...». من دوودل و نا ره حه ت پرسیم
«گوئیگره نه سه لان، من ژيانم له مه تر سیدایه، چ کارم به م پروفیسوره وه
هیه ... تو باسی چی ده که ییت، نه م ورینه قورانه چیه، بؤ نایپرته وه و
بیته سه ر نه سلی شته که؟». گووتی «ده زانم، ده زانم، بوهسته، په یوه ندى
هیه، زور په یوه ندى هیه... خو گیل نیت، بوهسته با تیتبگه ینم». گووتم
«ئاده ی، به س خیرابکه، وه ستانی له م جوړه و لیزه دا مه ترسی خو ی هیه».

گووتی «پروفیسور گووتی بچو ھموو کلیلی موزہ خانہ کہ لہ کچہ کہم وەر بگرہ، پەرمزکی نہیتی داسی و من چووم کلیلہ کانی موزہ کہم لہ کچہ کہی وەر گرت. پەرمزکہ شتیک بوو لہ بابەت ھورەکانی دانیال و نازانم چی ... شتیکی بیمەنا بوو. گووتی لہ ژیر زەمینە کەدا لہ دەرگایەکی ئاسنینی لای چەپەوہ برۆ ژووری و لہ فلانہ جینگادا کتییکی زۆر کۆن ھەیه، ھەلیگرە و بیبەرە لای خۆت و دواتر بیدە بە دکتۆر سوعاد. من دوینی شەو بە خۆم و کتییە کۆنەکەوہ چووم بۆ لای دکتۆر سوعاد، پیاویکی سەر چرچی تا خوا حەزبکات ناشیرینە، بەلام زۆر میھرەبانە. ئینسان کە دەبیینیت سەرەتا لینی دەرستیت، بەس دوایی دەرەکەویت کەسینکی بە پەحم و دلپاکە. من ھەموو دوینی شەو لہ گەل ئەو بووم، باسی تۆم بۆ کرد، ھەموو چیرۆکی تۆم لہ نوکەوہ بۆ گێرایەوہ، ئەو نامەیک و ناویشانیکی داومەتی دەبیت ئیستا بچین بۆ ئەوی... تۆ لەوی دەبیت تا دکتۆر کەسینک دەدۆزیتەوہ بتنیریت بۆ دەرەوہی دیلاوار. لہ بەرامبەر ئەوہدا من پەیوەندیان لہ گەل پروفیسوردی بۆ ڕیکدەخەم، ئەوان زۆر پینوستیان بە پروفیسورە. دوعام بۆ بکە تا تۆ دەرەحیت من ھەر پاسەوانی پروفیسور بم». کە وایگووت من تۆزیک کرامەوہ و باوہشم پیاکرد و گووتم «دەئە گەر وایە، ھەزارجار سوپاس بۆ تۆ ھاوڕیم. تا مردن ئەمەم بیرناچیتەوہ. ھەر چییەکە و ھەر جینگایەک ھەیه، بابڕۆین. تا شەو دەرنگتریت ھاوچۆ مەترسی زۆرتەر».

ئەرسەلان بە تاکسییەک، منی بردە مالتیک لہ باشووری دیلاوار، لەو گەرەکانەئە لہ گەل باغەوانەکان راوی دوژمنان تیدا کردبوو. مالتیکی ھەزار کە ژووریکی بچوک و تاریکیان لہ پشتەوہ ھەبوو، چەند شەوێک لەو ژوورەدا مامەوہ، نە من قسەیکەئەوتۆم کرد و نە خاومناڵەکان وشەیکیان لہ گەلدا گۆڕیمەوہ، ھەردوو کمان ئاگادار کرابووینەوہ کە ھیچ نەلین و ھیچ نەپرسین. لەوی ھەموو شەوێک خەونم بە ھورەکانەوہ دەبینی دەبارین، شەو تا بەیانی نوقمی ئاو و عارەق دەبووم، ھەموو شەوێک تا بەیانی ھەرچیەکم

بکر دایه هه ره هور و باران بوو، هه ره هور و باران و هیچی تر. شه ویک بهر له ده رجوونم به ره و مه مه ده سار دکتور سوعاد له گهل ئه رسه لانی موفتیدا هاتن بۆ لام، کتیییکی کونیان پی بوو، له چهنده ها شته وه پنچابوو یان، خستبوویانه قووتوویه که وه. ده بوو له سه ره پاسپارده ی پرؤفیسۆر، ئه و کتیه بگات به دهشتی که سیکێ تر له مه مه ده سار. کتیییکی زۆر دیرین که بهرگیکی نویی تیگیرابوو و به کیک به خه تیکی جوان له سه ری نوسیوو «چیرۆکی راسته قینه ی هه وره کانی دانیال». من له دکتورم پرسی «ئه مه کتییی چییه، که هینده گرنگه که ده بیت من ئاوا به هه موو چیا دا بییه م؟ من زۆر سوپاسی ئیوه ده که م و تا مردن قه رزاربار و شه رمه نده تانم، به لام خوتان ده زانن پیکاکه چهنده ناله بار و درێژه، ده ترسم ئه م ئه مانه ته م بۆ هه لئه گیریت». گووتی «به بی ئه م کتیه ئه و که سه ی ده بیت له مه مه ده سار بتگریته خوی و بتپاریزیت و کومه کتبات، پیتشوازیت لی ناکات، ئه م کتیه کلیلی ژیا نی تویه، به بی ئه م کلیله هیچت پی نا کریت و هیچ ده رگایه کت بۆ نا کریته وه. من نازانم، ئه م کتیه م نه خویندۆته وه، کتیییکه ده بیت بینیرین بۆ جیگایه ک نه فه وتیت. هه وره کانی دانیال ناوێکه بۆ کاره ساتیک که هه میشه له خه یالی دیلاواردا بووه ... کاره ساتیک هه میشه به پێویه و دووباره ده بیته وه ... توفانیک هه میشه به شاردراو هیی له سه رماندا بووه ... واده لێن ... واده لێن، به لام من هیچ نازانم. گرنگ ئه وه یه کتیه که وه ک ژیا نی خۆت پیا ریزیت. ئه م کتیه نه بیت توش نیت». گه یانننی ئه و ئه مانه ته تاکه پاسپارده ی دکتور سوعاد بوو. هه ره ئه و شه وه ناو نیشانی چاپخانه ی «نیعیتما د» م وه رگرت، ده بوو له وی کتییی دانیال بده مه ده ست پیا ویک به ناوی پرؤفیسۆر «قاسم شابه ندهر». جگه له کتیه که نامه یه کی داخراوی پرؤفیسۆر به هنامم بۆ شابه ندهر خسته گیرفانم و خۆم بۆ سه فه ره ته یار و ئاماده کرد. شه وی دواتر له گهل قاچاغچییه کی بسته بالادا، دیلاوارم به پیکای چیاکاندا، پرووه و شاری دوژمن، به ره و مه مه ده سار به جیه یشت.

به چنگولان و به دهم گريانه وه به ناو كه ندرتيكي دريژدا دهرؤم، زه هاو له دوامه وهيه، چه ندين سه عاته بيوچان سه رده كه كوم، سه راپاي ده ست و نه ژنؤم خويته، به لام به جورتيك سرم، به جورتيك بيته ستم، هه ست به سازاري برينه كانم ناكهم. شهو دريژده بيتته وه، گويم له بارانه، گويم له ته قيه، گويم له هيچيش نييه... هه موو ده نتيك ده بيستم، به لام نازانم ده نكي راسته قينه يان ژاوه ژاوي ناو سه ري خؤمن، جيا كردنه وه ي شهو دهنگانه ي كه هيلاك ي و وريوون و گريان له ناومدا دروستيان كردوه له دهنگه كان ي دهره وه، سه خته. هتي هتي دوتيا خه ريكه روناك ده بيتته وه. زه هاو له من توانا و تيني زؤرتره. شهو يش سه رتاپاي ليت و ته ري و برينه. له ئاسكيك ده چيت له دهمي كه له گورگتيك به ربووييت. به ره له وه ي دوتيا ته واو روناك بيتته وه، زه هاو رامده كيشيته ناو چاليكه وه و ده ليت ده بيت تا شتيكمان لي روون ده بيتته وه ليره دا خؤمان بشارينه وه. من چاوم سوور بووه، دهنگم نوساوه، تا خودا خه زبكات بيتينم. له گهل دهمه و به ياندا باران به هه مان گوپي شه وه وه به رده وامه، چيت ره شم هه ست به ته ري ناكات، ئيسكه كانم يان ده بيت به ركه بگرن يا خود بمرن. به جورتيك تينومه دهم ده كه مه وه ئاسمان ئاوم بداتن. من له و چاله دا بيهؤش ده كه وم، هه ردووكمان ماوه يه كي دريژ بيچوله له جيگاي خؤمان ده ميتينه وه. من هه سته ده كه م

خهویکی قوول و دریزم لیکهوتوو، ههستدهکهه لهشم پئویستی بهوهیه
 ماوهیهکی دریز بچته سوریکهوه نزیک له مردن، هیچ شتیکم یادنامینیت،
 هیچ شتیک به ئاگام ناهینیتیهوه، چهندین سهعات بیهوش یان خهوتوو
 بهدهمدا له ناو کهندریکدا دهمینمهوه و نه هیچ دهیستم و نه ههست به
 هیچ شتیک دهکهه. سهعاتیک که نازانم کهیه، زههاو ههلمدهستینیت، ئهویش
 تیکشکار و نیوهکیانه، بهلام له من وریاتره، هوشی کوتر و ههستهکانی به
 ههموو تیزوی و زیرهکی خویانهوه ئیشدهکهه. دهلینت «ههسته. دهییت
 بجولین، دهییت تا شهو دانههاتوو ههولیدهین ریگا بدوزینهوه». من
 ههلمدهستم، تهواوی لهشم کوتراوه، ماسولکهکانم به جوریک کرژ و پهقن،
 ههموو جولهیهکم ئازارهین و سهخته، بهلام زور له خوم دهکهه. زههاو
 کوپی ئهه شاخانهبووه، لئیدهپرسم «دهزانیت له کوپین؟». دهلینت «نازانم،
 شهو وهک تو، ههه له خهیاالی راکردندا بووم، نازانم کهیشتووینهته کو،
 بهلام له دیلاوار دهوچووین». دهپرسم «مههستت چیه له دیلاوار
 دهوچووین؟». «ههموو شهو رامانکردوه، ههشت سهعات زیاتر،
 باوهردهکهه ئیستا له قوولایی خاکی مههدهحهساردا بین». من ترسیک
 دامدهگریت، ههست به پهشوکان دهکهه «ئیستا دهییت چی بکهین، چون
 بکهپینیهوه بۆ دیلاوار؟». «دهییت چاوینک بهو دهووبهردا بگپریم، بزانه
 ئهه سهه قووتانه هیچیان لینه. گهر سنوورهکهیان گرتییت، ناتوانین
 بکهپینیهوه بۆ دواوه. ئیشی ئهه ههساریانه دهزانم، داخیان وا له دلی
 مندا. ههه ئیستا خهریکی مین ریژکردن، یهکهه شت رقیان لینه، ئهه لاری
 و شتانهیه... بهلام دهییت سهیریکهه». به دهنگیکی گریاوهوه دهلیم «یهعنی
 چی نهگهپینیهوه بۆ دیلاوار... یهعنی چی؟ دهییت پنگایهک ههه ههییت».
 زههاو دهلینت «کهوهرهه، گهر ئهلقاو ئهلق کهماروی ئیمهیان داییت، دوو
 پنگامان له بهردهمدایه، یان دهییت ئهه پنگایه بدوزینهوه که قاچاغچییهکان
 به کاریدههین، یان دهییت لیروهه به ناو خاکی مههدهحهساردا نزیکی

سهه كيلومتر به پي برؤين. تا بتوانين له كونجيك يان كهله بريكه وه
خومان بكهينه وه به وديودا، به لام من شاره زانيم، ئه وه يان حوكمي مردنه،
ئهم ريگا دريژه به خاكي هه سارييه كاندا له كاتي شهردا گالته نيه». من
دهلیم «دهبا ئه و ريگايه بدؤزينه وه كه جاران پيا هاتوويت، بابيدؤزينه وه».
من ترسيكي گه ورهم هه يه. من و زه هاو پيكه وه له كه ندره كه دينه دهري
و به سه به رزاييه كدا سه رده كه وين، له نزيكي لووتكه كه وه دهنيشينه سه
زه وي و زه هاو به خشكان تا تروپكي گرده كه دهچيت. چيت له وه دا نه ماوين
شهرم له قور بكهين. زه هاو له نزيكي لووتكه كه به ئه سپايي و بيدهنگ
بانگمه كات، من به هيمني خو دهخشينم و دهچمه لاي. له ويوه ته ختانيه كي
گه وره دهبينم كه سه دان سه ربازي مه مه دهسار له ژير باراندا خه ريكي
هه لداني چادرن، ژماره يه كي زور ماشيني سه ربازي دهبينم كه هيزيكي
پياده ي گه وره به ره و سه رووتر دهگويژنه وه. به چه وه دهليم «چ هيزيكي
گه وره يه». زه هاو به ترسه وه سه يرمه كات و دهليت «گه ورهم، شه
دهستي پيكرده. شه به ته واي دهستي پيكرده». منيش سه يري هيزه كه
دهكه م و دهليم «ئه مه هيزي هيرشه، خوي گه وره دنليام ئه مرق يان
سبه ي په لاماري گه وره بو سه ر ديلاوار دهست پنده كات ... خوداي گه وره
ديلاوار تياچوو... ديلاوار له دهستچوو». زه هاو دهستم دهگريت و دهليت
«ئيتر ناتوانين به ره و خوار برؤين، گه ورهم، ئه وه ي بتوانين به ناو ئهم
هيزه دا برؤين و نه مانه دؤزنه وه، بي عه قليب ... يه ريگامان له به ره بچين
بو سه ره وه. گه ريگاي قاچاغچيه كان بدؤزينه وه، من شاره زام، كونج و
كه له به ري ده زانم، به مه رجيك مين ريژ نه كراييت... گه مين ريژ كراييت و
گيرا بيت، ئيتر دهبيت به پيچه وانه وه برؤين». من سه يريده كه م و دهليم
«مه به ستت چيه به پيچه وانه وه برؤين؟». «يه عني بچين بو مه مه دهسار».
نه گويم باوه رده كات، نه باوه ر به گويم دهكه م. به توره ييه وه ده پرسم
«بچين بو كوي؟ شيت بوويت». «شيتيم يان عاقل، گه ريگا كه مين

پێژکراییت یان گیراییت، پێگای ترمان نییه. گه‌وره‌م، من ده‌توانم تا ناو مه‌مه‌دحه‌سار به سه‌لامه‌ت بته‌بم». وه‌ک شیتیم لیهات «تو ده‌لێیت چی؟ ... زه‌هاو... له مه‌مه‌دحه‌سار چی بکه‌ین... چی؟ له‌ویش ده‌مانگرن». «نازانم. دوو مائی قاچاغبه‌ری هه‌ساری ده‌ناسم، له‌وه زیاتر هیچ. له ناو مه‌مه‌دحه‌ساردا به‌مانگرن و بلێن قاچاغبه‌رن، باشته‌ره له‌وه‌ی لێره به‌مانگرن و بلێن جاسوسی سوپان یان سه‌ربازن». من ده‌لێم «بابکه‌وینه‌ی به‌ره‌و باکوور، تا زووتر بکه‌ین شانسێ ده‌رچوونمان زیاتره‌، تا زور بلاونه‌بوونه‌ته‌وه‌، با خێزابه‌که‌ین». گه‌رچی جه‌سته‌م نایکات، گه‌رچی ماسوله‌که‌کانم هه‌موو لاوازن، گه‌رچی برسیمه‌ و هیچ شتی‌که‌مان پێ نییه‌ بیخوین، به‌لام جگه‌ له‌وه‌ی چی وزه‌مان تێدایه‌ تا ئه‌وپه‌ر به‌کاربهێشێن چاریکی ترمان نییه‌. ده‌چینه‌وه‌ خواری، دوا‌ی که‌مه‌تر له‌ کیلومه‌تریک ده‌ییت سه‌رکه‌وینه‌وه‌، من به‌ لای راست و ئه‌و به‌ لای چه‌پدا، ده‌ییت به‌ جو‌ریک برۆین ئاگاداری هه‌ر دوو دیوی دۆله‌که‌ بین. له‌ جێگایه‌ کدا ده‌که‌ینه‌ هه‌ریمێکی ئاودار، ده‌توانین ماوه‌یه‌ک له‌ ناو چرستانیکێ پر دره‌ختدا خومان به‌شارینه‌وه‌ و برۆین، دره‌خته‌کان رووت و بێگه‌لان، به‌لام بواری ئه‌وه‌ ده‌ده‌ن به‌ ناویاندا برۆین و خۆمان له‌ پووته‌ن به‌پاریزین. که‌ له‌ ناو دره‌خته‌کان ده‌رده‌چین، ده‌که‌وینه‌ به‌رامبه‌ر کۆمه‌لێک گرد. زه‌هاو له‌ من چاو‌تیز‌تره‌ و ده‌لێت «گه‌وره‌م سه‌یربه‌که‌، ده‌بینیت، له‌ سه‌ری گرده‌که‌ وردبه‌ره‌وه‌، ده‌بینیت». من وردبه‌مه‌وه‌ و سه‌ربازه‌کان ده‌بینم ده‌جولێن، سه‌یری لوتکه‌ی هه‌موو گرده‌کان ده‌که‌م و له‌ سه‌ر زۆربه‌یان سه‌ربازیک یان دوا‌ن ده‌بینم. ده‌پرسم «ئێستا ده‌ییت چی بکه‌ین؟». «گه‌وره‌م هیچ، هیچ. ده‌ییت چاوه‌ڕێکه‌ین تا تاریک دایه‌ت، من لێره‌وه‌ شاره‌زام. که‌ خۆرئاوا‌بوو ده‌ییت به‌ نیا‌ن گرده‌کاندا برۆین، دوا‌ی ئه‌م گردانه‌، ته‌ختانییه‌کی گه‌وره‌ دیت، ده‌ییت ئه‌م شه‌و ئه‌و ته‌ختانییه‌ به‌پین، چونکه‌ گه‌ر پو‌ژبێته‌وه‌ ده‌مانبینن، گه‌ر نه‌شمان بینن له‌ برسا ده‌مرین. ده‌ییت ئه‌م‌شه‌و تا بناری چیا‌ی

بؤخرسان برۆین، له‌وێ چڕ و دارستانه، ده‌توانین به‌ پرۆژ بگه‌ینه‌ سه‌ر
 لوتکه‌که‌ی، که‌ له‌وێ دابه‌زین ده‌چینه‌ سه‌ر ڕیتی قاچاغچییان. بؤخرسان
 چیا به‌کی زه‌به‌لاحه‌ گه‌ر هه‌یزیشیان لێ دانابیت، پڕه‌ له‌ ڕێگای دیو و درنج
 و جنوکان که‌ من هه‌موویان ده‌زانم. له‌ویوه‌ ده‌بیت دابه‌زین و ببینین چ
 باسه‌». له‌ناو داره‌کاندا دانیشتن و هه‌یج کاریکمان نه‌بوو جگه‌ له‌وه‌ی باران
 لێمان بدات. هه‌ندێ جار له‌ ژياندا ده‌بیت چاوه‌ڕێی پرۆژ بکه‌ین و پرۆژ
 نایه‌ت، هه‌ندێ جاریش ده‌بیت چاوه‌ڕێی شه‌و بکه‌ین و شه‌و نایه‌ت ... ژیان
 هه‌میشه‌ شتیکه‌ که‌ نایه‌ت. زه‌هاو به‌ ناو دره‌خته‌کاندا بو شتیک گه‌را
 ببخوین، هه‌یجی ده‌ست نه‌که‌وت. هه‌ردوو کمان ده‌له‌رزین... له‌ بن داریکدا
 داده‌نیشین و کات ناروات، هاتنی شه‌و درێژه‌ده‌بیته‌وه‌. باران که‌میک خوشی
 کردوته‌وه‌، ئه‌و ماوه‌یه‌ به‌کارده‌هێنین تا به‌ نۆره‌ که‌میک بخه‌وین، هه‌نده‌ی
 تاریکی ده‌که‌ویت به‌ڕێده‌که‌وین، جگه‌ له‌ ئازاری برینه‌کانمان، به‌ هه‌وی ئه‌و
 پشوووه‌وه‌ شتیک له‌ تینمان تیزاوه‌ته‌وه‌. له‌ گوژمی یه‌که‌مدا نیو گرده‌کان
 ده‌برین و ده‌گه‌ینه‌ ته‌ختانی، سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له‌م ناوه‌دا بێخه‌یالان
 و پاسه‌وانیه‌کی وه‌ها ئه‌نجام ناده‌ن. زه‌هاو له‌ ڕۆیشتی ته‌ختانیدا ئیجگار
 به‌ گوڕ بوو، که‌مبوونه‌وه‌ی بارانیش کۆمه‌کی پێکردین خه‌را برۆین. هه‌موو
 شه‌و بیده‌نگ ڕۆیشتن، که‌سمان شتیک ئه‌وتومان نه‌گووت، من هه‌ندێ
 جار شه‌که‌تی ده‌بیرپوکاندم و ده‌وه‌ستم، به‌لام زه‌هاو زۆریده‌کرد نه‌وه‌ستین.
 به‌ر له‌وه‌ی خۆره‌له‌بیت گه‌یشتی نه‌دامینی بؤخرسان. ئاه بؤخرسان چ
 چیا به‌کی سه‌یره‌، پڕ نوک و چوکل و دندانی به‌ردینه‌، وه‌ک په‌یکه‌ریک
 وه‌هایه‌ له‌ به‌ردی زل زل چنراییه‌ت، تاشه‌ به‌رده‌کان و له‌ته‌ تیزه‌کانی پیده‌چیت
 یه‌کێک به‌ ده‌ست به‌ چیاکه‌وه‌ی نووساندبیت. یه‌ینی ئه‌م جوړه‌ شاخانه
 هه‌میشه‌ مایه‌ی ترس و دوولیم بووه‌، زه‌هاو ده‌لیت «سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر
 ئه‌م چیاپانه‌دا، وه‌ها قورس نییه‌ وه‌ک به‌چاو دیاره‌». له‌گه‌ل به‌یاندا، دوو
 به‌ردی ساف و گه‌وره‌ ده‌دۆزینه‌وه‌ و له‌سه‌ری ده‌خه‌وین، شویتی

خه‌وه‌که‌مان نه با ده‌یگریته‌وه نه باران و نه تیشک، به‌لام له‌گه‌ل به‌یاندا گویمان له نالهی بۆمب و هاوه‌نه له دووره‌وه دین. به درێژایی شه‌و گویمان له هیچ ده‌نگیک نه‌بوو، به‌لام ئیستا زۆرجار ده‌نگی نامۆ و نزیکمان گوئ لێیه، له‌گه‌ل شه‌وه‌شدا ده‌خه‌وین. برستی به‌جۆریک برستی لێ بریوم ده‌مه‌ویت خه‌و له بیرم به‌ریته‌وه. دواي خه‌و هه‌له‌ستم و له‌شم له‌گه‌لم نایه‌ت، ماسوله‌که‌کانم به‌جه‌مام که‌وتوون، ده‌مارم کرژ و پۆحم گرژیه‌کی سه‌یری تیدایه. دواي دوو شه‌و ئیستا به‌پوونی ده‌بینم له‌چ دۆخیکی دژوارداین که‌ له‌وانه‌یه‌ لێی ده‌رنه‌چین. له‌گه‌ل زه‌هاو له‌کونجه‌که‌ دیننه‌ ده‌ری، بۆ شه‌وی به‌سه‌ر چیدا سه‌ربه‌که‌وین، له‌ناوقه‌دی بۆخرسانان که‌ هه‌سته‌که‌ین ده‌نگیکی زۆر له‌تروپکی چیاوه‌ دیت. زه‌هاو ده‌لێت ده‌بیت بوه‌ستین تا شه‌و دادیت، دووباره‌ له‌بن به‌رده‌کاندا خۆمان ده‌شارینه‌وه. له‌جینگای خۆمانه‌وه‌ پووبه‌ریکی به‌رفراوان له‌سنووری نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینین، ته‌واوی سنووره‌که‌ به‌هێز ته‌نراوه، به‌پوونی توپبارانیکي پچر پچر ده‌بینین، شه‌قامه‌ سه‌ره‌کییه‌کانمان لێ دیاره. به‌رده‌وام له‌مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه‌ هێز دیت و له‌و پێده‌شخانه‌دا جیگیر ده‌کړین. گه‌رچی به‌پوونی له‌زۆر شت تیناگه‌م، به‌لام هه‌سته‌که‌م هیزه‌کانی دیلاوار جۆره‌ به‌رگرییه‌ک پێشانده‌ده‌ن، جارجار دوکله‌ ته‌قینه‌وه‌ ده‌بینم له‌خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا به‌رزده‌بیته‌وه. له‌گه‌ل که‌وتنی تاریکی‌دا زه‌هاو ده‌لێت «گه‌وره‌م دوام بکه‌وه». زه‌هاو بست به‌بست بۆخرسان شاره‌زایه. له‌لایه‌یه‌که‌وه‌ به‌ره‌و ئه‌ودیو ده‌مبات. هێنده‌ی چاومان ئاوقای تارماییه‌کانی ئه‌ودیو چیا ده‌بیت، ده‌زانین هیزیکی زۆر گه‌وره‌ له‌ده‌ربه‌ندی بۆخرسان کوکراوه‌ته‌وه. گویمان له‌ده‌نگی گروپیکه‌ سرود و ئاوازی دینی ده‌خوینن، قافله‌یه‌کی سه‌ربازی ده‌بینن له‌سه‌ر شه‌قامه‌ی که‌ به‌ناو ده‌ربه‌نده‌که‌دا گوزه‌رده‌کات، ده‌یان نه‌فه‌ره‌ه‌لگری سه‌ربازی که‌ زۆریان چرای ماشینه‌کانیان هه‌لکردوه‌ و سه‌ربازه‌کانی له‌چاوه‌پوانیدا دابه‌زیون و له‌

که نار پښ دانیشتون. ئیمه که میک دهووستین، له ناکاو گویمان له دهسټرېژۍ نژیکه، گویمان لیمه هیزه که دهشله ژین و هه موو به ناراسته ی جیگایه کی دیاریکراو له چیا ته قه ده که ن، چاومان له پښنه ی گولله کانه که که متر له کیلومه تریک له ولا ئیمه وه به ناراسته ی چیا دین. زه هاو ده لیت «بیت و نه بیت، که سانیکې تر هه ن، وهک ئیمه، وان به بوخرسانه وه». دوور نییه خه لکانیکې تر، ئیشکهری فه سیله کانی تر وهک ئیمه په رته وازه بووبن و که وتیتنه چیا. من به زه هاو ده لیم «دهترسم به هوی ئم غه ربیانه وه ئیمه ش ئاشکرا بیین». زه هاو ده لیت «نا، په رینه وه بو ئمبه ری چیا ئاسان نییه، کهر بشمانیین مه کهر هه ر دووراو دوور ته قه بکه ن». دوا ی ده ده قیقه ته قه کان ئارامده بنه وه. من و زه هاو به قه دپالی چیا دا به ره و خوار داده که رین. زه هاو ده لیت ئه شکو و تیکې بچوک و نهینی هیه که ده بیت بکه یه ئه وئ، بریار نییه له ئه شکو ته که دا بمیتینه وه، به لام جیگایه که به سه ر پښکای قاچاغچیاندا ده روانیت، کهر پښکاکه مه ترسی له سه ر بیت له وئوه دیاره، ده بیت تا ده مه و به یان له وئ بمیتینه وه، تا بتوانین به شیک له پښکاکه ببینین. زه هاو که شبین نییه، ئه و هیزه که وره یه ی له ده ربه نده که دایه، بروایه ک بو ئه وه ناهیلېته وه که هیزه کانی مه مه ده سار پښکای قاچاغچیه کانیان هه روا ئازاد جیه تیتیت. به کزی و بیده نگیه کی زوره وه، له ناو تاریکی ئه نگوسته چاوی شه ویکې هه وریندا به پښکایه کی به ردیندا، به جووتیک پښلاوه وه که هیدی هیدی خه ریکه ده پښ و کونده بن، به ترسه وه به قه دپالی بوخرساندا داده به زین. بهر له وه ی بکه یه ئه شکو ته که گویمان له دهنگی تره، گویمان له ته قه ی نژیکتره، هاوار و خشه و دهنگی خنکاو ده بیستین، جاریکی تر من و زه هاو له ناو به رده کاندا خو مان ده شارینه وه. ته قه کان ئیستا به ناراسته ی جیگاکه ی ئیمه ن، به لام دلناین ناخو ته قه له ئیمه ده کریت یاخود نا. نیوسه عات له ناو به رده کاندا خو مان حه شارده دین، هیه دهنگیک نامیتیت، خاموشیه کی ترسناک بال به سه ر چیا دا ده کیتشت.

به هیمنی له بن بهردهکان دینه ده ری و به رهو ئه شکه وته که ده کشیین. له ده می ئه شکه وته که دا گویمان له دهنگی که سیکه قسه دهکات، زمانه که ی دیلاوارییه، گویم له وشه گه لی وهک «نامریت، خۆت بگره، پالکه وه» یه، دهنگه که دهنگیکی ماندوو و برینداره، تیناگه م ده لیت چی، به لام دلنیا م که سیکه دیلاوارییه و وهک ئیمه له چیاکاندا ونبووه. ده زانم پتووستی به یارمه تییه، دلنیا م پتووستی به کومه که، بن هیچ دوو دلییه ک خۆم ده که م به ئه شکه وته که دا... به لام له بهر تاریکی هیچ نابینم.

هه وای ئه شکه وته که خنکاو و پر شیییه. به زه هاو ده لیم گهر شتیک بوو، هه لیت و دوا ی من نه که ویت. ده چه ره زووری و ترسیکی نهیتی له دلمدا یه، به زمانیکی ساف و پرونی دیلاواری ده لیم «کئ لیره یه... من گویم لیت بوو... من خه لکی دیلاوارم، کئ لیره یه». ته نیا دهنگی نه فه سیکی قورس ده بیستم، یه کیک به سه ختی ده توانیت هه ناسه بدات، به لام له بهر تاریکی هیچ نابینم. جاریکی تر ده لیم «گویم لیت بوو به دیلاواری قسه تکرد، تو له کویت، گویم لیت بوو... تو کیت؟». هیچ وه لامیک نابیستم. که میک زیاتر ده چه ناوه وه، بهردهوام ده پۆم و ده لیم «تو کویت؟». هیند نزیکه بهمه وه گویم له هه ناسه یه تی، دلنیا م دوو که سن، یه کیکیان خیزه ی سنگی به رزه، ئه ویتریان به خیرایی هه ناسه ده دات. دوو ههنگاو زیاتر ده پۆم و به سه ر یه کیکیاندا ده که وم، هه ردوو کمان له ترسا هاوارده که یین. دهنگیکی ماندوو ی هه یه، من دوو تل ده دم و که میک ده کشیمه وه دواوه و به توندی ده لیم «تو کیت بۆ قسه ناکه ییت؟». پاش ئیستیک ده لیت «شتیک پتیه برینی پین بپنچم، پتووستیم به شتیکه برینی پین بپنچم، هاو پیکه م ده مریت». له سه ر چنگ به رهو لای دهنگه که ده پۆم، خۆی تیشکی لایتیکی گه وره م تیده گریت، تیشکی لایته که ده دات له چارم، ناتوانم هیچ ببینم. به ترسه وه ده پرسیت «تو کیت، تو کیت؟». من ده لیم «ئه و پوناکیه لابه له سه ر چارم، ئه و پوناکیه لابه، هیچ نابینم». ئه و ده لیت «شتیک بهینه هاو پیکه م ده مریت،

ئەو كۆرى قەحبانە پىكايىن... شتىك بەئىنە تكايە». لايتەكە لادەبات و من بۇ يەكەمجار دەيىنىم، دەموچاويكى قوپا و باريك و ترساوى ھەيەكە شەوقى لايتەكە لاونيو روشنىكر دۆتەو. ئەو يەكەمىن بىيىنى منە بۇ ئال مورا، خۇي لەسەر دەست بەرەو پروم دىت و دەلىت «خراب پىكراو... خراب پىكراو». ھاورپىكەي بستەبالايەكى بچكولانەيە، لايتەكەي لى وەر دەگرم و سەيىر دەكەم، لە گيانە لاودايە، لىوھكانى شىن بوونەتەو، چاوانى ھەلنايەن، خىزەي سنگى تا دىت كەم دەيىتەو، گوللەيەك لە قەرغەو پىكاویتی و لە جىگايەكى نادىارى ناوسكىدا گىرساوتەو. بىرینەكەي لە جىگايەكدایەكە ناپىچریت، من دەلىم «ئەمە كىتە، ئەمە چىیتە؟». دەترسم ھاورپىكەيان برايەكى بیت. بە دەنگىكى گریاو دەلىت «كەسم نىيە، ئەو قاچاغچىيەكە دەبوو دەرمىكات، كە دەبوو بمبات». من لايتەكە دەبەم و دەلىم «دەقەيەك سەبربەكە، دەقەيەك سەبربەكە، ئىستادىم». بە پەلە دىمە دەرى و زەھاو بانگدەكەمە ناو ئەشكەوتەكە. پىكەو دەچىنە سەر برىندارەكە كە لە دوا ھەناسەكانىدايە. زەھاو بە سەرسامىيەو دەلىت «خوای عالم، ئىلاھى، ئەمە ياقوبى قەموورە. ياقوبە، زىرەكتىر قىچاغچىيەكانى چىايە، بە گوربەي شاخ بەناوبانگ بوو». من دەلىم «زۆر خراب پىكراو، گوللەكە لە شوپىنىكى كارىگەرى داو». برىندارەكە ھىدى ھىدى خىزەي نامىنىت، لە ناكاو تەواو بىدەنگ دەيىت، بەردەوام خوینىشى لى دەپوات. ئال مورا بەدبەخت و بىچارە سەرى خستۆتە ناو دەستى و دەگرى و دەلىت «مرد ... مرد». من ترپەي دەستى دەپىنوم، چىتر خوین بە شادەماراندا نایەت، سەر دەنىمە سەر سنگى و دلپىشى بى ترپەيە، بە دەست بە ھەموو توانای خۇم فشار دەخەمە سەر سىنەي بەلكو لىدانى دلى بگەرپتەو، دەستەكانى توند دەجولتىم، بەرزىدەكەمەو و راپىدەو شىنم، بەلام بىسوودە. منىش دەستدەكەم بە گریان و دەلىم مرد.

ژيان به و جوره يه، من له شوينيكي وهادا، له شه ويكي به و جوړه دا ئال موراد م ناسی. من به پنگاوه بووم بگه پيمه وه بؤ ديلاوار و ئه و به پنگاوه بوو بچيت بو م ه م ه دحه سار، له دهمی ئه وه وه يه كه مجار چيرؤكي كوشتني فرماندارم بيست. ئه و به منی گووت «له ديلاوار، سه ی ئه سلان و قهره قازانيه كان هه موو شتيكيان گرتو ته ده ست». هه واله كان بؤ من سه ير و دلته زين بوون. من گه رچی فرماندارم خو ش نه ده ويست، به لام هه والی كوشتني كار ه ساتيك بوو بؤ ديلاوار. ئيستا ژيان و چاره نوسی هه مووان له ژير پرسياردا بوو. هه ر ئال موراد به ئيمه ی راگه ياند كه پنگای قاچاغچيه كان به ته وای گيراوه و كه رانه وه به سه لامه تي بؤ ديلاوار له ئه گه ردا نيه. قسه ی له بينيني لاشه ی چهندين قاچاغبه ر كرد كه له پنگای هاتن و په رينه وه دا تا بوخرسان بينيوني و گوتي هه مووان به ده ستي هيزه كانی م ه م ه دحه سار تياچوون. به قسه ی ئه و هيزه كانی م ه م ه دحه سار مرو ف ناکورن، به لكو چاواني ده رده هينن و زگی ده رن و زه كه ری ده رن و زورجاریش سه ری ليدمكه نه وه. دوو شه و له دواي ده رچوونی ئه و له ديلاوار، هيزشی گه وړه ی م ه م ه دحه سارييه كان ده ستي پيكر دبوو، ئه و كه وتبووه ناو بازنه ی هيزشه كه وه و وريایي و زيره كي ياقووبي قه موور تا ئيره ی هينا بوو، گه ر قه موور نه بایه هه ر شه وی يه كه م ده كوژرا. ئال موراد قسه ی له گرتن

و کوشتنی سەدان سەربازی دێلاواری دەکرد. قسەکانی وەک دوا تەقەلی کفن بوون، بۆ هیوای گەڕانەوەی من. لە راستیدا ترسی گەورەم لە خۆم نەبوو، ترسی گەورەم لە زەھاو بوو، کە بە هیچ جۆریک نەمدەویست بێخەمە بەر مەترسی وەھا گەورە، ئەو هەستەی کە ژيانی ئەو هینستا ئەمانەتیکێ گەورەیه لە مەلەدا هەمیشە لە ناویدا زیندووبوو، بەلام ئیستا هەموو شت پێچەوانە بوو، ئیستا هەستەکرد پڕوفیسۆر گەمەیهکی ئالۆز و سەیری لەگەڵ کردوین، ئەو زەھاو کە پاسبێردراوێ ژيانی من بپارێزیت و پزگارمبکات، هەستیکێ قوول و ئەفسانەیییم هەبوو کە دکتۆر پێشبینی هەموو ئەم پێگایە کردووە کە ئێمە پیا دەپۆین و ژيانی منی داوێتە دەست زەھاو بپارێزیت. ئیستا زەھاویش دانیابوو کە گەڕانەوە بە پێگای قاچاغچییەکاندا کاری نەکردەیه، لەبەرئەوە جگە لە پێگای مەمەدحەسار پێگای تێمان نەبوو، تاکە ئاراستەیهک بتوانین بیکرێنە بەر ئاراستەی مەمەدحەسار بوو. هیچ شتیگمان پێ نەبوو بتوانین لە ناو ئەشکەوتەکاندا گۆڕیکی لایەق بۆ یاقووب هەلبکەنین، بەلام بە دزییەووە و بە بێدەنگ کۆمەلێک بەردمان هیناو بە دەوری لاشەکاندا هەلمانچنی. ئەو تاکە کاریک بوو بتوانین بیکەین تا حورمەت لە لاشەی کوژراوەکە بنێین. لەگەڵ پوناکیبۆنەویدا، هیزەکانی مەمەدحەسارمان بینی لەو نزار و بەرچیاوەدا بلابوونەتەووە و تەواوی ناوچهکانی ئەو بەریان گرتووە. لە دەمی ئەشکەوتەکاندا دەمانتوانی هەندێ لە جولهی هیزەکانیان ببینین. بەلام دەبوو تەواو لە بۆسەداین و ئاگاداریین. دوا تەقەکانی دوینی شەو دانیابووم چاویکی بەردەوامیان لەسەر بۆخرسانە، تەنیا ترسم ئەوەبوو قاچاغبەرائی تر پەرییەتتەووە ئەمبەری چیا و کاریک بکەن مەمەدحەسارییهکان بۆ گرتیان، هیز بنێنە سەر چیا و بێنە ئەمبەر. دەبوو هەموو رۆژ لە دەمی ئەشکەوتەکاندا چاوەروانی تاریکی بین. تاریکی گەورەترین پردی خەلکانی بیتچارە و هەلەتوووە، گەر تاریکی نەبایە ئیستا هەزاران مەروفی ئازاد لە زیندان و هەزاران کەسانی زیندوو لە گۆڕدا بوون. مەروف دەبێت

حه شارخواز و هه لهاتوو بێت تا له نرخى تاریكى تێگات، له م خا که تاریکانه دا پوژ و پوناکی دۆزهخى ئازادیخوازان. ده بوو شهو به رهو قوولایى ناوچه هێمنه کانی مه مه د حه سار به رینگاوه بێن، تا بتوانین به روژ له رینگایه کی که مینک هێمن و ئه مانه وه بچینه ناو شار. زه هاو ته نیا چاوساغمان بوو، ئه و ژیا نه خش و پزگار که ری هه ردوو کمان بوو. ئال موراد به ردهوام ده یگووت «ئیه دیاری خودان بۆ من، ئه وه نیشانه یه که خودا نایه ویت من بمرم». ئه و له و ماوه یه دا له زوړ ته له ی مه رگ پزگاری بوو بوو، ده رکه و تنی ئیمه شی له ئه شکه و ته که دا به مو عجیزه یه کی خودایی ده زانی. پیتی وابوو ئیمه فریشته ی نه جاتین و له ئاسمان دابه زیوین، به لام بۆ من پێچه وانه که ی راست بوو، ده رکه و تنی ئال موراد، فریشته ی فریاد پر هسی ئیمه بوو. ئه و کۆمه کی به ئیمه کرد له برسا نه مرین. رینگای ئیمه رینگایه کی درێژ و ناخو ش بوو، به لام سوودمان له هه ندی خواردنی کۆله پشته که ی ئال موراد و یاقوب بێنی، تا به سه ر برسیتی دوو پوژی پێشوودا زال بێن، بۆ یه که مجار دوا ی زیاد له دوو پوژ شتی کمان ده خوارد و تینی ئه وه مان تیده که را بتوانین به رهو شارینکی نه ناس و دۆژمن به پێ بکه وین.

من خۆم وه ک مستر گرینۆک به ئال موراد نه ناساند. له بری ناوی خۆم گووتم من «زه ریاواری به کی خه و نین» م، که سیکم توانایه کی شه یتانیم هیه خه ونی ئه وانی تر ببینم، گه ر خه ونی مروفه کانیش نه یت، خه ونی شته کان، خه ونی به رد، گیا، زهوی، ئاو. به خه نده یه کی تاله وه گووتم «تۆ که سیکی شانسدار نیت، گه ر که مینک به خت هه بایه لی ردها، له م ئه شکه و ته خنکاو و تاریکه ی سه ر سنووری جه هه نه مدا به من، به پادشای خه ونه جرنی و فرنییه کان نه ده که یشیتیت». هه ستم کرد نه ده زانیت باسی چی ده که م، نه تیده گات مه به ستم له بێنیی خه ونی ئه وانی تر چیه. ئه و گووتی «من هیچ نیم، جگه له ده ستر استیکی گه مژه، که وه سواسی ئه وه م هیه هه ر نیشانه یه کم بۆ دابنن بێشکینم، هه تا گه ر سه ری مروفیکی گه ورده ش بێت».

ههلبهت سه رهتا نه یگوت که ئه و بکوژی فه رماندار ماروفیه. ئه و گووتی بۆ ئه وهی بزانیته من کیم ده بیته له سه رهتاوه قسه ته بۆ بکه م، له پوژیکه وه که به رازه رهش و هاوپنیه کی چوون بۆ لای سه ی ئه سلان. منیش گووتم، زوړ چاکه، گهر وا بیته منیش ده بیته له سه رهتاوه بوته بگێرمه وه، له وهی پوژه وه که میرئه ودال هاته بۆ عیاده که ی مامم و دهستی به گێرانه وهی خه ونی خو ی کرد.

شهو بهر له وهی بکهوینه پڼگا به رهو مه مده سار. ئال موراد کوله پشته کهی کرده وه و قووتوویه کی دهره ینا. گووتی «ئهم پڼگایه ی ئیمه پیاده روین وهک پڼگای هات و نه هاته، له مه مده سار که سیک هیه ده توانیت یارمه تیمان بدات ناوی پروفیسور قاسمی شابه ندره، له چیدا پروفیسوره؟ نازانم. به لام گهر من له پڼگا کوژرام، تیاچووم، گیرام یان بهر گولاله که وتم، هر یه کیک له ئیوه ده توانیت بچیت بو ئهم ناو نیشانه «چاپخانه ی ئیعتیما، شه قامی هه بییولا داغستانی، ژماره ۱۹، گهره کی هاجهری خوارو» و ئهم کتیبه به دهستی بداته پروفیسور، ته نیا پروفیسور خوی و هیچ که سیکی تر نا. له گهل ئهم نامه یه دا، جوان سه بیریکهن، ئهمه نامه ی پیاویکه ناوی پروفیسور به هنامه، ئهم کتیب و نامه یه کلیلی ئیمه یه تا له مه مده سار بو ماوه یه کیش بووه جی خه ویکی ئه مینمان ده سته که ویت، وشه یه کی نهینی هیه ده بیت به پروفیسور قاسمی بلین ئه وسا ده تانی نیت «هه وره کانی دانیال». به بی ئه و وشه نهینی به بیینی شابه ندره ئاسان نیه. گهر به یه که وه که یشتینه ئه و شاره، پیکه وه ده چین بو لای پروفیسور، گهر منیش کوژرام ئیوه بییه، گهر ئیوه ش کوژران من خوم ده بیه... هر که سیک له ئیمه که یشته مه مده سار ده بیت ئه و کاره بکات، هه م له بهر خوی، هه م له بهر ئهم کتیبه که ده بیت بگاته شو ننگی باش».

ناوی پروفیسور بہنام، دلی منی تووشی خورپہیہ کی کتوپر کرد۔ لہ

ئال موراد پرسی «پنم بلن، تو چون پروفیسور بهنام دهناسیت، ئەم کتیبه چیه پیتە و کئ تۆی خستۆته سەر ئەم پێگایه. پروفیسور هاوڕینی من و زه‌هاویشه، ئەو ئیمه‌ی به‌یه‌ک ناساند، هەر ئەو ئەمانه‌تی پاراستنی ژیا‌نی ئەم کوره‌ی خسته‌ گهر‌نی من». ئال موراد وه‌لامیدایه‌وه «نا برای زه‌ریا‌واری ... نا». ئیت‌ر به‌رده‌وام وا بانگم‌ده‌کات «برای زه‌ریا‌واری». «نا، من پروفیسور ناناسم، پروفیسورم نه‌بینوه، کورپکی هاو‌پیتی ئەم کتیبه‌ی بۆ هینام، ئیستا موزه‌خانه‌که‌ی پروفیسور له‌ بنده‌ستی سه‌ی ئەسلاندایه، له‌سه‌رچی سه‌ی ئەسلان رقی له‌ پروفیسور به‌هنامه؟ نازانم، به‌لام هەر رۆژی دووه‌می ده‌ست‌بکار‌بوونی وه‌ک جیگری حاکم یاسین، هیزیکێ نارد ده‌رگای موزه‌خانه‌که‌ دابخهن و پروفیسور بگرن. که‌سیک که‌ خۆی ئەندامی باغه‌وانه‌کانه، یاری به‌ ژیا‌نی خۆی کردوه و چووه ئەم کتیبه‌ی ده‌ره‌یناوه و بزگاری‌کردوه. سه‌ی ئەسلان موزه‌خانه‌که‌ی بۆچیه؟ که‌س نازانیت. ئاخۆ ده‌یه‌و‌یت بیسووتینیت، ده‌یه‌و‌یت وێرانیکات، ده‌یه‌و‌یت ده‌ستی به‌سه‌ردا بگریت، من هیچی لی نازانم. تاکه‌ شتیک له‌ موزه‌خانه‌که‌ هاتۆته‌ده‌ری ئەم کتیبه‌یه، به‌وه‌دا جه‌نابی پروفیسور خۆی له‌ زیندانه‌ رایسپاردوه کتیبه‌که‌ بگاته ده‌ست هاو‌پتیه‌کی که‌ نرخ‌ی کتیبه‌که‌ی لایه... له‌وانه‌یه ئەمه‌ به‌ نرخ‌ترین شتی موزه‌خانه‌که‌ی بیت، له‌وانه‌شه‌ وانه‌بیت، کئ چوزانیت؟ . پروفیسور دلنیا‌یه، دیلا‌وار که‌سی وای تیدا نه‌ماوه ئەمانه‌تی وه‌ها هه‌لبگریت... تا دوا‌ی خۆی کتیبه‌که‌ نه‌فه‌وتیت، داویه‌ته‌ ده‌ست من... من هەر ئەوه‌نده‌ ده‌زانم».

«من ده‌زانم، ده‌زانم، ئەوه‌ کتیبی دانیا‌له... دلنیا‌م کتیبی دانیا‌له، خۆیه‌تی»

ئال موراد به‌ بیباکی سه‌یریکردم و گووتی «ده‌ی که‌واته‌ تو له‌ من باش‌تر ده‌زانیت. تو له‌ من زانیاریت له‌سه‌ر نرخ‌ی کتیبه‌که‌ زیات‌ر لایه». هه‌ستم‌کرد سه‌رسام نه‌بوونی ده‌گه‌رایه‌وه بۆ که‌ مژه‌یی. یه‌که‌مین نیشانه‌ی که‌ مژه‌یی نه‌مانی توانای سه‌رسامیه‌یه. من گووتم «نا، نا زانیاریم نییه، هیند هه‌یه من

چەندىن شەو، ئەو ھەورانە لە خەوندا دەبینم، چەند شەو لە خەوندا ھەر باران دەبارىت». خۆشم نەمزانی پەيوەندى ئەو چىيە بەوھى كە من ناوى ئەو ككتيە دەزانم. سەيرى چاوى دەكەم، دلنایام ئەویش ئەو خەونەى بينیوه، بەلام هیچ نالیت، سەيرى زەھاو دەكەم و ئەویش سەرسام سەیرمەدەكات، دلنایایە دەزانم كە ئەو لە مێژە خەونى ھەورەكان دەبینیت... ھەورەكانى كارەسات، ھەورەكانى دۆزەخ، كە بەر لەوھى بە سەر ئەم چیايانەدا بيارین، بە سەر ئەم شارانەدا بيارین، لە ناخى ئیمەدا باریون. من لە دەروازەى ئەشكەوتەكەو دەروانم و ھەورەكان دەبینم، ئەو یەكەمجارە كاتم ھەبیت و ھۆشم لای خۆم بیت و بە مەبەست سەر بۆ ئاسمان بەرزبەكەمەو تا ھەورەكان ببینم. ھەستىكى سەیر دامدەگریت كە ئەو ھەورانەى لە ئاسماندا دەیانبینم، ھەر ھەورى ناو خەونەكانى خۆم و بە ئاسماندا دەفڕن. ئیستا كە سەيرى ئەو ھەورانە دەكەم، و لە دەمى ئەم ئەشكەوتدا لە خۆم دەروانم ، تىدەگەم ھەرچى ئومید و خەيالاتىك لە دیلاوار ھەمبوو تەواوبوون، من و سەدان ھەزار خەلكى تر ئیستا لە ناو جەرگەى جەنگداين، سەدان ھەزار كەس كە سالاھایە بۆ ئەم جەنگە ئىشەدەكەن. ھەورەكان بە خیرایى دەپۆن و من بەردەوام سەیریانەدەكەم، لەو خیراترن، بتوانم راپانبگرم، ھەستەدەكەم بە جۆرىكى شیتانە پروو دیلاوار دەكشین، رەنگىكى خوينین و سەیریان ھەيە، تا دیت لە بەرچاوم سوورتر دەبن. چیتەر لەو درەنگترە كەس بتوانیت ھیچ چەقویەك رابگریت، ھچ گوللەيەك بگيریتەو، ھیچ ھەوریک لە ئاسماندا بوەستینیت، ھەموو كارەساتەكان كەوتوونەتە سەر ھىلى خویان، ئەوھى جارێك بە خەونێك، بەترسیك دەست پێدەكات، ئیستا لە نیوان ئەم دوو دەفەرەدا وەك جەنگىكى ھەتاھەتایی، وەك سەربەرىن و سووتانىكى بىكۆتا و تا ئەبەد دەرکەوتۆتەو. ھەموو كارەساتەكان چوونەتە سەر رینگای خویان. دەپرسم ئایا لە ھیچ جیگایەكدا، لە ھیچ رۆژێكدا دەرکرا ئەم جەنگە بوەستینریت. كە بیر لە خۆم دەكەمەو، كە بیر لە مامە سیام دەكەمەو،

که بیر له نه‌خۆشه‌کانی عیاده‌که ده‌که‌مه‌وه، که بیر له فهرماندار و حاکم یاسین ده‌که‌مه‌وه، که بیر له نیگارکیشه‌کان ده‌که‌مه‌وه، ده‌لیم نا... نه‌ده‌کرا. به‌لام که بیر له پروفیسۆر ده‌که‌مه‌وه، بیر له دکتۆر سوعاد ده‌که‌مه‌وه، بیر له و ده‌موچاوه غه‌مگینانه ده‌که‌مه‌وه که له شه‌ویکی تاریکدا له دیلاواری ره‌ش بینیم، ده‌لیم به‌لن ... به‌لن ده‌کرا. له دهمی ئەشکه‌وته‌که‌وه ده‌پوانم و سه‌ربازه در و توره و ریشه‌هاتووه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینم، له خه‌یالی خۆمدا ده‌لیم «سه‌دان سال له مه‌وبه‌ر، دانیال له‌مجۆره هه‌ورانه‌ی بینیه».

وه‌ک شتیکی دووباره بلیمه‌وه، وه‌ک راستیه‌ک بدرکینم که له میژده‌هیزانم و خۆمی لن غافلده‌که‌م، ده‌لیم «مرووف بو ئەوه‌ی کاره‌سات ببینیت، پنیوست ناکات سه‌یری میژوو بکات، سه‌یری ئاسمان بکات، سه‌یری زه‌وی بکات، ته‌نیا به‌سه له ناخی خۆی پروانیت». غه‌مگین سه‌یریکی هه‌وره‌کان ده‌که‌مه‌وه، دلنیاام ئەوه هه‌وری خه‌ونه‌کانی منه ده‌پوات و ده‌باریت ... هه‌وری خه‌ونه‌کانی زه‌هاوه، هه‌وری خه‌ونه‌کانی پروفیسۆره ... له خۆم ده‌پرسم، ده‌بیت مامه سیام ئەم هه‌ورانه‌ی دیبیت، ده‌بیت ئەمجۆره بارانه له خه‌ونه‌کانیدا بارین؟ ده‌بیت ژهنرال مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی چیرۆکی ئەم هه‌ورانه بزانیته؟ . هیتده‌ی من له مامه سیام تیگه‌یشتم، پیاویک بوو له‌م دوایه‌دا په‌یوه‌ندی به‌ ده‌روونی خۆیه‌وه پچرا‌بوو، چیت نه‌یده‌زانی چی له ناخی خۆیدا ده‌گوزهریت.

ئێستا ئاوێ له رابوردووم ده‌ده‌مه‌وه و ده‌زانم، جیگایه‌ک بتوانم پرزگاری خۆمی تیدا به‌ ده‌ست به‌یتیم و له‌م جه‌نگه‌دا نه‌خکینم، دیلاوار نییه ... من چیت سه‌ر به‌ هیچ شارێک، نه‌توه‌یه‌ک، زمانیک نیم، به‌لکو ته‌نیا ترسینم و به‌زه‌ویدا ده‌که‌پیم. له‌گه‌ل زه‌هاو و ئال موراد دا کۆله‌پشته‌که‌ی یاقووبی قه‌موور هه‌له‌ه‌گرم و دوا نیگای تهرمه‌که‌ی ده‌که‌م و به‌ره‌و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌که‌مه‌ پێ. به‌ خه‌نده‌یه‌کی بیزار و تاله‌وه به‌ خۆم ده‌لیم «مسته‌ر... بۆئه‌وه‌ی خۆت بناسیت، برۆ و که‌میک له‌ شاری دوزمنانیشدا بژی».

مەمەدخەسار شارىكى گەورەيە، كە لە ترۆپكى «يائىمام»-ەو پوانىمان،
 ھەموو شار لە بەردەھەمماندا بوو، بەلام كۆتايىيەكانى لە ھىچ جىگايەكەو
 ديارنەبوون، دەريايەكى گەورەي تىشك بوو، مليونەھا گلۆپ پىنكەو
 دەسووتان. ھىندەي لە سەرى يائىمامەو، چاومان بەو تىشكستانە بەرىنە
 كەوت، ئال موراد گووتى «واي، سەيركەن، سەيركەن، چ شارىكى گەورەيە،
 چ شارىكى عەجايەبە، پەنگە ئەمە گەورەترىن شارى دونيا بىت». ئەو
 كات نەمدەزانى دوژمن خاوەنى شارىكى وەھا گەورەيە، دىلاواری ئىمە
 بە ھەموو گەورەيى خۆي، پىدەچوو سى يەكى ئەم شارە نەبىت. من بە
 سەرسامى گووتم «گەر گەورەترىن شارى دونيا نەبىت، ئەي گەورەترىن
 شارى دونيا دەبىت چۆن بىت؟». لە شوينى خۆمانەو لە ترۆپكى يائىمام،
 نەماندەتوانى ئەوسەرى ئەم زەرياي تىشكە بىيىن، مليونەھا تىشك كە ھەر
 يەكەيان دەستى ئادەمىزادىك دايگىرساندون، ھەر يەكەيان مروفىك لە بەر
 پوناكيەكەيدا دانىشتوو، ھەر يەكەيان جۆرە دەستىك دەناسىت و جۆرە
 ژيانىك لە ژىر تىشكەكانىدا ھەناسەدەدات. شارەكە بە جۆرىكى سامناك
 گەورەبوو، بە جانەوهرىك دەچوو ھەر گەشەي كردبىت و گەشەي كردبىت
 و ھىچ ھىزىك نەيتوانى بىت بىوھستىت. سەيرم لىھات و لە خۆم پرسى،
 بۆ دەبىت خەلكانىك كە خۆيان شارىكى وەھا گەورەيان ھەيە، بىر لە

جهنگی شاری تر بکه نه وه. شاره که به و گه وره بیه تر سناکه ی، به و هه موو تیشکه ی که لینی هه لده ستا، بۆ من غه ریب و شه رانگیز ده هاته به رچاو. گه وره بیه که ی ناماژه بوو بۆ بر سیتییه کی جانه وه رثاسا، وهک ئه وه ی له ناکاو سه دان جیگا و شار و شاروچکه ی هه لوشی بیت، وهک ئه وه ی بیه ویت به رده وام بکشیت، نه وه ستیت و جیگای تر بخاته سه ر جهسته ی خوی. من که له سه ر به رزاییه کانی یائیمامه وه پوانیم، هه ستمکرد شه پوینکی دپ و بپه حمی تیشک له شاره که وه به ره و پوومان دیت. هه ستمکرد بارانی چه ند پوژه خوشبوته وه تا ئیمه لیره دا شه رانگیزی ئهم شاره ببینین، تیبه گه ی که ئه وه ی به ره و ناوی ده پوین، ده توانیت له خویدا به مانخنکینیت و نه توانین ئاسان جاریکی تر ببینه ده ره وه. ئال مورادیش هه مان هه ستی هه بوو، سه بری ئه و ئوقیانوسه پونا که ی به رده ممانی کرد و گووتی «پینده چیت به ئاسانی پوینه ئهم شاره وه، به لام پی ناچیت، ئه وه ی که وته ئهم به حره وه ئاسان بیته ده ری». منیش وام هه سترکرد، وهک ئه وه ی مه مه ده سار به مه به ست، به فریو، وهک ته له و فاقه یه کی رهش، ده رگا کانی خوی بۆ ئیمه کرد بیته وه. تاکه که سیک که پای جیاوازی بوو، زه هاو بوو، که به هوی ئه زموونی خویه وه، وهک پشیله یه کی سه ر پنگاوبان، ده ی توانی له شوینه داخراوه کان ده رچیت و بجیته وه ناویان، ئه و گووتی «وهک هه ر شاریکی تر ده رگای خوی هیه».

مه مه ده سار به جوړیک گه وره یه، پاراستنی هه موو ده روازه و ده لاقه کانی کاری نه کرده یه، که ده گه یته به رزاییه کانی یائیمام ده توانیت له وینه به ئاسانی له ژیر بالی شه ودا و له هه ندیک لاپنی تاییه ته وه بگه یته ناو شار. من و دوو هاوړیکه م له شه وینکی ئارامدا، دوا ی چه ندین پوژ رویشتن و بارانی به رده وام، پیمان خسته یه که مین کوچه کانی مه مه ده ساره وه، سه یربوو، شاره که له بانه وه را، چه نده پوناک بوو، له ناوه وه را هیند تاریک بوو، وهک ئه وه بوو تیشکی چرا بیتشوماره کانی بالا

هه مووی خه یالات بوو بیت، یان هه روناکیه و مولکی تایبه تی که سینک یان شوینیک بیت که هه رگیز تیشکی نادات به ناو کوچه و جیگاکانی دی. کۆلانه کانی مه مه دحه سار تاریک بوون، ئه وه سه رنجی کتوپری ئه وه شه وه سهیره ی ژیانم نه بوو، به لکو له دوو سالی دواتریشدا که له وه شارهدا ژيام، بهردهوام کوچه کانم تاریک دهبینی، وهک ئه وه ی تیشک به ئاسانی نه توانیت شهوی ئه م زهمینه روناکباته وه، نه توانیت قهواره ی زولمه تیک بشکینیت که به نهینی وهک هالاو له زهوییه وه هه لده ستا. له گه ل گه یشتنماندا به یه که م شه قامی گه وره، یه که م ئاسه واره کانی شه پم بینی، گه رچی ئیمه زور دوور له که ناره کانی شاردا بووین، به لام چه ندین لاقیتیه ی جه نگم بینی، دروشمی گه وره، وینه ی سه رانیک که نه مده ناسین. شه ورووی له درهنگی بوو، به قسه ی زه هاو نه ده بوو بکه وینه نیوه شه و. تا کات درهنگتر بایه، پنبواران و گه پیده کان و غه ربیان پتر ده بوونه جیگای گومان، کاتمان نه بوو وردبینه وه، کاتمان نه بوو له تاریکیدا سهیری ئه م سه ر زه مینه جیاوازه بکهین، له باله خانه و ته لاری شار بنواپین. تاکه شتیک مهراقمان بوو، ئه وه بوو جیاوازی خۆمان درنه خهین و سه رنجی که س رانه کیشین. سی که سی شه که ت و بیپرست و چلکن بووین، ده بوو به زووترین کات بکهینه ئه و ناو نیشانه ی که بهس خودا خۆی دهیزانی له ناو ده ریای ئه م شارهدا که وتوته سه ر چ شه قامیک یان ناو چ کوچه یه ک. ده مانزانی شیوه و روخسار و زمانمان جیگای گومانه، به لام چ چارنیکمان هه بوو. دوا ی چاوه روانیه کی که مینک دریز تاکسییه کمان چنگ که وت و زه هاو به و زمانه ی که دهیزانی ناو نیشانی چاپخانه کی پرؤفیسور شابه ندهری دا به شوفیره که. ئال موراد هه ندیک پاره ی مه مه دحه ساری پی بوو، که نه مانده زانی چه نده و نه مانده زانی چی ده کات، به لام زه هاو ده یگووت چه ند پرۆژیک کومه کمانده کات و چه ند نانیکی پی ده خوریت. خاوه ن تاکسییه که شوینه که ی به دوور ده زانی، به لام وهک هه موو شوفیره سه رسه خته کان که

سوورن له کۆتایی شهودا پارهیه کیان دهستبکه ویت، ملی ږنگای گرتی بهر. پیاویکی بیدهنگ بوو، هه ندیک پرسپاری که می له زه هاو کرد که به ئارامی وهلامی دایه وه. زه هاو له سالانی قاچاغبه ریدا هینده له گهل قاچاغچیه کانی مه مه دحه ساردا سه روکاری بوو بوو، دهیتوانی نهو وشانه ی دهیانزانیت به دروستی و له شوینی خویاندا به کاریان بهینیت. به پینچه وانه ی منه وه که له سه ر پووی کتیب زمانه کان فیزبوو بووم و نه گه ری به کارهینانی هه له م بو پرسته کان گه وره بوو. دوا ی سه فهریکی دریز که نزیک ی سه عاتیکی خه یاند گه یشینه شه قامی حه بیولای داغستانی. شه قامه که له مسه ر بو نهو سه ر داخرا بوو، ده رابه کان زوریان قفلان لی درابوو، به لام پیده چوو نه م جینگایه به رۆژ مهیدانی جموجولیکی گه وره بیت. چاپخانه ی ئیعتیما د له سه ری فولکه یه کی گه وره دا بوو، مهیدانیکی به رین و کراوه به رامبه ری بوو، پیاانده گووت «ده روزه ی فیرده وس». چاپخانه که بالاخانه یه کی سنی قات بوو، تاکه جینگایه ک بوو له سه ری مهیدانه که دا ده رگای کرابووه وه، من و ئال موراد پیکه وه چوینه ژووری و زه هاومان له به رده رگا که دانا. گه ر تووشی کیشه و پا کردنیک به اتباین، زه هاو دوا هیوامان بوو جاریکی تر له م شاره ده رمانیکات، ئیمه بریارمان دابوو گه ر ژیانمان له مه مه دحه سار بکه ویته مه ترسییه وه، هه ندیک که لوپهل و نه خشه یه ک بکړین و هه ندیک که س پروتبه که یه وه و دیسان به ره و شاریک و جینگایه کی دیکه بکه وینه ږنگا. گه ر زه هاومان له ده ستبدا یه، هه موو هیوا یه کیشمان له ده ستده دا، نهو هه ر شاره زا و گورگی راسته قینه ی ږنگاوبان نه بوو، به لکو له هه ردوو کمان وریاتر و به گو پرتیش بوو.

ده می ده رگای چاپخانه که ئوفیسیکی گه وره بوو، ده رگایه ک له ئوفیسه که وه ده چووه سه ر هۆلیکی گه وره که تیتدا ئامیره گه وره کانی چاپ وه ک شیت ده نگیان ده هات و چاپیانده کرد. میزیک ی دارگویزی زور کۆن و پته و له ناوه راستی ئوفیسه که دا بوو، تا قمیک قه نه فه ی سه وزی تیر،

دولابیکی پر کتیب، چندین تہلہک کہ ہر ہموویان چہندہا جوری
 روژنامہیان لہسہربوو، شوشہی سہر میژہ گہورہکے خاوین و پاک
 دہبریسکایہو، وہک بہر لہ ہاتنی ئیمہ دەستیک شتہکانی ریکخستیت،
 تہنیا پیالہیہک چای نیوہخوراوی لہسہر بوو، لہگہل کلویہک شہکرا،
 سوبایہکی نہوتیش لہ سوچیکدا دەسووتا. دواۓ نزیکی سی مانگ یہکەم
 جارم بوو پی بخەمە شوینیکہوہ لہ ژوور بچیت، ہہوای گہرم و ئارامی
 ئوفیسہکە ہیندہ بہ لہشم دۆست بوو، گیانم وہا غەریبی شوینیکی
 وہہای کردبوو، دەموست بی ہیچ مۆلہتیک خۆم بدەم بہسہر قەنەفەکاندا
 و دانیشم. بۆنیکۓ تاییہتی لہ ئوفیسہکەدا بوو، کہ بۆ من جادویی و ہژین
 بوو، بونی عەتر نہبوو، بۆنی دەرمانی خاوینکردنہوہش نہبوو، بەلکو بۆنی
 شتیک بوو کہ بیرمدەکرد، بۆنی تازہی کتیب، بۆنی لاپەرہی نوۓ کہ تازہ
 لہ ژیر میلی چاپ دیتہدەرئ، بۆنی حەرف کہ تازہ وہک بینچووی بولبول
 لہدایکبوون و خویان بۆ ژیان ئامادەدەکەن. پیم سہیر بوو کہ بونی تیژی
 چاپخانہکە، بۆنی ئامیرہکان، بۆنی مەرہکەبی چاپ، بۆنی کاغەز، لہم
 ماندوویتی و ترسەدا وہا ئارامدەکەنہوہ. بۆ ساتیک ہەستم نہکرد لہ
 مەمەدحەسارم، بەلکو ہەستمکرد لہسہر زەمینیکی جاویدام، لہ جیگایہکدام
 کہ لہ سەرہتای ژیانمەوہ بۆی گہراوم، شوینیک کہ بیئہوہی بہ خۆم بزائم
 ژیانم بہردہوام پووی تیکردوہ. بۆ چرکہیہکی کورت ئەژنۆکانم شل بوون،
 دہبوو لہسہر زەویہکە دانیشم، نہمەزانی چی بکہم، ہەستیکی بیمانام
 ہەبوو کہ لہو کاتہوہی لہ دیلاوار دەرچووم، بہ نیازی ئیرہ ہاتووم و
 بہرہو ئەم جیگایہ بہرینگاوہبووم ... من و ئال موراد ہەردووکمان سہیری
 شتہکانمان دہکرد، بۆنی شوینہکەمان دہکرد، ہەر دووکمان چلکن و ریش
 ہاتووبووین، گہرچی بہر لہ ہاتنہ ناو شار، لہسہر کانییہک خۆمان
 خاوین کردبووہوہ، بہلام ہەر کہ سینکی زیرہک سہیریکردبایہ، دەبیینی لہ
 رینگای دوورہوہ ہاتووین و شہکەتین. لہو کاتہدا پیاویکی زور زلی سہر

پووتاوو که جووتیک گوپی خپیش و شوړی هه بوو، به له فهیه که وه هاته ژووری. که ئیمه ی بینی له بری ئه وه ی به په سیت قاقا پیکه نی و گووتی «ئوه ئیوه کین؟ براکانم... فرموون... فرموون. چیتان دهویت؟». من بهو زمانه ی له سهر پووی کتیب فیری بوو بووم سلاومکرد و به دهنگی له رزوک گوتم «ئیمه هاوړپی دکتور شابه ندرین، ئه مانه تیکی تاییه تیمان بو جه نابی پروفیسور هیتاوو، له گهل نامه یه کی خسوسی، ده مانه ویت دم و دهست چاومان به جه نابیان بکه ویت». دیار بوو شیوه و قه یافه تمان به هیچ یه که له هاوړیکانی پروفیسوری نه ده کرد. کابرا فرمووی لیکردین، دانیشین و به سهر سامیه وه سه یریکردین و گووتی «ئها... ئها... ئیوه هاوړپی دکتور شابه ندرن، هاوړپی تاییه تین. ده تانه ویت به شه خسی خوی ببینن، ئها... ده تانه ویت دم و دهست خوی ببینن». نه مزانی کابرا گالته ی به قسه کانمان دیت یان به راستی دهیه ویت تیپگات. من سهرم له قاند و گوتم «به لی، وایه، ده مانه ویت خوی ببینن، ده موده ست، شتیکی ژور گرنگمان بو هیتاوو». پیاوکه له فه که ی دانا و دهستی برد بو ته له فونتیکی سه وز که له سهر میزه که دانرابوو و ژماره یه کی لیندا و وهک یه کینک دوو دل بیت له وهرگرتنی ژماره که به چاوکی که میک چه په ساوه وه که وته چاوه روانکردن. گویم له دهنگی که سینک بوو له وسهر، پیاوکه به ریزه وه سلاویکرد و به خیرایی هه ندیک قسه یکرد که من له زوری تینه گه یشتم، دواچار گووتی «به لی ئه مانه تیان پییه، یه کینک ئه مانه تیکی داونه تی بیهیتن بو جه نابت». پاش هه ندیک قسه، پیاو قه له وه سهر پووتاوو که سه یری منی کرد و پرسی «کی ئیوه ی ناردوه؟». من گوتم «پروفیسور به هنام بریکان، پروفیسوری میژوو و ئاسه واره دیزینه کان. ئیمه نامه یه کی تاییه تیشمان له جه نابی پروفیسوره وه بو ئه وان پییه، پیی بلی هه وره کانی دانیال، ئیتر جه نابیان ده زانیت کینن». کابرا ناوکه ی پروفیسور به هنامی بو ئه وی سهر خهت دوباره کرده وه و شفره ی هه وره کانی دانیالی پنگووت، که قسه یده کرد

جار جار به گومانیکیش‌هوه سهیری ئیمه‌ی ده‌کرد و به چاویکی سه‌یر و سه‌رسامه‌وه لینی ده‌پوانین. دوایی ته‌له‌فونه‌که‌ی دانا و گووتی «خۆی بوو، جه‌نابی دکتۆر بوو، شه‌خسی خۆی بوو». وه‌ک ئه‌وه‌ی بیه‌ویت ئیمه بخاته گومانه‌وه دوو جار سه‌یریکردین و گووتی «زۆر شه‌که‌ت دیارن، وانیه، زۆر شه‌که‌ت دیارن... له‌ کویتوه هاتوون؟ به‌ زمانتاندا دیاره خه‌لکی ئیتره‌ نین». من گووتم «ئه‌گه‌ر جه‌نابتان که‌ره‌م به‌رموون و پینگا به‌ ئیمه‌ بده‌ن، شه‌خسی دکتۆر خۆی ببینین، ئه‌وسا له‌گه‌ل جه‌نابیان هه‌موو شتیک باسده‌که‌ین». سه‌ریکی راوه‌شاند و گووتی «ته‌بیعی، ته‌بیعی. دکتۆر له‌ سه‌ره‌وه چاوه‌پوانتانه، که‌ر له‌گه‌لمدا بین، من تا لای ئه‌و ده‌تانبه‌م. له‌ خوشبه‌ختی هه‌مووماندا ئه‌وه‌ سالیکه‌ دکتۆر ماله‌که‌شی هه‌تاوه‌ته ئیتره، ئه‌وه کاریکی باش بوو. ته‌بیعی ده‌تانبه‌م بۆلای جه‌نابی دکتۆر، ته‌بیعی، خودی دکتۆر له‌ قاتی سه‌ره‌وه‌یه». من و ئال موراد دوای کابرا که‌وتین، ئال موراد ره‌نگی سه‌پی بوو، هه‌ردووکه‌مان به‌ راستی ده‌ترساین، ئه‌م ساتانه گرنگترین ساتی ژيانمان بوو، به‌ زه‌هاومان گووتبوو هه‌ر بینیت ماشینی پۆلیس لیره‌ نزیکه‌یه‌تته‌وه، دووربه‌که‌وه و هه‌ولبده نه‌گیریت.

بیئه‌وه‌ی پنویست بیت به‌ ناو هۆلی چاپخانه گه‌وره‌که‌دا برۆین، به‌ راره‌ویکی باریکه‌دا رۆیشتین، به‌ پله‌که‌یه‌کی ته‌نگه‌به‌ردا دوو قات سه‌ره‌که‌وتین، نه‌مانزانی قاتی دووهم چی تێدایه، به‌لام له‌ قاتی سه‌یه‌مدا پله‌که‌کان له‌ پێش ده‌رگایه‌کی دارینی قه‌شه‌نگدا ته‌واو بوون. پیاوه‌ قه‌له‌وه‌که له‌ زه‌نگی ده‌رگاکه‌ی دا و به‌ جۆریکی سه‌یر هه‌موو هۆشی کوکرده‌وه بزانیت ده‌توانیت خشپه‌یه‌ک یان جوله‌یه‌ک ببیستیت، گوئی شلکردنی وه‌ک گوئی شلکردنی که‌سیکی ترساو بوو، که‌سیک خۆی ئاماده‌بکات تا له‌گه‌ل یه‌که‌م جوله‌ی پشت ده‌رگاکه‌دا هه‌لبێت. من له‌ پێش ده‌رگاکه‌دا وه‌ستابووم و ته‌نیا سه‌یری رۆخساری ئه‌وم ده‌کرد. بیئه‌وه‌ی هه‌چ ده‌نگیک بیت، له‌ ناکاو ده‌رگاکه‌ کرایه‌وه. پیاوه‌که‌ کتوپر ده‌موچاوی گۆرا و خه‌نده‌یه‌کی

مندالانە کەوتە سەر سیمای و بە دەنگێک شتێک لە ڕیایی تێدا بوو گووتی «هەژێ جەنابی دکتۆر، خۆتان؟ خۆتان؟». عەجایەب ئەو مەسعود لە مال نییە، یان ئەو تەپۆیە لە ئیستارە خەوتوووە». دکتۆر دەرگاکی بە تەواوی کردووە و من و ئال مورادیش بینیمان، پیاویکی کەمێک ورگن و سەرخر بوو، ڕیش و سمیلکی چڕی هێشتبوووە، جووتیک برۆی زۆر گەورە ی هەبوو، چاوانی ڕەش و گەورە بوون، ڕیشی ماش و برنجی بوو، بەلام قژ و برۆی وەها قەترانی کە هیچ پێکەووە نەدەگونجان، ئەو دوو ڕەنگە ناکۆکییەکی جوان و سەرنجراکێشی بەخشیبوو بە پوخساری. دەستیک بیجامە ی سپی لە بەردابوو، چاویلکە یەکی بە دەستەو بوو و بە سەرسامییەو سەیری من و ئال مورادی کرد و بیئەوێ وەلامی کابرا بداتەو، گووتی «بەهنام بریکان؟ بەهنام بریکان؟ ئەو ئێوە ی ناردووە بۆ لای من... ئەو؟». دەنگی پڕبوو لە پرسیار و سەرسامی. من تفتیکم قووت دا و گووتم «بەلێ، پڕوفیسۆر بەهنام، مێژوو... نوس». بە پەنجە ئاماژە ی بۆ کردین و گووتی «خێرا وەرە ژووری، وەرە ژووری». پوویکردە پیاوێ قەلەوێکە و گووتی «بەلێ خەوتوووە... بەلێ. تا بەیانی پلاکاتەکان دەبیت ئامادەبیت... تا بەیانی، ئەمشەو فتوانی باوەحیز سی جار تەلەفونیکردووە. گەر تا بەیانی کارتەکان کردووە، دەبیت ئامادەبیکەن». قەلەوێکە پێکەنی و گووتی «ئەو چۆن، ئەو چۆن، تەببەعی. ئێوە ئارام بخەون و کارتەکان بە هیچەو نەبیت، پێش سەعات هەشت هەموو شت ئامادەیه ... هەموو ئامیرەکان ئیشدەکەن، مەکینه گەورە کە شمان داگیرساندووە». ئیمە چووینە ژووری، کابرا دەرگاکی توند داخست و بە زمانیکی دیلاواری ساف گووتی «بە راست، بە راست ئێوە لە دیلاوارەو هاتوون؟ بە راست پروفیسۆر بەهنام بریکان ئێوە ی ناردووە؟». ئیمە لە ناوێراستی ژوورە کە داوەستاین، ماله کە ی پڕوفیسۆر قاسم، بە مالی پیاویکی زەنگین و پارەدار دەچوو. فەرشەکانی لە گرانترین جۆری بەن بوون، کورسییەکانی لە قەشەنگترین

جوڑی تہختہ، پوناکی و چلچراکانی تہلایی و بہ شکو. من و ئال موراد دوو چلکن بووین، دوو ماندوو، دوو ترساو، دوو سہرسام، کہ بہترسہوہ پیمان دہخستہ سہر فہرشہ گرانہہاکان نہبا پیسین. ہەر دووکمان سہیرمان لہوز دیناوارییہ سافہی پروفیسور ہات. ئال موراد گووتی «بہلی، بہلی جہنابی پروفیسور لہ دیناوارہوہ ہاتووین، من ہہلگری نامہیہک و پاسپاردہیہکم بو ئنہوہ». ئہو بہرامبہرمان و ہستا و بہوردی سہیریکی کردین و وہک ہہرہشہبکات، پہنجہی راوہشانند و گووتی «چہند رۋژہ بہ رینگاوہن، کہوتوونہتہ ناو گہرمہی جہنگ، ناخوشی زورتان بینیوہ ... روخسارتان دیارہ. وہک لہ شہر پاتانکردینت». من بہ دہنگیکی کز گووتم «بہلی». گووتی «دوامکہون». جاریکی تر ئیمہی بہ ناو سالونیکی جواندا برد بو ژوویریکی رازاوہ و فہرمووی لیکردین دانیشین. ئال موراد بہ پہلہ نامہکہی پروفیسور بہہنامی دہرہینا و دایہ دہستی و گووتی «ئہم ئہمانہتہشی لہگہلدایہ، ئہم ئہمانہتہ». ئال مورادیش دہستی دہلہرزی، منیش دہستم دہلہرزی. بو ئہوہی ئہمانہتہکہ نہکہویت، ئال موراد قوتوہ پتچراوہکہی بہ ہہردوو دہست گرت و خستییہ بہرہدہستی پروفیسور. ہہستمکرد پروفیسور لہ دۋخیکی وروژان و نااسایی دایہ، بہ پہلہ نامہکہی کردہوہ، سہری لہقاند و گووتی «دہستوخہتہ جوانہکہی خویہتی، بہہنام ... بہہنام بریکان». نامہکہ دوو لاپہرہی دریزبوو، بہ خہتیکی ورد نوسرابوو. پروفیسور بیئہوہی ہہتا یہکجاریش سہر بہرزبکاتہوہ، دووجار نامہکہی لہ سہرہتاوہ تا کوتایی خویندہوہ. بہ دہستیکی ترساوہوہ دہستی برد بو قوتوی کتیبہکہ و لہ سہرہخو کردییہوہ، من کتیبی دانیالم ناسییہوہ. ہہمان ئہو کتیبہ بوو کہ جاریک لہ جاران گرتبووم بہ دہستمہوہ. ہہستمکرد پروفیسوریش دہستی دہلہرزیت، ہہموو گیانی خرۋشان و سہرسامی بوو، لہبہر خویہوہ دووجار گووتی «لہم شہوہدا ... لہم شہوہدا و ئہم ہہموو شتہ سہیر و عہجایہ بہ ... ئاہ لہ دہست شہو». پرویکردہ ئیمہ و گووتی

«کتیبه که هه بیه تی هه یه، دوا نوسخه یه له دنیا دا، هیچ نوسخه یه کی تر له م کتیبه بوونی نییه، گهر بغه وتیت به لگه یه کی میژوویی له سه ر دنیا ی دیزین ده فه وتیت. گونترین کتیبه که پیشینی شه ری دینه کان، مه زه به کان، نه ته وه کانی ئەم سه رزه مینه ی کردوه». سه یربوو به لامه وه پرؤفیسور به هنام به نرخترین پارچه ی ناو موزه خانه که ی خوی نارده بو ئەم پیاوه. به لام له دۆخیدا نه بووم پرسیا ری وه ها بکه م و بچه ناو ورده کاری له و جۆره وه. پرؤفیسور که میک بونی کتیبه که ی کرد و وه ک توحفه یه کی به نرخ که میک نای به سنگیه وه و گووتی «دوا ی چه ندین سال، دوا ی چه ندین سال ده گه ریته وه». ئینجا سه یری کردین و گووتی «کامتان مورادن، کامتان؟ ... پرؤفیسور رایسپاردوه من کومه کی موراد بکه م». ئال موراد گووتی «ئیمه سی که سین، هه ر سینمان پیوستمان به یارمه تییه، هه ر سینمان ژیا نمان له مه تر سیدایه، هه م له دیلاوار هه له اتووین و هه م له مه مه دحه ساریش بی پشت و په ناین و گهر بگیرین نازانین چیمان به سه ر دیت. به لی من که له دیلاوار هاتمه ده ره وه له گه ل قاچاغبه ریکدا بووم، به لام له ریگا که وتینه ناو په لاماری سه ربازه کانی مه مه دحه سار و هاوړیکه م کوژرا. هاوړیم رینواری زه ریاواری و هاوړیکه ی، هه م من و هه م کتیبه که یان پرگار کرد، گهر ئەوان نه بو نایه من و کتیبه که نه ده گه یشتینه ئیره. ئەوه ی لیره دا سه یره ئەوه یه که کاکی زه ریاواری خوی دۆستکی شه خسی پرؤفیسور به هنامه، خوی شه ره فی ئەوه ی پیپراوه روو به روو له گه لی دابنیشیت و قسه وباسیش بگور نه وه».

پرؤفیسور شابه نده ر سه یریکی منی کرد و گووتی «ئهی هاوړیکه تان کوا، ئەو له کوییه؟». من به شه رمیکه وه گووتم «له خواره وه چاوه ریمانده کات. ترسمان بوو هه ر سینمان بینه سه ره وه». پرؤفیسور گووتی «یه کیکتان زهحمه ت بکیشیت و بجیته خواری، با ئەویش بیته سه ری. من مه به ستم ئەوه نه بوو بلیم که ته نیا کومه کی که سینک ده که م که ناوی له نامه که ی

پروڧيسۆردا ھاتىيت. بۇ ئىمە ئەو شتىكى نوڧىيە، لە سالانى رابوردودا پروڧيسۆر بەھنام ژيانى چەندەھا كەسى پاراستووھ كە لە مەمەدحەسارەوھ ھەلھاتوون، ماوھىەك مالى ئەو شوڧىنى حەشاردان و خۇشاردەنەوھى ئەو كەسانە بوو كە لە دەست قەرمانرەوايانى مەمەد حەسار ھەلدەھاتن، من لىرەوھ ئەوانم دەنارد بۇ لای پروڧيسۆر و ئەو لەوڧى دەيشاردەنەوھ و ژيانى نوڧى بۇ دابىندەكردن. من و پروڧيسۆر ھاورڧى مندالڧىن».

سەيرم لىھات دوو پىاو لە دوو شارى وھە دوژمندا بەمجۆرە دۇست بن. ئەو شەوھ زەھاویشمان ھىتايە سەرى و دىكتۆر يىئەوھى داواى ھىچ چىرۆك و ھىچ پروڧىكرىنەوھىەك بىكات، يىئەوھى لە ناوى تەواوھتىشمان بىرسىت، داواى ئەوھى يەكىك لە كرىكارەكانى چاپخانەكەى راسپارد، ھەرچىيەك بۇ خواردن لەم كاتەدا دەستدەكەوڧىت بىخاتە بەردەممان، لە قاتى دوو، لە ژوورىكى گەورەدا لەسەر سى تەختە خەوى پاك، شوڧىنىكى نوستنى تاييەتى پىئەخشىن كە لە دوو سالى داھاتوودا دەيىت بە شوڧىنى مانەوھ و خەوى ھەمىشەىى من و زەھاو. شەو دىكتۆر شاھەندەر پىنى گووتىن كە بەيانى بە ھىچ جۆرىك لەو ژوورە نەيەنە دەرەوھ، دەرگای ئەپارتمانەكە دابخەين و دەرگا لە كەس نەكەينەوھ.

بەيانى من بەر لە ھەمووان ھەستام، شەوڧىكى بىئەوشانە و بىخەون و مردووناسام بردبووھ سەر. تواناى بىركرىنەوھم لە ھىچ شتىك نەبوو، لە پەنجەرەكەوھ پروانيمە شەقامى حەبىبوولا داغستانى و مەيدانى دەروازەى فىردەوس، شەقام و مەيدانىكى زۆر جەنجال و پىر ھاتوچۆ بوون، پىندەچوو شارى مەمەدحەسار لەم مەيدانەدا، توندتر لە ھەر جىگايەكى تر بەھژىت و ھەناسە بدات، ھەموو شتىك لەوڧىدا دەجولا. لە ناوھراستى مەيدانەكەدا سەكوپەكم بىنى، وەك بۇ شوڧىنى ئاھەنگ و كۆبوونەوھ تەرخان كرايىت. پەنجەرەى ژوورەكەى ئىمە ھەم بەسەر مەيدانەكەدا دەرپوانىت و ھەم

به‌سه‌ر به‌شیکی شه‌قامه‌که‌شدا، تا په‌نجه‌ره‌کان داخراون ژووره‌که‌ کپ و خاموشه، به‌لام هه‌نده‌ی په‌نجه‌ره‌یه‌کت کرده‌وه لیشاوی ده‌نگ و هه‌روژمی هاوار و زیکه‌ی فرۆشیاران و و‌په‌ی ماشین به‌ شیوه‌یه‌کی بی‌په‌حم خۆیان ده‌که‌ن به‌ ژووردا... ده‌نگه‌کان به‌ جوړیکن ده‌بیت خه‌را په‌نجه‌ره‌که‌ دابه‌خه‌یت. من ئه‌و به‌یانییه‌ بۆیه‌که‌مجار بۆنی راسته‌قینه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار چوو به‌ سه‌رمدا، شه‌ره‌کان به‌ شه‌و بۆنیان نییه، ئه‌وه‌م له‌ دیلاواریش تاقیکردۆته‌وه، هه‌ر وه‌خت تاریکی ده‌که‌و‌یت، هه‌یدی هه‌یدی بۆنی شه‌قام و کوچه‌کان پاشه‌کشه‌ده‌که‌ن و بێ بۆنییه‌کی سارد له‌ هه‌موو شویتیک ده‌نیشیت، به‌لام پوژ له‌گه‌ل هه‌له‌اتنیدا هه‌م مرو‌ف، هه‌م بۆن، هه‌م هه‌لاوه‌ تایبه‌تیه‌کانی شار له‌ خه‌و هه‌له‌دسته‌ینیت. مه‌مه‌دحه‌سار دووه‌مین شاری ژیا‌نی منه‌ پیتی تیبخه‌م، بۆنیکی سه‌یری هه‌یه، که‌ پله‌ به‌ پله‌ و جار به‌ جار ده‌گو‌پیت، هه‌ندێ جار وه‌ک تیکه‌له‌یه‌کی عه‌جایه‌به‌ له‌ بۆنی سیر و خه‌لوز و سملی ژنان، هه‌ندی جاریش ئاو‌یتیه‌که‌ له‌ بۆی ترشیات و زیره‌ و ئه‌دکۆلۆنی هه‌رزان، هه‌ر جاریک که‌ با دیت و ئه‌و بۆنانه‌ دینیت، مرو‌ف له‌ ناو هه‌سته‌ جیاوازه‌کاندا نوقم ده‌بیت، دواتر دوو بۆی تر ده‌چنه‌ سه‌ر لیستی بۆنه‌ سه‌یره‌کانی من، ئه‌و بۆنانه‌ی که‌ تا ماوم وه‌ک بۆی مه‌مه‌دحه‌سار دینه‌وه‌ که‌پووم و له‌ هه‌ر جیگایه‌ک بم به‌ ئاگام ده‌هه‌یننه‌وه‌ ... بۆنی خوین و بۆنی سووتان... دوو بۆن هه‌ندیک پوژ له‌ مه‌یدانی فیرده‌وسه‌وه‌ تا ئه‌و سه‌ری شار وه‌ک ته‌میکێ ته‌نک له‌ هه‌موو جیگا‌کان ده‌نیشیت. پوژی یه‌که‌مم ته‌نیا نه‌م‌توانی له‌ پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه‌ سه‌رسامانه‌ له‌و شه‌قام و مه‌یدانه‌ بنوا‌رم، هه‌ر یه‌ک له‌ زه‌هاو و ئال مو‌راد تا دره‌نگ خه‌وتن، ده‌یانویست به‌ خه‌وی درێژ، شه‌که‌تی ئه‌و چهند پوژه‌ له‌ له‌شی خۆیان ده‌ربه‌کن. نزیکێ نیوه‌پو‌ کلیک به‌ هه‌یمنی ده‌رگای ئاپارتمان‌ه‌که‌ی کرده‌وه‌ و جه‌نابی پ‌روفیسۆر به‌ خۆی و دوو زه‌رقی گه‌وره‌ی خۆراک و نانه‌وه‌ ها‌ته‌ ژووری، پ‌روفیسۆر ق‌ژی له‌ شه‌و په‌شته‌ر و پ‌یشی سپیتر دیاربوو، که‌میک پ‌وخۆشته‌ر بوو،

شه و ههژان و سه رساميهك له چاويدا بوو كه ئيستا نه مابوو، ئاسايي و خوشبروو دهيتواندا. كومه لايك زانياري دايني له سهه مانه وه و هاتوچو و خوپاراستنمان، به لام گووتي «بهه له وهى هيچ برياريكي گرنك دهه باره ي چاره نوستان بدهين، دهيت زور بيركهينه وه، مه سه له ي گه رانه وه تان بو ديلاوار مه حاله، جهنگ له دويتيه به دريژاي دوو سهه كيلومه تری سنوور گري سه نه وه، گه رانه وه و هاتوچو به سنووره كاندا بوته مه حال، سه دان هه زار جهنگاوهر له ههه دوولا له شهردان». دهبوو ئيمه و پروفيسور يهك يهك دابنيشين و قسه بكهين، پروفيسور دهيوست باشتري ريكايهك بدوزيته وه بو ئه وهى يارمه تيمان بدات. يه كهه كه سيك كه قسه ي له گهه كرد من بووم، له تهك خويدا چوومه ژووريكي جواني ئاپارتمانكه ي خوى، دياربوو پروفيسور به تهنيا دهژيا. تهنيا كوړپكي بهه دهست له ماله كه دا بوو كه كاري پاكردنه وه و ريكخستى نهجامده دا. پروفيسور ههنديك پرسيايى له من كرد و منيش شتيكي كه مم له ژياني خوم بو گيرايه وه. پروفيسور شتيكي دهه باره ي ئه وه بيستبوو كه فه رمانه رهايان له ديلاوار خه لك به تومه تي شتي دهخه نه قه رهنينه كان و دوايى وهك هيزي كار ده يانبه نه سهه سنوور تا ئيشيان پتيكهه. گووتي «بهلى رۆژنامه كان ليره بهه دهوام قسه له دوژمن دهكهه، هه وال زور بلاوده كه نه وه، به لام چه ندى راسته و چه ندى درو مروف هيچ كات ناتوانيت تيبكات». من گووتم «بهلى جه نابي پروفيسور، له چوار مانگي رابوردو دا يه كه مين شيتخانه له ديلاوار دروستكرا، به لام هيچ كات پنهو ريكي روونمان بو جياكردنه وهى شتي و عاقلئ نه بووه، هيچ كات، زور به ي نه خوشه كانمان كه ساني ئاسايى بوون كه ههنديك كيشه يان هه بووه، به لام هيچ كات ناكرنت وهك شيت وهه سفيا نكهين، ئيمه له ديلاوار هيتشتا وهه زيرهك و شاره زانين، بتوانين شيت و كه ساني ئاسايى له يهك جيا بكهينه وه». دكتور گووتي «من ماموستاي ميژووبووم، بواري تاييه تهه نديم ميژووي

شاره‌کانی خۆره‌لات بووه، دیلاوار هه‌میشه جیگای بایه‌خی من بووه. من تا حه‌قده سالان له دیلاوار بووم، ئه‌و کات ده‌سه‌لات له مه‌مه‌ده‌سه‌سار سه‌له‌نه‌تی بوو، سولتانی مه‌مه‌ده‌سه‌سار خۆی به سولتانی دیلاواریش ده‌زانی، باوکم پزیشکی سوپای مه‌مه‌ده‌سه‌سار بوو، من له دیلاوار له‌دایک‌بووم، دایکم دیلاواری و باوکم مه‌مه‌ده‌سه‌سارییه. پروفیسۆر به‌هنام هاورپی من‌دالیم بوو، له ته‌مه‌نی پازده سالی‌دا پێکه‌وه خولیای دروستکردنی زنجیره‌یه‌ک موزه‌خانه‌ی گه‌وره له دیلاوار و مه‌مه‌ده‌سه‌سار و شاره‌کانی تر که‌وته سه‌رمان. بیروکه‌ی موزه‌خانه‌ی دیلاوار که دواتر پروفیسۆر هه‌موو ژيانی خۆی بو ته‌رخانکرد، بیروکه‌ی هه‌ر دوو کمان بوو، به‌لام من ته‌مه‌نم شازده سالان بوو که شو‌رش‌گێڕانی دیلاوار توانیان سوپای ئیمه‌ ده‌ربکه‌ن، من و خیزانم گه‌ڕایه‌وه بو مه‌مه‌ده‌سه‌سار، به‌لام به هۆی دایکم و خزمه‌کانیه‌وه هه‌میشه له په‌یوه‌ندیدا بووین. من و پروفیسۆر دوا‌ی ئه‌وه یه‌ک‌ترمان نه‌بینیه‌وه، به‌لام چه‌نده‌ها ساله، هه‌تا مانگی‌کش تینه‌په‌ریوه بیه‌وه‌ی ئاگامان له یه‌ک بیت. هه‌ر دوو کمان می‌ژوو‌مان خویند، ئه‌وه خولیای هه‌ردوو کمان بوو، له کاتی نویسنی دکتورا که‌مدا گه‌لێک سوودم له شاره‌زایی و لیزانیی به‌هنام وه‌رگرت». پروفیسۆر به‌پنجه‌وانه‌ی مامه‌وه که قسه‌یده‌کرد هیچ کات چاویلکه‌که‌ی نه‌ده‌کرده چاوی، به‌رده‌وام به ده‌ستییه‌وه بوو، گه‌ر چاویلکه‌که‌شی بکرا‌یه‌ته چاوی قسه‌ی نه‌ده‌کرد، به‌لکو شتیکی ده‌خوینده‌وه. من گووتم «من ناتوانم، بلیم که دۆستیکی نزیکی پروفیسۆرم، به‌لام چه‌ند جارێک یه‌ک‌دی‌مان بینیه‌وه. له چوارچیه‌ی ئه‌و ئه‌رکه‌دا که هه‌ر مروفیک به‌رپر‌سیاری یه‌کیک بگریته ئه‌ستۆی خۆی، هه‌ر مروفیک مروفیکی تر رزگار بکات، من ده‌بوو به‌شداریم، من پشتر هه‌له‌یه‌کی کوشنده‌م کرد‌بوو، پروفیسۆر ده‌یگووت، بۆئه‌وه‌ی خۆم پاک‌بکه‌مه‌وه ده‌بیت مروفیک رزگار بکه‌م. من له‌ویدا زه‌هاوم ناسی، گه‌رچی تا ئیستا ئه‌و زیاتر کومه‌کی به من کرد‌وه، به‌لام هه‌ر ئه‌و به‌رپر‌سیاریتییه‌م به‌رامبه‌ر پروفیسۆر

بەرەو ئىرەى ھىنام». پروفىسۆر لە چەكمەجەكەى بەردەمىدا ھەندىك گەرا و نامەيەكى دەرھىنا، گووتى «بەلى تۆ لەسەر ھەقى، ئەو نامەيەكى پروفىسۆرە دەگەرپتەو ە بۆ نزىكى دوو مانگ لەو ەوبەر، لەویدا ھەموو شتىكى بۆ نوسىوم، دەربارەى كوشتارەكان، دەربارەى سەربرىنەكانى ناو شار، دەربارەى سووتانى ماله غەوارەكان... سەيرە لە ھەمان كاتدا كە لە دىلاوار سەربرىن و ترس دەستى پىكرد لە مەمەدخەسارىش سوپا و ھىزە تايبەتەكانى ئىمام سوپخان دەستيان بە ترساندن و كوشتن و تۆقاندن كرد. گەر راستگو بىم ئەو شتانه لىرە پىشتريش دەستيان پىكرد، زۆر پىشتر... من و دكتور بە ھنام ھەمىشە سەرمان لەو سۆرماو، دىلاوار و مەمەدخەسار ەك ئاوينەى يەكن، ھەر شتىك لەو پوودەدات بەجۆرىكى تر، بە شىوہەكى پىچەوانە لىرەش پوودەدات. دوو شارن تەواوكەرى يەكن، گەر مەمەدخەسار نەبوایە دىلاوار دروستیدەكرد، گەر دىلاوارىش نەبوایە مەمەدخەسار دروستیدەكرد».

پروفىسۆر پىنگوتم كە لە مەولا ھەر بە دكتور قاسم ناوى بەینىم. بەلایەو ە گرنى بوو من دەمەوئىت چى بكەم. بەشەرمەو ە گووتم «جەنابى دكتور قاسم، من و زەھاو بە ئارەزووى خۆمان نە ھاتوینەتە ئىرە، ھاتنى ئىمە لە بەر ئەو ە ھىچ رىگایەك نەبوو پىیدا بگەرپىنەو، بە ناچار ئاراستەى مەمەدخەسارمان گرتە بەر. گەر بكرىت ماوہەك خۆمان خەشاربدەین تا رىگاكان ئاساى دەبنەو، دوا ئەو كۆمەكمانبكەن تا بڕوینەو دىلاوار». دكتور پىكەنى و گووتى «كى چوزانىت ئەم جەنگە چەند دەخايەنیت، چىتر پەرىنەو بە چىاكاندا بۆ دىلاوار ئاسان نىيە. دەبىت حسابى ئەو بەكەین كە جەنگ درىژ دەبىتەو، دەبىت ئەو بخەینە بەرنامەو ە كە ئىوہ ناتوانن بگەرپىنەو بۆ دىلاوار. ئىستا پروفىسۆر لاى سەى ئەسلان دىلە، سەى ئەسلان پىاوئىكى شەرانىيە، ئومىدەوارم دكتورى ھاوپىمان سەلامەت بىت. من گەرچى ئىمانىكى زۆرم بە پارانەو ە نىيە، بەلام دوعاى بۆ دەكەم، دلنىام

شتیک که زۆر دلی خودا پازیده کات، دوعای ئهوانهیه که ئیمانیان نییه. دوعای بینیمانان کهر به لگهش نه بیئت له سههر بوونی خودا، به لگهیه له سههر لاوازی ئینسان. ئیوه لای من وهک ئه مانه تی پروفیسۆر وان. به هنام پیاویکه پزگار کردنی مرۆف به ته نیا ئیشیکی گرنه ده زانیت که له سههر زهوی مابیت. من ناتوانم پیت بلیم تو کهی ده توانی بجیته وه دیلاوار، جهنگ هیشتا له سههره تادایه ... جهنگیکه چهند ساله خۆیانی بو ئاماده ده کهن. به لی به داخه وه مه مه ده سارییه کان له پیشهره ویدان، هیرشی یه که میان گورزیکه کوشنده بوو له دیلاوارییه کان که پیده چیت کالفامی و نارپیکی کونیان هه وهک خوی مابیت».

نه که پانه وه بو دیلاوار، لای من زۆر سهخت بوو، له ناکاو بوو بووم به عاشقی ئه و شاره. غه ربیی واده کات مرۆف بیرى ناخۆشترین بۆن و ویرانه ترین کوچه و به دترین که سی شاری خوی بکات، منیش له و یاسایه به ده ره نه بووم و ئه وه سه تهی که ئیتر ناگه پیمه وه بو دیلاوار، ئازاری دهدام. هه ره له ویدا و له به ره دم دکتۆردا چاوانم پرپوون له ئاو و هه له چوونیکه عاتیفی به رگه روی گرتم و ده ستمکرد به گریان. دکتۆر هیمنیکردمه وه و گووتی «غهم مه خو، من له پۆزانی داهاتوودا، سی شونا سننامه تان بو ده ره هینم، خوشبه ختانه چهند سالیکه مه مه ده سار پرپووه له کریکاری بیانی که له ئه لئاباد یان که ره بوله وه دین، زۆریان زمانی ئیره به باشی نازانن یان به شکاوی قسه ی پیده کهن، زۆربه ی خنده که کانی جهنگ، کاره لوژیستیکییه کان ئه و کریکاره هه رزانه بیانیانه ده یکهن، له به ره ئه وه خه لک به بینن و ده نگ و په نگیان راهاتوون. له م پۆزانه دا ده ولت کاریکی زۆری به چاپخانه که ی من هیه، ده توانم له ریگای په یوه ندیه کانه وه و به هوی زۆربوونی کاره کانه وه کریکاری نوی دابه زرینم. له سالانی رابوردوودا کیشه ی زۆرم له گه ل ده سه لاتدارانی مه مه دحه ساردا بووه. چاپخانه که م تاکه چاپخانه ی مه مه ده سار بوو که کتیپی زانستی و فه لسه فی و ئه ده بی

چاپدهکرد، جاریک ئاگریان له م بالاخانهیه بهردا و خهریک بوو هه موو شتیک بسووتیت. پوژیک سهروکی هه یهنتی کولتوور و پهروهده بانگیکردم و گووتی کابرا تو چیت دهویت، بو سوار گای هار بوویت، بو زیان له خوت دهدهیت، بو جوړه کتیبیک چاپدهکهیت له گهل سهلیقه و کولتووری ئیمه دا ناگونجیت، له مه مه دحه سار له چاپخانه ی تو باشتی تیدا نییه، خوت هه لیژیره یان چاپخانه کهت بو بسووتینین یان کار و پلاکات و کتیب و بلاوکراوه کانی ئیمه چاپیکه، هه م بو ئیمانته باشه و هه م بو گیرفانت. به لئ کابرا ئاوه ها بی پیچ و په نا بوو له گه لم. هه ر ئه و پوژه چی کتیبی زانستی و ئه ده بیم لایوو دامه وه به خاوه نه کانیان و ناوی چاپخانه کهم له چاپخانه ی رو شنگه رییه وه کرد به چاپخانه ی ئیعتیماد و دهستمکرد به کارکردن له گهل دهوله تدا. سالانی پیشووتر، دهمنیک دهوله تی سه لته نه تی له سه ر کار بوو، سی سال زیندانم چه شتبوو، چیت بهرگه ی دیلیم نه ده گرت. نا بابیه ... نا، من قاره مان نیم، پیاویکی ئازا نیم، که سینکم ده مه ویت مالیکی خوشم هه بیت و بژیم، به لام گه ر کاریکی باشم له ده ست بیت و بزائم گه ردنم بو ژیر چه قو نابات، ده یکم. نا هیچ کات قاره مان نیم، لیت تیک نه چیت، که سی باش و قاره مان دوو شتی جیان، قاره مان له پیناوی ئه وانیترا ده مریت، به لام مروقی باش، مروقی وهک من ته نیا چاکه یهک ده کات که بزانت پیی ناسووتیت. من تا بزائم ناسووتیم له گه لتانم، له پشتانم، کومه کتانه کهم، به لام واهه زانن من قاره مانم، من پیاویکم چوومه ته ته مه نه وه و ده مه ویت ژیانم لی تیک نه چیت ...».

قسه کانی پروفیسور که میک منیان ترساند، به لام ئه زمونی هه فته و مانگ و سالم له گهل پروفیسوردا ئه و هه سته ی نه دا به من که ئه و که سیکی خراپ یان ترسنوک بیت.

دکتور هه ر به و جوړه ی کرد که خوی گووتی، شوناسنامه ی دوو

هاولاتی خه لکی ئەلاتابادی بۆ دهرهینایین که ده می ساله به هوی شه ری ناوخوی هه ریمه که یانه وه روو له مه مه ده سه سار ده که ن.

قسه کانی ئال موراد له گه ل پرۆفیسۆر قاسمدا جیابوو له گه ل ئیمه. ئال موراد بریاریدا بوو له مه مه ده سه سار نه میتیته وه و ملی ریگایه کی سه خت بگریت و روو له به نده ره دووره کانی سه ر ئاوی باشوور بکات، تا له وینه هه ولبدات به ره و خۆرئاوا بپه ریته وه. ده یویست دووباره به قاچاغ رووبکاته کوفیان و له وئ ماوه یه ک ئیشبکات و پاره کۆبکاته وه و ئینجا به ره و «به نده ربا» یان «ته را بزوی» بروات و له وینه بۆ هه تاهه تایه خۆی ونبکات. بریاره که ی ئال موراد بۆ من مایه ی دلته نگه ی بوو، ئەو کۆره لووت زیپکاوییه، چاو کاله که چه ند پۆژیک له وه به ره فرمانداری کوشتبوو، له هه لگیرسانی ئاگری ئەم شه ره دا به شداربوو، ئەندامی تیپه به دناوه کانی سه ی ئەسلان بوو، که چی شتیکی وه ها ترسناک و نا ئاسایی تیدا نه بوو، جیاییکاته وه له که سانی هیمن و باش که من له ژیانمدا ناسیوم. پیاو کوژ و فریشته هه ندی جار ته نیا موویه کی باریک له یه کیان جیاده کاته وه، ئەو مووه ش زور جار به چاو هه ر نابینریت. ئەوه ی ده مزانی ده روات و نابینمه وه غه مگینی ده کردم. مانه وه ی ئەو له مه مه ده سه سار ترسناک بوو. چیرۆکی هه له اتنی ئەو لیره ش بابه تی قسه و یاسی پۆژنامه و ته له فزیۆنه کان بوو، ناوی ئەو سه ره بور و حیکایه تی پۆژ بوو. پرۆفیسۆر چه نده ها پۆژنامه ی چاپی مه مه ده سه ساری پێشاندایوو که به شیوه ی جیاواز ناوی ئەو و ژیا نی ئەو و چاره نویسی ئەویان نویسیوو وه، خۆش به خت بوو له وه دا که وینه یه کی رۆشنی وه های نه بوو، روخساری به روونی ده ربخات. پۆلیسی نه نیی دیناوار رایگه یاندا بوو که ئال موراد دوا ی جینه جیکردنی تاوانه که ی چوو ه بۆ مه مه ده سه سار. پرۆفیسۆر دلنیا بوو، که سیخوړ و هه وال ده کانی مه مه ده سه سار گرتنی ئال موراد به ده سته که وتیکی میژوویی ده زانن تا بیهیننه سه ر ته له فزیۆنه کان و بلین که ململانی ناوخۆکانی دیناوار وه ها

خويناۋى بوو، كوشتى فەرماندار تەنيا بەشىكە لە سافکردنى حىساب لە نىوان كۆدە تاجىيەكانى بنەمالەى قەرەقازانى و بنەمالەى ماروفىدا. چىرۆكىك بە راي ئەوان هيندەى تر ئاگرى دەکرد بە دووبەرەكىيە ناوخويەكانى دىلاواردا. پروفىسۆر توند و سەرسەختانە پىتى داگرت كە ئال موراد تا لىرە بىت نايىت بچىتە دەرى و ئەپارتمان و شوپنى خەۋەكە جىبەيلىت، بە پىچەۋانەى ئىمەۋە كە دەبوو زوو دابەزىنە چاپخانى و ۋەك دوو كرىكارى خەلكى ئەلا ئاباد بە ناۋى «خەسەن تاج» و «ئەمىن لاھور» ەۋە كاربەكەين. كە ئال موراد پىتى راگەياندم كە پروفىسۆر لە پۇژانى داھاتوودا كەسىكى بۇ دەدۇزىتەۋە و پەۋانەى كوفيانى دەكات من دەستىكرد بە گريان. ژوورەكەمان دەفتەرىكى گەۋرە و ھەندىك قەلەمى تىدا بوو، بە دەم فرمىسك و ھەنسكەۋە، دەفتەرهكەم خستە بەر دەست و گووتىم «براى باش، كە بىر يارتداۋە بە جىمان بەيلىت، ئەم ماۋەيە چىرۆكى ژيانى خۇتم بۇ بنوسەۋە، كى دەلىت من پۇژىك لە پۇژان كىيىك لەسەر ئەم پۇژانە و ئەم گەشتە نانوسم. من گەمژەم ھەموو كارىكى خراپم لە دەست دىت، ھەتا كارى نوسىنى كىيىكىش، كە دلىنام توانا و لياقەتىم نىيە». ئال موراد بە غەمگىنىيەۋە دەفتەرهكەى لابرە و گووتى «براى زەرياوارى، من زور ئەھلى قەلەم و دەفتەر نىم، راستە لە چاۋ خەلكى تردا غەشقىكى زورم بۇ كىتب ھەيە، بەلام ھەرچى پەيوەندى بە ژيانمەۋە ھەيە، دەتوانم تا دەپۇم ھەموو شتىكت بە وردى بۇ بگىرپمەۋە و توش دوايى بەۋجۇرە بىنوسەۋە كە خۇت دەتەۋىت».

ئىتر لەو شەۋەۋە ئال موراد دەستىكرد بە گىرپانەۋەى چىرۆكەكانى خۇى.

له‌دوای کوشتنی فرماندار به سه‌عاتیک، میر سه‌لیمی قهره‌قازانی و حاکم یاسینی قهره‌قازانی و رزمئارا هر سیکیان له گردی جیلوه‌دار له به‌ردهم مالی سه‌ی ئه‌سلاندا دابه‌زین. کورته‌ی هه‌واله‌که‌یان ئه‌وه‌بوو که به‌لی فرماندار کوژراوه و هر ئیستا ده‌بیت هیز‌ی باغه‌وانه‌کان له‌گه‌ل ئه‌و تیپه چه‌کداره‌ی قهره‌قازانییه‌کان دروستیان‌کردوه ته‌واوی دیلاوار بخه‌نه ژیر ده‌ستی خۆیان و ده‌م و ده‌ست مالی هه‌ندیک له ماروفیه‌کان گه‌مارؤ بدرین و ته‌واوی ده‌سه‌لاته‌کان بخزینه ژیر ده‌ستی لیژنه‌یه‌کی به‌پروه‌بردن و حوکه‌وه که له‌م چوار که‌سه پیکهاتیبیت. سه‌ی ئه‌سلان دلنیا‌بوو قهره‌قازانییه‌کان له کیشه‌یه‌کی گه‌وره‌وه گلاندویانه، یه‌کیکیان بؤ کوشتنی فرماندار به‌کاره‌یناوه که هه‌موو که‌س ده‌زانیت قوتابی و موریدی ئه‌و بووه. جگه له‌وه‌ی مل بؤ گه‌مه‌که‌یان بدات چاریکی تری نه‌بوو. تا ئیواری ده‌بوو دوو جار پیکه‌وه له‌گه‌ل حاکم یاسیندا له ته‌له‌فزیۆندا ده‌ربکه‌ون و ئیشکردن به هه‌موو یاساکان هه‌له‌په‌سیرن و خۆیان وه‌ک فرمانره‌وا‌ی کاتی دیلاوار رابگه‌ینن. ئه‌و تیپه نه‌هیتییه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بؤ جۆشدان و پروپاگه‌نده دروستیکردبوو، بیته‌وه‌ی بگه‌رینه‌وه بؤ خودی سه‌ی، بۆنی هه‌موو مه‌ترسییه‌کانیان کردبوو، هر ئه‌و شه‌وه له چه‌نده‌ها گه‌ره‌کدا رپیپوانی گه‌وره و په‌یامی پشتگیریان بؤ سه‌ی ئه‌سلان نارد... سه‌ی

ئەسلان لە وتارى يەكەمىدا پياوگۆژەكانى مەمەدخەسار و دوژمنانى ئەبەدى گەلى دىلاوارى بە كوشتنى فەرماندار تاوانباركرد، داواى لە خەلكى دىلاوار كرد تىكرا چەك ھەلبگرن و ناوى خويان لە سوپاي باغەوانەكاندا بنوسن و تەيار و ئامادە بۆ جەنگ لە دۇخى ئامادەباشىداين. سەيى وەك ھەميشە ھەموو پەشۆكان و دوودلىيەكى خۆى لە دوژمندا خالىدەكردەو. نەجمەى ئايىشە گۆل و تىپە نەينىيەكانى، شەوانە سەدان و ھەزاران كەسيان دەھيتايە سەر شەقام و ناو گۆرەپانەكان و سروديان بە سەي ئەسلاندا دەخويند. نەجمە بە جۆرىك گەرمى ئەو پۆژانە دەژيا، سەرما لە جەستەيدا نەما بوو. قەرەقازانييەكان لە دلەو زۆر نىگەرەن بوون، بەلام ھىزى خويان بە جۆرىك نەدەيىنى سەي ئەسلان بتوانىت بيانخاتە كەنارەو. ئاشكرابوو تاكە كەسيك كە دەتوانىت دىلاوار بجولينىت سەي ئەسلانە. ئەسلان پياوئىكى دوودل بوو، ھەم دەترسا و ھەم لەزەتیشى لە دەسلەتى خۆى دەيىنى. ھەر ئەو پۆژەى كە دەسلەتە تازەكانى خۆى زانى، يەكەم جىگا ناردى داخريت مۆزەخانەى دىلاوار و سەنتەرى كۆلتورى ھاوچەرخ و كتيخانەى ئەسخيلۆس بوو. تەماحىكى گەورەى ھەبوو لە داھاتوودا مۆزەخانە گەورەكەى بەھنام بگۆرپىت بۆ ئەو مۆزە خورافى و پىروزەى لە خەيالىدا بوو «مۆزەى مىران». ئەو جىگايانە شوپىنى كۆبوونەوھى ئەو نوسەر و پۆشنېيرانە بوون كە بە دەنگى بەرز پەخنەى سەي ئەسلانيان دەكرد و بە دەسلەتخوازىكى نەخۆشيان ناودەنا. ھەر شەوى يەكەم زىاد لە دوازە نوسەر و شاعىر و پروفېسسور گىران و پەوانەى گرتووخانەى نەينى كرەن. لە بەرامبەر ئەوھدا سەي ئەسلان دەيوست كارىك بكات لە گردى جىلوھدار دووربەكەويتەو و جىگايەك بۆ خۆى بگريت تىندا ھەست بە دلنپايى بكات، بەلام لە دلەو دەترسا. ھەفتەيەك لەوھوبەر لە ھەندى كەسى دلسۆزەو خەبەرى بۆھات كە پەزىناراي قەرەقازانى تەماحىكى بىوينەى خستوتە بەر فەراسە پەش، سەرۆكى تايبەتى پاسەوانەكانى ئەو،

تا له‌گه‌ل قه‌ره‌قازانییه‌کان ئیشبکات و هه‌موو زانیارییه‌کی تایبه‌ت به‌هاتو‌چو و بیر‌کردنه‌وه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بداته‌ ئه‌و. فه‌راسه‌ ره‌ش که‌سیکی د‌لس‌وز بوو، وه‌فادارییه‌کی بی‌ئینه‌ی ب‌و ئه‌سلان هه‌بوو، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا خ‌وی هیچی لای سه‌یی نه‌درکانده‌بوو. ئه‌وه‌ به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان د‌لی ئه‌سلانی کرمی کرد و له‌ فه‌راس که‌وته‌ دوو‌د‌لییه‌وه. سه‌ی ئه‌سلان نه‌یده‌توانی وه‌ها ئاشکرا فه‌راس دوو‌ریخاته‌وه، به‌لام چه‌ندین شه‌و بوو ئارام نه‌ده‌خه‌وت، به‌رده‌وام راده‌چله‌کی، ده‌رگا‌کانی توند داده‌خست و هه‌ولی ده‌دا زو‌رت‌ترین پ‌شو و کاری ده‌ره‌کی بداته‌ ده‌ست فه‌راس تا له‌ خ‌وی دوو‌ر بیت. ئیستا که‌ پ‌ژانه‌ ده‌رده‌چوو، هه‌میشه‌ فه‌راسی له‌ ب‌نکه‌ جیده‌ه‌یت‌شت و خه‌لکانیکی تری وه‌ک پاسه‌وان له‌گه‌ل خ‌ویدا ده‌برد. له‌ د‌وای کوشتنی فه‌رمانداره‌وه هه‌موو پ‌وژیک ده‌بوو وتار و ک‌و‌بو‌ونه‌وه‌ی گه‌وره‌ له‌ مه‌یدانه‌ جیاوازه‌کاندا سازبکات، گه‌رچی به‌و په‌ری جو‌ش و له‌ خ‌و بوورده‌یییه‌وه تین و تاوی ده‌دایه‌ گه‌نجانی دی‌لاوار تا ب‌چن ب‌و جه‌نگ، به‌لام هه‌میشه‌ ترسیکی ق‌وول و نادیار له‌ چاویدا بوو. ئیستا نه‌یده‌ه‌زانی جگه‌ له‌ ئال مو‌راد ئاخ‌و ده‌بیت قه‌ره‌قازانییه‌کان چه‌ند قه‌ناسی دیکه‌یان ب‌لاو‌کرد‌بیت‌ه‌وه و جگه‌ له‌ فه‌رماندار کی‌ی تر له‌سه‌ر لیسته‌که‌یان بیت. زو‌ر ئی‌واران وه‌ک جار‌ان ده‌چوو ب‌و خوانه‌که‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی، خ‌وی وه‌ک پیاویکی د‌لس‌وز و بی ته‌ماح پ‌یشاننده‌دا، به‌لام هه‌ر تیکه‌یه‌ک ده‌یخوارد، هه‌ر شه‌رابیک هه‌لیده‌دا، به‌ گومانه‌وه‌ تامیده‌کرد، به‌ دوو‌د‌لییه‌وه‌ ق‌ووتی ده‌دا، به‌رده‌وام پ‌یی وابوو ئه‌م سف‌ریه‌ د‌وا سف‌ریه‌تی و ئه‌م تیکه‌یه‌ د‌وا تیکه‌یه‌تی.

هه‌والی په‌لامار و ه‌یرشی گه‌وره‌ی مه‌مه‌دحه‌سار هه‌موو شتیکی له‌ دی‌لاوار گ‌و‌ری. شه‌وی یه‌که‌م که‌ ه‌یرشه‌کان ده‌ستی‌ان پ‌یکرد، ه‌یزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌یان کیلومه‌تر هاتنه‌ ناوه‌وه و سه‌دان سه‌رباز و ئیشکه‌ری دی‌لاواریان به‌ دی‌ل گ‌رت. زو‌رینه‌ی ئه‌وانه‌ی گیران له‌ به‌تالیو‌نه‌کانی کاربوون که‌ ئیشیان خه‌نده‌ک لی‌دان و په‌ناگا دروست‌کردن بوو، خودی سو‌پای دی‌لاوار

لەو ھېرشەدا گورزىكى كارىگەرى نەخواردبوو. بەلام ھەوالى پەلامارەكە ترسىكى بۆيتەى لە دىلاوار خستەو، ھىزەكانى مەمەدخەسار بە درندەيى و بىرەحميان بە ناوبانگ بوون، چەندىن سال لەو ھەبەر كە دىلاوار ژىردەستى ئەوان بوو، قەسابخانە و كۆمەلكوژى گەرەيان ئەنجامدا بوو كە تا ئەمڕۆ لە يادەو ھەرى خەلكدا زىندوبوون، لەگەل ھاتتيان بۆ ئەمدىو سنوور دوو گونديان بە ژن و پياو و گەو ھە و مندا ھەو ھەبەرپيوو. سەدان كەللە سەريان خستبوو ھەبەر يەك و لە پاليدا وىتەيان گرتبوو. وىتەكان ھەر زوو لە دىلاوارىش بلاو بوونەو. ھەر بەيانى يەكەم دەيان ھەزار خۆبەخش كە ناوى خويان لە بنكەكانى ناووسين تۆماركردبوو چوونە ريزى سوپا يان بوون بە باغەوانەكانى دىلاوار و بە خىرايى چەكيان ھەرگرت و بەرەو بەرەكانى پىشەو پەوانەكران. دەلێن لەو سەردەمەدا مامە سىيام تەواوى سەنتەرەكەى چۆلكردو ھەبەر جگە لە ھەندى شىتى دەستەپاچە و بىكەك، كەسىكى ئەوتۆ نەماو ھەبەر پىشەو ھەبەر سەى ئەسلان ھەر ئەو پۆژە وتارىكى ئاگرين بۆ مىللەتى بە شەرەفى دىلاوار لە تەلەفزيۆنەو پىشكەشكەشكەكات و ميژووى دىزىنى دىلاوار و ترسە پەواكانى خەلك و تەماحە كوشندەكانى دوژمنان دەھىتەو ھەبەر، وتارەكەى ئەسلان ھەبەر پىشكەشكەشكەكات، زۆرىنى خەلك دەخاتە سەر كەلكەلى چەك ھەلگرتن و خۆ كوتان بەرەو مردن لە پىتاوى دىلاواردا، ھەر ئەو پۆژانە ئىشى كەسانى ھەبەر نەجمە و ئامىزەكانى تىرى پىشكەشكەشكەكات ھەبەر كارىگەر دەبن، شەوان كۆلان و كوچەكانى دىلاوار پردەبن لە رىزويشتن و سرودخويندن و دروشمەدان، بە پۆژ گۆرەپانەكان و شەقامەكان دەبن بە شويىنى لايەنگرانى شەر، لە زۆر جىگادا مالى ھەندىك خەلكى غەوارە كە گومانى دوژمنىيان لى دەكرىت دەسووتىن. بە ھەرماني سەى ئەسلان و قەرەقازانىيەكان ھەر كەسىك دەستى چەكى گرت دەبىت پەيوەندى بە ھىزەكانى پاراستنى دىلاوارەو ھەبەر. ھەبەر دەلێن لەو پۆژانەدا مامە سىيام

به‌رده‌وام له رادیۆ و تله‌فزیۆن و رۆژنامه‌کاندا قسه‌یکردوه، باسی له‌وه کردوه که ئیستا ئاشکرایه دوژمن نه‌وه‌ک ناتوانیت بمانه‌زینیت، به‌لکو به‌جۆریکی به‌رچاو هه‌موو توانا شاردراوه‌کانی ئیمه‌ی ته‌قاندۆته‌وه. ئیمه‌ چیتەر له‌ فه‌رمانبه‌ر و موچه‌خۆری بێکار و بێبه‌ره‌مه‌وه هه‌موو بووین به‌ جه‌نگاوه‌ری مه‌زن و شه‌رکه‌ری ئه‌فسانه‌یی. وه‌ک ده‌لێن مامه‌ سیام له‌و سه‌رده‌مه‌دا بۆ خۆی ئامیژیکی که‌وره‌ی پروپاگه‌نده‌ بووه، به‌ رۆژ له‌ قوتابخانه‌ و له‌ سه‌نته‌ره‌ پێشه‌یه‌یه‌کان و له‌ زانکۆکان گه‌نجانی بۆ جه‌نگ ئاماده‌کردوه، به‌ شه‌ویش له‌ تله‌فزیۆنه‌کانه‌وه، به‌رنامه‌ له‌ دوا‌ی به‌رنامه‌ و که‌نال له‌ پشتی که‌نال قسه‌یکردوه. هه‌ندێ شه‌ویش و له‌ هه‌ندێ بۆنه‌دا له‌ پال حاکم یاسین و سه‌ی ئه‌سلاندا ده‌رکه‌وتوه و به‌رده‌وام یه‌کیک بووه له‌وانه‌ی مشتێ گرمۆله‌کردوه و ده‌ستی به‌رزکردۆته‌وه و قوڵی وه‌ک نیشانه‌ی هیز و به‌رخۆدان راوه‌شاندوه. ئه‌وانه‌ی ئیستا چیرۆکی ئه‌و رۆژگاره‌ ده‌گێرنه‌وه، ده‌لێن باغه‌وانه‌کان له‌ ناو دیلاواردا رۆژ دوا‌ی رۆژ بوونه‌ته‌ هیزیکی بێ جله‌و که‌ هه‌چ که‌س نه‌یتوانیوه به‌ر به‌هه‌وا و هه‌وه‌سیان بگریت. له‌ سالانی جه‌نگدا مامه‌ سیام دوو ئیش ده‌گریته‌ ده‌ست، به‌ سه‌ریک ده‌بیته‌ سه‌رۆکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ی که‌ کاری پشکنینی ئه‌و سه‌رباز و جه‌نگاوه‌رانه‌یه‌ که‌ تووشی کێشه‌ی ده‌روونی ده‌بن، به‌ سه‌ریکی دیش ده‌بیته‌ مامۆستا له‌ سه‌نته‌ریکی په‌روه‌رده‌ و ئاماده‌کردندا که‌ به‌ فه‌رمانی سه‌ی ئه‌سلان بۆ هه‌لبژارده‌یه‌کی تایبه‌ت له‌ جه‌نگاوه‌ران داده‌مه‌زیت. ده‌لێن له‌و ماوه‌یه‌دا که‌ سه‌رۆکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ بووه که‌ ده‌بوو پشکنینی ده‌روونی بۆ سه‌رباز و جه‌نگاوه‌ره‌ نه‌خۆشه‌کان بکات، ده‌یان نه‌خۆشی به‌ تۆمه‌تی درۆکردن و خۆشیتکردن و خۆ دزینه‌وه له‌ فه‌رمان داوه‌ته‌ ده‌ست تیپه‌کانی تیرباران.

دوا‌ی سه‌رکه‌وتنی یه‌که‌می هیزه‌کانی مه‌مه‌حه‌سار، ده‌بوو خه‌را هیزیکی زۆر له‌ سوپا و تیپه‌ چه‌کداره‌کانی دیلاوار له‌ دوو هێلی نویدا

جیگیر بکری نه وه. هەر شهوی یه که می په لامار، کۆبوونه وه که یه په له ی نهجمه نی نوی حکومه تی دیلاوار، لیوا هورمزی قه ره قازانی وه که فرمانده ی گشتی هیزه کان دهستی شانده کات. کۆبوونه وه که له کوشکی میر سه لیمی قه ره قازانی و به ئاماده گی سه ی ئه سالان به پڕیوه ده چیت... ئیستا لیوا هورمز به پالنه وانی بهرگری داده نریت، هەر ئه و شه وه خوی و هیزیکی دوو هه زار سه ربازی له بهر زاییه کانی ئافیان بهر پڼگا له په لاماریکی گه وری مه مه دحه سارییه کان ده گرن بۆ سه ر دیلاوار. لیوا هورمز یه که ههفته ی پڼک، هه موو هیر شه گه وریه کانی دوژمن بۆ سه ر دیلاوار تیکده شکینیت، هه ندیک ئه وه به بهر خترین ههفته ی میژووی دیلاوار ده زانن. هیزه که ی لیوا، جگه له و بهر به سته سروشتیانه ی که بهر زاییه کانی ئافیان بهر پڼشکه شیده که ن شوینیکی خۆحه شار دانی ئه وتویان نابیت، به لام زیره کی و وریایی لیوا له دابه شکردن و پلانداناندا واده کات هه ولی مه مه دحه سارییه کان بۆ گرتنی ئه و ناوچه گرنگه نه گاته نه نجام. ئه و ههفته یه به سه تا له دیلاواره وه هه زاران جهنگاوه ر بکه و نه پڼگا و دابه زرین و خه نده ک لینده ن و هیلکی نوی بهرگری دروستبکه ن و توپخانه کانی دیلاوار چالاکانه بینه شه په وه. شه ر له ئافیان بهر هیتد به هیز ده بیت، هیزه کانی مه مه دحه سار هه زاران کوشته دهن، گهر چی ئه وان به توپخانه یه کی سه ر شیت و هار که له چرکه یه کدا دهیان گولله توپ ده ته قینیت ده که و نه ویزه ی ئه و بهر زاییه سه ختانه، به لام بهرگری شه په که ره کانی دیلاوار ئه فسانه یی ده بیت و شکستیکی گه وریان پینده هینیت... شکستیک بۆ ماوه یه ک گرتن و کهوتنی دیلاوار دواده خات.

وه که دواتر بۆیان گیرامه وه، هیزه که ی ئیمه به سه ر کردایه تی نه قیب نه جات یوکسه ل، له شهوی په پینه وده دا، شهوی هیز شه له ناکاوه که ی مه مه دحه سار، دوا ی ونبوونی ئیمه، دوو کوشته دهن، به لام هه موو ئه وانی دی، به هوی نه قیب نه جاته وه ده گه نه جیگای ئارام و له سنووری دوژمن ده په ر نه وه، هیزه که دوا ی شه و و پوژنیک پڼ پویشتنی بهرده وام ده گن

به کاروانیک له سهربازانی دینلاوار و پرزگاریان دهییت، ناوی من و زههاو
 وهک بینسروشوین دهریت به سوپا و ئهوانیش به نامهیهکی تایبته باوکم
 لهوه ئاگاداردهکه نهوه که له شهوی یهکه مین په لاماری دوژمندا، ونبووین
 و هه والمان پچراوه. باوکم غه میکی گه وره له ونبوون و دیارنه مانی من
 ناخوات، هه که شی وهک خوی ده لیت ئهوه بووه که چاره نویسی من، به
 پینچه وانیهی منداله کانی ترهوه، هیچ کات شتیک نه بووه له دهستی ئه ودا
 بیت، به لکو یان له دهستی خۆمدا بووه یان له دهستی قهه دردا. فه سیلی
 ئیشه که مان دواي پرزگار بوونیان، ناوی سهنته ره که یان لی دهکریته وه
 و دهخرینه سهه پینکهاتی سوپای نویی دینلاوار و چهکیان پینده دریت و
 وهک جهنگاوه ری ئاسایی دهگوازیته وه بۆ پیشه وهی جهنگ. هه ندیکیان
 له جهنگی دوو ساله دا له به ره کانداه کوژرین، ئیسماعیلی خه لکی دسکارا
 و داودی داود ئاغا و عیما دوک له ناو کوژراوه کانداه بن. نه قیب یوکسه ل
 له ناوه راستی جهنگدا، به هوی ئازایه تییه کانییه وه مه دالی ته لا وه ره دهگریته،
 به لام ته نیا دواي ههفته یهک لهو خه لاته، شهویکی پر تریفه خوی و سی
 سهرباز له سهه بهر دیککی بهرز داده نیشن، هه ره یه که یان پرووده که نه
 جینگیهک و به ئارامی سهیری ئهستیزه کان ده کهن، له ناکاو نه قیب
 نه جات ده لیت «ئیسنا گولله یهک له دوور، له دوور، له دوور دیت و من
 دهکوژیت»، هه موو ئاو پر ده نه وه و سهیره کهن، هه ره سیکیان پینده کهن،
 نه قیب نه جات ده لیت «پینه کهن، بۆ پینده کهن، جهنگ ئیتر ته واو... من پیم
 خوشه له شهویکی وه هادا ده مرم. هه موو ژیانم ویستومه له شهویکی پر
 ئهستیزه دا بکوژریم، شتیک که غه می پینده خۆم ئه وهیه به قهه خواستی
 دلی خۆم لهو مه مه ده سارییه سه گانه م نه کوشتوو». هه موو پیکه وه
 پینده کهن، نه قیب نه جاتیش که هه موو ماوه ی جهنگ مۆن و پروو گرژ بووه
 پینده که نیت. دواي چهند چرکه یهک گوئیان له خرچه ی ئیسکی ناوچاوانی
 دهییت، له بهر مانگه شه وه که دا ئه و خویته که مه ده بینن له برینه که ی دیت،

گوللەكە ناوچاوانى دەپىكىت و بە ئارامى دەكەويت بە پىشتا، چاوانى بە كراوھىي و شادى، بە خەندەيەكەوھە كە پىشتەر لە ژياندا كەم كەوتۆتە سەر پووى، بە خۆشەيەكەوھە كە هېچ كەس لە ھۆ و نەيتىيەكى نازانیت، دەمریت. مەرگىك نەقىب خۆى بە جۆرىكى دىكە لە خەوندا بىنىووى، ەك مەرگى سەربازىكى ناديار، ەك مەرگى كەسىكى نەناس.

سالانى جەنگ گەلىك كارەساتاوى و دېندە دەبىت، مەن دوو برام لە جەنگدا لە دەستدەدەم، يەككىيان لە سەنگەرەكەى خۆيدا پارچەى نارنجوك بەر مى دەكەويت و يەككىى دىيان بە تۆمەتى ترستوكى و جىيەجى نەكردى فەرمان لە لايەن ھىزە تاييەتتەكانى سەى ئەسلانەوھ تىرباراندەكرىت.

جەنگى نىوان دىلاوار و مەمەدخەسار، يەككىكە لەو جەنگە كەمانەى مېژوو كە كەمترىن دىلى تىدا دەگىرىت، ھەر دوولا دىلەكان يان بەدەست بەستراوى لە شوينى خۆياندا تىرباراندەكەن و دەيانخەنە گۆرى دەستەجەمعيەوھ، يان دەيانگرن و سوار ماشىنى سەر بە تالىان دەكەن و لە شار و گوندەكاندا دەيانگىرن و دواتر لە نمايشى گەورە و لە گۆرەپانى تاييەتدا سەريانەبرن. بۇقبۇقىلە دەبىت بە سەركرەدى فەسىلىكى تاييەت كە ئىشيان سەرپەراندى زىندانى و دىلەكانى مەمەدخەسارە. پىندەچىت مەمەدخەسارىيەكان پىش لە دىلاوار دەستيان بەو ئاھەنگە شىت و ھىستىريايانەى سەرپەرانەن كرىدبىت، بەلام ئەوھى جىگای سەرسورمانە ئەوھى ناوى بۇقبۇقىلە ەك قەسابى يەكەمى دىلاوار، ەك كەسىك كە بە لىزانىن و بە ساردىيەكى بى وىنەوھ سەرى قوربانىيەكان لىدەكاتەوھ، دەكەويتە سەر زارى ھەموو دونيا. مەن پىشتەر ناوى بۇقبۇقىلەم لە چىرۆكەكانى ئال مورادەوھ بىستبوو، دواتر كە ئال موراد رۆيشت و ئىتر نەمانىنييەوھ، ھىندەى نەبرد ناوى بۇقبۇقىلە كەوتە سەر زارى ھەموو دونيا، بۇقبۇقىلە ەك دەمخويندەوھ و دەمبىست، لە ھەر زمانەدا بە جۆرىك ناويان دەنا «زىفدو، فرۇشۇ،

فرۆگێو، گورباگیو»، به لام گومان له وهدا نه بوو كه بۆقبۆقیله له دنیا دا زیاتر له سهی ئەسلان یان له سهروك یاسینی قهره قازانی ناسرابوو. بهرام بهر بۆقبۆقیله كه هیدی هیدی ده بووه قاره مانیکى جیهانی له سهربهرین و نیگای سارد و روانینی بێرهمانه دا، مه مه ده سهارییه کان پالەوانیکى تایبەت و ترسناکی خویان دروست کردبوو كه به «سکینان» بانگیانده کرد. سکینان زوو زوو له تهله فزیقنه کانی مه مه ده سهاره وه درده کهوت، هه میشه به شیکى کهم له ده موچاوی دیاربوو، دوو چه قۆی گه وهی پینیو كه ده یانگوت کارخانه یه که به تایبەت بۆ ئه و بۆ سه ربهرینی ئاسانی مروف دروستیان کردوه، کارخانه یه که که نرخى چه قوکانى به هۆى به کارهینانى سکینانه وه چوو بووه ئاسمان. سکینان به رده وام ئه وهی ده گوت كه رۆژیک له رۆژان بۆقبۆقیله سه رده بریت، هینده ئه وهی دوو باره کردبووه وه ئیدی هه ندی جار واده رده کهوت وه که ئه وهی هه موو ئه م جهنگه، ململانیى تایبه تی نیاوان سکینان و بۆقبۆقیله بێت، نه وه که به یه کدادانى گه وهی نیاوان دیلاوار و مه مه ده سه سار یان سهی ئەسلان و ئیمام سوېحان. سکینان خوی وه که پیاوینکی ئیماندار نیشانده دا که فهرزی خودا جێبه جێده کات و به ئیشیک هه لده ستیت که سوودی بۆ هه موو ره گه زی ئاده میزاد هه یه، ده یگوت له سه رده می چه زره تی ئاده مه وه تا ئه مپۆ کاریکی وه ها مو باره که په یدا نه بووه و ئه و شه و رۆژ شوکری خودا ده کات که نیعمەت و به ره که تی ئه م ئیشه ی به و به خشیوه. پینی وابوو سه ربهرینی سه گیک ئازاری زورتر و په شیمانی زیاتری تیندا دروستده کات تا سه ربهرینی که سیک له دیلاوار... بره وایه که من زور جار لای دیلاوارییه کانیش هه ستم پیکردبوو، که ژیا نی قالۆنچه یه کیان له ژیا نی که سیکى مه مه ده سه سار لا گرنگتر بوو.

۴۷

دەبوو لەگەڵ ناوھ تازەكەمدا پاييەم. ھەسەن تاج، خەلكى ئەلائاباد. زەھاو، بە ناوھ تازەكەى دلخۆش نەبوو «ئەمىن لاھور»... بەلام شوناسنامەكانمان ھەرمى و دەولەتى بوون و پروفيسۆر بە پەيوەنديە بەرزەكانى خوى و لە پىگای ئاشنا و دۆستانىيەو لە بەپۆئەبەرايەتى كۆچبەران بوى دروستكردبووين، دەبوو پۆژى پيشتر لە فوتوگرافىكى نزيك چاپخانەكەو ەينەبگريەن. مەن و ئەمىن لاھور و ئال مورا، سى قولى لەگەل يەكيك لە كرىكارەكانى چاپخانەكەدا چووین بۆ وینەگرتن، بۆ يەكەم جار شارەكەمان لە جەنجالیدا بۆنکرد و لە نزيكەو ەالاوى مرقەكان چوو بە سەرماندا و گويماز لە دەنگى فرۆشيارەكان و قيرەى پاگوزەران بوو. لە ھات و چوونماندا يەك ژنيشمان بەرچاو نەكەوت. مەن ماو ەى ئەو دوو سالەى لە مەمەدخەسار بێدەمە سەر ھەتا دەموچاوى يەك ژنيشم نەبينى. دوو سالى پىك تەنيا لە دوورەو ە و لە ەباى پەش و لە ژيەر پەچەى ئەستوردا ژانام دەبينى، بە جۆرىك ئيدى باو ەرم بە خۆم ەيتا كە ئەم ئەستيرەيە تەنيا يەك جور لە جنسى لەسەر ە و جگە لە پياو جۆر ە بوون ەو ەريكى دى لەم سەر زەمينە ناژى. دونياى مەن بە گشتى جياھانىك بوو دوور لە خانمان، بەلام ھىچ كات لەو باو ەردا نەبووم بشيەت دوو سال لە شارىكدا بژيەم و بو يەكجاريش پوخسارى ژنيك نەبينم، شارىك بوو ەموو شتيكى بەو بونە

سه‌نگین و قورسه‌ی پیاوان قاندا‌بوو، که وه‌ک هه‌وایه‌کی ئالووده له هه‌موو شوین و کوچه و که‌لینیکدا ئازاد وه‌ک هه‌وای تاعوون ده‌سو‌رایه‌وه. دواتر زانیم که یاساکان له دیلاوار له‌و ږوووه‌وه چهند سه‌ختگیر و توند‌ئاژون، سزای ده‌رکه‌وتنی ژن سه‌خت و سزای نیگا‌کردنی پیاو بۆ ژنان سه‌ختتر بوو. ئال موراد له شونا‌سنامه‌که‌یدا ناوی «موجیب سو‌قیان» بوو، ئه‌و به‌ خه‌لکی «به‌نده‌ر سادق» شونا‌سی بۆ ده‌ره‌ات‌بوو، چونکه‌ ڤه‌نگی پیستی و شینوه‌ی لووتی به‌ خه‌لکی ئه‌لا‌ئابادی نه‌ده‌کرد، جگه‌ له‌وه‌ش ده‌یتوانی له سه‌فه‌ره‌کانی تریدا به‌ره‌و باشوور که‌م تا ژۆر سوود له‌م ناوه‌ تازه‌یه‌ی ببینیت.

پرو‌فیسۆر کاریکی‌کرد من و زه‌هاو ژۆر پینکه‌وه‌ نه‌بین، چونکه‌ گه‌ر پینکه‌وه‌باین ناچار‌ده‌بووین به‌ دیلاواری قسه‌به‌که‌ین و ئه‌وه‌ش هه‌م ئیمه‌ و هه‌م پرو‌فیسۆری ده‌خسته‌ مه‌ترسییه‌وه. من بۆ کار دابه‌زیمه‌ ناو چاپخانه‌که‌ و زه‌هاو‌ییش له‌ جیگایه‌کی تاییه‌ت، که‌ ژماره‌یه‌کی ژۆر کریکار کاریان له‌ کو‌کردنه‌وه‌ی وه‌ره‌ق و سه‌فته‌کردندا ده‌کرد، ده‌ست‌به‌کار بوو. جیگا‌که‌ی ژۆر دوور نه‌بوو له‌ من، ژێر زه‌مینکی دی بوو ده‌که‌وته‌ بنی ئوتیلیکی کۆن و هه‌رزانه‌وه‌، که‌ ته‌نیا ده‌ مه‌تریک له‌ولای چاپخانه‌که‌وه‌ بوو. به‌لام ده‌بوو من و زه‌هاو تا ده‌توانین پینکه‌وه‌ قسه‌نه‌که‌ین. دوور‌که‌وته‌وه‌ی زه‌هاو له‌ من ژۆر نیگه‌رانیده‌کردم، هه‌ستیکی خراپی باو‌کانه‌م به‌رام‌به‌ری هه‌بوو، به‌لام سه‌لامه‌تی و مانه‌وه‌مان وا پتو‌یستیده‌کرد له‌ ږۆژدا له‌ یه‌ک‌دی دوور‌بین. ئیشی چاپخانه‌که‌ی من گه‌رچی ژۆر‌بوو، به‌لام سه‌خت نه‌بوو، ئه‌وانه‌ی کاری سه‌ر ئامیره‌کانیان ده‌کرد خه‌ل‌کانی لیزان و هونه‌ریی بوون، ئیشی من پاک‌کردنه‌وه‌ی ئامیره‌کان بوو، له‌گه‌ل کو‌کردنه‌وه‌ی قه‌راغی ب‌راوی کتێبه‌کان، هه‌لگرتن و سه‌فته‌کردنی به‌نده‌ چاپ‌کراوه‌کان و ڤیز‌کردنیان له‌ جیگایه‌کی تاییه‌تدا به‌ مه‌به‌ستی گواسته‌نه‌وه‌ی بۆ ئه‌و کریکارانه‌ی کو‌یده‌که‌نه‌وه‌ و وه‌ک کتیب ده‌یه‌ینته‌وه‌. پرو‌فیسۆر ژووره‌که‌ی به‌ کریه‌کی ناچیز بۆ

حيسابده كردين و له موچه كه مان دهيبړي، موچه مان وهك كريكاره كاني تر بوو، دكتور نه يده ويست شتيكمان بؤ بكات ياخود شتيكمان لي بستيتيت بمانخاته بهر گومانه وه. كاره كاني من زوربه ي پوژ به يانيان سه عات هه شت بؤ نزيكي چوار يان پينجي ئيواره بوو، شهفتي شهو كريكاريكي تر ده هات و جيكاي مني ده گرت هه.

له پوژاني يه كه مي جهنگدا گورانكارييه كي گرنگ له چاپخانه كه دا پرويدا، زورينه ي شهو گه نجان ه ي كه ليتره بوون و دانيشتووي مه مه دحه سار بوون ده بوو بچن بؤ جهنگ، هه موو ناويان بؤ خزمه تي سه ربازي هات بووه وه و ده بوو چهك هه لېگرن. له گه ل ده ست به كار بووني مندا، ستافي چاپخانه كه جگه له سه يد يه دولا، شهواني دي هه موو جنيان هيشتين. سه يد يه دولا پياويكي توژيك به ته مه ني سه روو په نجا سال بوو، سه رپه رشتي راسته وخوي مه كينه كان بوو، ئاميري چاپه كه ي ده برده ريوه و له گه ل كورپيكي خه لك ي كوفياندا هاريكار بوو كه شهو يش له ليزانين و ده ست په نگينيدا ده ست كه مينكي له سه يد يه دولا نه بوو. شهو پياوه گوپنه قه له وهش كه شهوي يه كه م پيشوازي له ئيمه كرد، شهو يش دواي هاتني ئيمه به ده پوژ، مالاواي كرد و بوو به سه رباز، ئيتر تا دوو مانگ نه مانينيينيه وه، كه كه رايه وه پياويكي لاوازي نيمچه شيت بوو كه ده نكي گولاله توپ و ديمه ني كاره ساته كاني جهنگ تووشي په شوكانيك ي ده رووني قووليانكردبوو. پياوه كه ناوي سه ي موحسن بوو، چند سال بوو ليتره له نوسينگه ي پيشه وه ي چاپخانه كه داواكاري ي خه لك ي وه رگرتبوو، نرخي دابووه خاوه ن كتنب و چاپه مه نيينيه كان، وه لام ي ته له فوني دابووه وه، پيگه وتني مؤر كرده بوو، له گه ل شهو قاچاغچيانه دا كه ئامير و پارچه و مه ره كه بيان له باشووره وه به قاچاغ ده هينا مامه له يكرده بوو، بؤ كاروباري ناو چاپخانه ش پرؤفيسؤر ده سه لاتي ته واوي پييه خشيبوو. پوښتني سه ي موحسن كيشه ي زور گه وه ي بؤ چاپخانه كه دروستده كرد، چونكه له دوو سالي رابوردودا پرؤفيسؤر زوربه ي ئيشه كاني دابووه ده ست شهو و خوي

تهنیا دوور به دوور چاودیری کارهکانی دهکرد. پویشتنی ئه‌و له پوژیکدا بوو که چاپخانه‌که کهوتبووه ژیر گوشاریکی زۆره‌وه، پیشتر په‌یمانیکه‌ی له‌گه‌ل وه‌زاره‌تی کاروباری جه‌نگدا مۆرک‌دبوو که به‌ زووترین کات چاپه‌مه‌نی و پیکلام و پلاکاته‌کانی هاندانی جه‌نگ بگه‌یتێته‌ ده‌ست ده‌زگای راگه‌یاندنی وه‌زاره‌ت. ئه‌وه‌ی جینگای سه‌ی موحسینی گرت‌ه‌وه‌ مامۆستایه‌کی پیری زانکۆ بوو به‌ ناوی سه‌فه‌، پسپۆریکی تایبه‌ت له‌ میژووی مه‌مه‌دحه‌ساردا که به‌ تومه‌تی شیواندن و ناشیرینکردنی میژووی وڵات له‌ زانکۆ ده‌رک‌رابوو، به‌وه‌دا هاوڕێیه‌کی کۆنی پروفیسۆر بوو، بۆئه‌وه‌ی بیئیش نه‌بیت و خۆی و خیزانه‌که‌ی له‌ برسا نه‌مرن، هات‌بووه‌ سه‌ر ئه‌م کاره‌. به‌ گشتی له‌گه‌ل هاتنی مندا فه‌زای چاپخانه‌که‌ ته‌واو نوێ بووه‌وه‌، زۆربه‌ی ئیشکه‌ر و کریکاره‌کان بوون به‌ گه‌نجی بیانی که وه‌ک ئیمه‌ باش زمانی خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌ساریان نه‌ده‌زانی.

پوژانه‌ سه‌عاتیک پشووی نیوه‌پروانمان هه‌بوو، له‌و ماوه‌یه‌دا ده‌چوومه‌وه‌ سه‌ری و په‌رده‌ی ژووره‌که‌م لاده‌دا و شتیکی که‌مم ده‌خوارد و چایه‌که‌م ئاماده‌ده‌کرد و له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه‌ سه‌یری ده‌روازه‌ی فیرده‌وس و شه‌قامه‌که‌م ده‌کرد. زۆربه‌ی پوژ له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌دا ده‌که‌وتمه‌ بیه‌رک‌رنه‌وه‌ و چاوام پرده‌بوون له‌ فرمی‌سک، له‌ راستیدا هۆیه‌کی دیاریک‌راوم بۆ گریان نه‌بوو، به‌لام سه‌رجه‌می دونیا، ژیا‌نی خه‌لک، دۆخی تاریکی دیلاوار و ژیا‌نی خۆم ده‌یانگریاندم. یه‌ک یه‌ک بیرم له‌ هه‌موو ئه‌وانه‌ ده‌کرده‌وه‌ که ده‌یانناسم، له‌ خوشک و براکانه‌وه‌ تا ده‌گه‌یشته‌ کریکاره‌ به‌دبه‌خته‌کانی فه‌سیله‌که‌مان. زۆر خه‌می پروفیسۆر به‌ه‌نامم بوو، هه‌میشه‌ له‌ بیرم ئه‌وه‌دا‌بووم ئاخۆ ئازاد بووبیت، به‌لام هه‌چ رینگا و هۆکاریکم نه‌بوو بتوانم هه‌والی بزاتم.

له‌و کاته‌وه‌ی من له‌ چاپخانه‌که‌ کارمه‌ده‌کرد، پوژ دوا‌ی پوژ ژماره‌ی پۆسته‌ری کۆژراوه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار زیاده‌یانده‌کرد، هه‌موو پوژ

چاپخانه که مان هه زاران پۆستهری چاپده کرد، کوژراوه‌کان زۆربه‌یان کورانی گهنجی ریش هاتووبوون که زۆریان له وینه‌کاندا په‌ڕۆیه‌کی ره‌شیان به‌ستبووه ناوچاوانیان‌وه. من ته‌نیا به ژماره‌ی پۆسته‌ره‌کان و زانیاریی سه‌ر وینه‌کاندا ده‌مزان‌ی شه‌ڕ له کویتیه و کوشتاری گه‌وره له کوئ رویداوه. هه‌ر کاتیک چاو‌م به وینه‌ی ئه‌و کوژراوانه ده‌که‌وت، نه‌مه‌توانی به‌ری خۆم بگرم و فرمیسک به چاو‌مدا ده‌هاته خوار. که‌س له چاپخانه‌که به‌ مسته‌ر گرینوک بانگی نه‌ده‌کردم، به‌لام هه‌موو کریکاره‌کان به ئاماده‌گی ده‌روونی من بۆ گریان ئاشنا‌بوون. من شتیکی نه‌وتوم له ژیا‌نی ناوه‌وه و له سیاسه‌تی مه‌مه‌دحه‌سار نه‌ده‌زان‌ی. زۆر شه‌و گه‌ر پرۆفیسۆر بیتا‌قه‌ت بایه ده‌ینارد به‌ دوا‌ی مندا و شه‌و تا دره‌نگانیک داده‌نیشتین و قسه‌مانده‌کرد. له‌و شه‌وانه‌دا دکتۆر زۆر شتی له سه‌ر ژیا‌نی خۆی و له‌سه‌ر خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار بۆ باس‌کردم. شه‌اره‌که پینج سال بوو له ژیر ده‌ستی ده‌سه‌لاتیکی ئایندا بوو که نان خواردن و پیساییکردن نه‌بی‌ت هه‌موو شتیکی تری قه‌ده‌غه‌کردبوو. ئیمام سو‌بحان خۆی وه‌ک جو‌ره په‌وانه‌کراویکی نویی خودا پیشانده‌دا، جو‌ره ته‌فسیریکی دیکه‌ی بۆ دین هه‌بوو، په‌یمان و مژده‌یه‌کی تری به‌ مرو‌فه‌کان ده‌دا. ئیمام پیاویکی هێمن و له‌سه‌رخۆ بوو، ده‌نگیکی خۆش و نه‌رمیه‌کی جوان له‌ گه‌رویدا بوو، به‌لام به‌و نه‌رمی و هێمنیه‌ی، به‌و میهره‌بانیه‌ زاره‌کییه‌ی سو‌پایه‌کی دل‌په‌ق له‌ هه‌وادارنی بۆ خۆی دروست‌کردبوو، زۆر که‌م له‌ ته‌له‌فزیۆنه‌کاندا ده‌رده‌که‌وت، زۆر که‌م وتاری ده‌دا و که‌م که‌سیش له‌ نزیکه‌وه دیبوویان، به‌ جو‌ریک هه‌تدی که‌س پیا‌یان وابوو ئیمام خۆی بوونی نییه و ده‌ست‌کردی ئامی‌ریکی سه‌ربازی دل‌په‌قه، به‌لام ئه‌و دووری و که‌م ده‌رکه‌وتنه‌ی وایده‌کرد ئه‌فسوناوی و خودایی ده‌ربکه‌ویت. پینج سال له‌وه‌وبه‌ر له‌شکریکی به‌ ناوی پاسه‌وانه‌کانی ئیمان پیکه‌وه نابوو. سه‌ره‌تا ئیشیان ته‌نیا رێنماییکردن و ئامۆژگاریکردن بوو، به‌لام وه‌ک پرۆفیسۆر ده‌یگن‌زایه‌وه سال دوا‌ی سال و مانگ دوا‌ی مانگ ورده ورده هه‌موو شتیکی

گورابوو، له سوپایه که وه که کاریان «هیدایهت» دان بوو، بووبوون به سوپایه که ئیشیان سووتاندن و سه ره پهراندن بوو.

زور سه رم له وه سوپما که پرۆفیسۆر گووتی له نزیکى ههوت بۆ ههشت مانگ له وه بهر له مه مه دهسهار خه ونیکى سه یر بلا بوته وه که تا ئیستاش خه لکانیکى زور ده بیین. که سیک رهنگ و پروی شه یتانیکى دزیوى ههیه ده چیه خه ونى خه لک و دواى ده رکه وتنى، به ده ختى و نه خوشى سه ره له ده دات، خه ونیک به خیرایى له م سه ره وه ده فریت بۆ ئه وه سه ر و له م خه یاله وه باز ده دات بۆ ناو ئه وه خه یال. هه ندیک له وانه ی خه ونه که ده بیین به له رزوتای توند ده مرن، فنی ده یانگریت، تووشى ده ردی گه پبوون و داوه شان دین، ئازارى ناوه کی نادیار له ناوه وه ده یانخوا ت. ژنه کان تووشى نه زوکی، هه وکردنى ترسناکی مه مک، ژانه سکی به رده وام، له بارچوونى منداڵ دین. نه خوشانى ئه وه خه ونه هه موو له خه سه ته خانه ی تایبه تدا جیا ده کرینه وه، بارى ده روونیان تیکه ده چیت، رهنگى پیستیان ده گوریت و به جوریکى گورگئاسا شه پرانگیز ده بن. شه وه شیان وه ها ده گوریت، مرۆف به چاوى ئاسایی ده توانیت له شه قام و کوچه کاندایان بکاته وه. ماوه یه کی زور ئیمام خوی بیده نگ ده بیت، به لام له پنگای هاوپى هه ره نزیک و جیگرى دلسۆزى خۆیه وه «سادق میرداد» که به خواجای گه وره به ناوبانگه و که سانیک به به میزترین پیاوی مه مه ده سه ساری ده زاتن، ئه وه راده گه ینیت، تاکه ریگایه ک بۆ ده رکردنى ئه وه ده رده له رۆح و جه سه ته ی خه لکی مه مه ده سه سار، ره نجدان و گیانفیداکردنه له پیناوى به رزکردنه وه ی ئیمان و ئالای پاکی سه رزه مینی خوداناسان. ئه وه خه لکی مه مه ده سه سار به ئه یوب ده شو به ینیت که خودا بۆ ئه وه ی ئیمانیان تاقیبکاته وه، هه موو جوړه به ده ختى و ده ردیکیان بو ده نیریت. خواجا میرداد وه ک دواتر بینیم پیاویکی سه یر بوو، پوژیک وه ک پیاوانى مۆدیرن خوی ده گۆرپى و قاتى له به رده کرد، پوژیکیش جبه ی دريژ و میزه ر و سه لته ی پیاوانى ئایینی ده پوشى، پوژیک به تراکسوتى یارى

و شورتی مهلهوه وینهی بلودهکرایهوه، پوژیکیش به جلی سهربازی و تفهنگی قهناسهوه. ئهوهیهکهه کهس بوو که به خهلکی مههمهدهساری گووت «ئهوهی لهو خهونهدا دهردهکهوینت، ئییلیسه، ئهوهشی دهیهوینت ئییلیس له گیانی خوئی دهریکات، دهبیت ههولبدات، دهبیت دانهنیشیت و تهلاشبکات، دهبیت هیزی ئهوهی تیدا بینت لهگهل عهزایلدا بچیته جهنگهوه، چهکی ئیمان ههلگریت و بروات بو جهنگی بیدینان که لهو دیو سنوورهوه پیلان له ئومهتی ئهم ولاته قارهمانه دهکهن».

خهلکی مههمهدهسار به جوژیک لهو دهردهترسن، ئامادهن بچن بو ههر جیگایهک، ههر کاریک بکهن تا باری سهنگینی ئهوه موتهکانه له کۆل خویان بکهنهوه. ههر کهس دهردیکی ههبیت دهیههستیتهوه به دوژمنهوه، تهنیایی و شیتی و بیکاری ههموو دهبنه جوژه ئافات و تاعوونیک که دوژمن رهوانهی ئهم ولاتهی کردون. له چ جیگایهک بهدهبختی و دهستکورتی زوره، لایهنگرانی ئیمام سوبحان و جهنگاوهرانی لهو جیگایه له ههموو شوینیک زورترن. پوژانه ئیمامهکان، خواجاکان، جبهداران، وهعزگهران، بانگهشهچیان له مالهکانی خوداوه، له شهقامهکانهوه، له رادیوکانهوه، له تهلهفزیونهکانهوه، خهلک لهو خهونه شهیتانییه ئاگاداردهکهنهوه که تهنیا به جهنگیکی دهروونی و جهستهیی لهگهل خودی ئییلیسدا مروؤف پاکدهبیتهوه. خهلک له ترسی ئهوهی شهیتان لیتان نزیک نهبیتهوه، زیان به خویان و مندالهکانیان نهگهینیت یان دهخزینه کونجی پرستگا و ماله دینییهکان یان خویان له ژوورهکانی خویاندا دیلدهکهن یان پۆل پۆل دهچنه پیزی سوپای ئیماندارانهوه تا برۆن و لهگهل سهربازه پیس و بۆندارهکانی ئییلیسی گهورهدا بجهنگن که به وتهی خواجا لهو دیو چیاکانی دیلاوارهوه قهراریانگرتووه.

دکتۆر دهیگووت «هیدی هیدی ترسی خهلک لهو خهونهوه وهرگهرا بو ترس له تاعوون و ئافات و نهخوشیهک که له دیلاوارهوه بهرهو ئهم

شاره دیت». له دیر زهمانهوه، له سهردهمیکهوه که دینلوار ژیردهستهی مه مه دهسه سار بووه، که مایه تیه کی بچوکی خه لکی دینلوار له م شاره ژیاون، بازارگان بوون، دوکاندار بوون، ئیشی ئاساییان کردوه، منداله کانیان له مه مه دهسه سار گه وره بوون و زانکویان خویندوه، به شیکی هه میشه یی بوون له ژیان و له شاره که. به لام له ناکاو ئه وه که مایه تیه وه که گه رای ئیبلیس له دلی مه مه دهسه ساردا ناوده برین، وه که وه چه یه کی شه ی تانی که به مه به سستی پیسکردنی خوین و تیکدانی ئیمان هاتوونه ئیره. پوژیک دیت هه موو بازارگانه کانیان کو ده کرینه وه و بی ئه وه ی تو مه تیکی پروون و دیاریکراویان ئاراسته بکریت، به ده یانیان له سیداره دده من و لاشه کانیان ده که ن به ستوونی ئاستینی کاره باکاندا، به دره خته کاند، به ناوه پراستی مه ی دانه کاند. هه موو شه قامه سه ره کییه کانی مه مه دهسه سار تا چه ند پوژ پرده کرین له وه جه ستانه. له زوربه ی گوند و شار و شارو چکه کانی مه مه دهسه سار مالی دینلواریه کان ده سووتین، ژنه کانیان ده رفین و ده یانبه ن بو ئه وه سه ربازگه و مۆلگه تایبه تانه ی مه شق تا سه دان پیاو له سروتی ده سته جه معی گه وره دا پیکه وه لاقه یانکه ن. له هه ندی جیگادا گوژی به کۆمه لیان بو هه لده که ن، لاشه کانیان به سووتاوی فریده دهنه سه ر پیکاکان. به لام تا تاوان زیاتر بیت خه لک تینوتر ده بن و زیاتر و زیاتریان ده ویت. تا کوشتار زوربیت خه لک دپتر ده بن، برسیتیان بو بینینی خوین و سووتان و سه ربهرین زیاتر جۆش ده ستیتیت. له وه سه ره ده مه دا پروفیسۆر قاسمی شابه ندره بو یه که مجار خه ونی هه وره کان ده بینیت... چه ندین ساله و شه ی نهینی له نیوان ئه وه و پروفیسۆر به هنامدا هه وره کانی دانیال بووه. کتییی دانیال، له دۆزینه وه ی پروفیسۆر قاسمی شابه ندره، ئه وه شه شت سال له مه وه به ره له مالی یه کیک له دینلواریه کاند کتیه که ده دۆزیته وه. به دریزایی میژوو وابوو دینلواریه کان که هه له اتوون هاتوون بو مه مه دهسه سار، چوون بو کوفیان، بو ئه لا ئاباد، به پینچه وانه شه وه، مه مه دهسه سارییه کان که له شاری

خويان هه لهاتوون، روويانکردۆتهوه دىلاوار يان هه ر جىنگايهكى دى كه گوشهيهكى ئاراميان دهست بگويته. پروفيسور دهمىك باسى دوزينهوهى كتيبهكهى دهكرد چاوانى دهكرانهوه، نىگاي پردهبوو له سهرساميهكى قوول، دهنگى دهگورا و دهىگووت «من هيندهى كتيبهكهى خويندهوه بوومه مروفيكى دى. مروفي راستهقىنه كهسيكه تهنيا مروفهكان له مهترسى ناگادارد هكاتوه، مروفي راستهقىنه كهسيكه وهك نوح كه توفان دهبينيت و خوى بۆ ئامادههكات، توفان دهبينيت و كهشتى خوى دروستدهكات. ئهمرۆ له سهردهمىكداين كهشتى گهوره دروست ناكريت، توفانهكه ههموو كهشتيهكى گهوره نوقمدهكات، ئهوهى دهكریت بهلهمىكى بچوكه كه خوت و ههنديك مهخلوقاتى تىبخهيت... دانيال كهشتى دروست نهكرده، بهلام ههورهكانى بۆ ناردين، خهبرى توفانى بۆ ناردين ... لهو رۆژهوه من دهمويت دانياليهكى راستهقىنه، كهشتيهكى بچوك ههبيت و خوم و سه ر نشينانى به ناو توفانهكهدا بپهريتمهوه، ئهفسوس كه كهشتيهكهى جىنگاي ههموو بوونههرانى تيدا نايتهوه.. ئهفسوس».

جاريكى تر له بهردهم ئهم پياوهدا كه وهك ويتهى ئاوينهى پروفيسور بههنام دهمبىنى، سهرسام و غهگىن دههستام. چون دهبيت دوو مروفي وهه چونهك و ئاوينهى له دوو شارى دوژمندا بژين؟ . من بيههنگ دهبووم و وهك يهكيك به دواى وهلامى مهتهلىكى وندا بگهريت دهمپرسى «دانيالى راستهقىنه كتيه، دهبيت چۆن بيت؟». چاوانى هيندهى تر دهكرانهوه، چاويلكهكهى به هيمنى له دهستيدا دهجولاند و دهىگووت «ئهوهيه كه كارهساته گهورهكان دهبينيت. دهبينيت توفان هاتوه، دهزانيت گهورهترين دوژمنى مروف، مروف خويهتى. جگه له توفان ناويكى ديكه له توفان نانيت. دانياليهكان قارهمان نيين، زورجار ترسنوكيشين، بهلام دوو چاوى ورييان ههيه، تهنيا شتيك كه بيريان لايهتى، ئهوهيه ئهوانيتىر پرگاربكهن، دوژمانيان زوره بهلام ئهوان دوژمنى كهس نيين. «من تهنيا كاتيك دهيم به دوژمن كه

ئەو وەك دوژمن دەمبىنیت، وە ئەو تەنیا كاتىك دەبیتە دوژمن كە من وەك دوژمن دەبىینم... لەو بترازیت، دوژمن لەسەر زەوى بوونى نییه « دانیال وادەلێت. ئەوان جگە لە پزگارکردن باوەریان بە هیچ وشەیهكى تر نییه، ناتوانن دنیا بگۆرن، بەلام دەتوانن هەندى ژيان پزگاربکەن. بەلى ... من ئەم كتیبه دۆزییهوه، سەدان سالا دەلێن ئەم كتیبه بوونى نییه، سەدان سالا هەر كەسیك بلێت دوژمن لە خەونەكانى خۆمانهوه دیتەدەرى، زمانى دەبێن، بە درۆزن و نۆكەر و خیانهتكار ناویدەبەن، بەلام كە ئەم كتیبه دۆزییهوه، كە ئەم كتیبه گرت بە دەستمهوه و پەڕە پەڕە هەلمدايهوه، دانیابووم هەمیشە لە قوولایى مێژوودا هاوڕینهكم هەبووه، خەلكانىك هەبوون كە لەودىو مانای دۆست و دوژمنهوه بیریان لە مرقوف كردۆتهوه، گەورەتر لە سنوورى شارى خویان تیفكریون، دوورتر لە سنوورى پوژگارى خویان روانیوانه، مرقوفى راستەقینه كە بیریکردەوه، بیر لە مرقوفى هەموو شوینەكان و هەموو سەردەمهكان دەكاتەوه. پروفیسۆر بەهنام لە سەرەتاوه، لە پوژگاریكهوه كە چیرۆكى كوشتارى دانیالییهكانى لە دیلاوار خۆیندبووهوه، باوەرى بە بوونى ئەم كتیبه هەبوو، باوەرى بە بوونى دانیال هەبوو، باوەرى وابوو كە هەر كات هەورەكان دەرکەوتن سەرەتای کارهساته گەورەكان دەرەكهویت، بەلام بەلگەى تەواوى بە دەستهوه نەبوو. چەندین سال بوو من و پروفیسۆر و چەندانی تر بە دواى ئەو كتیبهدا دهگەڕاین... دەمانزانى دەبیت لە جیگایهكى دونیادا هەلگیراییت. من دەمانزانى كە ئەم كتیبه چ نرخىكى بۆ پروفیسۆر هیه، بە پۆستىكى نهینى و تاییهتا كتیبهكم بۆ نارد، بەو مەرجهى پوژىك دانیابوو دهكهوێته دەستىكى غەریب، دەستىك كە لە نرخى تیناگات، بینیریتەوه بۆ من. كەمن ئەو كەسانهى لە مانای ئەم كتیبه تێدهگەن. ئەفسوس، یهكێك لە سیفەته نزیوهكانى مرقوف ئەوهیه، كاتىك بەلای شتى مەزندا دەپوات كۆیردهبیت... من سەلماندم كە دانیال هەبووه، دەبیت لە هەموو سەردەمىكیشدا هەبیت.

من و پروفيسور پنگه وه تورپنكمان دروستكرد بۆ پزگاركردى ژيان، وشهى نهينيمان ههميشه «ههورهكانى دانپال» بووه. من ليره وه دهيان شاعير و نوسهر و ميژونوسى ههلها تووم نار دوه بۆ لاي شهو، خهلكانينك له سهر ئيمانينكى تر بوون و له مەمه ده سار ژيانيان له مه تر سيدا بووه، خهلكانينك بى هيچ هويهك يان به هانه يهكى دياريكراو ژيانيان كه وتوته مه تر سيبه وه، پروفيسور ههميشه له مالى خويدا يان له ژيرزه مينى موزه خانه كه دا دهيشاردنه وه تا دهرهات دههات و له پنگاي قاچاغچيبه كانه وه دهيناردن بۆ خورئاوا، من و شهو دهيان ژيانمان پزگار كردوه.... ئيستا كه شهو چيتر ئازاد نيبه، كه جهنگ ديواره كاني نيوانماني تهستوورتر كردوه، ههست به ترسينكى كه وه ره دهكم. شهم جهنگه توفاني راسته قينه يه و ههوره كاني له ميژه له سهرى ئيمه دا دهبارين».

پروفيسور زور غه مگين بوو، ههستيد هكرد تا ديت پزگاركردى مروفه كان سهختتر دهبيت. شهويك به منى گووت «له ئاگرى جهنگدا، پزگاركردى مروفه كان كاريكه له تواناي كه ساني وهك مندا نيبه»، ههستى به لاوازي دهكرد، خوى و قره په شوكاو و پزيا وه كهى، به چاويلكه يه كه وه كه پتر به دهستيبه وه بوو تا له چاويدا بيت، دههات و دهچوو، دهيگووت «تهنيا بهخته وهري شهم ماوه يه شهوه يه كه دهتوانم كومهك به ئيوه بكه. من كه نهتوانم كومهك به كه سينك بكه دهمرم».

كاري پروفيسور تا دههات دژواره بوو. هاوكاره كاني شهو زور بهيان برابوون بۆ جهنگ، چاوى پياواني دهولهت له جاران دپتر دهيانروانى و زياتر گومانپاندهكرد، سهر شهقام و ناو كولان و كوچه كان به سيخوڤ و چاوى نهينى و ههوالكرانى بيزهحم ته نرابوون، شهوه پروفيسور قاسمى خزانده بووه و ناو چاپخانه كهى خوى و كاريكى شهوتو گرنگى بۆ نه دهكرا. ههنديك پوژ تهواو خوى دهگوڤي، شهپقه يهكى رهشى دهكرده سهرى و

پالتویهکی دریزی دهپۆشی و به خۆی و چه ترێکی گۆچانی دریزه وه بۆ چه ند سه عاتیک دهچووه دهري. هه ميشه ئه و چه تهری پى بوو، ده یگووت «گهر هه واش خۆش بێت، باران له سه رى مندا به رده وام هه ر ده باریت»، چه ند جار سه رنجمدا كه كاتیک باران ده باریت ئه و خه یالى لای ئه وه نییه چه تره كه بکاته وه، ده مبینی به خیرایی له شه قامه كه وه به ره و مه یدانى فیرده وس ده روات و له وێوه له پشت سه كۆی سه ره کی مه یدانه كه وه و نده بیت، ده مبینی هه ندی جار بى باران چه تری هه لده دا و هه ندی جاریش باران چه ند توندبایه چه تری هه ل نه ده دا، هه ستمده كرد چیتر توانای جیاكردنه وه ی بارانه کانی نه ماوه، نه یده زانی كامه باران له سه ریدا ده باریت و كامه باران له ئاسمانه وه دیته خوارى.

هه موو ئه و ماوه یه ئال موراد له ژووره وه چاوه پروانى قاچاغبه ریکى ده کرد له مه مه ده سه سار بییا ته ده ری. پرۆفیسۆر پۆژ دواى پۆژ و هه فته دواى هه فته سه فته ره كه ی ئال مورادى دوا ده خست. به قسه ی پرۆفیسۆر قاچاغبه ره كان تا ده هات كه مده بوونه وه، پینگاكان تا ده هات پرده بوون له مه ترسی، هه له اتووه كان تا ده هات زیاتر ده كوژران و بواری پزگاربوونیان ته سك ده بووه وه، مه مه ده سه ساریش پۆژ دواى پۆژ ده بوو به سه ر زه مینیکی خویناوی داخراو، به ته له یه کی كوشنده كه هیه كه س به ئاسانى نه یده توانی لینی ده ربجیت.

دواى ماوه یه ك له پینگه وه ژیان و چیرۆك و ترس و دودولئى، شه ویک زۆر درهنگ پرۆفیسۆر له سه ره خۆ له ده رگای ژووره كه مانى دا و دواى ئیستیک هه ر خۆی كر دییه وه و هاته ژوورئى. من له جیگاكه ی خۆم هه ستم و سه یرم لێهات كه پرۆفیسۆر شابه نده رم به خۆی و قژه دریز و بژه كه یه وه بینى، به هیمنى به ئال مورادى گووت «خیرا خۆت كۆ بكه ره وه، له خواره وه چاوه پروانتن، هه ر ئه مشه و ده بیت ده ربجیت، په نگه ئه مه دوا فرسه تمان بیت.

گهر ئه‌مشه‌و دهرنه‌چیت، دوور نییه تا چهند مانگ و سالی تر لیره گیر بخویت». مالاواییمان له ئال مورد خیرا و کتوپر بوو، من ده‌ستمکرد به گریان و بیئه‌وه‌ی بتوانم هیچ رسته‌یه‌کی ماندار بلیم و خودا‌حافیزییه‌کی دوستانه بکه‌م. باوه‌شم به ئال مورد دا کرد و توند به خومه‌وه نوساند و گریام. ئال مورد پتر له‌وه‌ی غه‌مگین یان دلخۆش دهر بکه‌ویت، سه‌رسام و په‌شوکاو دیاربوو. به‌ر له‌وه‌ی له‌ده‌رگای ژووره‌که بچیته دهره‌وه و مالاوایی هه‌میشه‌ییمان لی بکات، به‌ده‌نگیکی ساده و مندا‌لانه گووتی «ده‌بیت بروم»، ده‌نگی پر له‌پاکی و ته‌نهایی و بیگونه‌ی بوو. ده‌نگیکی ساف بوو، ده‌نگی رۆحیک دلنیام ده‌توانیت بکه‌ریته‌وه بو سه‌رچاوه پاک‌زه‌کانی بوونی خۆی. له‌و ساته‌دا ئال مورد رۆخساری بیگه‌رد و مندا‌لانه‌ی خۆی وه‌رگرته‌بووه‌وه، چیتر که‌سیک نه‌بوو که له‌سو‌پایه‌کی در و بیره‌حمی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاواردا کاریکردبیت، که‌سیک نه‌بوو به‌قه‌ناس له‌دووره‌وه خه‌لکانیکی کوشتبیت که نه‌یناسیون، که‌نجیکی ساده‌بوو که به‌دوای ژیانیکی ساده‌دا به‌ره‌و زه‌مینیکی دوور ده‌رۆی. زه‌هاو و پرۆفیسۆر هیوای سه‌رکه‌وتنیان بو خواست، ئه‌و به‌تایبته باوه‌شی به‌مندا کرد و گووتی «برای زه‌ریا‌واری ئاگات له‌خۆت بیت، گهر که‌رایت‌ه‌وه دیلاوار دایکم بدۆزه‌روه و پینی بلی که من سه‌فه‌رم‌کردوه، من ده‌زانم چیت وه‌لام‌ده‌داته‌وه، به‌لام تو هه‌ر بچو. هه‌ر چیه‌کی گووت گوئیگره و هیچ مه‌لی، که هاتیته‌ده‌ری له‌مالی ئیمه‌یه‌کسه‌ر بچو بو لای مامۆستا سمکو سوه‌ه‌یب و سه‌یریکی په‌یکه‌ری بالنده‌که بکه، بزانه ئه‌و ته‌یرانه جوان بوون که من راوم‌کردون، گهر توانیت بچو بو لای ژن و مندا‌له‌که‌ی فه‌رماندار ماروفی و داوای لی‌بوردنیان لی بکه، تکایه‌ گهر توانیت ئه‌و کارانه‌م بو بکه». ده‌مزان‌ی که له‌و ده‌رگایه‌ چوو به‌ودیدوا ئیتتر نه‌ده‌ییینه‌وه و نه‌له‌هیچ جیگایه‌کی دونه‌یا‌شه‌وه جاریکی تر هه‌والیکمان بو ده‌نیریته‌وه. که له‌ده‌رگا‌که چوو به‌ودیدوا ئیتتر بو هه‌تاه‌تایه ونبوو، ئه‌و له‌وجوره‌که‌سانه‌بوو که جیگایه‌کیان به‌جیه‌بشت هه‌رگیز ناگه‌رینه‌وه‌بو.

هفته يهک دواى رويشتنى ئال مورد من دهستمکردهوه به بينينى خهونهکان،
 خهونى نهوانى دى، خهونى شارىکى نهناس، خهونى کهسانىک که نازانم
 کين... خهون به ليتشاو دههاتن و شهويان پردهکردم له گينگل و دوودلى.
 جياوازي خهونهکانى ئيرهه له وهدا بوو که هه مووى خهونى نهناس بوون،
 خهونى شوينى نهناس و هيمای نهناس. من دوو سال خهونى مه مهده ههسارم
 وهک خويان بينى، به لام خهونهکان هه ميشه ئالوز و تیکهل و نائاشنابوون،
 بو من هه ميشه نامۆ و ته ماوى بوون. خهونهکان پرپوون له ئاره زوى
 کوشتن، له خواستى سووتاندن، له ئاره زوى دپدانهى سيکس، له ترسى
 مردن، له وينهى ويرانه، له شارى نغزو، له لاشهى پزيو. سه يربوو به لامه وه
 که به شى زورى خهونهکانى ئهه شاره له دهورى کوشتن و سووتان و
 توندوتيزى دهسورانه وه، پرپوون له شوينى کاو ليوو، له پردى پوخاو، له
 شه قامى ويران، له ئاگر که ليک که هه رگيز ناکورينه وه، له گرکان که مندا لان
 ده که وه ناوى، له سه رى براو که پينده که نيت، له مروف که وهک پشکو وان
 و به وينهى خه لوزى که شاوه به شه قامه کانداه که پين، له چه قوى که روک
 که به هه رکهس ده گهن سه ريده بپن، له سه نگه رى پر لاشه، له قه فه زى
 پر ئيسک و پروسک، سه عات که زهمانى مردن دهخوينيته وه، پورژمير
 که ته نيا وادهى سه ره لدا نه وهى مردو وهکان پيشانده دات، کفنپوش که به

شهقام و کوچهکاندا دهگهړين، بالون که له ناوهراستی شارهکاندا گردهگړيت و دهسووتيت... خهونهکانی مەمەدحهسار بی خواهن بوون، له هەندی خهوندا خواهن خهونهکانم دهبینی، بهلام کهسانیکی نهاسراوبوون، هیچ کات ړیکهوتی نهکرد من یهکټیک لهو ړوخسارانه بیینم یان بناسمهوه. نهوهی بهلامهوه سهیربوو نهو ترسه زورهوو که له خهونی نه م شارهدا دهبینی، چەند جار نهو نههریمه نه م بینوه له خهونهکاندا دهردهکهوت و بهجوری درندانه نهشکه نهجی خهوبینهکانی دها، زوری خهونهکان له ترس و تاریکی و وحشه تیاندا له خهونهکانی دیلاوار دهچوون. له راستیدا ړوژ به ړوژ و خهون له دوی خهون زیاتر لهوه ټیگه یشتم که دیلاوار و مەمەدحهسار وهک یهک بیردهکه نهوه، وهک یهک خهون دهبینن، وهک یهک دهترسن، هم یهک دل و هم یهک سهر و هم یهک ړوحيان هیه.

هەندیک ړوژ گهر کارمان که مېوایه، یاخود ئیشه کانمان زوو ته واکړدبا، زووتر چاپخانه که م به جیده هیشت و دهچوومه سهری یان له شهقام و کوچهکانی دهوړوبه ردا پیاسه یه کم دهکرد. له سهر ړوشنایی ړینماییهکانی پروفیسوردا گرتنی هاوړی و نزیک بوونهوهی زور له هر که سټکی خه لکی مەمەدحهسار ته و او قه دهغه بوو. بهلام جار جار دهوو شهقامهکانی مەمەدحهسار بگهړیم تا له نزیکه وه ژیان و هه ناسه ی شاره که بونیکه م. دوی دوو مانگ ژیان له مەمەدحهسار، یه کم ړیږو یشتنی کفنپوشه کانم بیني، که به مارش و له سهر ئاوازی سرودی «نه ی خاکی نیرگس و بهار، نه ی باغی پیروژ و پر گول، نه ی دهشتی مەمەدحهسار» به ړینگادا دهویشتن. هه زاران کهس ته ماشایانده کردن و سرودیان له گه لدا دهخویندن و دهگریان. له دوی نهوه وه بینینی مارش و ړیږو یشتن و مالواییکردن و پینشواییکردن له سوپا بوو به به شیک له ژیانې ړوژانه ی نه م شهقامه. ړوژانه، له سهر دهنکی سرودی ئایینی و موسیقای سهر بازی، جهنگاوه رانی تازه به رهو به رهکانی جهنگ په وانه دهکران. ړوژیک له چاپخانه که بوو به

هه‌لا و سه‌رکاری گه‌وره‌مان پینی راگه‌یاندین که به‌رپرسیانی ئاسایش و چاودیری له‌ ناوچه‌که‌دا ئاگاداریانکردوینه‌ته‌وه که ده‌بیت هه‌موو دوکاندار و فه‌رمانبه‌ران و ئیشکه‌رانی سه‌ر ئهم شه‌قامه سه‌عات یه‌کی نیوه‌پۆ له‌ مه‌یدانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وس ئاماده‌بن. خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌یانزانی به‌هانه‌ی ئهم کۆبوونه‌وانه چیه. پینشت هه‌والیان هه‌بوو که ئهم نمایشه ترسناکانه وه‌ک شانوی گه‌پۆک وان و هه‌موو به‌شیکی خاکی مه‌مه‌دحه‌سار و هه‌موو مه‌یدانیکی ئهم شاره ده‌گه‌رین. ئهو پۆژه ده‌بوو ئیمه‌ش ئامیری چاپه‌که بکوژینیه‌وه و ده‌رگای چاپخانه‌که دابخه‌ن و بجین بۆ گۆره‌پانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وس. له‌وئ حه‌شاماتیکی گه‌وره کۆبووبوووه، هه‌ندیکیان دروشم و هه‌ندیکیان شمشیریان هه‌لگرتبوو. به‌ر له‌ ده‌ستپێکردنی مه‌راسیمه‌کان، بانگی «فیداتم ئه‌ی خاکی ته‌لا» «تا مه‌حشه‌ر... تا مه‌حشه‌ر... سه‌ربازی سو‌بحانم» «خوینی من، خوینی تو. ئازاده خاکی من، سه‌ربه‌رزه خاکی تو» گوینی که‌رده‌کرد. هاواره‌کان هیند به‌رزبوون من ده‌نگی ئه‌وانه‌م نه‌ده‌بیست که له‌ نزیکمانه‌وه قسه‌یانده‌کرد. سه‌کۆی ناو مه‌یدانه‌که کرابوووه دوو به‌شه‌وه، به‌شیک بۆ قسه‌کردن و وتاردان، به‌شیکیش بۆ نمایشیکی تایه‌ت. ئالای سوور و په‌شی مه‌مه‌دحه‌سار به‌سه‌دان ده‌شه‌کانه‌وه. له‌ ناكاو بیده‌نگیه‌کی کوشنده بالی به‌سه‌ر مه‌یدانه‌که‌دا کیشا، من و زه‌هاو و جه‌تابی پرۆفیسور و یه‌دولا پیکه‌وه وه‌ستابووین و له‌ جیگایه‌کی که‌میک به‌رزوه به‌سه‌ر ته‌واوی مه‌یدانه‌که‌دا ده‌مانپوانی. پیاویکی بالا‌به‌رز به‌ قاتیکی جوانه‌وه له‌سه‌ر سه‌حنه ده‌رکه‌وت و ده‌ست پێکردنی مه‌راسیمه‌کانی به‌ هه‌ندیک ئایه‌ت راگه‌یانند. له‌ کاتی خویندنی ئایه‌ته‌کاندا مه‌یدانه‌که ته‌واو بیده‌نگ و خامۆش بوو، دواتر که قسه‌که‌ره‌کان ده‌رکه‌وتن، دووباره هوتاف و هاوار زه‌مینی ده‌له‌رزان. چه‌ندین که‌س قسه‌یانکرد، وته‌کانیان جنیو و هه‌په‌شه و وه‌سفی نابه‌جینی دیلاوار بوو، به‌لام خرۆش و حه‌ماس و خۆشییه‌کی بیۆته‌ی له‌ نیوان ئاماده‌بووندا دروستکرد. له‌ مه‌راسیمه‌که‌دا دیلاوارییه‌کان به‌و سه‌گانه وه‌سفکران که

تهنیا به پانکردنه وهی سهریان زهوی له شه و ئافه تیان پرزگاری ده بیت، دیناواریان به سهر زه مینی مهیمونه بینکله کان ناونا، هه موو پنیان له سهر ئه وه داده گرت که سهر که وتفی کوتایی سوپای مه مه ده سار تهنیا مه سه له ی کاته و له داهاتوو یه کی زور نزدیکدا خودی شاری گه وهی دیناوار به ئاگری هیزه نه به رده کانی مه مه ده سار له گه ل زه ویدا ته خنده کریت. قسه کان وه ها به جوش ده کران، ده نگه کان وه ها تاییه ته له بژیرد رابوون و وشه کان وه ها کاریگر ریزکرابوون، هه ستمده کرد هه تا مندالانی بچوکی ئه م شارهش گه ر دیناواریه ک بگرن، ئاماده من له ویدا پیستی له جهسته دامالن و وه ک ئاژهل که ولیبکه ن. له گه رمه ی هوتاف و حماسه ت و سروودا، دیله کانی دیناواریان هینایه سهر سه کو. ساتیک بوو ته وای خه لک ئاماده ی بینینی سهر برینیان بوون. سه عاتیک بوو قسه که ران، ئه و خه لکه زور و حه شاماته هارهیان بو بینینی ئه م دیمه نه ئاماده ده کرد. له سهر سه کو که جینگایه کی تاییه تیان بو جه لاد و زیندانییه کان پیکه سته بوو. یه که م جار ئه و پیاوه بالابه رزه گه وره یه به دوو چه قووه ده رکه وت، خه لک هینده ی ناوی سکینانیان بیست وه ک فیان لی هاتیت، وه ک ئه سته ریه کی گه وه ی نینو فیلمه کانیان بینیت، به جوش و خروشینکی بیوتنه وه، وه ک پیکرا خه ویان لی که وتیت و هیزیکی نهینی بیانجولینیت، ئاگریان گرت. سکینان دوو چه قوی گه وره و تیژی پی بوو، وه ک زور به ی جه لاده کانی دونیا بیده نگ بوو، به لام ته وای مهیدانه که وه ک هاوار له شیریک بکات، به یه ک ده نگ و یه ک گه روو هاواریده کرد «سکینان». یه که یه که سهر برینه کان دهستی پیکرد، هیچ که س نهیده ویرا چاوی بگریت یان خوی بیلایه ن پیشانبدا ت یان بترسیت. ئیمهش ده بوو وه ک ئه وان ده ربه کوهین، وه ک ئه وان هاواربکهین، وه ک ئه وان چاوهروان بین چون دیله کانی دیناوار دههینن و به چه قویه کی خیرا و بیگری و یه که سهره سهریان لی ده که نه وه. هیچ که س نهیده ویرا له و ساتانه دا چاو لیک بنیت، چونکه له سهره وه را چاودیره کان سهیریانده کرد و دیمه نه کیان به کامیرای تاییه ت ده گرت.

دهبوو هه موو هاو لاتییه کی مه مه ده سار گهر ئاماده گی ئه وه شی تیدا نه بیت، خوی دیناواریه ک بکوژیت، ئاماده گی ئه وه ی تیدا بیت له زهت له سه ربهرین و ئازاردانیان ببینیت. ئه وه ی سه یر بوو، تا سکینانی جه لاد به دوو چه قوکه ی دیلی زیاتری سه ربهریه، خه لک برسیت و به جۆشتر و شادتر ده بوون، گهر سکینان خۆی ماندوو نه بایه، گهر خۆی کوتایی به ئاههنگه کانی سه برین نه هینایه، خه لک ئاماده بوون هه موو شه و دابنیشن و سه یری خوین و که لله ی براو بکه ن.

ئه و ئاههنگه ههستیریانه ی که هه میشه به سه ربهرین یان سووتاندنی هه ندیک دیلی دیناواری کوتاییان ده هات، زوو زوو له مهیدانه کاندای کۆبوونه وه یان بۆ سازده کرا. ده بوو هه موو جارێکیش ئیمه ده ست له کار هه لگرین و بچین. ئه وانه ی نه ده چوون بۆ ئاههنگه که و له گۆره پانه که دا نه ده بینران، ئه گه ری ئه وه هه بوو سزابدهرین، بگهرین، تۆمه تی ناره وایان بو دروستبکریت. پرۆفیسۆر هه موو شه ویک به ر له م بۆنه ترسناکانه، هه وره خوینینه کانی دانیالی ده بیننی به سه ریدا ده باریت. هه میشه بانگیده کردم و به چه لپی ده پرسیم «هه وره خوینینه کانت نه بینیه؟». من هه ندیک جار ئه و هه ورانه م ده بیننی و هه ندیک جار نا، هه ندیک جار سه رنجی زه هاوم ده دا که عاره قی درده دا و بارانی سامناک له خه ونیدا ده باری و به ده م له رزه وه هه لده ستا. پرۆفیسۆر سووربوو له سه ر ئه وه ی که هه موومان بچین بو ئه و کۆبوونه وانه. ده یگووت «مرۆفه درنده کان له ویدا زیاتر ده بیه درنده و مرۆفه راسته قینه کانی زیاتر ده بیه که سانی میهره بان و پر به زه یی». پهبابوو ئه وه ی له مهیدانی دروازه ی فیرده وس رووده نات، به شیکی گرنکی میژووه و مرۆف ده بیت ببینیت. جارێک له کاتی سه ربهرینه کاندای، له کاتی که دا دیلێک له ژیر چه قو ی سکیناندا ده نالاند، پرۆفیسۆر چاویلکه که ی له ده ستیدا و چه تریکیش له بنه نگلیدا چپانی به گویمدا «ئیمه ئیستا گه وره ترین شاهیدین له سه ر درنده یی میژوو، له سه ر وه حشییه تیک نه وه کانی داها توو باوه ری پی

ناکهن، به دروی دهخه نه وه، خه لکانیک وهک چیرۆک سهیریده کهن، له کاتیکیدا ئیمه دهتوانین بزاین چ راستیه کی گه ورهیه، چ راستیه کی عه جایه ب و ئازار به خشه». من بینینی ئه و دیمه نانه تووشی غه مۆکیه کی قولیان ده کردم، دوا ی ئه وه ی که له مهیدانه که دهگه پاینه وه شه و و پوژیک ی پیک دهگریام. دکتور قاسم دهیزانی که چیم به سهر دیت، دهیزانی من بو زیاد له بیست و چوار سهعات ناتوانم ژیر بیمه وه، هه میسه دوا ی ئاههنگه کان پوژیک پشووی ده دامی و لیده گه را له ژووره که ی خۆم نه یه مه ده ری و ته نیا به بیده نگ بگریم.

له دووه مین زستانی جهنگدا، به یانییه ک وهک هه ندیک جاری پینشووتر، پیاوان و چاودیزانی ده ولت له شه قامی هه بییولای داغستانی ئیمه یان ئاگادار کرده وه که ده بیت کاتزمیری دوانزه ی نیوه پو بو ئاههنگیکی نویی پیشاندان و سه ربپینی دیله دزیوهکانی دیناوار له گوپه پانه که ئاماده بین. من ئه و پوژه بیهو ترسیکم لی نیشتبوو، هه ستمده کرد کاره ساتیکی زور ناخوش و پووداویکی تایبه تی به ریوهیه، تکام له زه هاو کرد که خوی بپاریزیت و ئه مپو هه موو شتیک به وردی و پیکی ره چاوبکات. هه سته کانم ئالوز و ته مومژاوی بوون، به لام پینکرا به و ئا پاسته یه بوون که شتیکی ناجور دهقه ومیت. ئه و پوژه سهعات دوانزه له پینشی پیشه وه ی مهیدانه که و ته نیا چه ند مه تریک دوور له سه کوکه وه جینگام گرت. هه رگیز له و باوه په دا نه بووم، چیرۆکیک که له عیاده که ی مامه سیام دهستی پینکردبوو، ئه مپو و له م گوپه پانه گه وره یه دا بگاته کوتایی. هیچ کات جورئته ی ئه وه م نه کردبوو به و ئه ندازه یه له سه کوکی قه ساییه که نزیک بیمه وه، به لام ئه و پوژه په لی زه هاوم کیشا و تا بهردهم سه کوکه درمان به خه لکه که دا و له جینگایه کی زور نزیک قه رار مانگرت. به دریزیای ئه و ماوه یه ی که قسه که ران، دووانی ئاگرینیان ده دا و مهیدانی دهروازه ی فیرده و سیان دههیتایه جوش، من وهک بیهوش بووم، ئاگام له هیچ شتیک نه بوو، وشه کان ته نیا وهک غه لبه غه لب و ژاوه ژاو

دههاتنه گویم، به ترسیکه وه توند دهستی زه هاوم گرتیوو و نه مده ویست لیم دوور بکه ویته وه، هه ستمده کرد تا له سه کوکه نزیکترین سه لامه تر ده بین. شهوی پیشتر چه ندین خهونی شله و بهم بینییوو، ئیستا مهیدانه که ته واو به خهونیکه رهش دهچوو، به مۆته که یه که له ساتنیکه ترسدا له دونیای خهونه کانه وه بق ناو حهقیقهات بازیدا بیت. هه موو شتیکی شوینه که ئیستا به خهون دهچوو، به خهونیکه ترسناک، به تاریکیه کی ناو ناخ که بازیدا بیت دهره وه. بق ئیستیک ورده بووم، سه رم لیده شینوا، چاوانم لیل ده بوون، سه رم به رزده کرده وه و هه ورینیکه سووری زۆرم له ئاسماندا ده بین، ئاو پم ده دایه وه و پروفیسۆر شابه ندهرم ده بین له ناو حه شاماته که دا، هه م کلاویکی گه وره ی له سه ر کرده و هه م چه تره که شیه له دا وه. بق ساتنیک چاوم لیکه نا و ئه وه هه ورانه له سه رمدا بوون، سه رم به رزده کرده وه و دیسان له ئاسماندا ده بین، گویم لی بوو پروفیسۆر بانگمه کات و ده لیت. «حه سه ن تاج... حه سه ن تاج، سه یری ئاسمان بکه». من توند دهستی زه هاوم ده گرت و له ناو ئه وه زاران که سه توپه و سه رسام و به جۆشه دا جارینکی دی، سه رم بق ئاسمان به رزده کرده وه، چاوانم جگه له لیلی و سه رسامی، له ترس، له ماقبوون و وری، هه چی تریان تیدا نه بوو. سکینان به خۆی و دوو چه قو تیژه که یه وه بازیده دایه وه پیشی سه حنه، له گه ل ده رکه و تتی ئه ودا یه که مین تنۆکه کانی باران ده باری، بارانیکه سوور، بارانیک وه که ئه وه ی خوینی جیگا دوور هه کانی هه لگرتیت و به ره و ئیره هینا بیت. له گه ل سکیناندا هه شت دیلی نوێ به زنجیره وه دههاتنه سه ر سه حنه، هه موویان جلی سه ربازانی دیلاواریان له به ردا بوو. من وه که یه کیک له ژیر کاریگه ری شوکیکی گه وره دا بیت ده پوانم، پینجه مین که س له ریزه که دا ده بینم... خۆیه تی، که میک لاوا تره له جاران، به لام خۆیه تی میرئه ودا له. هه ردوو دهستی و هه ر دوو قاچی به زنجیر به ستراونه ته وه، پومه ته کانی سوورن وه که ئه وه پۆژه ی له عیاده که دا هه لچوو و پۆلیسه کان هاتن و قو ل به ستیان کرد، وه که ئه وه

كاتانهى له سهنته رى چاره سه ريبه كه پيكه وه قسه مانده كرد، وهك ئه و سات و چركانهى له گهل كرئكارانى فه سيله كه دا له ناو چياكاندا به ردى هه لده گرت و جه بلهى ده گواسته وه. من ده بيبينم و خورپه يه كى گه و ره به دلمدا ديت، زه هاو ده چينيت به گويمدا و ده لئيت «سه ريكه، ميرئه و دال». هه موو شتيك له بهر چاوم لئل ده بيت، هه موو شتيك وهك خه و نيك ده بيبينم، سه رى مير ده كه م و ده مه ويت هاواريكه م «جه نابى مير سه ريمبكه... جه نابى مير سه ريمبكه، من رينوارى زه رياريم». به لام ده نگم ده رنائه ت. بايه كى هيمن يارى به قزى دهكات، به جورى كى سه ر و توند و بيزه حمانه چاوانى نوقاندوه، وهك بيه ويت هه م مه رگى خوى و هه م سيماي بكورده كى نه بيبينت. هه ستمكرد بونيكى زور ناخوش ده چيت به سه ريدا، بونى دزى وى مه رگ، بونى چه قويه ك كه ده يان جار له خوڻى تر هه لكشاوه. چه قويه ك مه مه دحه سارييه كان به سه مبولى خويانى ده زانن، چه قويه ك ده يانه ويت دواى جهنگ بيخه نه موزه خانهى نيشتمانيانه وه، چه قويه ك ئيسا له ميرئه و دال نزيكده بيته وه، پياويك كه پنيستر سه دان جار له خه و نه كانيدا سه ر بر درابوو، سه دان جار لاشهى خوى بينبوو، سه رى سه رى براوى خوى كر دبوو. ئيسا ته واو چاوى لينكه نا، وهك من نه يده زانى ئه مهى ليردها پرووده دات خه و نيكه و دووباره ده بيته وه يان راستيه كى ئازار به خشه و كو تاى به هه موو شتيك ده هينيت. ئه وهى سه ر بوو چاوه كانى بوون كه توند نوقاندبوونى و هه لينه ده برين. له گهل سه ر برينى يه كه م قوربانى پيزه كه دا باران توند دا يده كرد، بارانى كى توپه و خوينين، تاريكيه كى مه يله و سوور بالى به سه ر گورپه پانه كه دا ده كيشا، من هينده له ناو ده نگه دهنگى ناخ و هاژهى تر سناكى روى خومدا ونبووم، گويم له ده نگه كانى ده ره وه نه بوو... هيند له سه كو كه وه نزيكبووم بونى خوڻى قوربانييه كان ده گه يشتنه لام، ده ميبينى چو ن ئه و خوڻه خهسته له ده مار هكانى گه ر دنه وه ده رزيت و له سه ر سه كو كه تيكهل به و بارانه خوينينه ده بيت و پيكه وه ئاويته يه كى شلتر و كالتر دروستده كن. بو يه كه مجار وه ها له نزيكه وه خوڻ ده بيبينم

پاسته‌وخو له گه‌رووی مرو‌قه‌وه فی‌چقه‌ده‌کات، بو یه‌که‌مجار خوین ده‌بینم له ئاسمانه‌وه دیت، بو یه‌که‌مجار بۆنی چه‌قو و لاشه‌ ده‌که‌م که له بۆنی ناو خه‌ون که‌سکونتر، تیزتر، برتوکترن. سه‌ره‌کان ده‌بینم تلده‌بنه‌وه، سه‌ره‌کان ده‌بینم یه‌کینک هه‌لیانده‌گریت و ده‌یانخاته ناو توره‌که‌یه‌که‌وه، له نزیکه‌وه چاوانی سکینان ده‌بینم ده‌رپۆقیون، چاوانی ده‌بینم که ترسیکی وهک ترسی ناو چاوی قوربانیه‌کانی تیدایه، ده‌ستی ناله‌رزیت، جه‌سته‌ی تۆکه‌م و پته‌و له‌سه‌ر سه‌کۆکه‌یه، به‌لام له چاوانیدا له‌رزیکی نه‌ینی هه‌یه که من ده‌بینم، ترسیکی شاردراره‌وه هه‌یه که من ده‌بینم. میر ئه‌ودال پینجه‌م قوربانی ئه‌م‌پویه، هه‌میشه چاوانی لیکناره، باران به‌سه‌ر سه‌ر و گونایدا دیته‌خواری، سه‌رتاپای ته‌ره، سکینانیش سه‌رتاپای ته‌ره، من و زه‌هاویش سه‌رتاپامان له باراناویکی سوورباو هه‌لکشاهه. وهک هه‌میشه جله‌کانی میر ئه‌ودال گه‌وره‌ن به‌به‌ری، که رایده‌کیشن توند خۆی راده‌ته‌کینیت، به‌لام بوو یاریده‌ده‌ری زل و که‌ته ده‌یگرن و ملی ده‌خه‌نه سه‌ر ته‌ختی سه‌ر برینه‌که، سکینان وهک هه‌میشه به یه‌کینک له چه‌قوکانیه‌وه له دواوه دیت و قژی میر ده‌گریت و توند به‌ره‌و لای خۆی ده‌یکیشیت، ره‌نگه ئه‌وه ئه‌ستوورترین گه‌ردن بوو بیت تا ئیستا چه‌قوی ئه‌و بریویتی. گرمه‌یه‌کی گه‌وره له‌سه‌ری مندا ده‌نگه‌داته‌وه، نازانم گرمه‌ی هه‌وره‌کانی بالا‌یه یاخود گرمه‌ی هه‌وری خه‌ونه‌کانه. میر وهک چاوانی توند نوقاندوه، من هه‌موو گیانم کردۆته چاو، هه‌ناسه‌م له خۆم بریوه، توند ده‌ستی زه‌هاو ده‌گوشم، بۆئه‌وه‌ی هاوارنه‌که‌م، بۆئه‌وه‌ی دلتیابم دوستیک و مرو‌فیک له نزیکه‌وه‌یه. خوینی میر ده‌بینم، یه‌کجار و بی‌ترکه ده‌رژیت، دلتیاب میر هه‌موو توانا و هینزی خۆی له‌وه‌دا کوکر دۆته‌وه چاوانی نه‌کاته‌وه و هه‌یج شتیک نه‌بینیت و هه‌موو ئه‌م ساته وهک خه‌ونیک له خه‌ونه‌کان بژی، دلتیابووم ئازاری ئه‌م راستیه سه‌ختتر نییه له ئازاری ئه‌و سه‌ربرینه خه‌یالیانه‌ی له خه‌ونه‌کانی میردا بووباره‌بوونه‌ته‌وه. میر گه‌رنیکی ئه‌ستوور و ئیسکیکی ره‌ق و خوینیکی چری هه‌یه که سکینان ئاسان بۆی ناب‌دریت،

ده‌بوو به‌ه‌موو هیژی خوی چه‌ندجار سهری میر ږاکښت، چه‌ندجار کیرده درنده‌که‌ی توند گیربکات، چه‌ندجار هیژیکی ته‌فسانه‌یی له‌مه‌چه‌کی خویدا کوبکاته‌وه تا ده‌ماره‌کان بېریت. ته‌وه دریزترین سهربرینی سکینان بوو، تا سهری میر له‌جه‌سته‌ی بووه‌وه من ته‌ماشامده‌کرد، ده‌نگی میر ده‌هاته‌وه گویم که له‌کاسیته‌کانی مامه سیامدا باسی سهربرینی خوی ده‌کرد، باسی ته‌و ساته‌ی ده‌کرد که چه‌لادیک سهری ده‌گریت و بو دواوه ده‌یکښت، باسی جه‌سته‌ی خوی ده‌کرد له‌چه‌وزیکدا. من تاکه که‌سی ته‌و مه‌یدانه‌بووم که هه‌موو مردنه‌کانی میر ته‌ودالم بینیبوو، هه‌م مردنه‌ خه‌یالی و هه‌م مردنه‌ ږاسته‌قینه‌کانی. که سهری ده‌که‌وته سهر ته‌ختی سه‌کوک ده‌نگیکی که‌وره‌ی لینه‌ده‌هات، ده‌مبینی ده‌ستیک سهری میر له‌قره‌وه هه‌لده‌گریت و پیشانی ته‌و چه‌شاماته‌ توره‌یی‌ه‌ی ده‌دات که وهک شیت بو بینینی ته‌م سهره‌ مندالانه و بن‌گوناوه و غه‌مگینه‌ دروشمیان ده‌دا و هاواریانده‌کرد. هه‌موو گیانم نوقمی له‌رز و ترس و باران بوو، له‌گه‌ل ته‌و بارانه‌شدا له‌شم عاره‌قیکی ساردی ده‌رده‌دا، غه‌مگین بووم له‌وه‌ی نه‌متوانی هاواربکه‌م «جه‌نابی میر، سه‌یرمبکه و مه‌ترسه». زه‌هاویش وهک من هه‌موو گیانی ده‌له‌رزی، زه‌هاویش له‌سام و چه‌سره‌تدا وهک من توند ده‌ستی ده‌گوژیم و ده‌یو‌ست دل‌نیاییت که ته‌وه‌ی له‌گورپه‌پانی فیرده‌وسدا ده‌ییینت خه‌ون نییه. تا ئاهه‌نگه‌که دریزتر بایه‌ته‌وه، هه‌وره‌ خوینینه‌کان توننتر و ډېتر ده‌بارین، به‌جوړیک له‌بری ته‌وه‌ی له‌باران بجیت له‌لیدانی قامچی ده‌چوو. نه‌ده‌بوو تا ئاهه‌نگه‌که کوتایی دیت که‌س بېروات، که‌س بجولیت، که‌س بگری. من تا کوتایی ئاهه‌نگه‌که به‌رده‌وام سهری میر ته‌ودال له‌پیش چاوم بوو، خوینه‌که‌ی، قره‌ته‌ږه‌که‌ی که به‌ناریکی له‌سه‌رچاوی بوو، گوپه‌ سووره‌ ډاکه‌وتوو‌ه‌کانی که وهک هه‌میشه‌ خبر و پېر زیان بوون... که چه‌شاماته‌که له‌ژیر لیژمه‌ی توندی باراندا ته‌و ناوه‌یان جیه‌یشیت. من تا ماوه‌یک هر ده‌ستی زه‌هاوم گرتبوو و له‌جیگای خوم وه‌ستابووم ...

له پوژانی دواتردا ئیدی زور کهم له چاپخانه که دهچومه دهري، زور کهم له په نجه ره که وه یان له ده رگای چاپخانه که وه سهیری مارشی ئه و کفنپوشانه م ده کرد که به شه قامه کانداه که پان. به شی هه ره زوری کاتی خوم ته نیا له لای ئامیره کانی چاپ و له نزیک بونی لاپه ره چاپکراوه کانه وه ده برده سه ر. ته نیا له زه تی ژیانم ئه وه بوو که کتیه تازه کان له دهستی کریکاری سه ر مه قسه ته که کاره بایه که وه ربگرم و سه فته یان به که م و کومه ل کومه ل ئاماده یان به که م بو بار. زور به ی کتیه کان کتیه گه لیکی مه زه بی بوون یان کتیه گه لیک که ئاوینه ی سیاسه تی په سمی ده ولت بوون، هندی جار پیده که وت رومانیک یان کومه له شیعی ریک ده که وت ناو چاپه مه نییه کان. بونی کتیه کان، مه لمه سی لاپه ره کان، بریقه ی به رگه کانیا ن، پکی بنکه کانیا ن، جوانی شیوه یان پیکرا سه رسامیا نده کردم. خو شحال بووم که به رده وام بوونکی خوش و شتیکی قه شهنگی وه ک کتیب هیه، من سهیری به که م. له سالی یه که م دا زمانی مه مه ده سه سارییم وه ها پیشکه وت ئاسان ده متوانی هه موو جو ره کتیه لکی پی بخوینمه وه. پروفیسور ده یزانی من عاشقی کتیب و خویندنه وه م، هندی جار پیکای ده دام له کتیه خانه تاییه تییه که ی کتیب قه رز به که م و دواتر بیبه مه وه. شه وان گه ر نه چوو بامیه بو لای پروفیسور، ئه و یان زه هاوم قیری خویندنه وه و نویسی باشتر ده کرد یان رومانیکم ده خویندنه وه. زور به ی شه و پروفیسور بانگیده کردم تا زانیاریم له سه ر به ره کانی جه نگ پینلنت. شه ر له هه ندیک ناوچه و له سه ر هه ندیک لوتکه و له نزیک هه ندیک ئاوه دانییه وه پرویده دا که من زور جار به دروستی نه مده زانی ده که ونه کوینی خاکی دیلاواره وه. سالی ک بوو هیزه کانی مه مه ده سه سار له جه نگیکی دپ و پری کوشته و خوینا ویدا ده یان نویست به رزاییه کانی ئافیا ن به ر بگرن و بویان نه ده گیرا، به لام له پرووی ده ریا چه کانی شه وه جهنگی کوشنده و خویناوی پروویانده دا. دواتر زانیم که میرئه و دال له جهنگیکی خوینا ویدا

له سەر هه‌ریمی سهرانکو که وتۆته ده‌ست دوژمن. من هه‌موو ئه‌و ماوه‌یه زۆر هه‌ولمدا شتیکی تاییه‌ت له‌سەر ژیا‌نی پرۆفیسۆر بزائیم، به‌لام خۆی ده‌یگوت «ژیا‌ن، من ژیا‌نم نییه. من هه‌ر به‌وجۆره ژیا‌وم که ده‌مبینی، ئیش. ته‌نهای. کتیب. ته‌نهای. نوسین. ته‌نهای. سه‌فه‌ر. ته‌نهای. که‌رانه‌وه. ته‌نهای. خواردن. ته‌نهای. خویندنه‌وه. ته‌نهای. ئه‌وه ژیا‌نی منه و هیچی تر». پیاویکی ته‌نها بوو، جگه له میژووی ئه‌م شاره خویناویانه‌ی خوره‌لات هیچ خولیا‌یه‌کی تری نه‌بوو، له‌سه‌ره‌تای که‌نجیدا کتیبی‌کی له‌سەر زیندا‌نه‌کانی خوره‌لات نوسی‌بوو، به‌جۆریک له‌جۆره‌کان که‌یشته‌بووه ئه‌و برۆایه‌ی که نه‌ک ته‌نیا دی‌لاوار، به‌لکو هه‌موو شاره‌ه‌کانی خوره‌لات له‌بنه‌رتدا له‌ده‌وری زیندان دروست‌بوون. «گه‌ر زیندان نه‌بایه، ئه‌م می‌لله‌ته‌کوچه‌ری‌یا‌نه نه‌ده‌بوون به‌شارنشین». پرۆفیسۆر وایده‌گوت و پیده‌که‌نی. زۆر شه‌و هیچ قسه‌مان نه‌ده‌کرد، ته‌نیا پیکه‌وه شه‌تره‌نج یا‌ن ئه‌زنیف‌مان ده‌کرد. ئه‌و له‌شه‌تره‌نجدا ده‌ستی بالا‌ی هه‌بوو، منیش له‌ئه‌زنیف‌دا، من به‌ده‌گه‌من ده‌ستی‌کی شه‌تره‌نجم ببردا‌یه‌ته‌وه و ئه‌ویش به‌ده‌گه‌من بی‌توانی‌ایه له‌که‌مه‌کانی تردا پێشم بکه‌ویت. به‌دوو مانگ جاری‌که، تاکسی‌یه‌کی ده‌گرت و من و زه‌ها‌وی سوار ده‌کرد و ده‌یبردین بۆ پستۆرانتی‌کی گرانبه‌ها له‌و په‌ڕی شار، هه‌ر جاره‌ی به‌ری‌گایه‌کدا ده‌یبردین، به‌دریژایی پێگا با‌سی میژوی مه‌مه‌ده‌سه‌ر و که‌په‌که‌کانی بۆ ده‌کردین، برۆایه‌کی سه‌یری هه‌بوو که «میژووی راسته‌قینه ته‌نیا میژووی شاره». ده‌یگوت «میژووی نه‌ته‌وه، میژووی و‌لات، میژووی ده‌وله‌ت، میژووی جیهان ته‌نیا وه‌همه. یه‌ک میژوو بوونی هه‌یه، ئه‌ویش میژووی شاره». با‌وه‌ڕی و‌ابوو که شاره‌کان ته‌نیا جه‌نگه‌لی‌کن و خۆیا‌ن لی‌گۆ‌را‌وه، زۆر شه‌و که له‌مه‌مه‌ده‌سه‌ر و بی‌زه‌حمی ناو شاره‌که بی‌زار ده‌بوو، سه‌ری با‌ده‌دا و ده‌یگوت «مه‌مه‌ده‌سه‌ر شار نییه، هه‌ر جی‌گایه‌که درنده‌کان تیندا یه‌کتري ده‌ناسن».

نزیکی دوو سال بوو له‌چاپخانه‌که‌دا کارمه‌کرد، زه‌ها‌وم فیری

خوینده‌واری ده‌کرد، کتێبه‌کانم سه‌فته‌ده‌کرد، ده‌گریام، خه‌ونم ده‌بینی، ده‌مخوینده‌وه، له‌ پوچی راده‌مام، له‌ پۆستهری کوژراوه‌کانی جه‌نگ راده‌مام، له‌ وینه‌کانی ئیمام سو‌بوخانم ده‌روانی له‌ مه‌یدانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وسدا، گویم له‌ مۆسیقای جه‌نگ ده‌گرت، گویم له‌ ده‌نگی مه‌کینه‌ی چاپه‌که‌ ده‌گرت، که‌ به‌ خیراییه‌کی سه‌رسوپێهێنهر کاغه‌زه‌ چاپکراوه‌کانی فێرده‌دایه‌ ده‌ری، خواردنی سادهم ده‌خوارد، هه‌ولی ئه‌وه‌م ده‌دا زه‌هاو دلخۆشبه‌کم، هه‌ولم ده‌دا شه‌تره‌نجیک له‌ پزوفیسۆر بیه‌مه‌وه، هه‌ولم ده‌دا وشه‌ی زۆرت‌ری مه‌مه‌دحه‌ساریی فێزبیم. له‌ گۆره‌پانه‌که‌دا ده‌چووم بۆ بینینی سه‌ره‌برینی دیله‌کان، سه‌یری خه‌لکی ئه‌م شارهم ده‌کرد که‌ پیکرا بووبوون به‌ جه‌نگاوه‌ر، گویم له‌ پێکه‌نینی کریکاره‌کان ده‌گرت که‌ هه‌ر یه‌که‌یان له‌ شارێک و له‌ جیگایه‌که‌وه‌ هاتبوون، بۆنی کتێبم ده‌کرد، له‌ به‌ر په‌نجهره‌ی ژووره‌که‌مه‌وه‌ سه‌یری ئه‌و خۆبه‌خشه‌ گه‌نجانهم ده‌کرد له‌ سه‌ته‌رمه‌که‌ی ئه‌وبه‌ردا خۆیان ناو‌نوسی جه‌نگ ده‌کرد، له‌ پاقله‌فرۆشه‌کانم ده‌روانی له‌ به‌رده‌م چاپخانه‌که‌دا... ژیانم سو‌رانه‌وه‌یه‌کی به‌رده‌وام و دووباره‌ و پ‌ر ترس و مۆته‌که‌ و بێباکی بوو، له‌ هه‌ر شت زیاتر لیکچوونی خه‌ونی ئێنسانه‌کان له‌ نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌ساردا ئازاری ده‌دام. هه‌وره‌کان ئازاریان ده‌دام که‌ هه‌موو شه‌و ده‌بارین، بێده‌نگی هه‌رچی زۆرت‌ری زه‌هاو ئازاری ده‌دام که‌ تا ده‌هات غه‌مۆکی تر و په‌نگ زه‌رد‌تر ده‌ینواند... هه‌موو ئومێدم ئه‌وه‌بوو که‌ جه‌نگ کۆتایی بێت... دوو سال به‌وجۆره‌ من چاوه‌روان بووم و جه‌نگ کۆتایی نه‌هات. دواچار شه‌ویکی زۆر دره‌نگ، که‌ هه‌ریه‌ک له‌ من و زه‌هاو له‌ شیرین خه‌ودا بووین، پزوفیسۆر دوو جار له‌ ده‌رگای دا و پاش ئێستیک ده‌رگاکی کرده‌وه‌ و گووتی «هه‌والێکی گرنگ هه‌یه‌ ده‌بیت پێتان بڵێم، پێده‌چیت ئه‌مشه‌و هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، بچنه‌ ناو دیلاواره‌وه‌. هه‌واله‌کان قسه‌ له‌ هه‌ره‌سێکی کتوپ‌ری هیزه‌کانی دیلاوار ده‌که‌ن».

دوای سئ مانگ له دهستیگردنی جهنگ، هیزیکي پؤلیس له ژیرزه مینی
یه کیک له قهیسهریه کانی دیلاواری باکووردا، مهیتی گهنیوی فهراسه
پهشیان دوزیه وه. سئ پوژ بوو فهراس دیارنه بوو، دهستیکی نادیار
کوژراوه که ی بۆ ئه و جیگا تاریکه داوه تکر دیوو، دواتر به کیزدیکي تیژ
چهند جاریک پیکابوویان، لاشه که ئاسه واری بهرگریه کی زوی پیوه بوو،
دیاربوو بهر له وهی بیکوژن، ههولیکي زوری داوه له دهستیان دهربازیت،
به لام نهیتوانیوه. کوشتنی فهراس، که سهردهسته ی پاسه وانه کانی سهی
ئهسلان بوو، گه لیک پرسیار و مه تهلی گهره ی له دوای خوی به جیهیشت.
زۆربه ی ئاماژه کان بۆ ئه وه بوون که یان په زمنارای قهره قازانی له پشت
تاوانه که وهیه یان خودی سهی ئهسلان، له بهرئه وه پشکنینه کانی پؤلیس و
گه پانی به دوای تاوانباراندا، له جیگایه کدا وهستا و دؤسییه ی تاوانه که بیدهنگ
خرایه ژیره وه. ئه وهی سهیربوو دوای کوشتنی فهراس، نه جمه ی ئایشه گول
بوو به بهرپرسی بیزوی سهی ئهسلان، حامید سولتانیش بوو به بهرپرسی
پاسه وانه کان. به پیتی ئه و قسه و پاسانه بیته که دواتر بلاو بوونه وه، پیده چیت
گومانی نابه جیتی سهی ئهسلان له پشت له ناو بردنی فهراسه وه بوو بیته.
کوشتنی فهراس ململانی نیوان په زمنارای قهره قازانی و سهی ئهسلان زۆر
قووله کاته وه. ههر دووکیان له سه ره وه خویان وهک دؤست نیشانددهن و

له ژیره‌وه دوو دوژمنی سه‌سه‌ختن، ئه‌و ناكوكييه باغه‌وانه‌كانی دىلاواريش له‌ته‌ده‌كات و ده‌يانكات به‌ دوو به‌ره‌ی نه‌يار. كوشتنى فه‌راسه‌ ره‌ش بیده‌نگ تپه‌رى، هه‌تا هه‌ندىك له‌ هه‌قالانى خو‌شى كه‌ ئیره‌يه‌كى زورىان به‌ پله‌وپايه‌ی ده‌برد، به‌ مردنى دلخو‌ش بوون. هه‌چ ژيانىك له‌ دىلاوار نرخی نه‌ما‌بوو، تا ژيانى فه‌راسه‌ ره‌ش نرخی هه‌بیت... له‌و كاته‌دا دىلاوار كیشه‌ی قوولتري هه‌بوو، به‌رده‌وامى جه‌نگ وای ده‌کرد ژماره‌ی كوژراوه‌كان روو له‌ زيادبوون بیت. دواى چه‌ند مانگی يه‌كه‌مى جه‌نگ، ده‌مىك روژانه‌ لاشه‌ی كوژراوه‌كان ده‌هاته‌وه‌ بو دىلاوار، بيمارستانه‌كان پرده‌بوون له‌ جه‌نگاوه‌رانى ده‌ست و قاچ په‌ريو، چيتر وتاره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان هه‌يز و سيحری جارانى نه‌ده‌ما، به‌لاغه‌تى سه‌روك تا ده‌هات ده‌چووه‌ كزی. ئه‌و ئوميد و مژده و په‌يمانانه‌ی سه‌ی ئه‌سلان سه‌ره‌تا به‌ خه‌لكى دىلاواری ده‌دا، هه‌چيان نايه‌نه‌دى. سوپای باغه‌وانه‌كان نه‌وه‌ك ناتوانن له‌ به‌ره‌كانى جه‌نگدا دوژمن بشکينن و پاشه‌كشه‌ به‌ هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار بکه‌ن، به‌ پنچه‌وانه‌وه‌ وه‌ك هه‌يزىكى نارېك و بيه‌زموون كه‌ پتر له‌سه‌ر دروشم و هاوار گۆشبوون، له‌ هه‌موو جه‌نگىندا كوشته‌ و بريندار و گيراوێكى زور ده‌ده‌ن. شكستى سوپا و باغه‌وانه‌كان له‌ شكاندنى دوژمن و دوورخسته‌وه‌يدا له‌ دىلاوار، توپه‌بى و ئاثوميديه‌كى كه‌وره‌ دروستده‌که‌ن. چيتر هاواره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان، وتاره‌ دريژه‌كانى، ئه‌و ته‌فسير و ليكده‌وانه‌ی زانا و پروفيسوره‌كانى وه‌ك مامم بۆ قسه‌كانى ئه‌وى ده‌که‌ن، سوودىكى راسته‌قينه‌يان نامينيت. له‌ زور جىگا مامه‌سيام و هه‌ندىك له‌ ئه‌كاديميسته‌كانى دىلاوار له‌گه‌ل كه‌ژاوه‌ی ديله‌كانى مه‌مه‌دحه‌ساردا ده‌گه‌رېن و ده‌يانه‌ويت تين و وره‌ی خه‌لك بلنډابگرن، به‌لام هه‌وله‌كانيان شتىكى ئه‌وتو گرنگ ناده‌ن به‌ده‌سته‌وه‌. له‌ دواى ساليك له‌ جه‌نگ تارمايه‌كى ره‌ش بال به‌سه‌ر دىلاواردا ده‌كيشيت، له‌ كاتىندا هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار روژ دواى روژ گوردان و تپى نو‌ی ده‌خه‌نه‌ سه‌ر هه‌زه‌ چه‌كداره‌كانيان، سه‌ربازه‌كانيان به‌ ئيمانىكى كوژراوه‌ روو له‌ مردن ده‌که‌ن،

به لام جارێك نه بوو گهشبین و پرهیوا له مهیدان بگهڕێتهوه، سهربازهكان و باغهوانان له دۆخێکی دژواردا بوون، ئهوهی رایگرتبوون هیز نه بوو، چهك نه بوو، پلانی سهربازی نه بوو، بهلكو خهونی جهنگاوهكان بوو بۆ شكاندنی دوزمن، ئارهزوویان بوو بۆ تۆلهوه. ئهوه خهونه وایدهکرد ههندی له سهربازهكان تا مردن له سهنگهركاندا ههلهستن. نهجم دهیزانی كه هیزه دڕندهکانی مه مهدهسهسار تا دیت نزیكتر دهبنهوه، دهییینی رۆحی بهرگری و قارهمانیتی هیندهی ژمارهی كوژراوهکانی بهرزکردوتهوه، سوودیکی کاریگهری نهبووه. سهیری لیدههات كه ژمارهی ئهوه گهتجانهی غهفاریی كه رۆژێك له رۆژان پێكهوه چوون بۆ ماله هاوینییهكهی سهی ئهسلان تا دیت كه متر دهبنهوه. زۆریان بهو جۆره كوژرابوون وهك له خهونهكهدا بینیبوویان، به دیلی و به سهربهرین ... ئیستا بووبوون به دوو بهشهوه، یان وهك بۆقبوقیله جهلادی بهناوبانگ بوون، یان لاشهیهکی بیسهر بوون و له ژیر خاكدا نیژرابوون. دواي گهڕانهویان له دوا سهردانی سهنگهركان، دلنیاوو كه دیلاوار دهكهوێته دهست دوزمن، سهربازهکانی دیلاواری برسی و بیهیز و بیوره بینی بوو، سوپایهکی ماندوو كه چیت سهردانی كهسێکی وهك سهی ئهسلان ناتوانیت وره و خوگری زیاتریان پێ ببهخشیت، لهشكرێك كه له ناو قور و لیتهی پێدهشت و چیاكاندا ونبووه بیتهوهی توانایهکی راستهقینهی جهنگی ههیت. سهی ئهسلان بهر له ههمووان باوهپی به شكستیکی ترسناك هینا، شهوان كه له گهڵ قههرهقازانییهكاندا دادهنیشست، وهك جاران له عهشقی دیلاواردا تیزی فلهسهفی و نهزمی شاعیرانهی نه دههۆنییهوه، بێدهنگ وهك سهروکیکی شكسته به دیار پهرداخێك مهیهوه كۆم ههلهكورما و گوێی له نوکته و گورانی و پێکهنینی قههرهقازانییهكان دهگرت، كه پێدهچوو بپاریانداویت تا خاپووربوونی دیلاوار مهستبن و بخۆنهوه و پێکهنن، سهی ئهسلان و نهجمهش ههر دووکیان ههستیاندکهرد بۆ قههرهقازانییهكان ئهوه گرنگ نییه دوزمن دیلاوار بگریت، بهلكو ئهوه

گرنگه هیزیکێ ناوخۆ ده‌سه‌لات له ده‌ستی ئه‌وان نه‌ستیتیت، گه‌یشته‌بوونه پنتیک له بێباکی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆیان ڕوون بیت دره‌نگ یان زوو دیلاوار نو‌ق‌مه‌دیه‌یت و ئه‌وانیش له‌گه‌ڵیدا ده‌خ‌ن‌ک‌ێن. به‌لام جیا له هه‌موو ئه‌و راستییانه، مانگی‌ک به‌ر له شکستی گه‌وره نه‌جمه‌ی ئایشه‌گول سه‌رنجی ئه‌وه‌یدا که چیت‌ر خه‌ون نابینیت... هه‌فته‌یه‌ک له‌سه‌ر یه‌ک خه‌وت و هیچ خه‌ونیکێ نه‌بینی، ئه‌وه ترس و سه‌رمایه‌کی گه‌وره‌ی هه‌تایه‌وه بۆ جه‌سته‌ی، سه‌ره‌تا نه‌یوینرا ئه‌و ڕازه لای که‌س بدرکینیت، نه‌یوینرا ئه‌و کیشه‌یه له‌گه‌ل سه‌ی ئه‌سلانیشدا با‌سه‌ب‌کات، که ئیستا وه‌ک باوکی خۆی خوشیده‌ویست، ئه‌وه‌ی وه‌ک نه‌ینیه‌ک لای خۆی شارده‌وه، بیه‌وه‌ی بزانتیت که له پشت ئه‌و نه‌مانی خه‌ونه‌وه، دیسان په‌تایه‌کی ترسناکی نو‌ی هه‌یه.

مانگی‌ک به‌ر له هه‌ره‌سی گه‌وره‌ی سوپای دیلاوار، سه‌ی ئه‌سلان به کۆمه‌کی نه‌جمه‌ی ئایشه‌گول و حامید سولتان و هه‌ندیک سه‌رکرده‌ی دیکه له هه‌وادارانێ سه‌رسه‌ختی خۆی، پلانی‌ک بۆ پاشه‌کشه و خۆ قایم‌کردن له چیاکانی خۆڕئا‌وا‌دا داده‌ڕێژن. تا‌که شتی‌ک سه‌ی ئه‌سلان له بیریدا بیت، ڕزگار‌کردنی خۆی و ده‌سته‌یه‌ک جه‌نگا‌وه‌ره، تا بک‌ری‌ت یان له ڕی‌گای چیاکانی خۆڕئا‌وا‌وه به‌ره‌و ده‌ره‌وه هه‌لبێن یان له‌ویدا تا ڕۆژی گه‌ڕانه‌وه خۆیان هه‌شاربده‌ن.

دوای دوو سال جه‌نگ، شه‌وی‌ک هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار به هێرشیکێ توند و گه‌وره، ته‌وا‌وی ئه‌و هیلانه‌یان شکاند که دوو سال بوو جه‌نگا‌وه‌ره‌کانی دیلاوار به خو‌ین و عاره‌ق به‌رگریان لێ‌ده‌کرد. ده‌لێن شکانی سوپای دیلاوار په‌یوه‌ندی به ترس‌تۆکی یان گه‌مزه‌یه‌یه‌وه نه‌بووه، به‌ل‌کو له ناکاو له ناو هیزه‌کاندا ده‌ردیکێ ترسناک بلا‌بو‌وته‌وه، ده‌لێن ته‌وا‌وی سوپای دیلاوار له‌وه که‌وتوووه به یه‌ک‌جار خه‌ون ببینیت، به‌یانییه‌ک سه‌ر‌باز‌ه‌کان له خه‌و هه‌له‌ده‌ستن و سه‌رنج‌ده‌هن که پیک‌رای له‌شک‌ری گه‌وره‌ی دیلاوار، له‌مه‌سه‌ری

سنوور بو ئهوسهر، هيچ خهونيكيان نه بينيوه. خهون به يهكجار له خهيال و خهوتنى جهنگاوه رانى دىلاواردا دهسردريتهوه، دهلين ماندويى زور، شهري بهردهوام، بينخهوى دريژ كاريكيانكردوه، لهشكر چيتر تواناي خهوبينيى نه مينييت. له گهل نه ماني خهوندا سوپاي دىلاوار نه ئوميد، نه ترس، نه بههانه يهكيان بو جهنگ نامينييت. وهك ههزاران خهلكى ئاسووده كه باكيان به ئازادى يان دىلى نيه، له سهنگه رهكاندا دهوستن و دهست بهرزدهكه نهوه و خويان پادهستى سوپاي مه مه دهسه سار دهكهن، ئهوانيش بيناكانه قهسابخانه و كومه لكوزى گه وره يان تيا ئه نجامده دن. دهلين ههتا لاشه ي سه ربازه كان نااسايى و سهير بووه، روخساريان له كاتى مهرگدا بيتياك و ئاسووده دياربووه، وهك خوشحال بن كه ئازاريكى دوور و دريژ كوتايى هاتووه، وهك ئه وهى بيسه لمين هيزيك نه توانيت خهون بينيت ناتوانيت جهنگيش بكات. ئايا ئه وه ئه فسانه بووه، خورافهت بووه، درويهك بووه دىلاواريه كان دروستيانكردوه تا شكستى ميژوويى خويانى پى پاساوبدهن؟ نازانم. به لام ههنديك دهلين ئه وه سه رچاوه ي سه رهكي شكستى دىلاوار بووه.

ئاشكرايه له پال ئه وه دا، له پال ئه و ترسه دا كه وهك تاعوون له ناو جهنگاوه راندا بلاوده بيته وه، دهيان راستى دى هه بووه كه كوتايان به دىلاوار هيناوه. دىلاوار له وه بچوكتر بوو بهرگه ي ئه وه هه موو كوشته يه بگريت، جهنگ هيدى هيدى بوو بوو به قهسابخانه يه كي پوژانه بو هيزيكى ماندوو كه ههنديك له جهنگاوه رانى شهش مانگ بوو ساتيكى پشوويان نه ديوو. هيزه كه تواناي ئه وه ي له خويدا نه ده بينى هيرشبكات، هه ر هيزيكيش تواناي هه لمه تى نه ما، ئه سته مه بتوانى له دۆخى بهرگريدا زور خۆى بگريت. دىلاواريه كان له يه كه م سالى جهنگدا زور له سه ركرده كانى خويان له دهست دا، له كوتايى سالى يه كه مدا ههردوو ژهنرال مهحمودى قه ره قازانى و هورمزيارى قه ره قازانى له مهيدانى جهنگدا و له سهنگه رى پيشه وه دا كوژران. دواى ئه وان هيچ سه ركرده يه كي گه وره نه بوو، بتوانيت وهك ئه وان

هممته سهر بازهكان بجولائنت، چتر له ناو ئه و دهرياي خويندها كه ده رڙا،
جوش و خروشي كهس به سرودي «ديلاوار ئه ي سهر زميني شيران»
گرم نه ده بوو. سهر بريني ديله كان له لايهن بوقبويله وه كه به فرمانيكي
تايبه ته سه ي نه سلان بوو، هينده ي درنده يي جهنگي بير جهنگاوهره كان
ده خسته وه، هممه ت و هه لمه ته نه ده بزواند. شهويك مه مه ده سارييه كان
بريارياندا كو تايي به جهنگ به ين، شهويكي سه يريوو كه هيزه كان
ديلاواريش وهك زيندانويهك چاوهرواني په ته مهرگ بكات، ئاماده بوون بو
شكست.

له ماوهی بیست و چوار کاتژمیردا دیلاوار هه‌موو شتیکی دۆران. سه‌ربازه‌کانی دیلاوار هر چیه‌کیان بگردایه ده‌که‌وتنه بهر لیزمه‌ی تیره‌اوێزه‌کانی دۆژمن، به‌جۆریک له هه‌ندی جیگادا هه‌تا یه‌ک سه‌ربازیش به زیندوویی نامینێته‌وه، تا سه‌ربوردی ئه‌و شه‌وه بگێرێته‌وه. مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان هیچ دیلنکیان له‌گه‌ل خویان نه‌برد، هر سه‌ربازیکیان جه‌نگاوه‌ریکی گه‌را ده‌موده‌ست له‌ویدا تیرباران کرا، سوپای دیلاوار له‌و شه‌وه‌دا به‌جۆریکی ترسناک قه‌تل و عام ده‌ییت و ده‌یان هه‌زار کوشته‌ده‌دات. ده‌مه‌و به‌یان و غافلگیر هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار گه‌یشته به‌رده‌روازه‌کانی شار، به‌ر له‌وه‌ی پێیخه‌نه ناو شاره‌که‌وه، به‌ر له‌وه‌ی خه‌لک له‌سه‌ر ئه‌و راس‌تییه به‌ئاگابینه‌وه که سوپاکه‌یان بۆ ئه‌به‌د تینکشکاوه و هیچ هیزیک نییه به‌رگریان لێ بکات، فه‌رماندار «موهیب جه‌نگی ماماد» که فه‌رمانه‌وه‌ی سه‌ربازی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار بوو، فه‌رمانیدا چی شتیکی له دیلاواردا ده‌شیت بسووتینریت و بپروخینریت، با بسووتیت و بپروخیت. شاره‌که به‌رگرییه‌کی وه‌ها له‌خوێ ناکات، به‌لام هیزه‌کانی ماماد، به‌ر له‌وه‌ی بچه‌هه‌ر گه‌رکه‌یکه‌وه، به‌ر له‌وه‌ی ده‌ستبکه‌ن به‌ده‌شه‌کوژی، به‌ر له‌وه‌ی ژنه‌کان وه‌ک ده‌ستکه‌وتی جه‌نگ بخه‌نه‌لۆری و ماشینی تایبه‌ته‌وه، چه‌ندین سه‌عات به‌چری موشه‌کیاران ده‌که‌ن، تیئینتی ده‌خه‌نه ژێر باله‌خانه به‌رزه‌کان و ده‌یانته‌قیننه‌وه، ئه‌و ده‌یان هه‌زار

سهر بازهی که دیلاواریان داگیر کرده، به دهیان بلدوزهر و مه‌کینه‌ی گه‌وره ده‌ستده‌کن به تیکدانی زور له شوینه گرنه‌گه‌کانی شاره‌که، خه‌لک هه‌ندیکیان به‌ره و چیاکان هه‌لدین، هه‌ندیکیان ده‌بن به ژیر داروپه‌ردووی پوخاوی ماله‌کانیانه‌وه، هه‌ندیکیان تیر باران ده‌کرین، ئه‌وانه‌ی که ده‌میننه‌وه و به زیندووویی ده‌رده‌چن جگه له‌وه‌ی له ناو ویرانه و خه‌راباتی شاره‌که‌یاندای دریزه به ژیان بدهن چاریکی دییان نییه. له پینجه‌مین شه‌وی که‌وتنی دیلاواردا، سوپا سنووره‌کان ده‌کاته‌وه و پیکا به تالانچی و خه‌لکانی توپه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌دات برژینه ناو شاره‌که‌وه‌وه و ئه‌وه‌ی ده‌یانه‌ویت تالانیکه‌ن، من و ئه‌مین لاهور به لوری یه‌کێک له تالانکه‌ران که‌پاینه‌وه بو دیلاوار. دوا‌ی حه‌وت روژ به‌سهر داگیرکردنی دیلاواردا هیشتا شاره‌که نو‌قمی دو‌که‌ل و بوسو و ته‌پوتوزه، هه‌ندیک که‌په‌ک له‌که‌ل زه‌ویدا ته‌خت‌کرا‌بوون، هه‌ندیکیش زیانیکی وه‌هایان به‌ر نه‌که‌وت‌بوو. زیندانه‌کانی دیلاوار نه‌بیت وه‌ک خویان مابوون، ته‌واوی شوینه ده‌وله‌تییه‌کان خاپوور‌بوون، زانکۆی دیلاوار ته‌واو سووتابوو، موزه‌خانه‌که‌ی پروفیسور به‌هنام کرابوو به‌بنکه‌ی حه‌وانه‌وه‌ی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، وه‌زاره‌تی ئاوه‌دانی که ده‌که‌وته سه‌نته‌ری دیلاوار هیشتا هه‌ر گه‌ری لی هه‌لده‌ستا. له ماوه‌یه‌کی که‌مدا ده‌یان هه‌زار که‌س له خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار بو تالانکردن پڑانه دیلاواره‌وه، له زور جیگادا ته‌نیا که‌لوپه‌ل و خشل و پاره‌یان نه‌ده‌برد، به‌لکو خیزانه دیلاوارییه‌کانیان له مالی خویان ده‌رده‌کرد و ده‌چونه جیگا‌که‌یان. هیچ که‌س نه‌یده‌زانی سه‌ی ئه‌سلان یان قه‌ره‌قازانییه‌کان بو کۆی هه‌له‌هاتوون، له نا‌کاو زه‌وی قلیشتبوو و ئه‌وانی قووت دابوو. گردی جیلوه‌دار بوو به‌نیشته‌جینی فه‌رمانداری سهر‌بازی نو‌یی دیلاوار، «موهیب ماماد» له‌وی بنکه‌ی داکوتا و ماله‌که‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی کرد به‌کۆشکی نو‌یی فه‌رمانه‌روایی خۆی، هه‌موو ئه‌فسه‌ره بالا‌کانی دیکه‌ش چوونه ناو کۆشکه‌کانی دیکه‌ی گردی جیلوه‌دار و له‌وی نیشته‌جی‌بوون. له زور که‌په‌کدا بۆنی لاشه نه‌یده‌هیشت که‌س نزیک

بکه ویته وه، له هه ندى جىگادا سه دان پياوانى ديلاواريمان ده بىنى كه زنجير كرابووه ده ست و قاچيان و به ريز بۆ جىگايه كى ناديار ده بران، خه لكانى برسيمان بىنى كه هه ندى جار سه رباره كانى مه مه ده سار به رماوه ي خويان بۆ فريده دان تا بيخۆن. له هه يچ جىگايه ك ديلاوارييه كان به رگرييه كى تونديان پيشان نه دا، هه ندى جار وا ده ميينى وه ك ئه وه ي دلخوشين به م شكسته، پازيبين به م كوتاييه. ده لين موهيب «جهنگى ماماد» كه يه كه م شه و له ديلاوار خه وتووه، بۆ به يانى به خه يالىكى كه ليك ئاسووده وه هه ستاوه، ده لين په نجه ره كانى كر دۆته وه و دو كه لى سووتانى ديلاواري هه لمژيوه و كه ليك شادومان بووه، پيشتر له هه يچ جىگايه ك وا ئاسووده نه خه وتووه، شه ويكى بى خه ون ژياوه، بى مۆته كه. به يانى به ئه فسه ره كانى گووتووه «هه يچ سه ر زه ميينيك وه ك ديلاوار بۆ خه وتن خوش نيه».

ئهو پوژه كه من و ئه مين لاهور ده كه ينه ديلاوار، هه سته ده كه ين چيتر خه لكى ئه م شاره نين، كه س نانا سينه وه و كه س ناماننا سيته وه، دوو سال جهنگ به ئه ندازه ي سه د سالى غوربه ت شيوه و پوخسارى شوينه كان و مروقه كان ده گوڤيت. بريارمانداوه جارى ته نيا ناوه ساخته كانمان به كاربه ينين، جگه له و ناوانه، جگه له و شونا سنامانه هه يچ به لگه يه كى ترمان پى نيه بيسه لمينيت ئيمه كيين. دواى ئه م هه موو جهنگ و ويرانيه ئيمه چيتر به ئاسانى نابينه وه به ريتواري زه رياواري و زه هاو عه بدى جاران، به لكو بۆ ماوه يه كى زور دريژ هه ر جه سه ن تاج و ئه مين لاهورين، دوو مروقى ون و بيتشوناس و بى شار و بى نيشتمان. هه يچ شه ره ف و شانازيه ك له وه دا نابيين خه لكى ئه م دوو شاره بين. هه ردوو كه مان هه سته ده كه ين ئهو دوو ناوه له م دونيا درزيوانه دوورمان ده خه نه وه، ئهو ميژووه تاريك و پوژه ترسناكانه شمان له ياده وه ريده بۆ ده پاريزن كه نايبت بيرمان بچنه وه. من و ئهو يه كى كۆله پشتيكمان پيته كه پرؤفيسور شابه نده ر به ده ستى خوى بۆ پىچاوينه ته وه، ته نيا نان و خواردنى قوتو و هه نديك دارووى پيوست

و وزەبەخشی تىدايە، لەگەل دوو پارچە سابوون و جلی ژیرەوہ. دەمیک دەگەینە سەنتەری دىلاوار ھەلایەکی گەورەيە، ھەزاران کەس کۆبوونەتەوہ، قسە لەوہ دەکەن کە بۆقۇقىلە گیراوە و ئەمڕۆ لەم مەیدانەدا بە دەستی سکینان سەردەبەردییت. گەرچی بۆقۇقىلەم نەدیوہ، بەلام لە چیرۆکەکانی ئال موراوہ دەیناسم، ھەست بە ئالۆزی و وروژانیکی دەروونی گەورە دەکەم، دەزانم گەر ئال موراو لیزەبایە، گەر بەخۆی و چاوہ کز و لووتە زییکاویەکیەوہ ئیستا لەگەل مندایایە، ئەم دیمەنانە بەشینک بوون لە چیرۆکی ئەو، ئەمەین لاھور ھیندە ئەو دیمەنانەى بینوہ کە دەلیت «ئینسانم لە پیشچاو کەوتووہ». من دەمەویت دەستی بگرم و لەگەلمدا سەیری ئەم بەشەى کارەساتەکەش بکات، بەلام نایەویت... ئەمەین لاھور ھەستدەکات ئارەزوویەکی نەماوہ سەیری ئەم دیمەنانە بکات، لە دوینى شەوہوہ کە پیمان خستۆتە سەر خاکی دىلاوار ھەورەکان لەخەيال و خەونماندا نەماون، سەر بۆ ئاسمان بەرزدەکەمەوہ و سامالیکى شین و ڕوون دەبینم، ھەتاویک تەنیا دوکەلى ئاگرەکانى ناو شار بەریان گرتووہ، چیتەر ئاسەواریک لە ھەورە خوینینەکان دیار نییە. سەربازەکانى مەمەدحەسار دەبینم کە لە سەنتەرەکەدا سەکویەکی ئاسنینى بچوک دروستدەکەن. ئەوہ بەشینکە لە کولتوورى مەمەدحەسارییەکان کە جەلاد ھەمیشە دەیت لە جیگایەکی بەرزدا بوەستیت و بە شیوہیەک سەرى قوربانییەکەى پەڕینیت، کە لە ھەموو گۆشەيەکی مەیدانەکەوہ ببینریت. ئەمەین لاھور دەچیتە جیگایەکی دوور و من لە ناو حەشاماتەکەدا دەوہستم، سەربازەکانى مەمەدحەسار بەزۆر خەلکانى ماندوو و ترساو و بیخەوى دىلاوار دەدەنە پیش خویان و دەیانھینن بۆ مەیدانەکە تا بە چاوى خویان کوشتنى دوا جەنگاوہرى خویان ببینن. ئایا بۆقۇقىلە لە دىلاوار خۆشەویست بوو یان نا؟ نازانم. بەلام ئیستا ھەم غەم، ھەم شکست، ھەم بیناکى لە چاوہکاندا دەبینم... ھەست ناکەم ئەو شکستەى لە چاوى خەلکى دىلاواردایە، پەيوەندى بە بۆقۇقىلەوہ ھەیت،

شكستىكى قوولتر و درىزخايەنتەر، ئاماژەيە بۇ پۇچىك لە مېژە توچپاۋە و ھەلاھەلا بوۋە. لە سەرەتاي مەراسىمەكەدا جارىكى تر سىكىنان دەبىنمەۋە، دوو سالە ئومىدى ھەرە گەۋرەي سىكىنان ئەۋەبوۋە پۇژىك سەرى بوقۇقىلە بخاتە بىندەست و گەردنى بىتە ژىر چەقۇى خۇى. لەسەر ئەۋ سەكۈيەۋە سىكىنان ھاۋاردەكات ھەر ئەمىرۇ سۈيىد و پەيمانى خۇى جىيەجىدەكات. خۇى ۋەك نوينەرى خودا لەسەر زەۋى ناۋدەنىت و دوو چەقۇكەى دەستى بە زولفەقار دەشوبەينىت، بەلام دەنگى لەرزىكى تاييەتى تىدايە كە پىشتر لىم نەبىستۋە، دەنگى كەسكى ھەيە لە ناكاو ناخى پىرۋويىت لە ترسىكى كتۈپ. گەرچى مەيدانەكە پىرە لە سەربازى مەمەدخەسار، گەرچى خەلكى دىلاۋار لەژىر حوكمى چەقۇ و گوللەى سەربازە دىندەكانى موھىيدان، بەلام مەيدانەكە گىر و تىن و جۇشى دەرۋازەى فىردەۋسى نىيە. پەنگە ھۈكەى ئەۋە بىت جەنگ كۈتايى ھاتوۋە، دۇراۋەكان لەۋە بىتەزترن مەيدان نرخی ھەبىت، كۈشتىنى مۇۋىكى شكستخواردو خالىيە لە ھەر جۇش و خرۇشىك، سەركەۋتۋى راستەقىنە كەسكىكە لىدەگەرپى دۇراۋەكان بژىن و شكستى خۇيان بىيىن. ھەر سەركەۋتۋىك بە كۈشتىنى دۇراۋەكان دىلخۇش بىت، سەركەۋتۋىكەى ترستۈكە كە لە ھىزى خۇى دىلنیا نىيە. كاتىك بوقۇقىلەيان ھىنايە سەر سەكۈ چاۋيان بەستىۋوۋە، بەر لەۋەى بىكۈژن پەۋكەى سەرچاۋيان لابرەد و لىگەرەن بۇ دۈجار سەيرىكى ئەۋ خەشاماتە گەۋرەيە بىكات. ئەۋ بە پۇخسارىكى گەلىك ترساۋەۋە سەيرى مەيدانەكەى كرد، پىشتر تەنيا ۋەك جەلاد لەۋ جۇرە جىگايەندا ۋەستابو. مەن لەۋ باۋەرەدا نەبووم دۋاى ئەۋ ھەموۋ ماۋەيە، دۋاى سەربىرىنى سەدان كەس، ۋا لاۋاز ۋ ئەژنۇشل پۈۋەپۈۋى مەرگ بىتەۋە. چاۋانى پىرۋون لەسەرسامى ۋ خەپەسان، ۋەك باۋەرەكات، ۋەك ئەۋەى ۋايزانىيىت ئەۋەى لە خەۋنەكاندا بىنيۋىتى، بۇئەۋ تەنيا لە سنوۋرى خەۋندا دەمىتەۋە. بوقۇقىلە ۋەھا نىگاي خەلكى دەكرد، ۋەك ئەۋەى زولمىكى گەۋرەى لى بچىت، ۋەك ئەۋەى بى

گوناھىكى گەورە بىتت و بە ناھەق پوو بە پرووى سزاي وەھا بىيتەو. من توپە بووم لەو نىگا بىگوناھانە، بۇقۇقىلە و سكىنان بۆ من يەك كەس بوون، يەك جانەوەر بوون بە دوو سەرى جياوہ... ئەوہى يەككىيان سەرى ئەويديان دەپەراند، ھىچى لەو نەدەگۆرى كە ھەردووكيان سەرى جياوازی يەك مەخلوقن، ھەر دووكيان دوو بوونەوہرى ئاويتەين كە ھەمىشە يەك يەكتريان دروستكردوہ. لەو ساتەدا كە ھەستم بە ترس و لەرزى ناو جەستەى بۇقۇقىلە دەكرد، ھەستم بە ترسىكى گەورە لە دەست و نىگا و وەستان و رەفتارى سكىنانىشدا دەكرد. چەند بۇقۇقىلە دەترسا، ھىندەش سكىنان دەترسا، ساتىكى سەيربوو، ھەستمكرد ئەو تەنيا سكىنان نىيە كە بۇقۇقىلە سەردەپریت، بەلكو ھەردووكيان بە جۆرىك لە جۆرەكان يەكترى دەكوژن. بە درىژايى ئەم دوو سالە، جەنگ بووبوو بە جەنگى نيوان دوو جەلاد، كە مەردنى ھەر يەككىيان ماناي مەرگى ئەوى دىكەش بوو. سكىنان لە ھەر كەس باشتر دەيزانى كوشتتى بۇقۇقىلە، كوشتتى خوشىيەتى. بەزمى كوشتنەكە سارد و بى خروشان و بى گەرمى تىپەرى، ھات و ھاواری سەربازەكانى مەمەدحەسار و تالانچىيەكان نەيانتوانى بەسەر ئەو ترسەدا سەربكەون كە يەكجار بالى بەسەر ھەموواندا كىتابوو. فەرماندارى مەمەدحەسار بریارىداوو كە لاشەكەى بۇقۇقىلە و كەللەسەرەكەى تا بۆگەندەكات لە مەيداندا بىمىتتەو. بەلام ھەمان شەو، ھەوالى ئەوہ بلالووبوو، كە سكىنان خۆى كوشتوو... ئەو چەندە دروست بوو نازانم؟ بەلام لەو ئىوارەيەو سكىنان لە ھىچ جىگايەك و شويتىكى دىكە نەبينرا و ھىچ ھەوالىكى دىكەى لى نەبيسترا....

ئەو پۇژە من گەرامەوہ بۆ مال و ئەمىن لاھورىش چووہوہ بۆ باشورى دىلاوار تا لەوى بە دواى خانەوادە و خىزانىدا بگەریت. رىكەوتىن كە بۆ سبەى يەك بىيىنەوہ و پلانى پاشەپۇژ دابىژىن...

گه په کی ئیمه له و گه په کانه بوو که زیاننکی که می بهر که وتیوو، ماله که ی ئیمه وهک له که شتی نو خدا بوو بیت هر هیچ زیاننکی نه دیوو، که چوومه ژووری، خوشکه کاتم سه رسام سه یریانکردم و چاویان باوه پری نه ده کرد و له گهل دیتنی مندا کردیانه هاوار و قریکه و هله له و گریانن خۆشی. له کاتیکدا هه مووان چاوه پوانی هه والی مردنی زیندوو هه کان بوون، ئه وان به چاوی خویان زیندوو بوونه وهی مردوویه کیان ده بینن. هه لبت وهک نه ریتی هه میشه یی خوشکان و برایانی دیلاوار هه موو خویان گه یانده دۆخیکی پۆخی سهخت و خویان بورانده وه و به دهم فرمیسکه وه، خویان به ملی مندا هه لواسی. کهس باوه پری نه ده کرد له ناو ئه و ترس و دوکهل و بای کاره ساته دا، مردوویهک زیندوو بیته وه. من دوو سال بوو به مردوو حسابکرا بووم، وه فانتامه ی په سمیم بۆ دهرهاتیوو و له قهیدی بنه ماله و له نفوس سراپوو مه وه. له راستیدا گه پانه وهم بۆ مال په یوه ندیه کی به وه وه نه بوو که به ویت دلی خیزانه کهم خوشبکه م یان به ویت وهک کوپنکی باش بگه پیمه وه نامیزی خانه واده. من وهک هه میشه نه کوپری خانه واده بووم، نه کوپری شار، نه کوپری نیشتمان... کوپری گریاننک بووم که بۆ هیچ هو و به هانه یهک ناگه پیت، فرمیسکیک که ته نیا دیته خواری و دهیویت هه موو ئازاره کان له خۆیدا جی بکاته وه. من وهک حه سه ن

تاج گەرامەو ە بۆ مال نە ەك رېنواری زەریاواری... كە چوومە ژووری بو لای باوكم، ئەو لەسەر جیگا كەوتبوو. لە دەمی ئەو ەو ە بیستم كە مامە سیام لە پوژی دوو ەمی داگیرکردنی دیلاواردا لەگەل ژمارەیهك لە پیاوان و كاربەدەستانی دەولەتدا ەولی ەلەهاتنیان داو ە كەوتوونەتە بوسەى سەربازەكانى مەمەدخەسار و ەموو كوژراون. مەن دواتر و دواى پشكینیكى درێژ لە كۆمەلێك بەلگەنامە و دۆسیە بۆم دەركەوت كە لەو دوو سالاەدا مامە سیام چەندە لە كاری ترسناكەو ە ئالاو ە چ پولىكى خراپى لە تیربارانكردن و ئەشكەنجەدان و زیندانكردنى گەنجاندا بوو. باوكم لە جیگا كەى خۆیدا نیو ە گیان كەوتبوو، ەر لە ژوورە كۆنەكەى جارانى خۆیدا بوو، ژوورەكە تیشكى زۆر كەمى تێدا بوو، ەموو پەنجەرەكان بە پەردەى ئەستوور بەریان گیرابوو، باوكم لە ناو پیخەفەكەیدا تەنیا ەك تارماییەك دیاربوو. پیخەچوو جۆلە و ەستان و دانیشتنى ئاسایى نەبیت، زۆر پیرتر لە دوو سال لە مەو بەر دەردەكەوت، بیجامەیهكى خەت خەتى سبى و شینی لە بەردابوو لەگەل كلاویكى سبى بەندا، ەك ەمیشە پاك و تەمیز و تەراشكراو، بەلام چرچتر و بێحالتەر لە جارەن. بە ەوى بینینی مەو ە كەمێك خۆى لە جیگا كە بەرزكردەو ە و بەرلەو ەى ماچمبكات گووتى «لەو دوو سالاەدا تاكە مندالێك كە بیرم نەكردو ە تۆ بوویت، ژيانى تۆ ەچ كات لە دەستى مندا نەبوو، یان لە دەستى خۆندا بوو یان لە دەستى قەدەردا». تۆرەى و بێزارى پێو ە دیار نەبوو، پاش ئیستێك دەستى برد و لە ژیر سەرىنەكەیهو ە سى و ەفاتنامەى دەرھینا، ەر سێكیانى بە وردى سەیركرد و دوو ەمین دانەى رادەستى مەن كرد و گووتى «ئەو ە ەفاتنامەكەى خوتە. تۆ بە مردوو حیساب بوویت، ەلێگرە با لای خۆت بیت، رەنگە رۆژێك پێویستت پێى بێت تا بیسەلمینیت كە مردوویت». ەستەمكرد باوكم وادەزانیت مەن لە خەوندا سەردانی دەكەم، چەند زیاتر قسەمان بكردایە، زیاتر دلنیا دەبوو كە مەن لە خەوندا دەركەوتووم. گووتى «دلنیاى خوشك

و براکانت باوه پناکه ن که تو ده گه پیتته وه، هه ر جار یک من باسی ئه وه یان
 بۆ ده کهم، ده لێن بابه واز له م خه وه شله و بلانه ی خۆت به ینه، رینوار
 کوژراوه... ئه وه هه ر له شه وی یه که می جه نگدا کوژراوه». گووتم «بابه
 من خه ون نیم، من گه پراومه ته وه، جه نگ به شکست و ویرانبوونی دیناوار
 کوتایی هات». گووتی «له گه نجیمه وه من ته نیا خه ونی خۆشم بینیه،
 به لام هه میشه که سیک له خه ونه که دا دیت و پیم ده لیت ئه مه خه ون نییه.
 له راستیدا له ژیا ندا شتی خۆش پوونادات، چه ند پوژ له مه و پیش مامه
 سیاتیان کوشت، ئه وه یه ژیا ن». ئه وه یه که مجار بوو هه والی کوشتنی
 مامه سیام بیستم، به لام سارد و بیباک سه یری باوکم کرد و هیچم
 نه گووت. من ئیستا به ناو ویرانه کانی دیناواردا هاتبوومه ژووری و هیشتا
 بۆی سه دان لاشه ی گه نیوی سه رجاده کان له لووتمدا بوو. به دریزی
 پینگای گه رانه وه م له مه مه ده سه ره وه تا ئیره، ته نیا لاشه ی گه نجان و
 خه لکانی بن گونا هم بینبوو، هه والی هیچ مردنیک نه یده جو لاندیم. له و دوو
 ساله دا زۆر که م بییری مامه سیام کردبوو، ئه وه مه ودا یه ی که وتبووه نیوان
 من و ئه وه وه هه موو پر دیکی عاتیفی له نیوانماندا پچراندبوو، وه ک ئه وه
 بوو باسی مردنی که سیکم بۆ بکات که نایناسم، وه ک هه ر لاشه یه ک له و
 لاشانه ی ئیستا له کوچه و کولانه کاند که وتوون، وه ک هه ر مردوویه ک که
 گولله ی سه ربازه کانی مه مه ده سه رسار کوتاییان به ژیا نی هیناییت. من گووتم
 «شه ڕیکی سه خت بوو، مان و نه مان ته نیا مه سه له ی شانس بوو و هیچی
 تر». باوکم گووتی «له و دوو ساله دا مامه سیاتم وه ک تو ته نیا له خه وندا
 بینیه. له و کاته وه ی جه نگ دهستی پیکرد ئیتر سه ردانی منی نه کرد، ته نیا
 له خه ودا ده بینیم، به لام ئه وه هیچ له وه ناگوریت که بلیمه تیکی گه وره
 بوو، یه کینک بوو له گه وره ترین پیاوانی زه ریاواری. له و پوژه وه ی جه نگ
 دهستی پیکرد هه موو کاتی خۆی بۆ خزمه تی باغه وانه کان ته رخانکرد،
 ده لێن سه ی ئه سلان دوو جار خه لاتیکردوه. به لام که دیتته خه وم زۆر کاتی

ئەو قسانەمان نىيە». چىروكى كوزرانى دوو براكەمى بۇ گىرامەو، من نەگريام، ئەو بە شتىك لە ساردىيەو گوتى «بەسەرھاتەكە دەگەریتەو بە بۇ سالىك لەووەبەر، من چەندجاری تریش بۆم گىراویتەو، وەك چۆن بەردەوام باسى كوزرانى تۆش بۇ براكانت دەگىرمەو... ئەوانیش وەك تۆ زوو زوو دیتە خەوم».

هیچ ئارەزوویەكم نەبوو كە زور پىداگرى لەو بەكم كە من بە راستى گەراومەتەو، چونكە لە ئىستىكدا ھەموو شتەكان وەك خەونىكى ناخوش ھاتنە پىشچاوى خۆشم. منیش ھەستەم كە ئىستا باوكم لە خەوندا دەبینم، بۇ ساتىك چاوم لىكنا و تەواوى ژوورەكم وەك ژوورى ناو خەونىكى تارىك ھاتە پىشچاوى. هیچ مانایەكى نەبوو بە باوكم بلیم «من خەون نیم». ئەو زیاتر بەو دىلخۆش دەبوو كە من خەون بىم نە راستى. دواتر لە ریگای خوشك و براكانمەو زانیم كە سالىكى تەواو، ھەموو دیوارەكانى نىوان خەون و راستى لە سەرى باوكمدا روخاون و ئیتر ناتوانیت ئەو دوو دونیایە لە یەكتر جىابكاتەو.

ئەو شەو لە قاتى سەرەو، لە ژوورە كۆنەكەى خۆمدا خەوتم، جگە لە تەختى خەوكم و دۆلايتىك هیچ شتىك لە ژوورەكەدا نەمابوو. من هیچ كات ھەستم نەكردو كە ئەمە ژوورى منە... ئىستاش ئەو ھەستم نىيە كە ئىرە ژوورى منە. لە بەر پەنجەرەكەدا دەوەستم ... دەمەویت بگريم و ناتوانم... ترسى ھەرە گەرەى ژيانم ئەو یە پۆژىك بىت نەتوانم بگريم، وای چ كارەساتىك دەبىت گەر نەتوانم بگريم، مرقەكانى تر بە جەنگ دەژین، بە ئیمان، بە نىشتیمان، بە عەقىدە... بەلام من بە گریان دەژیم. من لەو كەسانەم كە تەنیا بە گریان دەتوانم پەيامى خۆم بە دونیا بگەیتم، گەر ترسە، گەر غەم ... گەر توپەییە، گەر خۆشەوېستى... گەر شادییە، گەر ناویندى، من تەنیا بە گریان دەتوانم شتىك بلیم. گریان هیچ كات

زمان نه‌بووه، شتی‌که پێش زمان، که‌ره‌سته‌ی پ‌و‌ح‌ی‌که پ‌اش‌ه‌کش‌ه‌یک‌ر‌د‌وه و گ‌ه‌را‌وه‌ت‌ه‌وه ب‌و ج‌ی‌گ‌ای‌ه‌ک به‌ر له ه‌ه‌ر گ‌وز‌ار‌ش‌ت و ق‌س‌ه‌یه‌ک... ئ‌ه‌و د‌ر‌ن‌ده‌یه‌ی م‌ن د‌ه‌م‌ب‌ی‌نی، ئ‌ه‌و پ‌اش‌ه‌کش‌ه‌ ق‌و‌و‌له‌ی له ئ‌ی‌ن‌س‌ان‌دا د‌ه‌م‌ب‌ی‌نی ب‌و ج‌ی‌گ‌او پ‌له‌ی د‌ر‌ن‌ده‌کان، پ‌اش‌ه‌کش‌ه‌ی ه‌ه‌مو‌و د‌و‌ن‌یا و ه‌ه‌مو‌و ج‌ی‌ه‌ان ب‌وو ب‌و پ‌ێش و‌ش‌ه، پ‌ێش ق‌س‌ه‌کرد‌ن. م‌ن له س‌ه‌ر‌ده‌م‌ی‌ک‌دا ژ‌ی‌ام، له ش‌ار‌ی‌ک‌دا ژ‌ی‌ام که زمان، و‌ش‌ه، ن‌وس‌ی‌ن ت‌ه‌ن‌یا که‌ره‌سته‌ی ف‌ری‌وی گ‌ه‌ور‌ه‌بو‌ون، له س‌ه‌ر‌ده‌می و‌ی‌زان‌ه و ج‌ه‌نگ‌ه گ‌ه‌ور‌ه‌کان‌دا، که م‌لی‌و‌نه‌ها م‌رو‌ف‌ ه‌ه‌ست و زمان و ع‌ه‌ق‌ل‌ی‌ان له د‌ه‌ست د‌ه‌د‌ه‌ن، م‌رو‌ف‌ ی‌ان د‌ه‌ب‌ی‌ت ب‌ی‌ت به‌ ج‌ه‌نگ‌او‌ه‌ر ی‌ان به‌ گ‌ر‌ی‌ن‌و‌ک. ئ‌ه‌وان‌ه‌ی د‌ه‌ب‌ن به‌ گ‌ر‌ی‌ن‌و‌ک که‌م‌ی‌نه‌یه‌کی ب‌چ‌و‌کن، ی‌اخ‌ود له‌وان‌ه‌یه‌ چ‌ه‌ند که‌س‌ی‌ک ب‌ن. ف‌رم‌ی‌س‌ک چ‌ه‌ک ن‌ی‌یه، م‌ن ب‌ۆ‌یه له‌م ج‌ه‌نگ‌دا به‌ ف‌رم‌ی‌س‌ک به‌ش‌دار‌ی‌م‌کرد ... چ‌ون‌که ت‌ه‌ن‌یا که‌ره‌سته‌یه‌ک ب‌ش‌ی‌ت له ج‌ه‌نگ‌دا به‌ش‌دار ب‌ی‌ت و چ‌ه‌ک نه‌ب‌ی‌ت ف‌رم‌ی‌س‌که. ئ‌ی‌ستا پ‌ر به‌ س‌ی‌یه‌کان‌م ه‌ه‌و‌ای د‌و‌که‌لا‌وی‌ی د‌ی‌لا‌وار ه‌ه‌ل‌ده‌م‌ژ‌م، ب‌ۆ‌نی ب‌را ک‌و‌ژ‌را‌وه‌کان‌م د‌ه‌که‌م و نا‌ت‌وان‌م ب‌گ‌ر‌ی‌م... ئ‌ای‌ا ج‌ه‌نگ ت‌ه‌وا‌و ب‌وو‌بو‌و؟ ئ‌ای‌ا م‌ن و‌ه‌ک ه‌ه‌مو‌و م‌ه‌خ‌ل‌و‌ق‌اته‌کان‌ی ت‌ر ه‌ه‌مو‌و ه‌ه‌سته‌کان‌م له د‌ه‌ست‌دا‌بو‌و، ئ‌ای‌ا و‌ی‌زان‌ه‌کان‌ی د‌ی‌لا‌وار و و‌ی‌زان‌ه‌کان‌ی پ‌‌و‌ح‌ی م‌ن ب‌وو‌بو‌ون به‌ ی‌ه‌ک‌ی‌ک؟ ... نا‌زان‌م. له‌و س‌اته‌دا که د‌و‌که‌لی و‌ی‌زان‌ه‌کان د‌ه‌چ‌و‌ون به‌ س‌ه‌ر‌م‌دا، ه‌ه‌س‌تم‌ده‌کرد ش‌ار به‌ ج‌و‌ر‌ی‌ک له ج‌و‌ره‌کان له‌د‌ای‌که‌د‌ی‌ته‌وه... ه‌ی‌چ ب‌ی‌ر‌و‌که‌یه‌کم نه‌بو‌و که د‌ه‌ب‌ی‌ت چ‌و‌ن له‌د‌ای‌ک ب‌ی‌ته‌وه، به‌لام د‌ی‌لا‌وار‌ی‌کی س‌و‌وتا‌و، د‌ی‌لا‌وار‌ی‌کی ش‌ه‌ل، د‌ی‌لا‌وار‌ی‌کی له خ‌و‌ی‌ندا ش‌ه‌لال له ژ‌ی‌ر ئ‌ه‌م خ‌و‌له‌م‌ی‌شه‌وه د‌ه‌ب‌ی‌ن‌را، د‌ی‌لا‌وار‌ی‌ک که م‌ن ه‌ی‌چ ش‌تی‌کم له‌س‌ه‌ر دا‌ه‌ات‌و‌وی نه‌د‌ه‌زان‌ی. ئ‌ه‌وه ب‌ر‌ی‌اری ژ‌ی‌ان‌م ب‌وو که و‌ه‌ک م‌رو‌ف‌ی‌ک، نه‌ و‌ه‌ک که‌س‌ی‌کی ئ‌ی‌ره، نه‌ و‌ه‌ک د‌ی‌لا‌وار‌ی‌یه‌ک له‌م ش‌اره‌دا ب‌م‌ی‌ن‌ه‌وه و به‌ی‌ل‌م ئ‌ه‌و د‌ی‌لا‌واره له‌د‌ای‌ک ب‌ی‌ت، د‌ی‌لا‌وار‌ی‌ک که ئ‌ی‌ستا ه‌ه‌مو‌و ج‌ه‌سته‌ی خ‌و‌ی‌ن و ب‌ر‌ی‌ن ب‌وو.

ژ‌و‌وره خ‌الی‌یه‌که‌م و‌ه‌ک ن‌ی‌شان‌ه‌یه‌ک ب‌وو ب‌و ه‌ه‌مو‌و ئ‌ه‌و پ‌و‌چ‌ی‌یه‌ی که ر‌اب‌ورد، ه‌ی‌چ ئ‌اره‌زو‌وی‌ه‌کم نه‌بو‌و ب‌ی‌ر‌س‌م ج‌له‌کان‌م و ک‌ت‌ی‌به‌کان‌م چ‌ی‌ان ل‌ی

هاتووه، له ناو ئه‌و هه‌موو ویرانه‌یه‌دا جووره پرسپاری وه‌ها چهند دلی ئازار دهدا، هینده‌ش بی‌مانا بوو. ده‌مه‌وێت هه‌موو شه‌و په‌نجه‌ره‌که بکه‌مه‌وه و بخه‌وم، دلم لای ئه‌مین لاهوره، ناو‌نیشانی ته‌واوی ماله‌که‌ی خومانم داوه‌تی تا گهر شتیک بوو خوی بکه‌ی‌نێته من... نازانم له‌ کویوه ژیان ده‌ست پێیکه‌مه‌وه، مرو‌ف ده‌توانی‌ت دوا‌ی عه‌شق، دوا‌ی مردنی ئازین، دوا‌ی نه‌خو‌شی و ئافات و کاره‌سات ژیان ده‌ست پێیکاته‌وه، به‌لام دوا‌ی جه‌نگ نا، دوا‌ی جه‌نگ مرو‌ف ناتوانی‌ت ژیان ده‌ست پێیکاته‌وه، ناتوانی‌ت وابکات وه‌ک ئه‌وه‌ی شتیک له‌ جیگایه‌کدا پچراوه و سه‌رله‌ نوی گری‌ی ده‌دینه‌وه، تو ده‌توانی‌ت ته‌نیا هه‌ندیک له‌و شتانه‌ی پو‌خا‌ون دروستیان‌بکه‌یته‌وه. هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ سه‌رده‌می جه‌نگدا ژیا‌ون، دواتر ته‌نیا توانی‌وانه‌ خه‌ریکی چاک‌کردن و تیمار‌کردنی ئه‌و ویرانه و برینانه‌بن که جه‌نگ له‌سه‌ر دیمه‌نی شاره‌کان، شو‌ینه‌کان، سروشت، جه‌سته، پو‌خ جیه‌یه‌شتووه. دوا‌ی جه‌نگ تا ماوه‌یه‌کی درێژ ناتوانین بیر له‌سه‌ره‌تا بکه‌یته‌وه، بیر له‌ نوی بکه‌ینه‌وه، ته‌نیا شتک بتوانین بیکه‌ین ئه‌وه‌یه جیهانی کۆن، دارمانه‌ گه‌وره‌کان وه‌ک خۆیان دروست‌بکه‌یته‌وه.

به‌ر له‌وه‌ی بخه‌وم ده‌رگای دۆلابه‌که ده‌که‌مه‌وه و وه‌قاتنامه‌که‌ی خۆم ده‌خمه‌ ناوی، جگه‌ له‌ به‌سته‌یه‌ک کاغه‌زی پێچراوه هیه‌چی دیکه‌ی تیندا نییه، ده‌ست‌ده‌بم به‌سته‌که ده‌که‌مه‌وه، وینه‌کانی قاسم وه‌لید و ئاسه‌ف بو‌رهان و مسته‌فا له‌یلانن پو‌ژتیک وینه‌ زیاده‌کانیانم هه‌لگرت، ده‌میک نیگاری گونا‌ه‌باریکی خه‌یا‌لیان کێشا. له‌سه‌ر زه‌وییه‌که دا‌ده‌نیشم و یه‌ک یه‌ک وینه‌کان سه‌یرده‌که‌م، ده‌یان وینه‌ن که هیه‌چ کامیان له‌ویدی ناچیت، ده‌یان وینه‌ن که تاقی‌کردنه‌وه‌ی هه‌له‌ی مرو‌فن له‌سه‌ر وینا‌کردنی شتیک که وینا‌ناکری‌ت، وینه‌ی پیا‌ویکن که هیه‌چ کات نه‌یان‌زانیه‌وه کینه و چیه‌ و له‌ کی ده‌چیت، وینه‌یه‌که ده‌توانین تا قیامه‌ت تاقی‌کردنه‌وه‌ی له‌سه‌ر بکه‌ین... ده‌یان و هه‌زاران سکچی تری بو‌ دروست‌بکه‌ین، به‌لام دوا‌جار وه‌ک خه‌ونیک ده‌مینێته‌وه که

مه‌حاله بتوانین شیوه‌ی پنبه‌خسین. سه‌یری دوکله‌کان ده‌که‌م، سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م، دانیام دوژمنیک که له خه‌ونه‌کانماندا دروستیده‌که‌ین، ناتوانین بو ئه‌به‌د هه‌ر له خه‌ونه‌کانماندا دیلیبکه‌ین، دوژمنیک که له سه‌ره‌تاوه‌ و هک دوژمن هه‌لیده‌یژیرین، له هه‌ر یۆته‌یه‌کدا به‌سترایته‌وه‌ و له پشت هه‌ر خه‌ونیکه‌وه‌ هه‌لگیراییت، دواتر هه‌ر دیته‌ده‌ری. ئیستا دوا‌ی ئه‌و هه‌موو خه‌راباته‌ ده‌پرسم: ئایا ده‌کرا دوژمن دروست نه‌که‌ین؟ نا، گه‌ر دوژمنمان دروست نه‌کردایه‌ چیمان بکردایه‌، گه‌ر دوژمن ئیمه‌ی دروست نه‌کردایه‌ چیمان بکردایه‌؟ ئه‌م سکینچانه‌ چیین، جگه‌ له کۆمه‌لیک هیلکاری و تاقیکردنه‌وه‌ که هه‌ر یه‌که‌مان به‌رده‌وام به‌ خه‌یال ده‌یکیشین، چ یه‌کینک له ئیمه‌ ده‌یان سکینچی خه‌یالی دوژمن له سه‌ریدا نییه‌؟ ئیستا بو یه‌که‌م جار شتیک له دکتۆری مام تیده‌گه‌یشتم ... ئه‌م هه‌موو وزه‌ ویرانکاره‌ی که دوو ساله‌ ئه‌م سه‌رزهمینه‌ ویرانده‌کات، بچووبایه‌ بو کۆی، گه‌ر له جه‌نگیکی وه‌ها خویناویدا، گه‌ر له‌م ویرانکردنه‌ په‌یتا‌په‌یتایه‌ی خۆمان و ئه‌وانی دیدا خالی نه‌بایه‌ته‌وه‌. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌زانم که ده‌یان ساله‌ دیلاوار له ناخی ترساوی خویدا پوخساری ئه‌م پیاوه‌ ترساناکانه‌ ده‌بینیت... بیرده‌که‌مه‌وه‌ و دانیام، هیچ گه‌شبینیه‌کی درۆزن ئه‌م جه‌نگه‌ی نه‌ده‌وه‌ستان، هیچ شتیک نه‌بوو بتوانیت به‌ر به‌م کاره‌ساته‌ بگریت، جه‌نگیک بوو جه‌نگی هه‌موومان، جه‌نگی دۆراو و جه‌نگی براوه‌کان... ئه‌وه‌ی دیلاوار ئه‌م شه‌ره‌ی دۆران، ئه‌وه‌ی ئه‌م شاره‌ خاپوور بوو، ئه‌وه‌ مانای ئه‌وه‌ نییه‌ که ئیمه‌ بیخه‌تاین. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌لیم «دیلاوار ئه‌وه‌ تۆیت، که بو دوژمن ده‌گه‌رایت». به‌ په‌له‌ له ژووره‌که‌م داده‌بزم و داوا‌ی چه‌رخیک یان شقارته‌یه‌ک له خوشکه‌کانم ده‌که‌م، ده‌گه‌ریمه‌وه‌ سه‌ری و له به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌که‌دا ده‌وه‌ستم و به‌ هیمنی وینه‌کان گرده‌دم، ده‌مه‌ویت دوکله‌ و خۆله‌میشه‌که‌یان تیکه‌ل به‌ دوکله‌ و خۆله‌میشی دیلاوار بیتته‌وه‌، وینه‌کان ده‌سووتین و با به‌گه‌روه‌ ده‌یانبات، هه‌سته‌ده‌که‌م ئه‌وه‌ی له دیلاوار بوی

دەگەرايىن دۆزيمانەو، ئەوھى قاسم وئاسەف و مستەفا سەكیچيان كيشا، ئەوھى ھەزاران لە خەونەكانياندا دەيانيني، ئیدی خۆی لیژە، دۆزمن چیتەر وینەیهك یان خەیاڵیک نییه، بەلكو ئیستا و پاشەپوژی دیلاواری. ئەوانەى پوژیک وەك شیر بە دواى دۆزمندا دەگەرین، زۆرجار دەگەنە جیگایەك كە دەبیت وەك مشك، خۆيانى لى بشارنەو. سەر بە زەدەكەمەو و ئاسمانیكى سامالى دەمەو ئیواران دەبینم. تا چاو بربكات سەیری ھەندیک لە پارچە كاغەزە سووتاوەكان دەكەم كە با دەیانبات، سەیری دوکەلى وینەكان و دوکەلى حەقیقەت دەكەم پێكەو تیکە لاودەبن و بەسەر دیلاوارد! پەخشدەبنەو. تەنیا شتیک ئاسوودەم دەكات ئەوھە كە لە ناو ھەموو ئەم ئوقیانوسە تاریكەدا مەرووف دواجار پەنگە بتوانیت یەكێك پزگار بركات. خۆشحالم من لەو ھەموو ماوێدا، لەو ھەموو سەختیەدا، دەستم لە ئەمین لاھور بەرنەدا، خۆشحالم پروفیسۆر شاھەندەریك لەسەر زەوى ھەیه كە ئیمەى پزگار كەرد، ھەمیشە لە بەرچاومە بە ریشە سپى و قزە رەشەكانیئەو، بە چاویلکەكەى دەستیئەو، بە قیافەتیکەو كە ئارامى و دنیایى دەھیتیت، دەلێت «سەیركە ھەتا مەرووفى ترستۆكى وەك منیش كەر بیهویت دەتوانیت كەسانیک پزگار بركات»... چاو دادەخەم و دەبینم بە خۆى و چەترەكەئەو لە مەیدانى دەروازەى فیردەوس دەپەریتەو و دەچیت بۆ جیگایەكى نادیار. شەویك بە منى گووت «ئەوھى مانا دەدات بەم ئیشەى من و پروفیسۆر بەھنام، ئەوھە نییە ژمارەى كوژراوەكان كە مەر دەكەینەو، بەلكو مانای راستەقینەى لەوھەدايە كە دەشیت شتیک بوونى ھەبیت ناوى پزگاریى بیت. ھەتا لە ناوھەراستى دۆزەخیشدا، ھەتا لە ناو جەرگەى گەر و بلیسەى ئاگرى جەھەنمیشدا، دەبیت شتیک ھەبیت ناوى نەجات بیت، ناوى دەرباز بوون بیت».

به‌ر له هه‌ر شت، من ده‌بیت هه‌موو ئه‌و کون و که‌له‌به‌رانه بگرم که ده‌شیت له یاده‌وریمدا دروست بین، ده‌مه‌ویت بگه‌ریمه‌وه بۆ هه‌ر جیگایه‌ک که میژووی من و میژووی دیلاوار به‌یه‌که‌وه گریده‌داته‌وه .... له‌سه‌ر جیگا که‌م پالده‌که‌وم و بیر له ئال موراد ده‌که‌مه‌وه، ده‌مه‌ویت بچمه ئه‌و ژووره و به‌ر ئه‌و په‌نجه‌ره‌یه‌ی که له‌ویوه ته‌قه‌ی له فه‌رماندار کردوه، هه‌زه‌که‌م بزانم ئیستا له کوینه. به‌لام ده‌نگیک له ناخدا پێم ده‌لێت که جاریکی دی نایبینمه‌وه. له خۆم ده‌پرسم «ده‌بیت خۆشه‌خت بیت؟ ده‌بیت گه‌یشتیته ئه‌و جیگایه‌ی که خۆی ده‌یه‌ویت؟ ده‌بیت پۆژیک له پۆژان هه‌تا گه‌ر له پیریدا بووه بیر له گه‌رانه‌وه بکاته‌وه؟». زۆرجار هه‌ولده‌دم که رقم لێی بیت، که بیرى نه‌که‌م، که پوخساری له پیشچاوم بسرمه‌وه، به‌لام ناتوانم... له‌گه‌ل ئه‌و خه‌یالاتانه‌دا خه‌وم پێداده‌که‌ویت و شه‌ویکی ئارام، به‌لام درێژ و تاریک ده‌به‌مه‌سه‌ر.

***

دوای دوو هه‌فته له گرتی دیلاوار، هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له کوشتن و سووتاندن و پوخاندن بێزارده‌بن. تا ئه‌ندازه‌ی تیربوون له خه‌لک تیربارانده‌که‌ن و له گه‌نجان سه‌رده‌بن، زۆربه‌ی سه‌نته‌ره گرنه‌که‌ان ده‌سووتین، شاریکی نیمچه پوخاو و تیکشکاو به‌جیده‌هێلن و زۆرینه‌ی هیزه شه‌رکه‌ره‌کانیان ده‌به‌نه ده‌ره‌وه‌ی شار. شاریکه بێ بیمارستان، بێ ئاو، بێ کاره‌با، پڕ له بۆنی مردن و ته‌نهایی. هه‌ر هه‌فته‌ی یه‌که‌م کوپه‌ بچکۆله‌که‌ی عه‌بدولسه‌لام ماروفی، که ناوی موخته‌سه‌می ماروفیه وه‌ک فه‌رماندار داده‌نێن و به‌ چوار پاوێژکاری خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار ئابلقه‌ی ده‌دن. به‌ فه‌رمانی فه‌رمانداری نوێ، هه‌موو ئه‌وانه‌ی که به‌زیندوویی ماون، ده‌بیت ده‌ستبکه‌نه‌وه به‌ ژیان. وه‌کو چۆن لێره مردن به‌ فه‌رمانه، ژیانیش هه‌ر به‌ فه‌رمانه. دوای دوو هه‌فته، ئیدی ژیان ده‌ست پیده‌کاته‌وه،

ئىدى قوتابىيەكان دەگەرپنەوہ بۇ قوتابخانەكانيان و وەك ئۇوہ وايە ھىچ نەبووبىت، مەن دەچمە دەرى و سەيرى ئۇ دايەك و باوكانە دەكەم كە ھىشتا زىندوون و لە ناو داروپەردوى ويرانەكاندا مەدالەكانيان دەبەن بۇ قوتابخانە، سەيرى ئۇ فەرمانبەرانە دەكەم كە بە پەلە بەرەو سەرکار دەروڭ، سەيرى ئۇ دوكاندار و فروشىارانەى كە بە پەلە دوكانەكانيان دەكەنەوہ... ئاسوودەگى و بەختەوہرىيەكى نەيتى لە چاوى ھەموواندايە، بە فەرمانى فەرماندار، ئۇوانەى لە دەزگای پۇلىسى كۆن كاريانكردوہ و زىندون، دەتوانن بگەرپنەوہ سەر كاری خۇيان. ھىزەكانى مەمەدحەسار تەنيا بوار بە ھىزىكى پۇلىس و ئىدارەيەكى مەدەنى لە دىلاوار دەدەن. لە كۆبوونەوہيەكى بچوكدا كە ھەندىك لە بنەمالەكانى دىلاوار تىيدا بەشدارن، بابەعلی وەزىرى كە تازە لە زىندان ھاتوتە دەر، دەكرىت بە بەريوہبەرى نويى پولىس. ژيان، ھىمەن و سادە دەست پىدەكاتەوہ. بەلام شارەكە پىكرا قسە لەوہ دەكەن كە چەندىن شەوہ كەس خەون نابىنىت. بەلام مەن وا نىم، مەن ھەر خەون دەبىنم، خەونەكانم ھىچ مانايەكان نىيە، ھىچ نەزمىكان نىيە، ھىچ شىتىكى ديارىكراوم پى نالەن، بەلام خەونن و دەيانىنم. ئايا بە راست ھەموو دىلاوار خەون نابىنىت؟ ... ئايا ھەموو شارەكە پىكەوہ و بۇ ھەتاهەتايە، بە يەكجار خەونەكانى خۇيان قووتداوہتەوہ و چىتر خەون نابىنن؟ يان ئۇوہش نمايشىكى ترە كە دەبىت ھەموومان تىيدا بەشدارىن، ھەموو پىكەوہ خەونەكانمان بشارىنەوہ، ھەموو پىكەوہ بىخىكىنن تا بۇ ھەمىشە لە يەك بچىن، تا ھەمىشە دىلاوارى بىن، لە ئازايى و ملکہ چىدا، لە خەون و بىخەونىدا، لە جەنگ و لە كۆيلەبىدا؟ .

مەن بۇ دوو ھەفتە بەردەوام بەيانيان زوو دەچمە دەرى و شەو بو خەوتن دەگەرپنەوہ، سەيرى مەمەدحەسارىيەكان دەكەم مالەكان و دوكانەكان و كۆگاكان تالاندەكەن، سەيرى قەيسەرى و بازارەكان دەكەم كە ھەندىكان سووتاون و ھەندىكان كراونەتەوہ و ھەندىكان ھىشتا ھەر داخراون، زور

كوچه هيشتا هه به ستراره و هه نديك تپى تاييهت كه له لايهن فهرماندارى نوپوه دانراون لاشهكان دهردههينن و له گوږى دهستهجه معيدا دهياننيژن. دهچمه وه بۇ جىگاي موزهخانه كهى پرؤفيسور بههنام و دهبينم كه هيزهكانى مه مه دهسه سار چؤلياكردوه و قفلنكى كه و ره له دهرگاكهى دراوه. دوو جار له گهل ئه مين لاهور يهك دهبينن، دهليت كه داىكى و براكهى باشن و دهبيت له داهاتوودا ئيشيك بدؤزيتيه وه تا بتوانيت بژى. يه كه م هه والى پرؤفيسور بههنام له ده مى ئه وه وه وهرده گرم، به پنى زانياريه كانى ئه و كه له خزمه كانى خوى بيستويى. پرؤفيسور شهش مانگ دواى له گيرانى له لايهن سهى ئه سلانه وه گوازراوه ته وه بۇ زيندانىكى دى له دهره وهى شار و له وى دادگايه كى كورت كراوه و له گهل كۆمه لىك نوسه ر و ميژوونوسى ديكهى دىلاواردا به تومه تى خيانهت تيربارانكراون. ئه و دهليت تاكه شتيك له پرؤفيسور له زيندانه وه هاتوته دهرى، دوو نامه يه كه به ر له مردنى به نهينى نوسيونى، يه كى كيان بۇ كچه كهى و يه كى كيان بۇ پرؤفيسور شابه نده ر. ئه و كه سهى قسه كانى بۇ ئه مين لاهور كردوه گووتويى ئىستا هه ردوو نامه كه لاي كچه كهى پرؤفيسور بههنام و به سته زمانه ريگايهك شك نابات، نامه كه بگه ينيته دهست پرؤفيسور شابه نده ر. ئه و خولياى ئه وه دهخاته سه زمانه وه بچين و كچه كهى پرؤفيسور بدؤزينه وه، لايه نيكه م تا هه ولبدهين دوا نامه ي پياويكى وهك پرؤفيسور بههنام بگه ينين به پرؤفيسور شابه نده ر.

خۆم وهك رينوارى زه ريارارى به كچه كهى پرؤفيسور بههنام ده ناسينم، تا باوه رم پى بكات. هه موو چيرۆكى خۆم و ئه مين لاهور له نوكه وه ده گيرمه وه، كيژه كه هه ر به گومانه ايتمان. تا وشه ي نهينى «هه وره كانى نانيال» نادر كينم، خانم ئاماده ناييت گويمان لى بگريت. هه ر گوينى له و دوو وشه يه ده بيت رووى ده گه شيته وه و به و په رى جيدييهت و دلئايى له لاما ن داده نيشيت. كچه كهى پرؤفيسور بههنام كه سيكه وهك باوكى، بچكوله و لاواز، به ناوچاوانىكى بلند و قژىكى پره وه، به هه مان زه رده خه نه وه كه

زۆربەى كات لە سەر لىنوى پرۇفيسۆرىش بوو. پىندەچىت كچىكى تەنيا بىت، ئىستا لە مالى پورىكى لە دىلاوارى پۆژھەلات دەژى. مالهەكە تا بلىتى سادە و ئاسايىيە، كچەكەى پرۇفيسۆر ماكسىيەكى ژنانەى درىژى لە بەردايە و ەك باوكى كىتىكى بە دەستەوہە. بە غەمگىنى دەلىت «باوكم ھەموو كاروبارى مۆزەخانەكەى بۆ من جىھىشتوو، ئەو ئەركەى داوہ بەسەر مندا كە تا دەتوانم مۆزەخانەكە بيارىزم و كىتىخانەكەى لە فەوتان رزگارېكەم. سەربازەكانى مەمەدحەسار و پىشتىرىش ئەو كەسانەى كە سەى ئەسلان كرىبوونى بە پاسەوان، زىانىكى زورىان لە ھەموو بىناكە داوہ، بەشىكى كىتىخانە و ئاسەوارەكان تەلەفبوون، بەلام زۆر شتىش ەك خۆى ماوہ، بەپنى سەنەد و بەلگەى دائىرەى مولكىيەت مۆزەخانەكە ئىستا مولكى منە. من سالىك خەرىكى ھاتوچۆ بووم تا مولكىيەتى جىگاكە ھاتەو بەلاى مندا. من ئومىدىكى زۆرم نىيە دەسەلاتى تازە لە دىلاوار بەپلىت لە داھاتووى نىكدا مۆزەخانەكە بكەينەو، بەلام دەپىت ئىشى تىدابكەم و ئامادەبىكەم «. من سەيرى «نادىن» خانم دەكەم و دەلىم «خانم من مېژوونوس نىم، شتىكى ئەوتۆ لە مېژوو نازانم. نامەوت ھىچ شتىك ھەلبىگرم يان بىپارىزم ... حەزم لە ھىچ شتىكى كۆن نىيە، بەلام دەمەوت لە شوپىنىكدا بژىم، مەزۇف ئومىدىكى بە نەجات و دەربازبوون ھەپىت، ھەر ئەوہندە. ئەو مۆزەخانەيەى لای من ەك بىكەيەكە بۆ ئەو ئومىندە».

نەمدەويست ھىچى تر بلىم، باوہرم بە ھىچ عەقىدە و فەلسەفەيەك نەبوو، بەلام دەمويست ئەو كارەى لەگەل پرۇفيسۆردا دەستم پىكردوہ درىژەى پىندەم. دەزانم ھەمىشە مەزۇتىك ھەيەكە دەپىت رزگارېكەين... ئىستا پىويستىم بەم خانمە بوو، پىويستىم بەم مۆزەخانەيە بوو تا بەو ئىشە ھەستم. من نامەكەى پرۇفيسۆر شابەندەر وەردەگرم و پەيمان بە خاتوو نادىن دەدەم كە پەيامەكەى باوكى دەگەينمە جىگای خۆى. نادىن خانم دەلىت «باوكم لە نامەكەيدا بۆ من داواى كردوہ ھەمىشە بۆ راوێژ و

پرسوپا، پرس به پروفیسۆر شابه‌نده‌ر بکه‌م. له مالى ئيمه هه‌موو ده‌زانين باوکم و پروفیسۆر شابه‌نده‌ر گه‌رچى له گه‌نجيه‌وه يه‌کتريان نه‌بينيوو، به‌لام دۆستى هه‌ره‌ نزیکى يه‌ک بوون. له هه‌موو ئه‌و سالانه‌ى دوايیدا، به‌رده‌وام مالى ئيمه‌ ميوانیکى غه‌ریبى لى بووه، باوکم هه‌میشه‌ ده‌یگوت هاو‌پى قاسمن. ئه‌و دوو وشه‌يه‌ به‌س بوون بۆئه‌وه‌ى هه‌موومان پ‌يز له‌و غه‌ریبانه‌ بگ‌رين».

من له‌ ناو ئه‌و خه‌لكانه‌دا كه‌ هاتوون بۆ د‌یلاوار كه‌س‌يک ده‌دۆزمه‌وه كه‌ زۆر جار بۆ كارى چاپ هاتۆته‌ چاپخانه‌كه‌ و نامه‌كه‌ى پروفیسۆرى پ‌ندا ده‌نیرم. خۆشم نامه‌يه‌ك بۆ پروفیسۆر ده‌نوسم و داواى لى ده‌كه‌م باوه‌رى پ‌تم ب‌یت، داواى لى ده‌كه‌م چه‌ند سال چى له‌گه‌ل پروفیسۆردا ك‌ردوه‌ له‌گه‌ل مندا در‌یژه‌ى پ‌یدات، به‌ قوتابيه‌كى بچوك و هاوكاریكى خۆى و پروفیسۆر به‌ه‌نامم دا‌بنیت. پروفیسۆر ده‌زانیت هه‌موو شته‌كان چه‌ند ترسناكن... د‌یلاوار بووه‌ به‌ ج‌يگايه‌كى تاريك و پ‌ر مه‌ترسى. به‌لام من ده‌مه‌ویت به‌رده‌وام ب‌ين... ده‌مه‌ویت.

هه‌موو ئه‌و ماوه‌يه‌ ب‌يهوده‌ و بى مه‌به‌ست ته‌نيا به‌ كوچه‌ و كۆلانه‌كانى د‌یلاواردا ده‌سو‌پ‌يمه‌وه. ئ‌یواره‌يه‌ك ب‌پ‌يارده‌دم ب‌چم بۆ گه‌ر كه‌یه‌كى غه‌فارىی تا داىكى ئال موراد ب‌ينم. پاش گه‌رانیكى زۆر ده‌گه‌مه‌ به‌رده‌م ماله‌كه‌يان. خۆمى پ‌نده‌ناس‌ينم «من چه‌س‌ن تاجم به‌ ئه‌سل خه‌لكى ئه‌لائاباد، دوو سال له‌ مه‌وبه‌ر كو‌ر كه‌ى ئ‌یوه‌ ئال مورادم له‌ مه‌مه‌دحه‌سار ب‌ينيوه، ئه‌و منى راسپارد گه‌ر پ‌وژيک ر‌يمكه‌وته‌ د‌یلاوار ب‌يم و پ‌يتان ب‌ل‌يم كو‌ر كه‌تان كاتى خۆى به‌ سه‌لامه‌ت له‌ د‌یلاوار ده‌رچوووه‌ و به‌ نه‌يتى له‌ مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه‌ چوووه‌ بۆ به‌نده‌ره‌كانى باشوور، تا له‌و‌یوه‌ ب‌توان‌یت به‌ره‌و خۆرئاوا سه‌فه‌ربكات، يان هه‌ر ج‌يگايه‌كى ت‌رى د‌ونيا». داىكى له‌و ژنانه‌يه‌ كه‌ به‌ته‌من گه‌نجه‌، به‌لام ده‌رد و ماندو‌يتى و به‌دبه‌ختى پ‌يريانك‌ردوه‌، ك‌راس‌يکى

ئاو دامانى لە بەردايە، دەموچاویکی رەق و باریک و پیستیکی سپی و کال، دوو چاوی بچوک و تیز، وەك چاوانی كۆرەمەى. بە هێمنی سەیرمەكەت و هەست ناكەم شتیکی تایبەتى لە چاويدا بیت. وەك من چاوەروانمەكرد نەگرایا، نەكەوت بە سەر ملەدا و شینەنبكات، پەرۆشییەكى تیندا نەبوو... منیش نەگرایام، منیش كە دەبوو بە راستی لێردا بگرایم، هەموو شتیكم سارد و بێزە و بێ هەلچوون گێرایەو. دایكى داوەتى نەكردمە مال و بە گسكێكەو لە دەستیدا گووتى «بەرلەوێ بیبەن و بیکەن بە پیاوكوژ، كۆرى من بوو... بەلام لەو پۆژەوێ بردیان و شارديانەو، ئیتر زانیم كۆرى من نییە. ئینسان هەر بەوە ناییت بە پیاوكوژ بێ خەتایەك بكۆژیت، بەوێش دەبیت بە پیاوكوژ گەر تاوانبارترین و خەتاكارترین كەس بكۆژیت. كەس هیچ بەهانیەكم بۆ نەهێتەو، كە تۆ لە یەك پیاوكوژ خوش بوویت وەك ئەوێە لە هەرچى دەعبا و جینایەتكار و قەتلچى دونیایە خوش بووبیت. لەو پۆژەوێ كە تەنگینى ژەنگاویان دایە دەست و چووە ناو ئەو سەگانه، زانیم عاقیبەتى چیبە ... وادەزانى ئەمانە قسەى ئێستەمن، نەخیر ... من ئەم شتانەم لە یەكەم پۆژەوێ پێ گووتوو». نازانم بایم چى. بەلام دلنایام كە نەگەرانیەوێ ئال موراو بۆ لای دایكى، باس نەكردنى لە حیاكایەتەكاندا، كێبوونى بەرامبەرى، سەرەلگرتنى لەوێە هاتوو كە ئەم ژنەى ناسیو. بە تورپییەو گووتى «لە منداڵییەو پێم گووت، درۆت لێدەبوورم، دزیت لێ دەبوورم، بەلام یەك شتت لێ نابوورم، كوشتن. من دەلیم گەر خوداش هەقى كوشتنى دايتە ئینسان، بەشەر بۆى نییە ئەو هەقە بەكاربەیتیت. سەیربەكە... ئەم شارە بۆ ویران بوو، گەر لە یەكەم جارەو ئینسان كوشتنى حەرامبەردایە، ئەم شارە ئێستا بەم جورە دەبوو؟ ئاوا كاول دەبوو؟ ئەم ژیانە ئاوا دەبوو؟ من ئەم دەرد و چەرمەسەرییەم بەسەر دەهات؟». چاوەرێنى ئەو نەبووم، قسەى وا لە دایكى ئال موراو بپیستم. منیش دەمزانی ئال موراو پیاوكوژە، هەتا زور

له و زیاترم ده زانی، به لām له قوولایی دلّه وه ئه ووم به خشییوو، هیچ کات و هیچ ساتنیک وهک بکوژ و درنده سهیرم نه کردبوو ... بۆ؟ نازانم. ئایا له بهر ئه وه بوو خۆی له پیاو کوژ نه ده چوو؟ له بهر ئه وه بوو زور راستگو بوو له که لمد؟ له بهر ئه وه بوو، توانایه کی گه وره ی له گیرانه وه ی چیرۆکدا هه بوو که منی سه رسام ده کرد؟ یان له بهر ئه وه بوو که له بهر هتدا ئال موراد بیگونا هه بوو، رۆحی پیاو کوژی نه بوو، جاریک له به زمیکه وه ئالابوو و ئیتر تا کوتایی، تا هه له اتنی نه یوانیبوو بوه ستیت، نه یزانی بوو چون کوتایی پی بهینیت؟ - دایکی وهک بیه ویت من ده ربکات به تور به ییه وه گسکه که ی دهستی راوه شانده و گووتی «خه لکی ئه لآ ئابادیت، خه لکی هه ر کویت، برۆ به ریکای خۆته وه، نامه ویت هیچ بزانه. هه زار جار خیرت بنوسیت و ته شه کور بۆ هیلا کیت. ئه وه ی من دایکم، ئه وه ی تاقه مندالم بووه، ئه وه ی له گلینه ی خۆم خۆشترم و یستوه. مه عنای ئه وه نییه که پیاو کوشتن قه بوو لیکه م... بمه خشه به قوربان، له کوینه هاتوویت بچۆره وه بو ئه وئ... سه لامم بگه یته ئه لآ ئاباد».

من ده بوو مالی مامۆستا سمکو سو هه یبیش بچم، ئه وه سویندیک بوو بو ئال مورادم خواردبوو که پۆژنیک گه رامه وه دیلاوار، دیدهنی مامۆستا سو هه یب بکه م. دوزینه وه ی مالی ئه وان ئاسان بوو، خۆی ده رگا که ی بۆ کردمه وه و گووتی «ها به قوربان، ئه مرکه ... فهرموو چاوه که م». من خۆم پیناساند «من ناوم هه سه ن تاجه، خه لکی ئه لآ ئابادم، دوو سال له مه بهر له شاری مه مه ده سار به خزمه تی که سیک گه یشتم ناویان ئال موراد بوو، ئه و به منی گووت که بیم و سه ردانی ئتوه بکه م». مامۆستا سو هه یب هه ر ناوی ئال مورادی بیست قوڵی گرتم و گووتی «سووک قسه بکه، عاسمان، ئه وه تو ده لینی چی، وای هه رک به سه ر باو کم، کوپه یه کی ئه و ناوه ی گوی لی بیت، شه ش پشتم قورده کریت به سه ریاندا ... ناوی مه به ... بو خاتری ئه لآ». من گووتم «ده ی ده ور و زه مان گۆراوه، ئیستا له دیلاوار کوته ک

به دهست كه سانيكى ترن، ئيتتر ترسى ناويت، بويه ناوم هينا». ماموستا سوهيب گووتى «دهى قابيله نه زانم، بهس من دوو سالم دهويت، تا ترسى ئه و دهو و زه مانهش له ميشكمدا دهسپته وه، قابيله من به چى ده زانيت». من گووتم «ماموستا من هاتووم، ئه و بالندهيه بينم كه ئه و هاوړيه مان ده يگووت تۆ له پهړى بالندهكان دروستيده كه يت... په يكه رى بالندهيك له پهړى هه رچى بالندهى دونيايه». ماموستا سوهيب چاوانى كرايه وه و به سه رسامى و خو شيبه وه سه يرى منى كرد و گووتى «تو شه ردف به راسته، تۆ له ئه لانا باده وه هاتوويت، بۆ ئه وهى ئه و بالندهيه بينيت؟ ... بلئى به ئه سحابه بۆ ئه وه هاتووم». من دلنیا مكرده وه كه به تاييه ت له ئه لانا باده وه بۆ ئه وه و هه ندېك ورده ئيشى تر هاتووم. گووتى «يه عنى خوانه ناسى لامه زه ب ئه و ريگا خه ته رت بۆ ئه وه بريوه ئه و بالندهيه بينيت؟». گووتم «يىگومان، تۆ له و باوه ردا نيت كه ئه و بالندهيه وه ها به نرخه، شايه نى ئه وه بيت مرؤف ئه و ريگايه ي بۆ بېريت؟». گووتى «دهى چوزانم، ليره هه موو پىنم ده لين سمكو شيت، خالق ليره فەن و مەن نازانن، ليونارد دافينشى به به جرت شيتتده كن، هه موو ده لين بخۆ و بكورّه، بخۆ و سووكايه تى به خه لك بكه، بخۆ و گالته به دنيا و قيامه ت بكه. من دوو ساله له و ته يره دا ئيشده كم... ئه وه ته يرى خه ونه كانمه، وه ره وه ره پيشانت بدهم». ماموستا سوهيبم وهك پياويكى شيرين و مه يله و شيت هاته به رچاو، كهنجيكي جوان، ترسنوك و رۆحسووك. گووتى «عه فومكه بهر له وهى بچينه ژوورى، ده بيت به خانم، كه ييانووى مال بليم خۆى جه موجودركات». من گووتم «يىگومان فه رموو». پاش توزيك كه رايه وه و گووتى «برا رۆ، ئه سلەن هه ر ناچيت به ميشكمدا، به شه رى وه هاش هه يه له ئه لانا باده وه ملى ريگا بگريت بۆ بينينى شتيكى وه ها. بهس تو ئه سحابه پىنم بلئى ئه و زمانه ي ئيمه چۆن ئاوا فيتريوويت». گووتم «دهى ماموستا، من دايكم خه لكى دىلاوار بووه و بايم بازرگانىكى ئه هلى ئه لانا باد،

ئێتر چۆن دیلاواری نازانم؟». منی به‌ره‌و ژێر زه‌مینیک برد، ژێرزه‌مینیکی زۆر تاریک، سه‌ره‌تا مۆمیکی داگیرساند و دواتر به‌ ئاگری مۆمه‌که‌ نزیکی ده‌ چرا و چه‌ندین مۆمی پۆشنکرده‌وه، ئیستا ژێر زه‌مینه‌که‌ وه‌ها پۆشن بوو، مه‌گه‌ر له‌به‌ر پۆشنایی خۆردا نیگا وه‌ها روون و ساف هه‌بیت. هه‌ر گه‌شتینه‌ ناوه‌وه‌ گووتی «ده‌ی توخودا ئیستا پیم بلی، ئەو مه‌لعونه‌ باشه، ته‌ندروستی باشه، خۆشی لی ده‌گوزهریت؟». من گووتم «مامۆستا، من دواچار دوو سال له‌مه‌وبه‌ر سه‌ره‌تای هه‌لگیرسانی شه‌ر له‌ مه‌مه‌دحه‌سار بینومه، به‌ رینگاوه‌ بوو بۆ باشوور، ده‌چوو بۆ به‌ندهر سادق، ئەو شه‌ویک باسی تۆی بۆ کردم، باسی ئەوه‌ی ده‌ته‌وێت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌یت له‌ په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی دنیا». چاوانی پرپوون له‌ بریسکه‌ و شادی، وه‌ک که‌سیک بوو په‌یوه‌ندی به‌م شار و میژووه‌وه‌ نه‌بیت، به‌ روویه‌که‌وه‌ که‌ پرپوو له‌ پیکه‌نینیکی په‌نه‌ان گووتی «ئای دایه‌ پۆ، چۆن منی بیربووه، چۆن ده‌مه‌وێت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌م له‌ په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی جیهان... هه‌موو بالنده‌کان. هه‌چ کات بالنده‌یه‌ک به‌ ته‌نیا جوان نییه، به‌لام ته‌یریک... ته‌یریکی که‌وره‌ که‌ هه‌ر په‌رێکی و له‌ بالنده‌یه‌که‌وه‌ هاتییت، هه‌ر په‌رێکی و له‌ ته‌یری شاریک و گوندیک و جه‌نگه‌لیکه‌وه‌ هاتییت، ته‌یریک هه‌موو ته‌یره‌کانی دنیا له‌ خۆیدا کۆبکاته‌وه، عاسمان، ته‌یریک بیت هه‌موو دنیا، هه‌موو عاسمانه‌کان، باکان، هه‌وره‌کان له‌ خۆیدا کۆبکاته‌وه». چاوانی پرپوون له‌ شه‌یدایی و سۆزیک زۆر، له‌ میژبوو له‌ چاوی هه‌چ مروفیکدا هه‌ستی له‌وجۆره‌م نه‌بینیوو، پرپوون له‌ ئومیدیک که‌ من چه‌ندین سال بوو نه‌ له‌ دیلاوار و نه‌ له‌ مه‌مه‌دحه‌سار و نه‌ له‌ چاوی کریکار و ئیشکه‌ره‌ بیانییه‌کانیشدا نه‌بینیوو. له‌ ناوه‌راستی ژێر زه‌مینه‌که‌دا شتیکی زه‌به‌لاح هه‌بوو، جیگایه‌ک وه‌ک سه‌کویه‌کی که‌وره، به‌ په‌رده‌یه‌کی چیتی هه‌رزان له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ داپۆشرا‌بوو، ده‌ستی برد و له‌ سێ لاوه‌ په‌رده‌که‌ی کرده‌وه، په‌یکه‌ری بالنده‌یه‌کی که‌وره‌ ده‌رکه‌وت، بالنده‌یه‌ک له‌ هه‌زاران

چەشنە پەرى جىاوان، رەنگى جىاوان، مەن هېچ كات بەلەندەى وەها جىوانم نەبىنىبوو، سەرى وەك سەرى ھەلۆيەكى درى ناو شاخان بوو، بەلام لەشى و بالە كراوەكانى وەك شەبەنگىك لە رەنگ، لىشاوئىك لە تىشى نەهينى بوون، رەنگ شەپۆلاننى دەدا، ئارامى و دانیایى دەبەخشى. ماموستا سۆھەيب ئەو شادى و سەرسامییەى لە چاوانى مەدا خۆیندەو و گووتى «كۆرى عاسمان، ئەمە پىشانى ھەر كەس نادەم، بەلام تۆ لە ئەلا ئابادەو تا ئىرە ھاتوویت، زەحمەتت داوھتە بەر خۆت، عەيبە بۆ مەن، جىوان نىيە دەست بىنىم بە پروتەو. بەلام ئەمە خەونى مەن... مەن خەونم زۆرە ... ئەمە تەنیا خەونىكىانە. خەون بە درەختىكەو دەبىنىم لە گەلای ھەموو درەختەكان، خەون بە وینەيەكەو دەبىنىم لە ھەموو رەنگەكانى دونیا كىشرا بىت، خەون بە زمانىكەو دەبىنىم لە وشەى ھەموو زمانەكانى دونیا دروستبوو بىت، ئا گىيان... ئا، مەن خەون بە ئامىرىكى مۇسقىاوە دەبىنىم، دەنگى ھەموو ئامىرەكانى كۆكرد بىتەو، بە ئىنسانىكەو جىوانى ھەموو مەروفەكانى سەر زەوى ھەلگرت بىت». دەنگى پەربو لە خوشىيەكى مەدالانە، لە خرۆشانىكى كۆپەر، وەك يەكەك لە ناكاو كەسىكى دوزىيەو كە تىنەدەگات. دەستى برد و لە ژىر سەكۆكەدا دوو بەستە زەرفى نامەنوسىنى دەرھىنا «دەبىنىت، دەبىنىت، لە ھەموو شوئىنىكى دونیاو پەرى بەلەندەيان بو ناردوم، لە ھەموو شوئىنىكەو، خالق شوئىنى واى تىندايە ھەر خۆشم نازانم لە كوئىيە، لە سەر نەخشەش نايدۆزىتەو ... گەر پۆژىك بە رىگادا رۆىشتى و بەلەندەيەكى جىوانت بىنى، گەر پۆژىك لە جىگايەك دانىشتىت و بە رىكەوت پەرىكى جىوان، ئا... پەرىكى زۆر جىوانت دۆزىيەو، مەنت لە بىر بىت، ماموستا سەمكۆ سۆھەيب لە بىر بىت، خۆت دەزانى ئەم پەيكەرە تەواو بوونى بۆ نىيە». ئىنجا كەمەك بە سەرسامییەو سەيرى بەلەندە ئەفسانەيەكەى خۆى كرد و بە دەنگىكى كەمەك غەمگینەو گووتى «نا ئەم پەيكەرە تەواو نا بىت، بۆ پەرى بەلدارىكى نوئ ھەمىشە شوئىم ھەيە...

ھەمیشە شوینم ھەیه». بە سەرسامییەو ھەسەیری مامۆستا سۆھەبیم کرد و پرسیم «بەلام مامۆستا، تۆ ئەو خەونەت نەبینی، ئەو خەونە کە زۆربەى خەلکی دیلاوار بینیان، خەونی ئەو ھەسەیری یەکیک سەرت دەبریت؟». چاوانی بە خوشییەکی گەرە کرانەو ھەو گوتی «نا... نا... من خەونی وا نابینم، من گەر خەون ببینم بە پەری بالندەکانەو دەبینم، بە پەنگەکانەو، بە شەو ھەو پربیت لە موسیقا. ئەو خەونە ھەمووی درۆیە ... ھەمووی درو».

ئەو رۆژە کە لە مالی مامۆستا سۆھەب ھاتمە دەری، ئاواتیکی سەیر لە دلمدا بوو، رۆژیک ئەم بالندە قەشەنگە لە ھۆلیکی گەرە و تاییەتی موزەخانەکەى پروفیسۆردا دابنیم و خەلک لە ھەموو جیگایەکی دۇنیاو ھە بانگبکەم بۆ تەماشاکردنی.

ئىوارەيەكيان دەگەنمەۋە بۇ جىنگاى عىادە كۆنەكەي مامەسىيام. لە پلەكەكان سەردەكەوم. سەرسام لە دەرگاى عىادەكە دەروانم، دواى زىياد لە دوو سال ھەمان ئەو نووسىنە كۆنە بە دەرگاگەۋەيە «تكا لە ھەموو ئەو برا و خوشكانە دەكەين كە بۇ سەردانى دىكتورى دەروونناس سىيامەند زەرياۋارى دىتە ئىترە، لە ھەفتەى داھاتوۋەۋە، پۈۋىكەنە بىكەي يەك بۇ تەندروستى دەروونى لە سەر شەقامى شەھرىيار، شوينى زىندانە كۆنەكەي بىنەمالەى شوکور ئاغا ... سوپاس بۇ ھاۋكارىتان». لەگەل ھەموو كارەساتەكاندا، لەگەل ئەو ھەموو تۆز و دوكلەدا كە بە ناو كوچە و كۆلانەكانى دىلاۋاردا گوزەريانكردوۋە، نوسىنەكە ھىشتا نوڭ دەنوينىت. مەن دوو قاتى تر چوومە سەرى و لە دەرگاى بىرۆكەى مام سولتانم دا، كە خاۋەنى ھەموو بالەخانەكە بوو. پىاۋىكى بە تەمەن بوو، لەسەر كرىنى مولكەكانى دەژيا. ۋەك جاران بەردەستە پىرەكەى كردييەۋە، كە ئىستا لە چاۋ جاراندا كۆماۋەتر و كزتر دەينواند. گەر مام سولتان لەۋى نەبوۋايە، ئەو لە برى مام، كرىنى بىرۆ و مولك و ەمبارەكانى ۋەردەگرت. مام سولتان ھەمىشە جلى كاسىكارە كۆنەكانى دىلاۋارى دەپۇشى، كلاۋىكى سېى لەسەردا بوو، كەشىيەكى ھەج بە پشتىيەۋە بوو، پوخسارىكى ھىمەن و كەمىك نورانى ھەبوو، كە خالى نەبوو لە شتىك لە سەرسەختى و

وشکی و پیداکری. وهک پیاویکی پیسکه ناوبانگی رۆیشتبوو، که هیچ کات له دواکه‌وتنی کرێ نابوریت و توند له هه‌ر تێکدان و شکان و ویرانکردنیکی مولکه‌کانی ده‌پرسیته‌وه. به‌ حورمه‌تینکی زۆره‌وه پیشوازی لێکردم و گووتی «باش بوو هاتیت، به‌خیربێت، من خه‌مم بوو چون یه‌کیکتان بدۆزمه‌وه. دکتور خودا لینی خۆش بێت، جگه‌ له‌ ته‌له‌فونی سه‌ر ئیش، ژماره‌یه‌کی تری به‌ من نه‌دابوو. ئیستا که‌ تۆ هاتوویت، ئیتر دلنایم». دیاربوو مام سولتان هه‌والینکی له‌ ژیانی ئهم دوو ساله‌ی من نییه. من پرسیم «خیره مام سولتان، من ته‌نیا ریکه‌وت لیره‌وه رابوردم و گووتم سه‌ریک له‌ جیگا که‌ بدهم». گووتی «ئه‌لبه‌ت ... ئه‌لبه‌ت... کاریکی باشه، نا، کوپم مه‌به‌ستی خراپم نییه. هه‌ر هینده‌یه گه‌ر دکتور سیامه‌ند کوچی کردبیت و گه‌رابیته‌وه به‌ر قاپی خودا، پاشه‌پوژی مولکه‌که به‌ کوێ ده‌گات، کێ لیره به‌ دواوه کرینی مانگانه‌ی شوینه‌که ده‌دات؟ گه‌ر چۆلێشی ده‌که‌ن، ئه‌وا که‌لوپه‌له‌کانی ناوی بیه‌ن به‌ لایه‌کدا». سه‌یرم لینه‌ات، بۆچی مامم له‌ دوو سالی رابوردوودا ئهم جیگایه‌ی چۆل نه‌کردوه. من به‌ سه‌رسامیه‌وه گووتم «من ئاگام له‌وه نییه که‌ له‌م دوو ساله‌شدا مامه سیام هه‌ر کرینی ئهم جیگایه‌ی داوه. ئه‌وه‌ی من ئاگادارم دوا‌ی کردنه‌وه‌ی سه‌نته‌ری چاره‌سه‌رییه‌که، له‌ شوینی زیندانه‌که‌ی مالی شوکور ئاغا، مام ئیره‌ی وهک شوینی ئیش به‌کارنه‌هیناوه». گووتی «راسته... راسته. دوو سال زیاتره که‌ ئیره عیاده نییه، به‌لام خۆی جارجار ده‌هات، به‌ دوو هه‌فته جاریک ... به‌ سێ هه‌فته جاریک... چه‌ند سه‌عاتیک ده‌مایه‌وه و ده‌پۆی. هه‌ستده‌که‌م هه‌ندیک شتی له‌وێ هه‌یه نه‌یده‌ویست بیانباته ماله‌وه، یان بیاخاته به‌ر ده‌ستی ئهم و ئه‌و. گه‌ر ئیوه ده‌توانن کریکه‌ی بده‌ن ئه‌وا باشه، گه‌ر نا... هه‌ر خۆتان سه‌رپشکی که‌لوپه‌له‌کانی بن. من له‌ ئیوه زیاتر که‌س شک نابهم له‌ دکتوره‌وه نزیک بێت». من گووتم «مام سولتان، من کلیلی بیروکه‌م نییه، گه‌ر بفرموون و پینگا بده‌ن چاوێک به‌ جیگا که‌دا بخشینم. گه‌ر کللیک بده‌نه‌ من، له‌ چه‌ند پوژی

داهاتوو هه موو شتیكتان بۆیه کلایی دهکه مه وه». مام سولتان دهستی برد و له چه که مه یه کی بچوکدا دهسته یه کی زور که و ره کللیی دهرهیتا و دواي که پانیکی کورت، کللیکی دریژی دوزیه وه و دوو جار سهیری ژماره که ی کرد و له که ل ژماره یه کی تر دا له سه ر دهفته ریک به راوردیکردن و گووتی «ئه وه کلله که یه، تا زوو ئه وه مه سه له یه به لا دا بخه ن باشته ر، دکتور خوی به رحمت بیت شوین متمانه بوو، له وه موو ساله دا هیچ کات کرینه کی ئیمه ی دوا نه خستوو. به لکو خوا له گوناھی ئه وه و گوناھی هه موومان خوش بیت».

من کلله که م وهرگرت و به خیزایی هاتمه خوار. له بهر دهرگا که دهستم برد و ئه وه را که یاندنهم لی کرده وه و قه دمکرد و خسته گیرفانه وه. له سالونه که دا هه موو شتیک وه ک خوی بوو، چون عیاده که م به جیهیشتبوو هه ر به و جو ره مابوو وه، سهیریکی بنمیچ و پانکه و په نجه ره کانم کرد، پیده چوو له خه ویکي قولدا بن، دلنیا بووم مامم چند هاتیه ئیره، وه ک نه ریتی هه میشه یی، له سالونه که دا ئیستی نه کرده و دم و دهست و به په له چوته ژووره که ی خوی. یه که م شت چه رچه فه سپیه که م له دۆلاییکی چکولانه ی ناو سالونه که دهرهیتا و بۆنمکرد، بۆنی زه مانیکی دیرینی لیده هات، بۆنی مۆته که دووره کان و نا ئارامیه کۆنه کانی من، بۆنی ئه وه شه وه دریزانه ی ته نهایی که له م سالونه دا بیده نگي دهیترساندم. ده چمه ژووره که ی مامم، له سه ره خۆ دهرگا که ی ده که مه وه ... زور له سه ره خو... وه ک ئه وه ی بترسم ئه وه له وئ بیت، هه موو دهرگا که ده که مه وه و ده وه ستم، جووتیک ده ستکیشی سپی ده بینم له سه ر میزه که ی دانراون، چاویلکه یه ک ده بینم له سه ر میزه که به کراوه یی جیماوه. دهفته ریکی کراوه و قه له م پاندانیک که له نیوان دهفته ره که دایه. دلنیا م جاریکی تر مامه سیام نایه ته وه ئه م ژووره... ده مه ویت بگریم و نا ئوانم... ده مه ویت پیش ئه وه ی پی بخه مه ژووره که وه به گریان شتیک له په شیویم ئارامبکه مه وه... به لام نا ئوانم.

هه‌نگاو هه‌نگاو ده‌چمه ژووری، سه‌یری په‌فی کتێبه‌کان ده‌که‌م، هه‌چ شتیک نه‌گوراه، مامم هه‌چ کات بۆ خویندنه‌وه نه‌هاتۆته ئێره. هه‌موو شته‌کان له جیگای خویانن، هه‌چ ده‌ستیک به‌ر دۆلابه‌کان، به‌ر ئه‌رشیفه‌که، به‌ر کتێبه‌کان نه‌که‌وتوه. به‌ ترسه‌وه ده‌چمه پشته‌ی میزه‌که‌ی، به‌ ترسه‌وه داوه‌نیشم، یه‌ک یه‌ک چه‌که‌مه‌جه‌کان ده‌که‌مه‌وه، جگه‌ له هه‌ندیک ده‌ستکێشی سپی هه‌یچیان تیندا نییه. ئه‌و ده‌فته‌ره‌ی سه‌ر میزه‌که ده‌که‌مه‌وه. له‌سه‌ر دێری سه‌ره‌وه‌دا ده‌خوینمه‌وه

«نامه‌ بۆ مردوو یه‌ک»

به‌سه‌ر سامیه‌وه لاپه‌ره‌کانی هه‌لده‌ده‌مه‌وه. چاوانم کراونه‌ته‌وه ... ده‌خوینمه‌وه:

«... تو ئێستا مردویت، ئێتر من و تو یه‌کتر نابینینه‌وه. ئه‌فسوس که هه‌چ کات ئه‌م دیرانه ناخوینیته‌وه. من هه‌موو شتیکم له ده‌می نه‌قیب یوکسه‌ل خویه‌وه بیست. هه‌ر ئه‌و پوژیه‌ی نه‌قیب گه‌یشته‌وه دیلاوار، ده‌ستکێشه‌کانم هه‌لکێشا و چووم بۆ لای. هه‌موو دلایان له شه‌هیدبوونی تو و هاوڕێکانت. من نه‌گریام، توند ده‌ستی نه‌قییم گروشی و گووتم «شه‌هیدبوون بۆ دیلاوار، مایه‌ی سه‌ره‌به‌ری بنه‌ماله‌که‌مانه‌»».

به‌ په‌له به‌ لاپه‌ره‌کاندا دیمه‌ خوارێ

«... مردن به‌ شیک بووه له ئیمه، که کاتی خۆی له ولاتی ئینگلیزه‌کان گه‌رامه‌وه، زور بیرم له مردن ده‌کرده‌وه. سه‌یرم لێهات که گه‌رامه‌وه دیلاوار، ببینم خه‌لکی ئه‌م شاره هه‌ست به‌ مردن ناکه‌ن، خه‌لکی ئێره هه‌موو وا هه‌ستده‌که‌ن ده‌کوژرێن. هه‌تا ئه‌وانه‌ی به‌ ده‌ردی پیری ده‌مرن، به‌ نه‌خووشی ده‌مرن، ئه‌وانه‌ی به‌ هۆی ده‌ردیکی زگماکه‌وه دلایان ده‌وه‌ستی، ئه‌وانیش ئه‌و هه‌سته‌یان هه‌یه که کوژراون... من وه‌ک دکتور، وه‌ک که‌سیک

که چاره‌سەری مرقۆفه‌کانم لەسەر بوو بەردەوام ئەو هەستەم هەبوو،
 که هەموو دىلاوارىیه‌ک وا هەستەدەکات، خەلکانى تر بۆیه له دایک بوون
 تا ئەو بکوژن».

.....

«... دىلاوار شارىک بوو شىت. من هەموو شەویک که چاوم ناوێته
 خەو، لەوێ ترساوم بەیانی لە خەو هەستم و ببینم هەموو دىلاوار چووێته
 جەنگى دەستەویەخەو لەگەڵ یەکدا. لەسەر زەوى هیچ شارىک نییه وەک
 دىلاوار، شىتى خۆى ناو بنیت یاخى بوون، شۆرش، نیشتمان پەرورەى،
 ئازادى، هیچ شارىکى تری وەها نادۆزیتەو» .....

... من دەزانم تۆ چاوه‌پوانى شتى گەورەترت لە من دەکرد، دەزانم
 چاوه‌پوانى زیاترت لە من هەبوو، بەلام پێم باش بوو لە برى ئەوێ وەک
 دکتۆر پەفتارىبکەم، بێم بە خودى شىته‌کان... دواى چەند سال لە پزىشکى
 زانیم ناتوانم هەتا مرقۆفیکیش چاره‌سەربکەم، شىتى هەموو حوکمەکانى
 خۆى کردبوو بە یاسا. هەتا بەر لەوێ تۆ بنیت بۆ عیادەکە و بىته
 هاوکارم. بڕیارمدا بوو که ئێتر واز لەوێ بهێنم یارى پزىشکەکان بکەم،
 ئەوێ من دەمکرد ئێتر یارى شىته‌کان بوو ...».

.....

«... هیچ هیزیکم نەما بتوانم شىته‌کان و عاقلەکان لە یەک جیا بکەمەو»

.....

«... جەنگ تاکە ڕىگایەک بوو بىتوانیت دىلاوار پزگارىکات، گەر جەنگ
 نەبایە، بەس خودا دەیزانى چۆن بنەمالەکانى دىلاوار دەکووتە گیانى یەک.
 گەورەترین کارەساتىک ڕووبکاتە خەلکى ئەم شارە ئەوێ دۆزمنیان

نه‌بیت. دیلاوار، شکست و دۆپان و ویران بوونی له نه‌بوونی دوژمن
پنخۆشتره ...

... دوژمن له ئاو، له نان، له هه‌وا گرنگتره بۆ ئه‌م شاره‌».

.....

«... من نه‌توانی پزیشک بم، له‌به‌ر ئه‌وه‌ به‌یارمدا نه‌خۆش بم ...».

.....

«... گهر لیره‌ بوویتایه‌ ده‌تینی چه‌ند رۆژه‌ ده‌ستکێشه‌کانم فریادوه ...
ئیتەر ئه‌و ترسه‌ی جارانه‌م نییه‌، ئیستا وه‌ک نه‌خۆشه‌کان له‌زه‌ت له‌ ژیان
ده‌بینم...».

به‌ په‌له‌ به‌سه‌ر هه‌موو لاپه‌ره‌کاندا هاتم، لیره‌ دێرێک و له‌وی دێرێکم
ده‌خوینده‌وه‌. مامه‌سیام که‌ پیتی وابوو له‌ من چیتر مالاوایم له‌ دونه‌یا کردوه‌،
دوا نامه‌ی خۆی بۆ من نوسی بوو. بۆ یه‌کێک له‌و باوه‌ره‌دا نه‌بووه‌ بتوانیت
بیخوینیته‌وه‌. نامه‌که‌ی به‌ جۆرێک نوسراوه‌ تا هه‌رگیز نه‌خوینریته‌وه‌. وه‌ک
ئه‌وه‌ی، بیه‌وێت وه‌ک جارانه‌م هه‌موو شتیکم بۆ روونیکاته‌وه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی
هه‌ستبکات قه‌رزازی ته‌فسیریکه‌ و ده‌بیت له‌ به‌رده‌م مندا روونکردنه‌وه‌یه‌کی
هه‌بیت. له‌ جیگایه‌کدا نوسیویتی «که‌ جه‌نگ هه‌لگیرسا ده‌بیت هه‌موو
مروغه‌کان وه‌ک یه‌ک ئاماده‌گی مردنیان تێدا بێت. وه‌ک یه‌ک، به‌ یه‌کسانی».
به‌ پێنوسه‌که‌ی دوو جار هێلی به‌ ژێر وشه‌ی یه‌کسانییدا هێنا بوو. پێده‌چیت
ویستبیتی ته‌فسیریک بۆ ئه‌و قه‌رمانانه‌ی مردن بدۆزیته‌وه‌، که‌ به‌ هۆی
لێژنه‌کانی ئه‌وه‌وه‌ ده‌رچوون. هه‌ستمکرد زۆرجار لاپه‌ره‌کانی دراندوه‌ و
سه‌ر له‌ نوی نوسیویتییه‌وه‌، ته‌واوی نامه‌که‌ی له‌ به‌رگرییه‌ک ده‌چیت بۆ
دادگایه‌ک نوسراویت، دادگایه‌ک مامه‌سیام هه‌ستیکردوه‌ ده‌بیت له‌ به‌رده‌میدا

بوہستیت و قسہبکات. من ئەو رستەیی خۆی دەپەریتەوہ یادم، دەربارە ی
 ھەندیک مەرۆف کە تەنیا بۆئەوہ لە دایکدەبن تا مردن دووبارەبکەنەوہ،
 ئیستا مامم وەک یەکیک لەوانە دەبینم، وەک یەکیک لەو مەرۆفانەی تەنیا و
 تەنیا مردن دووبارەدەکەنەوہ.

دەفتەرەکە دادەخەم و چاو لیک دەنیم. ھەستدەکەم لە بەردەم نووسینیکدام
 دەگەریتەوہ بۆ سەر دەمیکی کۆن، بۆ زەمانیکی بە سەرچوو، نووسینیک کە
 پزیشکیکی شیت بۆ برازیایەکی مردووی نوسیوہ کە من نیم. ھەستیکی
 سەیر پالم پتوہ دەنیت، نوسینەکە نەخوینمەوہ، لە بەرئەوہی ئەو کەسە ی
 نوسیویتی مردووە و ئەوہشی بۆی نوسراوہ مردووە. دەفتەرەکە ھەلدەگرم
 و ھەست بە گێژییەک دەکەم، وەک تەواوی ئەم جیگایە بەشیک بیت لە
 زەمەنیک ی، بەشیک بیت لەسەردەمیک کە بۆ ھەتاھەتایە تێپەرێوہ و
 جاریکی تر ناگەریتەوہ، ھەستدەکەم مانەوہی زۆر لەم ژوورەدا، لەسەر ئەم
 میزە، بە دیار ئەم دیوارانەوہ وەک مانەوہ وایە لە ناو گۆرپیکی گەورەدا،
 لە ناو جەرگە ی مردندا. بە کاوہخۆ دیمەدەری و کلیلەکە دەدەمەوہ بە
 مام سولتان و دەلیم «دوو پۆزی تر دیمەوہ و کەلوپەلەکان دەگوازمەوہ».
 ئارەزووم نییە لەوہ زیاتر ھیچی تر بڵیم، نەمان ی ئەم شویتە بە نەمان و
 تەواو بوونی بەشیک لە میژوو دەزانم، ئەو بەشە لە میژووی شتەکان کە
 دەبیت بڕوات و ونیت و بیت بە ژێر کارەساتەکانەوہ. ھیچ ئارەزوویەکم
 نییە دەنگی مامە سیام بەسەر پۆحی کوژراوی مندا بگەریتەوہ بۆ دیلاوار،
 دەفتەرەکە ھەلدەگرم و بە خێرای دەگەریتەوہ بۆ ژوورەکە ی خۆم و
 لەو ی بە ھەمان شیوہ ی ویتەکان دەیسووتینم... پەرە پەرە دەیکەمەوہ و
 بیئەوہی لە ھیچ وشەیکە ی بنواپم ئاگری دەدم، خوشحالم کە دەتوانم
 شتیک بسووتینم، خوشحالم کە من و مامە سیام مردووین، خوشحالم کە
 بەشیک لە شتەکان دەبن بە خۆلەمیش.

شه‌و ئه‌مین لاهور دیت بۆ لام و ده‌لیت نامه‌یه‌ک له‌ پروفیسۆر شابه‌نده‌روه‌وه‌ بۆ نادین خاتوون هاتووه‌، نامه‌که‌ لای ئه‌وه‌ و ده‌بیت پێکه‌وه‌ بیده‌ینه‌ ده‌ست خاتوون. به‌ تاکسییه‌کی کۆن له‌ باکوری دیناواره‌وه‌ ده‌چین بۆ پۆژه‌لات، سه‌عاتیک به‌ پێگاوه‌ ده‌بین، شۆفیره‌که‌ زۆر خێرا لیده‌خوڕیت، من و ئه‌مین لاهور به‌رده‌وام قسه‌ له‌سه‌ر داهااتوو ده‌که‌ین، هه‌موو ئومیدمان ئه‌وه‌یه‌ ئه‌م ویزانییه‌ سه‌ره‌تای کوتایی کاره‌ساته‌کان بن. شاره‌که‌ ئیستا هه‌مین و خامۆش ده‌نوینین، زۆرینه‌ی هه‌زه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار کشاونه‌ته‌وه‌ بۆ که‌ناری شار، هه‌زی پۆلیسی ناوخۆ له‌وه‌ لاوازتره‌ بتوانیت ده‌ست به‌ سه‌ر هه‌موو جیگاکاندا بگریت، مه‌ترسی دز و پێگران له‌ زۆربووندایه‌، به‌لام به‌ په‌رۆشم هه‌والی پروفیسۆر بزانم، به‌رده‌وام داوا له‌ شۆفیره‌که‌ ده‌که‌م خه‌راتر و خه‌راتر ماشینه‌که‌ی بئاژویت. ده‌گه‌ینه‌ مالی خانم، وه‌ک هه‌میشه‌ به‌ خه‌نده‌یه‌ک و به‌ کتیبیکه‌وه‌ پێشوازیمان لی ده‌کات، ئه‌مجاره‌ بچوکت و بزبوتر له‌ جاری پێشوو دیته‌ به‌رچاوم. به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی پروفیسۆر ده‌کاته‌وه‌ و له‌به‌ر تیشکی زه‌ردی چرایه‌کدا ده‌یخوینیته‌وه‌، به‌ پێکه‌نینه‌وه‌ ده‌لیت «ئێوه‌ن حه‌سه‌ن تاج و ئه‌مین لاهور؟». هه‌ر دووکه‌مان سه‌ر ده‌له‌قینین، ژووره‌که‌ هه‌وایه‌کی زه‌رد و غه‌مگینی هه‌یه‌، له‌ هه‌وا‌ی ئه‌و ژووره‌ ده‌چیت شه‌ویک له‌ دیناوا‌ری په‌ش پروفیسۆرم تیاناسی. نادین خانم ده‌لیت «پروفیسۆر منی پاسپاردوه‌ له‌گه‌ل ئێوه‌دا مۆزه‌خانه‌که‌ بخره‌وه‌ سه‌ر پێ». من و ئه‌مین لاهور شادمانین، شابه‌نده‌ر له‌ نامه‌که‌یدا نوسیویتی «ده‌بیت هه‌موو ئیشه‌کانمان له‌ مۆزه‌خانه‌که‌دا نه‌یتنی بیت. ده‌بیت تا ده‌میک هه‌موو شت ئاسایی ده‌بیته‌وه‌، ده‌رگای مۆزه‌خانه‌که‌ نه‌که‌ینه‌وه‌، له‌ ناوه‌وه‌ شته‌کان بگێرنه‌وه‌ بۆ دۆخی جارانی و بوه‌ستین تا بارودۆخی سیاسی زیاتر ڕوونده‌بیته‌وه‌». من خۆشحالم، ده‌مه‌ویت بۆ ماوه‌ی داهااتوو کاریکی گرنگمان هه‌بیت بیکه‌ین. «به‌و نزیکانه‌ پتویستمان به‌ جیگای نه‌یتنی ده‌بیت، به‌ شوین بۆ حه‌شاردانی خه‌لکانی بێگونا‌ه». پروفیسۆر وای نوسیوه‌. هه‌ر

سينکمان دلمان دترسيت، پروفيسور به زمانکي غه مگين ده لیت «جنگ کوتايی نایت، هه ميشه هه وره کان ده بارین، دین و ده پون و ده گه پینه وه. ده بیت هه من ناماده بيم و هه من ئیوه». هه سینکمان نیگای یهک ده کهین و هه سته کهم یهک هه ستمان هه یه، نه وهی پیمان بکريت ده یکهین. نادین خانم ده لیت «پهنگه پروفيسور له داهاتوودا خوئی بیت بۆ ئیره، دوور نییه قاسمی شابه ندهر لیره ش چاپخانه یهک بکاته وه، ده لیت ته نیا شيعر چاپده کهین... شيعر و هچي تر». که ناوی چاپخانه دیت، من هه وای کتبه کان ده چيته وه سهرم، دهنگی نامیره کانی چاپ جاريکی تر له گویمدا ده زرنکینه وه، که پووم پرده بیت له بۆی مه ره که بیکی بونخوش. نادین ده لیت «ئیه هه ردوکتان له به یانییه وه لای من موچه یه کی مانگانه تان هه یه، له سبه ینیوه ده سته کهین به کار له دروستکردنه وهی جیگا که ی پروفيسوری باوکمدا». هه دوو کمان له مالی خانم دینه ده ری و دلمان پره له ترس... دلمان پره له هیوا. به خوشییه که وه خالی نییه له هه ستي مندا لانه، به کوچه که دا راده کهین، دلخوشین به وهی که ده توانین شتيک بکهین... ده گهینه سهر شه قامیک و هه ره که مان ده بیت به جیا تاکسییه ک بکريت و بگه ريته وه بۆ مالی دووری خوئی له و په ری شار. من ده لیم «ئه مینی هاوړیم، پروفيسور راسته دکات، رۆژانی ترسناکی تر زور به رینه، به لام ئه مجاره ئیمه نامادهین... وانیه ... ئه مجاره ئیمه نامادهین؟». تاکسییه ک دیت و ئه مین لاهور سوار ده بیت، له په نجه ره که وه ده ست راده وشینیت و ده لیت «تا سبه ی... تا سبه ی هاوړیم». نه وه یه که مجاره به هاوړی بانگمبات، یه که مجاره نه و دیواره نه ستووره ی له نیاوماندا بووه ده روخت. تاکسییه که ده روات، من به خوشحالییه وه ده ست به زده که مه وه و ده لیم «تا سبه ی هاوړیم... تا سبه ی هاوړی ئازیزم ... تا سبه ی ... تا سبه ی». من ته نیا ده وه ستم و له تاریکیدا، چاوه روانی تاکسییه کی دی ده کهم، سه یری ئاسمان ده کهم... هه وره کان، مانگ، نه ستیره کان له وه جوانتر و پوشترن

مرۆڤ هه‌ستبکات، بۆ ساتیکیش چیه، ئاگایان له‌ غه‌می دیناوار بووه‌.

به‌یانی کاتژمێری ده‌، هه‌ردوو کمان له‌ به‌رده‌م مۆزه‌خانه‌که‌دا ده‌وه‌ستین. خانمی نادین له‌ کاتی خۆیدا، به‌ کتێبه‌که‌ی به‌ر سنگیه‌وه‌ ده‌گات و به‌سته‌یه‌ک کلێلی گه‌وره‌ ده‌رده‌هێت و ده‌رگا که‌ ده‌کاته‌وه‌. سێ قۆلی ده‌چینه‌ ناو مۆزه‌خانه‌که‌وه‌، له‌ گه‌ل هه‌موو پووداوه‌کاندا، له‌ گه‌ل ئه‌و ده‌سته‌ جیاوازه‌ی یارییان به‌ شته‌کانی ئه‌م جیگایه‌ کردوه‌، له‌ گه‌ل ئه‌و پێژان و پیسی و شکانه‌دا که‌ جوانی شوێنه‌که‌ی تیکداوه‌، مۆزه‌خانه‌که‌ هه‌یه‌تی هه‌میشه‌یی خۆی هه‌یه‌. پیاوه‌کانی سه‌ی ئه‌سلان و سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، شینوانیکی گه‌وره‌یان دروستکردوه‌، کتێبه‌کانیان له‌ سه‌ر په‌فه‌کانه‌وه‌ فێداوه‌ته‌ خوار. هه‌ندیک دۆلایان به‌ ده‌مدا خستوه‌، به‌ چه‌که‌ و بۆستاله‌کانیان هه‌ندیک ده‌ستتوسی کونیا خستۆته‌ ژێر پینان، هه‌ندیک کتیبیان بیهۆ په‌په‌ره‌کردوه‌. زۆر له‌ ئاسه‌واره‌ گۆنه‌کانی پیشانگا میژووبیه‌ که‌یان شکاندوه‌، زیانیان به‌ چه‌ند په‌یکه‌ریکی میژوویی گه‌یانده‌وه‌، به‌لام نه‌یانویستوه‌ هه‌موو شت به‌ به‌رنامه‌ و به‌ پلان ویرانیکه‌ن، هه‌ندیک به‌شی ژێر زه‌مینه‌که‌ و زۆر له‌و جیگایانه‌ی پروفیسۆر وه‌ک کۆگای نه‌ینی به‌کاریه‌نابوون، ته‌واو سه‌لامه‌ت بوون. بیروکه‌ی پروفیسۆر درابوو به‌سه‌ر یه‌کدا، دیاربوو سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار وه‌ک بنکه‌ی خه‌وتن و حه‌وانه‌وه‌ به‌کاریه‌نناوه‌، جیگای ئاگرکردنه‌وه‌ و پاشماوه‌ی سفره‌ و خوراکیان له‌و ناوه‌دا بلابوته‌وه‌، بۆنی گوشتی گه‌نیو و نانێ که‌پووکردو ئه‌و ناوه‌ی ته‌نیوه‌. دیاربوو به‌ په‌ره‌ی کتیه‌کان ئاگریانکردۆته‌وه‌، قورپی پێلاوه‌کانیان سه‌ریوه‌، له‌ زۆر جیگادا که‌ فهرشی گرانبه‌ها راخرا بوون، زه‌خره‌فه‌ی شیوه‌ ته‌لا دیواره‌کانی رازاندبووه‌وه‌، ئه‌وان میزیانکردبوو. به‌لام هه‌چ یه‌ک له‌و بونانه‌، بێینی هه‌چ یه‌ک له‌و دیمه‌نانه‌، شکۆی مۆزه‌خانه‌که‌ی لکه‌دار نه‌ده‌کرد. ئیستا له‌و قسه‌یه‌ی پروفیسۆر تیده‌گه‌یشتم که‌ نااگا به‌ منی گه‌وت «پێنوار، بزانه‌ جیگام زۆر زۆره‌، ژێر پێی ئێمه‌ به‌ دوو قات، چه‌ندین

ژىرزەمىنى گەورەى تىدايە، جىگاي ئەوەى تىدا دەيتەو ەم ئىستاي تىدا
 بشارىنەو ە ەم رابوردو ... ەم پاشەپۇژ ... ەم پاشەپۇژ ... ئەو ەت لە
 بىر نەچىت». ئەم جىگايە شوئىنك نەبوو بۇ ەلگرتى رابوردو، بەلكو
 پروفىسۇر لە پىناوى داھاتوودا دروستىكردبوو، لە پىناوى مندا، لە پىناوى
 ئەمىن لاھوردا، لە پىناوى خانىمى كچىدا، لە سەرەتاو ەيشەكانمان بەشكرد،
 من چاككردىنى كتيخانهكەم گرتە ئەستۆ، ئەوانىش دەبوو دوو قولى لە
 پىشانگا مژوويەكە و ژىر زەمىنەكان و پاراۋە نەيتىيەكاندا كاربەن. من
 قسەكانى دكتورم ھاتەو ەياد، پۇژىك كە قسەى لەسەر خنكانى كتيبەكان
 كرد ... بەر لەو ەى ھىچ شتىك بكەم، ەندىك لە كتيبەكان ەلدەگرم و
 دەيانبەمە بالكونەكە، لە بەر خۆرەكەدا داياندەنىم، ەستىكى غەمگىنم ەيە،
 لە ەموو شوئىنكى مۇزەخانهكەدا خەندەكەى پروفىسۇر بەھنام دەيىنەو ە.
 ەموو جىگايەكى ئەم شوئىنە بە عەشق دروستكراو ە ... كە دەست لە
 كتيبەكان دەدەم ەستىيان پىدەكەم رادەچلەكن، وەك ئەو ەى ترسابن يان
 بزائن كە ەر دەستىك لە ئىستا بە دواو ەر لاپەرەكانيان دەكەوئىت، دەستى
 مېھرەبانى پروفىسۇر نىيە. وەك دەست بە سەر بالندەيەكدا بھىنم دەست
 بە سەر كتيبەكاندا دەھىنم، دەمەوئىت لە ئىستا بە دواو ەلگەل پەنجەى مندا
 رابىن، ەستبەكن دەستىكى مېھرەبانى ترىش لە دونىادا ەيە. گەورەيى
 كتيخانهكە دەمترسىئىت ... زۆر كتيب ەلدەدەمەو ە، زۆر ناوئىشان دەيىنم كە
 ەرگىز نەمدىون، زۆر نوسەر كە ناو ەكانيان نازانم، لە نىو كتيبەكاندا كتيبىك
 دەكەمەو ە «ئاناباس» سان ژۆن پىرس، لەسەرى نوسراو ە «پىشكەشە بە
 دانىالى ئەم پۇژگارە، بە ھاوړىم بەھنام، پزگارەكرى پۇجە قەلەندەرەكان،
 بە كەسىك دەزانىت تارىكى دىت و پۇجى خوى بۇ ئامادەدەكات. برات
 ئەندازىار مورتەزا ەسارى». كتيبەكە دەخەمە لاو ە و بە يەكجار دەكەومە
 داگرتى پىزىك كتيبى دى، دەيىت تەواويان پاكبەكەمەو ە، بە ەموويان
 ئاشنابم، دەست لە ەموويان بدەم ... سەيرى گەورەيى كتيخانهكە دەكەم

و جاريكى تر سەراسىمە دەۋەستەم، ۋەك جىگايەك دەبىيىم كە خۇى بە ئەندازەى ھەموو دىلاوار نەينى تىدايە. بە خۆم دەلىم «كى دەلىت لەم جىگايەدا نەينى زۆر گەورە نادۆزمەۋە». ھەموو پۇژەكە تەنيا سەرسامانە كىتب دادەگرم و جىايان دەكەمەۋە. ئىۋار ئى كىتبى ئاناباس ھەلدەگرم و سەر لە نوى پىشكەشكردنەكەى دەخوئىمەۋە... «بە كەسىك دەزانىت تاريكى دىت و پۇخى خۇى بۇ ئامادەدەكات». سەر بەرزەدەكەمەۋە و لە پەنجەرەكانەۋە لە دەرەۋە دەروانم، لە ئاسۋكان دەروانم، ۋەك ئەۋەى ئىتر ئىشى من بىت ھەموو پۇژىك سەيرى دووربەكم و بۇ ھەۋرى خوئىن بگەپىم، دلىام كە تاريكى دووبارە دىت و دەبىت پۇخى خۇمى بۇ ئامادەبەكم. ئىۋارە ھەر يەك لە ئەمىن لاھور و نادىن دىتەۋە سەرى، ھەر دووكيان ماندوون... بەلام شادومانن، ھەر سىكمان ھەستەكەين ژيانىكى نويمان دەست پىكردوۋە. خانمى نادىم ۋەك ژنىك دىتە بەرچاۋ كە ئىشىتى ھەموو ئەو مىژۋوۋە بسىرتەۋە كە پىۋانى دزىو لىترە بەجىيان ھىشتوۋە. ئىشىكى كەممان كىردوۋە، بەلام كاتمان دەۋىت تا لە دىمەنى ئەم ھەموو شكۋىە، لە بىستى ئەو مۇسىقا نەينىيە، لە پەيامى ئەو ھەموو شقەرە داخراۋانە، تىدەگەين ... پىكەۋە دەچىنە دەرى... ھىشتا دونيا روناكە. من جىادەبمەۋە، ئەمىن لاھور و نادىن پىكەۋە بەرەۋ باشوور دەپۇن.

ئىۋارەيەكى فىنكە، شەقامەكان ۋەك جاران جەنجال نىن، بە ھىمنى پوۋە و باكور دەكەۋمە پى. سەر بەرزەدەكەمەۋە و پۇلىك بالندەى سەير دەبىم بەسەر سەرمدا دەفەن. ھەرگىز ئەو بالندانەم لە دىلاوار نەبىنيۋە، ۋەك بزانن چ خوشحالم لە بىننىيان، دىن و بەسەر سەرمدا دەفەن و دەگەرپىنەۋە، من دەۋەستەم و تەماشايان دەكەم... خەيالم لای بالندە ھەرە گەۋرەكەى مامۇستا سۈھەبىيە، خەيالم لای پەرىكى نوئىيە بۇ ئەو بالندە گەۋرەيە. دەبىم كە بالندەكان بەرزەدەبەنەۋە، دەبىم لە ئاسماندا گىژ دەخۇن، دەبىم دوو جار بە بەرزىدا خولەدخۇن و دەگەرپىنەۋە... ۋەك بزانن چاۋەروانى

چیم... وهک بزائن بۆ وهستاوم و سهیریاندهکهه...من دهپۆم و ئهوان بۆ
 دوور دهفرن، دهپۆم و له یادم دهچنهوه... بهلام سهیری سهه شام دهکهه
 و دهیبینم، دهست دریزژژ دهکهه ... دهست دریز دهکهه و پهپیکی
 قهشهنگ له سهه شام هه لدهگرم، جواتترین پهپیک تا ئیستا به چاوانی
 خۆم دیبیتم، سهه سام سهیری پهنگهکانی دهکهه، وهک مامۆستا سهههیب
 دهلیم «وای خالق له وه رنگانه». پهپکه دهگرم به دهستمهوه و به خیرایی
 به رهو باکوور دهپۆم... به رهو غهفاریی... به رهو لای بالندهکهی مامۆستا
 سهههیب... بالندهیهک که دهبیت له پهپی ناوازی هه موو بالندهکانی دنیا
 دروست ببیت... بالندهیهک که ئهفسانهیه و ئهفسانهش نییه. من بهخۆم
 دهلیم، خیراکه، خیرا، به رهو لای بالندهکهمان... به رهو باکوور ... به رهو
 غهفاریی... به رهو غهفاریی... ههنگاو هه لدههیتم و دهپۆم، خیراتر و خیراتر
 و خیراتر و خیراتر ....

كتىبە چاپكراۋەكانى ئەندىشە

ز	ناۋى كىتەپ	ناۋى نووسەر	ناۋى وەرگىچ
۱	بىنەرەتەكانى فەلسەفە	ھەمىد ەزىز	
۲	كورد لەدىدى رۇژھە لاتىناسەكانەۋە (چ ۲)	فەرھاد پىربال	
۳	رېيازە ئەدەبىيەكان (چ ۲)	فەرھاد پىربال	
۴	مۇزەخانەى پاكىزەىى	ئۆرھان پامۇك	بەكر شۋانى
۵	نەتەۋەى زىرابەكان	جەبار ھەمال غەرىب	
۶	ناسىۋنالېزم و ناسىۋنالېزمى كوردى (چ ۲)	جەغفەر ەلى	
۷	سۇفېزم و كارىگەرى لەسەر بىزوتنەۋەى رزگارى خۋازى...	جەغفەر ەلى	
۸	مەھۋى لەنىۋان زاھىرىيەت و باتىنىيەت و... (چ ۲)	ئەھمەدى مەلا	
۹	نەئىنىيەكانى ژيان	ئۆشۈ	ئازاد بەرزىنجى
۱۰	كورتىلەيەك لە مېژۋوى كات	ستېفەن ھۆۋكىنگ لىۋنارد ملۇدېتۇ	ھوسەىن ھوسەىنى ھىۋا ەومەر
۱۱	كۆشك	فرانتس كافكا	ەتا نەھايى
۱۲	فەصول مەقال	ئىبىن روشد	مەريۋان ەبىدول

۱۳	شۆرشى ئەيلوول لەبەلگەنامە نەھىنىيە كانى ئەمريکا	۱۳	وريا رەحماني
۱۴	دەسلەت و جياوازي	۱۴	مەريوان وريا قانع
۱۵	لە چ ئىستايە كدا دەژين	۱۵	مەريوان وريا قانع
۱۶	شوناس و ئالۇزي	۱۶	مەريوان وريا قانع
۱۷	سياسەت و دونيا	۱۷	مەريوان وريا قانع
۱۸	جەمشيد خانى مامم	۱۸	بەختيار عەلى
۱۹	كەشتى فريشته كان (كتيبي ۱)	۱۹	بەختيار عەلى
۲۰	كەشتى فريشته كان (كتيبي ۲)	۲۰	بەختيار عەلى
۲۱	لە ديارمۇە بۇ ناديار	۲۱	بەختيار عەلى
۲۲	وەك بالندەى ناو جەنگەلە ترسناكە كان	۲۲	بەختيار عەلى
۲۳	چيژى مەر گندۇستى	۲۳	بەختيار عەلى
۲۴	مەعرفە و ئيمان	۲۴	بەختيار عەلى هيمن قەرەداخى
۲۵	دۆزى كورد لە بازنى پەيوەندىيە كانى ئەمريكاو...	۲۵	گۆران ئىبراھىم صالح
۲۶	سەمەر قەند (چ ۲)	۲۶	ئەحمەدى مەلا
۲۷	ويستگەبەك لە گەشتىكى فەلسەفى	۲۷	ئەمىن مەلوف فاروق رەفيق
۲۸	ئەخلاقناسى	۲۸	تەحسين ھەمە غريب
۲۹	گەشەسەندنى راميارى...	۲۹	د. ك. پىسچانى د. ئارام عەلى
۳۰	مىژووى كۆنى كورد (چ ۲)	۳۰	جەمال رەشىد فەوزىيە رەشىد
			ملكو كەلارى

	هيو قادر	مندالتي گهرهك	۳۱
نازاد بهرزنجي	ئهلبير كامو	مروفي ياخي	۳۲
	هيرش جهوههر مهجيد	پهيوهنديه سياسيپه كاني نيوان ههريم و دهوله تاني...	۳۳
ههورامان فهريق كهريم	فريشته نورائي	ميژووي گورانكاري كومه لايه تي و سياسي... (چ ۲)	۳۴
	توانا رهشيد كهريم	سليمانی له نيوان سالتي (۱۹۴۵) (۱۹۵۸)	۳۵
	ههوراز جهوههر مهجيد	شاري سليمانی (۱۴) ته موزي ۱۹۵۸-۱۷ي ته موزي (۱۹۶۸)	۳۶
	عه تا محهمه د	كتيبي په راويزنووسان	۳۷
	مهریوان وريا قانع	فيكر و دونيا (به رگي ۱)	۳۸
	مهریوان وريا قانع	فيكر و دونيا (به رگي ۲)	۳۹
	مهریوان وريا قانع	دين و دونيا (چ ۲)	۴۰
	مهریوان وريا قانع	كتيب و دونيا (چ ۲)	۴۱
	د. عادل باخهوان	كومه لگه ي رهش	۴۲
دلاوهر قهرمداغی	كولم توييښ	زستانكيكی دريژ	۴۳
دلاوهر قهرمداغی	نيكوس كازانتراكيس	فرانسیسكو س قه دیسی من (چ ۲)	۴۴
جهليل كاكه وهيس	ماريو بارگاس يوسا	ناهه نكي ته گه كه	۴۵
كهريم پهرهنگ	ثيريش ماريا ريمارك	شهو ي ليشبوننه	۴۶
كارزان عهلي	ئهلبيرتو مورافيا	من و نهو	۴۷

سەباح ئىسماعىل	جان دۇست	مىرنامە (چ ۲)	۴۸
رۇوناك شۋانى	لەتپە	رۇوخسارە بەندىكراۋەكەم	۴۹
ھەورامان ۋىرىا قانع	مستەفا خەلىفە	قەپىلىك	۵۰
	ماردىن ئىبراھىم	خەۋنى پىاۋە ئىرانىيەكان و كەۋتنى بۇرە قەلا	۵۱
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	گر گن	۵۲
حەكىم كاكەۋەيس	جۇرچ ئۇرۇپل	۱۹۸۴ (چ ۲)	۵۳
سىامەند شاسۋارى	ستاندال	سۈر و رەش	۵۴
سىروان مەحمۇد	پاولۇكۇيلۇ	دەستىۋوسە دۇزراۋەكەى ئەكرا	۵۵
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۱)	۵۶
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۲)	۵۷
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	ئىۋارستان	۵۸
تارا شىخ عوسمان	ھاروكى موراكامى	دارستانى نەروىجى	۵۹
	بەختىار عەلى	ئىۋارەى پەروانە (چ ۱)	۶۰
	بەختىار عەلى	شارى مۇسىقارە سىپىيەكان (چ ۳)	۶۱
	بەختىار عەلى	مەرگى ئاقانەى دوۋەم (چ ۵)	۶۲
	بەختىار عەلى	كۈشكى بالندە غەمگىنەكان (چ ۲)	۶۳
	بەختىار عەلى	تاماتەمى گوول... تا خويىنى فرىشتە (چ ۳)	۶۴
	بەختىار عەلى	سىۋى سىھەم (چ ۳)	۶۵
	بەختىار عەلى	ئاۋرەكەى ئۇر فىۋس	۶۶
	بەختىار عەلى	غەزەلنوس و باغەكانى خەيال (چ ۲)	۶۷

٦٨	ئەي بەندەرى دۆست، ئەي كەشتى دوزمن (چ ٢)	بەختيار عەلى
٦٩	دواھەمىن ھەنارى دونيا (چ ٥)	بەختيار عەلى
٧٠	ئىمەي پەنابەر	كۆمەللى نووسەر
٧١	گرەوى بەختى ھەلالە (چ ٢)	عەتائەھايى
٧٢	عيراقىيەك لە پاريس	سەمۆئىل شەمعون
٧٣	جىيەھانى سۇفيا و فەرھەنگى سۇفيا (چ ٤)	يۇستايىن گاردەر
٧٤	كچەي پرتەقال (چ ٣)	يۇستايىن گاردەر
٧٥	لە ئاوينەيەكدا، لە نەينىيەكدا (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٦	كچى بەرپوئەبەرى سىرك (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٧	نەينى يارى كاغەز (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٨	مايا (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٩	ئىنساىكلۆپىدىيەكى مېژووئى وئىنەدار	كۆمەللى نووسەر
٨٠	فەلسەفەى بوون	محەمەد كەمال
٨١	وھك رووبارە بەخوڤرەكە	پاولو كۆيلۆ
٨٢	دىيارىيە مەزنەكە	پاولو كۆيلۆ
٨٣	سېشەممان لە گەل مۆرىي	مىچ ئەلبوم
٨٤	دوالىزمى دژ يەك لە ھۆنراوھ ليرىكىيەكانى مەولاناي رۆمى و...	لەھۇن قادەر عەبدولرەحمان
٨٥	رووناك وھك ئەووين، تارىك وھك مردن	مەمەد ئوزون
		ورىا غەفوورى

بەيان سەلمان	قۇلتىر	كانديد	۸۶
ئەحمەدى مەلا	بەلزاك	باوكە گۆريۇ	۸۷
	جەبار جەمال غەريب	زىبرا	۸۸
دلاوەر قەرەداغى	ستىگ داگەرمان	مىندالى سووتاو	۸۹
غەتا مەمەد	ئەنتونىۋ تابوكى	ورپنە	۹۰
دانا مەلا جەسەن	بوساچە ئەحمەد	مردن لە روانگەي ئايىنە كانەو	۹۱
خەبات عارف	ويلهيلم رايىش	گوى بگرە، پياۋى بچووك	۹۲
	غەتا مەمەد	رېبەرى كىتبىسازە كوژراوەكان	۹۳
غەتا مەمەد	ھېرنان رېقىرا لېتېلىير	كچە فىلىم گېرەرەوەكە	۹۴
رووناك شۋانى	پەرىنوش سەنىعى	باوكى ئەو	۹۵
سىروان مەحمود	پاولۇكۈيلۇ	داۋىنپىسى	۹۶
سىروان مەحمود	پاولۇكۈيلۇ	كىمياگەر (چ ۲)	۹۷
جەسەن لە تىف	مەمەد ماغوت	رۇژھەلاتى غەدەن، رۇژئاۋاى خودا	۹۸
كارزان غەلى			
جەسەن لە تىف	مەمەد ماغوت	خۇشى پىشەى مەن نىيە (چ ۲)	۹۹
كارزان غەلى			
جەسەن لە تىف	مەمەد ماغوت	خىانەت لە نىشتامانەكەم دەكەم	۱۰۰
كارزان غەلى			
غەلى عوسمان ياقووب	ئان فرانك	رۇژمىرى كىژۇلەيەك	۱۰۱
دلاوەر قەرەداغى	نىكۇس كازانتزاكىس	مەسىح لە خاچ دەدەنەو (چ ۲)	۱۰۲
	ماردىن ئىبراھىم	تۆمەچۇ بۇ شەر (چ ۲)	۱۰۳

	محهمه د موکری	سه گوهر (چ ۵)	۱۰۴
نازاد به رزنجی	بوزورگ عه له وی	چاوه کانی (چ ۱۰)	۱۰۵
عه تا محهمه د	فیږینک گویندویر	A-6171	۱۰۶
خه بات عارف	پیږ لا گهر کفیست	من له ناوشفیتز ده رباز بووم	۱۰۷
	محهمه د موکری	باراباس	۱۰۸
سیروان مه حمود	یوستانین گاردهر	توله	۱۰۹
	بهختیار عه لی	سلاو؟ کهس له وییه؟ (چ ۲)	۱۱۰
		هه وره کانی دانیال	

ENGESE

سازمان پژوهش و فناوری

۱۴۰۰ دیماه